Chiếc Ô

Contents

Chiếc Ô **2**

1. Chương 1: Chàng Trai Đến Từ Phương Nam . . . 2
2. Chương 2: Được Rồi, Dáng Dấp Đẹp Mắt Coi Như Cậu Thắng! . . . 7
3. Chương 3: Mạc Hàm Có Đủ Hết Tất Cả Tố Chất Của Một "thiếu Nữ Bất Lương" . . . 12
4. Chương 4: Nh Luôn Là Người Ngồi Vẽ Tranh Ở Trong Góc, Như Cái Hũ Nút . . . 17
5. Chương 5: "cậu Định Giở Trò Lưu Manh Hả!" . . . 22
6. Chương 6: Mỗi Kỳ Thi Cậu Ta Đều Đứng Hạng Nhất . . . 26
7. Chương 7: Lê Khả . . . 31
8. Chương 8: Mạc Tiểu Dương . . . 35
9. Chương 9: Phải Dạy Dỗ Con Sói Kia Một Chút . . . 40
10. Chương 10: Mạc Hàm, Nếu Em Biết Anh Sớm Hơn Một Chút Thì Tốt Rồi . . . 44
11. Chương 11: Cuối Cùng Cô Cũng Đã Thấy Được Bức Tranh Chu Viễn An Vẽ Mình . . . 47
12. Chương 12: "vậy Chị Thích Ai?". €chu Viễn An" . . . 50
13. Chương 13: "tôi Muốn Là… Cậu Và Ba Cậu, Có Thể Thuê Chung Với Tôi Hay Không?" . . . 53
14. Chương 14: "em Gái An À, Phiền Cậu Trông Nom Mạc Tiểu Dương Giúp Tôi Một Ngày Nhé, Hì Hì ^-^" . . . 57
15. Chương 15: "em Gái An, Kéo Khoá Giúp Tôi." . . . 62
16. Chương 16: "em Gái An, Uống Bia Với Tôi." . . . 65
17. Chương 17: Hai Chữ Quyến Rũ Mà Viết Ra Thì Thấy Giả Tạo Chết Đi Được . . . 70
18. Chương 18: Mùa Xuân Còn Chưa Tới Đâu, Đừng Có Nghĩ Vớ Vẩn! . . . 75
19. Chương 19: Từ Ngày Hôm Đó Trở Đi, Đối Với Cô, Chu Viễn An Đã Trở Nên Đặc Biệt . . . 80
20. Chương 20: Tôi Nhớ Mạc Tiểu Dương… Cũng Nhớ Cậu . . . 87
21. Chương 21: Không Hôn Một Cái Chẳng Phải Là Sẽ Thiệt Thòi Sao? . . . 101
22. Chương 22: Thích Chu Viễn An Sao? . . . 107
23. Chương 23: Chu Viễn An Đã Quay Trở Lại Từ Phương Nam . . . 111
24. Chương 24: "uống Hết Chai Rượu Này Thì Tôi Sẽ Đồng Ý." . . . 119
25. Chương 25: "làm Bạn Gái Anh Đi." "ừ." . . . 123
26. Chương 26: "chu Viễn An, Hôm Nay Cậu Chiếm Đủ Tiện Nghi Của Tôi Rồi Đó." . . . 127
27. Chương 27 . . . 133
28. Chương 28: "anh Hay Lắm, Làm Em Nhớ Muốn Chết." . . . 139
29. Chương 29: Nếu Như Sau Này Anh Được Làm Chủ Tịch Hội Sinh Viên, Em Sẽ Cai Thuốc Lá . . . 147
30. Chương 30: Lý Việt Hải, Anh Thật Độc Ác . . . 151
31. Chương 31: Anh Sẽ Thật Nhẹ Nhàng Với Em . . . 158
32. Chương 32: "anh Chu, Chúc Sớm Sinh Quý Tử!" . . . 165
33. Chương 33: Bất Kể Thế Nào, Cô Và Chu Viễn An Đều Không Xứng Đôi . . . 171
34. Chương 34: Nếu Như Em Không Còn Là Mạc Hàm Nữa, Anh Vẫn Sẽ Thích Em Sao? . . . 176
35. Chương 35: Giống Như Kia, Trời Mưa Mới Có Thể Nhớ Tới Anh . . . 184
36. Chương 36: Đó Là Chị Dâu Tương Lai Của Cậu . . . 192
37. Chương 37: Chu Viễn An, Anh Không Định Giới Thiệu Em Với Bạn Bè Của Anh Sao? . . . 196
38. Chương 38: Ôm Như Vậy, Trái Tim Mới Ở Cùng Hướng Với Nhau . . . 204
39. Chương 39: Lòng Người Như Hoa Hướng Dương, Sẽ Không Bi Thương Quá Lâu . . . 210
40. Chương 40: "cô Là… Đào Duyệt?" . . . 214

41. Chương 41: Giấy Không Gói Được Lửa . . . 218
42. Chương 42: Mạc Tiểu Dương: “hai Người Bọn Họ Ngủ Chung Một Giường!” . . . 224
43. Chương 43: “thế Nào? Một Mình Ngắm Mặt Trời Mọc Có Vui Không?” . . . 228
44. Chương 44: Lễ Tình Nhân Thứ Hai Mươi Trong Đời . . . 233
45. Chương 45: “anh Muốn Được Ở Bên Cạnh Em.” . . . 239
46. Chương 46: “kết Hôn Ư?” Mặc Dù Đang Mơ Màng Nhưng Mạc Hàm Vẫn Cảm Thấy Thật Buồn Cười . . . 246
47. Chương 47: Cái Đồ Chu Viễn An Này, Lại Bắt Đầu Học Thói Gian Xảo Của Cô? . . . 252
48. Chương 48: Thứ Tình Cảm Thuần Khiết Nhất . . . 257
49. Chương 49: Gió Có Dịu Dàng Hơn Anh? . . . 262
50. Chương 50 . . . 267
51. Chương 51: Em Sai Rồi, Anh Đừng Bỏ Rơi Em . . . 277
52. Chương 52: Chỉ Cần Giả Ngốc Một Chút Thôi Thì Tất Cả Sẽ Đều Vui Vẻ . . . 283
53. Chương 53: Giữa Đêm Tỉnh Khỏi Giấc Mộng, Tiếng Hát Nhẹ Nhàng Khàn Khàn Vang Lên Bên Tai . . . 288
54. Chương 54 . . . 294
55. Chương 55: Anh Mau Trở Lại Đi… Em Rất Nhớ Anh . . . 301
56. Chương 56 . . . 307
57. Chương 57: Trước Đây Khi Chưa Gặp Anh Em Sống Rất Thoải Mái, Em Muốn Được Tìm Về Cái Cảm Giác Ấy . . . 318
58. Chương 58 . . . 325
59. Chương 59: Bây Giờ Anh Chỉ Có Một Sự Lựa Chọn, Đó Là: Kiên Nhẫn . . . 331
60. Chương 60: “khôn Khéo Nghe Lời, Biết Thấu Hiểu Lòng Người.” . . . 338
61. Chương 61: Chu Viễn An Đặt Túi Rác Xuống, Ôm Cô Vào Trong Ngực, Cúi Đầu Hung Hăng Hôn Vào Môi Cô . . . 344
62. Chương 62: “vậy Là Không Phải Anh Đang Đơn Phương Rồi.” . . . 351
63. Chương 63: “bây Giờ Em Phải Hưởng Thụ Cái Cảm Giác Khi Được Theo Đuổi.” . . . 359

Chiếc Ô

Giới thiệu

Chuyển ngữ: B3 (Bạch Bách Bon)Thể loại: Hiện đại, Thanh xuân vườn trườngSố chương: 63Nhân vậ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chiec-o

1. Chương 1: Chàng Trai Đến Từ Phương Nam

Biên tập: B3

Lúc sáu giờ, một trận mưa lớn tầm tã trút xuống.

Khi đó Mạc Hàm đang tựa đầu vào vai của Lý Việt Hải, nghe hắn cúi đầu ngâm nga một ca khúc không biết tên.

Thời tiết rất nóng, mặc dù trời đổ mưa nhưng vẫn còn nóng. Da thịt hai người kề sát nhau thế nên chỉ một lúc sau trên người đã đổ ra một tầng mồ hôi dấp dính.

Trong túi chỉ còn một điếu thuốc cuối cùng. Mạc Hàm móc ra, châm lửa, hai người cùng hút lần lượt mỗi người một hơi. Mùi thuốc lá bay xung quanh, khiến cho nam sinh giường dưới khó chịu, nhịn không được ho khan hai tiếng.

Nghe thấy tiếng ho khan Mạc Hàm mới nhớ ra một chuyện, trong ký túc xá không phải chỉ có mỗi hai người cô và Lý Việt Hải.

Ban đầu Lý Việt Hải nói cuối tuần này ký túc xá không có người nên Mạc Hàm mới đến tìm hắn, ai biết được lại có bất ngờ này. Lý Việt Hải giải thích là đêm qua nam sinh giường dưới sốt cao, cho nên mới không về nhà.

Mạc Hàm nghĩ tới đây, do dự một lát liền dập tắt điếu thuốc.

Hôm nay vốn là cô muốn cùng Lý Việt Hải nói một chút về chuyện của Lê Khả, nhưng từ đầu đến cuối hắn đều đeo tai nghe lạnh nhạt với cô, giường dưới lại còn nằm một người lạ sống sờ sờ, Mạc Hàm thầm nghĩ chắc là hôm nay sẽ không nói được chuyện này rồi. Cô xoay người đưa lưng về phía Lý Việt Hải, suy nghĩ có chút lơ lửng.

Nhìn giọt mưa tí tách ngoài cửa sổ, nghĩ tới người bên cạnh, trong lòng cô không hiểu sao lại sinh ra một chút cảm giác mệt mỏi.

Lúc này, tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Người nọ dùng sức rất lớn, Mạc Hàm cảm nhận được ván giường dưới thân rung lên như động đất.

Bên ngoài vang lên tiếng nói sang sảng của một người đàn ông mang giọng Đông Bắc: "Việt Hải mở cửa ra nào, ba mang sủi cảo cho con đây. Mau mau, nhân lúc vẫn còn nóng."

Lý Việt Hải sợ hết hồn, vội vàng tháo tai nghe, lại đẩy đẩy Mạc Hàm: "Trốn mau."

Tên Lý Việt Hải này bình thường hay lêu lổng nhưng gia đình quản rất nghiêm, nếu như bị ba hắn phát hiện hắn nằm chung với nữ sinh thì sẽ không tài nào giải thích được.

Đã gặp qua loại chuyện này nhiều lần rồi, thế nên Mạc Hàm cũng vô cùng thành thục, cô không chút hoang mang nhảy xuống khỏi giường, nhưng vừa mới xỏ giày vào thì đã nghe thấy tiếng mở khoá cửa lạch cạch.

Hoá ra ba của Lý Việt Hải lên lầu cùng với quản lý ký túc xá, họ đang chuẩn bị đẩy cửa tiến vào.

Lúc này đã không kịp chạy trốn vào nhà vệ sinh nữa, Mạc Hàm sửng sốt một giây, hoảng hốt chạy bừa liền vén chăn, chui một mạch vào chăn của nam sinh giường dưới.

Nam sinh nằm trên giường rõ ràng đã bị kinh sợ, khuôn mặt cứng đờ, hai mắt nhìn cô khó hiểu.

Mạc Hàm giơ tay làm động tác "suỵt" với anh, một giây sau mới phát hiện thấy hình như anh có chút quen mắt: "A, là cậu."

Nam sinh không trả lời, lúc này ba của Lý Việt Hải cũng đã bước vào trong phòng, hai người nằm trong chăn cũng theo bản năng mà nín thở.

Đối với cơ thể của hai người trưởng thành thì cái giường tám mươi centimet là quá ư chật chội, Mạc Hàm có thể cảm nhận được hơi nóng liên tục phả ra từ người nam sinh nằm cạnh, nhiệt độ trong chăn càng lúc càng cao, mồ hôi khiến tầm mắt cô dần trở nên mơ hồ.

Người nam sinh này dường như nắm bắt tình huống rất nhanh, thế nên vô cùng phối hợp không nói tiếng nào. Anh quả thực đang bị sốt, đôi mắt đen mà sáng nhưng lại không có lấy một chút thần thái.

Chân mày Mạc Hàm khẽ cau lại, suy nghĩ một lúc cũng không nhớ nổi tên anh là gì.

Chỉ còn nhớ mang máng anh là người con trai duy nhất đến từ phía Nam, mặt mũi thanh tú, yên tĩnh ít nói, thích ăn cơm.

Không hiểu sao Mạc Hàm lại có cảm tình với người nam sinh yên tĩnh này.

Đại não vì phải chịu nhiệt độ cao trong thời gian dài mà thần trí dần trở nên mơ màng, không khí trong chăn cũng dần cạn, Mạc Hàm đã không còn quan tâm xem bên ngoài đang hưng phấn nói những chuyện gì nữa.

Không rõ đã qua bao lâu, bên tai chợt vang lên tiếng đóng cửa nhẹ nhàng. Nghĩ thầm chắc là hai người kia đã rời đi, Mạc Hàm không nhịn được nữa liền vén chăn lên, chui đầu ra thở lấy thở để.

Ngay lập tức nam sinh kia đưa tay ra như muốn ngăn cô lại, nhưng đã quá muộn. Lúc này ánh mắt Mạc Hàm đã chạm phải người đàn ông Đông Bắc ngồi ở giường đối diện, đang không ngừng trừng mắt nhìn cô và Lý Việt Hải.

"..."

Ngay sau đó người nam sinh cũng thò đầu từ trong chăn ra, mấy người trố mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Không khí trong phòng trở nên im lặng một cách bối rối.

Cuối cùng Lý Việt Hải đành phải ho khan một tiếng, mở miệng nói trước: "Thiếu chút nữa là quên mấy cậu cũng ở đây, cùng ăn sủi cảo đi."

Hắn nói xong, liền chỉ vào người nam sinh bị Mạc Hàm đẩy đến cuối giường: "Đây là bạn cùng phòng của con, Chu Viễn An."

Rồi nhìn về phía Mạc Hàm – người lạc loài trong phòng ký túc của nam sinh, chần chừ một giây mới nói: "Đây là bạn gái của Viễn An."

***

Mạc Hàm cùng với "bạn trai mới" của mình bất đắc dĩ bò từ trong chăn ra, mỉm cười chào hỏi ba của Lý Việt Hải.

Lý Việt Hải kêu hai người cùng ngồi xuống ăn sủi cảo, ba Lý không được vui vẻ cho lắm, rõ ràng là ông không thể đồng ý với mối quan hệ nam nữ trắng trợn này. Đồng thời lại lo lắng con trai mình liệu có bị ảnh hưởng bởi cách sống xấu này không.

Chu Viễn An tự nhiên phải gánh cái oan uổng này nhưng lại không hề có một câu oán giận nào.

Phần sủi cảo vốn dành cho hai người nên không đủ chia, Mạc Hàm rất thức thời chỉ ăn vài miếng liền đứng dậy từ biệt. Chu Viễn An là người bạn cùng phòng đáng tin cậy, anh còn cố gắng thể hiện chức trách của một người bạn trai, đưa Mạc Hàm xuống lầu.

Sự ăn ý này khiến cho Mạc Hàm hoài nghi lẽ nào không phải là lần đầu tiên anh làm chuyện như vậy? Lý Việt Hải đã đưa cô gái nào đó về ký túc xá rồi?

Nghĩ nhiều cũng vô ích, Mạc Hàm lập tức chặt đứt dòng suy nghĩ của mình.

Cô xoay người lại, đang muốn tạm biệt Chu Viễn An thì thấy cơ thể anh không ổn, lảo đảo ngã về phía mình.

Mạc Hàm khó khăn lắm mới đỡ được trọng lượng cơ thể anh, lùi về sau một bước. Chu Viễn An thấp giọng nói: "Xin lỗi." Rồi cố gắng đứng thẳng người lên.

Dù chỉ tiếp xúc vẻn vẹn một giây nhưng Mạc Hàm cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh ngày một nóng, giúp Lý Việt Hải diễn lâu như vậy đã là cực hạn rồi.

Nghĩ tới đây cô lại thấy có chút áy náy: "Cậu có uống thuốc không?"

Chu Viễn An lắc đầu không nói lời nào.

Mạc Hàm hỏi: "Cậu bị bệnh tại sao lại không uống thuốc?"

"…" Vẫn không nói lời nào.

"Tôi đang hỏi cậu đó!"

"…"

Người này quả thật là kỳ quặc. Người khác quan tâm cậu ta, vậy mà cậu ta còn bày ra bộ dáng xa cách.

Mạc Hàm nhìn anh một hồi, giống như đang suy tư điều gì.

Chẳng biết mưa khi nào mới tạnh, cô nhìn bầu trời toàn mây đen, lại nhớ tới việc mình còn chưa kịp vẽ xong hai mươi bản phác thảo. Cuối cùng vẫn đành thở dài nói: "Đi thôi, tôi đưa cậu đến bệnh viện."

Lúc đón xe ở ven đường, Mạc Hàm mới phát hiện ra tình huống không ổn: Điện thoại cùng ví tiền của cô đều rơi ở trên giường của Lý Việt Hải.

Giờ mà quay trở lại lấy thì quá tốn thời gian, cô móc móc túi, lục ra được hơn tám mươi đồng tiền lẻ, chắc là cũng đủ dùng.

Đúng vào thời gian taxi đang giao ban nên hai người đứng ở bên đường một lúc lâu mới bắt được một chiếc xe. Mạc Hàm không nói địa điểm, cứ kéo Chu Viễn An lên xe trước rồi tính sau.

Người tài xế khá tốt bụng, ban đầu Mạc Hàm nói muốn đi hướng ngược lại ông ta còn không vui, sau khi nhìn thấy bộ dáng lơ mơ như sắp bốc cháy của Chu Viễn An thì liền đổi giọng đồng ý.

Trên đường đi, Chu Viễn An nhiều lần yếu ớt nói rằng anh không cần phải đến bệnh viện. Bình thường Mạc Hàm vốn dĩ không thích xen vào chuyện của người khác, hôm nay không hiểu tại sao lại đột nhiên tốt bụng: "Tôi cũng đã đưa cậu đến đây rồi, chẳng lẽ giữa đường lại ném cậu xuống xe?"

Có lẽ Chu Viễn An không còn đủ sức để tranh luận với cô, liền dứt khoát nhắm mắt không nói nữa.

Đến bệnh viện, bọn họ làm theo quy trình trước tiên đi xếp hàng lấy số, sau đó lên tầng hai để tìm phòng cấp cứu.

Bác sỹ đo nhiệt độ cho Chu Viễn An, sốt cao tới 39 độ. Chỉ ngủ mà không uống thuốc thì sẽ không thể khỏi được, Mạc Hàm liền cảm thấy lúc này mình chính là một người tốt.

Từ phòng cấp cứu đi ra, Mạc Hàm cầm hồ sơ bệnh án và đơn thuốc đi phía trước, đi được một đoạn, quay đầu lại phát hiện Chu Viễn An vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Cô vẫy tay gọi anh: "Cậu nhanh lên một chút, tôi thấy chỗ xếp hàng đóng tiền đông quá rồi."

Chu Viễn An không nhanh không chậm đi tới bên cạnh cô, mặc dù vẫn không nói lời nào như cũ, nhưng có thể thấy được vẻ mặt của anh mang chút không vui nhàn nhạt.

Lúc này Mạc Hàm mới ý thức được liệu có phải mình đã quá nhiều chuyện. Cô dẩu môi, trầm mặc chốc lát, tự tìm cho mình một lối thoát: "Tôi… tôi phải đi vệ sinh, lúc nào quay lại sẽ đến hiệu thuốc tìm cậu, cậu tự đi nộp tiền trước đi."

Năm phút sau, Mạc Hàm từ trong nhà vệ sinh đi ra đã thấy Chu Viễn An ngồi ở đại sảnh tầng một chờ mình.

Sau cánh cửa hiệu thuốc, cô tình cờ liếc thấy trong thùng rác bên cạnh lộ ra một góc đơn thuốc nho nhỏ.

Mạc Hàm đưa tay lấy ra xem, vuốt vuốt tờ giấy nhăn nheo, dần dần hiện ra một cái tên có ba chữ: Chu Viễn An.

Cô vô thức nhíu mày, lại nhìn về người thanh niên ngồi ở phía xa.

Trong tay anh cầm một cốc nước ấm, ngoài ra không còn gì khác.

Nháy mắt trong đầu Mạc Hàm tràn ra rất nhiều suy nghĩ. Gần đây giá thuốc quả thật càng ngày càng tăng cao một cách khoa trương. Chính cô cũng phải hết sức cẩn thận để không khiến cơ thể bị bệnh, nếu không sẽ phải chi một khoản tiền rất lớn.

Sau đó cô liền nghĩ tới Chu Viễn An.

Đối với người tên Chu Viễn An này, cô hầu như không biết gì cả. Về chuyện anh bị những người khác bắt nạt trong phòng vẽ, cô cũng có được nghe.

Mạc Hàm không chỉ một lần nhìn thấy có người lén bẻ gãy bút chì mà Chu Viễn An vừa gọt, hoặc là lấy tẩy xoá hết bức phác hoạ mà anh vừa vẽ xong. Nhưng bởi vì cho đến bây giờ Chu Viễn An cũng vẫn không hề than phiền điều gì, thế nên mọi người đều không chú ý đến chuyện này.

Mỗi địa phương đều ít nhiều có tâm lý bài trừ với người ở nơi khác, Chu Viễn An đến từ một trấn nhỏ phía Nam xa xôi, hơn nữa bình thường anh lại quá mức yên tĩnh hướng nội, tính tình như vậy bị bắt nạt cũng không có gì lạ.

Cho đến tận khi Chu Viễn An với Lý Việt Hải trở thành bạn bè thì hiện tượng này mới có chút chuyển biến tốt, trong mấy người bọn họ thì Lý Việt Hải coi như là người hoà đồng nhất, thế nên mọi người đều phải nể mặt hắn ít nhiều.

Mạc Hàm lẳng lặng đi tới ngồi cạnh Chu Viễn An, sau khi suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định không nói gì hết.

Chu Viễn An uống xong cốc nước, lại đứng dậy đi lấy cốc thứ hai, yết hầu ở cổ họng anh chậm rãi chuyển động, sườn mặt bên cạnh mềm mại và tinh tế dưới ánh đèn.

Mạc Hàm nhìn chằm chằm một hồi, rồi mượn điện thoại của anh gọi điện thoại cho Lý Việt Hải.

"Ba anh đi chưa?" Sau khi điện thoại được kết nối, cô hỏi luôn vào vấn đề.

Lý Việt Hải nhỏ giọng nói: "Chưa, ông ấy cãi nhau với mẹ anh, nói là tối nay muốn ngủ lại đây."

"Vậy làm sao bây giờ?" Mạc Hàm ngừng một chút rồi nói tiếp: "Chu Viễn An vẫn còn đang choáng váng, không thể tự trở về một mình được. Điện thoại của em cũng bỏ quên ở chỗ anh."

"Bây giờ hai người không thể quay lại, ba anh nhìn thấy em nhiều lần chắc chắn sẽ nghi ngờ." Lý Việt Hải nghĩ ngợi liền nghĩ ra một biện pháp: "Nếu không em đưa Chu Viễn An đến chỗ em nghỉ ngơi vậy?"

Mạc Hàm không thể tin nổi khi nghe thấy câu này, cô thấp giọng mắng: "Anh bị điên rồi à Lý Việt Hải?"

Bình thường Mạc Hàm đều gọi hắn là "Hải điểu", chỉ khi nào tức giận cô mới gọi hết cả họ lẫn tên. Người bên kia có lẽ đã ý thức được điều gì nên ngập ngừng, vài giây sau mới nói: "Hay là tối nay hai người tìm một khách sạn nghỉ tạm đi, tiền thì em cứ ứng trước, khi nào trở về anh sẽ thanh toán cho em, chỉ có thể như vậy thôi."

Mạc Hàm cười khổ trong lòng một tiếng, không nói gì nữa.

Cúp điện thoại, tiếng khóc ầm ĩ của trẻ nhỏ trong bệnh viện khiến đầu Mạc Hàm như muốn nổ tung.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Chu Viễn An, lúc này anh vừa uống xong cốc nước ấm thứ năm, trên vầng trán trắng nõn rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, cánh môi vẫn như cũ không hề có chút huyết sắc nào.

Mạc Hàm thật sự không hiểu tại sao những người kia lại có thể xử tệ với người mang khuôn mặt không nhiễm bụi trần như thế.

Cô mở miệng hỏi: "Cậu có người bạn thân nào có thể tới đón không?"

Hỏi xong cô liền cảm thấy lời mình hỏi là vô ích, nếu cậu ta có một vài người bạn thân thì lúc ốm đau cũng không đến mức phải thế này.

Quả nhiên, Chu Viễn An cẩn thận nghĩ một lúc sau đó trả lời: "Không có."

"..."

Mạc Hàm bất đắc dĩ đem lời của Lý Việt Hải nói y nguyên lại một lần: "Đêm nay chúng ta phải nghỉ ở ngoài rồi, tôi sẽ chăm sóc cậu một đêm, coi như là cám ơn vì hôm nay cậu không có đuổi tôi ra khỏi chăn, không sao chứ?"

Mi mắt Chu Viễn An rũ xuống, nghe xong cũng không có phản ứng gì.

Mạc Hàm ngầm coi sự im lặng của anh là đồng ý, cô cúi đầu nhìn cái cốc giấy dùng một lần trên tay anh, hỏi: "Có uống nữa không?"

Chu Viễn An khẽ lắc đầu một cái: "Không."

Cô liền đưa tay cầm lấy cốc giấy, bóp lại rồi ném vào thùng rác. Hai người đứng dậy rời khỏi bệnh viện.

2. Chương 2: Được Rồi, Dáng Dấp Đẹp Mắt Coi Như Cậu Thắng!

Biên tập: B3

Đứng trên con đường người qua kẻ lại, Mạc Hàm cảm thấy mờ mịt không biết nên đi đâu về đâu.

Sau khi trả tiền xe, trong túi cô chỉ còn lại năm mươi mấy đồng, trên người Chu Viễn An thì vốn không mang theo xu nào, điều này có nghĩa là tối nay bọn họ chỉ có thể tìm thuê một phòng trọ giá rẻ tồi tàn.

Phải làm thế nào bây giờ? Thôi thì đành chịu khó một chút vậy.

Sau cơn mưa thời tiết rất xấu, trên đường đầy nước đọng, không khí vừa ẩm ướt vừa oi bức. Hai người mới đi được vài bước, trên đỉnh đầu đã có một đàn muỗi bám theo, Mạc Hàm không chịu được vung tay xua đuổi.

Tất cả những việc này khiến cô không còn tâm trạng chọn lựa cẩn thận, chỉ muốn tìm một nơi nào có thể ở trọ càng nhanh càng tốt.

Cuối cùng họ tìm được một nhà nghỉ gần bệnh viện có giá năm mươi đồng một phòng đôi.

Lúc đăng ký, Mạc Hàm như cười như không nhìn Chu Viễn An hỏi: "Cậu có để ý việc phải ở chung một phòng với tôi không?"

Chu Viễn An nhìn cô, đôi mắt đen nhánh không biết muốn nói điều gì.

Mạc Hàm đợi một lúc không nhận được câu trả lời, liền tự mình quyết định nói: "Không nói lời nào coi như cậu đồng ý. Mà nếu cậu không đồng ý thì ra ngoài đường mà ngủ."

Cô lấy ra mấy đồng tiền lẻ nhăn nhúm đưa cho bà chủ, mỉm cười nói: "Làm phiền đưa chúng tôi lên phòng."

Cuối cùng Chu Viễn An cũng ngầm chấp nhận quyết định của Mạc Hàm, cùng theo cô lên lầu.

Tất nhiên là Mạc Hàm cũng không có gì phản đối, bởi vì vừa mới xế chiều ngày hôm nay cô còn chui vào chăn của người ta, giờ còn ra vẻ cái gì.

Phòng có giá năm mươi đồng một đêm, không cần tưởng tượng cũng có thể đoán được chất lượng ra sao.

Đẩy cửa ra, căn phòng nhỏ hẹp ngập tràn một mùi hương cũ nát không thể miêu tả, đồ dùng đơn sơ. Ga trải giường và vỏ chăn cũng hơi ố vàng, trong góc bụi bặm chất đống bẩn thỉu, khiến người ta hoài nghi không biết chúng có được làm sạch hay không.

Mạc Hàm không phải chưa từng nhìn thấy hoàn cảnh tệ hại hơn, thế nên nhìn thấy cảnh này cũng không có bất kỳ phàn nàn gì, liền đẩy Chu Viễn An đi vào trong. Dù sao tiền nào của ấy, chỉ ở có một đêm cũng không thành vấn đề.

Thời gian không còn sớm, Mạc Hàm vừa mệt lại buồn ngủ, sợ khăn lông ở đây không sạch sẽ, cô chỉ rửa ráy qua loa rồi cứ thế trèo lên giường nghỉ ngơi.

Chu Viễn An hiện đang bị bệnh thế nên không thể tắm rửa. Anh do dự một hồi mới chậm rãi đi đến chiếc giường bên cạnh Mạc Hàm, ngồi xuống cởi giày.

Mạc Hàm nhìn chằm chằm vào cái gáy tối thui của anh, do dự không biết có nên trò truyện với anh đôi câu không. Cuối cùng vẫn là thôi, cô vốn dĩ cũng không thích làm quen, huống chi bây giờ Chu Viễn An đang bị bệnh, còn cần nghỉ ngơi hơn cô.

Bình thường Mạc Hàm vẫn quen tuỳ tiện, chơi với con trai rất thoải mái, hoàn toàn không lo lắng việc Chu Viễn An sẽ nghĩ về mình ra sao, cô chui vào trong chăn, tắt đèn sau đầu rồi đi ngủ.

Đêm dần khuya, kim đồng hồ không biết đã quay bao nhiêu vòng, nhưng Mạc Hàm lại không thể ngủ được.

Ngoài hành lang thỉnh thoảng có người đi qua, không để ý đến ai mà gây ra tiếng ồn ào rất lớn. Người nằm trên chiếc giường bên cạnh thì thi thoảng lại bấm điện thoại di động, không biết là nhắn tin với ai.

Mạc Hàm có chút căm tức, không phải lúc nãy vừa mới nói là không có bạn sao? Thế mà bây giờ vẫn còn ngồi đây nhắn tin vui vẻ với người nào?

Cô không nhịn được ngồi dậy, nhíu mày chuẩn bị mắng người.

Lời vừa tới bên môi thì dừng lại.

Trong bóng tối, ánh sáng màn hình điện thoại hắt lên gò má trắng nõn của anh, khoé miệng anh treo một nụ cười vui vẻ rất nhẹ, như hoà với bóng đêm mờ ảo.

Mạc Hàm nhịn rồi nhịn, cuối cùng không hiểu tại sao lại không thể nổi giận. Cô kéo gối đắp lên mặt, dùng hai tay bịt lỗ tai, trở mình tiếp tục ngủ.

Được rồi, dáng dấp đẹp mắt coi như cậu thắng.

***

Ngày hôm sau, Mạc Hàm thức dậy với đôi mắt gấu trúc.

Cô nhìn vào khuôn mặt tiều tuỵ của mình phản chiếu trên cửa kính, lại nhìn sang khuôn mặt sạch sẽ trắng trẻo của Chu Viễn An kia, tập tức cảm thấy tay chân ngứa ngáy muốn đánh người.

"Nè." Mạc Hàm tức giận hướng cái ót của người nào đó gọi.

Chu Viễn An có lẽ không nghĩ rằng Mạc Hàm đang gọi anh, mấy giây sau mới chậm rãi quay đầu lại.

Cái kẻ này tối hôm qua đổ mồ hôi ướt hết mấy cái chăn của nhà nghỉ, bây giờ đã hạ sốt, đôi mắt đen láy càng đặc biệt trở nên sáng ngời.

Mạc Hàm trợn mắt nhìn anh, lớn tiếng chất vấn: "Hôm qua hơn nửa đêm cậu không chịu ngủ mà ngồi nhắn tin với ai?"

Chu Viễn An ngậm miệng, không nói lời nào.

Mạc Hàm suy đoán: "Bạn gái?"

Chu Viễn An vẫn không lên tiếng, một lúc sau mới phủ nhận: "Bạn học."

Mạc Hàm chậc chậc nói: "Đang sốt mà còn phải cố nhắn tin với người ta, nhìn không giống bạn học cho lắm."

Đối với mấy suy đoán vớ vẩn của cô, Chu Viễn An cũng không buồn giải thích nhiều.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi xuống lầu trả phòng, từ trong quán trọ đi ra, bên cạnh vừa vặn có một quán mỳ Sơn Tây.

Tối hôm qua Mạc Hàm chưa ăn cơm, lúc này đói bụng khiến dạ dày khó chịu. Cô đứng ở cửa quán mỳ nhìn một hồi, cuối cùng vẫn quyết định đi vào ăn một cái gì trước đã.

Quán mỳ nhỏ làm ăn rất tốt, khách khứa ngồi chật kín. Mạc Hàm vừa đi vào đã cảm nhận được một luồng hơi nóng phả vào mặt, cô vội vàng kéo Chu Viễn An ngồi xuống vị trí gần quạt.

Mạc Hàm vừa xem menu vừa móc túi, kiểm tra thấy còn sót lại tám đồng tiền lẻ, trừ hai đồng tiền đi xe bus thì còn lại vừa đủ để gọi một bát mỳ thịt bò nhỏ.

Nhưng vấn đề là bọn họ có hai người.

Mạc Hàm nhìn về phía Chu Viễn An, hỏi: "Cậu có muốn ăn chút gì không?"

Chu Viễn An biết không có đủ tiền, rất thức thời lắc đầu một cái nói: "Cậu ăn đi."

Đó chính là điều Mạc Hàm đang mong, cô liền không để ý tới anh nữa, vẫy tay gọi ông chủ.

Đợi khoảng tầm năm phút, một bát mỳ thịt bò nóng hổi được mang lên, mùi thơm bay ra xa, người ngồi bàn bên cạnh còn phải ngoái sang nhìn, chảy cả nước miếng.

Huống chi là Chu Viễn An ngồi ở ngay đó.

Chu Viễn An rất đói, anh vốn không ôm hy vọng gì, lại thấy Mạc Hàm mượn ông chủ thêm một cái bát nhỏ, sau đó gắp chút mỳ cùng nước dùng sang.

Đối với một cậu thanh niên đang lớn thì một chút mỳ kia vốn không đủ nhét kẽ răng, nhưng Chu Viễn An đã rất thoả mãn rồi, thế nên cũng không yêu cầu nhiều.

Nhưng lại không nghĩ tới là sau khi Mạc Hàm chia xong, lại đẩy bát lớn tới trước mặt anh, nói: "Ăn đi."

Chu Viễn An sửng sốt một giây, Mạc Hàm nhướn mày giải thích với anh: "Yên tâm đi, tôi sẽ không ăn một mình đâu."

Không đợi Chu Viễn An nói cám ơn, Mạc Hàm đã ăn trước.

Cô thích ăn chua, cầm chai giấm đổ mạnh vào trong mỳ, lại dùng đũa đảo hai cái, sợi mỳ trắng bóng lập tức đổi màu.

Cái vị chua kia xộc vào mũi, khiến Chu Viễn An vô thức nhíu mày.

Mạc Hàm ăn cái gì cũng đều nhanh gọn, một loáng đã hút hết mỳ trong bát, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Chu Viễn An, anh vừa mới cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Lúc ăn uống Chu Viễn An cũng rất yên tĩnh, mím môi, không phát ra một tiếng động nào.

Mạc Hàm ngồi đó chờ, hai con mắt nhìn chằm chằm vào Chu Viễn An, thế nhưng anh mặc kệ, mí mắt cũng không chớp lấy một cái, vẫn thong thả ăn.

Mạc Hàm chống khuỷu tay xuống bàn, nâng cằm, giống như vô tình hỏi thăm: "Cậu làm bài tập vẽ xong rồi hả?"

Chu Viễn An tỉnh bơ gật đầu.

"Woa nhanh như vậy sao?" Mạc Hàm vô cùng thán phục, lại nghĩ tới mình còn lâu mới vẽ xong hai mươi bức, nhất thời buồn phiền.

"Nghe nói bình thường cậu hay vẽ cho người khác để kiếm tiền, có thể giúp tôi vẽ mấy bức không?"

Chu Viễn An đặt đũa xuống, chậm rãi nói ra một con số: "Mười đồng một bức."

Mạc Hàm sững sờ, không nhịn được xì anh: "Còn đòi tiền, lòng dạ cậu cũng quá là xấu xa đi."

Lúc này điện thoại di động trên bàn đột nhiên vang lên, Chu Viễn An đang muốn đưa tay cầm, Mạc Hàm liếc thấy là Lý Việt Hải gọi đến, liền nhanh tay cướp lấy: "A lô?"

Lý Việt Hải nghe thấy giọng cô, hỏi: "Bây giờ bọn em đang ở đâu?"

Ngón tay Mạc Hàm đặt trên bàn gõ gõ hai cái, thờ ơ nhìn Chu Viễn An ở phía đối diện nói: "Đang đút bạn trai em ăn mỳ"

Lý Việt Hải coi thường: "Thôi đi, nói như thật."

Mạc Hàm cười cười không nói gì.

Lý Việt Hải lại hỏi: "Tiểu An đã hạ sốt chưa? Ba anh đi rồi, hai người có thể trở lại."

"Ừ, đã biết, ăn xong sẽ về." Mạc Hàm nói xong liền cúp điện thoại.

Chu Viễn An mặc dù ăn chậm, nhưng lại không hề bỏ phí đồ ăn, một tô mỳ to kia không còn đến một giọt nước, đáy bát còn sạch hơn cả tắm.

Mạc Hàm kiểm tra lại lần nữa, hài lòng gật đầu một cái: "Ăn thật tốt."

Bọn họ ra khỏi quán mỳ, đi bộ mười mấy phút mới tìm được một trạm xe gần đó, lên một chiếc xe buýt.

Lúc này đang đúng vào giờ cao điểm, xe buýt đông nghẹt người, bí bách khó chịu giống như đang ở trong phòng tắm hơi.

Mạc Hàm dựa vào cái cột, một tay túm vào tay nắm phía trên nóc xe, đứng rất vững vàng. Nhưng sau đó bị dòng người đông đúc xô đẩy vào càng lúc càng sâu, tay liền dần dần bị tuột ra khỏi tay nắm.

Cô không thể đứng thẳng, chỉ có thể dựa vào người Chu Viễn An.

Theo lý mà nói, hôm qua bọn họ chưa có tắm, đã vậy còn chảy rất nhiều mồ hôi, lẽ ra cơ thể phải có mùi không dễ chịu lắm mới đúng. Thế nhưng trên người Chu Viễn An một chút mùi lạ cũng không có, làm người ta nghĩ tới gió biển, nhẹ nhàng êm ái, sạch sẽ tươi mới.

Hồi Mạc Hàm còn rất nhỏ đã được bố mẹ dẫn ra biển chơi một lần, sau đó chưa lần nào được thấy qua biển nữa, nên cảm thấy rất hoài niệm. Cô không nhịn được liền nhắm mắt lại hít thêm vài lần, sợ bị Chu Viễn An phát hiện ra lại hiểu lầm nên không dám lộ liễu quá.

***

Nhồi nhét trong xe suốt nửa giờ, rốt cuộc hai người cũng tới được phòng vẽ, trước tiên Mạc Hàm cùng Chu Viễn An đến ký túc xá nam sinh để lấy điện thoại di động của mình về.

Hai người họ đều mệt mỏi phờ phạc, trong khi đó Lý Việt Hải thì ung dung nhàn nhã, đang vắt chéo hai chân nằm trên giường, vừa đeo tai nghe vừa hát.

Nhìn thấy Mạc Hàm bước vào cửa, Lý Việt Hải từ trên giường nhảy xuống, giơ tay ngoắc ngoắc cô: "A em đến đúng lúc lắm. Mau mau tới nghe giùm anh ca khúc mới."

"Ca khúc mới gì?" Mạc Hàm đứng tê chân suốt một quãng đường, liền tìm một cái ghế ngồi xuống, chẳng có hứng thú tiếp lời.

Lý Việt Hải cầm một tờ giấy trong tay, trên đó viết đầy những nốt nhạc cùng lời bài hát bằng bút chì, là sáng tác của hắn sau khi đã sửa chữa nhiều lần.

Hắn hắng giọng một cái, bắt đầu cất giọng hát:

"A a a cô bé kia.

Băng qua đường chạy về phía anh.

A a a cát bụi đầy trời.

Làn váy của em tung bay.

A a a cô bé của anh.

Vì sao em lại không dám ngẩng đầu nhìn anh.

..."

Mạc Hàm nghe được một nửa liền nghe không nổi nữa, cô biết rõ bài hát này là viết cho ai.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng vẫn không kìm được chua xót trong lòng.

Sau khi hát xong, Lý Việt Hải tràn đầy mong đợi hỏi cô: "Cảm thấy thế nào?"

Mạc Hàm không hứng thú nói: "Cũng không tệ lắm."

Lý Việt Hải không nhìn thấy vẻ mặt của của cô, hắn nhiệt huyết sôi trào vỗ vỗ tay quyết định: "Được, vậy tối nay sẽ hát bài này!"

Mạc Hàm không nói thêm lời nào, cô lấy điện thoại di động của mình rồi vừa ngáp vừa rời đi.

Ký túc xá nữ sinh nằm ngay bên cạnh ký túc xá nam sinh, năm phút sau Mạc Hàm trở về cái giường nhỏ của mình, bật quạt, đắp chăn, nằm ngủ không biết trời đất gì.

Cô vốn chỉ định ngủ một chút cho lại sức rồi thức dậy làm bài tập, không nghĩ tới vừa nằm xuống liền ngủ thẳng đến tận năm sáu giờ chiều. Cũng có lúc bạn cùng phòng của cô quay về, nhưng thấy cô đang ngủ thì đều không lên tiếng quấy rầy.

Sau khi tỉnh lại nhìn đồng hồ, Mạc Hàm bị kinh sợ không nhỏ.

Buổi tối cô có buổi biểu diễn ở quán bar, một buổi hai trăm đồng, đó chính là một trong những nguồn tiền sinh hoạt quan trọng của cô, tuyệt đối không thể tới trễ. Nghĩ tới đây, cô không dám chần chừ, vội vàng nhảy xuống giường chuẩn bị.

Phòng ký túc vắng vẻ, những người khác đều vội tới phòng vẽ làm bài tập, chỉ có Tiểu Nguyệt nằm sấp trên giường xem phim Hàn, vừa xem vừa cười ngốc nghếch.

Mạc Hàm nói với bóng lưng của cô: "Cậu vẽ xong rồi à?"

Tiểu Nguyệt quay đầu lại, cười đắc ý: "Mình đã sớm vẽ xong rồi, hôm qua thức cả đêm để vẽ đó."

Trong lòng Mạc Hàm dâng lên một cỗ chiến đấu bi thương, cầm khăn lông cùng quần áo xoay người đi tới phòng tắm, thầm nghĩ sợ rằng hôm nay lại phải thức đêm rồi.

Ký túc xá nghèo nàn, phòng tắm cùng nhà xí ở cạnh nhau, lại chật hẹp, thoát khí không tốt. Mỗi lần có người ở bên trong xả nước, một đám người chỉ muốn trốn hết sang ký túc bên cạnh.

Tắm rửa vào mùa hè lại càng khổ sở, còn chưa cả kịp mặc quần áo thì người đã đầy mồ hôi.

Sau đó các nữ sinh liền hình thành một thói quen, tắm xong đều chỉ mặc đồ lót đi ra, như vậy mát mẻ hơn bao nhiêu.

Mạc Hàm tắt nước rồi mới phát hiện ra mình quên không mang quần lót, cô đứng ở cửa gọi mấy câu, nhưng bên ngoài từ đầu đến cuối lại không có ai trả lời.

Không biết Tiểu Nguyệt đã chạy đi đâu mất rồi, Mạc Hàm đành phải tự lực cánh sinh, mặc áo lót vào, lại buộc khăn lông quanh eo, cứ như vậy đi ra ngoài.

Vừa mới đẩy cửa ra liền nhìn thấy một bóng người đang đứng cạnh mép giường của mình, cô híp mắt lại, thử hỏi: "Chu Viễn An?"

Người nọ nghe tiếng liền quay đầu lại, dường như không thể tiếp nhận cảnh tượng trước mắt, liền vội vàng quay đi.

Mạc Hàm thấy có chút buồn cười, cô cúi đầu nhìn lại mình, như không có chuyện gì xảy ra đi tới mép giường, từ trong đống quần áo bừa bộn lôi ra được một cái T-shirt rộng thùng thình, nhanh chóng khoác lên người, lại tìm được quần lót mặc vào.

Sau khi chắc chắn rằng vẻ ngoài của mình đã ổn, Mạc Hàm mới ngẩng đầu lên nói với anh: "Sao cậu lại tới đây?"

Chu Viễn An vẫn như cũ đưa lưng về phía cô nói: "Trả tiền cho cậu."

Mạc Hàm nghi ngờ: "Cậu vào bằng cách nào?"

"Tiểu Nguyệt mở cửa." Chu Viễn An nói: "Cô ấy nói phải đi mua ít đồ."

"Ờm." Mạc Hàm gật đầu một cái, ngay sau đó hỏi: "Cậu vừa mới nói trả tiền gì cho tôi?"

"Tiền xe và tiền phòng ngày hôm qua."

"Ừ, vậy đưa cho tôi đi."

Chu Viễn An dường như muốn xoay người, nhưng lại do dự một chút, cẩn thận hỏi lại: "Cậu đã mặc quần áo tử tế chưa?"

Mạc Hàm không trả lời, đột nhiên cô lại muốn trêu chọc anh một chút: "Cậu đoán xem."

Chu Viễn An nhếch môi, mãi không lên tiếng.

Mạc Hàm nhìn chằm chằm vào sống lưng thẳng tắp của anh, mặc dù biết anh chưa lâu, cũng không hiểu rõ về anh, nhưng anh để lại ấn tượng khiến Mạc Hàm cảm thấy rất giống một ai đó trong trí nhớ.

Đó là kiểu người bình thường không có ai chú ý đến, nhưng vẫn lặng lẽ tồn tại trong một góc nào đó.

Như một cây tre xinh đẹp, cây bạch dương cao ngất, nhưng dường như lại không phải.

Mạc Hàm lặng lẽ đi tới sau lưng Chu Viễn An, đưa tay vỗ một phát lên vai anh.

Một lúc sau, Chu Viễn An mới từ từ quay người lại, đối diện với cô.

Mạc Hàm hơi sửng sốt, kinh ngạc há to mồm: "Được lắm Chu Viễn An, không biết tôi đã mặc quần áo hay chưa mà dám quay đầu lại, bụng dạ cậu thật khó lường nha."

Mắt Chu Viễn An không chớp lấy một cái, thành thật nói: "Tôi thấy cái bóng của cậu."

Mạc Hàm cúi đầu xuống nhìn.

Trên đất có một cái bóng đen khổng lồ, mặc T-shirt không biết là béo hay gầy, chỉ có đôi chân dài thẳng tắp chứng tỏ vóc người mảnh mai bên trong.

Cô cười ha ha hai tiếng, rút tay từ trên người anh xuống. Được rồi, Chu Viễn An này không hề ngốc nghếch.

"Đây là tám mươi đồng, cậu đếm lại đi." Chu Viễn An nói.

Một bàn tay đẹp đẽ đột nhiên chìa ra trước mắt Mạc Hàm, bàn tay có khớp xương và gân mạch rõ ràng. Có người nói bàn tay là khuôn mặt thứ hai của phụ nữ, đàn ông cũng không ngoại lệ.

Mạc Hàm nhận lấy tám tờ tiền giấy được xếp gọn gàng, cũng chẳng buồn đếm, trực tiếp nhét vào trong túi.

"Ngày hôm qua đã làm phiền cậu." Chu Viễn An khách khí nói.

Mạc Hàm mím môi cười một tiếng, nói: "Không có gì, cậu không chê tôi xen vào việc của người khác là đã tốt lắm rồi."

Chu Viễn An trả tiền xong liền không còn việc gì khác, xoay người chuẩn bị ra về.

Nhìn bóng lưng của anh đang muốn đi thật nhanh ra cửa, trong đầu Mạc Hàm không biết nghĩ cái gì, bỗng nhiên gọi anh lại: "Chờ một chút."

Chu Viễn An quay đầu lại, dùng ánh mắt thăm dò nhìn về phía cô.

"Buổi tối cùng đi ra ngoài chơi không?" Mạc Hàm nhếch miệng mời: "Không phải cậu không có bạn sao? Tôi giới thiệu cho cậu mấy người nhé."

3. Chương 3: Mạc Hàm Có Đủ Hết Tất Cả Tố Chất Của Một "thiếu Nữ Bất Lương"

Biên tập: B3

Mạc Hàm thay váy xong, trang điểm, đứng trước gương tiện tay gạt gạt mấy sợi tóc.

Cô thừa hưởng dung mạo của mẹ, ngũ quan thanh tú, thân hình cao gầy, tứ chi nhỏ dài. Cho dù là ở phương Bắc, nơi mà mọi người đều cao lớn thì cô cũng được coi như hạc giữa bầy gà.

Chỉ duy nhất có một điểm không hoàn hảo đó là ngực, phát triển quá chậm chạp, Lý Việt Hải thường xuyên đem chuyện này ra cười nhạo cô, nói rằng sờ cô không bằng tự sờ mình.

Mạc Hàm nghĩ tới đây liền căm giận tức tối, nhịn không được liền nhét vào ngực thêm hai miếng độn. Đúng lúc đó nghe thấy tiếng nói không kiên nhẫn của Lý Việt Hải từ dưới lầu vọng lên: "Mạc Hàm! Em ổn không đó————!"

Mạc Hàm vội vàng kéo váy, chậm rãi chạy ra khỏi phòng, vỗ vỗ bả vai Chu Viễn An: "Đi thôi."

Hai người vội vàng xuống lầu, tụ họp cùng mấy thành viên trong ban nhạc.

Bóng dáng cao nhất trong đám người là Lý Việt Hải, sau lưng hắn theo thứ tự là tay bass Vương Lâm, tay trống A Phong, tay đàn Đại K.

A Phong cũng là học sinh trong phòng vẽ, mấy thành viên khác đều đã ra trường.

Gió đêm thổi mạnh, tóc mấy người đều bị thổi thành cái ổ gà. Lý Việt Hải hơi cúi người xuống muốn châm một điếu thuốc, không biết sau lần thứ bao nhiêu bị gió dập tắt lửa thì cuối cùng cũng trông thấy Mạc Hàm với Chu Viễn An đi từ ký túc xá ra.

"Làm gì mà lề mề lâu vậy?" Lý Việt Hải ngoắc ngoắc tay, đợi lúc hai người đi đến nơi, hắn có chút kinh ngạc hỏi: "Sao Tiểu An cũng tới?"

Mạc Hàm nhíu mày, nói: "Cậu ấy muốn nghe em hát." Nói xong, rất quen thuộc giơ một cánh tay qua ôm lấy bả vai của Chu Viễn An, xoay người giới thiệu với cả nhóm: "Đây là bạn trai của em, mọi người mau làm quen đi, Hải điểu là bà mai đó."

Chu Viễn An phớt lờ lời cô nói, không mặn không nhạt tự giới thiệu: "Chào mọi người."

Một đám người trong ban nhạc liền bắt đầu trêu chọc, sán lại gần Chu Viễn An bắt đầu kêu chị dâu chị dâu, còn ầm ĩ nói Lý Việt Hải thiên vị vì không chịu giới thiệu cho em gái họ.

Lý Việt Hải liếc Mạc Hàm một cái, nói: "Em có chừng mực thôi, đừng có làm hư Tiểu An."

Mạc Hàm làm mặt quỷ với hắn: "Vậy khi anh theo đuổi Lê Khả, cả đám người cô đơn chúng em chỉ có thể giương mắt ra nhìn thôi à?"

Lập tức mấy người bên cạnh phẫn uất gật đầu phụ hoạ, Lý Việt Hải bó tay với cô, đành phất tay một cái nói: "Được rồi được rồi, đi nhanh lên sắp muộn rồi."

Một đám người vừa cười đùa vừa xuất phát, quán bar nằm ở con đường đối diện, đi vài phút đã tới nơi.

Đây được gọi là Thái Luân Cảng, bề ngoài của quán bar là một chiếc thuyền hải tặc, cầu thang bằng gỗ, trên lan can treo từng hàng lốp xe, nhìn qua có chút hương vị cổ xưa. Bởi vì là quán bar đơn giản, không có ánh đèn màu sắc sặc sỡ, cũng không có âm nhạc đinh tai nhức óc, khách tới đây đa phần là sinh viên của trường cao đẳng lân cận cùng với thành phần trí thức trong xã hội, ngồi trên bàn cùng nhau uống rượu.

Trong quán bar xây một cái sân khấu nhỏ, thường có các ca sĩ và ban nhạc khác nhau tới biểu diễn.

Hôm nay là ngày ban nhạc của Lý Việt Hải bọn họ mở màn, trước tiên Mạc Hàm kéo Chu Viễn An tới một góc nhỏ yên tĩnh, ngồi xuống xem.

"Có muốn uống gì không?" Cô thì thầm vào tai anh.

Chu Viễn Anh không hợp được với cái nơi hỗn tạp xa lạ này, ngay đến trả lời cũng rất nhỏ: "Nước lọc là được rồi."

Nhìn dáng vẻ của anh cũng không giống như biết uống rượu, Mạc Hàm tìm nhân viên phục vụ rót cho anh một ly nước ấm, và gọi cho mình một ly rượu Gabriel, thêm một thìa kem để hương vị ngon hơn, những cô gái trẻ đến đây đều thích uống kiểu này.

Không bao lâu sau, trên sân khấu vang lên tiếng đàn guitar, quả nhiên là Lý Việt Hải hát bài hát dành cho Lê Khả mà hắn sáng tác hồi ban sáng. Mạc Hàm nhìn vẻ mặt tuỳ ý thoải mái của hắn trên sân khấu, trong lòng không khỏi cảm thấy bực bội, bưng ly rượu lên uống từng hớp một.

Chu Viễn An một mực yên lặng ngồi bên cạnh cô, nước trên bàn cũng không uống lấy một ngụm, cũng không chủ động nói chuyện.

Thật ra thì vốn dĩ Mạc Hàm cũng chẳng có gì để nói với anh, cũng không hiểu tại sao cô lại đưa anh tới đây, có lẽ là không muốn phải ngồi một mình khi nghe Lý Việt Hải hát về một cô gái khác.

Cô mò được một bao thuốc lá từ trong túi xách thì lại phát hiện không mang theo bật lửa, liền cắn điếu thuốc vào trong miệng, đứng lên sang bàn bên cạnh mượn hộp quẹt.

Đợi đến khi cô quay về ngồi cạnh mình, Chu Viễn An mới mở miệng hỏi: "Không phải cậu nói cậu hát sao?"

Mạc Hàm nhả một ngụm khói, thanh âm có chút khàn khàn: "Nửa tiếng nữa mới đến tôi."

Chu Viễn An "Ừm" một tiếng, đang muốn nói tiếp thì đột nhiên bắt đầu ho khan. Mới đầu chỉ ho nhẹ hai tiếng, sau đó càng lúc càng dữ dội.

Mạc Hàm có chút bất đắc dĩ đưa điếu thuốc ra phía xa, cau mày nhìn anh: "Cậu không thể ngửi được mùi thuốc lá hả?"

"Tôi bị viêm mũi." Chu Viễn An giải thích.

Mạc Hàm nhún vai, nói: "Vậy cậu cố gắng chịu thêm một chút, dù sao cũng phải để tôi hút hết điếu thuốc này đã chứ."

"…" Chu Viễn An bị cô chặn họng không nói được lời nào.

Cuối cùng Mạc Hàm đem điếu thuốc còn lại dúi vào gạt tàn, cô đưa tay xoa xoa đầu anh, ra vẻ dạy dỗ, ở cái tuổi này của bọn họ thì mọi người đều thích ra vẻ thành thục: "Hút thuốc uống rượu, hai thứ này con trai phải luyện một chút, nếu không sau này làm sao có thể ra xã hội."

Đầu của đàn ông không thể sờ, nhất là phụ nữ. Điểm này Chu Viễn An cũng không ngoại lệ, anh khẽ nhíu mày, hơi nghiêng người tránh sang bên cạnh.

Mạc Hàm nhìn anh, không kìm được mà thở dài, mấy giây sau rút tay về, giống như tự nhủ nói: "Lý Việt Hải nói đúng, tôi không thể làm hư cậu."

Vì những lời này mà Chu Viễn An liếc cô một cái, không biết đang suy nghĩ gì.

Nửa giờ sau, ban nhạc Unicorn biểu diễn xong, tiếp theo tới lượt Mạc Hàm. Cô đứng lên, cầm túi xách ném cho Chu Viễn An, mỉm cười nói: "Giữ hộ tôi một chút."

Tới trước sân khấu, Mạc Hàm nhận lấy đàn guitar từ tay Lý Việt Hải, hắn vỗ bả vai cô, nhướn mày nói: "Chờ màn biểu diễn của em."

Mạc Hàm cười nhạt một cái, vừa ngồi xuống cái ghế cao vừa điều chỉnh tiếng đàn.

Ca hát chẳng qua chỉ là sở thích ngoài giờ của Mạc Hàm, cô không hề được đào tạo chuyên nghiệp, ngay cả chơi đàn guitar cũng đều là Lý Việt Hải dạy. May mắn ở phương diện này cô cũng coi như có chút thiên phú, Lý Việt Hải chỉ cần dạy một chút liền nắm được, không đến mức không thể biểu diễn trên sân khấu.

Mạc Hàm mặc bộ váy đen đứng trên sân khấu, dưới ánh đèn nhấp nháy trong quán bar, khuôn mặt cô ẩn hiện lúc sáng lúc tối, càng lộ ra vẻ thần bí quyến rũ. Một tay cô cầm micro, như thường lệ đầu tiên tự giới thiệu bản thân, sau đó mới gảy đàn, ung dung cất tiếng hát.

Giọng Mạc Hàm tương đối nhẹ và trầm, cách hát cũng rất tuỳ ý tự nhiên. Nếu như không có khách yêu cầu bài hát, đa phần cô đều hát những bài tình ca chậm rãi, êm ái, có thể khiến lòng người bình tĩnh lại.

Đương nhiên cũng có một nguyên nhân quan trọng khác, đó là cô không thể hát nốt cao.

Sau bài hát "Tình ca radio", Chu Viễn An cầm điện thoại di động lên nhắn tin cho người đang đợi anh.

"Tôi đang ở quầy bar, Mạc Hàm cũng ở đây."

"…Thật hả?"

"Ừ."

"Gửi hình cho tôi đi."

Chu Viễn An do dự một hồi, mở camera của điện thoại di động ra, hướng tới Mạc Hàm trên sân khấu, nhấn nút chụp.

Dường như trong nháy mắt đó Mạc Hàm đã phát hiện ra, quay đầu lại, hướng về phía này mỉm cười.

Nhưng vì một đám người ngồi ở bàn phía trước đã che mất Chu Viễn An ở trong góc, thế nên Mạc Hàm cũng không để ý xem anh đang làm gì.

Sau khi gửi bức ảnh đi, ánh mắt Chu Viễn An từ từ rũ xuống, im lặng nhìn người con gái có mái tóc dài xoã trên vai trong điện thoại.

Hôm nay Mạc Hàm mặc một chiếc váy đen ôm sát vào người, lộ ra xương quai xanh và bả vai khiến cho người ta mơ màng, dưới chân là một đôi giày cao gót nạm kim cương, rực rỡ loá mắt.

Khi thấy Mạc Hàm đi đôi giày quý giá tinh xảo này, Chu Viễn An không hề cảm thấy kinh ngạc.

Trong trí nhớ về hồi năm thứ nhất trung học cơ sở của anh, khi tất cả mọi người đều chỉ biết cắm mặt vào đọc sách, thì trong lớp chỉ có cô gái này là coi trọng cách ăn mặc.

Môi của cô luôn khác màu với môi của người khác, là màu hồng mọng nước.

Khi đó trường học quy định phải mặc đồng phục học sinh, mọi người đều mặc quần áo giống nhau, Mạc Hàm vì muốn khác người, chỉ có thể tập trung đầu tư vào giày dép. Mỗi đôi giày của cô đều có giá không rẻ, nhãn hiệu cũng thay đổi nhiều đến mức không thể đếm nổi. Sau đó, con gái trong lớp đều bắt đầu bắt chước phong cách của cô, hơn nữa còn ganh đua so sánh với nhau coi ai hơn ai.

Bây giờ nghĩ lại quãng thời gian tuổi trẻ hết sức lông bông kia, chỉ cảm thấy vô cùng ngang bướng. Rất nhiều thứ cho dù là tầm thường hay đẹp đẽ, thiện hay ác, khi bọn họ mười mấy tuổi nào đã có năng lực để phán đoán, hay phải nói là mù quáng.

Mà Mạc Hàm, không thể nghi ngờ chính là người dẫn đầu có sức ảnh hưởng lớn nhất.

Hiện giờ Mạc Hàm mười chín tuổi, dường như hành động so với ngày đó càng thêm khoa trương.

Chiến tích của cô ở trường cấp ba có thể nói là nghe nhiều thành quen: Hút thuốc uống rượu, cúp học đánh nhau, gian lận thi cử, chọc thủng lốp xe đạp của thầy giáo.. mọi thứ đều là tiếng tăm của cô.

Cô với Lý Việt Hải cùng xưng bá trường cấp ba khiến thầy cô giáo vô cùng đau đầu, cho nên khi lên lớp mười hai liền bị đám cáo già đó tống đến cái nơi chim không thèm ị này học mỹ thuật, không nhìn thấy cho đỡ bực mình.

Mặc dù Mạc Hàm đã làm hết tất cả những việc mà một "thiếu nữ bất lương" có thể làm, nhưng chỉ có một thứ mà cô chưa từng trải qua, đó là yêu sớm.

Nguyên nhân là gì, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, chỉ có một mình cô nghĩ rằng không ai biết.

Cô thích Lý Việt Hải, nhưng Lý Việt Hải lại không thích cô.

***

Khi cả nhóm ra khỏi quán bar đã là hơn mười giờ đêm, A Phong cùng Đại K đói bụng kêu gào ầm ĩ, nhận tiền xong liền dẫn đầu chạy thẳng đến quán vỉa hè ở đối diện quán bar, gọi đồ ăn khuya.

Cả nhóm bọn họ đều có thể ăn cay, chỉ có Chu Viễn An khẩu vị hơi nhạt, mỗi khi ăn một miếng đồ nướng là lại phải ăn thêm một miếng cơm thật to. Mạc Hàm nhìn bộ dáng môi đỏ răng trắng của anh, đỉnh đầu toàn mồ hôi, không nhịn được bật cười trong lòng.

Vị chua có thể làm bớt cay, cô tới phía quán bar mua cho anh một chai ô mai trà xanh. Đến lúc quay lại thì phát hiện có một cô gái đang ngồi ở chỗ của mình nói chuyện với Lý Việt Hải.

Cô gái đó mặc đồng phục của trường trung học trọng điểm gần đây, rất hiếm thấy khi không sửa hẹp ống quần, còn quy củ đeo cặp sách trên lưng, nhìn qua có vẻ là một cô gái ngoan ngoãn.

Mạc Hàm nghĩ ngợi một lúc, chắc chắn rằng mình chưa hề gặp qua cô ấy, không biết quan hệ của cô ấy với Lý Việt Hải là thế nào.

Bọn họ ngồi trên một băng ghế dài, cố chen chúc một chút vẫn có thể ngồi đủ. Trước tiên Mạc Hàm đặt chai nước ô mai trà xanh trước mặt Chu Viễn An, sau đó mới thuận tiện ngồi xuống phía tay trái Lý Việt Hải.

Bởi vì sự xuất hiện của cô gái đó mà không khí trên bàn ăn cũng trở nên yên lặng, Mạc Hàm nhìn qua mấy người ngồi ở phía đối diện, toàn bộ đều mang bộ dáng xem kịch vui.

Trái ngược Lý Việt Hải lại chẳng có thái độ gì, vẫn nhàn nhã uống bia như cũ.

Hàm răng của cô gái kia cắn xuống môi dưới, khuôn mặt hiện lên chút buồn bực, nhìn hắn chằm chằm nói: "Tại sao gần đây anh không gọi điện thoại cho em?"

Lý Việt Hải nói: "Điện thoại hết tiền."

"Vậy em gọi điện cho anh sao anh cũng không nghe máy?"

Lý Việt Hải ợ một cái, dáng vẻ cà lơ phất phơ: "Tại sao tôi phải nghe?"

Hai tay cô gái xiết chặt lấy vạt áo, ngập ngừng nửa ngày mới nói: "Em không phải là bạn gái anh sao?"

"Khụ khụ." Lý Việt Hải sặc mấy tiếng, thiếu chút nữa thì phun hết bia trong miệng ra ngoài, hắn trợn mắt lên không thể tin được: "Từ lúc nào mà cô trở thành bạn gái của tôi vậy? Sao chính tôi cũng không biết?"

Đại K lập tức không nhịn được mà phì cười, bị A Phong trừng một cái mới vội vàng thu hồi, nhưng mà bả vai vẫn không ngừng run rẩy.

Một câu nói này đã khiến cho cô gái trở nên cực kỳ bối rối, thế nhưng cô ấy vẫn chưa từ bỏ ý định, thấp giọng nói: "Không phải lần trước khi tới trường đón em tan học anh đã dắt tay em sao? Anh định lừa dối?"

"Chỉ dắt tay một cái đã coi như quen nhau?" Lý Việt Hải nhếch mép, thờ ơ nói: "Cô là người thập niên 70-80 hả? Tư tưởng phong kiến như vậy."

Hắn nói tiếp: "Với lại bởi vì hôm đó trời mưa, ô lại quá nhỏ, tôi sợ cô bị ướt nên mới dắt đi, cô hiểu lầm như vậy thì tôi cũng chẳng biết làm thế nào."

Lúc này Đại K thực sự không nhịn được nữa, phốc một tiếng bật cười ha hả. Một bàn người như thể bị lây truyền, đều cười đến ngả nghiêng.

Mạc Hàm cũng cười.

Khi đó cô cũng không hiểu tại sao mình lại phải cười, tựa như mọi người ở đây đều cười, nếu chỉ có mình cô không cười sẽ có vẻ rất kỳ quái.

Mặc dù trên mặt đang cười, nhưng trong lòng chỉ cảm thấy gượng gạo.

Một giây tiếp theo, đột nhiên Lý Việt Hải đưa đầu tới, chạm môi vào tóc mai của cô.

Mạc Hàm bị bất ngờ không kịp đề phòng, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Lý Việt Hải nhếch miệng cười một cái, quay ra nói với cô nữ sinh kia: "Nếu theo như cô nói, giờ tôi hôn cô ấy một cái, tức là sau này tôi muốn cưới cô ấy à?"

Một đám người cười càng lúc càng to, không chút kiêng dè.

Cô gái cuối cùng cũng nhận ra mình đã bị sỉ nhục, hai má phập phồng, đôi mắt to cố chấp nhìn thẳng vào Lý Việt Hải, hốc mắt dần dần ửng đỏ.

Lý Việt Hải giả vờ như không nhìn thấy, cúi đầu tiếp tục uống rượu.

Cô gái bất động nhìn chằm chằm vào hắn, cuối cùng nhỏ giọng bật khóc.

Không ngờ được là sự việc lại phát triển thành như thế, cả bàn người lập tức ngừng cười, trố mắt nhìn nhau. Bọn họ toàn đàn ông lại vây quanh một cô nữ sinh khóc thút thít, dường như là đang ức hiếp người ta vậy.

Lý Việt Hải cũng cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa gì, một lúc sau, hắn nhẹ giọng gọi tên cô gái: "Lâm Đoá Nhi."

Cô gái ngừng khóc, ngẩng đầu lên nhìn hắn, chờ đợi hắn nói tiếp.

Lý Việt Hải rút một tờ khăn giấy trên bàn đưa cho cô, giọng lạnh lùng: "Lau nước mắt đi, sau đó thì về nhà."

Cô gái sửng sốt, rất lâu sau mới đáp lời: "…Chỉ vậy thôi?"

"Chứ còn muốn sao?" Lý Việt Hải giơ cốc rượu lên, hướng cô ấy hươ hươ, lại cười rộ lên: "Hay là cô muốn uống gì rồi mới đi?"

"Lý Việt Hải!" Cô gái kéo tay của hắn, dùng sức không nhỏ, tí nữa thì làm đổ cốc rượu của Lý Việt Hải.

Cô ấy đứng lên, giận dữ bỏ lại một câu: "Tôi đã biết, anh là tên khốn kiếp! Tôi ghét anh!" sau đó liền lau nước mắt chạy đi.

Không nghĩ tới vở kịch hay cứ như vậy mà hạ màn, đám người liền cảm thấy tẻ nhạt.

Cái đồ xấu xa Vương Lâm, thấy người ta đi rồi, liền bắt chước giơ nắm đấm lên, dùng giọng mũi nói: "Lý Việt Hải tôi ghét anh rồi!"

Đại K cười ha ha, dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Lý Việt Hải, rồi quay sang khuyên nhủ mọi người: "Sau này tuyệt đối đừng bao giờ tìm loại đại tiểu thư như thế này, khó hầu hạ, lại còn phiền toái muốn chết."

Lý Việt Hải không để ý tới bọn họ, ngược lại là quay đầu nhìn Mạc Hàm đang rầu rĩ không vui.

Tuy đối với những chuyện như vậy đã nhìn quen thì không nói, nhưng Mạc Hàm vẫn không nhịn được mà cố tình mỉa mai hắn một câu: "Đùa bỡn tình cảm của người khác như vậy, không sợ sau này gặp báo ứng sao?"

Lý Việt Hải dửng dưng phất tay một cái: "Sao có thể, nhiều người trêu hoa ghẹo nguyệt lắm, không đến phiên anh."

Mạc Hàm hừ lạnh một tiếng, lại nói: "Sau này đừng có lôi em ra làm bia đỡ đạn nữa."

Lý Việt Hải duỗi thắt lưng, thuận thế giơ tay khoác lên vai cô: "Nơi này chỉ có mình em là nữ thôi, không tìm em thì tìm ai?"

Mạc Hàm nhìn trái nhìn phải một chút, lôi người có vẻ ngoài thanh tú nhất là Chu Viễn An ra: "Lần sau hôn cậu ta đi."

Chu Viễn An vẫn đang cầm chai ô mai trà xanh, không để ý gì, lúc này nghe thấy tên mình mới ngẩng đầu lên.

Mọi người nhìn khuôn mặt đẹp hơn cả con gái của anh, lại không nhịn được mà cười vang.

Hết chương 3.

4. Chương 4: Nh Luôn Là Người Ngồi Vẽ Tranh Ở Trong Góc, Như Cái Hũ Nút

Biên tập: B3

Ăn cơm được một lúc, Mạc Hàm đột nhiên kéo Lý Việt Hải ra bên ngoài nói chuyện riêng.

Lý Việt Hải rất không tình nguyện đi theo cô, đi được một đoạn liền mất kiên nhẫn, đứng lại nói: "Không phải vừa nãy đã nói với em là chỉ đùa một chút thôi sao, em lại còn phải tìm anh hỏi tội nữa hả?"

Mặt Mạc Hàm tối sầm, trừng hắn: "Không phải nói chuyện đó."

"Vậy thì là chuyện gì?" Lý Việt Hải hỏi vặn.

Mạc Hàm nói: "Là chuyện của Lê Khả."

Lý Việt Hải ngừng một chút, hỏi: "Lê Khả thế nào?"

Mạc Hàm không lên tiếng, một lúc sau mới nói: "Có phải anh đang theo đuổi cậu ấy không?"

"Cũng không tính là theo đuổi." Lý Việt Hải nhấc chân đá một cục đá nhỏ, vẫn dùng cái giọng điệu phong lưu thường thấy: "Mọi người cùng làm quen kết bạn, chơi cùng nhau thôi mà."

Những lời này đã được nói ra từ miệng Lý Việt Hải không dưới trăm lần, hắn quá ham chơi, "bạn nữ" bên cạnh đếm cũng không hết, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa một lần nghiêm chỉnh.

Thái độ của Mạc Hàm lại hiếm khi nghiêm túc như vậy: "Anh muốn chơi đùa thì tìm người khác đi, đừng tìm Lê Khả."

Lý Việt Hải nhìn cô một lúc, hỏi: "Tại sao?"

Mặt trăng bị đám mây che phủ, bóng dáng Mạc Hàm đứng dưới tán cây, khuôn mặt biến ảo không ngừng.

Vài giây sau cô mới mở miệng: "Lê Khả là người quá đơn thuần, cậu ấy sẽ tưởng thật. Hơn nữa hoàn cảnh gia đình nhà cậu ấy cũng không tốt, không có thời gian chơi đùa với anh."

Những lời này không biết có chỗ nào chọc cười Lý Việt Hải, hắn nhếch môi nói: "Em còn nói người ta, gia cảnh nhà em cũng không tốt, chẳng phải cũng vẫn thường đi chơi bời cùng anh sao?"

Lời nói không suy nghĩ, diễn đạt không đúng ý, đại khái là sai lầm mà ai cũng mắc phải trong thời niên thiếu.

Mạc Hàm trầm mặc hồi lâu, lông mày khẽ nhíu.

Cuối cùng Lý Việt Hải cũng đã ý thức được có chút không thích hợp, nụ cười trên mặt dần trở nên ảm đạm.

Hắn bước lên một bước, khẽ thở dài: "Anh không có ý đó… Em đừng suy nghĩ quá nhiều."

Mạc Hàm nhìn xuống dưới chân, bình tĩnh nói: "Không sao đâu, em biết."

Thật ra con người Mạc Hàm rất mâu thuẫn.

Bình thường cô gan dạ hào phóng hơn bất cứ ai, không câu nệ tiểu tiết, nhưng một khi liên quan đến vấn đề riêng tư như gia đình thì ngược lại, chỉ cần một ai đó nhắc qua một chút thôi, cô sẽ cực kỳ nhạy cảm, thần hồn nát thần tính.

Luôn có một người ngoại lệ như vậy, trong lòng cô lưu giữ một nơi mềm mại, sẵn lòng tin tưởng hắn sẽ không cố ý làm tổn thương mình.

Đối với cô mà nói, Lý Việt Hải chính là cái người kia.

Lời nói khiến bản thân không vừa ý, trong chốc lát hai người né tránh, không dám nhìn vào mắt nhau.

Cuối cùng Lý Việt Hải vội vàng ho khan, lảng sang chuyện khác: "Em không cần vội trả giày cho mẹ anh đâu, hôm qua mẹ anh mới bị trẹo chân, chắc là sẽ không thể đi giày cao gót trong một thời gian."

Mạc Hàm không yên lòng "Ừm" một tiếng.

Lại không biết phải nói cái gì.

Lý Việt Hải dùng cùi chỏ đụng đụng vào cô, hỏi: "Chúng ta quay lại đi? Đừng để cho mấy thằng nhóc kia ăn hết mất đùi dê."

Mạc Hàm không lên tiếng, một lát sau mới nói: "Anh phải đồng ý với em trong khoảng thời gian này không được làm phiền Lê Khả, cậu ấy đang muốn sớm thi lên Đại Học, đừng làm cậu ấy phân tâm"

Lần này Lý Việt Hải lại rất thoải mái gật đầu một cái: "Được, được, anh đã biết."

***

Một nhóm người ăn khuya xong thì đường ai nấy đi. Cả quãng đường trở về phòng vẽ không biết Lý Việt Hải gọi điện thoại với ai, vừa nói vừa cười.

Mạc Hàm không cần đoán cũng biết đầu dây bên kia là một cô gái, cũng lười phản ứng.

Đến phòng vẽ, Mạc Hàm không thể không đối mặt với hai mươi bức phác thảo chưa hoàn thành của mình, nhịn không được than thở.

Lý Việt Hải thì khác, hắn ở một ban đặc biệt hứa hẹn, học phí so với lớp bình thường cao hơn mấy vạn đồng.

Nghe nói người phụ trách lớp đặc biệt này có hậu thuẫn phía sau. Bao nhiêu năm qua vào mỗi kỳ thi đều sẽ tham gia vào những hoạt động bí mật, đảm bảo rằng thành tích của học sinh có thể qua được.

Không biết chuyện này thực hư ra sao, nhưng dù sao hiện tại Lý Việt Hải cũng rất tin tưởng vào điều đó không hề nghi ngờ chút nào, thế nên khi đi học hắn đều rất thoải mái chơi bời lêu lổng, thầy giáo cho bài tập cũng chưa bao giờ thèm làm.

Mạc Hàm muốn tìm hắn giúp một tay cũng không dám, cái trình độ kia của hắn quả thực là như gà bới, trái táo cũng có thể vẽ thành toa thuốc.

Mười giờ rưỡi đêm, người bình thường đã sớm tắt đèn đi ngủ, nhưng trong phòng vẽ đèn đóm vẫn sáng trưng như ban ngày, học sinh bọn họ túm lại một chỗ làm bài tập.

Giáo viên chủ nhiệm của lớp phổ thông là một người hoà đồng vui vẻ, tính khí cũng rất đàn ông, ngày thường hay cùng học sinh cười đùa hí hửng. Nhưng thay đổi một cái cũng rất đáng sợ, học sinh đều phải e dè ông ấy ba phần, không ai dám trốn nộp bài tập.

Mạc Hàm cam chịu số phận ngồi xuống chỗ của mình, cầm lấy bản ký hoạ, giở sách tìm một thứ đơn giản, bắt đầu bắt tay vào vẽ lại.

Cô bị đau mắt hột, nếu để mắt mệt mỏi thì sẽ bị sưng lên. Sau khi ký hoạ được năm bức, mặc dù đầu óc và tinh thần vẫn còn tỉnh táo, nhưng hai mí mắt trên dưới lại nhịn không được bắt đầu đánh nhau.

Cô đành phải bỏ bút chì xuống, đi bộ xung quanh một vòng.

Người trong phòng vẽ chẳng biết đã đi gần hết từ lúc nào, giờ chỉ còn lại phân nửa. Cô liếc một cái liền nhìn thấy Chu Viễn An đang ngồi dựa lưng vào tường, liền đi về phía anh.

Chu Viễn An đang cúi đầu chăm chú vẽ, không hề để ý tới xung quanh.

"Cậu vẫn còn vẽ à?" Vừa hỏi, Mạc Hàm vừa thuận tay cầm luôn trái táo trên bàn, cọ hai phát vào quần áo rồi cho lên miệng gặm.

Chu Viễn An ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào quai hàm đang chuyển động của cô, nói: "Đó là tĩnh vật dùng để phác hoạ trong giờ học ngày mai."

"Ừ, tôi biết rõ mà." Mạc Hàm gật đầu.

Chu Viễn An yên lặng hai giây: "… Cậu ăn."

"Đúng vậy." Mạc Hàm vẫn như cũ gật đầu, chưa hề phát hiện ra sai lầm của mình: "Làm sao vậy?"

"Cậu đang ăn tĩnh vật." Dường như sợ cô nghe không hiểu, Chu Viễn An lại lặp lại một lần, khẽ tăng thêm âm lượng: "Tĩnh vật."

Mạc Hàm cắn thêm một miếng táo, nuốt ực một cái, gật đầu: "Ừm, ăn thật là ngọt, cậu có muốn ăn một miếng không?"

"…" Chu Viễn An sẽ không mắng người, lời nói đến mức này rồi mà da mặt Mạc Hàm vẫn dày như thế, anh cũng thực sự bó tay.

Mạc Hàm biết rõ suy nghĩ của anh, cô khoát tay, cười dửng dưng: "Ai da, lần trước tôi còn trông thấy Tiểu Hồ Tử lấy hai quả chuối mang về cho vợ thầy ấy ăn, không có lý gì mà chỉ cho phép châu quan phóng hoả không cho dân chúng đốt đèn chứ?"

"…" Chu Viễn An nói không lại cô, im lặng một chút, cuối cùng đành phải cúi đầu xuống tiếp tục vẽ tranh.

Ngòi bút của anh nhanh chóng di chuyển trên tờ giấy trắng, phát ra tiếng kêu sột soạt, một mảng đen trắng hiện ra.

Mạc Hàm sáp đầu lại xem, vẫn không hiểu cuối cùng anh đang vẽ cái gì. Cô dứt khoát sải bước chân, vòng qua tĩnh vật trên bàn, ngồi xuống cái ghế xếp bên cạnh anh.

Cô bên cạnh vừa nhai táo vừa nói tiếp: "Em gái An, không phải cậu nói là cậu vẽ xong hai mươi bức rồi sao?"

Đối với cái việc hạ bút thành văn này, không có trách nhiệm trả lời cách xưng hô mới, phản ứng duy nhất của Chu Viễn An là không thèm để ý.

"Ách, tôi biết rồi." Chu Viễn An không đáp lời, Mạc Hàm lầm bà lầm bầm: "Cậu đang vẽ cho người khác chứ gì? Có phải cái loại mười đồng một bức đó không?"

"…" Anh vẫn không để ý tới.

Mạc Hàm vẫn không nản lòng: "Tôi đang nói chuyện với cậu đó, em gái An."

Cuối cùng Chu Viễn An cũng dừng bút lại, mím môi, nhịn một lúc mới mở miệng: "Tên tôi là Chu Viễn An."

"Tôi biết." Mạc Hàm nói: "Em gái An là biệt danh tôi đặt cho cậu, cậu không thích sao?"

Chu Viễn An lắc đầu: "Không thích."

"Vì sao? Tôi cảm thấy rất dễ nghe mà."

Nguyên nhân rõ ràng: "…Tôi là nam."

Mạc Hàm không khỏi tức cười: "Cái này có làm sao, cậu không biết à? Biệt danh của Lý Việt Hải là "Hải điểu" (*), biệt danh của A Phong là "Chó điên", hai người bọn họ đều khác chủng loại, cậu chẳng qua chỉ là đổi giới tính thôi mà, cần phải vui mừng."

(*) Hải điểu: Chim biển.

Chu Viễn An: "…"

Thật là, đạo lý đều bị cô chiếm hết.

Mắt thấy Chu Viễn An lại chuẩn bị tránh né cô rồi cúi đầu xuống tiếp tục vẽ, Mạc Hàm lanh tay lẹ mắt, đoạt lấy bức ký hoạ của anh.

Chu Viễn An quay đầu nhìn cô, cô có chút đắc ý nhếch mày với anh, mang dáng vẻ thiên tử nói chuyện với quần thần.

"Thương lượng với cậu chuyện này nhé, vẽ giúp tôi mười bức ký hoạ đi, được không?"

"…"

"Mười bức thôi."

"…"

"Có được không vậy? Hả?"

Tóc trên trán Chu Viễn An có hơi dài, khẽ cúi đầu liền không nhìn thấy ánh mắt, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt trắng nõn.

Anh chậm rãi nói: "Tôi chuẩn bị đi ngủ rồi."

Từ chối kiểu này vốn không đuổi được Mạc Hàm, cô nhìn đồng hồ, nói: "Mới mười một giờ mà cậu đã đi ngủ? Định lừa ai đó?"

"Tôi không nói dối cậu." Giọng nói của Chu Viễn An thành thật, trả sách lại cho cô rồi đứng lên: "Mười một giờ là lúc gan trong cơ thể thải độc, nhất định phải đi ngủ."

Mạc Hàm lợi dụng sơ hở: "Được rồi, cậu đi ngủ đi, một lúc nữa tôi sẽ gọi cậu dậy."

Chu Viễn An: "..."

Cùng Mạc Hàm khoa môi múa mép, chắc chắn Chu Viễn An sẽ là người thua, cuối cùng anh đành phải nhẫn nhục ngồi vẽ giúp Mạc Hàm mười bức ký hoạ.

Chu Viễn An đã quen với kiểu việc này, tốc độ vẽ không phải là chậm, Mạc Hàm lại đi ăn trộm thêm một khối tĩnh vật, anh đã vẽ xong một bức, chất lượng tốt hơn nhiều so với bức vẽ cẩn thận của cô.

Mạc Hàm ôm bắp đùi thành công, đương nhiên là vô cùng đắc chí. Cô một bên vừa bóc vỏ chuối, một bên vừa ngó sang xem Chu Viễn An vẽ.

Ngoại trừ vóc dáng cao ráo ra, Chu Viễn An gần như có đủ những đặc điểm của con trai phương Nam, làn da trắng nõn, giọng nói nhẹ nhàng nhưng không nữ tính, khiến cho người nghe hết sức thoải mái.

Trước ngày hôm nay, Mạc Hàm tuyệt đối sẽ không chú ý tới anh, anh luôn là người ngồi vẽ tranh ở trong góc, như cái hũ nút.

Cô đã đọc một cuốn sách nói về bản chất con người, cái hiểu cái không, nhưng cô vẫn nhớ rõ trong sách có nói qua, những người bình thường hay thu mình, yên lặng, nếu như vì lý do nào đó mà bùng nổ, nhất định sẽ không giống người thường.

Nghĩ như vậy, cô không khỏi cong khoé miệng.

Có chút ý tứ nha.

***

Cuối cùng cộng thêm mười bức ký hoạ Chu Viễn An vẽ giúp, tổng cộng Mạc Hàm đã hoàn thành được mười lăm bức.

Số lượng này đã tương đối khá, Tiểu Hồ Tử cũng không phải là loại người đặc biệt cố chấp, chỉ cần học sinh không quá biếng nhác, ông cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Giải quyết xong việc đại sự còn vướng trong lòng, đêm hôm đó Mạc Hàm ngủ đặc biệt an ổn.

Ngày hôm sau hiếm khi cô dậy sớm, liền chủ động nhận trọng trách đi mua đồ ăn sáng cho các bạn cùng phòng.

Thời gian học tập và nghỉ ngơi của học sinh cấp ba bình thường đều phải dậy trước sáu giờ, học sinh nghệ thuật bọn họ thì hạnh phúc hơn nhiều, ngủ thẳng đến tám giờ mới tới cũng không bị muộn.

Lúc Mạc Hàm xuống lầu đã tám giờ mười lăm phút, trong phòng vẽ tranh không có một bóng người, yên tĩnh không hề có tiếng động.

Cô đi xuyên qua hành lang, lúc bước qua thùng rác lớn gần ngã rẽ thì nhìn thấy mấy nam sinh vây quanh một chỗ, đang xé một đống giấy ký hoạ trắng xoá.

Mạc Hàm nghĩ bọn họ đang huỷ những bản vẽ hỏng nên không nghĩ nhiều, trực tiếp bước qua.

Hôm nay không biết có chuyện gì mà trong quán ăn sáng đặc biệt đông người, Mạc Hàm phải đứng xếp hàng rất lâu mới mua được bốn phần cháo thịt nạc, gọi bà chủ gói lại vào túi để mang đi.

Trước khi đi cô liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, trong lòng lập tức lộp bộp một cái, không xong, bị muộn rồi.

Phòng vẽ tranh vào sớm hay vào muộn tất cả đều do tâm tình của Tiểu Hồ Tử làm chủ, mà tâm tình Tiểu Hồ Tử tốt hay xấu lại trực tiếp liên quan đến việc thầy ấy có cãi nhau với vợ hay không quyết định.

Ai mà biết được tối hôm qua vợ chồng thầy ấy có cãi nhau không cơ chứ?

Nghĩ như vậy, bước chân của Mạc Hàm liền không khỏi nhanh hơn.

Chân cô đi giày cao gót sáu phân thế nhưng bước chân chạy nhanh như một cơn gió.

Lúc dừng lại ở cửa phòng vẽ, Mạc Hàm lo lắng đến mức không thở được, sau lưng túa ra một lớp mồ hôi.

Cô điều chỉnh hô hấp, giống như bình thường bước vào phòng vẽ tranh, nhưng lại phát hiện Tiểu Hồ Tử cùng trợ giảng đều chưa đến, hơn một nửa chỗ ngồi trong phòng vẽ vẫn trống không.

Một đám người hoàn toàn không có tâm trí ngồi vẽ tranh, chụm đầu ghé tai nhau lại tranh cãi ầm ĩ.

Mạc Hàm không biết việc gì đang xảy ra, trở về chỗ ngồi của mình, đưa một phần cháo thịt nạc cho Tiểu Nguyệt, thuận tiện hỏi thăm: "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Nguyệt cũng đang cùng người khác trò chuyện không ngừng, rốt cục thấy ăn mới dừng lại, nói với Mạc Hàm: "Chu Viễn An gặp phiền toái rồi."

Mạc Hàm sững sờ một lúc: "Cậu ấy làm sao?"

Tiểu Nguyệt giải thích: "Không phải cậu ấy vẽ ký hoạ giúp người khác rồi nhận tiền sao? Trước đó vẫn tốt, không bị Tiểu Hồ Tử phát hiện. Sáng sớm hôm nay không biết thế nào, những bức ký hoạ cậu ấy vẽ không cánh mà bay, làm hại mười mấy người không có bài tập để nộp. Tiểu Hồ Tử nổi trận lôi đình, gọi họ đến phòng giáo viên tra hỏi, kết quả là những người đó liền khai ra Chu Viễn An."

Viên Hương cũng tiếng lại gần nói: "Mình vừa đi nghe lén ở cửa phòng giáo viên, Tiểu Hồ Tử tức giận không nhẹ đâu, lúc nói chuyện đều rống lên, nói với Chu Viễn An là sau này còn dám làm những chuyện đó sau lưng thầy ấy thì ngay lập tức phải cút khỏi đây."

5. Chương 5: "cậu Định Giở Trò Lưu Manh Hả!"

Biên tập: B3

Nửa giờ sau mấy người kia mới quay trở lại phòng vẽ, xem ra đã bị giáo huấn rất thảm.

Mạc Hàm nghe tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, ánh mắt tìm được Chu Viễn An đi phía sau cùng của đoàn người.

Không hiểu sao cô có chút nôn nóng, rất muốn mau chóng nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng Chu Viễn An cứ một mực cúi đầu, mái tóc đen che gần hết đôi mắt.

Cuối cùng, lúc anh đi gần tới chỗ cô, khi sát ở bên cạnh. Chỉ thoáng qua hai giây thôi nhưng Mạc Hàm cũng đã nhìn thấy cả khuôn mặt của anh.

Cô cho là anh sẽ ủ rũ, sẽ khổ sở, thế nhưng trên khuôn mặt đó lại không biểu lộ bất cứ tình cảm nào, không vui không buồn, cũng không hề tức giận, tĩnh lặng như mặt nước.

Chu Viễn An như không có chuyện gì xảy ra trở lại chỗ của mình ngồi xuống, nhặt mấy cây bút chì gãy, thu dọn lại.

Mạc Hàm không yên tâm ngoái đầu, tầm mắt đuổi theo anh.

Chu Viễn An cũng nhìn thấy cô, nhưng lại không nói gì, đối mặt nhau chỉ một giây sau đó lặng lẽ cúi đầu xuống.

Bởi vì chuyện này mà không ít người trong phòng vẽ xì xào bàn tán, Mạc Hàm nghe được nhiều nhất mấy câu đại loại như "Nghèo đến điên rồi sao."

Một lát sau Tiểu Hồ Tử bước vào, mạnh tay vỗ một cái lên chiếc bảng đen, nghiêm nghị nói: "Ồn ào cái gì? Tự mình vẽ cho tôi."

Ông vừa nói vừa lại gần tĩnh vật trên bàn, phân công nhiệm vụ: "Sáng hôm nay vẽ phác hoạ, vẽ tổ hợp đồ gốm và trái cây, ba giờ sau…"

Mới nói được một nửa thì đột nhiên im bặt, hai mắt trợn to, nổi trận lôi đình: "Quả táo để ở đây ngày hôm qua đâu? Ai dám ăn trộm tĩnh vật??!"

Mạc Hàm: "…"

Thật ra thì cách xử lý của Tiểu Hồ Tử trong chuyện này cũng đã để lại cho Chu Viễn An chút mặt mũi, mặc dù trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, nhưng ông không phê bình công khai, cũng không có báo cáo lên ban giám hiệu, chẳng qua chỉ trừng phạt một chút mang tính tượng trưng, đó là bắt mấy người này trong vòng một tuần phải hoàn thành bốn mươi bức ký hoạ, sau đó nộp lên.

Đây chính là lý do vì sao cho đến bây giờ Mạc Hàm vẫn không đối chọi với Tiểu Hồ Tử.

Ông với những giáo viên cấp ba ăn thịt người không nhả xương kia hoàn toàn khác nhau, ít nhất là biết quan tâm tới học sinh. Nếu như đổi lại là giáo viên môn Lịch sử của Mạc Hàm, cô đã có thể tưởng tượng được khuôn mặt chanh chua khắc nghiệt của ông ta khi thêm mắm dặm muối vào câu chuyện, đem lũ học sinh này phê bình đến không còn một mảnh.

***

Buổi trưa sau khi tan lớp, Mạc Hàm tới ban của Lý Việt Hải tìm hắn, A Phong cũng ở đây, ba người cùng đi ăn cơm trưa.

Phòng vẽ ở cạnh một quán mỳ hoa lan mùi vị không tệ, giá tiền cũng phải chăng, hầu như mọi ngày Mạc Hàm đều ăn ở đó.

Sở thích của ba người không giống nhau, mỳ trứng cà chua của Mạc Hàm được bưng lên trước tiên, khẩu vị của cô trăm năm không đổi, cầm bình giấm trực tiếp đổ vào trong bát.

A Phong bịt mũi khoát khoát tay: "Ai nha, Mạc Gia, lần sau cậu ngồi một mình một bàn đi."

Mạc Hàm không thèm để ý tới hắn, tách đôi đũa cho vào bát khuấy mấy cái, cúi đầu xuống hít hà mùi hương đang bay lên.

Hai người kia nhìn cô ăn, không khỏi nuốt nước miếng một cái, nhưng chỉ nhìn thôi chứ không ăn được, đành phải quay sang trò chuyện với nhau để di dời sự chú ý.

Mặc dù không học chung một lớp, nhưng Lý Việt Hải cũng nghe được chuyện của Chu Viễn An, hắn cảm thấy lần này mình vô cùng may mắn: "Ha ha, thật may là mấy ngày trước không nhờ Tiểu An vẽ cho tôi, nếu không thì hôm nay tôi cũng không có bài tập mà nộp."

So với hắn thì A Phong biết điều hơn, khuyến cáo: "Tôi thấy tốt nhất là từ giờ cậu tự mình vẽ đi, sau chuyện này Tiểu Hồ Tử nhất định sẽ càng nghiêm khắc, lại tránh được mùng một nhưng không tránh khỏi mười lăm."

Lý Việt Hải "Xì" một tiếng coi thường: "Sợ cái gì, Tiểu Hồ Tử vẫn mặc kệ lớp của bọn mình mà, cho ông ấy biết cũng chả làm sao."

Mạc Hàm định nói chen vào, nhưng lúc ngẩng đầu lại thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi trong cửa hàng bán đồ ăn nhanh bên kia đường.

Tại cái thị trấn nhỏ chủ yếu ăn mỳ phở này, quán bán đồ ăn nhanh thường rất vắng khách.

Toàn bộ cả quán chỉ có một mình Chu Viễn An, anh ngồi trong cái bàn với đĩa cơm ú ụ, có vẻ rất thịnh soạn, cho dù tóc bị gió thổi tán loạn nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào tới việc thưởng thức của anh.

Mạc Hàm nhìn từ xa, không nhịn được buồn cười.

Lý Việt Hải nghe tiếng cười, quay đầu lại hỏi cô đang nhìn cái gì, Mạc Hàm đang muốn trả lời, đột nhiên nhíu mày một cái.

Trong tầm mắt đột nhiên nhiều thêm ba bốn người, nghênh ngang bước vào quán đồ ăn nhanh, rõ ràng bọn chúng đang đi về phía của Chu Viễn An, vừa bước vào quán liền vây quanh bàn của anh.

Mấy kẻ kia kẻ nào cũng mặt mũi dữ dằn, mục đích bất thiện, chưa nói được mấy câu liền bắt đầu động chân tay. Vóc dáng Chu Viễn An cao như vậy, nhưng lại giống như con gà bị người ta xách cổ, lôi từ chỗ ngồi dậy.

Mạc Hàm chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra, Chu Viễn An đã bị đấm một quyền vào bụng, anh bị đau cúi gập người xuống, cả cơ thể biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

Gân xanh trên trán Mạc Hàm giật giật, dứt khoát đứng lên, bưng bát mỳ trứng gà mới ăn được một nửa mang theo ra ngoài.

Lý Việt Hải ngờ vực, gọi cô lại: "Em đi đâu vậy?"

"Có chút việc." Mạc Hàm không quay đầu lại nói.

Cô bước đi rất nhanh, gần như là chạy băng qua đường, có một chiếc xe máy gào rú phóng qua suýt nữa đâm vào cô, liền quay đầu lại mắng: "Thần kinh à!"

Bước chân vừa dừng ở cửa hàng ăn nhanh, Mạc Hàm giơ tay vỗ vào bả vai một kẻ trong đó, hắn chính là kẻ vừa đánh Chu Viễn An.

"Ai vậy?" Kẻ đó quay đầu lại, lập tức bị một bát mỳ trứng gà vẫn nóng hổi đổ ụp vào mặt.

Nước mỳ trên mặt hắn từ từ chảy xuống, trên trán còn dính mấy lá rau cải cùng trứng gà, trông cực kỳ chật vật.

Kẻ đó sững sờ một giây, sau đó liền nổi điên, đẩy mạnh vai Mạc Hàm một cái: "Mày làm cái gì đấy hả!"

Đến cùng thì Mạc Hàm vẫn là con gái, không thể đọ sức được với con trai, bị đẩy một cái như vậy, liền lảo đảo lùi về sau mấy bước.

Cô nhanh chóng đứng vững lại, khí thế không thua kém chút nào, trợn đôi mắt to lên trừng hắn: "Đổi lại chính tao cũng muốn hỏi chúng mày đang làm gì đó!"

Nam sinh kia quan sát Mạc Hàm từ trên xuống dưới, rồi nhìn về phía Chu Viễn An bên cạnh, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười gian xảo: "Yo, Mầm Đậu, không tệ nha, đại mỹ nữ của phòng vẽ chúng ta còn bất bình thay mày kìa."

Mạc Hàm cũng nhìn qua Chu Viễn An một chút, đỡ anh đứng lên, hỏi: "Cậu có sao không?"

Chu Viễn An lắc đầu một cái, trả lời rất nhỏ: "Không sao."

Nam sinh kia vừa gạt những thứ bẩn thỉu ra khỏi đầu vừa hất cằm chỉ về phía Chu Viễn An, giọng nói thô lỗ: "Bọn tôi thuê nó vẽ giùm mấy bản ký hoạ, cuối cùng nó không kịp hoàn thành, khiến thầy giáo phạt bọn tôi vẽ bốn mươi bức, kiểu gì cũng phải đi tìm nó tính sổ chứ nhỉ?"

Mạc Hàm nhíu mày, nghĩ lại một chút, chợt nhớ ra kẻ đang nói chuyện chính là một trong những kẻ đứng cạnh thùng rác vào sáng sớm nay.

Cô không ngu, nên ngay lập tức đoán ra mấy kẻ này là cố tình tìm Chu Viễn An gây sự, như vậy thì không cần phải nói lý với chúng, dù sao chúng cũng sẽ không nghe.

Cô sa sầm mặt, nói: "Đừng tưởng không có ai biết các người làm những điều đáng buồn nôn kia, lại còn dám tới đây vừa ăn cắp vừa la làng, khôn hồn thì cút ngay!"

Nam sinh kia không ngờ lại bị cô vạch trần, khuôn mặt không kìm được tức giận, giọng nói cũng thay đổi: "Mày đừng có xen vào việc của người khác!"

Mạc Hàm giang rộng hai chân, đứng chắn trước mặt Chu Viễn An: "Tao cứ thích xen vào việc của người khác đó, thế nào?"

Nam sinh kia đen mặt, dùng ánh mắt uy hiếp: "Tốt nhất là mày nên tránh ra."

Mạc Hàm vẫn không thèm nhúc nhích: "Tao càng không tránh đấy!"

"..." thấy nói cũng không được, kẻ đó cắn răng: "Vậy thì đừng có trách tao không nói trước."

Mạc Hàm lau miệng, một chút tà khí từ trong xương cốt nổi lên, cười cười: "Mày có thể thử nhìn một chút!"

Lời còn chưa dứt, ánh mắt cô tối sầm lại, tiên hạ thủ vi cường, nhấc chân phải đạp mạnh vào người tên kia, động tác lưu loát nhanh nhẹn mang theo một cơn gió.

Mấy kẻ bên cạnh cũng chẳng ngồi không, lập tức bước đến chặn cô lại, có cái móng lợn còn tiện thể bôi dầu vào bắp chân cô.

Mạc Hàm mặc váy ngắn, mắt cá chân bị giữ chặt giữa không trung, bắp đùi mảnh khảnh thẳng tắp lộ ra dưới ánh mặt trời, con mắt của vài kẻ không ngừng nhìn vào dưới váy cô, nhướn mày huýt sáo.

Mạc Hàm dùng sức rút mấy lần mới thoát được, giày cao gót vẫn bị kẻ kia cầm trong tay, cô đứng chân trần trên mặt đất, khuôn mặt đã bắt đầu tức giận: "Đây là muốn tự tìm cái chết!"

Từ khi tới phòng vẽ đến bây giờ đã rất lâu rồi không động tay động chân với người khác, thực sự là có chút không quen.

Mạc Hàm vặn cổ một cái, hoạt động gân cốt, đang chuẩn bị đánh một trận lớn, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói: "Chờ một chút!"

Cô quay đầu lại, thấy Lý Việt Hải cùng với A Phong đang chậm rãi bước tới, trong tay mỗi người bưng một tô mỳ, chẳng có vẻ gì là đến để đánh nhau.

Lý Việt Hải đi tới bên cạnh, cúi đầu xuống ăn ngấu nghiến vài miếng rồi mới để bát sang một bên, nói với kẻ cầm đầu đứng giữa bọn kia: "Đừng nói là chúng mày đang bắt nạt con gái đấy nhé?"

Mấy kẻ kia đều biết Lý Việt Hải và A Phong, trước kia đã cùng bọn hắn đụng độ qua mấy lần, lập tức biết chuyện hôm nay không dễ làm.

Nam sinh bị hắt mỳ nhổ một bãi nước bọt, thấp giọng chửi: "Lý Việt Hải, mày lại muốn thế nào?"

Một đám người ánh mắt giằng co, ngay cả không khí trong phòng cũng trở nên giương cung bạt kiếm.

Mạc Hàm thấy Lý Việt Hải cùng A Phong đến, trong lòng cũng bình tĩnh lại vài phần, có hai người kia đến thì căn bản không còn cần đến cô nữa, cô kéo Chu Viễn An tách ra khỏi đám người, tránh cho bị ngộ thương.

Chờ đến khi đi được một đoạn đủ xa mới dừng lại, Mạc Hàm chợt thấy dưới chân nhói đau, lúc này mới nhớ ra chân phải từ nãy đến giờ không đi giày.

"Ai da…" Cô hít một hơi, tìm một bức tường dựa vào, cúi người xuống gỡ ra mấy viên đá nhỏ đang ghim vào lòng bàn chân.

Chu Viễn An nãy giờ luôn im lặng đột nhiên ngồi xổm xuống, rút ra một tờ khăn giấy, tay còn lại nâng chân cô lên, dường như muốn giúp đỡ.

Mạc Hàm có chút mất tự nhiên, đem chân phải rút về: "Để tôi tự làm."

"Không sao đâu." Chu Viễn An ngẩng đầu nhìn cô, đang muốn nói gì, đột nhiên ánh mắt rơi phải chỗ nào đó.

Đầu tiên Mạc Hàm không hiểu lắm, rồi ngay sau đó hai mắt trợn to, hai tay chặn làn váy, hung dữ nhìn Chu Viễn An: "Cậu định giở trò lưu manh hả!"

"…" Chu Viễn An há to miệng, giải thích: "Tôi không có."

Anh vội vàng cúi đầu xuống, thuần thục cởi dây giày, đem chiếc giày của mình cởi ra, sau đó đi vào chân phải của Mạc Hàm.

Mạc Hàm để mặc anh chăm sóc, hơn nữa còn rất hưởng thụ, lát sau mới bĩu môi chỉ đạo: "Dây giày buộc hơi chặt nha."

***

Một lát sau, Lý Việt Hải với A Phong giải quyết xong chuyện bên kia, đến tìm bọn họ.

Mạc Hàm hỏi tình hình thế nào, Lý Việt Hải khinh thường nói: "Mấy đứa kia toàn là lũ cọp giấy, chỉ giỏi đi bắt nạt người khác, đến lúc đánh nhau thì mới lộ ra, anh với A Phong còn chưa kịp làm gì đã doạ tụi nó chạy hết."

Lời này đương nhiên là có chút phóng đại, trên mặt Lý Việt Hải với A Phong cũng có chút xíu bầm tím, chẳng qua một chút vết thương nhỏ này với họ chỉ là chuyện bình thường như cơm bữa, không đáng nhắc đến.

Lý Việt Hải nói chuyện với Mạc Hàm xong, quay đầu nhìn Chu Viễn An, sau khi cân nhắc mấy giây, giọng nói có chút thận trọng: "Hay là sau này Tiểu An ăn cơm cùng với bọn mình nhé."

Mạc Hàm liền gật đầu, thay Chu Viễn An quyết định: "Được đó."

Lý Việt Hải quá sơ ý, mặc dù đã giúp đuổi hết lũ người gây chuyện, nhưng lại quên lấy lại giày cao gót cho Mạc Hàm.

Trên đường trở về, cô đành phải một chân đi giày cao gót, một chân còn lại đi giày thể thao, hai bên cao thấp rõ ràng, bước đi vô cùng vặn vẹo.

Lý Việt Hải không thể nhìn tiếp cái dáng đi khập khiễng của cô, liền dứt khoát ôm ngang hông, vác cả người cô lên.

Mạc Hàm giật mình kêu lên một tiếng, chân cô đang mang giày của Chu Viễn An, vốn đã lỏng là lỏng lẻo, ngay lập tức liền rơi ra khỏi chân.

Người Mạc Hàm vốn cao, Lý Việt Hải ôm không dễ dàng, hai tay cô khó khăn lắm mới vòng được qua cổ hắn tránh cho bị ngã xuống đất, cô tức giận đẩy hắn một cái: "Anh làm cái trò gì vậy?"

Lý Việt Hải cười xấu xa, đắc ý nói: "Em cẩn thận một chút, coi chừng ngã bây giờ."

"…" Mạc Hàm tức giận trợn mắt nhìn hắn một cái, nhưng vì an toàn của bản thân nên vẫn không dám lộn xộn.

Cái con người Lý Việt Hải này chính là đồ bỉ ổi, Mạc Hàm đã không thèm phản ứng lại, hắn còn cố tình tiếp tục sàm sỡ cô: "Anh thấy em ba trăm sáu mươi lăm ngày trong năm đều mặc đồ trắng, chậc chậc, có phải là vì lười không chịu giặt đồ lót không?"

Mạc Hàm tức đến độ nhéo tai hắn một cái, không nương tay chút nào: "Cái miệng nói nhảm này! Anh nói nhảm nữa đi!"

"Ái ui!" Lý Việt Hải rên một tiếng, đau đến tận óc, liền cầu xin tha thứ: "Được, được, được! Anh không nói nữa anh không nói nữa, mau buông tay! Không em nhéo đứt tai anh bây giờ!"

A Phong đứng ngoài xem trò vui, còn không sợ lớn chuyện, không tim không phổi cười đến khoái chí, vỗ tay nói: "Mạc Gia chớ buông tay! Phải trừng trị cậu ta cho tốt! Lâu lắm rồi tôi không được thấy Hải Điểu bị mẹ cậu ta nhéo tai, ha ha ha ha!"

Chu Viễn An vẫn luôn yên lặng đi phía sau ba người, nhìn bọn họ vừa nói vừa cười, cãi nhau ầm ĩ đi dần ra xa.

Anh không nói tiếng nào cúi người xuống, đem chiếc giày Mạc Hàm đánh rơi dưới đất nhặt lên, sau đó mới sải dài bước chân đuổi theo sau.

6. Chương 6: Mỗi Kỳ Thi Cậu Ta Đều Đứng Hạng Nhất

Biên tập: B3

Mọi người trong phòng vẽ đều là những bà tám hạng nhất, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, trong vòng một ngày thôi cũng có thể truyền đến tai tất cả mọi người.

Mạc Hàm quay lại quán mỳ gọi thêm một tô mỳ trứng gà cà chua nữa, sau khi ăn no mới quay trở lại ký túc xá.

Cô vừa đẩy cửa ra, Tiểu Nguyệt nhìn thấy là cô, lập tức nhào tới hỏi: "Bọn cậu vừa đánh nhau với mấy tên nhị trung hả?"

Mạc Hàm gật đầu một cái: "Đúng vậy!"

Rõ ràng chuyện không liên quan gì đến Tiểu Nguyệt, vậy mà cô ấy lại ra vẻ diễu võ dương oai, giơ giơ nắm đấm: "Đánh rất hay! Mấy tên nhị trung kia luôn tự cao tự đại, càng nhìn càng đáng ghét! Đáng lẽ nên dạy dỗ bọn chúng từ sớm mới phải!"

"Ừ!" Mạc Hàm thuận miệng đáp một tiếng, vòng qua Tiểu Nguyệt đi tới mép giường của mình, cầm hộp đựng đồ cá nhân lên tìm hộp thuốc mỡ, cô vẫn nhớ là dùng rất tốt.

"Bọn cậu đánh nhau vì Chu Viễn An hả?" Tiểu Nguyệt đi theo sát phía sau cô, dò hỏi: "Quan hệ giữa cậu với cậu ta trở nên tốt như vậy từ lúc nào thế?"

Mạc Hàm lơ đễnh đáp: "Cũng không hẳn thế, cậu ấy vẽ giúp mình mười bức ký hoạ, mình trả lại cậu ấy chút ân tình thôi."

Tiểu Nguyệt cái hiểu cái không gật đầu.

Mạc Hàm tìm được thuốc mỡ, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt do dự của Tiểu Nguyệt, cô ấy nhỏ giọng nói: "Tốt nhất cậu đừng quá thân cận với Chu Viễn An, mình cảm giác cậu ta.. có chút kỳ lạ!"

"Vậy sao?" Mạc Hàm đáp lời: "Cậu quen biết với cậu ấy?"

"Đương nhiên là biết." Tiểu Nguyệt gật đầu: "Ban đầu cậu ta vốn học ở ban trọng điểm mà!"

Mạc Hàm ngừng một chút, hiện tại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn cô ấy: "Thật ư?"

Trong ấn tượng của Mạc Hàm, đám học sinh giỏi ở cái lớp trọng điểm kia dường như đều có một khuôn mặt vô cảm, trong tay lúc nào cũng ôm khư khư quyển sách ngồi gặm. Mạc Hàm cảm thấy bọn họ là một loại người khác với mình, nhưng trái lại bọn họ lại rất sợ Mạc Hàm, mỗi lần gặp phải cô trên đường đều giống như là thấy virus vậy, đều quay đầu bỏ đi, cứ như là sợ bị lây bệnh.

Chu Viễn An lại chuyển từ ban trọng điểm ra?

Vậy cũng coi như là bệnh tương đối nhẹ.

"Thật!" Tiểu Nguyệt le lưỡi, cười có chút ngượng ngùng: "Có điều thứ hạng của mình là hạng nhất đếm ngược, còn cậu ta là hạng nhất đếm xuôi!"

Mạc Hàm lại tiếp tục bị kinh hãi, động tác trong tay dừng lại, chớp mắt mấy cái nhìn cô ấy: "Hạng nhất? Lợi hại đến như vậy?"

Xem ra cô phải thu hồi lại suy nghĩ vừa rồi, bệnh của Chu Viễn An thật không nhẹ.

Đứng đầu lớp trọng điểm mà lại chạy đi học mỹ thuật? Đây không phải là quá lãng phí thời gian sao?

"Đúng vậy!" Tiểu Nguyệt nghiêm túc gật đầu, nói: "Mỗi kỳ thi cậu ta đều đứng hạng nhất, nhưng mình thấy có vẻ như cậu ta cũng không quá để tâm lắm đến việc học, không hiểu sao thành tích lại luôn tốt như vậy, có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa thiên tài và người thường!"

Tiểu Nguyệt ngừng một chút, nói tiếp: "Nhưng mà ba cậu ta cũng là giáo viên của trường chúng ta, có người nói trước kỳ thi ba cậu ta sẽ cho cậu ta biết trước đề, không biết có phải thật không."

Mạc Hàm cười nhạt một cái: "Lời như vậy mà cậu cũng tin?"

"Không có lửa làm sao có khói, loại chuyện kiểu này đâu thể nói rõ ràng ra!" Tiểu Nguyệt khoát tay, lại nói tiếp: "Hơn nữa cậu ta quả thật hơi khác người, lúc nào cũng một thân một mình, thành tích lại khiến cho người khác ghen tỵ, thế nên nhiều người thích nói xấu sau lưng cậu ta. Mình nghĩ chắc cậu ta không thể ở lại lớp trọng điểm nữa nên mới đến phòng vẽ tranh, mọi người chúng ta ở nơi này đều lười nhác, chẳng ai có ý thức cạnh tranh cả."

"…" Mạc Hàm như có điều suy nghĩ gật đầu, không nói gì nữa.

Trong thế giới của Mạc Hàm, trang điểm và đánh nhau mới là chủ yếu. Ban trọng điểm cách ban của cô quá xa, trước đó cô chưa bao giờ nghe qua chuyện của Chu Viễn An. Nhưng lòng hiếu kỳ của cô cũng chỉ đến mức này, nghe nhiều nữa cũng chẳng để làm gì.

Đem thuốc mỡ cất vào trong túi, cô cởi giày chuẩn bị leo lên giường ngủ trưa.

Tiểu Nguyệt vội níu cô lại: "Cậu không nghe nữa à? Mình đã kể xong đâu!"

Mạc Hàm thờ ơ gạt tay cô ấy, nằm xuống giường, cầm điện thoại lên xoa xoa: "Xin lỗi nha, mình không có hứng thú lắm!"

"…" Tiểu Nguyệt đang có đầy một bụng chuyện muốn kể, lập tức bị chặn cứng cả họng.

Thấy Mạc Hàm không để ý gì tới mình, cô liền quay lại túm lấy Từ Tuệ Tuệ và Viên Hương vừa mới thức dậy tiếp tục kể lể.

Trong phòng ký túc có hai cô bạn này cấp hai học trường khác, không biết gì về Chu Viễn An cả, thế nhưng lại rất hiếu kỳ, mấy người lập tức vô cùng ăn ý.

Mạc Hàm nghe sơ qua một chút liền cảm thấy mệt mỏi, nửa gương mặt chôn vào trong gối, mơ màng buồn ngủ.

***

Rèm cửa sổ kéo không kín, nắng xuyên qua những khe hở nhỏ, tạo thành từng chùm tia sáng rọi vào, chiếu khắp cơ thể khiến cô ngứa ngáy, trằn trọc trở mình.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, ba người bên dưới vẫn đang hăng say buôn chuyện, đem Chu Viễn An ra làm chủ đề.

Đề tài buôn chuyện của con gái, sớm muộn gì cũng sẽ lệch ra khỏi quỹ đạo.

Ban đầu mấy người họ vẫn còn nói về tính cách và gia đình của Chu Viễn An, càng về sau càng thay đổi, bắt đầu quan tâm sang tận chuyện riêng tư cá nhân của người ta.

Tiểu Nguyệt cố gắng nói thật chậm câu nói đầy ám muội: "Lần trước nha, mình thấy mấy tên nhị trung cười nhạo gọi cậu ta là Mầm Đậu, nói cậu ta vừa nhỏ vừa mềm. Các cậu nghĩ xem biệt danh này có nghĩa là gì?… Không phải là mình hiểu sai chứ?"

"Phốc…" Đều là người lớn làm sao có thể không hiểu, Viên Hương lập tức hiểu ý, kinh ngạc há to mồm: "Không thể nào, mình thấy vóc dáng cậu ta cao lớn như vậy, chắc cũng không đến nỗi chứ…"

"Ai mà biết được." Tiểu Nguyệt nói: "Không phải bọn nam sinh thường đi wc cùng nhau sao? Chắc chắn đã có nhìn qua, nếu không chuyện như thế này làm sao có thể nói bậy bạ?"

Cô ấy nói như vậy, ngẫm lại cũng phải có đến tám, chín phần là sự thật, Từ Tuệ Tuệ ủ rũ, uể oải nói: "Thật là đáng thương… Mầm Đậu, vậy sẽ nhỏ đến mức nào chứ?… Thật quá đáng tiếc, mặt mũi vóc dáng thì đẹp như vậy."

"Ai da, cậu là đồ háo sắc nha!" Viên Hương trêu chọc đánh một phát vào bả vai cô ấy: "Nơi đó của Chu Viễn Anh có nhỏ hay không thì liên quan gì đến cậu? Nói mau, có phải cậu thích cậu ta không?"

Mặt Từ Tuệ Tuệ liền hơi ửng đỏ, đánh lại một cái, hờn dỗi: "Mình không có nói gì nha, cậu đừng có bóp méo lời nói của mình."

Mấy chuyện con gái như vậy vừa nhắc tới liền hưng phấn, giọng nói của mấy người không tự chủ tăng cao rất nhiều.

Mạc Hàm đang lúc nửa tỉnh nửa mê bị đánh thức, tâm trạng cực tệ, nhô đầu ra hướng phía dưới kêu lớn: "Nói đủ chưa? Đủ rồi thì mau đi ngủ đi, ồn ào chết được!"

Chân mày cô xiết chặt, trông hung dữ rất có sức uy hiếp, khiến mấy cô bạn không dám lên tiếng nữa.

Mọi người nhìn nhau nháy mắt, sau đó mỗi người nhẹ nhàng tự ai về giường nấy.

***

Trước giờ học buổi chiều, Mạc Hàm đi qua ban của Lý Việt Hải, định đưa thuốc mỡ cho hắn.

Số lượng người trong lớp hắn vốn không nhiều, lại ngồi rải rác, Mạc Hàm liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lý Việt Hải. Hắn đang ngồi bên cạnh một nữ sinh, hai người đó đâu có chút tâm trạng vẽ vời nào, chỉ ngồi đó nói cười.

"Trên mặt cậu bị làm sao vậy?" Nữ sinh một tay cầm bút vẽ, một tay chỉ vào khoé mắt bầm tím của hắn.

Lý Việt Hải tỏ vẻ không vấn đề gì: "Có sao đâu, đi bộ đụng vào tường ấy mà!"

Nữ sinh đó vẫn tin là thật, giọng nói mềm mại ấm áp nói: "Có đau không vậy?"

Lý Việt Hải liền đưa mặt xán tới, miệng lưỡi giảo hoạt: "Cậu hôn một cái là hết đau."

"Cậu đáng ghét!" Nữ sinh nhỏ giọng mắng hắn, khuôn mặt đỏ bừng lên.

"Ồ, Mạc Hàm, sao lại đứng ở chỗ này vậy?" Thầy giáo ở phòng vẽ đột nhiên xuất hiện phía sau lưng cô, bị Mạc Hàm chắn đường.

Lúc này Mạc Hàm mới phục hồi tinh thần, xoay người chào hỏi thầy giáo, không tiếp tục đứng xem hai người đang diễn trò trong phòng học kia nữa, vội vã bỏ đi.

Bàn tay xiết chặt hộp thuốc kia, cô vừa bước đi vừa nhẹ giọng thở dài, rồi lại như không có chuyện gì cất nó lại vào trong túi áo.

***

Trở lại phòng vẽ, vừa đúng lúc gặp Chu Viễn An đang đứng trước bồn nước rửa bảng màu.

Mạc Hàm chợt nảy ra một ý, đi tới bên cạnh anh, đem thuốc mỡ đưa qua: "Buổi trưa cậu bị thương đúng không? Cầm về bôi đi, giúp lưu thông máu tan vết bầm."

Chu Viễn An quay đầu nhìn cô, ánh mắt rơi vào cái nắp cái hộp nhỏ màu xanh đậm, mấy giây sau nhỏ giọng cám ơn.

Mạc Hàm nhìn anh nhận lấy thuốc mỡ, mím môi cười cười, bắt đầu được đằng chân lân đằng đầu: "Chỉ cám ơn suông thôi thì được cái gì, cậu phải dùng một hành động thực tế để đáp lại."

Chu Viễn An không hiểu: "Gì cơ?"

"Tôi nói." Mạc Hàm nháy nháy mắt với anh: "Về sau bài tập ký hoạ cậu đều vẽ giùm tôi đi!"

"..."

Cô vốn chỉ định đùa một chút, muốn nhìn xem Chu Viễn An phản ứng thế nào, không nghĩ rằng anh suy nghĩ một lát liền đáp ứng: "Được!"

Mạc Hàm rất bất ngờ, hai mắt mở to hỏi lại: "Thật hả?"

Chu Viễn An gật đầu: "Thật!"

Cô vẫn chưa tin lắm: "Không lấy tiền của tôi chứ?"

"Không lấy!"

Chuyện tốt nhường này làm sao có thể bỏ qua, cô vội vàng nói dứt khoát: "Cậu nói phải giữ lời nhé, không cho phép đổi ý!"

Chu Viễn An thản nhiên: "Ừ!"

Mạc Hàm nhận được thu hoạch ngoài ý muốn nên vui vẻ vô cùng, đột nhiên nghĩ tới một việc, lại hỏi: "Cậu bị Tiểu Hồ Tử phát hiện, vậy sau này có vẽ ký hoạ giúp mọi người nữa không?"

"Không vẽ." Chu Viễn An nói.

"Vậy cậu… kiếm tiền kiểu gì?"

Chu Viễn An ngập ngừng: "Tôi đi tìm những phòng vẽ khác."

Mạc Hàm cũng không nghĩ tới cái cách xấu xa này, cười phì một tiếng: "Cậu thật là gian manh."

Một lúc sau, Tiểu Hồ Tử tới, mọi người liền an phận quay trở về chỗ ngồi, cầm bản vẽ cùng thuốc màu ra chuẩn bị cho giờ học.

Chiều hôm nay học về màu nước, trước tiên Tiểu Hồ Tử làm mẫu một lần, nói một chút điểm chính, sau đó mọi người tản ra, mỗi người tự vẽ riêng một cái.

Mấy người bọn họ đều mới tiếp xúc với màu sắc chưa lâu, đa phần đều vẽ theo trường phái hoang dã, Tiểu Hồ Tử không quản mấy việc đó, đầu tiên cầm màu vẽ vẽ mẫu một lần.

Tiểu Hồ Tử cũng khích lệ mọi người cứ dũng cảm sáng tác: "Tất cả đều vẽ cho tôi. Thuốc màu cứ dùng thoải mái, không phải tiếc rẻ, đừng lấy thuốc màu về sơn nhà mình là được."

Một hộp thuốc màu ít cũng phải ba đồng rưỡi, ông ấy nói ra lời này thật đúng là vô trách nhiệm.

***

Trực nhật sau buổi học màu nước là mệt mỏi nhất, màu thuốc văng khắp nơi trên sàn nhà, lúc quét dọn đặc biệt phiền phức.

Trùng hợp hôm nay lại là ngày Chu Viễn An trực nhật, sau khi tan lớp lúc năm rưỡi, mọi người ồn ào ra về, chỉ còn duy nhất một mình anh ở lại làm vệ sinh.

Bàn vẽ bị dây ra bẩn nhất chính là bàn của Mạc Hàm, cũng không rõ người này là đang vẽ hay là đang sơn tường, bày ra bẩn đến như vậy.

Chu Viễn An lấy cây lau nhà cọ nhiều lần trên sàn mới lau sạch hết các dấu vết cô để lại, phải dùng sức rất lớn thế nên sau lưng chảy ra một lớp mồ hôi mỏng.

Dọn sạch màu nước xong mới bắt đầu quét rác, anh quét giấy vụn cùng mẩu bút chì vào gầu hót, sau đó mang rác rưởi đổ ra cửa.

Làm xong hết mọi việc Chu Viễn An mới cảm thấy lỗ mũi không thoải mái, có lẽ là vừa rồi đã hít vào quá nhiều bụi bặm. Anh vô thức thò tay vào trong túi áo, định tìm khăn giấy, nhưng tay lại mò được một vật cứng, là hộp thuốc mỡ Mạc Hàm cho anh.

Chu Viễn An mang nó ra nhìn kỹ lại một lần.

Đồ dùng của cô ấy bên ngoài đều rất đẹp, trên bao bì có một logo hình tròn và dấu hiệu bằng Tiếng Anh, mở ra còn ngửi thấy được mùi hương thoang thoảng.

Thuốc mỡ đã dùng được hơn nửa hộp, sắp thấy đáy, có vẻ như cô đã dùng không ít lần.

Cầm cái hộp nhỏ màu xanh đậm trong tay, khuôn mặt Chu Viễn An dần dần trở nên vô cảm.

Bàn tay chậm rãi đưa đến trước thùng rác, rồi ngừng lại.

Trong đầu bất ngờ nhớ lại nụ cười của Mạc Hàm, lúc nào trên mặt cô cũng trang điểm rất đậm, chỉ khi cười lên mới thực sự giống một cô gái tuổi mười chín.

Khuôn mặt đó biểu hiện ra sao vào cái lúc nhìn Đào Duyệt?

Một giây tiếp theo, Chu Viễn An thả tay.

Chiếc hộp nhỏ màu xanh loé lên dưới ánh sáng mặt trời, sau đó rơi vào bên trong thùng rác dơ bẩn, ánh sáng kia cũng bị bụi bặm bịt kín.

Anh không nghĩ nữa, xoay người bỏ đi.

7. Chương 7: Lê Khả

Biên tập: B3

Giờ học ký hoạ buổi tối yêu cầu vẽ người, các bạn học trong lớp thay phiên nhau làm người mẫu, trước đó mỗi một người sẽ tự chuẩn bị một tư thế khác nhau.

Tối nay đến lượt của Mạc Hàm, cô đã hao tâm tổn trí nghĩ ra một tư thế đặc biệt khó vẽ – nửa khom người chải mái tóc dài của mình, nửa nghiêng người nhìn về phía sau. Tư thế này mà vẽ không tốt thì sẽ biến thành tác phẩm "Eo gãy"

Vì vậy Tiểu Hồ Tử đã tuyên dương cô, nhân tiện phê bình người làm mẫu lần trước cơ thể quá cứng, hết đứng lại ngồi, chẳng có gì mới mẻ.

Đáng tiếc Mạc Hàm tính toán không được chu toàn, cuối cùng tự làm khổ mình.

Giữ nguyên tư thế đó suốt mười lăm phút không được cử động, thực sự so với chỉ đứng nghiêm khổ sở hơn gấp trăm lần, mỗi phút mỗi giây dường như dài cả thế kỷ.

Sau khi kết thúc cô chỉ cảm thấy đau lưng mỏi eo, hai chân gần như run cầm cập, lúc bước đi cũng phải nhờ Tiểu Nguyệt đỡ.

Mạc Hàm về chỗ ngồi rên rỉ không ngừng, bên ngoài đột nhiên có người gọi một tiếng: "Mạc Hàm! Lê Khả đến tìm cậu này!"

Cô ngừng bóp chân, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy Lê Khả đã lâu không gặp đang đi về hướng này, trong tay còn cầm mấy cái túi nilong đựng hộp cơm.

"Ai nha!" Mạc Hàm hét lên kinh ngạc, lập tức eo không còn mỏi chân không còn đau, vui vẻ đứng lên: "Sao đột nhiên cậu lại nhớ mà đến tìm mình thế?"

Bình thường vào thời điểm này các trường đại học và cao đẳng vẫn chưa bắt đầu học, Lê Khả đang ở nhà nghỉ hè, không có việc gì thì sẽ đến phòng vẽ tìm Mạc Hàm chơi, tiện thể mang một ít đồ ăn ngon đến cho cô.

Lần này chính là món chân gà muối của mẹ Lê Khả làm, là đặc sản của quê các cô, Mạc Hàm vô cùng thích ăn, nhưng ở Đồng Quan căn bản không thể mua được món này, cho nên mỗi lần Lê Khả mang đến cô đều coi như bảo bối vậy, nhai hết cả xương không chừa lại chút nào.

Lê Khả biết cô thích ăn, nên đặc biệt mang cho cô hẳn ba hộp, đủ cho cô gặm trong mấy ngày liền.

Nhiều thức ăn ngon đã an ủi phần nào nỗi đau của thân thể, Mạc Hàm đang ăn hăng say, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi Lê Khả: "Có phải gọi Lý Việt Hải đến không?"

Lê Khả da mặt mỏng, Mạc Hàm vừa nói đã doạ sợ cô ấy.

Cô ấy kìm nhỏ tiếng, nhưng giọng điệu vẫn hơi cao: "Gọi cậu ta làm cái gì?"

Nhìn bộ dáng xấu hổ như một cô vợ nhỏ của cô ấy, trong lòng Mạc Hàm bật cười.

Thảo nào Lý Việt Hải luôn thích những cô gái hiền lành nhu thuận, chỉ hơi trêu chọc một chút liền biến thành quả táo đỏ, chơi thật là vui.

Mạc Hàm hỏi lại một lần nữa: "Thực sự không muốn gặp anh ấy hả?"

Lê Khả lắc đầu liên tục: "Dĩ nhiên là không rồi!"

Mạc Hàm không nhịn được liền bật cười thành tiếng, lúc này mới biết cô ấy nói thật.

Nhắc tới Lý Việt Hải, nhân tiện cô liền hỏi thêm một câu: "Gần đây anh ấy không đến làm phiền cậu chứ?"

Lê Khả lắc đầu, giọng nói vẫn nhỏ như cũ: "Không có!"

Mạc Hàm ừ một tiếng: "Vậy thì tốt."

Trời đã về khuya, Lê Khả về nhà quá muộn sẽ không an toàn, chỉ trò chuyện một chút rồi chuẩn bị tạm biệt, Mạc Hàm đưa cô đến bến xe buýt gần đó.

Hai người vốn đã cố tình muốn tránh Lý Việt Hải, ai mà biết lại không được như ý muốn, vừa đi tới cửa liền đụng phải Lý Việt Hải đang nghênh ngang đi tới, bị tóm ngay tại trận.

Mạc Hàm tranh thủ thời gian cho Lê Khả xoay người đi vào bên trong, thế nhưng vẫn không kịp.

Lý Việt Hải vốn định nhân cơ hội trong giờ học đến tìm Chu Viễn An, không ngờ lại thu hoạch được một niềm vui bất ngờ như vậy. Vừa muốn mở miệng chào hỏi thì người ta đã bị Mạc Hàm kéo ra phía sau lưng.

Hắn cũng không lấy làm giận, ỷ vào người cao chân dài, dễ dàng đưa tay qua tai Mạc Hàm, vỗ vỗ tay trước mặt Lê Khả, cười nói: "Lâu rồi không gặp em, Lê Khả, sao lâu nay không thấy tới chơi?"

Lê Khả vừa nhìn thấy hắn liền căng thẳng nói không ra hơi, lại có chút sợ hãi, nhanh chóng trốn ra phía sau lưng Mạc Hàm.

Mạc Hàm như gà mẹ bảo vệ gà con cũng không nhường nửa bước, đôi mắt trừng Lý Việt Hải, cố gắng ra hiệu qua ánh mắt: "Mới đó anh đã quên lời cam đoan hôm trước?"

Lý Việt Hải cố một lúc cũng không qua được chỗ Lê Khả, cuối cùng cũng đành dừng lại, hơi mất hứng nói: "Anh chỉ muốn chào hỏi thôi mà, có làm gì đâu, sao em hung dữ vậy?"

Mạc Hàm không để ý tới hắn, kéo Lê Khả đi thẳng ra ngoài, mặc kệ Lý Việt Hải đứng đó.

Hai người vừa mới ra tới cửa, không may trời lại bắt đầu đổ mưa.

Hiện giờ đang là mùa mưa, từng cơn mưa luôn tới bất ngờ, đáng ghét vô cùng.

Mạc Hàm thoáng dừng lại, bất đắc dĩ, quay đầu dặn dò Lê Khả: "Chờ mình một chút nhé, mình lên lầu lấy ô."

Lê Khả gật nhẹ đầu, lại rụt rè liếc sang Lý Việt Hải đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Được!"

Mạc Hàm quay trở lại ký túc xá tìm ô mất một lúc lâu, cô là một người đãng trí điển hình, luôn tiện tay nhét ô vào trong góc rồi bỏ quên mất, những lúc cần dùng đều không tìm được, toàn phải mượn của người khác, lúc này không có ai ở đây, cô chỉ có thể sốt ruột đi loanh quanh.

Vất vả một lúc lâu mới tìm được cái ô phủ đầy bụi bặm dưới gầm giường, không cần biết có phải của mình hay không, Mạc Hàm cứ cầm trước đã.

Đến lúc cô vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, thì lại không thấy bóng dáng của Lê Khả với Lý Việt Hải đâu.

...

Không phải đã nói là sẽ đứng đợi cô sao?

Cô lo lắng đi tìm một vòng bên ngoài phòng vẽ, vẫn không thấy người, liền kéo Chu Viễn An đến, hỏi: "Lý Việt Hải đâu?"

Chu Viễn An nói: "Bọn họ đi rồi."

"..." Mạc Hàm tí nữa thì nghẹn họng.

Sắc mặt cô lập tức trở nên khó coi, lại hỏi: "Đi lâu chưa?"

Chu Viễn An đáp: "Chưa lâu."

Mạc Hàm vung ô, xoay người muốn đuổi theo.

Cô đi nhanh tới cửa phòng vẽ, mở ô ra. Cái ô này đúng là đã bị bỏ quên quá lâu, giống như dưa bắp cải già, bộ khung còn bị gãy mấy cái.

Mạc Hàm chê bai hai giây, thở dài nghĩ, có thể sử dụng là được.

Cô không để ý nhiều, cúi đầu đang muốn lao vào trong màn mưa, sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nói: "Dùng của tôi này."

Mạc Hàm nghe tiếng liền dừng bước chân, Chu Viễn An đang cầm ô đi về phía cô.

Đó là một chiếc ô thật dài, màu đen, không trang trí bất kỳ cái gì, được buộc lại gọn ghẽ cẩn thận, nhìn qua đúng là bền chắc hơn nhiều so với ô của cô.

Thấy Mạc Hàm không nói lời nào, Chu Viễn An lại nói thêm một câu: "Bên ngoài rất tối, đừng đi một mình."

Mạc Hàm suy nghĩ, nói vậy là muốn đi cùng với cô chăng?

Cô không nghĩ nhiều nữa, đồng ý rất nhanh: "Được, đi thôi."

Vì vậy hai người sóng vai nhau cùng đi, đi trên đường lúc trời mưa vào giữa đêm, so với tưởng tượng của Mạc Hàm thì cảnh vật còn đáng sợ hơn nhiều. Con đường nhỏ lầy lội không chịu nổi, cách mấy chục mét mới có một ngọn đèn đường, xen kẽ là những đoạn đường tối mịt, không nhìn rõ cái gì.

Ban đầu Mạc Hàm vẫn còn để ý, luôn duy trì một khoảng cách với Chu Viễn An. Không lâu sau cô liền vô thức khoác tay Chu Viễn An, đứng sát vào bên cạnh anh, để tránh cho mưa không rơi vào ướt hết bả vai.

Tâm trạng của cô không vui, giọng nói cũng không được tốt: "Tôi hơi cận thị một chút, cậu dẫn tôi đi cẩn thận đó."

Chu Viễn An thản nhiên "ừ" một tiếng.

Vừa dứt lời xong thì chân cô đạp ngay vào một đống bùn, lập tức liền nổi điên: "Cậu ngứa đòn phải không?"

Chu Viễn An: "…"

Hai người cứ như vậy đi dưới mưa mười mấy phút, đừng nói Lý Việt Hải với Lê Khả, dọc đường đi ngay cả một bóng người cũng không có.

Cuối cùng Mạc Hàm không chịu được nữa, đứng lại, bao nhiêu tức giận trong người liền trút hết lên đầu Chu Viễn An: "Đây gọi là vừa mới đi chưa lâu?"

"…" Chu Viễn An không còn lời nào để nói, nhưng vẫn phải thốt lên: "Có thể tốc độ đi bộ của bọn họ nhanh hơn chúng ta."

Mạc Hàm không nhịn được hai mắt trợn trắng, Lê Khả kia gót sen ba tấc, đi bộ chậm như ốc sên, lại còn nói đi nhanh?

Cô ngẩng đầu nhìn ra xa, những ngọn đèn từ chợ đêm toả ra ánh sáng nhu hoà giữa màn mưa, tưởng như có thể chảy ra nước, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ.

Mưa vẫn rơi, từng giọt tí tách như không có điểm dừng. Thỉnh thoảng có chiếc xe chạy ngang qua bọn họ, đi về hướng chợ đêm, cô đoán có lẽ Lý Việt Hải với Lê Khả cũng tới nơi đó.

Mạc Hàm cúi đầu nhìn lại bản thân, nhờ phúc của Chu Viễn An, dọc đường đi cô đạp trúng rất nhiều vũng nước đọng, giày với bắp chân bám đầy bùn, trong kẽ hở giữa các ngón chân cũng toàn là vụn đất đá, nhếch nhác đến cực điểm.

Không nhịn được tự hỏi mình ——

Liệu có cần thiết không?

Con đường phía trước dài đằng đẵng, cô cuối cùng cũng từ bỏ: "Không đi tìm nữa, trở về thôi."

Đoán chắc Lý Việt Hải cũng không dám làm gì Lê Khả đâu, gan của tiểu tử kia còn chưa lớn đến mức ấy.

Chu Viễn An không thắc mắc gì, nghe lời liền quay đầu trở về.

Mưa có xu hướng càng ngày càng to, bụng Mạc Hàm lại bắt đầu không chịu yên phận, giữa đường kêu rột rột mấy lần, ngay cả tiếng mưa to ầm ĩ cũng không thể che giấu được.

Đột nhiên cô nói: "Chúng ta đến cửa hàng lúc trưa đi, tôi muốn ăn bát mỳ."

Chu Viễn An không đáp ứng luôn, mà giọng nói uyển chuyển: "Còn phải lên lớp nữa."

Mạc Hàm bướng bỉnh nói: "Mặc kệ, tôi đói bụng, đi ăn cái gì trước đã."

"…" Chu Viễn An vẫn còn suy nghĩ.

Mạc Hàm thừa dịp anh không chú ý, liền nhanh tay nắm chặt ô, chiếm đoạt quyền kiểm soát: "Dù sao đi nữa tôi cũng phải ăn cái gì đó, cậu sợ muộn thì cứ về trước đi."

Chu Viễn An tí thì ngất, hai tay anh trống trơn, chẳng lẽ cứ thế đội mưa mà về? Cái người này cũng thật quá không có đạo lý đi.

Cuối cùng không còn cách nào khác, anh đành để Mạc Hàm kéo mình đến quán mỳ hoa lan, kỳ thật Chu Viễn An cũng có chút đói bụng. Mạc Hàm gọi bát mỳ, anh thì gọi một phần cơm, hai người ngồi đối diện nhau.

Trong lúc đợi món, Mạc Hàm nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không yên tâm cho lắm, muốn gọi điện cho Lê Khả hỏi một chút.

Cô đi quá vội, quên không mang điện thoại, đành phải mượn điện thoại của Chu Viễn An.

Trái lại điện thoại được kết nối rất nhanh, đầu dây bên kia của Lê Khả rất yên tĩnh, không hề nghe thấy tiếng mưa rơi, Mạc Hàm hỏi: "Các cậu chạy đi đâu vậy hả?"

Lê Khả vừa nhận ra giọng cô, liền vội vàng giải thích: "Thật xin lỗi Mạc Hàm, mình muốn đợi cậu, nhưng Lý Việt Hải kéo mình đi, mình…"

"Không sao đâu." Mạc Hàm cắt ngang lời cô ấy, ra vẻ không quan tâm, cô rất ít khi nổi giận với Lê Khả: "Bây giờ các cậu đang ở đâu? Lý Việt Hải vẫn đang ở đó sao?"

"Cậu ta không có ở đây." Lê Khả nói: "Mình đang ở trên xe buýt rồi, cậu ta đưa mình đến bến xe buýt rồi quay trở về."

"Ừ, vậy thì tốt." Mạc Hàm tạm yên tâm, lại dặn dò: "Cậu đi về nhớ cẩn thận đó."

"Ừ, mình biết rồi."

Cúp máy, Mạc Hàm chuẩn bị trả điện thoại lại cho Chu Viễn An, nhưng đầu ngón tay lại vô tình trượt một cái vào màn hình, chẳng may mở phần album ảnh ra.

Trùng hợp làm sao, cô lại thấy trong đó có rất nhiều ảnh chụp của mình.

Có vài bức là vừa chụp trong lớp vẽ ký hoạ, cũng có hình chụp hôm cô biểu diễn ở quán bar, còn có mấy bức Mạc Hàm không có ấn tượng gì, đại khái có lẽ là chụp từ khi cô mới tới phòng vẽ.

"Ái chà?" Mạc Hàm có chút kinh ngạc: "Sao trong điện thoại cậu có nhiều ảnh tôi vậy?… Thầm mến tôi hả?"

Loại chuyện kiểu này không thể bị bắt tại trận như vậy, thế nhưng Chu Viễn An lại vô cùng lạnh nhạt, chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

"Nghe nói rất nhiều nam sinh sẽ dùng ảnh con gái để quay tay." Lời Mạc Hàm nói ra mà không khiến người ta kinh ngạc thì chết cũng không dừng lại, ánh mắt cổ quái liếc về phía Chu Viễn An: "Không phải cậu cũng…"

"Phốc…" Chu Viễn An bị sặc, liên tiếp ho khan không ngừng.

Mạc Hàm không nghĩ anh lại phản ứng dữ dội như vậy, bị chọc cười, liền giúp anh vỗ lưng cho dễ thở: "Đừng kích động, đừng kích động, tôi chỉ đùa cậu một chút thôi mà."

Chu Viễn An cầm lấy cái cốc trên bàn, uống liền một hơi mấy ngụm nước, lúc này mới ngừng cơn ho.

Mạc Hàm còn nói tiếp: "Lần sau nếu muốn hình của tôi có thể trực tiếp nói với tôi mà, tôi sẽ cho cậu vài bức đẹp mắt, chụp trộm kiểu này thật không có tí nghệ thuật nào cả."

Chu Viễn An: "…"

Mạc Hàm cầm di động lướt qua vài lần, không tìm thấy gì cả, cô liền "Ơ" một tiếng, hỏi: "Sao lại không tìm thấy hình bạn gái cậu?"

Chu Viễn An không hiểu: "Bạn gái nào?"

Mạc Hàm nói: "Chính là cái người nhắn tin với cậu hơn nửa đêm không chịu đi ngủ đó."

Chu Viễn An trầm mặc hai giây, lại giải thích lần nữa: "Đó không phải là bạn gái tôi."

"Vậy thì là gì?"

"Chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Mạc Hàm chậc chậc, vẻ mặt nghi hoặc: "Nam hay nữ?"

Chu Viễn An dường như đang suy nghĩ có nên trả lời vấn đề này hay không, cuối cùng vẫn nói cho cô: "Nữ."

"Đây lại còn không phải bạn gái?!." Mạc Hàm dùng cùi chỏ đụng đụng vào anh, cười ranh mãnh: "Hai chúng ta quen biết như vậy, cậu còn không chịu nói thật với tôi?"

"Tôi không lừa cậu." Chu Viễn An không chớp mắt nhìn cô, ánh mắt bình thản: "Thực sự là không phải."

Mạc Hàm nhìn thẳng vào mắt anh hai giây, rồi thu hồi tầm mắt, không muốn tranh cãi với anh nữa: "Được được, cậu nói không phải thì là không phải."

Thực ra Mạc Hàm vẫn không quá tin tưởng, trực giác của con gái luôn vô cùng chính xác, người gửi tin nhắn cho anh chắc chắn là một người có quan hệ rất đặc biệt.

Thế nhưng anh kiên trì không chịu thừa nhận cũng không sao, rất nhiều người con trai khi sống ở nơi đất khách đều không muốn nhận mình đã có bạn gái, nhất là trước mặt người khác phái.

Không ai có thể nói họ cố ý làm loạn, bởi vì dường như đây là bản tính không thể sửa đổi của tất cả đàn ông.

Chẳng qua Mạc Hàm cảm thấy, Chu Viễn An phải là người tâm địa không quá gian xảo mới đúng.

Cô không suy nghĩ nữa, đem điện thoại trả lại cho anh, lại đồng thời vỗ vỗ bả vai anh.

8. Chương 8: Mạc Tiểu Dương

Biên tập: B3

Thứ sáu hàng tuần Mạc Hàm đều không đến phòng vẽ, ngoài Lý Việt Hải thì không có ai biết cô đi đâu làm gì. Tiểu Nguyệt cũng đã quen với việc mỗi tuần vào ngày này lấy lý do "đau bụng" để xin phép cho cô.

Nhưng không phải lúc nào cũng sẽ thuận lợi.

"Đau bụng, đau bụng!" Tiểu Hồ Tử quát vào mặt Tiểu Nguyệt: "Mấy em có thể xin nghỉ bằng một lý do khác được không? Một tháng có kinh nguyệt hai lần hả?"

"..." Tiểu Nguyệt bị ăn mắng thay Mạc Hàm, nhưng lại không thể trả lời, chỉ có thể làm mặt quỷ ở trong lòng.

Cái đồ Mạc Hàm này! Lần sau nếu không mời cô ăn một bữa tiệc thịnh soạn, nhất định cô sẽ không giúp cô ấy xin nghỉ nữa.

***

Tiểu Hồ Tử quả thật phán như thần, tháng này đúng là Mạc Hàm có kinh nguyệt hai lần.

Khi cô đi đôi giày cao gót 9cm bước trên sân khấu chữ T, bụng cũng đồng thời chịu từng cơn đau kịch liệt, mỗi bước đi đều trở nên run rẩy.

Trong lòng không kìm được mà chửi bậy, nhưng trên mặt vẫn phải giữ nguyên nụ cười khéo léo.

Thật là đau khổ.

Đổi mấy bộ áo cưới mới biểu diễn xong chương trình này, Mạc Hàm vừa vào tới hậu trường liền cởi tất cả đồ quý giá trên người xuống, co người ôm bụng lăn lộn dưới đất.

Chị Hồng sai người đi mua về một túi chườm nóng, đưa cho Mạc Hàm làm ấm bụng. Nhìn bộ dáng khổ sở của cô, cô ấy không nhịn được mà thở dài: "Đã bảo hôm nay em không phải tới, ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ, lại còn cố tình muốn tới, thiếu tiền như vậy sao?"

Mạc Hàm gắt gao cắn môi dưới, không buồn đáp lời.

Chị Hồng là người phụ trách liên lạc với đám người mẫu nghiệp dư các cô, ban đầu thấy Mạc Hàm còn nhỏ tuổi, cô ấy không muốn ký hợp đồng. Sau đó thấy thái độ của Mạc Hàm rất tốt, lại chuyên nghiệp, đeo bám dai dẳng rất lâu cuối cùng cô ấy mới đồng ý.

Bây giờ hai người đã trở nên quen thuộc, thế nên cơ bản nếu có hoạt động gì chị Hồng cũng sẽ thông báo với cô trước tiên.

Mạc Hàm ôm túi chườm nóng, lại uống thêm mấy cốc nước ấm, rút cục cái bụng cũng đỡ đau đi chút ít.

Chị Hồng nhìn môi cô cuối cùng cũng có chút hồng hào, lúc này mới yên tâm, bảo: "Mỗi lần đến kinh nguyệt em đều đau như vậy sao?"

Mạc Hàm trầm tư trong chốc lát, đáp: "Chỉ đau trong ngày đầu tiên thôi, những ngày sau đều bình thường."

"Tốt nhất vẫn nên tới bệnh viện kiểm tra xem sao đi, uống ít thuốc bắc điều dưỡng cơ thể một chút." Chị Hồng ngừng nói, đột nhiên hỏi: "Năm nay em bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín."

"Vẫn chưa có bạn trai chứ?"

"Chưa có."

Chị Hồng gật đầu một cái, cười nói: "Sau này có bạn trai sẽ không bị đau nữa."

Mạc Hàm không hiểu: "Bạn trai còn có tác dụng giảm đau hả?"

Chị Hồng không nói nhiều, ra vẻ người lớn nói: "Dù sao sau này em sẽ biết."

Mạc Hàm đang muốn truy hỏi, nhưng điện thoại trong túi lại reo không đúng lúc.

Cô lấy ra nhìn, là thầy Trịnh gọi tới, đã kêu rất nhiều lần.

Cô chợt tỉnh mộng, tiêu rồi, quên đi đón Tiểu Dương!

***

Mạc Hàm không được coi là một người chị gái tiêu chuẩn, chuyện muộn giờ như thế này không phải là lần đầu tiên.

Sau khi tan học hai tiếng, những người bạn khác đã lục tục theo cha mẹ ra về, trong phòng học trống trơn chỉ còn lại một mình thầy Trịnh ở lại cùng Mạc Tiểu Dương, lúc này Mạc Hàm mới chậm chạp bước tới.

Cô chạy từ buổi trình diễn đến, vẫn chưa kịp tẩy trang, thế nhưng cũng không sao, hôm nay trang điểm kiểu tương đối chín chắn, có thể trông già dặn hơn.

Mỗi khi đến đón Mạc Tiểu Dương, Mạc Hàm thường quen ăn mặc trưởng thành hơn một chút, rất nhiều người cho rằng cô là mẹ của Mạc Tiểu Dương. Cô cũng chẳng giải thích nhiều, ít nhất cũng giúp cho Mạc Tiểu Dương không có quá nhiều khác biệt so với những người bạn khác.

Con khỉ ốm Mạc Tiểu Dương kia từ xa đã nhìn thấy Mạc Hàm, bộ dáng xun xoe chạy về phía cô, túi đựng sách phía sau lưng đung đa đung đưa lúc ẩn lúc hiện.

"Mạc Hàm, sao chị lại tới trễ rồi.!" Mạc Tiểu Dương bất mãn quệt miệng.

Đứa bé này từ nhỏ đã không có đủ chất dinh dưỡng, ngũ quan cũng không giống với Mạc Hàm, môi dày mũi tẹt, da vàng vàng, không phải là đứa trẻ khiến người ta vừa nhìn đã thích.

Mạc Hàm ngồi xổm xuống xoa xoa đầu cậu bé, đúng lúc thầy Trịnh cũng đi tới phía này, đứng ở sau lưng Mạc Tiểu Dương.

Mạc Hàm đứng thẳng lên nhìn anh ta, mỉm cười áy náy: "Rất xin lỗi thầy Trịnh, có chút việc nên tới trễ, đã bắt thầy phải đợi lâu như vậy."

"Không sao đâu, cũng chỉ có hai tiếng đồng hồ, tôi còn có thể tranh thủ ngủ trưa nữa đó." Thầy Trịnh là một thanh niên trẻ rất hài hước, nói như vậy để Mạc Hàm có thể giảm bớt cảm giác áy náy.

Mạc Hàm nhìn kỹ mới phát hiện ra hôm nay anh ta đã cố ý mặc cả bộ quần tây áo sơ mi, trên sống mũi là chiếc kính gọng vàng hào hoa nho nhã, cả người tràn đầy tinh thần.

Mạc Tiểu Dương thường xuyên khen thầy giáo của các cậu đẹp trai, tuy Mạc Hàm không thấy như vậy, thế nhưng người đàn ông này khiến cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Mạc Hàm hỏi chuyện như bình thường: "Tuần này biểu hiện của Mạc Tiểu Dương như thế nào ạ? Có khóc nháo hay không?"

Thầy Trịnh nhìn Mạc Tiểu Dương một cái, cậu nhóc liền lập tức nín thở, nghiêm mình đứng thẳng người. Anh ta không khỏi buồn cười nói: "Từ hôm khai giảng xong đến giờ vẫn rất ngoan, không gây chuyện gì, hy vọng em ấy có thể tiếp tục phát huy."

"Vậy thì tốt quá!" Mạc Hàm yên tâm, vui vẻ cười một tiếng, khách khí nói: "Thật là làm phiền thầy giáo."

Thầy Trịnh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, hắng giọng, nói: "Mạc tiểu thư ăn cơm chưa? Chờ tôi quay về phòng làm việc lấy chút giấy tờ, rồi chúng ta cùng đi ăn chút gì nhé?"

Mạc Hàm hoảng hốt: "Thầy gọi tôi là Mạc Hàm được rồi."

Thầy Trịnh cười: "Vậy cô cũng đừng gọi tôi là "Thầy" nữa, tôi cũng chưa có già như vậy!"

Mạc Hàm gật đầu một cái: "Được, lần sau tôi sẽ chú ý."

Thầy Trịnh ngừng hai giây, rồi lại cười hỏi: "Vậy... cùng nhau đi ăn cơm nhé?"

Trong đầu Mạc Hàm có chút mơ hồ: "... A? Ừm."

Loại chuyện hẹn người ta ăn cơm này, lần đầu là khách sáo, lần thứ hai là tình cờ, còn lần thứ ba thứ tư, chắc chắn là có ý tứ nào khác đúng không?

Đàn ông đối với phụ nữ "có chút ý tứ", ngoài chuyện kia còn có thể là chuyện gì?

Suy cho cùng thì thầy Trịnh vẫn là giáo viên chủ nhiệm của lớp Mạc Tiểu Dương, rất nhiều chuyện đã được anh ta ra mặt giúp đỡ, Mạc Hàm không thể khiến anh ta mất mặt.

Cô suy nghĩ kỹ về vấn đề này, trong lòng cảm thấy ảo não vì mình đã không biết cách cư xử, sao lại có thể để thầy Trịnh hẹn mình nhiều lần như thế, đáng lẽ ra cô phải sớm mời anh ta ăn một bữa mới đúng.

Mạc Hàm lập tức gật đầu đáp ứng: "Được thôi. Thầy Trịnh muốn ăn cái gì? Bữa này tôi mời khách."

Cuối cùng hai người lại chiều theo sở thích của Mạc Tiểu Dương, đi ăn pizza. Mạc Hàm rất ít khi đưa Mạc Tiểu Dương đi ăn những thứ này, cậu bé vui sướng nhảy cẫng lên, hai tiếng đồng hồ bị Mạc Hàm bỏ quên cũng như khói mù bay đi hết.

Sau khi ăn uống xong, thầy Trịnh lại cố ý muốn đưa Mạc Hàm và Mạc Tiểu Dương về nhà.

Mạc Hàm luôn miệng từ chối, cuối cùng mỗi người đành nhượng bộ một chút, thầy Trịnh lái xe đưa hai chị em đến bến xe gần nhà họ nhất, sau đó mới rời đi.

Ở trước mặt thầy giáo Trịnh, vốn là con cháu xuất thân trong gia đình trí thức, Mạc Hàm vẫn tương đối giữ hình tượng, nhưng khi chiếc xe con kia vừa biến mất chỗ ngã rẽ đầu đường, cô liền hiện nguyên hình, thả mình ngồi co quắp trên chiếc ghế dài của bến xe.

Mạc Tiểu Dương đứng bên cạnh cô, nghiêm mặt như một vị quan nhỏ: "Em nói bình thường chị đừng có ăn nhiều đồ lạnh như vậy, giờ đã hối hận chưa!"

Đứa trẻ này vốn trưởng thành hơn nhiều so với bạn bè cùng lứa tuổi, tầm mắt chuyển qua bàn chân của Mạc Hàm, lại bắt đầu phê bình cô: "Tại sao chị lại đỏm dáng như vậy chứ? Đau bụng lại còn đi giày cao gót!"

Mạc Hàm thối mặt, tức giận vỗ một phát vào đầu cậu bé: "Chị đi giày cao gót còn không phải để kiếm tiền nuôi em sao? Cái đồ không có lương tâm này!"

"…" Mạc Tiểu Dương mấp máy miệng, nhất thời không thể phản bác lại.

Ngồi một lúc, Mạc Hàm cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lúc này mới đứng dậy gọi: "Đi thôi, về nhà nào."

Cô nắm tay Mạc Tiểu Dương, nhân tiện dùng mắt đánh giá chiều cao của cậu bé, lo lắng thở dài: "Tiểu người lùn à, lúc nào em mới có thể cao lên đây?"

Mạc Tiểu Dương dẩu môi, có chút không phục hừ nhẹ: "Đợi mấy năm nữa, chỉ mấy năm nữa thôi em sẽ cao hơn cả chị."

Mạc Hàm khịt mũi coi thường: "Nghĩ hay quá nhỉ."

Vừa mới dứt lời, bụng của cô lại bắt đầu quặn đau, phải đứng lại một chỗ.

Mạc Tiểu Dương nhìn cô trong chốc lát, không biết đang suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau mới ấp úng nói nhỏ: "Chờ khi em lớn lên cao hơn chị, em có thể cõng được chị rồi."

Mạc Hàm không nghe rõ, nghiêng đầu hỏi: "Em nói cái gì cơ?"

Mạc Tiểu Dương lập tức sửa lại: "Không có gì."

***

Mạc Hàm cùng Mạc Tiểu Dương sống cạnh một nhà xưởng bỏ hoang, nằm gần khu dân cư cách xa trung tâm thành phố, chỗ này có ba phòng ngủ một phòng khách, thuê chung với một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Hai chị em cô ở tại phòng ngủ cho khách, đôi tình nhân kia ở phòng ngủ chính, phòng khách và phòng bếp cũng thuộc địa bàn của bọn họ, cho nên tiền thuê nhà Mạc Hàm phải trả mỗi tháng ít hơn họ rất nhiều.

Gần đây hai người họ nhận được giấy đăng ký kết hôn, đã dọn ra ngoài ở, nhưng mãi vẫn không có người mới dọn vào, thế nên phòng ngủ chính vẫn trống không.

Khu dân cư quanh đây đều có lịch sử trên hai mươi năm, nhà nào cũng rậm rạp chằng chịt, nghe nói chính phủ đã nhiều lần muốn di dời để phá bỏ nhưng không thể thực thi, cuối cùng dần dần chẳng còn ai quản lý nữa, thế nên trị an nơi này cũng không quá tốt.

Mạc Hàm và Mạc Tiểu Dương ở tầng sáu, tất nhiên là ở đây sẽ không có thang máy, đèn trong hành lang là đèn cảm ứng giọng nói, nhưng có mấy tầng còn không sử dụng được. Không thể nhìn rõ đường, chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà phán đoán nên bước theo hướng nào.

Mạc Tiểu Dương sợ tối, nắm chặt ngón tay út của Mạc Hàm không buông. Như để tăng thêm can đảm, cậu bé còn cố ý tìm đề tài để nói: "Thầy Trịnh thông báo mấy tuần nữa sẽ có họp phụ huynh, chị có tới hay không?"

Mạc Hàm suy nghĩ một chút, cảm thấy chắc mình sẽ không có thời gian, nhưng lời đến khoé môi lại thành hỏi ngược lại: "Vậy em có muốn chị tới hay không?"

Mạc Tiểu Dương khinh thường: "Muốn thì chị có tới không, dù sao đằng nào cũng chỉ có mỗi chị."

"Ái chà?" Giọng Mạc Hàm cao lên: "Em còn ghét bỏ chị? Thế nào thì chị cũng vẫn hơn ông nội của Trần Lập Hữu nhé?"

Trần Lập Hữu là bạn cùng bàn của Mạc Tiểu Dương, mỗi lần họp phụ huynh đều chỉ có ông nội cậu ta tới. Ông nội cậu ta là một ông lão móm răng, toàn nói bằng tiếng địa phương, cũng không nghe hiểu được tiếng phổ thông, mỗi lần trao đổi với thầy giáo đều là ông nói gà bà nói vịt.

Các bạn học trong lớp dù không ai nói gì, nhưng trong lòng đều cảm thấy đây là một chuyện vô cùng xấu hổ.

Chẳng cần so sánh, Mạc Hàm cũng biết một người chị gái xinh đẹp như mình đã giúp Mạc Tiểu Dương nở mày nở mặt lắm rồi.

Mạc Tiểu Dương không muốn nói lời vô nghĩa, trực tiếp hỏi: "Vậy tóm lại là chị có tới hay không?"

Mạc Hàm gật đầu: "Được rồi được rồi, chị sẽ đi."

Chắc hẳn Mạc Tiểu Dương rất vui, khe khẽ cười trong bóng tối.

Học sinh tiểu học vốn được chia thành hai loại: Một loại là thành tích kém, mỗi lần họp phụ huynh chỉ cầu mong ba mẹ có việc phải đi công tác. Một loại là thành tích tốt, ba mẹ cả nhà đều đến cổ vũ, làm rạng rỡ tổ tông.

Mặc dù vẻ ngoài của Mạc Tiểu Dương không đẹp như Mạc Hàm, nhưng đầu óc tốt hơn cô rất nhiều, thành tích trong lớp luôn đứng hàng đầu, tiếc là cậu bé chỉ có mỗi Mạc Hàm là người thân, thế lực đơn bạc.

Mạc Hàm đang nghĩ không biết lần tới có thể kéo Lý Việt Hải đi họp phụ huynh cùng với mình hay không, hai người họ diễn vai đôi vợ chồng.

***

Cuối cùng cũng bò lên được đến tầng sáu. Mạc Hàm đang chuẩn bị lấy chìa khoá từ trong túi xách, cánh cửa đối diện bất ngờ mở ra, một người đàn ông râu ria xồm xoàm bước ra ngoài.

Sống đối diện với Mạc Hàm chính là chủ cho thuê tầng lầu này, là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi chưa lập gia đình, cuộc sống cá nhân rất phóng túng, cứ một thời gian lại đổi bạn trai một lần.

Mạc Hàm đã từng thấy vài người xa lạ đi từ phòng bà ta ra, còn có kẻ xấu xa huýt sáo với cô, nhưng cho tới bây giờ thì Mạc Hàm vẫn luôn lạnh mặt không thèm để ý.

Nhưng cái người đứng trước mắt này có chút không giống, Mạc Hàm vừa nhìn thấy hắn liền vội vàng nghiêng người, tránh không kịp.

Người đàn ông đứng im một lúc, cười rộ lên lộ ra hàm răng vàng khè, giọng điệu trách móc: "Ai da, đây không phải là Hàm Hàm sao?? Đã mấy ngày rồi không thấy cháu."

Mạc Hàm làm như không thấy, cúi đầu xuống nhanh chóng tiếp tục tìm chìa khoá, nhưng không biết hôm nay cái chìa khoá này có vấn đề gì, túi sắp bị móc rỗng rồi mà vẫn chưa tìm được.

Người đàn ông kia dùng ánh mắt khiến người ta vô cùng khó chịu nhìn Mạc Hàm một lượt từ trên xuống dưới, cười cười như cũ: "Lần đầu tiên ta gặp cháu là khi cháu vẫn còn là một cô bé, bây giờ trưởng thành, càng lớn lại càng giống mẹ."

Chủ nhà nghe tiếng đi ra, hỏi có chuyện gì, người đàn ông giải thích: "Em không biết sao? Người khách trọ nhỏ này của em ngày xưa ở chỗ anh, năm đó mẹ nó là đại mỹ nữ chỗ bọn anh đó, nổi tiếng ong bướm lẳng lơ…"

Cám ơn trời đất, cuối cùng cũng tìm được chìa khoá, Mạc Hàm vội vàng mở cửa, kéo Mạc Tiểu Dương đi vào, xoay người "Bành" một tiếng đóng cửa lại.

Cách âm hiệu quả không tốt lắm, cho dù như vậy nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài.

Như là cố ý để cô nghe thấy, người đàn ông đó càng lúc càng dùng những từ ngữ thấp kém không thể chấp nhận được: "Ha ha, người đàn bà đó phóng túng cực kỳ, đã kết hôn rồi nhưng vẫn đi câu dẫn người khác, nhiều người anh em của anh đã ngủ với cô ta, rất sảng khoái. Ai da, đáng tiếc là anh đã không xếp hàng, nếu không… hắc hắc hắc."

***

Đèn trong phòng không bật, ánh chiều tà đem bóng của hai chị em kéo ra thật dài, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Mạc Hàm bịt lỗ tai của Mạc Tiểu Dương, cúi đầu xuống nhìn ánh mắt cậu bé.

Ánh mắt trẻ con hồn nhiên trong suốt, Mạc Hàm muốn giải thích gì đó cho đôi mắt kia, nhưng lại vô lực.

Ngay sau đó giọng nói của chủ nhà truyền đến, mang theo mùi dấm chua: "Thế nào? Lúc trước không được chạm vào mẹ của người ta, bây giờ muốn chuyển sang con gái chứ gì?"

Người đàn ông lập tức lấy lòng: "Anh chỉ kể một chút thôi mà, em lại nghĩ đi đâu vậy, có người đàn bà nào có thể hơn được em, em thấy có đúng không? Ai da tiểu bảo bối của anh…"

Giọng nói của hai người đó dần xa dần, có lẽ đã rời đi.

Mạc Hàm chậm chạp buông hai tay ra khỏi tai của Mạc Tiểu Dương, đôi con ngươi đen láy của cậu bé nhìn chằm chằm vào cô không chớp mắt, cái hiểu cái không.

Cổ họng Mạc Hàm khô lại, một lúc sau mới mở miệng nói: "Chị không biết kẻ kia, em đừng nghe hắn nói bậy."

Mạc Tiểu Dương không đáp lời.

Vài giây sau, cậu bé cầm túi đựng sách, quay người đi về phòng mình: "Em đi làm bài tập đây."

9. Chương 9: Phải Dạy Dỗ Con Sói Kia Một Chút

Biên tập: B3

Tối hôm nay Mạc Tiểu Dương không được ăn cơm tối.

Cậu bé làm xong bài tập là hơn chín giờ, lúc từ trong phòng đi ra, liền thấy Mạc Hàm đã sớm ngủ khò trên giường từ bao giờ rồi.

Dường như từ khi Mạc Hạo trở về quê, cô luôn luôn mệt mỏi như vậy, rõ ràng là mỗi ngày đều ngủ bù, nhưng lại giống như ngủ thế nào cũng không đủ.

Mạc Tiểu Dương đi tới mép giường, nhìn cô một lúc, rồi lặng lẽ giúp cô đắp chăn.

Mặc dù hai người là chị em, nhưng tính cách lại trái ngược nhau hoàn toàn.

Phòng Mạc Hàm vĩnh viễn luôn bừa bộn, những đồ đã dùng cứ ném lung tung, chưa bao giờ thu dọn, khi bước vào gần như không tìm được chỗ đặt chân.

Mặc dù Mạc Tiểu Dương còn nhỏ tuổi, nhưng lại rất ưa sạch sẽ, cứ đúng giờ là đi quét dọn phòng, sách vở phải xếp thật gọn gàng, lại tự giặt quần áo của mình, y như một bảo mẫu nhỏ.

Buổi sáng cuối tuần, khi Mạc Hàm còn đang nằm trên giường ngủ không biết trời trăng gì, Mạc Tiểu Dương đã thức dậy làm bữa sáng.

Tủ bát quá cao so với cậu bé, cậu đành phải đứng lên chiếc ghế cao để với đồ. Nấu nước, đánh trứng, những công việc này Mạc Hàm chỉ cần dạy mấy lần cậu đã nhớ, sau đó cậu còn làm thành thạo hơn cả Mạc Hàm.

Chờ lúc Mạc Hàm ngủ dậy rửa mặt thay quần áo, sau khi hai người ăn sáng xong, bọn họ liền xuất phát đi đến bệnh viện.

Trung tâm kiểm soát dịch bệnh cả ngày lẫn đêm đều toàn là người, có đi sớm nữa cũng không ích gì, Mạc Hàm và Mạc Tiểu Dương đeo khẩu trang to đi xuyên qua hành lang. Cô không muốn để cậu bé tiếp xúc nhiều với những người ở nơi này, sau khi làm kiểm tra sức khoẻ, mua thêm thuốc uống trong một tháng, liền dẫn cậu vội vã rời đi.

Từ trung tâm kiểm soát dịch bệnh đi ra, vừa mới bước được vài bước dưới ánh mặt trời thiêu đốt, điện thoại di động trong túi đột nhiên rung lên.

Mạc Hàm có chút dự cảm, bỏ điện thoại ra nhìn, quả nhiên là bên nhà gửi tiền.

Đúng như đã nói ngày đó, số tiền gửi đến chỉ có học phí và tiền sinh hoạt của Mạc Hàm, không gửi một xu nào cho Mạc Tiểu Dương.

Mạc Hàm vẫn cho rằng ngày đó Mạc Hạo nói vậy, chẳng qua vì ra vẻ trước mặt người đàn bà kia thôi, không thể ngờ rằng ông ấy lại độc ác quyết tâm bỏ mặc Mạc Tiểu Dương như vậy.

Cái con người Mạc Hạo này cả đời sống thật thà trung thực, cái gì cũng tốt, chỉ là quá dễ bị đàn bà dắt mũi. Khi mẹ Mạc Hàm vẫn còn ở nhà cũng như vậy, bây giờ lại cưới người phụ nữ mồm năm miệng mười này, càng ngày càng trở nên tệ hại hơn.

Mạc Hạo có thể nhịn, nhưng Mạc Hàm thì không thể nhịn được, cô liền gọi điện ngay về nhà mắng chửi.

Kìm nén tức giận trong bụng, nhưng giọng cô vẫn rất cao: "Ba, ba có thể có chút chủ kiến được hay không? Ban đầu Dương Linh đưa Mạc Tiểu Dương đến cho ba chăm sóc mà không đưa một xu nào, hồi đó con sống chết không đồng ý, chính là ba cố tình muốn giữ nó lại nuôi! Được lắm, hiện tại vợ của ba không muốn gặp nó, ba không nói hai lời liền bỏ rơi nó, ba nghĩ Mạc Tiểu Dương là quả bóng đá sao? Thích thì đá qua đá lại?"

Mạc Hạo ấp úng không nói được câu nào, ngay sau đó bị vợ cướp mất điện thoại, giọng bà ta còn ghê gớm hơn cả Mạc Hàm: "Tôi nói con bé này sao lại không hiểu chuyện như vậy! Cô nghĩ ba cô kiếm tiền dễ dàng lắm sao? Thằng nhóc kia vốn dĩ chính là người ngoài, ba cô chăm sóc nó nhiều năm như vậy đã là nhân nghĩa lắm rồi, còn muốn thế nào nữa? Tôi thấy nó chắc cũng không sống được đến một hai năm nữa đâu. Ba cô dựa vào cái gì mà phải làm chuyện kinh doanh không có lợi nhuận này? Muốn nuôi thì cô tự đi mà nuôi."

Mạc Hàm giận đến mức dập ngay điện thoại.

Cô đứng tại chỗ phát điên một lúc lâu, hai bàn tay trống trơn không có thứ gì có thể ném được. Cô cúi đầu nhìn về phía Mạc Tiểu Dương đang đứng mím môi, bộ dáng hết sức đáng thương, lúc này ánh mắt mới dịu lại một chút.

Mặc dù vừa nãy gọi điện không mở loa ngoài, nhưng giọng nói của người đàn bà kia rất lớn, không biết Mạc Tiểu Dương nghe được mấy câu.

Đứa nhỏ này trưởng thành từ sớm, cho tới bây giờ Mạc Hàm chưa bao giờ phải dùng những câu nói dối tốt đẹp để dựng nên một thế giới toàn màu hồng cho cậu. Có một số chuyện mặc dù cô chẳng hề nói ra, nhưng tự bản thân Mạc Tiểu Dương cũng có thể đoán được ít nhiều.

Mạc Hạo không cần cậu, đích thực là không cần cậu nữa, không phải là vì đi vùng khác làm việc mới rời đi.

Mạc Hàm muốn giải thích một chút về cuộc điện thoại vừa rồi, nhưng đối mặt với đôi mắt tinh khiết kia, cô vẫn không biết phải mở miệng như thế nào.

Cuối cùng không chờ Mạc Hàm nói ra, Mạc Tiểu Dương xách chiếc túi nhỏ, xoay người đi về phía trạm xe: "Về nhà thôi!"

Nhìn bóng lưng nhỏ bé gầy gò kia, không hiểu sao trong lòng Mạc Hàm ê ẩm đau, cô bước đến ôm cậu bé lên, cười nói: "Hôm nay không về nhà, chị đưa em đi ăn pizza."

***

Nguyên cả ngày thứ bảy Mạc Hàm đi chơi cùng Mạc Tiểu Dương không làm gì cả, thế nên buổi tối cô bắt buộc phải tới hát ở quán bar.

Trang điểm thật đẹp từ nhà, thay váy xong xuôi cô mới lên đường, vừa bước ra đến cửa, chẳng may lại gặp phải bà chủ nhà cũng gã đàn ông tối hôm qua.

Lại bị gã đàn ông kia dùng ánh mắt xấu xa quét khắp toàn thân, trong lòng Mạc Hàm hết sức không thoải mái, chỉ hối hận đêm nay đã không mặc thêm một chiếc áo choàng.

Ngược lại lần này là chủ nhà mở miệng nói chuyện với cô trước: "Tiền thuê phòng tháng này định khi nào mới trả?"

Mạc Hàm cũng đang định tìm bà chủ nhà vì chuyện này, liền mở ví rút ra năm trăm đồng đưa cho người đối diện.

Bà chủ nhà đứng dựa vào người gã đàn ông, ngậm điếu thuốc trong miệng, đưa tay đếm tiền, nói: "Không đúng nha, còn thiếu một nghìn rưỡi."

Mạc Hàm sửng sốt: "Một nghìn rưỡi là sao?"

Chủ nhà nói: "Bao gồm cả phòng nhỏ, ba phòng ngủ một phòng khách, tổng cộng tiền thuê là hai nghìn đồng một tháng."

Mạc Hàm nhíu mày: "Tôi với em trai chỉ ở có hai phòng, những phòng khác đều bỏ trống, không phải trước kia cô đều chỉ lấy năm trăm đồng sao?"

"Trước kia là có người thuê chung với các cô, nhưng bây giờ khác rồi." Bà chủ nhà nhả khói, nói: "Một mình cô ở căn nhà cho thuê giá hai nghìn của tôi, nhưng lại chỉ đóng có năm trăm tiền nhà, thế không phải là tôi sẽ chịu thiệt lớn sao? Huống chi tôi cũng không thể luôn luôn để ý đến cô, ai biết được liệu cô có sử dụng những phòng khác hay không?"

Mạc Hàm im lặng, chốc lát sau mới nói: "Vậy giờ cô muốn thế nào? Cùng lắm thì chúng tôi chuyển ra ngoài ở."

Chủ nhà cười cười: "Cô bé chớ xúc động, tôi cũng không có ý muốn đuổi các cô, chuyện này vẫn có thể thong thả."

Suy nghĩ một lúc, bà ta nói tiếp: "Thế này đi, tôi cho cô một ít thời gian, cô đi tìm người thuê chung hoặc là đi mượn tiền, dùng cách nào cũng được. Tạm thời tôi chỉ lấy của cô năm trăm đồng, nhưng tháng sau tôi sẽ thu đủ hai nghìn đồng đó."

Bà ta vừa nói vừa vỗ một cái lên ngực gã đàn ông, miệng nhả khói: "Cô xem, trong nhà bây giờ nhiều thêm một người đàn ông, tôi không thể ngồi không mãi được."

Mạc Hàm nhìn về phía bà ta, rồi lại liếc qua gã đàn ông kia một cái, cuối cùng gật đầu: "Được, trong vòng một tháng."

***

Sáu giờ chiều, Lý Việt Hải đến sớm hơn Mạc Hàm một chút, hắn để những thành viên khác trong ban nhạc đi vào chuẩn bị trước, còn mình thì đứng ở cửa quán bar chờ cô.

Không lâu sau, nhìn thấy Mạc Hàm đi về bên này, Lý Việt Hải cất tiếng gọi tên cô, sau đó tung về phía cô một thứ đồ nhỏ gì đó.

Mạc Hàm giơ tay nhận lấy, mở ra xem, lại là kẹo lollipop vị sữa, nhất thời cảm thấy chán nản.

Mặt cô không đổi sắc đem kẹo lollipop nhét lại vào ngực hắn, cô đi thẳng lên bậc thang quán bar: "Trẻ con mới ăn."

"Ôi.!" Lý Việt Hải bất mãn, bước nhanh theo phía sau cô: "Cô Mạc à, cô có thể tỏ ra hứng thú một chút có được không!"

"Không được." Mạc Hàm nói mà không quay đầu lại.

Mặt nóng dán vào mông lạnh, Lý Việt Hải đầy buồn bực nhìn chằm chằm theo bóng lưng của cô: "Thật là, cái người này làm sao vậy…"

Tối nay tâm trí của Mạc Hàm không có ở đây, tất cả mọi người trong ban nhạc Unicorn đều đã nhìn ra. Thế nhưng bọn họ vốn dĩ cũng không phải là ca sĩ chuyên nghiệp, tâm trạng không tốt khi hát vài bài hát cũng có thể được châm chước, miễn sao ông chủ không trừ tiền là được.

***

Chín giờ tối mọi người đi từ trong quán bar ra, hôm nay là sinh nhật của A Phong, cả nhóm đều rất hào hứng, đứng vây quanh quầy rượu trước cửa bàn bạc xem tối nay sẽ tới nhà ai đập phá suốt đêm.

Trước đó mọi người nói ra vài ý kiến, lúc đến lượt Đại K, liền chuyển đề tài qua Mạc Hàm, người từ nãy đến giờ không nói câu nào: "Hình như chúng ta chưa từng qua nhà Mạc Gia chơi nha? Mạc Gia, cậu xem…"

Lời còn chưa nói hết đã bị Mạc Hàm một tiếng bác bỏ: "Không được."

Đại K ngẩn người: "Tại sao lại không được?"

Mạc Hàm không trả lời, Đại K liền tiếp tục phát huy công lực mặt dày: "Vậy nhất định là Mạc Gia ở trong khu biệt thự toàn nhà giàu, lan can được điêu khắc, bậc thềm làm bằng ngọc, nguy nga lộng lẫy rồi! Quý ngài mở lòng từ bi, mang bọn tiểu nhân đi thăm qua một chút đi!"

Mạc Hàm lạnh lùng liếc hắn một cái: "Cậu mới ở biệt thự, khoác lác cũng phải có chừng mực chút."

"Không phải biệt thự, vậy ít nhất cũng phải là căn nhà sang trọng xa hoa, Mạc Gia đừng quá khiêm tốn như vậy."

Vương Lâm liền tiếp tục trêu chọc, lại suy đoán: "Chẳng lẽ cậu đang xấu hổ? Ai nha, cũng không phải là lần đầu tiên bọn tôi vào phòng con gái, huống chi bọn tôi cũng đâu có coi cậu là phụ nữ đâu, đúng không?"

Mấy người chưa kịp gật đầu phụ hoạ thì Mạc Hàm đã không nể nang gì đạp một cước lên mông Vương Lâm: "Cậu ngứa đòn có phải không?"

Lý Việt Hải nhìn ra cô thực sự không có tâm trạng, liền kéo cô trở lại, rồi nói với mọi người: "Thôi được rồi đừng đùa giỡn nữa, thâu đêm cái gì, ngày mai còn phải làm bài vẽ ký hoạ nữa. Tôi nghĩ chúng ta tuỳ tiện tìm một chỗ nào đó, uống chút bia, có tấm lòng là được rồi."

Mấy người hậm hà hậm hực, rồi lại liên tục thở dài, chậc chậc lưỡi. Mặc dù đều thấy hơi tiếc nuối nhưng cuối cùng tất cả đều đồng ý.

Lúc ăn đêm Mạc Hàm vẫn rầu rĩ không vui như cũ, Lý Việt Hải hỏi thăm mấy lần, ban đầu cô không chịu nói, sau đó mới chịu tiết lộ một chút: "Em gặp một người cùng quê."

"Người cùng quê?" Lý Việt Hải ngẫm nghĩ mấy giây: "Họ hàng tới thăm sao? Vậy là tốt nha."

Mạc Hàm chậc một tiếng: "Anh là óc heo hả? Em làm gì có thân thích nào tới thăm?"

Lý Việt Hải bị cô mắng thì có chút mơ hồ, không hiểu gì cả: "Vậy là người nào nhỉ?"

Mạc Hàm không muốn nhiều lời, Lý Việt Hải thì vẫn ngồi cắn đũa ngẫm nghĩ rất lâu, đột nhiên trong đầu chợt loé lên: "Sẽ không phải là…"

Hắn cúi đầu, chăm chú nhìn vào mắt Mạc Hàm, giọng nói cũng nhỏ lại: "Người quay video của em?"

Hai tay Mạc Hàm nâng ly rượu, không lên tiếng, một lúc lâu sau mới dùng giọng mũi buồn rầu nói: "Ừ."

Lý Việt Hải cũng không nói thêm gì nữa, vẻ mặt dần trở nên ngưng đọng, lâu sau hắn mới hỏi: "Em gặp hắn ta ở chỗ nào?"

"Nhà em." Mạc Hàm uống một hớp rượu, lại thấy cách nói này không chính xác lắm, bèn sửa lại: "Là nhà bà chủ nhà của em."

Lý Việt Hải tò mò: "Hắn ta với bà chủ nhà của em sao lại ở cùng nhau?"

Mạc Hàm nói: "Đó là chuyện riêng của người ta, làm sao em biết được.!"

Lý Việt Hải lại trầm mặc một hồi, sau hỏi tiếp: "Hắn ta đã làm gì em chưa?"

Mạc Hàm từ từ mở miệng: "Không làm gì cả, nhưng mà…"

Chỉ một câu không thể nói rõ ràng, vì thế Mạc Hàm liền dứt khoát đem hết những chuyện đã trải qua trong hai ngày vừa rồi kể lại cho hắn nghe.

Đàn ông hiểu rõ động cơ của đàn ông nhất, Lý Việt Hải dùng đũa gõ gõ chén, đưa ra kết luận: "Đối diện nhà của em toàn là chó sói hổ báo thôi.!"

Mạc Hàm bị cái cách so sánh này chọc cười: "Vậy anh cũng chỉ cách chó sói hổ báo một chút thôi."

Lý Việt Hải không hùa theo lời nói đùa của cô, hắn nghiêm túc nói: "Tối nay anh đưa em về nhà!."

Mạc Hàm có chút kinh ngạc: "Để làm gì?"

Lý Việt Hải bóp nắm đấm: "Phải dạy dỗ con sói kia một chút."

10. Chương 10: Mạc Hàm, Nếu Em Biết Anh Sớm Hơn Một Chút Thì Tốt Rồi

Biên tập: B3

Kim đồng hồ vừa chạy qua số mười hai không lâu, từ đầu đến cuối Từ Đào vẫn trợn tròn mắt ngủ không yên, hắn ta trở mình, đưa tay nhẹ nhàng dò xét sang người đàn bà đang ngủ say bên cạnh.

Chọc mấy lần vào người nhưng bà ta cũng không có động tĩnh gì, lúc này hắn ta mới yên tâm xuống giường, nhặt từng cái quần áo rồi mặc vào, im lặng không một tiếng động đi ra khỏi phòng.

Từ Đào vừa đi vừa nhịn không được cười trộm.

Hắn ta thật là không nghĩ tới, đứa nhỏ phóng đãng ở đối diện kia hoá ra cũng giống y như mẹ nó, ngoài mặt thì ra vẻ thanh cao, sau lưng thì đi mê hoặc câu dẫn người khác, nửa đêm canh ba lại gửi tin nhắn hẹn hắn ta sang nhà.

Thế nhưng như vậy cũng tốt, đỡ cho hắn ta phải đối mặt với mụ Trương Na già yếu khô đét luôn nghĩ mình là cô bé mười tám tuổi kia, mỗi lần cùng bà ta làm chuyện ấy đều phải tắt hết những bóng đèn không cần thiết đi.

Từ Đào một đường vui vẻ, dừng trước cửa nhà Mạc Hàm: "Hàm Hàm, ta đến rồi!"

Hắn ta nhỏ giọng cất tiếng gọi, sợ Mạc Hàm không nghe thấy, lại gọi thêm một lần nữa: "Có ai ở nhà không? Mở cửa."

Không lâu sau, bên trong vọng ra giọng nói phụ nữ: "Vào đi, cửa không khoá."

Từ Đào hắc hắc cười khẽ hai tiếng, tay nắm chốt cửa ấn xuống, quả nhiên cửa được mở ra rất dễ dàng.

Hắn ta đẩy cửa ra bước vào, trong phòng không bật ngọn đèn nào, tối đen như mực, hắn ta nhìn xunh quanh một chút, không hấy bóng dáng của ai cả.

"Hàm Hàm, cháu ở chỗ nào?"

Mấy giây sau cũng không có người đáp lại, nhưng lại nghe thấy tiếng mở nước tí tách.

Từ Đào hồ nghi một chút, sau đó cười thầm trong lòng, bước về phía phòng tắm.

Quá nhiên trong phòng tắm mở đèn, cách một cánh cửa còn có thể nhìn thấy một dáng người yểu điệu, nụ hoa kia đang chờ thả đường cong, khác hoàn toàn so với những phụ nữ hơn bốn mươi tuổi.

Mới chỉ liếc mắt một cái thôi mà toàn thân Từ Đào đã như muốn bốc hoả, quần áo vừa mới mặc vào còn chưa kịp ấm đã lại không kìm được muốn cởi hết ra.

"Hàm Hàm, ta tới đây!" Hắn ta hai ba bước đã đi đến trước phòng tắm, đẩy cửa ra, nụ cười cứng đờ ở trên mặt.

Phía sau cánh cửa không phải là thiếu nữ đang tắm rửa như hắn ta vọng tưởng, mà là một cơ thể cường tráng, một thanh niên cao to trên một mét tám.

"Cậu..." Từ Đào trợn tròn mắt, miệng vừa mới nói được một từ, đã bất ngờ bị người nọ đạp mạnh một cái vào người, hai chân vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

Lý Việt Hải đi từ trong phòng tắm ra, phất phất cánh tay lau mồ hôi trên trán, than phiền: "Trong phòng tắm sao lại không có đến một cái cửa sổ chứ? Nóng chết lão tử."

Từ Đào ngồi dưới đất, khuôn mặt mờ mịt nhìn hắn: "Cậu là ai?"

Lý Việt Hải không ngừng lấy tay quạt gió trên mặt, trả lời: "Lão tử là ai liên quan gì đến ông?"

Từ Đào lồm cồm bò từ dưới đất lên, đứng quan sát đối phương, trong lòng vừa sợ hãi lại vừa có chút tức giận tên thanh niên xa lạ này: "Một đứa trẻ ranh miệng còn hôi sữa, cậu nói xem rốt cuộc cậu là ai?"

"Ông gọi tôi là cái gì cơ? Đứa trẻ ranh?" Lý Việt Hải nhướn cao lông mày, như cười như không vén tay áo lên, đi tới bên cạnh hắn ta: "Chờ lát nữa sẽ cho ông nếm thử nắm đấm của một đứa trẻ ranh."

Dứt lời, trên mặt Từ Đào liền ăn một loạt quyền, cơ thể hắn lảo đảo, suýt chút nữa lại ngã xuống đất.

Ngay sau đó Mạc Hàm cũng đi từ trong phòng tắm ra, cau mày nói với Lý Việt Hải: "Nhỏ giọng một chút, đừng khiến Mạc Tiểu Dương tỉnh dậy."

Lý Việt Hải gật đầu: "Anh biết rồi."

Từ Đào che cái quai hàm sưng vù, nhìn về phía Mạc Hàm: "Hàm Hàm, xảy ra chuyện gì vậy? Cháu biết tên này sao?"

Mạc Hàm đang định trả lời, liền bị Lý Việt Hải một tay kéo vào trong lòng, cướp lời cô: "Tôi là bạn trai cô ấy, ông dám có suy nghĩ bậy bạ với người phụ nữ của tôi, ăn gan hùm sao?"

Cuối cùng Từ Đào cũng hiểu ra rằng mình đang bị đùa giỡn, hắn ta âm thầm cắn răng, nhưng lại không cam lòng khi mình bị hai đứa trẻ ranh đùa bỡn như vậy, hắn ta nhìn Lý Việt Hải nói: "Năm nay cậu mới bao nhiêu tuổi? Mở miệng ra xưng lão tử với ai?"

"Ông quan tâm tôi bao nhiêu tuổi làm gì?" Lý Việt Hải buông Mạc Hàm ra, đi tới cạnh hắn ta, ngoắc ngoắc tay: "Là đàn ông thì tới đây đánh một trận."

Lý Việt Hải to cao cường tráng, Từ Đào đã lớn tuổi, nào dám đánh nhau với người trẻ tuổi.

Hắn ta lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, nhưng vẫn mạnh mồm ra vẻ: "Tôi không thèm đánh nhau với trẻ con."

"Trẻ con?" Lý Việt Hải cười phì một tiếng: "Nếu ông đã sảng khoái như vậy thì tôi cũng không khách khí nữa."

Vừa nói, hắn vừa dùng một tay đè bả vai Từ Đào lại, nâng đầu gối lên thụi thẳng vào bụng hắn ta.

Từ Đào kêu đau hự một tiếng, muốn cúi người xuống phòng vệ nhưng lại bị Lý Việt Hải túm ngay cổ áo lôi dậy.

Tầm mắt Lý Việt Hải dời xuống, rơi vào đai quần lỏng lẻo của Từ Đào, mất kiên nhẫn thật, thậm chí ngay cả thắt lưng da với khoá quần cũng đã cởi ra, đoán chừng chỉ thêm vài giây nữa thôi hai cái chân lông lá sẽ trực tiếp lộ ra.

Lý Việt Hải càng nổi giận, lại thêm một quyền không chút lưu tình giáng vào mặt Từ Đào, khiến gọng kính của hắn ta văng ra xa, rơi trên mặt đất, Lý Việt Hải hung hăng dùng chân giẫm nát.

Lúc này Từ Đào đã thực sự sợ hãi, cũng không còn để ý tới mặt mũi nữa, vừa xoay người bỏ chạy ra ngoài, vừa kêu to cứu mạng.

Lý Việt Hải vô cùng nhanh nhẹn, dùng ghế salon làm bàn đạp phốc một cái, nhảy tới trước mặt Từ Đào, không nói câu nào đè hắn ta xuống đất, sau đó lại tiếp tục hành hung thêm một trận.

Từ Đào không có một chút năng lực phản kháng nào, hai tay ôm lấy đầu, liên tục kêu gào thảm thiết, cầu xin tha mạng.

Mạc Hàm không muốn chuyện này biến thành chuyện lớn, liền bước lên can ngăn: "Đủ rồi Lý Việt Hải, không cần phải quá mức."

Thế như Lý Việt Hải thực sự đã bị chọc cho nổi giận, cái gì cũng không thèm nghe, vẫn cứ mạnh mẽ đấm đá vào kẻ đang nằm co rúm trên đất, lực đạo càng ngày càng tàn ác: "Tao cho mày chụp lén này! Cho mày quấy rầy này! Để xem sau này mày còn dám mò tới hay không!"

Cứ tiếp tục như vậy không chừng sẽ xảy ra án mạng, Mạc Hàm vội chạy tới ôm chặt lấy cánh tay hắn, khó khăn lắm mới kéo được hắn ra.

Lý Việt Hải bị tách ra cuối cùng cũng dừng lại, hai mắt đỏ vằn chỉ vào kẻ nằm dưới đất rống to: "Đồ súc sinh, sau này đừng có xuất hiện trước mặt tao! Chỉ cần tao thấy mày thêm một lần nữa thôi, tao sẽ đánh cho răng mày rụng đầy đất! Cút!"

Giống như được đại xá, Từ Đào há miệng run rẩy bò khỏi mặt đất, không cả quan tâm tới việc nhặt gọng kính lên, vừa lăn vừa chạy trối chết.

***

Sau lần đó, Mạc Hàm cũng chưa từng gặp lại Từ Đào.

Khi gây ra chuyện này, cô vốn nghĩ sẽ không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nhưng kỳ quái ở chỗ, chủ nhà bên kia lại chẳng hề đả động gì.

Không biết bà ta với Từ Đào đã lẳng lặng cắt đứt từ bao giờ, lại tiếp tục dẫn những gã đàn ông khác nhau về nhà.

Rất lâu sau, trong lúc vô tình Mạc Hàm đã nhắc tới cái tên Từ Đào trước mặt bà ta, thế nhưng một chút ấn tượng bà ta cũng không nhớ.

Tình như nước chảy, cũng chỉ có như vậy.

Tất nhiên, đó là những việc của sau này.

***

Mạc Hàm kéo Lý Việt Hải ngồi xuống ghế salon, nâng đôi tay hắn lên kiểm tra, không ngoài dự đoán, mấy khớp xương đều trầy da chảy máu.

Cô thở dài, nhíu mày hỏi: "Không phải anh nói là chỉ doạ hắn một chút thôi sao? Sao lại đánh hắn đến mức đấy?"

Cơn giận của Lý Việt Hải còn chưa tan, giọng nói có chút nóng nảy: "Mạc Hàm này, có phải là em vẽ người nhiều quá nên tính tình cũng trở nên hiền lành hơn đúng không? Trước kia tính em nóng nảy, hô gió gọi mưa, có bao giờ phải trông trước ngó sau như bây giờ?"

Mạc Hàm trầm mặc, một lúc sau mới nói: "Anh biết rõ là trong tay hắn ta còn giữ…"

"Vậy thì sao? Không cần phải sợ hắn!" Lý Việt Hải cắt ngang lời cô: "Đối với loại người như vậy, em càng nhún nhường hắn ta càng lớn lối. Trước kia anh dạy em em đều quên hết rồi sao? Chỉ có lấy bạo chế bạo, để cho hắn ta biết được ai lợi hại hơn, hắn ta mới không dám tới trả thù."

"…" Mạc Hàm từ từ ngậm miệng lại.

Lý Việt Hải luôn dùng cách xử lý thô bạo như vậy đối với rất nhiều việc, Mạc Hàm cũng đã sớm quen.

Cô không tiếp tục tranh luận với hắn nữa, đứng lên đi tìm bông băng sát trùng cho hắn.

Lúc Mạc Hàm đi từ trong phòng ra, Lý Việt Hải đang ngồi chồm hỗm dưới đất thu dọn tàn cuộc. Lúc nãy động tác quá mạnh, mấy cái ly bị hắn đánh vỡ hết, vụn thuỷ tinh rơi đầy đất.

Hắn đâu biết làm những việc này, chỉ sợ lại tự khiến mình bị thương, Mạc Hàm đi tới bên cạnh hắn, nói: "Để đó em làm cho."

Lý Việt Hải không chịu, đẩy cô sang một bên, lông mày nhíu chặt lại: "Không sao đâu, anh đâu phải là đứa trẻ ba tuổi."

Mạc Hàm đành phải để mặc hắn, đứng một bên yên lặng nhìn.

Một lát sau, động tác trên tay Lý Việt Hải đột nhiên ngừng lại, giống như có lời nào muốn nói.

Mạc Hàm cho rằng cuối cùng thì hắn cũng đã cảm thấy chán rồi, bước lên định đón lấy.

Nhưng Lý Việt Hải lại bình tĩnh nhìn cô, nói một câu ý tứ sâu xa: "Mạc Hàm, anh vừa mới nghĩ rằng, nếu em biết anh sớm hơn một chút thì tốt rồi."

...

Suy nghĩ của Mạc Hàm như ngừng lại, trong đầu chỉ còn tiếng đồng hồ báo thức tích tắc cùng với câu nói kia của Lý Việt Hải.

Đoạn thời gian ấy so với ác mộng khó chịu đến mức không dám nhớ lại, thật ra vốn có không ít người biết, nhưng họ cũng chỉ đơn giản đáp lại bằng chút thương tiếc và đồng tình.

Mạc Hàm đã từng nghe qua rất nhiều lời an ủi, đối xử chân thành, hết tình hết nghĩa, nhưng tất cả đều không thể bằng được câu nói động lòng người này.

11. Chương 11: Cuối Cùng Cô Cũng Đã Thấy Được Bức Tranh Chu Viễn An Vẽ Mình

Biên tập: B3

Ngày hôm sau khi thức dậy, vừa mới mở mắt ra Mạc Tiểu Dương đã thấy Lý Việt Hải tới, cậu bé liền kích động tới mức nhảy cẫng lên, còn hưng phấn hơn cả khi xem bắn pháo hoa năm ngoái.

Mạc Hàm rất là buồn bực, rõ ràng tiểu tử Lý Việt Hải này cả ngày đều vô công rồi nghề, sao lại trở thành thần tượng của Mạc Tiểu Dương được cơ chứ?

Khi Mạc Tiểu Dương ở chung với cô luôn tỏ vẻ là một vị quan nhỏ, vậy mà khi đứng trước mặt Lý Việt Hải thì đã thực sự quay trở lại dáng vẻ của một cậu bé, hấp tấp bám theo phía sau lưng, sai cậu bé đi làm cái gì cậu cũng đều sẵn sàng.

Đôi lúc Mạc Hàm sẽ ghen tỵ vì điều này, mắng Mạc Tiểu Dương là cái đồ sói mắt trắng không có lương tâm, nhưng cuối cùng vẫn không có biện pháp đối phó với hai người họ.

Hôm qua Lý Việt Hải đã phải chen chúc nằm trên ghế salon một đêm, hôm nay vốn định về nhà trình diện với mẹ từ sớm, nhưng lúc này lại bị Mạc Tiểu Dương quấn lấy chân, liền không tài nào thoát thân.

Một lớn một nhỏ ngay đến răng cũng chưa đánh, bữa sáng cũng chẳng buồn quan tâm, ngồi trên sàn nhà cùng nhau hăng say chơi điện tử.

Mạc Hàm bưng trứng chiên đi tới, nhấc chân lên đá vào người Lý Viêt Hải, hét: "Cho nhỏ tiếng lại, ồn ào chết người!"

Lúc này Lý Việt Hải mới cất điện thoại đi, gọi Mạc Tiểu Dương: "Được rồi được rồi, không chơi nữa, đi ăn cơm đã."

Mạc Tiểu Dương rất bao che, hai tay ôm lấy Lý Việt Hải, trợn mắt nhìn Mạc Hàm: "Không được đá anh trai em!"

Mạc Hàm tức đến nhe răng: "Em là cái đồ không có lương tâm! Sau này đổi sang họ Lý đi!"

Trong lúc ăn cơm, Mạc Hàm tiện thể nói qua chuyện họp phụ huynh của Mạc Tiểu Dương, Lý Việt Hải sảng khoái đồng ý: "Không thành vấn đề, chuyện nhỏ thôi à, đến lúc đó anh sẽ cùng đi với em."

Sau khi ăn xong, cuối cùng Lý Việt Hải cũng đành phải rời đi, Mạc Tiểu Dương thu lại lòng ham chơi, quay trở về phòng làm bài tập.

Mạc Hàm không có chuyện gì làm, nằm ở trên giường lên mạng tìm việc làm thêm.

***

Buổi chiều tầm năm sáu giờ, Mạc Hàm đưa Mạc Tiểu Dương gửi về trường, sau đó quay trở lại lớp học vẽ.

Trên đường, cô nhận được điện thoại của chị Hồng, nói tạm thời đang có một buổi biểu diễn, được trả thù lao cao gấp đôi, cô ấy hỏi cô có muốn làm hay không.

Mạc Hàm cân nhắc thiệt hơn một phen, cảm thấy việc kiếm tiền là quan trọng nhất, vì thế liền dứt khoát bỏ giờ học ký hoạ buổi tối.

Khi ngồi trang điểm ở bên trong hậu trường, Mạc Hàm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng mặt dày nhắn tin cho Chu Viễn An: "Em gái An à! Cuối tuần này tôi hơi bận, không có thời gian vẽ, cho nên bài tập ký hoạ của tôi… Hắc hắc hắc, lại phải làm phiền cậu rồi."

Chỉ một lát sau, Chu Viễn An đã nhắn tin trả lời: "Đã giúp cậu vẽ xong rồi."

Mạc Hàm không nghĩ tới năng suất của anh cao như vậy, nhìn vào màn hình điện thoại cười cười, đôi môi đỏ mọng không ngừng nhếch lên.

***

Đợi đến khi cô xong xuôi tất cả mọi việc, phong trần mệt mỏi chạy về tới phòng vẽ thì đã là gần rạng sáng.

Mạc Hàm vốn có tật giật mình, thò đầu vào trong lớp học liếc hai cái, xác định Tiểu Hồ Tử không có ở đây cô mới đánh bạo đi vào.

Thời gian này số người vẫn còn ở lại phòng vẽ khổ sở phấn đấu chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Chu Viễn An chính là một người trong số đó.

Mạc Hàm đi thẳng tới chỗ anh, phát hiện anh đang gục đầu gác lên hai cánh tay, cơ thể hơi phập phồng, hoá ra là đang ngủ.

Nhớ tới bộ dáng khi giải thích kia của anh: "Mười một giờ là thời gian cơ thể người đào thải độc trong gan, phải đi ngủ". Mạc Hàm lại thấy buồn cười, xuất phát từ lòng tốt, cô không quấy rầy anh "trừ độc", yên lặng ngồi xuống một bên.

Mạc Hàm rất muốn kiểm tra xem bài ký hoạ của mình có hoàn thành đúng kỳ hạn hay không, nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm thấy Chu Viễn An để phác hoạ ở đâu.

Cô nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt nhìn vào một nơi, hoá ra là đã bị Chu Viễn An ôm vào trong ngực.

Mạc Hàm cẩn thận đưa tay ra, muốn rút quyển sổ, thế nhưng cuối cùng… ngay cả cạnh sổ cũng không sờ được, trái lại bị quỷ thần xui khiến lại sờ vào tay Chu Viễn An.

Mạc Hàm chậc chậc hai tiếng, lòng đầy hâm mộ đem mấy ngón tay như ngọc kia nâng lên, cẩn thận quan sát.

Tay của con trai mà có thể dài được như vậy đúng là không dễ dàng.

Trắng nõn, mềm mại, thon dài.

Dấu vết duy nhất chính là một vết chai thật dày ở ngón tay giữa, sờ vào chỉ cảm thấy thô ráp, không biết một ngày cậu ta cầm bút trong bao lâu?

Mạc Hàm không nhịn được lại giơ tay mình lên so sánh một phen, nhất thời cảm thấy vô cùng tự ti mặc cảm.

Đôi tay này của cô làm quá nhiều việc nặng, hàng năm bị ngâm trong thuốc tẩy cùng bột giặt, còn có vết thương bị dao phay cắt qua, làm sao có thể đẹp đẽ được.

Không tiếp tục suy nghĩ vẩn vơ nữa, Mạc Hàm buông tay Chu Viễn An, đem cuốn ký hoạ rút ra.

Chu Viễn An ngủ rất sâu, chỉ hơi cử động một chút, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Mở cuốn ký hoạ ra, quả nhiên Chu Viễn An đã không khiến cô thất vọng, theo yêu cầu của cô hai mươi bức đã hoàn hảo vẽ xong.

Mạc Hàm lật xem từng tờ, không dừng lại mà dùng thái độ thưởng thức tiếp tục lật đến những tờ phía sau.

Cô phát hiện ra Chu Viễn An rất giỏi quan sát, những bức ký hoạ của anh đa phần đều vẽ những sự vật xung quanh mình, kể cả bạn học và thầy giáo trong phòng vẽ. Từng ánh mắt, từng cử chỉ đều là những cảnh tượng xảy ra trong cuộc sống hàng ngày, đã được anh vẽ lại hoàn toàn sống động y như thật.

Càng xem Mạc Hàm càng thán phục vô cùng, nhớ tới Tiểu Nguyệt đã từng nói thành tích văn hoá của Chu Viễn An luôn đứng thứ nhất, nếu như trong lời nói của cô ấy không phóng đại thêm chút nào, vậy thì anh thực sự là một thiên tài, hơn nữa còn là một thiên tài không gì không thể làm được.

Động tác lật giấy của Mạc Hàm chợt ngừng lại, cuối cùng cô cũng đã thấy được bức tranh Chu Viễn An vẽ mình.

Vốn dĩ đang có chút mong đợi, nhưng mà giờ phút này tất cả đều hoá thành căm tức. Cô có rất nhiều thời điểm xinh đẹp có thể vẽ, khi ca hát cũng được, ghi đánh đàn guitar cũng được, tại sao Chu Viễn An lại chọn ngay cái lúc cô đang ăn mỳ?

Trong bức vẽ một tay cô xách chai giấm, một tay trộn mỳ, động tác quá ư thô lỗ, thật giống y như một phụ nữ nhà quê.

Mạc Hàm giận đến mức gập ngay cuốn ký hoạ lại, đứng dậy bỏ đi lên lầu.

Nhưng mới bước được mấy bước, đột nhiên cô nghĩ tới có cái gì đó không đúng, lại ngồi xuống một lần nữa, cầm quyển sổ lật lại trang vừa rồi.

Thì ra ở bên cạnh bức tranh đang vẽ còn có một dấu hỏi nho nhỏ, được vẽ bằng bút chì, không dễ phát hiện.

Mấy nét bút kia vô cùng nhẹ, nhìn qua giống như là khi vẽ người hoạ sỹ đã vô tình để lộ ra cảm xúc rối loạn của bản thân.

"..."

Có ý gì?

***

Buổi trưa ngày hôm sau, Mạc Hàm hẹn Lý Việt Hải cùng ăn cơm, cố ý không gọi A Phong và Chu Viễn An.

Ăn được một nửa, Mạc Hàm đột nhiên hỏi: "Anh quen Chu Viễn An được bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm." Lý Việt Hải dừng lại, nói: "Đến phòng vẽ mới quen."

Mạc Hàm lại hỏi: "Vậy anh cảm thấy cậu ta là người như thế nào?"

"Rất là tốt." Lý Việt Hải vừa ăn vừa nói: "Chính là quá ưa sạch sẽ, mùa đông có tuyết cũng nhất định phải tắm, chẳng lẽ người miền Nam đều như vậy?"

Mạc Hàm nghe xong không nhịn được cười, lại hơi xem thường nhìn hắn: "Ai hỏi anh cái này đâu."

Lý Việt Hải không hiểu: "Vậy hỏi cái gì?"

Mạc Hàm nghĩ một lúc mới nói: "Điều kiện gia đình của cậu ta như thế nào?"

Lý Việt Hải nói: "Cũng không tệ lắm, ba cậu ấy là thầy giáo trong trường chúng ta, còn mẹ thì không rõ nữa."

Hắn trả lời xong, có chút nghi ngờ nhìn Mạc Hàm: "Tại sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?"

Cô cúi đầu xuống tiếp tục ăn mỳ, trong lòng thầm lẩm bẩm: "Nếu nói như vậy, thu nhập nhà Chu Viễn An hẳn là rất ổn định mới đúng chứ?"

Vậy tại sao lại còn muốn nhịn ăn nhịn tiêu? Bị bệnh không chịu mua thuốc? Bình thường còn luôn cố gắng vẽ ký hoạ cho người ta để kiếm tiền?

12. Chương 12: "vậy Chị Thích Ai?". €chu Viễn An"

Biên tập: B3

Cuối tuần này Mạc Hàm không tới trễ nữa, đúng giờ tan học đã xuất hiện ở cửa lớp của Mạc Tiểu Dương, kiễng chân chờ đợi.

Lúc đón Mạc Tiểu Dương, thầy Trịnh rất khéo léo nói với cô về chuyện nộp học phí cho Mạc Tiểu Dương.

Mạc Hàm nghe vậy hơi sững sờ, nụ cười trên mặt dần có chút mất tự nhiên: "Rất xin lỗi thầy Trịnh, tuần này tôi quên mất, tuần sau nhất định tôi sẽ đưa tiền cho Mạc Tiểu Dương đến nộp cho thầy."

"Ừ, không sao đâu, chỉ vì trường học đang giục tương đối gấp." Thầy Trịnh hơi trầm ngâm, lại nói: "Như thế này đi, nếu như nhà cô thực sự có khó khăn gì đó... Tôi sẽ ứng trước tiền cho cô."

"Không cần không cần không cần." Mạc Hàm liên tục lắc đầu, từ chối nói: "Bởi vì tôi quá bận rộn nên mới quên thôi, thầy yên tâm, tuần sau nhất định sẽ đóng tiền, không cần làm phiền thầy."

"À à, không có gì đâu." Thầy Trịnh khách sáo cười một tiếng, Mạc Hàm đã nói đến mức này thì anh ta cũng không dám miễn cưỡng nữa: "Vậy trước đó tôi sẽ nói với bên phía trường học một tiếng, để cô nộp chậm một chút."

Mạc Hàm gật đầu một cái: "Được, rất cám ơn thầy."

***

Tủ lạnh trong nhà cũng không có gì, trên đường trở về, Mạc Hàm dắt Mạc Tiểu Dương tới chợ gần nhà mua chút thức ăn rau cải và thịt nạc, còn một phần để lại ăn đêm.

Cả đoạn đường tâm trí lơ lửng, thế nên cô đã nhầm lẫn, lúc thanh toán tiền thay vì trả hai đồng lại trả thành hai mươi đồng, cuối cùng tự nhiên lại để cho người bán hàng được lợi.

Mấy nghìn đồng của Mạc Tiểu Dương kia không phải là không thể lấy ra được, chỉ là nếu như tháng sau cô còn chưa tìm được người thuê chung phòng, thì sẽ phải trả tận hai nghìn đồng cho bà chủ lòng dạ đen tối kia. Để phòng hờ, cô vẫn nên để dành chút tiền, tránh cho lúc đó thực sự bị đuổi ra ngủ ngoài đường.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mạc Hàm quyết định gọi điện thoại cho Lý Việt Hải.

Một tay xách mấy túi thức ăn, một tay dắt Mạc Tiểu Dương từ trong chợ ồn ào đi ra, Mạc Hàm không có ba đầu sáu tay, chỉ có thể kẹp điện thoại vào bả vai để nói chuyện.

Mới nói được mấy câu, Lý Việt Hải đã luôn miệng nhắc đến Lê Khả.

Sắp tới sinh nhật của Lê Khả em có biết không? Sao gần đây Lê Khả không mở điện thoại? Anh không thể nào liên lạc được với Lê Khả, em tìm cô ấy cho anh đi.

Mạc Hàm không ngại phiền liếc mắt: "Anh hai à, Lê Khả đang muốn thi đại học, bộ dáng của anh ngày ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng thế này, đừng có đi quấy rầy người ta."

Lý Việt Hải không thích nghe những lời này: "Anh với cô ấy chỉ nói chuyện về công thức toán học thôi mà, sao có thể gọi là quấy rầy?!"

"Xì." Mạc Hàm khịt mũi coi thường: "Có quỷ mới tin anh."

Cứ thế cuộc trò chuyện đã vô thức bị lệch hướng, khi Mạc Hàm bước tới cửa nhà mới nhớ ra chính sự, vừa mới mở miệng định nói ra chuyện tiền nong, đột nhiên cô ngẩn người dừng bước.

Yên lặng đứng nhìn người đang đứng ở bên đường đối diện, Mạc Hàm có chút không dám tin vào mắt mình.

Tại sao Chu Viễn An lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ cậu ta cũng ở tiểu khu này?

Không thể nào, từ trước đến giờ đã bao giờ gặp cậu ta đâu.

Không hiểu trong lòng đang nghĩ gì, nhưng Mạc Hàm vẫn muốn tránh mặt theo bản năng. Cô nghiêng người quay mặt đi, chỉ trộm liếc mắt nhìn về hướng kia.

Đầu dây bên kia Lý Việt Hải đang thao thao bất tuyệt nói một tràng, nhưng mãi không thấy có ai đáp lại, liền buồn bực: "A lô?" một tiếng.

"Mạc Hàm?"

"Em đâu rồi?"

"Chạy đi đâu mất rồi? A lô?"

"Bây giờ em có chút việc gấp, lúc khác nói sau nhé." Mạc Hàm phục hồi tinh thần, nói đại một câu rồi vội vã cúp máy.

Sợ thị lực của mình không tốt nhận nhầm người, cô vỗ vỗ vào vai Mạc Tiểu Dương, hỏi: "Em nhìn xem có phải anh trai đứng bên kia đường da rất trắng hay không?"

Mạc Tiểu Dương nhìn theo hướng ngón tay đang chỉ, một lát sau gật đầu: "Đúng vậy."

"Vóc dáng rất cao?"

"Vâng."

"Lưng rất thẳng?"

"Vâng."

"Mắt hai mí?"

"… Cái này nhìn không rõ."

Ai nha! Tám chín phần mười rồi.

Mạc Hàm liền túm lấy Mạc Tiểu Dương, quay đầu đi thẳng về hướng ngược lại, vội vàng nói: "Đừng để cậu ta nhìn thấy chị."

Mạc Tiểu Dương không hiểu: "Tại sao?"

Mạc Hàm nói: "Không muốn để cậu ta biết chị ở chỗ này."

Mạc Tiểu Dương lại hỏi: "Tại sao?"

Mạc Hàm bước thật nhanh, cau mày nói: "Ở đâu ra nhiều tại sao như vậy!"

Tuy Mạc Hàm không muốn thừa nhận nhưng Mạc Tiểu Dương rất thông minh, lập tức vạch trần cô: "Lại ham hư vinh rồi."

Mạc Hàm hung dữ trợn mắt nhìn cậu bé một cái: "Con nít không hiểu, nói bậy bạ cái gì!"

***

Mạc Hàm và Mạc Tiểu Dương quay ngược con đường trở lại chợ bán đồ ăn, buồn chán đi dạo mấy vòng, cuối cùng mua thêm một cân táo, lúc đó mới chậm rãi về nhà.

Nửa tiếng trôi qua, Chu Viễn An đã sớm không còn đứng ở cửa tiểu khu, Mạc Hàm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

Thực sự không nghĩ ra tại sao Chu Viễn An lại tới nơi này, cô chỉ có thể tự an ủi là mình hoa mắt nhìn lầm thôi.

Mấy ngày nay thợ điện cuối cùng cũng đã tốt bụng sửa hết đèn trong hành lang, Mạc Tiểu Dương không cần phải mò đường trong bóng tối nữa, có thể trong thời gian ngắn chưa kịp thích nghi với điều kiện mới nên cậu bé vẫn quen miệng tán gẫu.

Cậu gặm từng miếng trên quả táo mà Mạc Hàm đã chùi sạch rồi cho cậu, hỏi: "Chị, vừa nãy anh kia là ai vậy?"

Mạc Hàm ngắn gọn trả lời: "Bạn học."

"Học cùng phòng vẽ với chị sao?"

"Ừ."

Hai giây sau, Mạc Tiểu Dương nói: "Trông thật là đẹp trai."

Mạc Hàm cười phì một tiếng, lời nói ra từ miệng Mạc Tiểu Dương mới có bảy tuổi, nghe kiểu gì cũng thấy buồn cười.

Cô thuận miệng hỏi: "Vậy so với anh Hải Điểu của em thì sao?"

"Ừm…" Cậu bé cắn môi, thế mà lại thực sự cân nhắc suy nghĩ, một lúc lâu sau cũng không tìm ra được câu trả lời chính xác.

Mạc Hàm ha ha cười to: "Thôi rồi thôi rồi, chị phải kể cho Lý Việt Hải mới được, nói rằng em thay lòng!"

"Không có nha!" Mạc Tiểu Dương nói.

Mạc Hàm tiếp tục trêu chọc: "Bạn nhỏ Mạc Tiểu Dương à, không nghĩ em lại là người hay thay đổi như vậy, bị Tiểu Mật Phong biết được thì làm sao bây giờ?"

Tiểu Mật Phong là bạn gái mà Mạc Tiểu Dương thầm thích, Mạc Hàm đọc được trong nhật ký của cậu bé, thế nhưng cậu bé nhất định cũng không chịu thừa nhận.

"Đừng!" Mạc Tiểu Dương quả nhiên sốt ruột, níu ống tay áo của cô: "Chị nói linh tinh cái gì đó!"

Nhìn bộ dáng gấp đến giậm chân của cậu bé, Mạc Hàm cười càng to, dựa vào lan can cười nghiêng ngả, không dừng lại được.

Mạc Tiểu Dương da mặt mỏng, liền không vui, phản kích nói: "Chị có thể thuỳ mị hơn một chút được không? Thảo nào anh Hải Điểu chỉ thích Lê Khả mà không thích chị."

"…" Mạc Hàm lập tức cứng họng không trả lời được, kinh ngạc trợn mắt đứng tại chỗ nhìn cậu bé.

Cái đồ nhỏ nhen này, cô say rượu nhỡ miệng nói mấy câu trước mặt nó, mà nó lại nhớ tới tận bây giờ!

Mạc Hàm ngạc nhiên mấy giây, liền phản ứng lại rất nhanh, nói: "Chị không thích Lý Việt Hải."

Mạc Tiểu Dương không tin: "Vậy chị thích ai?"

Mạc Hàm tuỳ tiện tìm một người: "Chu Viễn An."

"Chu Viễn An là ai?"

"Là cái người vừa nhìn thấy ở dưới lầu đó."

Hai người vừa nói chuyện, vừa leo lên từng tầng.

Đèn này là đèn cảm ứng âm thanh, lúc Mạc Hàm nói chuyện đã cố gắng nói to hơn một chút cho đèn sáng.

Đèn vừa mới được sửa chữa, dùng vẫn còn chưa được tốt lắm, nhấp nháy nhấp nháy một lúc mới bật, chiếu sáng toàn bộ hành lang ảm đạm.

Mạc Hàm ngẩng đầu nhìn lên trên, cái nhìn này đã doạ cô sợ chết khiếp.

Đúng là gặp quỷ sống mà.

Vai nam chính vừa được nói đến lúc nãy, bây giờ đang ngang nhiên đứng ở trước mặt cô, mặt không đổi sắc nhìn cô.

Thế giới này thật quá ư nhỏ bé, nhỏ đến mức cô dùng bao nhiêu tâm tư muốn tránh né người ta, cuối cùng vẫn bị bắt gặp ở cái nơi không ai ngờ tới này.

Mạc Hàm đứng tầng dưới, Chu Viễn An đứng tầng trên, khuôn mặt hai người đều hơi kinh ngạc.

Đèn sáng được một lúc lập tức tắt đi, ánh sáng trở nên mông lung mờ ảo, nhưng cũng không ngăn được Mạc Hàm nhìn thấy đôi mắt ôn hoà trầm tĩnh của Chu Viễn An.

Hai người đối mặt mấy giây, miệng Chu Viễn An nhẹ nhàng mở ra:

"Cậu vừa mới nhắc đến tôi?"

"…"

13. Chương 13: "tôi Muốn Là… Cậu Và Ba Cậu, Có Thể Thuê Chung Với Tôi Hay Không?"

Biên tập: B3

Mạc Hàm về đến nhà vẫn chưa hoàn hồn, nhưng lại phát hiện ra cửa chống trộm đang mở toang, chẳng biết bà chủ nhà đến tìm cô từ lúc nào, đang ngồi trên ghế salon ở phòng khách.

Mạc Hàm vào cửa, đang định hỏi có chuyện gì, bà chủ đã đứng lên giải thích với cô: "Vừa rồi mới có hai cha con tới hỏi thuê phòng, tôi dẫn bọn họ vào xem một chút."

Mạc Hàm sửng sốt, cha con?

…

"Con" sẽ không phải là Chu Viễn An chứ?

"Bọn họ đến đây khi nào vậy?" Mạc Hàm hỏi.

Chủ nhà bật lửa lên châm thuốc lá, nâng cằm: "Xế chiều hôm nay, người cha có việc đi trước, người con vừa mới rời đi."

Mạc Hàm như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, nhớ tới biểu tình của Chu Viễn An khi nhìn thấy mình, có vẻ như đúng là không phải đến tìm cô.

Chẳng lẽ cậu ta thực sự đến xem phòng?

Mạc Hàm lại hỏi: "Vậy bọn họ… Thấy thế nào?"

"Không biết, nói là mấy ngày nữa sẽ trả lời." Bà chủ cất bật lửa, dùng ngón tay chỉ vào Mạc Hàm: "Thế nhưng tôi phải nói trước với cô một chút nhé, người ta muốn thuê trọn cả căn nhà, tới lúc đó cô dọn ra ngoài ở cho tôi."

Mạc Hàm khẽ nhíu mày một cái, không lên tiếng.

Bà chủ nhà bước nhanh tới phòng bếp và phòng tắm, cánh tay không kẹp điếu thuốc chỉ trỏ một lượt: "Chậc chậc, quả cà chua bị gặm hơn một nửa rồi mà vẫn để chình ình trên giá? Dao thái thức ăn này cũng để không đúng vị trí, cô dám nói cô chưa từng dùng qua? Còn có cái khăn tắm này, vẫn còn hơi ẩm, chắc chắn là mới tắm hôm qua đúng không?"

Bà ta lôi ra một đống đồ ngổn ngang, ném hết lên salon, khoanh tay liếc nhìn Mạc Hàm: "Như vậy mà cô còn không biết xấu hổ nói cô không chiếm dụng những phòng khác?"

Mạc Hàm đuối lý, nhất thời không nói được câu nào.

Trước đây khi còn thuê chung với đôi tình nhân, họ cũng không so đo quá mức với cô như vậy, chỉ có chủ nhà mới luôn soi xét để ý cô đến mức ấy.

Mạc Hàm không nói tiếng nào nhặt khăn tắm rơi ở dưới đất lên, phủi hết bụi bặm.

Bà chủ liếc cô một cái, không nói gì nữa, xoay người nghênh ngang rời đi.

***

Tới chiều chủ nhật, sau khi kết thúc giờ học ký hoạ, Mạc Hàm lặng lẽ hẹn Chu Viễn An ra ngoài, nói là mời anh ăn khuya, thực ra là để thăm dò tình hình.

Cả tối nay cô không dám nói với anh câu nào, nhất là nhớ lại hôm đó cô như kẻ gian, không dám giải thích chút nào liền bỏ trốn, bây giờ cái mặt này càng không biết nên giấu đi đâu.

Gọi hai phần sủi cảo và một chén mỳ lạnh, khi ông chủ quán vừa đi, Mạc Hàm hít sâu một hơi, khẽ chạm vào mu bàn tay của Chu Viễn An, nói: "Em gái An, tôi hỏi cậu một chuyện riêng tư, cậu không cần trả lời cũng được."

Chu Viễn An gật đầu, nhàn nhạt nói: "Hỏi đi."

Mạc Hàm do dự một lúc mới mở miệng: "Cậu và ba cậu đang muốn thuê căn phòng của tôi sao?"

Chu Viễn An ừ hử: "Còn đang suy nghĩ."

Mạc Hàm nghĩ không ra: "Ba cậu không phải là thầy giáo sao? Chắc trường học cũng bố trí ký túc xá cho giáo viên như ông ấy chứ, tại sao phải chuyển ra ngoài ở?"

Chu Viễn An nói: "Sau kỳ nghỉ đông ông ấy định từ chức, bây giờ đi tìm nhà trước."

Mạc Hàm sửng sốt: "Tại sao phải từ chức?"

Chu Viễn An nhếch môi, sắc mặt bình thản, trầm mặc mấy giây mới nói: "Ông ấy không muốn bị người ngoài bàn tán lời ong tiếng ve."

Mạc Hàm nhìn chằm chằm vào anh, đầu óc trì trệ một lúc mới có phản ứng.

Cô nhớ trước kia Tiểu Nguyện đã nói qua: "Có người nói trước khi thi ba cậu ta sẽ tiết lộ đề cho cậu ta biết trước, không biết có phải là thật hay không."

Tin vịt khi tới một mức nào đó sẽ dần trở thành sự thật, nghiêm trọng đến mức khiến một người giáo viên tình nguyện vứt bỏ công việc của ông ấy.

Lúc này ông chủ bê hai phần canh sủi cảo nóng hổi lên, mùi thơm xông vào mũi, đúng lúc hoá giải sự yên lặng.

Mạc Hàm không muốn tra cứu thêm về chuyện này, cô gắp sủi cảo nhét vào trong miệng, trở lại vấn đề chính: "Nhà cậu có mấy người?"

Chu Viễn An đáp: "Ba người."

"Cậu là con một sao?"

"Ừ."

"Vậy cả nhà cậu đều phải chuyển ra ngoài ở?"

"Không phải." Chu Viễn An nói: "Mẹ tôi không có ở Đồng Quan, bà ngoại tôi sức khoẻ không tốt, nên mẹ tôi ở lại quê chăm sóc cho bà."

"Ồ." Mạc Hàm gật đầu: "Vậy là chỉ có cậu và ba cậu?"

"Ừ."

Mạc Hàm khẽ cau mày, rơi vào trầm tư.

Chu Viễn An dường như có thể đoán được suy nghĩ của cô, không nhanh không chậm nói: "Theo đúng thứ tự, cậu không cần lo lắng, tôi cùng ba sẽ đi tìm ở những chỗ khác xem sao."

"Đừng." Mạc Hàm lúng túng xoắn ống tay áo của anh: "Không phải tôi muốn tranh chấp căn phòng với cậu, tôi muốn là…"

Lời mới nói ra được một nửa nhưng cô đã cảm thấy khó xử, không biết phải nói tiếp như thế nào.

Có một số việc cô có thể mặt dày, nhưng có một số việc cho dù có bị đánh chảy máu đầu cô cũng sẽ không muốn mở miệng ra cầu xin người khác.

Từ đầu đến cuối Chu Viễn An vẫn giữ bộ mặt bình thản nhìn cô, không thúc giục không hỏi dồn, vẫn cứ kiên nhẫn chờ đợi.

Mạc Hàm từ từ cúi đầu, nhìn xuống bát canh đầy hành lá, thờ ơ dùng thìa khuấy mấy cái.

Cuối cùng cô cũng mở miệng: "Tôi muốn là… Cậu và ba cậu, có thể thuê chung với tôi hay không?"

Chu Viễn An chưa kịp trả lời, Mạc Hàm đã nói tiếp: "Căn nhà đó gồm ba phòng ngủ một phòng khách, ba cậu ở một phòng, cậu ở một phòng, tôi và em trai ở một phòng, những chỗ khác tất cả thuộc về các cậu."

Chu Viễn An chậm chạp không lên tiếng, cô đành phải nhắm mắt nói tiếp: "Nhà kia đối với tôi và em trai tôi, nếu chỉ hai người ở là quá rộng, trước đó bọn tôi vẫn thuê chung với người khác, sau đó người ta dọn đi vẫn luôn bỏ trống. Bây giờ cậu cùng ba cậu dọn tới thật phù hợp, cậu cảm thấy thế nào?"

Đây không phải chuyện nhỏ, tất nhiên Chu Viễn An không thể ngay lập tức đáp ứng cô.

Anh suy nghĩ một chút, nói: "Tôi phải về thương lượng với ba tôi một chút."

Mạc Hàm gật đầu: "Được, vậy cậu hãy cho tôi câu trả lời sớm nhé!"

***

Buổi chiều thứ sáu, Mạc Hàm rời khỏi phòng vẽ sớm hơn một tiếng, đi đón Mạc Tiểu Dương tan học.

Cô vừa mới đi tới cửa lớp, Chu Viễn An đã theo tới từ phía sau, nói: "Cùng đi đi."

Mạc Hàm quay đầu lại nhìn, thấy anh đang cầm túi xách, cũng là bộ dáng đã chuẩn bị đầy đủ để rời đi.

Cô không khỏi hiếu kỳ: "Cậu về sớm như vậy sao?"

Chu Viễn An nói: "Đằng nào cũng thuận đường với cậu, tới giao tiền đặt cọc."

Mạc Hàm ngây ngẩn một lúc mới phản ứng được, cười hỏi: "Cậu đã thương lượng xong với ba rồi?"

Chu Viễn An nói: "Ba tôi bận rộn nhiều việc, nên để cho tôi tự quyết định."

"Vậy cậu nói với ba cậu là sẽ thuê chung phòng sao? Ba cậu có biết tôi không?"

Chu Viễn An nói: "Tôi chỉ nói với ông là bạn học, ông ấy nói đồng ý."

"Vậy thì tốt quá." Mạc Hàm vỗ tay cười cười, lập tức tâng bốc: "Cậu yên tâm đi, bình thường tôi sẽ luôn ở trong phòng nhỏ, nhất định sẽ không quấy rầy mọi người."

***

Chu Viễn An và ba anh có lẽ tuần sau mới có thể dọn đến, cuối tuần này Mạc Hàm hiếm lắm mới được một lần tổng vệ sinh, Mạc Tiểu Dương cũng bận rộn giúp đỡ.

Trong quá trình dọn dẹp cô mới nhận ra rằng hoá ra chủ nhà vốn dĩ cũng không phải cố tình nhằm vào cô để nói, mà quả thật là cô đã ném đồ đạc quá bừa bộn.

Dưới gầm ghế salon phát hiện ra rất nhiều kẹp tóc cùng dây chun, còn có một loạt những thứ chưa thấy bao giờ nằm ngổn ngang, đúng là được mở rộng tầm mắt.

Trong đó cũng có một chiếc USB màu đen, không biết là của ai làm rơi, Mạc Hàm sợ bên trong có tài liệu gì quan trọng nên không dám vứt bỏ.

***

Ngày hôm đó khi gặp ba của Chu Viễn An, Mạc Hàm khổ não rất lâu xem nên mặc quần áo gì. Quá trưởng thành không thích hợp, quá ngây thơ thì cô cũng không có. Cuối cùng cô dứt khoát mặc lên người một bộ đồng phục cấp ba, thế là sẽ không có sai sót gì nữa.

Sau khi nhận được điện thoại của Chu Viễn An, Mạc Hàm để Mạc Tiểu Dương ở lại trông nhà, còn mình thì xỏ giày nhiệt tình chạy xuống lầu nghênh đón.

Khi đẩy cửa sắt ra tới bên ngoài, liền thấy Chu Viễn An mặc quần áo dài đứng trước vườn hoa cách đó không xa, dưới chân đặt hai chiếc rương thật to.

Đứng bên cạnh anh là một người đàn ông, có lẽ chính là ba anh, cũng giống Chu Viễn An vóc dáng vừa cao vừa gầy, lưng thẳng tắp, khuôn mặt vô cùng nghiêm nghị, rất giống như tiên sinh dạy học thời dân quốc.

Mạc Hàm đi tới cạnh hai người, nhất mực cung kính cất tiếng chào: "Chào thầy ạ."

Không biết ba Chu có gì không vừa ý, sắc mặt có vẻ không tốt lắm, chỉ đáp lại một tiếng: "Ừ."

Trường học bên kia vẫn còn có việc, ba Chu cùng Chu Viễn An mang đồ đạc lên lầu, lại nhìn quanh nhà một vòng sau đó rời đi trước, chỉ còn mình Chu Viễn An ở lại dọn dẹp.

Trước khi đi, hai cha con tránh mặt Mạc Hàm đi vào trong phòng nói chuyện một phen.

Nội dung cuộc trò chuyện cụ thể ra sao Mạc Hàm không biết, chỉ là thấy lúc ba Chu đi từ trong phòng ra, đã tức giận chỉ vào Chu Viễn An mắng một câu: "Lần sau không được phá lệ nữa!"

Chờ lúc ba Chu vừa đi khỏi, Mạc Hàm nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Chu Viễn An, nhỏ giọng hỏi thăm: "Hai người ồn ào chuyện gì vậy?"

"Không có gì." Chu Viễn An lắc đầu một cái, không muốn nói nhiều.

Anh xoay người đi vào trong nhà, bắt đầu dọn dẹp hành lý.

Mạc Hàm bĩu môi một cái, đi theo phía sau.

Gian phòng này vốn là của Mạc Hàm, bây giờ đặc biệt dọn đi nhường lại cho Chu Viễn An, toàn bộ đồ đạc của cô chuyển sang phòng Mạc Tiểu Dương ở sát vách.

Mạc Hàm ngồi bên cạnh nhìn một hồi, phát hiện mình không giúp được gì, cô thuận miệng hỏi: "Tại sao lại chỉ có mỗi quần áo của cậu? Của ba cậu đâu?"

Chu Viễn An nói: "Hiện tại ông sống ở trường thuận tiện hơn, học kỳ sau mới chuyển đến."

Mạc Hàm "Ồm" một tiếng, nhỏ giọng thì thầm: "Sớm biết như vậy thì tôi đã không cần phải dọn đồ đi gấp như thế."

"Gì cơ?"

Mạc Hàm vội vàng chối: "À, không có gì."

Chu Viễn An thật đúng là xứng với cái danh chăm học, trong số hai cái rương mang theo, chỉ có một rương quần áo, rương còn lại tất cả đều đựng toàn là sách.

Mạc Hàm mở cái rương kia ra nhìn qua mấy lần, có đủ loại sách, lướt qua thấy tương đối phong phú, sách mỹ thuật hay văn hoá đều có cả, thậm chí còn có cả mấy quyển sách về tâm lý học.

Chu Viễn An đứng trước giá sách thật cao, dựa theo thứ tự trên dưới xếp từng quyển sách vào, sắp xếp thật chỉnh tề, không sai sót chút nào.

Mạc Tiểu Dương núp ở phía sau lưng Mạc Hàm, tò mò thò đầu ra, quan sát anh trai xa lạ này.

Mạc Hàm vuốt tóc cậu bé, nhỏ giọng nói: "Anh trai này rất lợi hại, sau này bài tập có gì không hiểu cứ sang hỏi anh ấy."

Mạc Tiểu Dương không lên tiếng, mấy giây sau mới gật nhẹ đầu một cái.

***

Thời gian không còn sớm, bụng Mạc Hàm bắt đầu biểu tình, cô bèn đứng lên chuẩn bị đi làm cơm tối.

Mới bước được mấy bước, một bức hình đột nhiên nhẹ nhàng rơi xuống trên mu bàn chân cô. Là do Chu Viễn An không cẩn thận đánh rơi ra từ trong sách.

Mạc Hàm dừng bước, khom lưng nhặt lên, tò mò quan sát: "Đây là cái gì vậy?"

Chu Viễn An quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Ảnh chụp chung với lớp cấp hai."

Không cần anh phải giải thích, Mạc Hàm cũng đã nhìn thấy chữ in trên hình.

Cô kinh ngạc há miệng, bởi vì người đứng ở hàng thứ hai kia, cô gái buộc tóc đuôi ngựa, không phải chính là cô sao?

…

Xunh quanh còn có rất nhiều khuôn mặt quen thuộc khác: Lê Khả, giáo viên Thể Dục, giáo viên Chủ Nhiệm, giáo viên Ngữ Văn…

Mạc Hàm nhìn một lúc lâu mới kịp phản ứng, giật mình quay đầu lại nhìn Chu Viễn An: "Hoá ra cậu và tôi là bạn học chung hồi cấp hai??"

Chu Viễn An gật đầu: "Ừ."

Mạc Hàm kinh hãi: "Vậy tại sao cậu không sớm nói với tôi?"

Chu Viễn An trầm mặc mấy giây, nói: "… Tôi cho là cậu đã biết."

Mạc Hàm cúi đầu xem hình, ánh mắt chuyên chú tìm một vòng, vẫn không thể nào nhận ra đâu là Chu Viễn An.

"Mau mau mau." Mạc Hàm ngoắc tay gọi anh, đôi mắt vẫn dán chặt vào bức hình: "Chỉ cho tôi xem người nào là cậu? Quái lạ, tôi nhớ rõ ràng là con trai lớp chúng ta đều quê một cục mà, sao tự nhiên lại chui ở đâu ra một người đẹp trai như vậy?"

Chu Viễn An: "…"

Anh đi đến bên cạnh Mạc Hàm, ngón tay chỉ vào một chỗ trên tấm ảnh: "Chỗ này."

Mạc Hàm nhìn chằm chằm theo hướng ngón tay Chu Viễn An, thấy một cậu bé nhỏ như hạt đậu đứng ở hàng đầu, ngũ quan không rõ ràng cho lắm, nhìn kiểu gì cũng thấy có chút tầm thường.

Cô lại lật tới cái tên viết phía sau hình, lúc này mới thực sự tin đây là Chu Viễn An.

Mạc Hàm ha ha cười to: "Té ra trước kia cậu lại lùn như vậy, ha ha, thảo nào không có chút ấn tượng nào với cậu."

Chu Viễn An lấy lại bức hình, một lần nữa kẹp lại vào trong trang sách, nhàn nhạt giải thích: "Con trai thường dậy thì muộn."

Mạc Hàm bá cổ anh, vô cùng thân thiết nói: "Xem ra chúng ta rất là có duyên với nhau đó, bạn học cũ à."

14. Chương 14: "em Gái An À, Phiền Cậu Trông Nom Mạc Tiểu Dương Giúp Tôi Một Ngày Nhé, Hì Hì ^-^"

Biên tập: B3

Sáng sớm ngày thứ bảy Mạc Hàm phải ra ngoài làm việc, cô chuẩn bị sẵn bữa sáng cho Mạc Tiểu Dương, để ở trong nồi, sau khi ngủ dậy cậu bé chỉ cần hâm lại là có thể ăn được.

Lúc nấu mỳ đột nhiên cô nhớ ra trong nhà còn có thêm một người, vì vậy nhân tiện cũng nấu thêm một phần cho Chu Viễn An.

Sau khi xong hết mọi việc, cô dán lên chiếc bát một tờ giấy nhỏ, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo: "Em gái An à, phiền cậu trông nom Mạc Tiểu Dương giúp tôi một ngày nhé, hì hì ^-^"

Công việc hôm nay của Mạc Hàm là diễn viên quần chúng, chỉ cần che ô cùng mấy người đứng nói chuyện phiếm ở xa xa, làm nền cho diễn viên chính là được.

Đoàn làm phim cũng coi như có lương tâm, ngay cả diễn viên quần chúng nhỏ bé như cô cũng có phần cơm trưa.

Buổi trưa sau khi Mạc Hàm nhận hộp cơm của mình, tìm một góc ngồi xuống dùng cơm, tiện thể lấy điện thoại ra lướt một vòng, muốn chọn cho Lê Khả một món quà sinh nhật.

Mặc dù Lê Khả là bạn tốt nhất của Mạc Hàm, nhưng tích cách lại hoàn toàn trái ngược.

Mạc Hàm chuyên gây rắc rối, khiến người khác chú ý. Còn Lê Khả lại nhát gan yếu đuối, luôn giúp đỡ mọi người. Phần lớn thời gian của cô ấy đều dùng để học tập, còn đối với thời trang và tình yêu trai gái thì lại không biết chút gì.

Trước đó Mạc Hàm đã tặng cô ấy rất nhiều quần áo, đồ trang sức, còn có cả giày cao gót, nhưng cô ấy hoàn toàn không dùng qua chút nào. Lần này Mạc Hàm quyết định không thể tiếp tục lãng phí tiền bạc nữa, có lẽ tặng cho cô ấy bộ "Đề thi đại học năm năm gần nhất" là thích hợp nhất.

Diễn viên quần chúng phải làm thật nhiều việc, lúc thì làm người đi đường, lúc thì làm nhân viên phục vụ nhà hàng, lúc lại trở thành người bán hàng rong.

Mạc Hàm bị sai sử nguyên một ngày, gần sáu giờ chiều mới kết thúc công việc, cô ở lại đoàn phim ăn cơm tối xong mới không nhanh không chậm trở về nhà.

Mạc Hàm biết Mạc Tiểu Dương có thể tự lo cho mình khá tốt, sẽ không đến mức khiến bản thân chết đói, thế nhưng vẫn không nghĩ tới bữa ăn tối của cậu lại thịnh soạn đến như vậy.

Vừa bước chân vào nhà đã ngửi thấy mùi thịt thơm mê người, cô vội vàng cởi giày chạy thẳng tới bàn ăn nhìn một cái, trên bàn đều là thịt cá, còn có cả sườn xào chua ngọt đã rất lâu rồi cô chưa được ăn.

"Sao có thể hả Mạc Tiểu Dương." Mạc Hàm thở dài nói: "Mấy món ăn này chị đâu có dạy em nấu chứ? Tự học từ lúc nào vậy?"

Cô vừa nói vừa ngồi xuống bàn, thèm đến mức không chớp mắt, lại tiện tay cầm luôn đôi đũa muốn gắp miếng sườn xào chua ngọt.

Thế nhưng Mạc Tiểu Dương lại lớn tiếng ngăn cô lại: "Chị đừng có đụng vào, đó là đũa của anh Chu!"

Mạc Hàm sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn thấy Chu Viễn An bưng một đĩa cải xanh xào đi từ trong bếp ra, trên người vẫn còn đeo tạp dề của cô.

Mạc Tiểu Dương nhân lúc Mạc Hàm đang ngẩn người liền đoạt lại đôi đũa, giấu vào trong ngực, dáng vẻ như không muốn để nước miếng của cô làm bẩn: "Đây là đũa của anh Chu nha, chị muốn ăn thì tự đi mà lấy!"

"..." Mạc Hàm tức đến mức đỉnh đầu bốc khói, cái đứa nhóc xấu xa này. Tại sao luôn ăn cây táo rào cây sung như thế?

Mạc Hàm ra khỏi nhà cũng không đến mười tiếng đồng hồ, trong thời gian ngắn như vậy không biết bằng cách nào hai người này đã xây dựng nên mối quan hệ đồng chí cách mạng sâu sắc như vậy.

Buổi tối sau khi tắm xong, Chu Viễn An tới phòng của bọn cô dạy Mạc Tiểu Dương làm bài tập số học, Mạc Hàm thì nằm ở trên giường bắt chéo hai chân, nhàm chán giở tạp chí thời trang.

Cô phát hiện ra bài tập số học của học sinh tiểu học bây giờ càng ngày càng khó hiểu, hai người bên cạnh bô bô thảo luận cả nửa ngày, thế nhưng cô nghe không hiểu chút nào, liền cảm thấy phiền muộn.

Tới mười giờ rưỡi, Mạc Hàm liền bắt đầu đuổi khách: "Được rồi được rồi, tôi thấy hôm nay cũng không còn sớm nữa, em gái An à, cậu đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, đến giờ gan đào thải độc rồi."

"..."

Trả đũa kiểu này ngược lại cô luôn luôn rất thành thạo.

Sau khi Chu Viễn An ra về, Mạc Hàm đi vệ sinh rồi mới quay trở lại ngủ.

Đến khi cô vào trong phòng, lại thấy Mạc Tiểu Dương đang ôm hộp sữa tươi ngồi ở mép giường, ngửa cổ uống ừng ực.

Mạc Hàm vô cùng kinh ngạc: "Chẳng phải là em vốn không thích uống sữa bò nguyên chất sao?"

Mạc Tiểu Dương uống hết ngụm cuối cùng, bộ dáng vẫn chưa thoả mãn lau bọt trên khoé miệng, nói: "Anh Chu nói uống sữa tươi có thể cao lên."

Trong lòng Mạc Hàm lại bốc lên mùi giấm chua: "Tại sao chị nói nhiều lần như vậy em không thèm nghe? Người khác vừa nói em đã nghe ngay?"

Mạc Tiểu Dương vội bảo vệ Chu Viễn An: "Anh Chu nói khi còn bé anh ấy cũng rất lùn, nếu em uống nhiều sữa và chăm chỉ chơi bóng rổ, sau này nhất định cũng có thể cao giống như anh ấy."

Giọng nói Mạc Hàm chua như giấm: "Chị thấy em mở miệng một tiếng anh Chu hai tiếng anh Chu, có phải là đã đổi thần tượng rồi không?"

"Không biết nữa." Cậu nhóc thở dài, rất khổ sở khi phải cân nhắc đến vấn đề này: "Anh Hải Điểu sẽ dạy em chơi game, nhưng bảng cửu chương của anh ấy lại quá tệ..."

"Ha ha ha." Mạc Hàm không nhịn được cười, bộ dáng hả hê: "Chị nghĩ chỉ mấy ngày nữa thôi em sẽ quên sạch không còn nhớ chút gì tới Lý Việt Hải nữa."

"Không có đâu!" Mạc Tiểu Dương kiên quyết không thừa nhận mình là loại người bạc tình bạc nghĩa: "Anh Hải Điểu đã đồng ý tuần sau tới buổi họp phụ huynh của em rồi, em vẫn còn nhớ!"

"Ách, đúng rồi!" Mạc Hàm vỗ đùi một cái: "Suýt chút nữa chị đã quên mất chuyện này!"

"Sao chị lại đãng trí như vậy!" Mạc Tiểu Dương liền khẩn trương: "Đừng nói là anh Hải Điểu cũng sẽ quên chứ? Anh ấy còn nhớ được không?"

"Hắc hắc, yên tâm đi." Mạc Hàm véo cái mũi nhỏ của cậu bé, nói: "Anh ấy đã đồng ý thì sẽ tới thôi."

Mặc dù bình thường Lý Việt Hải mồm mép giảo hoạt, nhưng đối xử với bạn bè lại rất đáng tin.

***

Chiều chủ nhật khi Mạc Hàm đang vẽ nhìn thấy hắn, liền cố ý nhắc lại một lần: "Đừng có quên ngày thứ sáu phải đi tới buổi họp phụ huynh của Mạc Tiểu Dương với em đó."

Lý Việt Hải vỗ ngực một cái, vô cùng chắc chắn nói: "Yên tâm đi, nhất định anh sẽ không quên đâu!"

Nhưng mà liền hai ngày thứ tư thứ năm Mạc Hàm cũng không nhìn thấy Lý Việt Hải, hắn không tới phòng vẽ tranh, không biết người đã chạy đi đằng nào, gọi điện thoại thì tắt máy.

Mạc Hàm hỏi A Phong, A Phong cũng nói không liên lạc được, cô lại đi tới hỏi giáo viên chủ nhiệm của Lý Việt Hải, lúc này mới biết được chút tình hình.

Hoá ra không biết là Lý Việt Hải lại gây ra hoạ gì, bị ba hắn bắt nhốt về nhà, mấy ngày hôm nay đều xin nghỉ học.

Trước kia mỗi lần Lý Việt Hải gây ra đại hoạ, Mạc Hàm đều không thoát khỏi liên quan. Thế nhưng lần này cô lại không biết chút nào, rốt cuộc thì hắn đã làm chuyện ngu ngốc gì?

Buổi trưa thứ sáu, rốt cuộc Mạc Hàm cũng nhận được điện thoại của Lý Việt Hải. Giọng hắn rất nhỏ, lén la lén lút, dường như là phải trốn vào một góc để gọi cho cô.

“Mạc Hàm, xin lỗi em, ba anh nhốt anh ở trong nhà, theo dõi vô cùng gắt gao, thực sự là anh không thể trốn ra được…”

Mạc Hàm bình tĩnh nói: “Cho nên là?”

“Cho nên… cuộc họp phụ huynh vào buổi chiều anh không thể đi được rồi, em xin lỗi Mạc Tiểu Dương giúp anh, lần sau anh sẽ mua đồ ăn ngon cho em ấy.”

Mạc Hàm thở dài: “Rốt cuộc thì anh đã làm gì mà khiến ba anh tức giận như vậy?”

Lý Việt Hải thong thả nói: “Thứ tư không phải là sinh nhật Lê Khả sao? Đêm hôm đó anh không có giờ học ký hoạ, nên đã lén lút chạy về trường học, muốn cho cô ấy bất ngờ một chút. Nhưng chủ nhiệm lớp không cho anh vào, anh không còn cách nào đành phải leo tường, kết quả lại bị bảo vệ bắt ngay tại trận, thật là tức chết đi được!”

“Vốn cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng họ lại nhất định bắt gọi phụ huynh đến, lại còn hoài nghi anh là ăn trộm, lục soát khắp người anh, cuối cùng lại lục ra được bài tình ca anh viết cho Lê Khả, bị ba anh nhìn thấy còn không nổi trận lôi đình? Sau đó anh liền gặp nạn như thế này.”

Mạc Hàm không biết phải nói với hắn thế nào cho tốt, liền trực tiếp cúp điện thoại: “Đúng là đáng đời anh!”

Buổi trưa Mạc Hàm không có tâm trạng ăn cơm, liền ngồi chung với Chu Viễn An trong cửa hàng bán đồ ăn nhanh, anh ăn cô ngồi nhìn.

Chu Viễn An không thích ăn một mình, anh lấy thêm một đôi đũa sạch, gắp một miếng măng tây đưa đến trước mặt Mạc Hàm.

Mạc Hàm tức giận nghiêng mặt sang một bên: “Không ăn!”

“…”

Chu Viễn An đợi một lúc không thấy cô há miệng ra, anh đành phải thu đũa lại, tự mình ăn.

Nhưng chỉ một lát sau, Chu Viễn An vẫn không ngại phiền lại gắp một miếng thịt gà đưa cho cô.

Mạc Hàm vẫn như cũ quay mặt sang bên: “Đã nói là không ăn!”

“…” Cuối cùng Chu Viễn An không nhiều chuyện nữa, bỏ đôi đũa kia đi, yên tâm cúi đầu xuống ăn một mình.

Tâm trạng nóng nảy buồn bực của Mạc Hàm kéo dài đến tận giờ học ký hoạ buổi chiều, nhưng vẫn chưa giảm bớt chút nào.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bị Lý Việt Hải cho leo cây, nên sớm quen mới phải, thế nhưng tâm trạng của cô vẫn còn bị ảnh hưởng rất lớn, có lẽ là do việc lần này có liên quan đến Mạc Tiểu Dương.

Đứa nhỏ Mạc Tiểu Dương này trước giờ rất coi trọng lời hứa, Mạc Hàm vừa nghĩ tới biểu tình khi biết Lý Việt Hải không thể tới của cậu, trong lòng liền tràn ngập cảm giác áy náy.

Đều do cái đồ Lý Việt Hải đáng chết kia, Mạc Hàm không kìm được tức giận liền vẽ một cái đầu heo trên giấy, bên cạnh viết tên Lý Việt Hải.

Sau khi Tiểu Hồ Tử ra ngoài hút xong một điếu thuốc quay trở lại, đi xung quanh kiểm tra một vòng, xem mọi người vẽ như thế nào. Mạc Hàm lập tức ngồi thẳng người, dùng sách che kín cái đầu heo vừa mới vẽ.

Tiểu Hồ Tử đi tới phía sau lưng cô, quan sát một lúc, đầu lông mày nhăn thành hình chữ bát ( ).

Những người khác đã bắt đầu tô bóng, chỉ còn mỗi Mạc Hàm vẫn còn chậm chạp vẽ bộ khung, hoàn thành mới được hơn một nửa.

Tiểu Hồ Tử nhẹ nhàng vỗ một cái vào bả vai cô, nói: “Đi ra ngoài một chút.”

Mạc Hàm tưởng là có chuyện gì, buông bút vẽ xuống, đi theo thầy giáo ra ngoài.

Tiểu Hồ Tử dẫn cô tới căng tin bên cạnh phòng vẽ, tuỳ tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Lúc này trong căng tin không có lấy một người, bốn bề yên tĩnh.

Dường như căng tin vừa mới được lau xong, sàn nhà vẫn còn ướt, bốc lên mùi hương không dễ chịu lắm.

Tiểu Hồ Từ đi thẳng vào vấn đề: "Gọi em ra đây là vì muốn trò chuyện với em một chút, kỳ thi gần đây em có ba môn không đạt yêu cầu, môn ký hoạ lại càng không tốt, tỷ lệ cơ thể người tất cả đều không chính xác, em nói xem em đang có chuyện gì?"

Mạc Hàm thầm le lưỡi trong lòng, kể từ khi giao tất cả cho "Chu tối tăm" cô đã không hề làm bài tập, vẽ ký hoạ không tốt cũng là lẽ bình thường.

Cô cúi đầu, ấp úng nói: "Kỳ thi căng thẳng, phát huy không được tốt."

"Đừng có lấy cớ." Tiểu Hồ Tử nhíu mày, nói: "Tôi vẫn nhớ khi mới tới em vẫn còn có thể vẽ khá được, thế nào mà hiện giờ càng ngày lại càng xuống dốc? Thật không hiểu mỗi ngày em đều bận rộn chuyện gì, lúc nào cũng xin nghỉ, em có chuyện gì mà lại quan trọng hơn cả thi đại học?"

Mạc Hàm dẩu môi, không đáp lời.

Tiểu Hồ Tử thở dài, nói tiếp: "Tôi nói chuyện hơi thẳng thắn một chút, nhưng tất cả đều là nói thật. Đám các em khi tới nơi này học nghệ thuật, đa phần đều là do học không tốt ở lớp văn hoá, muốn tìm một con đường tắt khác để đi, thế nhưng lúc này lại không chịu nắm chắc thời gian để cố gắng thì thật là vô phương cứu chữa. Tôi không cần biết em như thế nào, kỳ thi khảo sát nhất định em phải được một trăm tám mươi điểm, nếu không đạt em sẽ không thể đỗ được đại học."

Ông ấy nói những lời vô cùng thấm thía, cuối cùng Mạc Hàm cũng nghe hiểu mấy câu, gật đầu một cái nói: "Em hiểu rồi."

Cho dù là học sinh hư khi bị thầy giáo dạy dỗ cũng sẽ khiến tâm tình sa sút, sau khi Mạc Hàm trở lại phòng vẽ tranh, không để ý gì tới phản ứng của những người xunh quanh, chỉ chú tâm vào bức ảnh, trước khi tan học cũng đã bắt kịp phần lớn các bạn.

Sau khi Tiểu Hồ Tử giao bài tập về nhà, mọi người liền túm năm tụm ba kéo nhau ra về.

Mạc Hàm cũng trở về ký túc xá thu dọn một ít đồ, sau đó đi ra trạm xe cùng với Chu Viễn An.

Đường cái rất nhộn nhịp, mọi người đang vội vã trở về nhà, trẻ con thì vui vẻ đùa giỡn, thỉnh thoảng lại có vài chiếc xe đạp bấm chuông đi lướt qua bên người.

Ánh mặt trời ban chiều ấm áp mà nhu hoà, rơi trên bóng lưng của Mạc Hàm, đôi con ngươi màu vàng đầy mê hoặc, khiến cho mái tóc cô như được nhuộm thành những màu sắc khó phân biệt.

Trong đầu Mạc Hàm đang có quá nhiều chuyện lo nghĩ, từng tin xấu một cứ lần lượt kéo nhau mà đến, cô không nhịn được liền thở dài.

Việc cần gấp bây giờ đó là tìm người cùng đi với cô tới buổi họp phụ huynh của Mạc Tiểu Dương, Chu Viễn An là thần tượng thứ hai của Mạc Tiểu Dương, tìm anh thay thế Lý Việt Hải, chắc là Mạc Tiểu Dương cũng sẽ không quá thất vọng nhỉ?!

Nghĩ như vậy, Mạc Hàm quay đầu nhìn về phía Chu Viễn An, trợn to mắt lên hỏi: "Em gái An à, cậu có muốn chơi một trò chơi với tôi không?"

Chu Viễn An không hiểu nhìn cô: "Trò chơi gì?"

Mạc Hàm cười cười: "Trò chơi gia đình."

"..."

15. Chương 15: “em Gái An, Kéo Khoá Giúp Tôi.”

Biên tập: B3

Sau khi vui vẻ đạt được thoả thuận với Chu Viễn An, Mạc Hàm cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian không còn nhiều lắm, bọn họ phải tận dụng tối đa.

Từ phòng vẽ ngồi xe về nhà ít nhất phải mất nửa giờ, may mắn là đi đường không bị kẹt xe, thông suốt không bị cản trở.

Khi Mạc Hàm từ xe buýt bước xuống, liền không nói lời nào nắm chặt tay Chu Viễn An, một đường hung hăng chạy như điên đến dưới lầu của tiểu khu.

Cô về đến nhà, vào phòng đóng cửa chọn lựa một lúc lâu, cuối cùng chọn được một bộ váy màu xám đậm ôm vừa lấy người, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng trắng, nhìn vừa thanh lịch đơn giản, lại không mất đi sự phong cách.

Thế nhưng khi mặc váy vào lại có chút trở ngại, Mạc Hàm càng vội lại càng rối, khoá kéo ở phía sau lưng dường như bị kẹt vào thứ gì đó, cô cố gắng nửa ngày cũng không kéo được, gấp đến độ giậm chân.

Cuối cùng cô dứt khoát mở cửa ra, bước đến trước mặt Chu Viễn An đang rảnh rỗi ngồi trên salon, kéo anh đứng dậy: “Em gái An, kéo khoá giúp tôi.”

Vừa dứt lời liền xoay người, bờ vai trắng nõn phơi bày trước mặt anh.

Đợi mấy giây nhưng người phía sau vẫn không có động tĩnh gì, Mạc Hàm nghi ngờ nghiêng đầu nhìn anh, thúc giục: “Nhanh lên một chút đi!”

Chu Viễn An vẫn đứng bất động tại chỗ, do dự nói: “Cậu không thể tự mình kéo sao?”

Mạc Hàm liếc mắt: “Tôi có thể tự kéo được thì còn phải nhờ cậu làm gì? Mau lên mau lên!”

Chu Viễn An vẫn không cử động, hơi há miệng, muốn nói lại thôi.

Mạc Hàm lại đợi một hồi, rốt cuộc cũng hiểu ra, không thể tin được quay lại nhìn chằm chằm vào anh: “Không phải là cậu định nói với tôi là nam nữ thụ thụ bất thân chứ?… Trời ạ, việc này có là gì đâu? Tôi cũng không…”

Nói được một nửa cô liền ngừng lại, chán nản lắc đầu: “Thôi coi như quên đi, tôi đi đổi chiếc váy khác vậy.”

Việc này không nên chậm trễ, cô lập tức bước trở về phòng, nhưng mới bước được hai bước đã bị Chu Viễn An kéo cánh tay.

“Thế này đang rất đẹp rồi, không cần phải đổi.” Anh thành khẩn nói.

Mạc Hàm đen mặt, phản bác: “Đẹp mắt thì để làm gì? Tôi cũng không thể để lưng trần như thế này chạy trên đường cái!”

Chu Viễn An không tiếp lời cô, dùng hành động thay lời nói, hai tay hướng tới phần eo váy của cô.

Mạc Hàm sững sờ, biết là cuối cùng anh cũng đã chịu giúp mình, vì vậy ngoan ngoãn đứng im.

Chu Viễn An tìm kiếm một hồi ở bên hông cô, rốt cục lấy ra được đoạn vải bị kẹp vào khoá kéo, sau đó cầm khoá từ từ kéo từ dưới lên trên.

Qua một lớp vải nhưng cũng có thể cảm nhận được vóc dáng Mạc Hàm vô cùng nhỏ nhắn, xương bướm ở phía sau nhô lên thật cao, tựa như muốn tung cánh bay lên, hình ảnh mỹ miều đó khiến cho trí tưởng tượng của người ta đã lan rộng từ tầm nhìn đến cảm xúc.

Mà mười ngón tay của Chu Viễn An lại đang nhẹ nhàng kéo khoá lên, từng chút lại từng chút giấu đi.

Theo thẩm mỹ của bất kỳ người bình thường nào mà nói, thì đây đúng là một cảnh đẹp ý vui.

“Aizz ——” Đột nhiên Mạc Hàm hít một ngụm khí lạnh, giọng nói cũng trở nên cao hơn: “Tóc! Tóc! Đau!”

Chu Viễn An sững sờ, vội vàng giúp cô rút sợi tóc bị kẹp ra.

Mạc Hàm được giải cứu, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi dặn dò anh: "Cậu nhớ cẩn thận một chút đó."

Vì để tránh cho đau đớn xảy ra một lần nữa, cô với tay túm hết mái tóc dài hất lên phía đằng trước ngực, đầu hơi nghiêng về một bên, để dành ra nhiều khoảng không cho Chu Viễn An dễ hoạt động.

Vẻ mặt Chu Viễn An vẫn không đổi, ánh mắt cũng không dao động, cầm lấy đầu khoá kéo tiếp tục kéo lên trên.

Chỉ có mấy giây ngắn ngủi nhưng tưởng chừng như là cả mấy phút dài đằng đẵng vậy.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, Chu Viễn An thở phào nhẹ nhõm, hai tay rũ xuống bên hông: "Xong rồi."

Mạc Hàm quay đầu lại, hài lòng cười với anh: "Cám ơn cậu."

Nhưng khuôn mặt vui vẻ cũng chỉ duy trì được trong một giây, vẻ mặt cô đột nhiên biến đổi, trợn mắt nhìn anh: "Tại sao cậu lại không thay quần áo?"

Chu Viễn An cúi xuống nhìn mình một chút, anh đang mặc một chiếc áo len màu xanh đậm và quần jean, cảm thấy không có gì là không ổn: "Tôi thay làm gì?"

Thế nhưng Mạc Hàm vẫn kéo tay anh, bước nhanh vào phòng anh, thái độ cương quyết nói: "Cậu mặc thế này làm sao được, nhìn qua cũng biết ngay là một cậu em trai!"

Anh bị Mạc Hàm kéo như kéo một con trâu nhỏ vào trong phòng, Chu Viễn An ngồi xuống mép giường, chờ cô chỉ đạo.

Mạc Hàm hỏi: "Cậu có bộ quần áo nào nhìn trưởng thành một chút không?"

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một chút: "Không có."

"... Vậy chắc là có áo sơ mi trắng chứ?"

"Có."

Mạc Hàm chỉ tay: "Vậy thì áo sơ mi trắng!"

Chu Viễn An không nhanh không chậm đi tới bên tủ, mở ra tìm quần áo.

Mạc Hàm đứng sau lưng anh, liên tục ra lệnh: "Quần cũng phải thay, không thể mặc quần jean! Đổi sang quần nào thoải mái hơn đi, sẫm màu hoặc nâu nhạt đều được!"

Chỉ chốc lát sau, theo lời cô nói Chu Viễn An tìm được một đống quần áo, vứt sang một bên.

Anh bước đến bên cửa sổ, kéo rèm lên, không để cho ánh sáng chiếu vào.

Lúc chuẩn bị thay áo, hai tay anh đặt bên hông, rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh dừng lại, quay đầu nhìn về phía Mạc Hàm: "Cậu không đi ra ngoài sao?"

"... À." Mạc Hàm ngây ngẩn gật đầu: "Quên mất quên mất."

Mạc Hàm ra ngoài phòng khách đợi, chỉ hai phút sau Chu Viễn An đã thay xong quần áo, đẩy cửa bước ra.

Trong lòng cô thầm hài lòng, không nhịn được nhìn thêm mấy lần, khí chất của Chu Viễn An thực sự quá hợp với áo sơ mi trắng.

Thiếu niên nhẹ nhàng, mi thanh mục tú, nhã nhặn mà không yếu ớt.

Mạc Hàm đi tới bên cạnh anh, đưa tay chỉnh cổ áo giúp anh, cúc áo không cần phải đóng kín như vậy, cần để lộ ra xương quai xanh, trông càng hiền hoà hơn một chút.

Xương quai xanh của Chu Viễn An rất đẹp, sạch sẽ và thanh lịch một cách vừa đủ, trông không hề yếu ớt.

Con người đều yêu thích cái đẹp, Mạc Hàm rất muốn kéo quần áo của anh xuống thấp hơn chút nữa để nhìn xem còn có thứ gì.

Nhưng bây giờ không còn thời gian, có lẽ là để lần sau đi.?

Cô xách túi, xỏ giày cao gót, bước về phía cửa: "Đi thôi!"

Lúc Mạc Hàm khoác tay Chu Viễn An xuất hiện trước cửa lớp của Mạc Tiểu Dương, cô tự cảm thấy rất là hài lòng, khuôn mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Buổi họp phụ huynh vẫn chưa bắt đầu, những cô cậu bé đang đứng ở trước cửa phòng đón ba mẹ, vừa nói vừa cười.

Mạc Hàm cũng ngoắc ngoắc tay với Mạc Tiểu Dương, gọi cậu bé lại gần.

Thế nhưng lại có chút không thích hợp, Mạc Tiểu Dương cứ luôn cúi gằm mặt xuống, không khí u ám, ngay cả khi nhìn thấy Chu Viễn An tới mà cũng không cười chút nào.

Mạc Hàm ngồi xổm người xuống, nhìn vào mắt cậu bé, hỏi: "Em làm sao vậy?"

Mạc Tiểu Dương không nói lời nào, chỉ lắc đầu.

Mạc Hàm lại hỏi: "Không vui sao?"

Cậu bé vẫn lắc đầu.

"Đã gây ra lỗi gì phải không?"

"..."

Lúc này, thầy Trịnh vừa nói chuyện xong với một vị phụ huynh, bước tới bên này, mỉm cười gật đầu một cái với Mạc Hàm: "Đã lâu không gặp, Tiểu Hàm."

Mạc Hàm cũng khách sáo chào hỏi: "Xin chào thầy Trịnh."

Tầm mắt của thầy Trịnh chuyển sang người Chu Viễn An, dừng lại chốc lát, sau đó hơi nghi ngờ hỏi: "Còn vị này là?"

Trên đường đi vốn dĩ Mạc Hàm định để Chu Viễn An đóng vai bạn trai của mình, nhưng hôm nay cô trang điểm tương đối già dặn, lại nhìn qua gương mặt của Chu Viễn An, vẫn trẻ trung như cũ, thư sinh lịch sự.

Nên lời vừa đến khoé miệng thì Mạc Hàm liền đổi ý: "Đây là em trai của tôi."

"À, hoá ra cô còn có một em trai." Thầy Trịnh nhìn Chu Viễn An, đưa tay về phía anh: "Xin chào, lần đầu tiên gặp mặt, nên xưng hô ra sao?"

Mạc Hàm đứng trước mặt Chu Viễn An vội cướp lời: "Em ấy tên là Mạc Viễn An."

Thầy Trịnh cười cười: "Vậy thì gọi em là Tiểu An đi."

Chu Viễn An kỳ quái nhìn Mạc Hàm một cái, thừa lúc thầy Trịnh không chú ý, anh cúi xuống kề sát miệng vào tai cô, nghiêm túc trình bày một chuyện: "Tôi lớn hơn cậu đó."

Mạc Hàm không thèm để ý, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh đứng sang một bên.

Quay trở lại việc chính, Mạc Hàm đặt hai tay lên vai Mạc Tiểu Dương, thu hồi nụ cười hỏi: "Tuần này Tiểu Dương biểu hiện ra sao thưa thầy?"

Thầy Trịnh cúi đầu nhìn Mạc Tiểu Dương, sắc mặt hơi thay đổi, có chút nghiêm trọng.

Mạc Hàm đoán chắc là có chuyện rồi, quả nhiên nghe thầy Trịnh nói: "Hôm nay em ấy đánh nhau với bạn học."

Mạc Hàm sửng sốt, thực sự không hề nghĩ đến, Mạc Tiểu Dương nhỏ xíu kia lại đi đánh nhau? Liệu có phải chỉ có một mình em ấy bị đánh không?

Cô không tin tưởng lắm, hỏi: "Đánh nhau với ai vậy? Hai đứa có bị thương không?"

Thầy Trịnh nói: "Với Trần Lập Hữu, Mạc Tiểu Dương là người ra tay trước, nhưng may mà thầy giáo đã kịp thời tách được hai đứa ra, nên không có bị thương."

Mạc Hàm nghe vậy chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe thầy Trịnh nói tiếp: "Chuyện này rất nghiêm trọng, không phải chỉ là xích mích giữa bạn học với nhau, chờ họp phụ huynh xong tôi sẽ nói chuyện thêm với cô."

Mạc Hàm liên tục gật đầu: "Được được."

16. Chương 16: "em Gái An, Uống Bia Với Tôi."

Biên tập: B3

Qua lời kể của thầy Trịnh, Mạc Hàm đã hiểu đại khái được tình hình, nguyên do của sự việc là do Trần Lập Hữu đã hôn một cái lên má Tiểu Mật Phong ngay trước mặt Mạc Tiểu Dương, Mạc Tiểu Dương nổi giận liền xông lên đánh Trần Lập Hữu một trận.

Mạc Hàm nghe xong, lúng túng giải thích: "Các em ấy vẫn còn nhỏ tuổi, ý thức giới tính vẫn còn mơ hồ, chuyện này không thể chỉ trách…"

Thầy Trịnh bình tĩnh lắc đầu: "Tôi không muốn nói đến vấn đề này."

Mạc Hàm sững sờ: "… Vậy là chuyện gì?"

Thầy Trịnh suy nghĩ mấy giây, sau đó bắt đầu nói: "Có thể cô vẫn chưa rõ lắm về hoàn cảnh gia đình của Trần Lập Hữu, ba mẹ của em ấy đi làm xa, em ấy ở nhà, chủ yếu được ông bà nội nuôi dưỡng. Người già chăm sóc trẻ nhỏ thường có nhiều sơ sót, hồi còn nhỏ Trần Lập Hữu bị sốt cao không được chữa trị kịp thời, đã ảnh hưởng tới trí tuệ, bây giờ nhiều hành động của em ấy không được bình thường như những bạn bè cùng trang lứa, bao gồm cả việc quá thân mật với các bạn nữ trong lớp. Vấn đề này chúng tôi đã liên hệ với phụ huynh của em ấy, đang tìm phương hướng giải quyết."

Mạc Hàm lẳng lặng nghe, gật nhẹ đầu.

Thầy Trịnh lại nói tiếp: "Gần đây, theo yêu cầu của Bộ Giáo Dục, trường chúng tôi mỗi năm đều cho học sinh học cách phòng tránh bệnh AIDS, cũng không hiểu tại sao lớp chúng tôi lại bị ảnh hưởng. Hai ngày trước tôi nhận được điện thoại của mẹ Trần Lập Hữu, nói là ở trường Trần Lập Hữu bị bạn bè xa lánh cô lập, mọi người ai cũng cười nhạo em ấy nhiễm bệnh AIDS, không ai dám đến gần. Tôi liền gọi mấy em học sinh lên hỏi chuyện, mới biết rằng quả thật có chuyện này, hơn nữa mọi người đều nói chính Mạc Tiểu Dương là người loan tin."

"…" Mạc Hàm mở to hai mắt, không dám tin nhìn về phía vóc dáng nho nhỏ đang đứng ngoài cửa kia.

Một lúc sau cô mới thu hồi tầm mắt, cảm xúc trong lòng ngổn ngang, nhưng vẫn cố gắng muốn thanh minh giúp Mạc Tiểu Dương: "Thầy Trịnh, thầy chắc chắn lời bọn họ nói là sự thật sao? Mạc Tiểu Dương không phải là đứa trẻ hư hỏng như vậy…"

Thầy Trịnh gật đầu vô cùng quả quyết: "Sau khi về nhà cô có thể hỏi Mạc Tiểu Dương, rồi sẽ rõ ngay thôi."

"…"

Thầy giáo Trịnh không hề có ý muốn trách móc bất cứ ai, anh ta thở dài, chậm rãi nói: "Đám con nít này quả thực vẫn còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện vẫn chưa biết phân biệt đúng sai, thường chỉ là vô tình mới nói ra những câu khiến người khác tổn thương. Chuyện của Trần Lập Hữu chỉ là một ví dụ, nhà trường chúng tôi đã nắm chắc cơ hội này để giáo dục lại các em, không được nghe theo tin đồn bậy bạ, nếu không có lẽ cả đời này thằng bé sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn."

Anh ta ngẩng đầu nhìn Mạc Hàm, dùng giọng nói nhờ vả nói: "Tiểu Hàm, sau này nhất định cô phải nói chuyện nghiêm túc với Mạc Tiểu Dương một lần, để em ấy ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc."

Thân làm chị không dạy được em, Mạc Hàm không còn chút mặt mũi nào. Cô thận trọng gật đầu, nói: "Tôi hiểu rồi, thầy Trịnh."

***

Trên đường trở về, từ đầu đến cuối vẻ mặt Mạc Hàm đều rất u ám, áp suất thấp bao phủ toàn thân.

Mạc Tiểu Dương không nói lời nào nắm tay Chu Viễn An, chậm chạp bước theo phía sau, không dám tỏ thái độ gì.

Vừa vào đến cửa nhà, Mạc Hàm liền cởi đôi giày cao gót, túm quần áo của Mạc Tiểu Dương lôi đến góc tường, hung dữ nói: "Đứng im ở đó cho chị! Cấm không được di chuyển."

Bình thường rất ít khi Mạc Hàm nổi giận với cậu bé, nhưng một khi đã nổi giận thì còn kinh khủng hơn cả cọp cái, lưng Mạc Tiểu Dương dính chặt vào vách tường, cúi đầu không nói, vô cùng sợ sệt.

Mạc Hàm đứng chân trần trên mặt đất, một tay chống hông, một tay chỉ vào đầu Mạc Tiểu Dương, lớn tiếng nói: "Bây giờ em càng ngày càng trở nên cố chấp đúng không, còn học thêm trò đánh bạn, ai dạy em?"

Mạc Tiểu Dương không cam lòng, nhỏ giọng lầm bầm: "Tại vì cậu ấy hôn Tiểu Mật Phong trước…"

"Em ấy hôn Tiểu Mật Phong thì liên quan gì đến em? Thầy giáo sẽ phê bình em ấy, cần em phải ra tay sao?"

Mạc Tiểu Dương vội vàng giải thích: "Cậu ấy bị bệnh AIDS, hôn Tiểu Mật Phong sẽ khiến bạn ấy bị lây bệnh, em phải bảo vệ Tiểu Mật Phong!"

"Em có biết bệnh AIDS là cái gì không?" Mạc Hàm lạnh mắt nhìn cậu bé, xoay người cầm lấy túi xách của cậu từ tay Chu Viễn An, nhanh chóng lấy ra quyển vở cùng cái bút, vỗ mạnh lên người cậu: "Viết ra cho chị nhìn!"

Mạc Tiểu Dương nhặt quyển sổ và cái bút từ dưới đất lên, nhưng mãi vẫn không biết nên viết thế nào.

Cậu bé cắn đầu bút, cuối cùng chậm chạp viết ra ba chữ, rồi đưa cho Mạc Hàm.

Mạc Hàm nhận lấy quyển vở, hừ lạnh một tiếng, cúi đầu xuống nhìn.

Thật bất ngờ khi trên giấy viết ba chữ —— "Ai I Ết."

Cô giận đến phát cười, nhưng lại không thể cười nổi: "Ngay cả mấy chữ này em cũng viết không đúng, làm sao mà biết đây là cái bệnh gì?"

Mạc Tiểu Dương hơi chột dạ, lắp ba lắp bắp nói: "Dù sao… Bị nước miếng của Trần Lập Hữu dính phải thì cũng sẽ bị thành giống cậu ấy, ngu si đần độn."

Mạc Hàm trợn mắt lên nhìn cậu bé: "Ai dạy em? Bác sĩ nói như vậy sao?"

"Em… Em nghe thấy mấy anh lớp bốn nói vậy."

"Nói bậy nói bạ!" Mạc Hàm giận không thể kìm được nữa: "Thật sai lầm khi đã có lúc chị nghĩ em là đứa trẻ hiểu chuyện, đúng là bị mù rồi!"

Mạc Tiểu Dương cắn môi, khó chịu ấm ức.

"Tối nay em không được phép ăn cơm tối, ngồi đây suy nghĩ lại thật cẩn thận cho chị!" Cuối cùng Mạc Hàm tuyên bố, không chút lưu tình: "Nghĩ không ra thì từ giờ khỏi ăn cơm luôn!"

Lúc Mạc Hàm đã hạ quyết tâm thì tuyệt đối sẽ không nương tay, nói không cho Mạc Tiểu Dương ăn cơm là thực sự không cho, nhất định phạt cậu đứng trong góc đến mười giờ tối.

Ngược lại Mạc Tiểu Dương cũng vô cùng kiên cường, một giọt nước mắt cũng không chảy, cũng không hề mở miệng xin tha thứ.

Đến thời gian đi ngủ, cậu bé lại nổi lên tính ương bướng của trẻ con, ôm gối của mình đi tìm Chu Viễn An, không muốn ngủ chung với Mạc Hàm nữa.

Hành động này không khác nào đổ thêm dầu vào lửa, Mạc Hàm một cước đá văng cửa phòng Chu Viễn An, xông thẳng tới trước mặt của Mạc Tiểu Dương, không đợi cậu bé kịp phản ứng đã kéo cậu lôi ra ngoài.

Mạc Tiểu Dương liều mạng giãy giụa, Mạc Hàm nổi điên lên tát cho cậu bé một cái, lúc này cậu mới yên tĩnh trở lại.

Hai người vừa kéo vừa đẩy ra khỏi phòng của Chu Viễn An, bước vào căn phòng đối diện, Mạc Hàm đóng cửa "Bành" một tiếng chói tai, khiến mặt đất cũng rung động theo.

Chu Viễn An đứng một bên nhìn thấy vậy liền không ngừng cau mày, nhưng khi Mạc Hàm đang nổi cơn điên thì có nói cái gì cũng sẽ không lọt, căn bản anh không thể nào xen vào được.

Mạc Hàm vứt Mạc Tiểu Dương lên trên giường, to tiếng nói: "Em biết điều thì ngoan ngoãn cho chị, không cho phép đi đâu hết! Chị không tin là không trị được em!"

Hai mắt Mạc Tiểu Dương dần dần đỏ ửng, cậu quay lưng đi không thèm để ý đến Mạc Hàm.

Mạc Hàm nhìn chằm chằm vào cậu bé, chợt thấy miệng đắng lưỡi khô, đành phải bước ra phòng khách rót một cốc nước, uống vào để hạ hoả.

Sau khi uống nước, cô lại ra ngoài lan can hóng gió đêm một lúc lâu.

Cô ngẩn người nhìn về phía chân trời mờ ảo, suy nghĩ trong đầu giống như cả bầu trời sao kia, hỗn độn rối rắm.

Nếu như sao băng thật sự có thể thực hiện điều ước, thì đáng lẽ ra trên thế gian này sẽ phải không còn những vui buồn tan hợp mới đúng chứ?

Lúc quay trở vào, đẩy cửa ra, cô thấy Mạc Tiểu Dương đang ngồi nghiêm chỉnh trên giường, cầm điện thoại của cô trong tay, không biết là gọi điện cho ai.

Mạc Hàm bước nhanh tới phía sau lưng cậu, đoạt lấy điện thoại.

Điện thoại vẫn chưa kết nối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tên người được lưu trong danh bạ —— "Dương Linh."

Vừa nhìn thấy hai chữ kia, ngọn lửa vất vả lắm mới dịu lại được trong lòng Mạc Hàm lại bùng lên trong nháy mắt, cô lạnh mặt hỏi: "Em gọi điện thoại cho bà ta làm gì?"

Mạc Tiểu Dương ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt thoáng chút bối rối, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Mạc Hàm quát lên: "Chị hỏi em có nghe thấy không?"

Mạc Tiểu Dương mím môi, rầu rĩ nói ra ba chữ: "Em nhớ mẹ."

Mạc Hàm khinh thường: "Em nghĩ rằng bà ta vẫn còn là mẹ em sao? Bà ta sẽ quan tâm tới sống chết của em sao?"

Mạc Tiểu Dương gắt gao cắn môi dưới, hai nắm tay nhỏ nắm chặt đến mức khớp xương trắng bệch.

Mạc Hàm cầm điện thoại lên xem, ngay lập tức xoá luôn cái tên "Dương Linh" ra khỏi danh bạ, phải ngăn ngừa hậu hoạ: "Từ nay về sau chị cấm em lén lút gọi điện thoại cho bà ta, để chị phát hiện lần nào sẽ mắng em lần đó."

"Vậy xung quanh em còn ai?" Không biết đã bị điều gì kích thích, Mạc Tiểu Dương đột nhiên bùng nổ, như một con mèo nhỏ xù lông rống to với cô: "Chị không nhận bà ấy làm mẹ thì chị vẫn còn ba chị! Còn em? Em không có một ai cả!"

Mạc Hàm sửng sốt, không dám tin vào những lời mình vừa nghe được.

Cô bước tới trước mặt Mạc Tiểu Dương, hai mắt mở to, hỏi: "Mạc Tiểu Dương, ý của em là gì? Thế nào gọi là 'ba chị'?"

Mạc Tiểu Dương nói: "Ba chị chính là ba chị!"

Mạc Hàm giận quá hoá cười: "Được được, rất tốt, Mạc Hạo đã nuôi em lớn đến ngần này, vậy mà bây giờ em lại không nhận ông ấy đúng không?"

"Là do ông ấy không nhận em trước!" Mạc Tiểu Dương gào lên: "Dù sao em cũng không phải do ông ấy sinh ra, không muốn nhận nữa là bỏ rơi luôn."

Lại một lần nữa trong tối nay bị Mạc Tiểu Dương khiêu chiến đến giới hạn cuối cùng của mình, Mạc Hàm giận đến á khẩu.

Cô không ngừng lắc đầu, tự nói với bản thân: "Em là một con sói mắt trắng, đúng là một con sói mắt trắng, chị vẫn còn đang muốn sau này em sẽ đối tốt với chị đây, thật đúng là người ngốc nằm mơ, bây giờ cũng muốn bỏ rơi em rồi."

"Được thôi! Rời khỏi chị cũng không phải là em không thể sống được!" Mạc Tiểu Dương vẫn mạnh miệng: "Ba mẹ em không muốn em, chị cũng không phải là chị ruột của em, còn lo cho em làm gì!"

Mạc Hàm hít sâu một hơi, ánh mắt cứng đờ nhìn chằm chằm vào cậu: "Em nói cái gì? Em nhắc lại một lần nữa cho chị!"

Mạc Tiểu Dương dùng hết sức bình sinh rống to: "Em nói là em không cần chị phải lo cho em nữa ——!"

Mạc Hàm gật đầu một cái, cơn giận lên cao đến đỉnh điểm, cô chỉ tay ra hướng cửa phòng, đầu ngón tay không ngừng run rẩy: "Em đi ngay cho chị, sau này không cho bước chân vào cửa nhà này nữa! Bà đây không thèm nuôi em!"

Mạc Tiểu Dương bình tĩnh nhìn cô, khẽ nhếch môi, không cử động.

Mạc Hàm nói: "Ngây ngẩn cái gì? Cút đi!"

Mạc Tiểu Dương quật cường hít hít nước mũi, mấy giây sau mới nhảy từ trên giường xuống, giày cũng chẳng buồn đi cứ thế bỏ ra ngoài.

***

Động tĩnh cách vách lớn đến như vậy, Chu Viễn An không thể không nghe thấy.

Mạc Tiểu Dương bỏ nhà ra đi.

Dường như tất cả trẻ con trong thời kỳ phản nghịch đều trải qua chuyện này, nhưng mà lại xảy ra quá sớm với Mạc Tiểu Dương.

Nửa tiếng trước, Chu Viễn An thay quần áo muốn ra ngoài tìm Mạc Tiểu Dương, nhưng còn chưa bước chân ra khỏi phòng đã bị Mạc Hàm ngăn lại.

Bây giờ, người con gái này ngang nhiên chiếm giường của anh, nằm ì ở phía trên không chịu đi, lại còn rất thoải mái mà ngủ.

Chu Viễn An nhìn cô một hồi, thấy cô không có động tĩnh gì, liền bước mấy bước ra phía cửa, nhẹ nhàng sờ vào tay nắm.

Mạc Hàm mở một con mắt ra, lạnh lùng hỏi: "Đi đâu đó?"

"…" Chu Viễn An từ từ thu tay về.

Anh xoay người, nhìn Mạc Hàm mấy giây, vẫn quyết định thử khuyên cô một lần: "Bây giờ là mười một giờ."

Mạc Hàm nhàn nhạt nói: "Ừ."

"Mạc Tiểu Dương đang ở bên ngoài một mình."

"Ừ."

"Nếu như gặp phải kẻ xấu…"

Mạc Hàm vẫn không hề lay chuyển: "Vậy thì để cho kẻ xấu bắt nó luôn đi."

Chu Viễn An: "…"

Anh không biết phải biểu đạt ý của mình ra sao, vì thế đành uyển chuyển nói: "Em ấy vẫn chỉ là một đứa con nít, nhưng cậu thì không phải."

Mạc Hàm không muốn nghe anh nói đạo lý, cô vẫn không biết xấu hổ: "Tôi ư? Tại sao tôi lại không phải chứ? Ngay cả quần lót của tôi cũng đều in hình hoạt hình nha."

Chu Viễn An: "…"

Cách này không được, anh đổi sang một phương án khác: "Nếu như cậu không muốn thì cứ ở nhà chờ, tôi đi tìm em ấy giúp cậu."

"Không, cậu đừng có nhúng tay vào chuyện này." Mạc Hàm ngáp một cái, bước xuống giường, xỏ dép đi ra ngoài.

Chu Viễn An đi theo sau lưng cô, nghĩ là cuối cùng cô đã bị mình tác động, nhưng hoá ra cô chỉ đi tới tủ lạnh phía trước, cầm lấy mấy lon bia, rồi lại lượn trở về phòng khách.

Hai người ngồi xuống bàn ăn, Mạc Hàm nói: "Em gái An, uống bia với tôi."

Chu Viễn An lắc đầu: "Tôi không biết uống."

Mạc Hàm ra lệnh: "Uống!"

"…"

Anh chần chừ trong chốc lát, rồi thuận tay cầm một lon bia trên bàn, nhấp thử một ngụm.

Thế nhưng anh vẫn nhớ kéo nắp lon, Mạc Hàm còn định lừa anh chuyện này chờ cho anh nhầm lẫn.

Đúng thật là ngu ngốc mà.

Trong bụng Mạc Hàm chứa đầy một bụng nước đắng ngắt, đã kìm nén quá lâu rồi.

Một tháng? Hai tháng? Nửa năm? Không thể đếm hết được.

Thời điểm nỗi buồn không có chỗ phát tiết, chỉ có thể mượn rượu giải sầu.

Trước kia cô rất thích khóc, hồi mới quen Lý Việt Hải, mỗi khi gặp phải những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể khiến mình phải khóc, trong túi của Lý Việt Hải luôn nhét căng phồng đủ loại khăn giấy cho cô.

Sau đó Lý Việt Hải dạy cô rất nhiều việc liên quan đến thế giới của hắn, mặc dù đều là những việc không đàng hoàng tử tế, nhưng vẫn rất có tác dụng.

Mạc Hàm trở nên kiên cường hơn, cũng không còn hay khóc nữa.

Từ đó khăn giấy của Lý Việt Hải liền thuộc về những cô gái khác.

***

Tửu lượng của Mạc Hàm thực ra cũng không tốt lắm, sau khi uống hai lon ánh mắt đã bắt đầu mơ màng, không còn quản được miệng của mình nữa.

Cô cầm lấy những ngón tay đẹp đẽ của Chu Viễn An, sờ từng ngón một như đang sờ một thứ bảo bối quý giá, sau đó mới nhẹ nhàng mở miệng: "Dương Linh là người đàn bà sinh ra tôi và Mạc Tiểu Dương, tạm thời có thể gọi là mẹ của chúng tôi."

"Bà ấy không đi học, nhưng vẻ ngoài rất đẹp, là tình nhân trong mộng của rất nhiều đàn ông. Khi đó ba tôi cũng len lén thích bà ấy, nhưng bà ấy vốn không coi trọng ba tôi." Mạc Hàm uống thêm một hớp, nói tiếp: "Sau đó bà ấy gặp phải rắc rối, nợ người khác rất nhiều tiền, là do ba tôi trả nợ giúp. Có lẽ bởi vì chuyện này mà bà ấy mới chịu lấy ba tôi chăng? Đến cuối cùng hai người cũng không có giấy đăng ký kết hôn đàng hoàng."

"Sau khi tôi ra đời không lâu, bà ấy lại không chịu được cô đơn, ba tôi cảm thấy mình không xứng với bà ấy, cho nên chuyện gì cũng nghe theo bà, ngay cả bị đội nón xanh cũng nhịn. Rồi sau đó thì sao? Ha ha, bà ấy bỏ lại tôi và ba tôi, vui vẻ sung sướng ngồi lên xe của người có tiền bỏ đi."

Chu Viễn An lấy lon bia từ trong tay cô, nhẹ giọng nói: "Đừng uống nữa."

Mạc Hàm bất mãn quệt miệng, đoạt lại, rồi ngửa cổ lên uống ừng ực.

Khi lon bia bị uống thấy đáy, cô lau miệng qua loa, lại nói: "Người đàn bà đó biến mất mười năm, mãi cho đến khi tôi mười hai tuổi lại đột nhiên quay trở lại tìm chúng tôi, còn ôm theo một đứa con trai của bà ta với người khác, ngay cả chính bà ta cũng không biết là con của ai."

"Bà ta nói bà ta bị bệnh, lúc phát hiện ra đã quá muộn, bé trai sơ sinh kia bú sữa của bà ta nên cũng bị lây bệnh." Nói đến đây, Mạc Hàm vùi đầu vào mu bàn tay của Chu Viễn An, giọng nói của cô trở nên run rẩy, dường như là đang khóc: "Mạc Tiểu Dương đáng thương, tại sao từ khi sinh ra đã phải chịu như vậy…"

"Bà ta nói bà ta không nuôi nổi em ấy, nhờ ba tôi giúp đỡ, nếu như ông ấy không chịu giúp thì bà ta cũng chỉ có thể vứt Mạc Tiểu Dương xuống ruộng cho chết rét. Ngay từ lúc mới đầu tôi đã biết đây là một sai lầm, dùng đủ mọi cách để ngăn cản ba tôi, nhưng vô ích. Cuối cùng Mạc Tiểu Dương vẫn trở thành một thành viên trong nhà chúng tôi."

Mạc Hàm ợ một cái, vẫn thấy chưa đủ, tay lại mò mẫm tìm bia ở trên bàn.

Chu Viễn An đem tất cả bia còn dư lại đẩy hết ra phía xa, cô tìm nửa ngày không thấy, cuối cùng cũng buông tha.

"Mấy tháng trước ba tôi tái hôn với một người đàn bà, bà mẹ kế đó ngay đến tôi cũng không bỏ qua, chứ đừng nói đến Mạc Tiểu Dương. Sau khi bọn họ kết hôn không được bao lâu, mẹ kế không cho phép ba tôi bỏ tiền ra nuôi Mạc Tiểu Dương nữa, bắt ông ấy phải đuổi Mạc Tiểu Dương ra khỏi nhà, ba tôi cái người không có tiền đồ đó vậy mà lại đồng ý."

"Lúc nãy cãi nhau với Mạc Tiểu Dương, tôi tức giận tưởng như muốn khóc oà lên, cậu thử nói xem nếu sau này em ấy biết sự thật thì sẽ phản ứng thế nào? Cuối cùng thì tôi nên nói với em ấy như thế nào đây?" Mạc Hàm nói xong câu cuối cùng, giọng nói càng ngày càng nhỏ, dường như hoà vào bóng đêm yên tĩnh: "Chu Viễn An, cậu bảo tôi nên làm gì…"

"Chu Viễn An…"

"…"

"Chu Viễn An…"

"Tôi ở đây."

Mạc Hàm mơ mơ màng màng nói: "Cậu nhanh lên, mau mau giúp tôi tìm em ấy trở về…"

17. Chương 17: Hai Chữ Quyến Rũ Mà Viết Ra Thì Thấy Giả Tạo Chết Đi Được

Biên tập: B3

Phòng khách chỉ bật một ngọn đèn, phát ra ánh sáng mong manh yếu ớt, nhưng cũng đủ để cho hai người trong phòng bớt cô quạnh.

Chu Viễn An nhìn người đang nằm im không nhúc nhích ở trên bàn, lần này quả thực là cô ngủ say như chết, ngay cả lúc Chu Viễn An rút bàn tay đang bị cô nắm ra mà cô cũng không phát hiện.

Liếc nhìn đồng hồ trên tường, Chu Viễn An không thể chậm trễ nữa, vội cầm chiếc áo khoác bước nhanh ra cửa.

Lúc Mạc Hàm tỉnh dậy chỉ thấy đầu đau như sắp nứt ra, Chu Viễn An ra ngoài cũng tiện tay tắt đèn, cô ngây ngẩn ngồi trên ghế, đối mặt với một mảnh đen kịt trước mặt, cô không biết hiện tại mình đang ở đâu.

Trong căn phòng yên tĩnh vắng lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình cô.

Bộ não rất lâu sau mới kịp phản ứng, nhớ lại những chuyện xảy ra tối hôm nay, cô từ trên ghế đứng vụt dậy.

Mạc Tiểu Dương bị cô đuổi đi.

Chu Viễn An đi tìm em ấy sao?

Mạc Hàm lắc lắc đầu, bên tai đột nhiên vang lên tiếng tí tách rất nhỏ, cô bước tới cửa sổ nhìn một cái, quả nhiên bên ngoài trời đang mưa.

Bóng đêm trải dài, cả thành phố bị bao phủ bởi hơi nước mù mịt, mưa bụi bay bay, xa xa có bóng cây lắc lư.

Ánh mắt nhìn xuyên qua bóng đêm ảm đạm, không tài nào đoán được ở đoạn cuối của màn đêm chứa đựng những gì, có lẽ chỉ có ánh sáng, hoặc cũng có lẽ chỉ toàn bóng tối.

Càng không biết được thì càng sợ hãi.

Cảm giác lạnh lẽo dần dần bao phủ khắp cơ thể Mạc Hàm, cô bắt đầu càng nghĩ càng sợ.

Mạc Tiểu Dương có thông minh đến mức nào đi nữa thì cũng mới chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, em ấy không biết tự bảo vệ trước cái thế giới này, sao lại có thể để em ấy một mình ở bên ngoài lang thang vào cái thời gian nguy hiểm như thế này chứ?

Thân thể em ấy vốn yếu ớt, nếu như bị dính mưa, sẽ lên cơn sốt mất…

Mạc Hàm không dám nghĩ tiếp, cô hoang mang rối loạn chạy trở về phòng, tìm điện thoại gọi cho Chu Viễn An.

Tiếng chuông reo rất lâu, có lẽ là do tiếng mưa rơi quá lớn, người ở đầu dây bên kia không nghe được tiếng chuông kêu.

Từ lúc Mạc Tiểu Dương ra ngoài đến giờ đã hơn bốn tiếng đồng hồ, không biết Chu Viễn An có tìm được em ấy không?

Trong lòng Mạc Hàm vô cùng bất an lo lắng, không thể tiếp tục chờ ở nhà nữa, cô tuỳ tiện khoác một chiếc áo chuẩn bị ra cửa.

Nhưng vừa bước chân tới cửa thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng mở khoá lạch cạch.

Mạc Hàm mừng rỡ như điên, vội vàng nhanh tay mở cửa trước.

Người đang đứng bên ngoài quả nhiên là Chu Viễn An, anh đang ôm Mạc Tiểu Dương ở trong ngực.

Mạc Hàm há miệng định nói, Chu Viễn An liền giơ ngón tay đặt lên miệng "suỵt" một tiếng với cô.

Cô cúi đầu xuống nhìn, thấy Mạc Tiểu Dương đang gục đầu lên vai anh, đôi mắt nhắm lại, ngủ rất an ổn.

Hai người đi vào trong nhà, Mạc Hàm nhẹ nhàng đóng cửa lại, thấp giọng hỏi: "Cậu tìm thấy em ấy ở chỗ nào?"

"Đồn công an." Chu Viễn An lời ít ý nhiều trả lời: "Một người cảnh sát lái xe đưa chúng tôi trở về."

Lúc này Mạc Hàm mới để ý thấy toàn thân Chu Viễn An đều ướt sũng, quần như có thể vắt ra nước, mỗi bước chân của anh đều lưu lại một vũng nước nhỏ trên sàn nhà.

Điều này cũng khó trách, lúc ra cửa anh không mang ô theo, bên ngoài mưa lại to như vậy.

Ngược lại Mạc Tiểu Dương được anh che chở rất cẩn thận, không bị dính chút mưa nào, quần áo và tóc tai vẫn sạch sẽ, bình an không có việc gì.

Mạc Hàm vội vàng lấy một chiếc khăn lông đưa cho Chu Viễn An lau người, rồi đón lấy Mạc Tiểu Dương từ trong tay anh.

"Em ấy tự đến đồn công an sao?" Mạc Hàm hỏi.

"Không phải." Chu Viễn An nói: "Em ấy đi một mình trên đường, bị đội tuần tra phát hiện, hỏi nhà em ấy ở đâu thì em ấy không chịu nói, nên trước hết họ đưa em ấy về đồn."

"À." Mạc Hàm thở phào gật đầu một cái, thật may là gặp phải cảnh sát chứ không phải là kẻ xấu.

Đúng là hú vía.

***

Ầm ĩ lâu như vậy, thời gian cũng không còn sớm, hai người đều rất mệt mỏi.

Chu Viễn An vào phòng tắm tắm nước nóng, Mạc Hàm thì ôm Mạc Tiểu Dương về phòng, chuẩn bị ngủ.

Cô lại kiểm tra toàn thân Mạc Tiểu Dương thêm một lần nữa, đảm bảo là cơ thể cậu bé không bị xây xước gì, lúc này mới yên lòng nhắm mắt lại.

Thế nhưng cuối cùng suốt cả đêm Mạc Hàm ngủ không yên, cứ một lúc lại tỉnh dậy, kiểm tra xem Mạc Tiểu Dương có còn ở đó hay không, rồi lại đắp chăn cho cậu.

Dường như cậu nhóc đang nằm mơ, trong mộng vẫn lẩm bà lẩm bẩm.

Giọng nói rất nhỏ, nhưng Mạc Hàm vẫn có thể nghe được: "Chị, xin lỗi chị…"

Cô giơ tay vuốt ve cái trán nhỏ tròn trịa của cậu, trong lòng khẽ thở phào một cái.

***

Quá nửa đêm, Mạc Hàm muốn đi vệ sinh nên tỉnh dậy.

Cô mò mẫm đi vào tới phòng khách, tiếng mưa rơi ồn ào chẳng biết đã ngừng từ bao giờ, thay vào đó là tiếng nấu nước truyền tới từ phòng bếp.

Cô sinh lòng nghi ngờ, đi tới nhìn, suýt chút nữa bị một cái bóng đen doạ sợ chết ngất.

Mạc Hàm vỗ ngực một cái cho đỡ sợ, trợn mắt nói: "Cậu làm cái gì mà không bật đèn thế hả?"

Chu Viễn An quay người nhìn cô, giọng nói không còn trong trẻo mà lại khàn khàn trầm thấp như chưa tỉnh ngủ: "Tôi có thể nhìn thấy, không cần phải bật."

Mạc Hàm cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi: "Giọng cậu làm sao vậy?"

Chu Viễn An nhàn nhạt nói: "Không sao cả."

Mạc Hàm lơ mơ đoán được, đưa tay tự sờ trán mình, lại sờ trán anh một cái, quả nhiên nóng bỏng tay.

Cô chắc chắn: "Cậu bị sốt rồi."

"Sốt nhẹ thôi." Chu Viễn An nói: "Uống cốc nước ấm, ngủ một giấc là khoẻ."

Mạc Hàm hơi cau mày, đỡ anh trở về phòng, ra lệnh: "Cậu nằm im trên giường cho tôi, chờ tôi đi lấy nước ấm cho cậu."

Trong nhà cái khác thì không có nhưng thuốc cảm cùng thuốc hạ sốt thì ngược lại có một tủ đầy, đều là để dự trữ cho Mạc Tiểu Dương, lúc này đã có thể phát huy công dụng.

Mạc Hàm tìm được hòm thuốc rất nhanh, lấy từ bên trong ra mấy loại thuốc, chắc chắn là chưa quá hạn mới cầm qua cho Chu Viễn An uống.

Chu Viễn An ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, nhận lấy mấy viên thuốc từ trong tay Mạc Hàm, uống vào với nước ấm.

Uống thuốc xong, anh để cốc sang một bên, Mạc Hàm liếc một cái, vênh mặt lên sai khiến: "Uống hết nước đi."

Anh lại im lặng bưng cốc lên, uống hết chỗ nước còn lại bên trong.

Mạc Hàm ôm đến bên giường một cái chăn mùa đông dày sụ, đắp kín lên người anh, Chu Viễn An bị đè suýt nữa không thở nổi.

Mạc Hàm vỗ vỗ tay, hài lòng nói: "Cậu ngủ đi, đắp kín cho ra mồ hôi là tốt nhất."

Chu Viễn An bị che kín mít, chỉ lộ ra một đôi mắt nhìn cô: "Còn cậu thì sao?"

Mạc Hàm kéo cái ghế ngồi xuống bên giường, hai chân đung đưa: "Tôi ngồi đây trông cậu, nếu không ổn thì phải đi tới bệnh viện truyền nước."

Chu Viễn An ho khan hai tiếng, lơ đễnh nói: "Không cần phải khoa trương như vậy đâu."

Mạc Hàm liếc nhìn anh: "Cậu không biết là bạn học kia của Mạc Tiểu Dương cũng bởi vì sốt cao quá mà hỏng cả đầu sao? Tôi không muốn cậu cũng bị giống như thế, nếu không thế giới lại mất đi một thiên tài."

Chu Viễn an khiêm tốn nói: "Tôi không phải thiên tài."

Mạc Hàm không muốn tranh luận với anh về cái đề tài này, cũng giống như những học sinh đứng đầu trường luôn nói rằng "Lần này mình thi tệ lắm" vậy.

Sau cơn mưa nhiệt độ giảm xuống không ít, cửa không khép chặt, gió rét thổi vào trong phòng.

Mạc Hàm ngồi một lúc liền không nhịn được run rẩy, xoa tay nói: "Thật là lạnh, muốn chui vào chăn của cậu để sưởi ấm quá, nhưng chẳng may bị lây bệnh của cậu thì lại không tốt cho lắm nhỉ."

Chu Viễn An nghe cô nói, khoé miệng hơi nhếch lên, nhàn nhạt mỉm cười.

Cái người này rất ít khi cười, bình thường ngay cả nhếch mép lên một chút cũng hiếm, Mạc Hàm chỉ nhìn thấy một lần duy nhất anh cười đó là khi nhắn tin điện thoại với người bạn bí ẩn kia.

Thế nên hiện tại anh như vậy khiến cô cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, lại không nhịn được nhìn thêm mấy giây rồi mới chuyển ánh mắt qua chỗ khác.

Thật là, sao tự nhiên lại đẹp trai như vậy làm gì?

Cô hắng hắng giọng, giọng nói cũng trở nên có chút kỳ lạ: "À... Đúng rồi, chuyện tối nay vẫn chưa có cảm ơn cậu."

Chu Viễn An vẫn bình thản như cũ: "Không có gì."

Mạc Hàm suy nghĩ một lúc, quyết định nói: "Khiến cậu bị bệnh, trong lòng tôi cảm thấy rất áy náy, lần tới tôi mời cậu ăn cơm nhé."

Chu Viễn An hỏi: "Ăn cái gì?"

Cô hỏi ngược lại: "Cậu muốn ăn gì?"

Chu Viễn An nói: "Sao cũng được."

Mạc Hàm không nghĩ ra được cái gì bèn nói: "Vậy thì ăn mỳ thịt bò đi, thưởng thêm cho cậu hai quả trứng chiên vàng!"

Chu Viễn An thành thật: "Mỗi lần ăn thịt bò và trứng chiên cậu toàn cướp của tôi."

Mạc Hàm nghẹn họng, trợn mắt hổn hển nhìn anh một cái: "Lần sau sẽ không cướp của cậu nữa."

Chu Viễn An cười cười: "Được."

Hai người lại không hẹn mà cùng im lặng, căn phòng nhỏ lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Khuôn mặt Chu Viễn An vốn trắng nõn thanh tú, lúc này bởi vì đang bị sốt mà hơi có chút đỏ ửng, lại cộng thêm vẻ mặt yếu ớt, nhìn qua càng trở nên xinh đẹp như Tây Thi.

Đúng là sắc đẹp hại nước hại dân.

Mạc Hàm dù sao cũng chưa từng ăn mặn, trong lòng không có chút tà niệm nào, nếu không chắc chắn lúc này sẽ nhào tới cưỡng hôn anh.

Cô đang nhớ đến hoàn cảnh lần đầu tiên gặp Chu Viễn An, cũng là lúc anh bị sốt nhưng không chịu đi bệnh viện, thầy thuốc kê đơn thuốc đàng hoàng anh cũng không chịu mua thuốc uống.

Giờ cũng được coi là bạn bè, Mạc Hàm không nhịn được liền quan tâm nhiều hơn một chút: "Cho dù cậu có chuyện gì quan trọng, nhưng cơ thể khoẻ mạnh mới là điều quan trọng nhất, bị bệnh thì đừng cố gắng gượng quá, cậu cũng không phải là mình đồng da sắt."

Chu Viễn An không trả lời, Mạc Hàm nói tiếp: "Tôi phải nuôi một đứa trẻ con, chắc chắn hoàn cảnh sẽ khó khăn hơn cậu đúng không? Nhưng ngay đến bản thân tôi, chỉ cần bị hắt xì là sẽ uống thuốc ngay. Bởi vì nếu tôi mà sụp đổ, Mạc Tiểu Dương liền xong đời."

Mạc Hàm chống cằm, sâu xa nhìn Chu Viễn An: "Nhất định cậu cũng có một người muốn bảo vệ chứ? Coi như là vì người đó, hãy tự đối xử với bản thân mình tốt một chút."

Chu Viễn An nhìn cô, rất lâu không lên tiếng, nhưng trong ánh mắt lại chứa đựng rất nhiều cảm xúc.

Mãi sau, anh mới cất giọng nhỏ xíu chỉ một mình anh có thể nghe được "Ừ."

***

Sáng hôm sau, Mạc Hàm đã coi như hoàn toàn tỉnh rượu.

Nhớ lại những việc đã xảy ra tối hôm qua, lại nhớ đến những câu nói lừa tình mà mình đã nói, cô thật muốn tự tát mình hai phát.

Chẳng lẽ thực sự như lời Lý Việt Hải nói, cầm bút vẽ quá lâu không dùng đến nắm đấm, thì sẽ trở nên hiền lành?

Phi phi phi, hai chữ quyến rũ mà viết ra thì thấy giả tạo chết đi được, cô mới không thèm làm cái kiểu chị gái ôn nhu đó đâu.

Lúc gặp Chu Viễn An trên bàn ăn, cả người Mạc Hàm cứng đơ không tự nhiên, nhăn nhó nhích tới nhích lui, nhưng nhất định không chịu ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cuối cùng Chu Viễn An nhìn không nổi nữa, hỏi cô: "Cậu làm sao vậy?"

Mạc Hàm bực mình: "Ngứa mông, không được sao?"

"…" Chu Viễn An không hiểu mình đã chọc giận cô khi nào, liền thức thời im lặng, không muốn chuốc lấy khổ cực vào thân.

Một lúc sau, Mạc Hàm buồn buồn nói: "Tối hôm qua tôi uống say nói những lời đó… Hy vọng cậu có thể giữ bí mật giúp tôi, cứ coi như là chưa từng nghe nhé."

Cho tới tận bây giờ cô vẫn chưa từng kể những chuyện đó với bất kỳ ai, ngay cả với Lý Việt Hải cũng không.

Chu Viễn An bình tĩnh gật đầu: "Ừ."

Mạc Hàm lại dặn dò: "Nhất là Mạc Tiểu Dương, ngàn vạn lần không được để cho em ấy biết."

"Được."

Đợi đến lúc Mạc Tiểu Dương đánh răng xong bước ra, ba người yên lặng ngồi đối diện nhau, bắt đầu cùng ăn sáng.

Mạc Hàm không nấu cháo bao giờ, thế nên bữa sáng luôn là mỳ sợi, ăn kèm thêm với chút cải xanh và trứng chiên.

Chu Viễn An nhấc đũa lên, gắp trứng chiên trong bát mình, rồi thả vào bát của Mạc Hàm.

Mạc Hàm nhớ lại những lời tối hôm qua anh nói, lỗ tai liền nóng lên, xấu hổ nói: "Không phải tôi đã nói là từ giờ sẽ không cướp đồ ăn của cậu nữa rồi sao!"

Chu Viễn An ho khan hai tiếng, bình thản giải thích: "Tôi đang bị sốt, không thể ăn lòng trắng trứng."

"…" Mạc Hàm phản ứng chậm đặt bát "cạch" một tiếng, vẻ mặt lập tức lạnh nhạt: "Sao không nói ngay từ đầu đi, hừ."

Cô không biết tại sao tự nhiên trong lòng lại bốc hoả, tức giận gắp miếng trứng của Chu Viễn An lên cắn một miếng thật to.

Hết chương 17.

18. Chương 18: Mùa Xuân Còn Chưa Tới Đâu, Đừng Có Nghĩ Vớ Vẩn!

Biên tập: B3

Sau một đêm mưa, nắng ấm cuối thu cũng kết thúc. Nhiệt độ hạ thấp, cả nước nghênh đón đợt không khí lạnh đầu tiên.

Hạ tuần tháng mười, lúc ra cửa Mạc Hàm đã phải mặc một bộ áo lông mỏng mới đủ giữ ấm. Mạc Tiểu Dương lại càng thêm khoa trương, mặc cả quần bông lẫn áo bông, cả người tròn vo đến mức không đeo được cả túi xách.

Chu Viễn An là người phương Nam nhưng thật kỳ lạ khi anh lại không sợ lạnh, cả người vẫn như cũ mặc quần dài áo dài như chống lại cả thế giới.

Khi Mạc Hàm hỏi lý do, anh bình tĩnh giải thích: "Ở phương Nam không có lò sưởi, mùa đông rét hơn bên này nhiều."

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có chút đạo lý.

***

Từ bây giờ cho đến kỳ thi nghệ thuật thời gian chỉ còn hơn một tháng, từ sau lần được Tiểu Hồ Tử tận tình khuyên bảo giáo dục, Mạc Hàm cũng đã thu lại tính ham chơi, bắt đầu học hành chăm chỉ.

Giống như cô đã từng nói, cô là hy vọng duy nhất của Mạc Tiểu Dương, nếu như ngay cả đại học mà cô cũng không thi đậu, thì sau này biết lấy cái gì để nuôi cậu bé?

Sau khi giác ngộ được điều này, cho dù Mạc Hàm bận rộn đến đâu cũng sẽ dành thời gian làm bài tập ký hoạ, hơn nữa cô cũng chuyển chỗ ngồi trong phòng vẽ từ bên cạnh Tiểu Nguyệt chuyển sang bên cạnh Chu Viễn An.

Cũng không phải là cô nịnh nọt, nhưng gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, đây là câu nói thật. Vẽ cùng Chu Viễn An đã giúp cho tầm mắt của cô được mở rộng, tiến bộ rất nhanh.

Chu Viễn An là một sinh vật luôn ngồi bất động phía trong góc, vì thế Mạc Hàm chỉ có thể ngồi cùng anh trong cái góc đó.

Bởi vì vị trí tương đối chật hẹp, không để vừa giá vẽ, nên trong giờ học chỉ có thể dùng hai chân kẹp lấy bản vẽ, vì vậy đã rất lâu rồi Mạc Hàm không có mặc váy.

Hôm nay nội dung giờ học là vẽ một tĩnh vật, Mạc Hàm không tìm được vật để tham khảo, vẽ kiểu gì cũng thấy không đúng lắm, cuối cùng đành phải nhờ Chu Viễn An sửa lại giúp.

Thói quen vẽ của Chu Viễn An không giống với Tiểu Hồ Tử, anh chỉ chuyên tâm vẽ tranh, không bao giờ giảng giải cho người khác.

Vốn dĩ ban đầu trong lòng Mạc Hàm không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ nhìn chằm chằm vào bức tranh, về sau chẳng hiểu tại sao lại chuyển dần sang tới tay của anh, rồi đột nhiên thất thần.

Hôm nay Chu Viễn An mặc một cái quần thể thao màu xám tro rộng rãi. Khi ở trong phòng vẽ anh rất ít khi mặc quần jean, nếu không lúc phải ngồi giang rộng hai chân ra, cái vị trí nhạy cảm kia sẽ bị căng chặt lên không thoải mái.

Tầm mắt Mạc Hàm liền vô ý dừng lại ngay tại cái vị trí sâu xa đó.

Cô nhớ tới Tiểu Nguyệt đã từng nói về "Mầm Đậu", trong đầu lại bởi vì điều này mà tự tranh luận kịch liệt.

Phải?

Không phải?

Phải?

Không phải?

Quần quá rộng nhìn không ra nha! =)))))))

"Mạc Hàm."

"…"

"Mạc Hàm."

"…"

"Sửa lại xong rồi, cậu xem thử một chút đi."

"Hả?" Lúc này Mạc Hàm mới phục hồi tinh thần, mờ mịt mất mấy giây: "Cái gì?"

Chu Viễn An nhìn xuống theo tầm mắt của cô, nhất thời vẻ mặt không được tự nhiên.

Hiện tại có trăm cái miệng thì Mạc Hàm cũng không thể bào chữa, vội vàng xua xua tay: "Cái đó… Không phải…"

Cô cố gắng che giấu sự lúng túng, ha ha cười gượng: "Quần này của cậu thật đẹp nha, mặc có ấm không? Mua ở đâu vậy?" =)))))))

Chu Viễn An: "…"

Ngày hôm sau Chu Viễn An đến cửa hàng mua về một cái giá vẽ, không cần phải ngồi giang rộng hai chân ra nữa…

Thấy hành động này của anh, Mạc Hàm ảo não hận không thể tự đào hố chôn mình.

Gần đây cô bị sao vậy?

Mùa xuân còn chưa tới đâu, đừng có nghĩ vớ vẩn!

***

Bao nhiêu cố gắng cuối cùng cũng được đền đáp, kỳ thi cuối cùng trong năm của phòng vẽ, Mạc Hàm thi ba môn đều được trên bảy mươi điểm, tổng cộng lại là hai trăm mười tám điểm.

Nếu lúc thi đại học vẫn cứ tiếp tục phát huy phong độ này, đỗ đại học cũng sẽ mười phần chắc chín.

Trước kỳ thi một tuần lễ, mấy người trong cái ban hứa hẹn của Lý Việt Hải chuyển hết ra ngoài ở, nói là để tiến hành huấn luyện bí mật gì đó, thậm chí không cả gọi điện thoại được, không biết là đang làm cái gì nữa.

Mạc Hàm nhớ tới bộ dáng chẳng bao giờ biết sợ kia của hắn, thầm hy vọng trong thời điểm này hắn cũng gặp được may mắn.

Buổi tối cuối cùng trước ngày thi, Tiểu Hồ Tử gọi tất cả mọi người lại, bắt đầu làm công tác tư tưởng.

Bao năm qua mỗi khi có kết quả thi đại học, sẽ luôn có người vui người buồn. Rất nhiều người bình thường vẽ rất đẹp, nhưng lúc thi đại học kết quả lại không tốt. Ngược lại một số người bình thường thành tích không có gì nổi bật lại có kết quả sáng chói.

Cho nên cuối cùng bất luận là kết quả thi ra sao, mọi người đều phải đón nhận thật bình tĩnh, sau đó tiếp tục đối mặt với những điều quan trọng hơn ở phía sau.

***

Chỗ ở của Mạc Hàm và Chu Viễn An cách trường thi không xa, tối hôm đó họ về nhà ở.

Hai người vác đầy đủ bộ dụng cụ vẽ tranh bước đi trong gió lạnh, trên đường người qua lại thưa thớt, ánh sáng trên đường từ tối dần trở nên sáng hơn, như đang chứa đựng bao nhiêu khát vọng và mơ ước.

Giờ phút này thực sự có một cảm giác khẩn trương như đang chuẩn bị ra chiến trường.

Đêm hôm đó Mạc Hàm ngủ một giấc thật ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau, đồng hồ báo thức reo vang, Chu Viễn An tới gọi cô dậy.

Mạc Hàm rửa mặt xong, thay một bộ váy đỏ thẫm, rồi lại bi thương chạy vào phòng bếp nhờ Chu Viễn An kéo khoá cho mình.

Chu Viễn An một bên chiên trứng một bên rót sữa tươi, vô cùng bận rộn, nhưng vẫn làm việc chăm chỉ không phàn nàn gì.

Ăn uống xong xuôi, thời gian cũng không còn sớm, hai người chuẩn bị lên đường.

Lúc này rồi Mạc Hàm vẫn không quên làm đẹp, bên ngoài chiếc váy đỏ khoác một chiếc áo choàng nhỏ, lại tìm trong gầm giường ra một đôi bốt cao cổ, vịn vai Chu Viễn An xỏ chân vào.

Chu Viễn An đứng bên cạnh nhìn, không nhịn được bèn khuyên một câu: "Hay là hôm nay cậu mặc bộ đồ nào thoải mái một chút đi."

Mạc Hàm phất tay, không quan tâm nói: "Chỉ ngồi vẽ có một chút thôi mà, cũng không phải đi lại nhiều."

Trời sáng sớm, ánh mặt trời le lói, trên đường phố vắng lặng chỉ có bóng dáng của những người công nhân dọn dẹp vệ sinh, họ làm việc từ trước khi mặt trời lên.

Hôm nay thật là lạnh quá đi, lúc chà xát hai lòng bàn tay với nhau Mạc Hàm cũng có thể nhìn thấy hơi lạnh phả ra từ miệng.

Đi được một nửa, cô chợt cảm thấy không ổn, ôm bụng ngồi chồm hỗm trên mặt đất.

Bước chân của Chu Viễn An liền dừng lại, hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Đôi lông mày nhỏ nhắn của Mạc Hàm nhíu chặt vào nhau, lắc đầu: "… Đau bụng quá."

Chu Viễn An sửng sốt: "Muốn đi vệ sinh sao?"

Mạc Hàm không trả lời, cô nhắm mắt lại nhịn vài giây, cái kiểu đau như thế này cô không thể quen thuộc hơn.

Rất rõ ràng, là chu kỳ đến…

Tại sao hết lần này đến lần khác lại chọn lúc này?

…

May mắn là cô có thói quen bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị băng vệ sinh, đến trường thi một cái liền đưa hết đồ đạc giao cho Chu Viễn An, tự mình vịn tường chậm chạp đi tìm nhà vệ sinh.

Mạc Hàm căn đúng thời gian, ngồi trong nhà vệ sinh rất lâu, đợi đến khi chỉ còn vài phút nữa là vào thi cô mới bước ra ngoài.

Cô nhận lấy giá vẽ của mình từ trong tay Chu Viễn An, cố nén sự khó chịu lại sau đó mỉm cười: "Ngày hôm nay phải cố gắng lên nhé."

Chu Viễn An nhìn bộ dáng một đầu mồ hôi lạnh và đôi môi trắng bệch của cô, không yên tâm hỏi một câu: "Cậu có chịu được không?"

Mạc Hàm gật đầu một cái: "Tạm được."

Phòng thi của hai người cách nhau rất xa, Mạc Hàm ở tầng 1, Chu Viễn An ở tầng 5, lúc này đành phải tạm biệt nhau.

Mạc Hàm theo số phòng rất nhanh tìm được phòng thi của mình, bước vào xếp hàng chung với mọi người, rồi lại nhìn trái nhìn phải.

Cô lấy giấy báo thi từ trong túi ra, chưa kịp đưa cho giám thị thì mình đã ngây ngẩn trước.

Đây rõ ràng là giấy báo thi của Chu Viễn An mà!

Mạc Hàm luống cuống đứng tại chỗ.

Tại sao giấy báo thi của Chu Viễn An lại ở trong túi của cô?

Vậy giấy của cô thì ở chỗ nào?

Liệu có phải đã bị nhầm lẫn lúc ra khỏi nhà sáng sớm hôm nay?

Mắt thấy chỉ còn mười phút nữa thôi là bắt đầu vào thi, không thể chậm trễ hơn được nữa, phải đi tìm Chu Viễn An thật nhanh mới kịp.

Mạc Hàm bất chấp cái bụng đang đau, xoay người chạy lên lầu.

Năm tầng lầu đối với cô mà nói như dài cả nghìn mét, cô dùng hết sức bình sinh, lại bị tình trạng của cơ thể cản trở, bụng không ngừng thúc xuống dưới, tứ chi mềm nhũn đau nhức.

Bây giờ mới thực sự hối hận vì đã không nghe lời khuyên của Chu Viễn An, không nên đi giày cao gót, quá ư là cản trở.

Sau khi vất vả leo 5 tầng lầu, Mạc Hàm chỉ muốn ói.

Không biết phòng thi của Chu Viễn An ở chỗ nào, cô nhìn thấy ai quen biết đều túm lại hỏi, nhưng câu trả lời của tất cả mọi người đều là: "Không thấy."

Mạc Hàm tìm đến kiệt sức, vừa chạy lại vừa thở hổn hển, mồ hôi chảy ròng ròng, quần áo toán loạn, tóc cũng rối tung lên.

Cô dường như đã lật tung cả cái tầng năm này, ngay cả nhà vệ sinh nam cũng không bỏ qua, thế nhưng vẫn không thể nào tìm được Chu Viễn An.

Cái đồ ngốc này, rốt cuộc chạy đi đằng nào cơ chứ? Chẳng lẽ cậu ta không phát hiện ra chuyện mình bị mất giấy báo thi sao?

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, trên hành lang đã sớm không còn một bóng người, tất cả các thí sinh đều đã bước vào phòng thi, hồi hộp chờ đợi.

Mạc Hàm trở nên lạc loài.

Cô không có chỗ để đi.

Cô vô lực ngồi xuống bậc cầu thang, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía xa, trong lòng đã chuẩn bị tiếp nhận sự thật phũ phàng này, thế nhưng đột nhiên lại nghe được một giọng nói sau lưng: "Mạc Hàm."

Cô quay đầu lại, trong lòng vui mừng, nhưng miệng lại mắng ầm lên: "Cậu chạy đi đâu đấy hả? Có biết là tôi tìm cậu sắp phát điên rồi không!!!"

Chu Viễn An thở hồng hộc, giống như là vừa chạy tới, hai gò má đỏ ửng.

Anh đưa cho cô một cốc nước ấm, trong tay còn cầm một hộp thuốc thơm ngát, nói: "Đi mua thuốc cho cậu."

Mạc Hàm sửng sốt, ngay sau đó trong tay lại bị nhét thêm một thứ: "Giấy báo thi của cậu cũng đang ở chỗ tôi."

Mạc Hàm vẫn chưa kịp phản ứng, Chu Viễn An đã kéo cô từ dưới đất lên, không cho phép chậm chạp đẩy cô xuống dưới lầu: "Có lời nào để sau hẵng nói, cậu mau vào phòng thi đi."

Nhắc tới chữ "Thi", Mạc Hàm như thể bị đổ keo vào đầu.

Cô đang ôm một đống đồ lớn trong ngực, quên đi đau đớn bước xuống dưới lầu, nhưng được vài bước thì dừng lại.

Cô quay trở lại, móc tờ giấy báo thi của Chu Viễn An ra: "Của cậu."

Chu Viễn An giơ tay nhận lấy: "Ừ, cám ơn."

"Cố gắng lên nhé Chu Viễn An, không đỗ Trạng Nguyên thì đừng có về gặp tôi ——!" Lần này Mạc Hàm không chần chừ thêm nữa, nói xong những lời này liền phi như bay xuống lầu, sau đó biến mất chỗ ngã rẽ.

May mà có thuốc giảm đau của Chu Viễn An, thế nên Mạc Hàm đã không bị ảnh hưởng quá lớn, coi như đã hoàn thành kỳ thi một cách tốt đẹp.

Buổi chiều lúc ra khỏi trường thi, dáng vẻ của cô vô cùng hùng dũng hiên ngang, cực kỳ hài lòng.

Cô tự cảm thấy bản thân mình phát huy khá tốt, kiểu gì cũng phải được đến tầm hai trăm hai mươi điểm, nếu như may mắn hơn một chút, nói không chừng ngay cả trường trọng điểm cũng có thể vào.

Thi đại học chẳng qua chỉ là một trong những trận chiến đầu tiên bọn họ phải chinh phục, phía sau đó còn có vô số kỳ thi nội bộ của các trường đại học đang chờ họ.

***

Buổi học ngày hôm sau, tuy nói sau khi thi còn tận gần một tháng nữa mới có kết quả, thế nhưng mọi người đều không kìm chế được hưng phấn, xúm lại một chỗ cùng nhau thảo luận hăng say về dự định sau này, sẽ chọn trường nào, chọn ngành gì.

Mạc Hàm cũng đã từng muốn thi vào một trường mỹ thuật ở tỉnh khác, cao chạy xa bay khỏi nơi này, nhưng bây giờ cô còn có Mạc Tiểu Dương, thế nên không thể thực hiện được nữa.

Cho nên phương án tốt nhất hiện nay là ở lại Đồng Quan học đại học, trường mỹ thuật X chính là một lựa chọn không tồi.

Tiểu Hồ Tử sợ lũ học sinh trẻ tuổi này nói thì hay làm thì dở, liền cầm thước tới xua đuổi: "Được rồi được rồi, đừng có nói linh tinh nữa! Tự mình vẽ cho thật giỏi đi, các em vẫn còn kém lắm!"

Mọi người kêu ồ lên rồi giải tán, hậm hực trở lại chỗ ngồi của mình, thế nhưng cứ có thời gian rảnh lại vẫn không nhịn được mà bỏ những tài liệu của các trường mỹ thuật lớn ra, lén lút xem.

Buổi trưa của ngày có kết quả thi đại học, tất cả mọi người đều khẩn trương đến ăn không ngon, học không vào.

Tiểu Hồ Tử nhìn thấy bọn họ không ai có lòng dạ nào ngồi vẽ nữa, liền cho tan học sớm, trước đó vẫn không quên răn đe mọi người: "Chờ lát nữa khi có kết quả, nếu thi tốt thì không được quá tự đắc, mà nếu thi không tốt lắm thì cũng không được buồn. Tất cả mọi người đều phải tự chuẩn bị tâm lý thật tốt cho tôi, phải mua đủ khăn giấy nữa đó."

Mọi người: Đây là thầy giáo chủ nhiệm sao…

Ngược lại lúc này tố chất tâm lý của Mạc Hàm rất tốt, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, buổi trưa vẫn rất thảnh thơi ngủ một giấc.

Lúc đang nửa tỉnh nửa mê, không biết ai ở trong phòng lớn tiếng nói một câu: "A! Có kết quả rồi!"

"Cho mình xem một chút, cho mình xem một chút!"

"Cậu được hai trăm mười lăm (215) điểm, thi cũng ổn ghê!"

"Mau tra giúp mình nữa!"

Mạc Hàm vén chăn lên, chậm rãi ngồi dậy, hai mắt lim dim buồn ngủ nhìn mấy người đang ngồi dưới sàn nhà.

Tiểu Nguyệt mang vẻ mặt như sắp gặp nạn đến nơi, cả người không có chút tinh thần nào: "Mình được hai trăm linh hai (202), xong rồi… Chuyên khoa."

Hai người chán nản không ngừng lắc đầu than thở, thành tích không tốt cho lắm.

Cuối cùng Mạc Hàm cũng tỉnh ngủ, leo từ trên giường xuống, hỏi: "Tra điểm kiểu gì vậy?"

"Gửi tin nhắn đó, muốn nhận được kết quả phải mất hai đồng." Tiểu Nguyệt nói: "Cậu đưa số báo danh của cậu đây, mình tra giúp cậu."

Mạc Hàm đọc ra một số, Tiểu Nguyệt vội vàng nhập vào điện thoại: "Chậm một chút chậm một chút, nói lại lần nữa đi."

Sau khi tin nhắn được gửi đi một phút thì nhận được tin nhắn trả lời, điện thoại trên giường rung một cái, Tiểu Nguyệt vội vàng cầm lên xem.

Cô ấy nhìn chằm chằm vào màn hình, khẽ nhếch miệng, im lặng hai giây.

Rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Mạc Hàm bằng ánh mắt không thể tin được.

Cuối cùng thì là tốt hay là kém đây?

Mạc Hàm chờ đợi có chút sốt ruột, hỏi dồn: "Bao nhiêu điểm vậy?"

Tiểu Nguyệt nuốt nước miếng, dè dặt đọc mấy chữ kia: "… Một trăm bảy mươi chín (179) điểm."

Mạc Hàm không thể tin được: "Cái gì?"

Tiểu Nguyệt lại đọc lại một lần: "… Một trăm bảy mươi chín điểm."

19. Chương 19: Từ Ngày Hôm Đó Trở Đi, Đối Với Cô, Chu Viễn An Đã Trở Nên Đặc Biệt

Biên tập: B3

Bê Ba: Tui đã trở lại…!

Mạc Hàm đã từng vô số lần nhớ lại cái thời điểm u ám nhất thời học sinh kia của mình, điều đầu tiên cô cảm nhận được không phải là thất bại cùng bất lực, mà là không thể tin được, cũng không thể cam lòng.

Không thể tin được rằng mình sẽ thi kém đến như vậy.

Không thể cam lòng vì mình đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng, cuối cùng vừa quay đầu lại đã nhận được kết quả như thế.

Không chỉ mình cô, ngay cả Tiểu Nguyệt cũng không dám tin vào điều đó.

Tháng cuối cùng Mạc Hàm tiến bộ rõ ràng đến mức ai cũng có thể nhìn thấy, đạt được 220 điểm chắc chắn rất dễ dàng, tại sao lại có thể như vậy…

Mạc Hàm đang xuống giường, nghe thấy điểm số này liền kinh ngạc dừng tại chỗ, không nhúc nhích.

Tiểu Nguyệt liền vội vàng nói: "Cậu đừng gấp, mình sẽ tra lại giúp cậu, có lẽ là tra sai rồi."

Nhưng mà tra đi tra lại mười mấy lần, cho đến khi điện thoại của Tiểu Nguyệt hết cả tiền, kết quả của Mạc Hàm cũng vẫn không hề thay đổi.

Khi thi được 180 điểm thì cảm giác của thí sinh sẽ như thế nào?

Đây được coi như là một đường phân cách tiêu chuẩn, đạt điểm cao hơn tiêu chuẩn sẽ có cơ hội học chuyên khoa, khoa chính quy, còn nếu đạt đủ điểm tiêu chuẩn thì có thể tham gia các kỳ thi nội bộ của từng trường đại học.

Mỗi năm đều không thiếu những tấm gương như vậy: Thi đại học chỉ đạt được đủ điểm tiêu chuẩn, nhưng đến khi thi nội bộ lại đỗ hẳn đại học của Mỹ, cuối cùng là tất cả đều vui mừng.

Thế nhưng 179 điểm thì cảm giác sẽ thế nào?

Mạc Hàm không có đủ điều kiện để tham gia thi nội bộ.

Cô không có cơ hội để thay đổi.

Cái gọi là chinh chiến vạn dặm của cô chỉ được đến như vậy thôi, vỡ đầu chảy máu ngã xuống ngay tại trận chiến đầu tiên.

***

Theo như lời nói của Tiểu Hồ Tử thì: có người vui có kẻ buồn.

Sau khi tất cả mọi người khóc nháo xong, buổi chiều vẫn còn phải tiếp tục giờ học.

Trong phòng vẽ, có mấy nữ sinh khoé mắt phiếm hồng, còn có mấy người trực tiếp bỏ luôn tiết học buổi chiều.

Không khí trong cả phòng vẽ đều trở nên u ám.

Cho tới tận lúc này Mạc Hàm vẫn không cảm thấy bất lực.

Hay phải nói đúng hơn là, sau khi kinh ngạc cô vẫn chưa trở lại bình thường, vẫn không thể tin được kia chính là thành tích của mình.

Chỉ vậy thôi cô đã trở thành người "không đỗ đại học" rồi ư?

Chỉ bởi cô đã tự đánh giá mình quá cao khi đã nghĩ rằng mình thi không tệ?

Cô không thể cãi lại, cũng không biết kêu oan với ai.

Bởi vì nghệ thuật vốn dĩ chính là không bao giờ có câu trả lời chính xác, một khi đã lựa chọn nó, thì cũng chỉ có thể tuân thủ theo nguyên tắc của nó mà thôi.

***

Sau khi biến mất một tuần thì ban hứa hẹn cuối cùng cũng đã đi học trở lại, lúc nghỉ giữa giờ Mạc Hàm bất ngờ gặp lại Lý Việt Hải đã lâu không thấy.

Có vẻ như tiểu tử này thi rất tốt, gặp ai cũng cười ra vẻ đắc ý, hỏi Mạc Hàm: "Thi cử thế nào?"

Vẻ mặt Mạc Hàm nhạt nhẽo, trả lời qua loa: "Chẳng có gì đặc sắc."

Rồi lại hỏi: "Anh thì sao?"

Lý Việt Hải dương dương tự đắc trả lời: "238 điểm."

Hắn không để ý sắc mặt, lại còn tiến sát lại bên tai Mạc Hàm thầm thì: "Anh vẽ xấu lắm, nhưng viết ký hiệu đánh dấu trên giấy, thế nên mới được điểm cao như vậy."

Cái người này thật đúng là ngốc nghếch.

Sao lại không có chút phòng bị nào mà nói ra với cô như vậy chứ.

Kết thúc giờ nghỉ giải lao, Mạc Hàm trở lại phòng vẽ tranh, ngồi xuống lặng lẽ gọt bút chì.

Tiểu Nguyệt vẫn cố gắng an ủi cô: "Chỉ kém có một điểm thôi là đủ điểm tiêu chuẩn rồi, khả năng của cậu ra sao bọn mình đều biết rõ mà, chẳng qua là lần này không gặp may thôi, đừng quá buồn lòng."

Được một lúc, cô ấy lấy điện thoại ra cho Mạc Hàm nhìn.

Đó là một blog bí mật công bố điểm thi đại học, đăng tải một bài thi ẩn danh, tài nghệ thật không khác nào đứa trẻ con đang vẽ nguệch ngoạc, thế nhưng bên cạnh lại được chấm "87" điểm thật to.

Tiểu Nguyệt tức giận nói: “Bài thi như thế này mà cũng được 87 điểm, mình vẽ đẹp hơn nhiều mà cũng chỉ đc có 65 điểm! Đây không phải là cửa sau thì là cái gì?!”

Mạc Hàm không hề phẫn nộ bất bình giống cô ấy, cô bỏ bút chì đã được gọt sang một bên, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nguyệt à, mình không sao đâu, hay là cậu để mình yên tĩnh một chút đi!”

Cô không thể oán giận những người đi cửa sau.

Bởi vì năm nào chẳng có những người như vậy, không phải tất cả những thí sinh khác đều cũng đã trải qua sao.

Cùng là đi thi, tại sao ngay cả điểm tiêu chuẩn cô cũng không đạt được, vậy mà Chu Viễn An lại có thể dễ dàng thi được 270 điểm?

… cao hơn cô gần một trăm điểm.

***

Điều khiến Mạc Hàm thực sự cảm nhận được nỗi bất lực là khi kết quả được công bố vào giữa trưa ngày hôm sau.

Sau giờ học ký hoạ, cô cùng một vài nam sinh trong lớp cùng không đạt điểm tiêu chuẩn bị Tiểu Hồ Tử gọi vào phòng làm việc nói chuyện riêng.

Phụ huynh của mấy nam sinh cũng tới, tất cả đều vô cùng lo lắng, thế nên họ vội vàng tìm Tiểu Hồ Tử để cùng nhau bàn bạc đối sách.

Duy chỉ có Mạc Hàm lẻ loi một mình.

Cô chính là phụ huynh của cô.

Dù sao Tiểu Hồ Tử cũng là một lão tướng đã chính chiến sa trường nhiều năm, lúc này ông vẫn bình tĩnh như cũ: “Cách thì vẫn sẽ có. Thứ nhất là: Học lại. Thứ hai là: Chi tiền.”

“Tôi có mấy người bạn đều làm trưởng phòng ở các trường nghệ thuật, hơn nữa còn rất có địa vị trong trường, có thể tìm bọn họ giúp đỡ. Mặc dù không sử dụng nhiều đến kết quả thi đai học, nhưng cũng không phải là không có, mọi người thử cân nhắc xem quyết định như thế nào.”

Mấy gia đình cùng xúm vào hỏi: “Đó là những ngành gì vậy?’

“Ngành thư pháp, ngành quảng cáo, thẩm định quốc hoạ…”

Tiểu Hồ Tử liệt kê một loạt, nghe qua thấy không đáng tin cho lắm.

Lại có phụ huynh hỏi: “Vậy cần phải chi bao nhiêu tiền?”

Tiểu Hồ Tử tính toán: “Phải xem xem muốn vào trường nào, nếu trường tốt thì cần hai mươi mấy vạn, trường kém hơn một chút thì cần tám/chín vạn.”

Đây không phải là một số tiền nhỏ, mấy gia đình đều có chút do dự.

Tiểu Hồ Tử lại gọi hiệu trưởng và trưởng khoa của phòng vẽ tới, mấy người cùng làm công tác tư tưởng.

Cuối cùng cũng có một phụ huynh dao động, liền hỏi thêm về những thủ tục kế tiếp.

Khi nói đến việc ký cam kết như thế nào, Tiểu Hồ Tử đột nhiên phát hiện: “Mạc Hàm đâu rồi? Đang nói đến chỗ quan trọng nhất sao lại không thấy em ấy?”

Một nam sinh nói: “Bạn ấy vừa nói là muốn đi vệ sinh, một lát nữa sẽ trở lại.”

Tiểu Hồ Tử gật đầu: “Được, vậy thì kệ em ấy, chúng ta tiếp tục nói.”

***

Mạc Hàm mất tích liền ba ngày, không đến học ở phòng vẽ tranh, điện thoại cũng không gọi được, cứ như bốc hơi khỏi nhân gian.

Người thân của cô thì Chu Viễn An chỉ biết mỗi một mình Mạc Tiểu Dương, thế nên cũng không biết nên đi đâu để tìm cô.

Chỗ ngồi bên cạnh liên tục bị bỏ trống, trên quyển sổ cô để lại vẽ lung tung một vài thứ.

Sự lựa chọn thứ nhất là gì… Sự lựa chọn thứ hai là gì…

Loại cảm giác này thật không thể chịu nổi.

…

Lý Việt Hải giao thiệp rộng, dùng đủ mọi cách để nghe ngóng nên rất nhanh đã nghe được tin mấy ngày hôm nay Mạc Hàm làm thêm trong một quán bar.

Có thể hắn cũng đã biết được chuyện cô thi không đạt điểm tiêu chuẩn, lúc này mới bất tri bất giác ý thức được việc khoe khoang trước mặt cô ngày hôm đó ngu xuẩn đến mức nào. Điểm của hắn cao hơn cô gần sáu mươi điểm, hơn nữa lại là thành tích đạt được bằng cách chẳng quang minh chính đại gì, vậy thì lấy tư cách gì mà an ủi cô?

Biết được Mạc Hàm đang ở đâu, nhưng Lý Việt Hải cũng không dám quá đường đột đi tới gặp cô, lại nghe nói Chu Viễn An cũng đang tìm cô, hắn liền nói cho anh biết địa chỉ, hơn nữa còn căn dặn anh nhất định phải đưa được người về.

***

Lúc chiều tối có một cơn mưa trút xuống, mùa đông ở Đồng Quan rất ít khi mưa, chỉ cần mưa một trận thôi là nhiệt độ sẽ giảm mạnh xuống.

Chu Viễn An phải chuyển hai chuyến xe mới tìm được đến địa chỉ mà Lý Việt Hải nói, chỉ vì không muốn gặp người quen mà Mạc Hàm đã chạy tới cái nơi xa như vậy.

Anh bước từ trên xe xuống, khí lạnh xộc vào cơ thể. Anh mở chiếc ô màu đen, kéo kín khoá áo trên người, bước về phía quán bar treo đèn xanh đỏ nhấp nháy trên con phố đằng trước.

Trời đông giá rét nhưng cũng chẳng ảnh hưởng chút nào tới những thanh niên nam nữ đang thoả sức vui chơi, bọn họ nhảy nhót trong sàn nhảy, cả người không ngừng uốn éo vặn vẹo.

Nơi này không giống với quán bar mà Mạc Hàm hay đến hát chút nào, người lui tới có đủ loại thành phần, cách giải trí cũng điên cuồng hơn rất nhiều.

Chu Viễn An vất vả chen tới chen lui trong đám người huyên náo ầm ĩ, ánh mắt lướt qua từng đỉnh đầu, nhìn quanh bốn phía để tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia.

Cuối cùng anh cũng tìm được Mạc Hàm đang ngồi ở trong một góc tối kín đáo.

Trên đường đi Chu Viễn An chứng kiến rất nhiều người mặc áo hở rốn cùng váy ngắn, cách ăn mặc giống như nữ cổ động trong bóng đá, hẳn là để đẩy mạnh tiêu thụ đồ uống.

Lúc này Mạc Hàm cũng mặc giống những người kia, bởi vì vóc dáng cao, chiếc váy ngắn được mặc trên người cô càng trở nên hở hang.

Cô từ một ca sỹ lắc mình một cái, biến thành nữ nhân viên bán rượu.

Công việc đầu tiên nhận được hoa tươi và những tràng vỗ tay, nhưng kiếm được ít. Công việc sau phải nhìn sắc mặt của người khác, nhưng lại kiếm được nhiều hơn.

Mạc Hàm vừa mới đến, số lượng bán ra không thể bằng người khác, cũng không dám vào phòng bao, chỉ có thể lôi kéo khách ở xung quanh sàn nhảy.

Cô đang ngồi cùng mấy gã đàn ông tai to mặt lớn, mặt mũi hơi thở tràn đầy mùi rượu, toàn bộ đều đang nhìn chằm chằm vào Mạc Hàm, thậm chí trong đó có một gã còn ngang nhiên khoác tay lên vai cô.

Mấy gã đàn ông uống rượu xong nhưng cũng không bỏ qua, kéo tay của Mạc Hàm, bắt cô phải múa một điệu, nếu không sẽ không cho cô đi.

Mạc Hàm sao có thể chiều theo ý của họ, cô muốn đi nhưng lại không thể thoát thân, đứng dậy lôi lôi kéo kéo cùng mấy gã kia, nụ cười trên mặt càng lúc càng trở nên cứng ngắc.

Chu Viễn An yên tĩnh đứng nhìn từ phía xa.

Nhìn dáng vẻ cô đỏ mặt lên muốn mắng người, còn có nắm đấm xiết chặt nhưng vẫn cố nhịn xuống.

Tất cả đều là Mạc Hàm mà anh chưa từng thấy qua.

Rốt cuộc thì cô có bao nhiêu khuôn mặt? Cái nào mới thật sự là cô?

Một gã đàn ông say khướt đi qua Chu Viễn An, vô tình đụng vào người anh, liền cất tiếng xin lỗi.

Chu Viễn An nghiêng đầu nhìn, thấy trong ngực người đàn ông đó đang ôm một cô gái tuổi cũng xấp xỉ Mạc Hàm, trang điểm rất đậm, khuôn mặt nở nụ cười nịnh hót.

Đây rút cục là cái đầm rồng hang hổ gì? Anh không tự chủ mà cau mày.

Chu Viễn An nhấc chân đi tới chỗ của Mạc Hàm, chỉ vài bước đã đến bên cạnh bàn, túm lấy tay cô.

Anh kéo cô đi ra hướng ngược lại: "Đi với tôi."

Một tay kia của Mạc Hàm vẫn còn đang bị người khác lôi không thả, cả người liền bị kéo thành chữ đại ( ), cô ngạc nhiên nhìn Chu Viễn An: "Sao cậu lại tìm được tới đây?"

Chu Viễn Anh không trả lời: "Đi ra ngoài rồi nói."

Mấy gã đàn ông trên bàn liền bất mãn, đứng lên hỏi: "Cậu là ai?"

"Tôi là anh trai cô ấy." Chu Viễn An không nhanh không chậm trả lời.

Rồi lại tiếp tục bổ sung: "Cô ấy vẫn còn là trẻ vị thành niên, nếu như các người không muốn bị kiện, tốt nhất là hãy tự trọng một chút."

"…" Mấy gã đàn ông quay mặt nhìn nhau, không ai muốn chọc tới những phiền toái không đáng, cuối cùng đành uể oải thả tay Mạc Hàm ra.

Chu Viễn An kéo thẳng Mạc Hàm đi ra ngoài.

Mới đầu Mạc Hàm thuận theo là vì vẫn chưa kịp phản ứng, lúc đến cửa quán bar, cô lập tức hất tay Chu Viễn An ra, vẻ mặt lạnh xuống: "Ai khiến cậu tới!"

"Chính tôi tự khiến tôi tới."

"Cậu tới làm cái gì? Cười nhạo tôi sao?"

"Cậu có cái gì để có thể cười nhạo?"

"…"

Mạc Hàm không muốn tiếp tục nói nhảm với anh, xoay người bước vào trong quán bar, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Cậu đừng có xía vào chuyện của tôi."

Chu Viễn An cậy tay dài, dễ dàng kéo cô trở lại: "Cậu không nên tới những nơi như thế này."

"Tại sao tôi lại không thể tới?" Mạc Hàm không nhịn được, nhíu mày hỏi: "Cậu thực sự nghĩ mình là anh tôi?"

Chu Viễn An nhìn cô, chẳng hề tức giận nói: "Không phải cậu muốn chơi trò gia đình với tôi sao?

Mạc Hàm khịt mũi coi thường: "Chu Viễn An, bây giờ tôi không có tâm trạng đùa giỡn với cậu."

Chu Viễn An nghiêm túc gật đầu: "Được, vậy thì tôi không đùa với cậu nữa."

Mạc Hàm ôm hai cánh tay nhìn anh: "Hửm?"

Anh chuyển qua đặt câu hỏi: "Ngày mai Mạc Tiểu Dương tan học, cậu có đi đón hay không?"

"…" Mạc Hàm ngừng một giây, giọng nói chợt nhỏ lại: "Cậu đón giúp tôi."

Chu Viễn An lại hỏi: “Vậy buổi tối cậu ở đâu?”

Mạc Hàm buồn buồn nói: “Trở về nhà.”

Chu Viễn An nói: “Tôi bị viêm mũi, không muốn trong nhà có mùi khói thuốc với mùi rượu.”

Mạc Hàm nheo mắt lại: “Ý cậu là gì?”

Ý của anh chính là: “Cậu có còn muốn ở lại căn nhà đó nữa hay không?”

Mạc Hàm hiểu ra, khẽ cắn răng: “… Cậu đang uy hiếp tôi.”

“Không hề.”

“Như vậy mà cậu còn nói không?”

“Không hề.”

“Rõ ràng cậu có.”

“Không hề.”

Mạc Hàm bị chọc giận, trợn mắt lên nhìn anh, Chu Viễn An lại vẫn tỉnh bơ nhìn trở lại.

…

Trước đây chưa thấy rõ, hoá ra phía sau ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng đó còn ẩn giấu một loại sức mạnh tranh đấu như vậy.

Anh đang gây sự với cô?

Cái người Chu Viễn An ôn hoà đó?

Đột nhiên Mạc Hàm cảm thấy cho tới bây giờ mình vẫn chưa từng hiểu rõ về anh.

“…” Cô hít sâu một hơi, cuối cùng chịu thoả hiệp gật đầu một cái, nhường nhịn một bước: “Được, Chu đại gia, cậu muốn tôi thế nào?”

Chu Viễn An quay đầu nhìn cái nơi náo loạn không thể chịu nổi này, không muốn bước vào thêm một lần nào nữa, anh nói: “Chúng ra rời khỏi nơi này trước cái đã.

Lại cúi đầu liếc nhìn thấy bộ đồ Mạc Hàm đang mặc, anh vội cởi áo, khoác lên bả vai cô.

Hai người đi ra con đường nhỏ phía sau quán bar, ở đây ít người, yên tĩnh hơn rất nhiều.

Mưa bụi mờ mịt, tất cả những phồn hoa đều bị phai màu ở đây.

Chu Viễn An cầm cán ô màu đen giơ lên, che gió tránh mưa, dọc quãng đường không hề lên tiếng.

Mạc Hàm mặc quá ít, nhất là hai chân, chỉ đi một đôi tất chân hơi mỏng, dù cho đã được khoác thêm áo của Chu Viễn An nhưng cũng không thấm vào đâu.

Đi được một đoạn, cô hắt xì liên tiếp ba cái: “Chu Viễn An, tôi lạnh quá…”

Chu Viễn An đáp: “Ai bảo cậu ăn mặc như vậy.”

“…”

Mạc Hàm bắt đầu từ từ hiểu được ý nghĩa trong lời nói của anh, đây là đang mắng cô tự mình chuốc lấy cực khổ?

Mạc Hàm hít hít nước mũi, lại hỏi: “Rốt cuộc cậu định đưa tôi đi đâu?”

Chu Viễn An: “Trở về phòng vẽ, có giờ học.”

Cô dừng bước lại, không đi nữa.

Chu Viễn An quay đầu nhìn cô.

“Tôi thi đại học xong rồi, đến đó làm cái gì nữa?”

…

Lúc nói chuyện, Chu Viễn An phát hiện bả vai cô đang run.

Bởi vì quá lạnh sao?

Chu Viễn An không tiếp lời, chỉ đứng lẳng lặng bên cạnh chờ cô.

Mạc Hàm xoay người, đưa lưng về phía anh, bả vai cô vẫn run như cũ.

"Tôi không muốn trở về, tôi không muốn gặp ai cả."

Gió rét và mưa đá vẫn tiếp tục tàn sát bừa bãi trong màn đêm tĩnh mịch, khiến cho trái tim bền bỉ đến mấy cũng bị cứa rách một vết.

Qua thật lâu…

Cô ngồi xổm người xuống, cúi đầu vào hai đầu gối, lặng lẽ khóc.

Trận mưa này thật tốt, cô không cần phải tiếp tục cố gắng giấu diếm nữa, có thể thoả sức khóc thật to.

Từng giọt mưa lớn đem tiếng khóc của cô che giấu hoàn toàn.

Chu Viễn An không nói lời nào, cũng không bước tới an ủi cô, chỉ lặng lẽ nhìn cô khóc.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, bàn tay cầm ô của anh đã bắt đầu đau buốt cứng ngắc, chứ đừng nói đến Mạc Hàm ăn mặc ít như vậy.

Nghĩ tới đây, Chu Viễn An không thể không kéo cô từ dưới đất đứng lên, đưa cho cô một tờ khăn giấy.

Mạc Hàm không nhận, hất tay đẩy giấy ra, khóc lớn tiếng hơn: "Tôi phải làm thế nào bây giờ? Rốt cuộc thì tôi nên làm gì?"

"Tiểu Dương sẽ ra sao? Thực sự tôi không biết con đường sau này nên đi như thế nào nữa!"

Cô kêu với trời, kêu với đất, buông thả cổ họng, khóc lấm lem hết lớp trang điểm, bị nước mắt rửa đi lộ ra khuôn mặt chân thật nhất.

Chu Viễn An do dự hai giây, nhấc một cánh tay lên, đưa đến sau lưng cô, vỗ vỗ nhẹ nhàng hai cái.

Mạc Hàm liền ôm chặt lấy anh, giống như là đứa bé tìm được món đồ chơi bằng bông, lau hết nước mắt nước mũi trên mặt vào.

"A ——" cô há miệng khóc lớn, nước mắt không thể ngừng chảy: "Con mẹ nó thi đại học! Dựa vào cái gì đánh trượt lão tử! A! Dựa vào cái gì!"

Lỗ tai Chu Viễn An đau hết cả lên.

Anh nhẹ nhàng nói: "Vẫn còn cơ hội, vẫn còn cơ hội."

"A ——! Tôi không cam lòng! A ——!"

"Tại vì sao! Tại vì sao! A ——"

"Tôi không muốn sống nữa! Thực sự không muốn sống nữa! Tại sao lại mệt mỏi đến như vậy? A ——"

Áo lông cừu trên người Chu Viễn An vô cùng ấm áp, vô cùng dễ chịu, Mạc Hàm ôm liền không muốn buông tay, cứ rúc vào ngực anh run lẩy bẩy.

Cô không ngừng khóc, không ngừng kêu.

Khóc ra được là tốt, sau cơn mưa trời lại sáng, phải khóc xong mới có hy vọng.

Gió vẫn thổi rất mạnh, nhưng chiếc ô của Chu Viễn An vẫn che hết sức an ổn, không để cô bị dính dù chỉ một giọt mưa.

Có lẽ từ ngày hôm đó trở đi, đối với Mạc Hàm, Chu Viễn An đã trở nên đặc biệt.

Ít nhất là, cô chưa từng khóc giống heo bị cắt tiết như vậy trước mặt ai.

20. Chương 20: Tôi Nhớ Mạc Tiểu Dương... Cũng Nhớ Cậu

Biên tập: B3

Hiện tại trước mặt Mạc Hàm có hai con đường.

Thứ nhất là học lại.

Thứ hai là dùng toàn lực chạy nước rút để thi nội bộ.

Chắc chắn Mạc Hàm sẽ không chọn học lại, vừa phải tốn thêm một năm học phí, lại còn phải chịu cuộc sống thức khuya dậy sớm thêm một năm nữa, như vậy thì quá đau khổ.

Lối ra duy nhất của cô chính là thi nội bộ.

Chu Viễn An và cô cùng nhau tìm tất cả những thông tin liên quan đến những trường tuyển sinh không dựa trên điểm thi đại học, lập thành một danh sách, rải đơn ở khắp mọi nơi, miễn có thể đăng ký là đều đăng ký hết.

Mục tiêu Mạc Hàm hiện đang coi trọng nhất là trường Hoa Kỳ X, chuyên về thiết kế hình ảnh, bởi vì trường này tuyển sinh chủ yếu chọn thí sinh người bản địa, thế nên cô sẽ có tỷ lệ thi đỗ lớn nhất.

Thế nhưng khi nhìn qua nội dung thi lại có chút rầu rĩ, phác hoạ sáng tạo, từ trước tới giờ cô chưa từng tiếp xúc qua.

Chu Viễn An giải thích: "Cái này cùng với vẽ ký hoạ thường ngày của chúng ta không khác biệt cho lắm, chỉ là hình thức biểu đạt sẽ sinh động phóng khoáng hơn một chút."

Mạc Hàm hỏi: "Vậy sẽ vẽ đen trắng hay vẽ màu?"

Chu Viễn An nói: "Đều có thể, nhưng bức tranh có màu sắc rực rỡ sẽ chiếm ưu thế hơn."

Mạc Hàm vừa nghe liền mờ mịt: "Phải dùng bút để tô màu sao? Tôi không biết làm..."

Cô đang ủ ê chán nản, chợt quay đầu, nhìn chằm chằm Chu Viễn An: "Em gái An, cậu biết vẽ không?"

Chu Viễn An trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Cũng tàm tạm."

"Tàm tạm" của anh chính là "Cực kỳ giỏi."

Mạc Hàm mừng rỡ vỗ tay, dáng vẻ như đã làm xong việc lớn: "Vậy cậu dạy tôi đi! Thật tốt quá!"

Cô nói như là lẽ tất nhiên, nhưng Chu Viễn An lại không đồng ý ngay lập tức.

"Dạy cậu thì cũng được." Anh chậm rãi nói: "Nhưng tôi có một yêu cầu."

Mạc Hàm quả thực không hề nghĩ tới, liếc mắt nhìn anh: "Cậu còn muốn ra điều kiện với tôi?"

Chu Viễn An gật đầu: "Đúng vậy."

Mạc Hàm bất đắc dĩ đáp ứng: "Được được được, nói đi, yêu cầu gì?"

Chu Viễn An nói: "Sau này không được phép gọi tôi là em gái An nữa."

Mạc Hàm sửng sốt: "Tại sao?"

Chu Viễn An nghiêm túc: "Tôi lớn hơn cậu."

"Phải không?" Mạc Hàm cười ha ha: "Vậy thì phải gọi là chị gái An mới đúng nha."

Giọng nói của Chu Viễn An càng trịnh trọng: "Tôi là con trai."

"Vậy cậu muốn thế nào?" Mạc Hàm khoanh tay, chu miệng: "Dù sao tôi cũng không thể nào gọi cậu là anh trai, buồn nôn lắm."

Chu Viễn An cầm tập tranh lắc lắc, vẻ mặt như muốn nói cậu có còn muốn học nữa hay không.

Mạc Hàm không ngừng tự thoả hiệp trong lòng, cuối cùng hết sức không có tiền đồ gật đầu đáp ứng: "Được được được, anh An anh An!"

***

Mỗi khi Mạc Hàm bị những bài tập phác hoạ ký hoạ hành hạ đến mức gần phát điên, cô liền cảm thấy vô cùng hâm mộ số điểm 270 của Chu Viễn An.

Dựa vào thành tích đó của anh thì hoàn toàn không cần phải tham gia thi nội bộ, thế nên chỉ việc ngày ngày nhàn nhã ngồi bên cạnh Mạc Hàm, thi thoảng xem qua sách văn hoá, thi thoảng lại đọc sách ngoại khoá, còn lại đa phần thời gian là ngồi vẽ cho người khác kiếm tiền.

Mỗi một ngày thu nhập của anh đều vô cùng ấn tượng, Mạc Hàm thấy anh vẫn còn dùng điện thoại bàn phím, liền tự hỏi không biết nhiều tiền như vậy cuối cùng vứt đi đâu hết rồi?

…

Lại một buổi đêm, bên ngoài tuyết rơi lặng lẽ, mặc dù trong phòng vẽ đã mở lò sưởi, nhưng vẫn lạnh như hầm băng vậy.

Tay cầm bút vẽ của Mạc Hàm đã sớm bị đông cứng đến đỏ bừng, không còn nghe theo ý của cô nữa.

Cuối cùng cô chịu không nổi, hung hăng ném bút đi, nghiêng người ngã nhào vào trong lòng Chu Viễn An, dài giọng than phiền: "Cái thời tiết quái quỷ gì thế này, lạnh chết tôi! Không thể vẽ tiếp nữa, vẽ nữa là tôi phát điên mất…"

Chu Viễn An vẫn đang chăm chú đọc sách, không đáp lời, cô vẫn ngửa mặt lên trời thét dài: "Tại sao lúc đầu tôi lại cảm thấy thi nghệ thuật sẽ dễ dàng hơn thi văn hoá chứ? A? Cứu mạng a —— đây rõ ràng là địa ngục trần gian nhaaa!"

Hai chân Chu Viễn An bị cô gối lên, cảm thấy rất mất tự nhiên, anh hơi xê dịch người một chút, nói: "Cậu ngồi dậy đi."

Mạc Hàm không chịu: "Tôi không muốn."

"Cậu như thế này làm tôi không thể nào đọc sách được."

Cô khóc lóc om sòm: "Tôi mặc kệ."

"…"

Có thể cãi nhau được với phụ nữ thì thiên hạ đã sớm thái bình, Chu Viễn An không tranh cãi với cô nữa, giơ sách lên giữa không trung, tiếp tục đọc.

…

Ngồi trong lòng mà tâm không loạn chính là trong trường hợp này sao?

Đương nhiên, nếu như không phải là Mạc Hàm đã ba ngày chưa gội đầu.

Cô hoàn toàn đem bắp đùi của Chu Viễn An làm đệm thịt, lật tới lật lui, cuối cùng tìm được một tư thế nằm thoải mái.

Năm ngón tay liền nhanh hơn suy nghĩ, không mời mà tới đút vào trong túi áo của anh, hưởng thụ sự ấm áp.

Gối lên đùi của Chu Viễn An, vừa vặn có thể nhìn khuôn mặt của anh từ khoảng cách gần, Mạc Hàm không nhịn được liền cảm thấy vui vẻ.

Nhìn không chớp mắt vào khuôn mặt tuấn tú trắng nõn kia, cô không thể diễn tả được cảm xúc mạnh mẽ đang dâng lên trong lòng có nghĩa là gì, chỉ là muốn…

Muốn…

“Chu Viễn An.”

“Ừ.”

Cô cười hắc hắc: “Nhìn thế này mà cũng không thấy cậu có hai cằm nha.”

“…” Anh tranh thủ nhìn cô một cái: “Tôi vốn không hề có.”

“Thật không?” Cô kéo kéo tay áo anh: “Vậy cậu thử nhìn xem tôi có hay không?”

Đây rõ ràng là nói nhảm.

Nếu như từ góc độ của Mạc Hàm nhìn Chu Viễn An chỉ thấy toàn những góc chết của anh, thì từ góc độ của Chu Viễn An nhìn xuống lại chỉ thấy toàn những chỗ xinh đẹp hoàn hảo của cô.

Cổ áo cô mở rộng, đầu ngửa ra sau, lộ ra cần cổ trắng nõn, vừa dài lại vừa nhỏ, còn có thể mơ hồ thấy được những mạch máu màu xanh.

Lấy đâu ra cái gì gọi là hai cằm? Chỉ có cần cổ trắng trẻo mà thôi.

Chu Viễn An bình thản nói: “Tóc cậu dài chạm hết xuống đất rồi kìa.”

“Hả?!” Giọng Mạc Hàm cao vút, ngồi bật dậy, khẩn trương kéo đuôi tóc lên nhìn: “Ngàn vạn lần không nên nha, trời lạnh như thế này, tôi không muốn gội đầu chút nào.”

Cô rút ra một tờ giấy để lau tóc, nhìn lại quả nhiên thấy bị dính muội than của bút chì, liền không nhịn được mà rên rỉ.

Chu Viễn An gập sách lại, đặt sang một bên, nhẹ giọng nói: “Tôi thấy cậu cũng mệt rồi, hôm nay chỉ vẽ tới đây thôi, ngày mai lên màu sau.”

Mạc Hàm vẫn ảo não lau tóc, gật đầu nói: “Được.”

Lúc Mạc Hàm trở lại ký túc xá, Tiểu Nguyệt đang ngồi trên giường, vừa xem phim Hàn vừa vẽ ký hoạ.

Mạc Hàm hất cằm với cô ấy, hỏi: “Tại sao không xuống dưới lầu mà vẽ?”

Tiểu Nguyệt chậm rãi nói: “Sao dám làm phiền cậu với Chu Viễn An?”

Mạc Hàm tiện tay cầm cái gối ném qua người cô ấy: “Nói linh tinh cái gì đấy hả.”

“Hắc hắc, chẳng lẽ mình nói không đúng sao?” Tiểu Nguyệt cười trộm, dùng ánh mắt chế nhạo: “Vậy sao các cậu còn ngày ngày ngồi liếc mắt đưa tình với nhau như thế?”

“Vậy là cậu không hiểu rồi.” Mạc Hàm khoanh tay, dựa người vào tường, cẩn thận nói: “Mặc dù cậu ấy không phải là của mình, nhưng mình cũng không thể đứng nhìn cậu ấy bị người khác cướp mất.”

***

Bởi vì các kỳ thi nội bộ cứ lần lượt diễn ra, những thí sinh thi nghệ thuật ngay cả tết âm lịch cũng không được nghỉ ngơi, thời điểm náo nhiệt nhất cũng phải mệt mỏi bôn ba khắp nơi trong khí trời giá rét, ăn ngủ không yên.

Mạc Hạo có gọi điện thoại cho Mạc Hàm một lần, ý muốn gọi cô về nhà ăn bữa cơm tất niên, nhưng Mạc Hàm vẫn bực bội từ chuyện lần trước, không thèm nghĩ ngợi liền cúp điện thoại luôn.

Vào ngày ba mươi tết, cô dẫn Mạc Tiểu Dương ra ngoài ăn lẩu, rồi cùng đếm ngược với những người xa lạ bên cạnh, cảm thấy vô cùng hài lòng và hạnh phúc, cũng coi như là đã chúc mừng năm mới.

Kỳ thi nội bộ cuối cùng của Mạc Hàm là vào ngày mùng tám tháng giêng, ở giữa có một khoảng thời gian rảnh rỗi tương đối dài, vì thế cô lại đi tìm một công việc bán thời gian ở cửa hàng bánh ngọt. Mặc dù tiền công không nhiều bằng khi đi biểu diễn thời trang và khi biểu diễn trong quán bar, nhưng nói không ngoa thì ít ra cũng không cần phải bán nhan sắc nữa.

Mạc Hàm mời Chu Viễn An tới tiệm cô mua kem ly không dưới một lần, để cô có thể lạm dụng chức quyền mà múc cho anh nhiều thêm một chút.

Nhưng Chu Viễn An lại không cảm thấy hứng thú chút nào: "Tôi không thích ăn kem ly."

Mạc Hàm nói: "Vậy cậu dắt Mạc Tiểu Dương đến! Tôi để cho em ấy tự múc!"

Chu Viễn An dùng ánh mắt chất vấn nhìn cô: "Mùa đông mà cậu cho em ấy ăn kem ly?"

"… A, đúng nhỉ." Mạc Hàm mất hứng thở dài, thật là đáng tiếc, sao chỉ muốn chiếm thêm một chút tiện nghi thôi mà cũng khó khăn như vậy chứ.

Vốn cho là cách xa những nơi trăng gió kia, cô sẽ không gặp phải những quấy rầy không đáng có nữa, thế nhưng hoa đào lại xuất hiện chẳng phân biệt hoàn cảnh.

Lần này đối tượng làm phiền cô lại là người quản lý trực tiếp của mình, cũng được coi như là một người thật thà biết điều, không bao giờ táy máy tay chân, nhưng tuổi tác lại hơi lớn, tận ngoài ba mươi, không hiểu vì lý do gì lại cảm thấy hứng thú với tiểu cô nương như Mạc Hàm.

Lúc kể chuyện này với Chu Viễn An, Mạc Hàm cảm thấy phiền vô cùng phiền: "Mỗi ngày ông ta đều hỏi đi hỏi lại là có muốn ông ta đưa về nhà không, thực sự tôi không muốn để ý tới ông ta chút nào!"

Chu Viễn An nói: "Cậu cứ thế trực tiếp từ chối không được sao?"

"Từ chối quá nhiều lần cũng không hay cho lắm, ông ta là người phụ trách xếp ca, nhỡ đâu lại là người nhỏ mọn, cố tình xếp cho tôi làm ca tối, vậy không phải lúc tôi về nhà sẽ bị đông cứng đến chết sao?" Mạc Hàm nói xong, liếc mắt.

Chu Viễn An lại nghĩ cách cho cô: "Vậy cậu nói với ông ta là cậu đã có bạn trai rồi."

"Tôi đã nói với ông ta rồi, nhưng mà ông ta không tin!" Mạc Hàm tức đến giậm chân: "Còn nói là nhìn qua đã biết tôi không có bạn trai, thật con mẹ nó, lại còn tự nhận là rất giỏi nhìn người."

Chu Viễn An không còn cách nào, đành phải ra hạ sách: "Vậy cậu đổi việc làm thêm đi."

Mạc Hàm thở dài, vùi mình trong ghế salon, buồn bực nói: "Mới đi làm được có mấy ngày, tôi không muốn đổi chút nào…"

Cô nằm một lúc rồi ngồi bật dậy, tay khoác lên bả vai của Chu Viễn An, nháy nháy mắt nói: "Em gái An, giúp tôi nhé?"

Chu Viễn An hỏi: "Giúp cái gì?"

Mạc Hàm cười cười: "Ngày mai lúc tôi đi làm, cậu đến cửa hàng tìm tôi, đóng giả làm bạn trai của tôi."

"…" Lại chơi trò gia đình.

Thật ra thì Chu Viễn An đã sớm đoán được lý do tại sao tự nhiên Mạc Hàm lại kể chuyện này với anh, chắc chắn là ngay từ đầu đã có mục đích rồi.

Anh thuận theo lời của cô hỏi: "Muốn tôi làm gì?"

"Không cần phải làm gì cả." Mạc Hàm nói rất nhẹ nhàng: "Cậu cứ tưởng tượng tôi thực sự là bạn gái của cậu, sau đó muốn làm gì thì làm cái đó."

"Ừm." Chu Viễn An hiểu rõ gật đầu, không hỏi nhiều nữa, quay đi làm việc của mình.

Mạc Hàm không nghĩ anh lại dễ dàng đồng ý như vậy, nhất thời lại cảm thấy không yên lòng, liền đi theo sau nhắc nhở hai câu: "Lúc đến tìm tôi cậu phải làm sao cho tự nhiên một chút, đầu tiên là uống ly nước, sau đó nhớ quan tâm hỏi han tôi mấy câu, để cho quản lý của tôi thấy là được."

Chu Viễn An gật đầu: "Được."

… Chỉ đơn giản như vậy?

Anh cứ bình thản như vậy ngược lại khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực.

Mạc Hàm lại vỗ vỗ vai anh lần nữa: "Vậy phải nhờ đến cậu rồi."

Chu Viễn An vẫn thờ ơ như cũ: "Ừ."

***

Thứ hai là một ngày trời trong, nắng chiếu ấm áp, nhiệt độ cuối cùng cũng tăng lên một chút, ngoài trời không còn gió thổi mạnh nữa.

Vào thời gian trà chiều, tiệm bánh ngọt bắt đầu có nhiều khách ra vào.

Mạc Hàm liên tục ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, trong lòng âm thầm mắng tại sao giờ này Chu Viễn An vẫn còn chưa tới, chậm thêm một chút nữa thôi, quản lý phải đi đưa hàng vậy thì thành dã tràng xe cát rồi…

Mãi tới khi gần bốn giờ, Chu Viễn An mới lững thững bước tới.

Như đã bàn từ trước, trong tay anh xách mấy túi đồ, giả bộ như chỉ tiện đường nên mới ghé qua thăm cô.

Nhìn thấy Chu Viễn An đẩy cửa bước vào, mọi uất ức suốt cả buổi chiều của Mạc Hàm liền biến mất, cô tươi tắn đứng lên, khẽ thu lại nụ cười trên mặt, chờ tới khi anh đến bên cạnh mới hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Chu Viễn An nói: "Tới xem chỗ làm việc của em."

Mạc Hàm cười cười: "Cũng bình thường thôi mà." Lại hỏi: "Anh có muốn uống chút gì không?"

Chu Viễn An nhìn quanh một lượt, cuối cùng nói: "Cho hai cốc trà sữa nóng đi, cứ để vị nguyên chất thôi là được."

"Vâng."

Chu Viễn An bắt đầu tìm đề tài: "Mấy giờ em tan làm?"

"Sáu giờ."

"Vậy anh chờ em ở bên kia, rồi chúng mình cùng nhau về." Chu Viễn An chỉ chỉ một vị trí gần sát cửa sổ.

Mạc Hàm mỉm cười gật đầu: "Được."

Cô mang ra hai cốc trà, nhận tiền, nhưng vẫn chậm chạm mãi không chịu đưa trà sữa cho Chu Viễn An.

Thời gian hai người nói chuyện tương đối dài, cuối cùng quản lý cũng đã nhận ra được có chút không đúng, liền liên tục liếc mắt sang phía bên này.

Chính là nhân lúc này! Phải biểu diễn thật tốt!

Thế nhưng Chu Viễn An lại vẫn thờ ơ, hỏi xong giờ tan làm của cô liền không nói gì nữa.

Mạc Hàm vô cùng gấp gáp, không ngừng nháy mắt với anh: "Mau trêu chọc tôi đi! Trêu chọc tôi! Trêu tôi! Hãy khiến tôi sục sôi đi!"

Chu Viễn An: "…"

Cuối cùng quản lý cũng đi tới bên này, thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"À, không có gì đâu." Mạc Hàm áy náy cười cười: "Bạn trai đến tìm tôi, thế mà lại vô ý đứng nói chuyện với anh ấy thêm mấy câu đến quên cả thời gian."

Tất cả những việc cô làm cũng chỉ vì để nói ra câu này thôi đó.

Cô vội giả vờ vẫy tay xua đuổi Chu Viễn An: "Anh đi ra ngoài chờ em trước đi, đừng làm ảnh hưởng đến những khách hàng khác."

"Ừ." Chu Viễn An cầm một cốc trà sữa, xoay người rời đi.

"Ơ, chờ một chút!" Mạc Hàm gọi anh, đưa cho anh hộp trà sữa còn lại: "Anh quên cầm này."

Chu Viễn An quay đầu lại mỉm cười với cô: "Đó là của em."

Mạc Hàm sợ run cả người, còn anh thì vẫy vẫy tay rồi bước đi.

Mới vừa rồi là cười với cô?

Còn là một nụ cười tiêu chuẩn như vậy…

Là cố ý đúng không?

Đây đúng là kỹ năng trêu chọc em gái nha…

Sau này đúng là không thể khinh thường.

***

Buổi chiều tối lúc tan làm, Mạc Hàm thay đồng phục xong liền kéo tay Chu Viễn An vui tươi phấn chấn rời khỏi tiệm bánh ngọt.

Sau khi đi được một đoạn, cô mới buông tay anh ra, chuyển sang đụng đụng vào bả vai của anh, hào phóng nói: "Em gái An à, thật không biết là cậu diễn giỏi như thế đó! Đi! Tối nay muốn ăn cái gì? Tôi mời khách!"

"Nhỏ giọng một chút!" Chu Viễn An che miệng cô, hơi nhìn thoáng qua phía sau: "Quản lý của cậu vẫn còn đi theo chúng ta."

Mạc Hàm giật mình: "Hả? Thật hay giả vậy?"

"Thật."

"Cái ông chú này, lòng nghi ngờ cũng thật quá lớn…" Mạc Hàm không dám quay đầu, lại vội vàng khoác tay Chu Viễn An, như con chim nhỏ nép vào người anh: "Không còn cách nào khác, chúng ta lại tiếp tục giả vờ đi."

Chu Viễn An vẫn không thích ứng được, hỏi: "Tôi phải làm gì?"

Mạc Hàm vẫn trả lời như cũ: "Hãy tưởng tượng tôi là bạn gái của cậu, rồi muốn làm thế nào thì làm như thế."

Chu Viễn An nghe lời cô nói, chần chừ hai giây, lặng lẽ đứng sang bên cạnh.

… "Cậu cũng thật là quá khách sáo với bạn gái đó!"

Chu Viễn An giải thích: "Tôi luôn bị cậu bắn điện."

Ý thức được mình biểu đạt không đúng lắm, anh lại bổ sung thêm một câu: "Tĩnh điện." (chắc ý anh là bị chị hút hồn khiến bản thân tích toàn điện =))))

Mạc Hàm không để ý nhiều, cô cầm lấy tay anh, không nói câu nào vòng lên hông mình, cau mày nói: "Giữ chặt!"

Hai người đi thẳng tới bến xe gần đó, quản lý mới không đi theo nữa.

Toàn thân Mạc Hàm thả lỏng, thở hắt ra: "Chắc là ổn rồi…"

Lúc đứng chờ xe, cô vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm: "Không thể nghĩ rằng ông ta còn là một tên cuồng theo dõi, xem ra tôi phải nghỉ công việc này thôi."

Nhân cơ hội hôm nay ấm áp, sau khi về đến nhà Mạc Hàm liền bật bình nước nóng, lâu lắm không tắm gội rồi.

Cô mở liền bốn vòi nước, xả nước cuồn cuộn vào bồn tắm, nước nóng không ngừng chảy giống như đang ở trong suối nước nóng vậy, đến mức trên trán còn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Cái cảm giác này so với chui trong chăn thật sự thoải mái hơn nhiều.

Lúc Mạc Hàm đi từ trong phòng tắm ra, trên người vẫn rất ấm áp, không sợ lạnh chút nào.

Cô không vội mặc áo bông và đi tất, cứ thế đứng trong phòng khách vừa xem ti vi vừa sấy tóc.

Khi Chu Viễn An từ trong phòng mình đi ra, liền bắt gặp cảnh cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, hai bàn chân nhẵn bóng lộ ra bên ngoài, đầu tóc vẫn còn ẩm vắt trên bả vai.

Nhìn qua thôi cũng đã thấy lạnh rồi.

Anh đi tới bên cạnh cô, nói: "Đi mặc thêm quần áo vào đi."

"Gì vậy ——?" Tiếng máy sấy tóc quá ồn, Mạc Hàm phải kéo dài âm cuối.

Chu Viễn An nói: "Mặc thêm quần áo vào."

"Cậu nói cái gì cơ ——? Tôi không nghe rõ đâu ——"

"Tôi nói." Chu Viễn An chỉ chỉ về phía ghế, chu đáo quan tâm: "Bảo cậu mặc thêm quần áo vào, cẩn thận bị nhiễm lạnh."

"À." Cuối cùng Mạc Hàm cũng nghe rõ, nhưng vẫn lơ đễnh phất phất tay: "Không sao đâu, tôi không lạnh."

"Chờ đến lúc cậu lạnh thì cũng muộn rồi."

"Hả ——?" Tai Mạc Hàm lại điếc đặc.

"..."

Chu Viễn An bất đắc dĩ đi tới cạnh lưng ghế, cầm hết mấy bộ quần áo của Mạc Hàm tới, đưa từng món cho cô.

"Mặc vào."

Mạc Hàm thấy quần áo thì đưa tay ra, phối hợp với anh đút tay vào ống tay áo, thụ động mặc áo vào.

Chu Viễn An vẫn nói: "Đi luôn cả tất nữa, đừng để chân trần."

Nhưng Mạc Hàm vẫn ngại phiền toái: "Không sao đâu, tôi còn đang nóng đây, trên người toát hết cả mồ hôi."

"Không được, mặc vào."

"Ai nha, tôi lười lắm!"

"Tôi đã lấy đến cho cậu rồi, cậu còn lười cái gì?"

Mạc Hàm không muốn cãi lý với anh, phất tay một cái: "Đi đi đi, cậu lắm chuyện quá đó, đừng có cản trở tôi xem ti vi!"

"..."

Chu Viễn An không đi, vẫn đứng tại chỗ nhìn cô bằng ánh mắt dò xét.

Sử dụng phương pháp này không có tác dụng với Mạc Hàm.

Mạc Hàm coi anh là người vô hình, vẫn như cũ tỉnh bơ sấy tóc ầm ầm.

Qua nửa phút.

"Mạc Hàm!" Chu Viễn An đột nhiên nói lớn.

Mạc Hàm sợ hết hồn, vội vàng tắt máy sấy, trong nháy mắt toàn bộ phòng khách trở nên yên tĩnh.

"...Gì vậy?" Giọng nói của cô trở nên nhỏ hơn rất nhiều.

Giọng Chu Viễn An cũng nhẹ nhàng hơn một chút, thấp giọng nói: "Ngồi yên đó."

Mạc Hàm nhìn anh chằm chằm, thuận thế từ từ ngồi xuống, ngồi lên trên ghế salon.

Chu Viễn An nâng một bàn chân cô lên, giữ lấy mắt cá chân, rốt cuộc nhẹ nhàng đem tất đi vào, rồi lại đi chiếc còn lại.

Mạc Hàm đánh mất khả năng tự lo liệu, nhìn không chớp mắt vào chân mình đang nằm trong tay Chu Viễn An, cắn môi yên lặng không lên tiếng.

Cuối cùng đã giúp cô đi tất và giày bông xong, Chu Viễn An đứng lên, cúi đầu nhìn cô.

Nhìn nhau mấy giây, anh hời hợt nói: “Nếu như là bạn gái của tôi, tôi sẽ không bao giờ để cho cô ấy đi chân trần vào mùa đông.”

“...”

Sau khi để lại câu nói khiến người ta tưởng tượng viển vông, anh đi vào trong bếp rót cốc nước lọc, sau đó bưng nước trở về phòng tiếp tục đọc sách.

Mạc Hàm ngẩn người nhìn chăm chú vào bóng lưng của anh, sau đó lại ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng anh.

Sau một lúc cô mới phản ứng lại, tức tối giậm chân, đá mạnh một phát vào ghế salom.

Cái đồ Chu Viễn An này!

Càng ngày càng đáng ghét!

***

Mạc Hàm đã từng nói là, nếu như Chu Viễn An đồng ý thuê chung phòng với cô, cô sẽ luôn luôn ở trong phòng nhỏ của mình, không hoạt động, cũng không quấy rầy đến cuộc sống của anh và ba anh.

Tất nhiên là, những cái này đều là nói nhảm, hiện tại không phải là cô muốn đi đâu thì đi sao, thường xuyên không thèm nói tiếng nào cứ thế xông vào phòng Chu Viễn An, anh cũng hết cách với cô.

Trước kỳ nghỉ đông nửa tháng, ba Chu quá bận với việc chuyển giao công tác khi từ chức, chỉ xuất hiện một chút vào hai ngày giao thừa. Khi kỳ nghỉ đông chuẩn bị kết thúc, cuối cùng ông mới rảnh rỗi, chuyển từ trong căn hộ giáo viên ra ngoài.

Lúc này Mạc Hàm lại thật là quy củ, ngày ngày đều ở yên trong căn phòng nhỏ của mình, chỉ sợ ba Chu nhìn thấy mình không vừa mắt lại rút lại tiền thuê phòng.

May mà sau khi kết thúc kỳ thi nội bộ, cô chỉ phải ở nhà vài ngày là phải quay về trường, đa phần đều ở trong ký túc xá trường học.

Nhưng cũng bởi vì vậy, cô và Chu Viễn An cũng trở nên rất ít gặp mặt.

Chương trình học của ban trọng điểm bận rộn hơn nhiều so với ban học kém bọn họ, vì thế lúc hai người ăn cơm ở căng tin cũng chưa chắc đã gặp được nhau.

Lý Việt Hải không hề nhắc đến việc Mạc Hàm thi trượt đại học, hai người vẫn không tim không phổi lăn lộn cùng một chỗ, cùng ăn uống vui chơi tùm lum.

Sau khi có kết quả thi nội bộ, Mạc Hàm tổng cộng đỗ hai trường, trong đó bao gồm cả trường Hoa Kỳ X chuyên về thiết kế hình ảnh.

Cô không thể chờ được chỉ muốn thông báo tin tốt này cho Chu Viễn An ngay lập tức, nhưng chẳng hiểu tại sao ban trọng điểm lại nằm ở cuối hành lang, làm cô đi nửa đường lại gặp phải một giáo viên hết sức đáng ghét, nhìn thấy vội quay đầu đi ngược lại, thế là quên bẵng luôn việc này.

Sau khi biết được kết quả thi nội bộ của mình, Mạc Hàm như đã được uống một viên thuốc an thần, tiếp đó toàn bộ tinh lực đều đặt vào lớp văn hoá.

Lại tiếp tục là một cửa ải to lớn.

Không muốn những cố gắng của mình ngày trước chảy về biển Đông, cô chỉ có thể ngoan ngoãn học tập, cưỡng ép chính mình không được ngủ gà ngủ gật trong giờ học, sau khi tan lớp không đi chép bài tập của người khác.

Từ đó trở đi, cuối cùng thành tích của cô cũng đã có chút khởi sắc, từ xếp ở tốp kém thành cầm cờ xếp đầu.

Học kỳ cuối cùng của thời cấp ba thực sự trôi qua quá nhanh: Lễ trưởng thành, chụp ảnh tốt nghiệp, động viên trước kỳ thi…

Đối với những điều này Mạc Hàm vốn không có ấn tượng lắm, chỉ nhớ là mỗi tháng khi có kết quả thi, vị trí nổi bật nhất trong danh sách tổng hợp dán trên bảng thông báo.

Toàn bộ năm trang giấy, Chu Viễn An luôn luôn xếp ở trang giấy đầu tiên.

Còn cô thì từ đầu đến cuối cũng chỉ quanh quẩn ở một trang cuối cùng.

Lúc này Mạc Hàm mới ý thức được, vốn dĩ Chu Viễn An không cần thiết phải học mỹ thuật, cũng không cần phải tham gia thi đại học, càng không cần phải theo cô liều lĩnh…

Thật là hâm mộ, thành tích như vậy, cậu ta muốn vào trường đại học nào mà chẳng được?

Có thể cho cô mấy chục điểm thì tốt…

Thôi nào, không nghĩ những điều này nữa, phải nhanh làm xong bài thi số học hôm nay rồi đi so kết quả thôi.

***

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, trong lần thi thử cuối cùng thì Mạc Hàm bị bắt vì gian lận.

Ngày đó trùng hợp làm sao cô lại được ngồi cùng phòng thi với Chu Viễn An, lại ngồi trước mặt anh.

Vị trí của hai người ở dãy thứ tư, ngồi dựa vào vách tường.

Môn thi diễn ra được một nửa, Mạc Hàm lén lút lấy điện thoại từ trong túi ra, suy nghĩ hỗn loạn, cố gắng nghĩ xem làm cách nào để tránh được giám thị, lại đồng thời cũng không để Chu Viễn An ngồi sau lưng phát hiện ra.

Loại chuyện kiểu này từ nhỏ cô đã làm thành thạo, đáng lẽ phải rất dễ dàng mới đúng, chẳng hiểu sao hôm nay lại khẩn trương đến như vậy.

Mà một khi đã khẩn trương thì sẽ rất dễ phạm phải sai lầm, cô soạn xong tin nhắn, kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần, xác định không nhầm lẫn gì mới tìm đúng tên Lý Việt Hải, nhấn nút gửi đi.

Mọi việc xong xuôi, cô cất di động vào lại trong túi, thế nhưng đúng vào lúc mấu chốt không hiểu sao lại run tay, khiến điện thoại tuột khỏi tay rơi xuống đất.

"Lạch cạch" một tiếng, tiếng động không quá lớn, không khiến giám thị chú ý, nhưng chắc chắn Chu Viễn An ngồi phía sau sẽ nghe được.

Trong lòng Mạc Hàm u ám, hít thở sâu vài hơi, cố gắng bình tĩnh cúi người xuống nhặt đồ.

Đầu ngón tay còn chưa kịp với tới đất, điện thoại đã bị người phía sau nhặt trước.

Chu Viễn An không một dấu vết nhét lại điện thoại vào ống tay áo của cô, nhỏ giọng nói: "Cậu lộ liễu quá."

"…" Thực sự vào giờ phút này Mạc Hàm chỉ muốn giả vờ không quen biết anh.

Sau một hồi nguy hiểm thì lại tiếp tục giờ thi.

Bài thi của Mạc Hàm được trả lời ngay ngắn, chỗ nào biết làm thì làm, chỗ nào không biết làm thì trực tiếp bỏ trống, không hề suy nghĩ nhiều.

Khi chỉ còn nửa giờ nữa là hết giờ, cô buồn chán nằm sấp ở trên bàn, chờ nộp bài thi.

Đúng vào lúc này biến cố đã xảy ra.

Thầy chủ nhiệm lại cùng một nhóm người nữa vào kiểm tra phòng thi đột xuất, trong tay mỗi người đều cầm một máy dò kim loại.

Tất cả học sinh đều tạm thời bỏ bút xuống, đứng dậy để họ kiểm tra.

Nội tâm của Mạc Hàm: Thôi xong rồi!

Cô không còn đường nào để trốn nữa, chỉ có thể đứng chờ bị tiêu diệt.

Tang chứng vật chứng đều có đủ, lúc Mạc Hàm bị giám thị hung dữ bắt ra khỏi phòng thi, vừa vặn cũng thấy Lý Việt Hải mặt mũi khổ sở đang bị áp giải ra khỏi phòng thi đối diện…

Ngay sau đó hai người bị đưa tới phòng làm việc của trưởng khoa dạy dỗ, thẩm vấn từ đầu đến cuối.

Lý Việt Hải thừa nhận gian lận, Mạc Hàm chỉ là bị hắn uy hiếp, hắn nhận tất cả trách nhiệm về mình, nguyện ý chỉ cần phạt một mình hắn.

Nhưng ở đây không có chỗ cho hành động nghĩa khí đó, trưởng khoa đã sớm cảnh cáo rồi, đã gian lận thì đều là một đôi, không có người cho chép thì chép bài của ai.

Nợ cũ nợ mới bị lôi ra tính một lượt, hai người bị mắng xối xả, từng người một cúi đầu ảo não đi ra khỏi phòng.

Gian lận trong thi cử bị xử phạt rất nặng, Mạc Hàm phải chịu bất công cũng bị xử phạt giống Lý Việt Hải.

Không những bị ghi vào trong hồ sơ, lại còn phải viết một bản kiểm điểm hai nghìn chữ.

Thế nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, buổi chào cờ ngày thứ hai, tội trạng của hai người bị thầy trưởng khoa mang ra phê bình trước toàn trường, khiến bọn họ bị xấu hổ trước mặt tất cả mọi người.

Mạc Hàm và Lý Việt Hải đứng như hai tội phạm dưới cột cờ, hai tay chắp phía sau lưng, đón nhận ánh mắt của học sinh toàn trường.

Hơn một nghìn người, hàng nghìn cặp mắt đổ dồn vào, chỉ cần Mạc Hàm đánh rắm một phát thôi cũng sẽ bị phát hiện.

Những ánh mắt kia quá phức tạp: có tò mò, có đồng cảm, có khinh thường, cũng có những ánh mắt cười trên nỗi đau khổ của người khác…

Từ trước đến nay da mặt Mạc Hàm vốn rất dày, thế nhưng hiện tại trong lòng cũng nảy sinh ra chút cảm giác xấu hổ.

Nhưng cô đã quen làm ra vẻ bướng bỉnh bất trị, liền lạnh lùng chống lại những ác ý xa lạ kia.

Lý Việt Hải không yên lòng đá đá hòn sỏi nhỏ dưới chân, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi em, là tại anh hại em…"

"Cái gì mà hại với không hại?" Mạc Hàm mấp máy môi, giọng nói còn nhỏ hơn cả hắn: "Anh nói câu đó nghe buồn nôn quá đấy."

Lý Việt Hải cười một tiếng, một lúc sau, nháy mắt với cô đầy thâm ý.

Vẻ mặt kia Mạc Hàm còn lạ gì, chắc chắn lại có cái trò quỷ nào rồi.

Hắn đề nghị: "Chiều hôm nay tới nhà xe không? Xì lốp xe của cái con lừa ngốc này."

Con lừa ngốc chính là biệt danh của trưởng khoa, mọi người đều bí mật gọi như vậy.

Mạc Hàm nhếch khoé miệng lên: "Được."

Sau buổi lễ chào cờ, radio của trường phát khúc quân hành hùng tráng, tất cả các lớp lục tục đứng lên xếp hàng rời khỏi.

Mạc Hàm và Lý Việt Hải vẫn phải chịu phạt đứng ở dưới bục, từng hàng từng hàng người còn dài hơn cả toa xe lửa, thi thoảng có người lúc đi qua không nhịn được nhìn sang bên này mấy lần.

Lý Việt Hải bị nhìn thì hết sức nóng nảy, gặp ai cũng trợn mắt lên, mặt mũi hung dữ.

Gặp phải những người có chút quen biết, hắn lại giơ nắm đấm lên hù doạ: "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Lớp mười hai ban trọng điểm đi hàng cuối cùng, Mạc Hàm chỉ liếc qua liền nhìn thấy Chu Viễn An đang từ từ đi về hướng này.

Đồng phục trắng xanh đơn giản mộc mạc, khi mặc ở trên người anh càng khiến khí chất thanh tú trở nên nổi bật. Anh bình yên đi phía sau đoàn người, rõ ràng đã không cố thể hiện, nhưng xunh quanh người vẫn toát ra một vẻ tao nhã không thể nào khinh thường.

Mạc Hàm không hiểu cuối cùng tại sao cô lại cảm thấy tự ti mặc cảm, cô từ từ nhìn sang phía khác, không muốn phải nhìn vào đôi mắt của anh, càng không muốn nhìn thấy phản ứng trong đôi mắt đó.

Cô không biết là Chu Viễn An có nhìn mình hay không.

Ánh mắt cô lướt qua đôi giày thể thao sạch sẽ kia.

Cho đến khi hoàn toàn rời khỏi tầm mắt, Mạc Hàm mới ngẩng đầu lên. tiếp tục nói chuyện với Lý Việt Hải.

Không biết có phải tại tối hôm qua nghỉ ngơi không đủ hay không mà lúc nói chuyện mí mắt Lý Việt Hải cứ giật không ngừng, nếu không biết thì Mạc Hàm còn tưởng hắn đang nháy mắt đưa tình với mình.

Lý Việt Hải cảm thấy rất bất an, đưa tay giữ mắt lại, lo lắng hỏi: "Mắt anh bị làm sao thế nhỉ?"

"Trái vui phải buồn." Mạc Hàm vừa cười đểu vừa phân tích: "Tiêu rồi tiêu rồi, thi tốt nghiệp trung học anh không trượt thì chính là ngủ quên."

"Phi phi phi." Lý Việt Hải sợ xui: "Đừng có nói bậy, mê tín."

Mạc Hàm le lưỡi: "Vậy thì đừng tin."

***

Trưởng khoa là một người thù dai, nhân cơ hội này muốn trừng trị Mạc Hàm và Lý Việt Hải một lần, bèn không cho hai người bọn họ ăn sáng, phạt họ phải đứng ở hội trường hai giờ đồng hồ.

Không biết từ lúc nào người trong hội trường đã đi hết sạch. Không còn nghe thấy âm thanh huyên náo cười đùa của các học sinh nữa, chỉ còn mấy con chim sẻ nhảy tới nhảy lui bên cạnh bọn họ, rồi lại bị giật mình bay đi mất.

Mạc Hàm nhìn cái bóng của mình ngày một ngắn lại, có xu hướng càng ngày càng mập, không biết thời gian đã qua bao lâu.

Mặt trời tháng năm đã sớm gay gắt, nhiệt độ cao dần, cái lưng bị phơi nắng bắt đầu ngứa ngáy.

Mạc Hàm không nhịn được bắt đầu ngọ ngoạy, lúc thì gãi gãi lưng, lúc thì sờ sờ mũi, bụng thì vẫn cứ sôi ùng ục, kêu gào không ngừng.

Lý Việt Hải cũng đói bụng đến hoa cả mắt, khi chuông vào học tiết một vừa reo lên, hắn nhìn quanh bốn phía thấy không có người, liền xúi giục Mạc Hàm: "Chúng ta ra căng tin ăn một chút gì đó rồi mới quay trở lại đây đứng đi."

Mạc Hàm lắc đầu, kiên quyết từ chối: "Không đi, bị con lừa ngốc kia bắt được thì tiêu đời, em không muốn phải đứng thêm hai giờ nữa đâu."

Lý Việt Hải vẫn cố gắng rủ rê: "Chỉ đi mười phút thôi rồi quay trở lại ngay, không bị phát hiện đâu, làm sao có thể xui xẻo như vậy chứ?"

Mạc Hàm trợn mắt liếc hắn: "Không phải xui xẻo thì đã không bị bắt vì gian lận."

Lý Việt Hải bất đắc dĩ nói: "… Em không đi thật hả? Vậy anh đi một mình nhé?"

Mạc Hàm vẫn không hề bị lay động vẫy vẫy tay: "Đi đi đi đi."

Thấy cô thực sự không chịu đi, Lý Việt Hải liền nghênh ngang đi một mình.

Lá gan của hắn thực sự lớn hơn của Mạc Hàm nhiều, cũng sẽ gây hoạ nhiều hơn cô.

Thế nhưng cậu của hắn là hiệu trưởng trường học, không bao giờ phải sợ cũng là chuyện bình thường.

Mặc dù Mạc Hàm không dám chạy đi quá trắng trợn, nhưng vẫn len lén ngồi xuống, còn tỉnh bơ ngồi đấm bóp chân.

Cô tiện tay cởi luôn cả giày, xoa xoa lòng bàn chân đau nhức. Gần đây cô luôn bị phạt bởi những lỗi lặt vặt, chân cô sắp bị mài đến chảy nước rồi.

Tiểu tử thúi Lý Việt Hải này, nói là chỉ đi một chút thôi, thế mà bây giờ hơn nửa tiếng rồi vẫn chưa thèm quay trở lại, Mạc Hàm cũng lười quản hắn.

Chẳng bao lâu sau chuông giờ nghỉ vang lên, sợ trưởng khoa sẽ tới kiểm tra, Mạc Hàm không dám lười biếng thêm nữa.

Cô lại xỏ giày vào, lúc chuẩn bị đứng lên, đột nhiên có một chai sữa bò nóng hổi giơ lên trước mặt.

Cô cười thầm, đoán là Lý Việt Hải đã quay trở lại, nhưng lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy khuôn mặt môi đỏ răng trắng của Chu Viễn An.

Mạc Hàm ngẩn người.

Một tay khác của Chu Viễn An cầm bánh mỳ ruốc thịt, cũng đưa nốt cho cô, nói ít hiểu nhiều: "Ăn sáng đi."

Bụng Mạc Hàm thiết tha kêu rột rột hai tiếng, cô nuốt nước bọt đánh ực, sao có thể từ chối chứ.

Nhận lấy bánh mỳ trong tay Chu Viễn An, lại bảo anh quạt gió cho mình, Mạc Hàm vội vàng mở túi đựng ra, ngồm ngoàm cắn một miếng thật to.

Vừa ăn vừa hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

Còn có thể tại sao chứ?

Chu Viễn An nói: "Tới xem tình hình của cậu."

Sau khi ăn uống đầy đủ, thời gian nghỉ giữa giờ cũng đã qua phân nửa, Chu Viễn An vẫn dựa vào vách tường như cũ, không có ý định rời đi.

Mạc Hàm hỏi: "Cậu không trở về lớp học sao?"

Chu Viễn An nhẹ nhàng nói: "Ở đây thêm một lúc, không vội."

Nhất thời không biết phải nói gì.

Mạc Hàm nắm chặt chai sữa đã bị uống hết, do dự mấy giây mới mở miệng: "Tôi.. Tôi không có gian lận, tại tôi gửi đáp án cho Lý Việt Hải nên mới bị bắt."

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại phải giải thích với Chu Viễn An, chỉ là rất muốn nói cho anh biết.

Chu Viễn An gật đầu: "Ừ, tôi biết."

Mạc Hàm lại nói: "À đúng rồi, tôi đỗ Hoa Kỳ X rồi, vẫn chưa có nói với cậu."

Chu Viễn An nhếch miệng, nhàn nhạt nói: "Chúc mừng cậu."

Mạc Hàm ngượng ngùng xua tay: "Aiz, chúc mừng cái gì chứ, cũng chẳng phải chuyện gì quá vinh quang."

Chu Viễn An hỏi: "Cho nên cậu quyết định chọn Hoa Kỳ X là nguyện vọng một?"

"Ừ." Mạc Hàm gật đầu, nhún vai tự giễu: "Tôi còn sự lựa chọn khác sao?"

Cô quay qua hỏi: "Vậy còn cậu? Cậu định thi vào trường nào?"

Ngược lại Chu Viễn An không suy nghĩ nhiều, trả lời rất nhanh: "Tôi không muốn tới nơi quá xa, Hoa Kỳ X là được rồi."

Mạc Hàm thật không ngờ.

Mặc dù Hoa Kỳ X cũng rất tốt, nhưng so với tài năng của Chu Viễn An mà nói thì, hơi có chút uổng phí tài năng...

"Cậu muốn ở lại Đồng Quan?"

"Ừ."

Mạc Hàm bĩu môi: "Cậu đúng là không có chí cầu tiến."

Chu Viễn An cười khẽ, không hề phản bác.

Bỗng nhiên cô ý thức được cái "Chí cầu tiến" này không thể dùng được trên người Chu Viễn An.

Anh vẫn luôn đứng nhất bao nhiêu năm, hẳn là Độc Cô Cầu Bại mới đúng.

Đứng nói chuyện thêm một chốc lát, chuông vào lớp cũng đã reo, nhưng Chu Viễn An vẫn ung dung như cũ đứng bên cạnh cô, không hề có ý định rời đi.

Mạc Hàm cũng không hề thúc giục đuổi anh.

Đã rất lâu rồi bọn họ không có nói chuyện với nhau, bình thường gặp nhau trong trường cũng chỉ là chào hỏi qua loa rồi ai bận việc nấy.

Chu Viễn An cũng có suy nghĩ giống như vậy: "Mạc Hàm, lâu lắm rồi tôi không nói chuyện với cậu."

"Ai bảo cậu không chịu đến tìm tôi…" Mạc Hàm nhỏ giọng ngập ngừng: "Trường học lớn như vậy, đông người như vậy, cậu nghĩ là sẽ vô tình gặp được nhau sao?"

Chu Viễn An nói: "Quá bận, bài thi chất đống trong một tuần còn cao hơn cả tôi."

"Cuối tuần có thời gian, cậu lại không về nhà…" Mạc Hàm phát hiện ra miệng mình dẩu lên càng lúc càng cao: "Mỗi lần tôi đi đón Mạc Tiểu Dương, em ấy đều nói nhớ cậu…"

"Không còn cách nào, chỉ còn một tháng cuối cùng, ba tôi không cho phép tôi về nhà, tôi cũng rất nhớ Mạc Tiểu Dương." Chu Viễn An dừng lại, quay đầu nhìn cô: "… Cũng nhớ cậu."

Gió nhẹ nhàng thổi, đưa những lời này vào tai Mạc Hàm, lại như một dòng xoáy nước xoáy thẳng vào đại não cô biến thành một trận nổ vang.

Cô còn chưa kịp hiểu ra, đột nhiên sau lưng xuất hiện một giọng nói nghiêm nghị: "Hai em đang làm cái gì vậy!"

Mạc Hàm quay đầu lại, trong lòng lộp bộp.

Không biết trưởng khoa đã xuất hiện từ bao giờ.

***

Sau khi bị phê bình vì gian lận trong thi thử, đại danh của Mạc Hàm lại một lần nữa vì "Yêu sớm" mà leo lên bảng thông báo của trường.

Lúc từ trong phòng làm việc đi ra, cô nghẹn một bụng oan ức, căm hận nghĩ nhất định ngày mai phải mang mười chiếc máy bay chiến đấu đến bắn nổ tung cái trường này đi.

Thật con mẹ nó! Lão tử ngay cả cái miệng cậu ta còn chưa có được hôn, yêu sớm cái rắm!

Dù sao thì tiếng xấu của cô cũng đã có sẵn, bị xử phạt thêm một lần cũng chẳng có vấn đề gì.

Nhưng với Chu Viễn An là một học sinh nhân cách tốt đẹp hoàn hảo thì lại bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Thể diện của ba Chu cũng bị anh làm mất hết, vừa mới từ chức giáo viên không lâu, giờ lại bởi con trai "yêu sớm" mà bị gọi về trường học, còn bị người đã từng là đồng nghiệp dạy dỗ một trận.

Chuyện này mà bị truyền ra còn không khiến người ta cười cho rụng răng hay sao?

Chu Viễn An bị phạt đứng ở cửa phòng làm việc, ba Chu tức sùi bọt mép, chỉ vào mũi anh hung hăng mắng một trận.

Học sinh đi ngang qua đều sợ chết khiếp, lảng hết ra xa.

Bất kể phải đón nhận bao nhiêu ánh mắt khác thường, Chu Viễn An vẫn vô cùng ngoan ngoãn, không nói lại một câu.

Mạc Hàm đứng nhìn từ xa, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, thế nhưng lại không dám tiến tới giải thích.

Cô than thở trong lòng, đoán chắc là ngày mình và Mạc Tiểu Dương phải dọn đi sẽ không còn xa nữa rồi…

***

Một tháng cuối cùng đầy trắc trở cuối cùng cũng kết thúc, kỳ thi tốt nghiệp trung học tiến gần.

Trước ngày thi ăn bữa cơm tạm biệt, Mạc Hàm và Lý Việt Hải hẹn thêm mấy người bạn, cùng nhau tới quán đồ nhắm.

Thế nhưng thật ngạc nhiên là Lý Việt Hải lại đưa cả Lê Khả đến, hai người họ xuất hiện cùng nhau.

Kiểu này là có vẻ đang quen nhau đây.

Mọi người dường như đều ý thức được điều gì, ra vẻ xem kịch vui vỗ bàn ồn ào hết cả lên.

Lê Khả ở chỗ ầm ĩ nhìn thấy Mạc Hàm, đỏ mặt tới ngồi bên cạnh cô.

Mạc Hàm vỗ vỗ vai cô ấy, ra vẻ đàn chị: "Có mình ở đây, đừng sợ."

Tối hôm qua thức đêm đọc sách, lúc này bệnh mắt hột của Mạc Hàm lại tái phát, liền dụi mắt ngáp không ngừng, khiến cho hai mắt đỏ quạch.

Nghĩ đến việc trước sáu giờ phải đi đón Mạc Tiểu Dương tan học, Mạc Hàm không dám ngồi quá lâu, ăn vài món thức ăn rồi rời đi trước.

Lê Khả một mình ngồi chung với một đám con trai, càng thêm thẹn thùng, vì vậy dứt khoát tìm lý do rời đi cùng với Mạc Hàm.

Hai người con gái đi rồi cũng tốt, mấy tên con trai càng trở nên phóng túng.

Tâm tư của A Phong cũng coi như là tương đối tế nhị, ăn được một nửa, gọi Lý Việt Hải sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Cậu với Lê Khả thành đôi từ bao giờ?"

Lý Việt Hải thờ ơ nói: "Vẫn chưa có thành đâu, cô bé này quá hay xấu hổ, vẫn phải từ từ."

"Sao cậu lại không biết điều như vậy chứ?" A Phong cau mày, phàn nàn oán trách: "Không thấy lúc nãy Mạc gia đỏ hết cả mắt sao? Đoán là chỉ đi thêm vài bước nữa thôi là chảy nước mắt rồi."

"…" Lý Việt Hải im lặng mấy giây: "Sao cô ấy lại khóc?"

"Theo cậu thì tại sao?" A Phong liếc mắt nhìn hắn: "Cậu không biết là người ta thích cậu à? Còn cố tình dẫn Lê Khả đến."

"…Biết." Lý Việt Hải buồn buồn đáp, lồng ngực có chút nặng nề: "Nhưng mà cô ấy thích tôi thì cũng không thể trách tôi chứ? Sao lại nói như là tôi đã phụ bạc cô ấy vậy?"

"Coi như quên đi." A Phong không còn gì để nói với hắn, buông tay rời khỏi: "Tôi không muốn quản chuyện yêu đương nhăng nhít của cậu nữa, cậu tự mình nghĩ biện pháp giải quyết đi! Tôi thấy Đại K cũng có chút ý tứ với Mạc gia, cậu đừng khiến tình cảm mấy anh em rạn nứt là được."

Lý Việt Hải vỗ vai hắn: "Yên tâm đi, không bao giờ."

Hết chương 20.

Tác giả có lời muốn nói: Vào đến nơi này đều là những thiên thần nhỏ ủng hộ bản chính của truyện.

Lần trước ra cái đề bài điền vào chỗ trống kia, tui cấp hồng bao cho đáp án nói "chờ Mạc gia đi lấy cho em gái An cái bô" =))))

Lần này lại bày thêm trò gì có thưởng để cạnh tranh nhau nhỉ…

Ừm, mọi người thử cùng đoán xem Mạc gia cùng Em gái An gì gì đó ở chương thứ mấy đi, chỉ nói số thôi cũng được.

Tui sẽ chọn đáp án nào trả lời đúng sớm nhất nha.

21. Chương 21: Không Hôn Một Cái Chẳng Phải Là Sẽ Thiệt Thòi Sao?

Biên tập: B3

Kỳ nghỉ hè dài nhất trong đời đã bắt đầu.

Sau kỳ thi tốt nghiệp trung học, quả nhiên ba Chu không tiếp tục thuê phòng nữa mà dẫn Chu Viễn An chuyển đi chỗ khác.

Vào lúc hai cha con họ đang thu dọn đồ đạc, Mạc Hàm đứng ở bên cạnh nhàn nhã nhìn họ, trong đầu suy đi nghĩ lại.

Nghe nói mùa hè này bọn họ phải về quê ở phía Nam, đi thăm họ hàng thân thích, mở tiệc mừng, bận bịu rất nhiều việc, phải đến khi tựu trường mới quay trở lại.

Nói như vậy thì khác nào không được gặp Chu Viễn An suốt hai tháng trời?

Nếu như tương lai bọn họ không học chung một trường đại học, có lẽ là sau này cũng rất khó để gặp nhau dù chỉ một lần…

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, ba Chu mang một cái rương xuống lầu trước, bảo Chu Viễn An theo sau.

Ba Chu đi rồi, Mạc Hàm nháy nháy mắt với Mạc Tiểu Dương, cậu bé hiểu ý gật đầu, xoay người chạy ra ngoài ban công phơi quần áo giúp Mạc Hàm.

Chu Viễn An vẫn không nhanh không chậm dọn dẹp đống bách khoa toàn thư của anh, không để ý gì tới động tĩnh phía sau lưng.

Mạc Hàm đi tới sau lưng, vỗ vai anh: "Đến phòng tôi một chút, có cái này muốn cho cậu."

Chu Viễn An bước theo cô vào phòng, Mạc Hàm rón rén đóng cửa lại, xoay người dựa lưng vào cánh cửa, mỉm cười với anh.

Cô từ từ tiến lại gần, ngẩng đầu lên gọi tên anh: "Chu Viễn An."

Chu Viễn An không hiểu gì: "Sao vậy?"

Chữ vậy vẫn còn chưa nói xong, đột nhiên Mạc Hàm kiễng chân, bất ngờ hôn lên môi anh.

Chu Viễn An ngẩn ra, nhìn cô chằm chằm.

Cũng chỉ chưa đầy một giây sau, gót chân Mạc Hàm lại trở về mặt đất.

Cô tuỳ ý cười rộ, đuôi mắt vểnh lên: "Nếu đã bị nói là yêu sớm, không hôn một cái chẳng phải là sẽ thiệt thòi sao?"

Chuyện này…

Rốt cuộc là cho?

Hay là bị chiếm đoạt đây?

Hầu kết Chu Viễn An bỗng động đậy, đang muốn mở miệng, Mạc Hàm liền chặn anh lại, nói: "Có gì muốn nói thì đợi đến khi nào có kết quả thi, nếu như tôi không thi đỗ vào Hoa Kỳ X, mọi chuyện hôm nay coi như chưa có."

Chu Viễn An ngừng hai giây, thấp giọng hỏi: "Vậy nếu như thi đỗ rồi thì sao?"

Ngón tay Mạc Hàm nhẹ nhàng vẽ vòng lên ngực anh, khiến cơ thể ngứa ngáy, nhưng lại không thể nắm bắt được.

Giọng nói của cô trở nên quyến rũ: "… Cậu đoán thử xem?"

Tiếng gõ cửa không đúng lúc đã phá vỡ giây phút mập mờ này, Mạc Tiểu Dương đứng ở bên ngoài bi bô gọi: "Chị ơi, quần áo đã phơi xong hết rồi."

"Được, chị ra đây ——!" Mạc Hàm nói vọng ra bên ngoài một tiếng, thu hồi tầm mắt nhìn vào Chu Viễn An: "Cậu nên xuống lầu thôi, đừng để ba cậu chờ lâu quá."

Chu Viễn An gật đầu, đang muốn xoay người đi, lại có chút do dự vuốt ve môi mình.

Bây giờ Mạc Hàm mới nhận ra mình đã có chút sơ sót, gọi anh lại: "Chờ một chút."

Cô bước tới cạnh anh, đưa tay lên môi anh, ngón tay vuốt ve bờ môi ấy, cho tới khi lau sạch mấy dấu son màu đỏ.

Đáng lẽ ra khi xong xuôi thì nên kết thúc, nhưng Mạc Hàm lại nổi hứng muốn đùa dai, dùng ngón tay cái ấn lên mi tâm của Chu Viễn An, dùng sức ấn xuống như ấn con dấu.

Giống như trẻ vị thành niên đang lừa trẻ con mẫu giáo vậy.

"Ha ha ha ha ha ha ha."

Chu Viễn An: "…"

Mạc Hàm nhìn lại tác phẩm xuất sắc của mình, cười đến nghiêng ngả, cười đến chảy cả nước mắt.

Chu Viễn An không còn gì để nói với việc làm ấu trĩ của cô, yên lặng rút tờ khăn giấy lau sạch trán của mình.

Sau khi lau xong anh ném khăn giấy vào thùng rác, nhàn nhạt nói: "Tôi đi đây."

Mạc Hàm gật đầu, ngã xuống giường cười không ngừng được, phất phất tay: "Hẹn gặp lại nha, không tiễn, ha ha ha ha."

Chu Viễn An không thể hiểu được liếc cô: "Có cái gì buồn cười?"

"Ha ha ha ha ha ha."

"Đừng cười nữa."

"Cậu càng không muốn tôi cười, tôi lại càng muốn cười." Mạc Hàm làm mặt quỷ với anh, le lưỡi: "Có bản lĩnh thì cậu đánh tôi đi, ha ha ha."

"…"

Trong chớp mắt, Chu Viễn An thực sự muốn đi lên, dùng chút thủ đoạn của nam nhân khiến cô không cười được nữa.

Cuối cùng anh vẫn không làm như vậy.

Một mình bước ra cửa, quay đầu lại nhìn cô thêm lần nữa, nói: "Tôi đi đây, khai giảng gặp lại."

Mạc Hàm vừa cười vừa đập gối, không để ý tới anh.

Chu Viễn An bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

***

"Người bạn thích cuối cùng lại trở thành bạn trai của bạn thân bạn."

Cái quy luật đáng ghét này không biết là do người xấu miệng nào nói ra, liên tục rơi xuống đầu của những người con gái khác.

Thật bất hạnh là Mạc Hàm cũng không thoát khỏi.

Ngày thứ ba của kỳ nghỉ hè, cô và Mạc Tiểu Dương nằm nhà xem ti vi, tự nhiên có chút không quen với sự buồn tẻ đến mức lười biếng này.

Đang nghĩ xem có nên ra ngoài tìm trò gì vui hay không thì điện thoại di động báo chuông.

Là tin nhắn của Lê Khả.

"Mạc Hàm, mình có một chuyện quan trọng muốn hỏi cậu."

Mạc Hàm gác chân lên ghế salon, nhẵn vỏ hạt dưa trong miệng vào thùng rác, gõ tin nhắn trả lời: "Chuyện gì vậy? Nói đi."

Sau đó Lê Khả đưa ra một câu hỏi mà cô không hề nghĩ đến: "Cậu thích Lý Việt Hải đúng không?"

Mạc Hàm sửng sốt mấy giây: "Hỏi chuyện này làm gì?"

Lê Khả chần chừ, mấy phút sau mới nhắn lại: "Ngày hôm qua Lý Việt Hải tỏ tình với mình, thời gian trước cậu ta thường xuyên tìm mình nói chuyện phiếm, nói là sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học của mình, sẽ không theo đuổi mình trước kỳ thi tốt nghiệp. Sau khi thi xong mấy hôm trước, cậu ta liền tới hỏi mình là có muốn làm bạn gái cậu ta không, còn nói là về sau sẽ đối xử thật tốt với mình… Mình nhận ra mình cũng có chút thích cậu ta."

Rõ ràng là đang tháng sáu, vậy nhưng bàn tay Mạc Hàm trở nên lạnh như băng không còn chút nhiệt độ nào, ngón tay cô múa trên bàn phím: "Vậy cậu tính thế nào?"

Lê Khả nói: "Mình… Mình muốn thử một lần xem sao, nhưng mình vẫn chưa trả lời cậu ấy, phải hỏi ý kiến của cậu trước."

"Hỏi ý kiến của mình làm gì?"

Lê Khả lại nhắn lại một tin thật dài: "Cậu là bạn thân nhất của mình, mình không muốn chỉ vì chuyện của Lý Việt Hải mà làm ảnh hưởng tới tình cảm của chúng ta, cũng không muốn để cậu không vui, cho nên nếu như cậu có gì không muốn thì nhất định phải nói với mình, mình sẽ từ chối cậu ấy."

Mạc Hàm nhìn vào màn hình cười khổ.

Cuối cùng ngày này vẫn phải đến.

Lê Khả thật đúng là một cô gái ngốc nghếch.

Loại chuyện quan trọng như thế này sao lại giao cho người ngoài như cô quyết định chứ?

Cô có nên đồng ý không đây?

Liệu đó có phải là suy nghĩ thật tâm của cô không?

Nếu như cô không đồng ý?

Lý Việt Hải sẽ nghĩ về cô thế nào?

Không biết thời gian đã qua bao lâu, Lê Khả đưa ra cái vấn đề khó khăn thế này thực sự khiến Mạc Hàm như đi trên băng mỏng, bất kể bước về hướng nào cũng sẽ phạm sai lầm.

Bây giờ một câu nói của cô sẽ quyết định tới tương lai của cả ba người.

Làm sao cô có thể chịu được loại áp lực này?

"Mình và Lý Việt Hải chỉ là bạn bè, nếu như cậu thích anh ấy thì cứ mạnh dạn tiến tới, mình chúc phúc cho hai người."

Từ đầu đến cuối Mạc Hàm cũng không thể nhớ nổi tại sao ngày hôm đó lại nói ra những lời này.

Nếu như không phải là sau đó cô bỏ điện thoại ra xem lại, cuộc nói chuyện qua tin nhắn vẫn hiện lên rõ ràng từng chữ, thì đúng là cô vẫn không dám tin là mình đã thực sự nói ra.

Sau khi gửi tin nhắn này đi, Mạc Hàm liền tắt máy.

Làm đến mức này đã là sự nhượng bộ lớn nhất của cô rồi, cô không muốn biết chuyện sau này, cũng không muốn liên quan đến chuyện của họ nữa.

Đêm hôm đó Mạc Hàm nằm trên giường của mình, nhìn lên trần nhà mờ mịt, suy nghĩ liên tục về cùng một vấn đề.

Nếu như cô với Lê Khả đổi chỗ cho nhau, cô sẽ ném sự lựa chọn khó khăn này cho Lê Khả sao?

Chân thành của Lê Khả có thể đổi lấy sự yên tâm của bản thân cô ấy, nhưng cô ấy sẽ mãi mãi không biết được những giãy giụa cùng sóng gió trong trái tim cô.

Có lẽ là, cô ấy đã suy nghĩ quá đơn thuần…

Sau đó Mạc Hàm quyết định không tưởng tượng tới cái vấn đề không có thực ấy nữa.

Cô không phải là Lê Khả.

Lý Việt Hải cũng không hề thích cô.

Vấn đề này ngay từ khi bắt đầu đã có thể biết trước đáp án rồi.

***

Cuộc sống vẫn trôi qua như cũ, Mạc Hàm phát hiện hoá ra mình cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Sau kỳ thi tốt nghiệp một tuần, cô quyết định thả lỏng bản thân, mỗi ngày đều ở nhà không ra ngoài làm việc, không trang điểm cũng không chải đầu, lôi thôi lếch thếch ngồi ở nhà xem ti vi, gọi thức ăn từ bên ngoài, chơi game…

Cuộc sống thoải mái như vậy, từ hồi mười tám tuổi cô đã hiếm khi được hưởng thụ.

Một ngày cuối tháng sáu, lúc Mạc Hàm đang hăng say chơi bắn zombie với Mạc Tiểu Dương, thì đột nhiên nhận được điện thoại của Lý Việt Hải, hỏi cô buổi trưa có rảnh không, hắn và Lê Khả muốn mời cô ăn cơm.

Mạc Hàm không hiểu, hai người bọn họ hẹn hò còn gọi cô làm cái gì?

Chẳng lẽ là cảm tạ vì cô đã tác thành?

…

Nếu như không đồng ý thì lại chứng tỏ là mình quá hẹp hòi, Mạc Hàm thoải mái đáp ứng, coi như là đến ăn một bữa cơm vậy.

Dù sao cũng đều là bóng đèn, nhiều thêm một cái cũng không sao, cô tự ý dẫn luôn cả Mạc Tiểu Dương theo.

Lúc hai người tới quán cơm được hẹn trước, Lý Việt Hải đã gọi sẵn cả một bàn thức ăn, Lê Khả như con chim nhỏ nép vào người hắn, còn hắn thì ôm lấy bả vai cô ấy.

Mạc Hàm từ cửa kính đi về phía trước, liền để ý thấy trên đầu Lê Khả đang dùng cái kẹp cô tặng.

Chiếc kẹp hình thiên nga nạm thạch anh, được chế tác rất tinh xảo.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên đeo thử Lê Khả nói là quá nặng, sau đó chưa bao giờ thấy dùng, hôm nay phối hợp với bộ váy trắng trên người cô ấy, lại làm nổi bật lên vẻ đẹp trong veo.

Nhất định là do thạch anh phản chiếu với ánh nắng, mới khiến cho một chiếc kẹp tóc bình thường trở nên chói mắt như vậy.

Mạc Hàm đẩy cửa gian phòng bao, cố làm ra vẻ sợ hãi oa một tiếng: “Nhiều thức ăn ngon quá nha!”

Cô bước lại nhìn kỹ đồ ăn trên bàn một lượt, mới phát hiện ra giữa bàn đặt một chiếc bánh ngọt hai tầng.

“Hôm nay là sinh nhật ai vậy?” Cô vừa nói vừa kéo Mạc Tiểu Dương ngồi xuống, sau đó cũng tự mình ngồi vào một cái ghế.

Lý Việt Hải trả lời: “Sinh nhật anh.”

“A!” Mạc Hàm vỗ đầu, sực nhớ ra: “Em quên mất rồi, không mua quà gì cho anh đâu.”

Lý Việt Hải dùng ngày sinh âm lịch, mỗi năm rơi vào một ngày khác nhau, thế nên không nhớ được cũng không phải là lỗi của cô.

Lý Việt Hải phất phất tay nói: “Không sao không sao, lần sau bù cũng được.”

Mạc Hàm lại hỏi: "Chỉ có mấy người chúng ta thôi ư? Sao không gọi thêm bọn A Phong Đại K cùng ra ăn mừng?"

"Còn không phải tại cái người này nhút nhát sợ người lạ, không dám gặp người ta sao." Lý Việt Hải chọc chọc vào khuôn mặt của người đang ngồi trong lòng, Lê Khả thẹn thùng né tránh tay hắn, vô cùng ngoan ngoãn.

Lý Việt Hải nói: "Hôm nay trước tiên chỉ có mấy người chúng ta thôi, hôm khác lại tổ chức thêm lần nữa."

Mạc Hàm gật đầu, xoa xoa tay: "Vậy thì em không khách khí nha."

Cô đứng dậy, thành thạo châm nến. Năm nay Lý Việt Hải hai mươi tuổi, cắm hai cây là đủ rồi.

Sau khi xong xuôi mọi việc, chỉ cần thêm gió Đông, Mạc Hàm chạy tới kéo rèm, nói: "Mau ước nguyện đi, bọn em sẽ hát chúc mừng sinh nhật cho anh."

Lý Việt Hải nghe theo nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực, miệng lẩm nhẩm.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, trong tiếng ca chúc mừng sinh nhật thổi tắt ngọn nến.

Mạc Hàm hỏi: "Ước cái gì vậy?"

Lý Việt Hải rất sảng khoái nói ra: "Anh ước sau khi lên đại học ba mẹ anh sẽ không quản anh nữa."

Mạc Hàm khinh bỉ: "… Nhìn xem tiền đồ của anh kìa."

Sau đó trách nhiệm cắt bánh nặng nề cũng rơi vào tay Mạc Hàm.

Cô cầm dao lên, dứt khoát cắt thành bảy miếng, lúc đang định xếp vào trong đĩa thì Lý Việt Hải ghét bỏ vỗ vào tay cô: "Số bảy rất xui xẻo, trong nhà sẽ có người ra đi."

Hắn vừa nói vừa đoạt lấy dao từ trong tay Mạc Hàm, miễn cưỡng cắt một miếng thành hai miếng nhỏ hơn, trở thành tám miếng.

Mạc Hàm liếc nhìn hắn: "Không phải trước giờ anh không mê tín sao?"

Lý Việt Hải nhún vai: "Không còn cách nào, bị bà già này nhà anh ảnh hưởng."

Sau khi ăn xong bữa tiệc, Mạc Hàm dẫn Mạc Tiểu Dương hoàn hảo rút lui, không muốn phải tiếp tục nhìn đôi tình nhân nhỏ bé này đút cho nhau ăn nữa.

Trên đường về nhà, cô nhớ tới việc ngày mai sẽ công bố điểm thi tốt nghiệp, liền cảm thấy khẩn trương.

Một tay cô bám vào tay cầm xe buýt, một tay còn lại lấy điện thoại ra nhắn tin liên tục.

Cô mở danh bạ lưu tên của Chu Viễn An.

Thử nghĩ xem sau khi nói về chuyện kết quả thì nên nói cái gì nhỉ, đầu ngón tay ngừng lại một lúc, nhưng cuối cùng vẫn chẳng biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Cô khẽ thở dài, lại cất điện thoại vào trong túi áo.

Thôi thì đợi thêm một khoảng thời gian nữa đi…

***

Nhà Mạc Hàm không có máy tính, giữa trưa ngày hôm sau, cô chuẩn bị bữa trưa cho Mạc Tiểu Dương xong xuôi, liền cầm chìa khoá và ví tiền ra ngoài tìm quán internet.

Trước khi ra ngoài, cô nhớ tới chiếc USB nhặt được dưới gầm ghế salon lần trước, mãi đến bây giờ vẫn chưa tìm được người đánh mất, liền tiện tay mang theo, muốn thử xem bên trong có cái gì.

Ở tiểu khu bên cạnh có mấy quán internet chui, giá cả hợp lý, nhưng vị trí rất hẻo lánh, bên ngoài cửa treo một cái bảng hiệu cũ nát viết chữ "Mạng" còn thiếu mất dấu chấm.

Mạc Hàm tuỳ tiện chọn một quán, không cần phải xuất trình chứng minh thư cứ thế bước vào, thuê một tiếng đồng hồ.

Diện tích quán internet rất nhỏ, chỉ có mấy chục đầu máy, nhưng rất đông người, chật chội chen chúc nhau, trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá.

Mạc Hàm vốn quen thuộc nên chẳng có vấn đề gì, cất túi đi thẳng tới hàng cuối cùng, nhưng nếu đổi lại là Chu Viễn An thì chắc anh chẳng chịu được đến một phút.

Từng hàng con trai đang vừa ngậm thuốc lá vừa chơi game, thấy Mạc Hàm đi ngang qua liền không nhịn được quay đầu sang liếc mấy lần.

Một người con gái dáng vẻ xinh đẹp xuất hiện tại cái nơi đầy ô nhiễm này, đúng là kỳ lạ.

Mạc Hàm chọn một vị trí trong góc, ngồi xuống mở máy.

Trên bàn phím phủ một lớp bụi mỏng, cô lấy tay phủi đi, sau đó tiện tay chùi luôn vào mặt bàn.

Bình thường cô rất ít khi dùng máy tính, loay hoay một lúc lâu mới mở được trang web ra, tìm được trang web công bố kết quả, nhập số báo danh của mình vào rồi chờ đợi.

Trang web load rất lâu, mấy chấm tròn cứ xoay qua xoay lại, hô hấp của Mạc Hàm cũng trở nên chậm theo.

Cuối cùng kết quả của cô cũng xuất hiện.

Tổng cộng được 395 điểm.

Cao hơn 15 điểm so với trường Hoa Kỳ X, kết quả này cũng coi như tương đối an toàn.

Mạc Hàm từ từ thả lỏng nắm đấm, khối đá treo trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

Đỗ đại học là tốt rồi.

Hơn nữa còn là một trường đại học nghệ thuật trọng điểm, đối với cô như vậy đã là vô cùng thoả mãn.

Tâm trạng thả lỏng đi nhiều, Mạc Hàm cúi người xuống, lấy chiếc USB từ trong túi xách ra, cắm vào đầu máy.

Trên màn hình hiện ra một cửa sổ nhắc nhở, Mạc Hàm ngồi dậy nhìn, ánh mắt đông cứng.

Tâm trạng vừa mới được thả lỏng, trong nháy mắt lại bị xiết chặt.

Cái tên lưu trong chiếc USB đó…

Lại là Từ Đào!

Tại sao USB của Từ Đào lại ở trong nhà cô?

Liệu có phải lần trước hắn bị Lý Việt Hải đánh cho một trận nên đã vô tình đánh rơi?

Mạc Hàm cảm thấy choáng váng hết cả đầu óc, hít sâu một hơi, cố gắng tự ổn định.

Cô nhìn trái nhìn phải một chút, chắc chắn xung quanh không có ai, sau đó mới quyết định mở nội dung bên trong USB.

Bên trong ngoại trừ một ít hình ảnh và tệp lộn xộn, còn có mấy video ngắn.

Mạc Hàm do dự mấy giây, khẽ cắn môi, mở video ra.

Ban đầu hình ảnh rất mơ hồ, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách, hơi nước che mờ hết ống kính, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng lưng mờ ảo của một cô gái.

Cơ thể cô gái chỉ vừa mới bắt đầu trổ mã, đường cong vẫn còn rất nhỏ nhắn xinh xắn…

Video chạy được năm giây thì bị nhấn tạm ngừng.

Mạc Hàm thở hổn hển, trực tiếp xoá hết mấy video được lưu trong ổ cắm.

Cô tựa lưng vào ghế ngồi, đầu như bị giội nước, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh.

Hai phút sau, Mạc Hàm đứng phắt dậy, rút USB ra, đạp giày cao gót sải bước đi ra ngoài.

Ra đến bên ngoài tiệm internet, cô dùng sức ném USB về phía trước, xông lên giẫm liên tục cho hả giận.

Mãi đến khi chiếc USB bị giẫm nát vụn, cô mới ném đống tàn tích vào trong thùng rác, siết chặt nắm đấm rời khỏi cái nơi không thể chịu đựng này.

Hết chương 21.

Tác giả có lời muốn nói: Ừm, chương này công bố đáp án nha.

Chọn ba câu trả lời đầu tiên để phát hồng bao.

Đồng thời có hai câu trả lời tương đối đáng tiếc… không thể thay đổi được rồi.

Hôm nay ba mẹ cùng toàn gia đình tự lái xe về quê mừng năm mới, tui đã phải tốn thêm 1000 đồng mua vé máy bay vào thứ năm để trở về sau, bởi vì muốn ở nhà viết thêm mấy chương đó, tránh cho việc bị gián đoạn dịp tết.

Ai… Cảm động không cảm động không?

Từ bài này bắt đầu tổng kết bảng xếp hạng, không biết cuối cùng có thể đạt được vị trí tui mong muốn hay không, hy vọng từ nay về sau mọi người có thể tích cực bình luận, sẽ giúp tui rất nhiều, vô cùng cảm kích!

22. Chương 22: Thích Chu Viễn An Sao?

Biên tập: B3

Đó là năm Mạc Hàm mười lăm tuổi, vào ngày thứ hai của kỳ nghỉ hè.

Quê của Mạc Hàm ở vùng nông thôn toàn nhà đất, hoàn cảnh nghèo nàn lạc hậu, ngay cả một cái nhà tắm hay nhà vệ sinh cũng không ra hồn. Cửa sau thường xuyên đóng không chặt, khi tắm gió thổi vào vù vù, mùa hè thì mát mẻ nhưng mùa đông thì mỗi lần tắm đều như đang bị đi đày.

Bởi vì nhà Mạc Hàm có mỗi cô là con gái, cô lại dậy thì tương đối muộn, Mạc Hạo liền không coi trọng vấn đề này, cửa bị vỡ thì cũng cứ mặc kệ cho nó vỡ, cảm thấy chẳng có vấn đề gì. Thế nên mới bị những loại lưu manh du côn trong thôn chiếm tiện nghi.

Dương Linh nổi tiếng là đại mỹ nhân, tất nhiên con gái của bà cũng sẽ bị rất nhiều người tơ tưởng, mặc dù đám lưu manh kia không dám trắng trợn làm gì cô, nhưng trong lòng vẫn chứa những suy nghĩ bẩn thỉu.

Mạc Hàm vẫn còn nhỏ tuổi, ý thức đề phòng còn thấp, luôn vô tình khiến cho bọn họ được như ý, khiến cho cục diện trở nên không thể nào thay đổi như vậy.

Sau đó, Mạc Hạo bỏ ra mấy nghìn đồng để bịt miệng Từ Đào và nhóm người kia, không cho họ phát tán những video bất nhã đó.

Ngày thứ ba Mạc Hàm liền chuyển trường vào học trong thành phố, hết cấp hai cũng vẫn ở lại đây, ngày lễ ngày tết đều không muốn về nhà, không còn đụng phải mấy kẻ cặn bã kia nữa, như vậy mới dần dần quên đi đoạn ký ức khó chịu kia…

Chẳng thể ngờ rằng nhiều năm sau sẽ gặp lại Từ Đào ở nhà bà chủ nhà, mà những video có thể phá huỷ cả cuộc đời cô vẫn còn bị hắn lưu giữ.

Cô đập nát USB thì có thể thay đổi được gì?

Ai biết được liệu rằng trong tay hắn còn giữ riêng bản nào nữa không?

Ngoài Từ Đào ra, rốt cuộc còn thêm bao nhiêu người nữa vẫn còn lưu đoạn video cô trần truồng bên trong điện thoại?

Mạc Hàm không dám nghĩ tiếp nữa, mấy ngày hôm sau cô vẫn như cũ im lặng nhốt mình ở trong nhà, suy nghĩ hỗn loạn, không có chí tiến thủ cứ sống qua ngày như vậy, nhưng so với mấy ngày lười biếng vừa qua thì hoàn toàn không giống.

Thần kinh toàn thân không lúc nào không căng thẳng, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay là ngay lập tức như chim sợ cành cong.

Sau đó Mạc Hàm đã hình thành một thói quen, đó là mỗi ngày khi thức dậy và trước khi đi ngủ, đều không nhịn được mà phải đi một vòng kiểm tra những tờ giấy dán xung quanh tiểu khu.

Chỉ cần thấy tờ giấy nào tương tự kiểu "Ảnh của một số nữ sinh viên không đứng đắn" là cô như bị một thanh kiếm chỉ vào mũi, như đang ngồi trên bàn chông vậy.

Nhưng đến khi cố gắng lấy can đảm để xem kỹ thì mới phát hiện hoá ra đó chỉ là một tin đồn được giật tít để câu view.

Mặc dù trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng cảm giác bất an càng ngày càng nặng nề, tựa như sớm muộn cũng sẽ có một ngày tin dữ rơi xuống đầu cô.

Ngày qua ngày, cô bị những nghi ngờ vô căn cứ đó giày vò khiến bản thân như muốn sụp đổ.

Những suy nghĩ tiêu cực cần phải được xả ra ngoài, người biết chuyện này chỉ có một mình Lý Việt Hải, sau bao ngày chất chứa uất ức, rốt cục khi đến bước đường cùng Mạc Hàm cũng phải gọi điện thoại cho hắn.

Đang là ban ngày, thế như Lý Việt Hải lại uống say như chết, đến một câu cũng không nói được.

Mạc Hàm không để ý đến những chuyện khác, một hơi kể lại hết chuyện về cái USB.

Chờ đến lúc cô tạm ngừng nói, mới phát hiện ra bên kia không hề đáp lại chút nào, điện thoại đã bị cúp từ bao giờ.

Mạc Hàm đầy bụng nghi ngờ gọi lại lần nữa, tiếng tút tút vang lên không ngừng, nhưng từ đầu đến cuối Lý Việt Hải vẫn không nhấc máy.

Lúc Mạc Hàm gọi lại lần thứ ba, chỉ nghe được giọng nói báo đã tắt máy lạnh như băng.

Cô chậm chạm vứt điện thoại sang bên cạnh, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, thở dài.

Ra vậy, sao lại quên mất hắn đã có bạn gái rồi chứ…

Hắn không còn nghĩa vụ phải nghe điện thoại của cô mọi lúc mọi nơi, nghe cô than phiền nữa.

Nhưng nói đi nói lại cũng cảm thấy hơi kỳ quái, mặc dù cuộc điện thoại đó không được lắng nghe, nhưng trạng thái tinh thần của Mạc Hàm lại dần dần tốt lên.

Mặc dù Lý Việt Hải không nói gì, nhưng lại khiến cho cô nhận ra một sự thật quan trọng, đó là: Làm người, cuối cùng đều sẽ chỉ có thể tự dựa vào chính bản thân mình.

Có chút tổn thương, nhưng nếu như có thể tự mình cắn răng chịu đựng, sau này cô cũng không còn muốn phải dựa vào người khác nữa.

Đạo lý này đã giúp cô đứng lên một lần nữa.

***

Kỳ nghỉ hè chỉ còn hơn một tháng, cô phải tận dụng cơ hội này làm thêm nhiều hơn một chút.

Chị Hồng đã gọi điện thoại cho cô mấy lần bảo cô đi làm, nhưng đều bị cô không biết điều mà từ chối. Lúc này cô phải thể hiện tình cảm nồng nàn, dịu dàng tới xin nhận tội.

May là chị Hồng vốn là người rộng lượng, luôn coi Mạc Hàm là em gái của mình, liền như cũ giới thiệu cho cô nhiều công việc tốt.

Ngày hôm đó lúc hai người đang tẩy trang bên trong hậu trường, chị Hồng nói: "Chị nghĩ chắc là chị sẽ chuyển công việc, sang làm quản lý của công ty đại diện"

Mạc Hàm đang gỡ lông mi giả, kinh ngạc vì lời cô ấy nói, lông mi giả cứ như vậy bị thả rơi trên mặt.

Vẻ mặt cô không thể tin được: "Chị Hồng, chị muốn đổi nghề?"

"Ha, ngớ ngẩn nhỉ." Chị Hồng tự mỉm cười: "Chị cũng đã hoa tàn ít bướm rồi, phải đổi nghề thôi, sớm muộn gì cũng phải vậy."

Cô ấy giải thích: "Chị đi làm người đại diện, có một người bạn dẫn dắt."

"…Ừm." Mạc Hàm chậm rãi gật đầu.

"Sao nào?" Chị Hồng vỗ vỗ vai cô, đùa giỡn: "Sau này có muốn làm ngôi sao không? Nếu muốn thì đến tìm chị nhé."

"Haaa." Lúc này đến lượt Mạc Hàm bị chọc cười: "Em ngoại trừ vẻ ngoài dễ nhìn một chút, còn đâu làm gì có tài năng gì, sao mà làm được ngôi sao chứ?"

Chị Hồng chống cằm: "Không phải em thường hát ở quán bar sao? Chị nghe ông chủ nơi đó nói nhiều người thích em lắm."

"Nào có đâu?" Mạc Hàm xấu hổ phất tay: "Đều là hát đại thôi, chỉ cần đụng phải nốt cao là thành quỷ khóc sói tru luôn."

Chị Hồng cười ha ha: "Không sao hết, chị vẫn thấy em rất có tố chất, sau này nếu có cơ hội nhất định phải tiếp tục hợp tác."

…

Sau khi Mạc Hàm về đến nhà, bỏ điện thoại ra nhìn một cái, phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ.

Trong đó một cuộc là số lạ, cuộc còn lại là của Chu Viễn An.

Hai ngày nay Chu Viễn An vẫn gọi điện thoại cho cô, thế nhưng Mạc Hàm không bao giờ nhận.

Cô có thể mơ hồ đoán được lý do anh tìm cô.

Kết quả thi tốt nghiệp trung học đã có rất lâu rồi, cô cũng đã đỗ Hoa Kỳ X như mong muốn, đây đúng là lúc nên thực hiện lời nói của mình.

Nhưng dường như cô đã mất đi cái cảm giác khi đó…

Thích Chu Viễn An sao?

Vấn đề này Mạc Hàm không thể nào trả lời được.

Chẳng qua chỉ là cảm thấy người con trai này rất quan tâm tới cô, lại luôn nghe theo cô, khiến cô không muốn nhường anh cho người khác.

Hiện tại cô giống như trong một đêm già đi mười mấy tuổi, không còn tâm tư, cũng không còn chút hứng thú nào để nghĩ đến những chuyện yêu yêu đương đương nữa.

Đối với cô mà nói, bây giờ việc chăm sóc Mạc Tiểu Dương, tự chăm sóc bản thân mình mới là điều quan trọng nhất.

Còn lại thì, sau này hãy nói đi.

***

Cuộc sống dần dần khôi phục lại bình thường, dù bận rộn nhưng vẫn có quy luật. Mỗi ngày Mạc Hàm đều dậy sớm ngủ sớm, lúc nào rảnh rỗi sẽ dẫn Mạc Tiểu Dương ra ngoài chơi một chút.

Hôm nay lâu lắm mới có được một ngày nghỉ, cô vốn định dẫn Mạc Tiểu Dương đi công viên đại dương để ngắm cá mập, đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, từ sáng sớm trời đã đổ mưa lớn, mãi đến tận chiều tối vẫn không có dấu hiệu tạnh.

Hai người chỉ có thể ngây ngẩn ở trong phòng, vừa ăn quà vặt vừa xem phim "Đi tìm Nemo", cũng coi như là được thấy biển.

Cả tháng trời Mạc Tiểu Dương được ăn uống đầy đủ, không phải quan tâm đến cái gì, cuối cùng được Mạc Hàm nuôi từ con khỉ ốm gầy còm thành con khỉ béo, khuôn mặt đầy đặn hơn, làn da cũng không còn ố vàng xạm đen nữa.

Đến mười giờ đêm, Mạc Hàm tắt tivi, giục cậu đi về phòng ngủ.

Cậu bé cũng rất tự giác, trước khi lên giường liền rót cho mình một cốc sữa, uống một hơi hết sạch.

Mạc Hàm đợi cậu ngủ say sau đó mới trở về phòng mình, rửa mặt đắp mặt nạ, rồi cũng nằm xuống đi gặp Chu Công.

Không biết có phải bị tiếng mưa làm ảnh hưởng hay không, mà giấc ngủ của cô không sâu, không hiểu sao nửa đêm lại tỉnh lại, cầm điện thoại di động nhìn thử thì thấy chỉ vừa mới qua mười hai giờ.

Cô uể oải cất điện thoại, ngả người tiếp tục ngủ, đột nhiên lại nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên bên tai.

Mạc Hàm cho là ảo giác, lật mình không để ý, tiếng đập cửa kia lại càng ngày càng dồn dập, truyền đến tai cô hết sức chân thực.

Mạc Hàm vén chăn lên, căm tức ngồi dậy.

Hơn nửa đêm rồi, ai không biết?

Cô miễn cưỡng giẫm lên dép, di hai chân ra mở cửa.

Đêm tối khiến lòng người nảy sinh nỗi sợ hãi, trên đường từ phòng khách mò đến cửa chính, không hiểu sao Mạc Hàm lại nhớ đến cái USB kia, còn có khuôn mặt tươi cười xấu xa của lũ Từ Đào Trương Na, liền nhất thời dừng bước.

Liệu có phải là lũ côn đồ không?

Do dự một chút, cô còn cẩn thận nhặt cây gậy bóng chày từ dưới đất, hai tay nắm chặt, thận trọng đi ra phía cửa.

Mặc dù cây gậy bóng chày này chỉ là đồ chơi của Mạc Tiểu Dương, được làm bằng nhựa, nhưng dẫu sao có vẫn còn hơn không.

Mạc Hàm đặt một tay trên chốt cửa, từ từ kéo ra.

Cửa mở, một cái bóng đen cúi đầu ảo não đứng bên ngoài, cả người dính nước mưa ướt sũng, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi.

Mạc Hàm nheo hai mắt lại, sau khi đã quen với bóng tối, mới nhận ra người ở trước mặt.

"… Lý Việt Hải?" Cô không thể tin được gọi tên hắn: "Hơn nửa đêm rồi anh còn đến tìm em làm gì?"

Lý Việt Hải không trả lời, mấy giây sau mới ngẩng đầu lên. Đôi mắt hắn toàn tia máu, đỏ vằn đáng sợ.

"Anh đây là mấy ngày không ngủ rồi hả?" Mạc Hàm lo lắng quan sát toàn thân hắn một lần, hỏi dồn: "Có chuyện gì vậy?"

Lý Việt Hải như người câm, chỉ lắc đầu, im lặng.

Mạc Hàm thở dài, kéo tay hắn dắt vào trong nhà, đóng cửa lại.

Trong tay Lý Việt Hải vẫn còn xách chai rượu, lảo đảo đi về phía phòng khách, ngã ngửa người ra sau, nằm lên ghế salon.

Mạc Hàm cầm một chiếc khăn lông vứt lên đầu hắn, cau mày hỏi: "Anh đi đâu làm cái gì? Sao uống nhiều rượu như vậy?"

Không biết hắn có nghe thấy không, vẫn cứ nằm thẳng đơ trên ghế, đôi mắt không có tiêu cự nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Mạc Hàm bực mình quát hắn một tiếng: "Này, em đang hỏi anh đó! Không trả lời thì anh đi ra khỏi nhà em đi!"

Bây giờ Lý Việt Hải mới mở miệng, giọng khàn đục: “Tâm trạng không tốt, đến tìm em nói chuyện.”

Mạc Hàm buồn bực trong lòng, nhìn cái dáng vẻ hồn bay phách lạc của hắn thế kia…

Chẳng lẽ là thất tình?

Cô hỏi: “Thế nào? Cãi nhau với Lê Khả sao?”

Lý Việt Hải lời ít ý nhiều: “Chia tay.”

Mạc Hàm sửng sốt: “… Sao nhanh vậy?”

“Tại sao?” Cô không hiểu hỏi.

Lý Việt Hải thờ ơ: “Không thích nữa thì chia tay.”

Mạc Hàm vẫn không tài nào hiểu nổi: “Không phải là anh không thể không có cậu ấy sao?”

Lý Việt Hải phất tay, nói qua loa: “Trước kia cảm thấy cô ấy nói sao nghe vậy rất dễ thương, nhưng lâu dần liền cảm thấy chán ngấy, không còn hứng thú nữa.”

Mạc Hàm: “…”

Chắc mấy lời này nói ra cũng chỉ để đỡ mất mặt thôi.

Trước kia chỉ có hắn ta làm tổn thương con gái nhà người ta, chứ có bao giờ thấy hắn phải buồn bực u sầu như thế này?

Hết chương 22.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng năm mới

~Hy vọng các bạn có thể luôn luôn bình luận nhiệt tình như vậy (^o^)/

~Lời của Bê Ba: Nào có cái bình luận nào (~”~)/

Chương sau sẽ vô cùng thương tâm, Lý Việt Hải đáng thương…:(

23. Chương 23: Chu Viễn An Đã Quay Trở Lại Từ Phương Nam

Biên tập: B3

Đêm hôm đó Lý Việt Hải nhất định ở lì trong nhà Mạc Hàm không chịu đi, Mạc Hàm thấy đêm đã khuya, ngoài trời còn đang mưa to, không còn cách nào khác đành phải cho hắn ở lại một đêm.

Không biết cái người này đã uống bao nhiêu rượu, chỉ nháy mắt đã gục đầu vào salon ngáy khò khò, trong miệng còn lẩm bẩm như điên: “Để cho tôi uống! Tôi còn uống được nữa!”

Mạc Hàm thầm lắc đầu, vào phòng cầm ra cho hắn một tấm chăn mỏng, sợ hắn bị lạnh vào ban đêm.

Sáng ngày hôm sau, Mạc Hàm dậy muộn hơn bình thường một chút.

Cô mở cửa phòng bước ra ngoài, vừa đi vừa ngáp một cái, nghênh đón ánh ban mai buổi sớm.

Lý Việt Hải cũng đã tỉnh, an ổn ngồi trên ghế salon, trên người không còn men rượu, thấy cô thì cất tiếng chào buổi sáng.

Mạc Hàm không khỏi cảm thấy cơ thể hắn thật là tốt, tối hôm qua dính mưa ướt hết người như vậy, không tắm không lau khô cứ thế nằm ngủ, vậy mà hôm nay lại chẳng có vấn đề gì.

Cô vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, sau đó bắc nồi nước nấu bữa sáng.

Lý Việt Hải đi tới sau lưng cô, hỏi: “Sáng nay ăn cái gì vậy?”

Mạc Hàm chê bai tránh sang chỗ khác: "Miệng thúi chết đi được! Đi súc miệng nhanh lên!"

Lý Việt Hải im lặng, chán nản bước ra ngoài.

Bữa sáng nhanh chóng được nấu xong, vẫn là một bát mỳ thêm một quả trứng ốp la, rắc thêm chút hành lá xắt nhỏ.

Mạc Hàm có một bí quyết riêng, chỉ cần một bát mỳ sợi cũng có thể nấu lên thơm ngát, nước mỳ cũng vô cùng hấp dẫn.

Phải chín rưỡi Mạc Tiểu Dương mới ngủ dậy, vì thế Mạc Hàm và Lý Việt Hải ăn sáng trước.

Lý Việt Hải ăn rất nhanh, hết sức nể mặt mà liếm sạch cả đáy bát, nhưng vẫn chưa thoả mãn chép miệng một cái.

Hắn đặt đũa xuống, giơ ngón cái với Mạc Hàm: "Mỳ em nấu đúng là số một! Sư phụ"

Mạc Hàm không quan tâm, mí mắt cũng không thèm chớp lấy một cái.

Lý Việt Hải lại hỏi: "Buổi trưa cũng ăn mỳ sao? Anh ăn vẫn chưa no."

Mạc Hàm trợn mắt nhìn hắn: "Anh còn định ngây ngô ở đây đến tận trưa?"

"Nếu không thì đi đâu bây giờ?" Lý Việt Hải buông tay: "Anh làm gì có chỗ để đi."

Mạc Hàm hung hăng nói: "Cùng lắm là em cho anh ăn thêm một bữa cơm trưa nữa, buổi chiều em có việc phải ra ngoài, anh ăn xong thì đi cho mau."

Lý Việt Hải bĩu môi, không vui: "Thật bạc bẽo."

Mạc Hàm nhớ tới chuyện tối hôm qua, không nhịn được hỏi thêm một câu: "Rốt cuộc anh với Lê Khả đã xảy ra chuyện gì? Sao đến mức uống nhiều rượu như vậy?"

Lý Việt Hải phất tay, không muốn nói nhiều: "Không liên quan đến cô ấy."

"Vậy là vấn đề của anh hả?" Mạc Hàm chỉ đũa vào mũi hắn, thở dài: "Anh cái con người này, đúng là không có kiên nhẫn chút nào, anh có thể ổn định được không vậy?"

"..."

"Nói thật nhé, nếu như anh thích Lê Khả thì cần phải cố gắng giữ chặt lấy cô ấy, có mâu thuẫn gì thì phải nhanh chóng tháo gỡ, người đã lớn đến như vậy rồi thì cũng nên biết kiềm chế, đừng có suốt ngày mang cái dáng vẻ cà lơ phất phơ ấy nữa."

Mạc Hàm nói nhiều đến như vậy, nhưng Lý Việt Hải một câu cũng không phản bác, ngược lại vẻ mặt vô cùng ôn hoà, như đang tắm trong gió xuân nhìn cô.

Mạc Hàm nhìn hắn như vậy thì cả người hoảng sợ, nghi ngờ nói: "Hôm nay anh rất là khác thường, uống nhiều đến ngu cả người rồi sao? Có nghe thấy em nói gì không đó?"

Lý Việt Hải mím môi cười cười, nói với cô: "Em mắng anh thêm mấy câu nữa đi, nghe thật ấm áp."

Mạc Hàm liếc mắt nhìn hắn: "Anh có bệnh à?"

Lý Việt Hải vẫn mỉm cười: "Đâu có, chỉ là anh cảm thấy em như vậy rất giống mẹ anh, thân thiết vô cùng."

Mạc Hàm trợn mắt nhìn hắn, ánh mắt sắc lẻm.

Đột nhiên cô đứng lên, nhéo tai hắn, hung ác nói: "Vậy thì em không ngại giống thêm chút nữa đâu!"

"Ui da!" Lý Việt Hải che tai, gào khóc kêu đau: "Không dám nữa không dám nữa!"

***

Mạc Hàm quen miệng chua ngoa, nhưng buổi trưa vẫn nấu cho Lý Việt Hải một bữa ăn phong phú.

Bây giờ nguyên liệu đầy đủ hơn, còn có thêm chân giò hun khói, thịt nạc, rau cải...

Mạc Hàm mở nắp nồi, mùi thơm bay ra khắp nơi, khiến hơi nước nóng hổi toả ra khắp xung quanh bếp.

Cô múc ra nếm thử một ngụm nhỏ nước dùng, hơi nhạt, còn phải cho thêm chút gia vị.

Lúc đang muốn giơ tay về phía hộp gia vị, đột nhiên cảm giác được có người từ phía sau ôm lấy cô.

Mạc Hàm sững sờ, hai tay người kia chậm rãi vòng qua hông cô, kéo cô ôm vào trong ngực.

Có lẽ thấy cô không phản ứng gì, hắn lại vùi đầu vào cổ, dựa cả cơ thể lên người cô.

Trên người hắn vẫn còn mùi rượu thoang thoảng, không cần phải đoán cũng biết là ai.

Mạc Hàm bất ngờ xoay người đẩy hắn ra: "Anh làm cái gì vậy?"

Đối với ánh mắt kinh ngạc của cô, Lý Việt Hải như bị nghẹn trong họng: "Mạc Hàm, anh…"

Mạc Hàm nhìn chăm chú vào hắn, nhưng chờ nửa ngày cũng không thấy hắn nói câu nào.

Cô tắt bếp, cởi tạp dề, bước ra khỏi bếp: "Ra ngoài rồi nói."

Hai người ngồi xuống bàn ăn, mặt đối mặt.

Sau một khoảng im lặng, Mạc Hàm mở miệng nói trước: "Rốt cuộc tại sao anh lại tới tìm em?"

Lý Việt Hải nắm chặt hai tay, cúi đầu nhìn mặt bàn, buồn bực nói: "Nhớ em, không được sao?"

"…"

Mạc Hàm cảm thấy vô cùng kỳ quái, chẳng lẽ gần đây cô có số đào hoa?

Thế nào mà mấy người cùng muốn cô?

"Anh không cảm thấy anh rất khó hiểu à? Trời mưa tầm tã chạy đến nhà em, uống rượu say mèm, rồi nói em giống mẹ anh, bây giờ lại còn ôm em." Mạc Hàm nhìn hắn, chân thành nói: "Anh có thể giải thích cho em về những hành động khác thường này không?"

Lý Việt Hải buồn bã cúi đầu: "Có thể không trả lời được không?"

Tất nhiên là Mạc Hàm không đồng ý, cô hung hăng đe doạ: "Tóm lại thì anh với Lê Khả đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Việt Hải túm tóc, cao giọng đứng dậy: "Anh đã nói là không phải vì chuyện của cô ấy."

"Vậy thì bởi vì cái gì?"

"…" Lý Việt Hải há miệng, nhưng không thể lên tiếng.

Mấy giây sau, hắn im lặng lắc đầu: "Được rồi, không có gì."

Hắn không chịu nói, Mạc Hàm cũng không tài nào cạy được miệng của hắn.

Cô uống một ngụm nước, khiến bản thân tỉnh táo lại, sau đó mới nói: "Anh có biết những hành động ngày hôm nay của anh đang thể hiện điều gì không?" Dừng một chút cô lại nói tiếp: "… Giống như đang theo đuổi em."

Lý Việt Hải đang muốn mở miệng giải thích, Mạc Hàm liền giơ tay lên ngăn hắn: "Hãy nghe em nói hết đã."

"Nếu như là em hiểu lầm, vậy là tốt nhất, coi như em đang tự mình đa tình. Nhưng nếu thực sự giống như em đang nghĩ…" Cô ngừng lại, thật lâu không nói tiếp.

Một lúc sau, cô đổi giọng: "Em vừa nghĩ đến một câu hát, rất giống với chúng ta bây giờ."

Lý Việt Hải hỏi: "Câu hát nào?"

Mạc Hàm hừ mũi: "Thời điểm ôm em từ phía sau, anh chỉ mong đó là khuôn mặt của cô ấy… Những gì không đạt được, thì mãi mãi sẽ là điều tuyệt vời nhất."

Lý Việt Hải vội vàng giải thích: "Anh không có…"

"Bất kể anh có hay không." Một lần nữa Mạc Hàm cắt ngang lời hắn: "Em cũng sẽ không quan tâm tới kết quả của anh với Lê Khả nữa, ít nhất cho đến bây giờ em vẫn luôn biết anh không thuộc về em, trước kia không phải, sau này cũng không phải."

Cô nhìn vào mắt hắn, từng chữ ghim vào lòng: "Lý Việt Hải, em không muốn biến mối quan hệ của chúng ta trở nên mạo hiểm, hãy cứ tiếp tục làm anh em đi."

Những gì nên nói đã nói xong, Mạc Hàm đứng lên đi vào bếp, để lại hắn vẫn đang ngồi ngẩn người.

Mỳ bị ngâm ở trong nồi quá lâu, đã sớm dính thành một cục, ăn không tốt cho dạ dày.

Mạc Hàm dùng cái xẻng đánh tan ra, múc vào ba bát, bưng ra ngoài.

Cô gọi tên Lý Việt Hải, nhưng phát hiện trong phòng khách trống trơn, không có ai cả.

Lý Việt Hải bỏ đi không nói một lời.

Mạc Hàm nhìn cửa chống trộm vẫn mở toang, trong lòng thầm buồn bã.

Người này đúng thật là, chỉ nói hắn có mấy câu… Tính khí trở nên lớn như vậy từ khi nào?

***

Mấy ngày hôm sau, Mạc Hàm mới biết được những chuyện đã xảy ra với Lý Việt Hải.

Hôm đó mẹ Lê Khả mới ướp được một mẻ chân gà muối, bảo cô ấy mang tới cho Mạc Hàm.

Dĩ nhiên Mạc Hàm cầu còn không được, liền mua bia từ sớm, rửa rạch sẽ móng vuốt, ngồi ở nhà đợi.

Trước mặt Lê Khả không cần phải giữ ý, Mạc Hàm gác hai chân lên ghế salon, tay trái cầm bia tay phải cầm chân gà, đúng là mỹ vị trần gian.

Lâu ngày không gặp nhau, nhân cơ hội này hai người tán gẫu một chút.

Người lớn nói chuyện thì trẻ con tránh sang một bên. Mạc Hàm gói cho Mạc Tiểu Dương mấy cái chân gà, đuổi cậu bé về phòng làm bài tập.

Trước tiên là hỏi thăm kết quả thi.

Thành tích của Lê Khả cũng không tệ lắm, trúng tuyển vào trường đại học trọng điểm A ở Đồng Quan.

Mạc Hàm tra địa chỉ, phát hiện cách Hoa Kỳ X không xa, rảnh rỗi cô có thể đến đó chơi.

Ban đầu trò chuyện rất vui vẻ, nhưng mà khi vừa nhắc tới Lý Việt Hải thì chưa được hai câu mắt Lê Khả đã đỏ lên.

Chuyện chia tay là thật, hơn nữa cũng đã được một thời gian rồi, Lê Khả hít hít mũi, nhỏ giọng nói: "Có thể đúng là mình quá nhàm chán, không thể trách anh ấy…"

Mạc Hàm hừ mũi đánh giá: "Cặn bã."

Lê Khả lắc đầu, đến bây giờ rồi mà vẫn còn muốn bảo vệ hắn: "Kỳ thực anh ấy rất tốt với mình, mình không cho anh ấy hôn, anh ấy cũng không hề cưỡng ép. Sau đó có một ngày, đột nhiên anh ấy nói rằng cảm thấy không thích hợp với mình, nói là trước tiên hãy thử tách ra một thời gian xem sao, chờ anh ấy suy nghĩ lại một chút…"

Mạc Hàm: "Vậy anh ta nghĩ thế nào?"

"…Không biết." Lê Khả che mặt, lắc đầu mạnh hơn, bưng mặt khóc oà: "Bây giờ mình chỉ mong anh ấy thật tốt, có thể tiếp tục hay không cũng không sao hết."

Mạc Hàm sửng sốt, nắm lấy chữ trong lời nói: "Thế là sao? Lý Việt Hải đã xảy ra chuyện gì?"

"Cậu không biết sao?" Lê Khả ngẩng đầu lên, nước mắt rơi lã chã nhìn cô: "Cha mẹ anh ấy bị tai nạn xe cộ, đã qua đời rồi."

Mạc Hàm chấn động: "Cái gì?"

Lê Khả lau nước mắt: "Cậu thực sự không biết?"

"… Không có ai nói với mình hết." Mạc Hàm hoảng hốt lắc đầu: "Tại sao đột nhiên lại xảy ra tai nạn…"

"Mình cũng không rõ lắm, nghe nói là say rượu."

Mạc Hàm lại hỏi: "Chuyện xảy ra bao lâu rồi?"

Lê Khả tính toán một chút: "Có lẽ là khoảng hai tuần lễ?"

Mạc Hàm nhất thời tê liệt.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một loạt cử chỉ khác thường của Lý Việt Hải khi đến tìm cô trước đây.

Gồm cả việc hắn nói cô giống như mẹ hắn…

Còn có những khi hắn ngập ngừng như có gì muốn nói…

"Mắt trái vui mắt phải buồn, Lý Việt Hải, anh tiêu rồi!"

"Số bảy rất xui xẻo, trong nhà sẽ có người ra đi."

…

Những câu nói tưởng chừng vô tình, vậy nhưng toàn bộ đều ứng nghiệm.

Sắc mặt Mạc Hàm tái nhợt, cả người nổi hết da gà.

***

Lý Việt Hải hoàn toàn biến mất, Mạc Hàm làm cách nào cũng không thể liên lạc được với hắn.

Rất nhiều người nói đã từng nhìn thấy hắn, lần nào hắn cũng say đến mức không thể tìm được đường về nhà, nhưng bây giờ thì không ai biết hắn đang ở đâu.

Mãi sau đó Mạc Hàm phát hiện được bức ảnh mà một người bạn trong danh sách bạn bè của A Phong đăng tải, là một đám người chụp ảnh trong KTV.

Cô nheo mắt nhìn kỹ, mặc dù rất tối, nhưng cô vẫn tìm được một bóng người đang ngồi khuất ở phía sau.

Là Lý Việt Hải.

Mạc Hàm lập tức gọi điện thoại cho A Phong, trực tiếp nói thẳng: "Lý Việt Hải đang ở đâu?"

A Phong bị hỏi bất ngờ, quanh co với cô nửa ngày, nhưng vẫn nhất định không chịu nói thật.

Mạc Hàm không buồn đôi co với hắn, cô cúp điện thoại, đi thẳng đến chắn trước cửa nhà hắn, cả buổi chiều bám theo hắn không rời.

A Phong sợ bị cô bám đuôi, cuối cùng bất đắc dĩ đồng ý đưa cô đi gặp Lý Việt Hải.

Ngay sau đó Mạc Hàm gọi điện thoại cho Lê Khả, gọi cả cô ấy tới, hai người cùng đi tìm hắn.

A Phong lái xe đưa các cô tới cửa của một hội sở cao cấp, Mạc Hàm vốn không quen với những nơi như thế này, mấy người bọn họ rất ít khi đến những nơi xa xỉ.

A Phong trình ra một tấm thẻ, nói mình là bạn của tiểu thư Lâm, bảo vệ mới cho họ vào cửa.

A Phong ngựa quen đường cũ dẫn các cô đến một gian phòng bao ở lầu hai, bên trong có người đang ca hát, nhưng không phải là giọng Mạc Hàm quen biết.

Hắn ghé vào tai Mạc Hàm, nhỏ giọng nói: "Có chuyện muốn thông báo trước với cậu."

Mạc Hàm hỏi: "Chuyện gì?"

A Phong thầm thì: "Hải Điểu lại tìm một em, gọi là Lâm Đoá Nhi, cậu đã từng gặp rồi đó."

Mạc Hàm cau mày, cô hoàn toàn không có chút ấn tượng nào với cái tên này, chẳng qua rất ngạc nhiên vì Lý Việt Hải đã tìm được tình yêu mới nhanh như vậy.

Ánh mắt A Phong như có như không hướng về phía Lê Khả, nói: "Hay là để cô ấy tránh sang chỗ khác một chút? Đi vào chỉ sợ không tốt lắm…"

Mạc Hàm lườm hắt: "Sợ cái gì? Có tôi ở đây, cô gái kia có thể ăn thịt được cô ấy sao?"

Vừa dứt lời, cô không nói nữa liền kéo tay Lê Khả, đẩy cửa bước vào.

Lúc cánh cửa mở ra, một loạt ánh mắt ở bên trong cùng nhìn vào họ.

Mạc Hàm cuối cùng cũng tìm thấy Lý Việt Hải, quả nhiên hắn đang ôm một cô gái trong lòng, hai người đang hôn nhau mãnh liệt.

Lê Khả im lặng quay mặt sang một bên.

Khi ánh mắt rơi vào khuôn mặt của cô gái kia, rốt cục thì Mạc Hàm cũng nhớ ra quả thực là cô đã từng gặp cô ta.

Dáng vẻ rất dễ nhìn, giống một tiểu thư khuê các.

Không phải Lý Việt Hải đã sớm cắt đứt với cô ta rồi sao? Tại sao lại quay lại ăn cỏ?

"Lý Việt Hải." Giọng nói của Mạc Hàm vang lên át đi tiếng nhạc.

Lúc này hai người đang rúc vào nhau mới tách ra, nghiêng đầu nhìn về bên này.

Bộ dạng của Lý Việt Hải lại khiến Mạc Hàm cau mày lần nữa.

Gương mặt hắn râu ria xồm xoàm, quầng mắt thâm đen, tóc dài loà xoà không chịu cắt.

Không còn là chàng thanh niên như ánh mặt trời trong trí nhớ.

Mạc Hàm từng nghe được một câu rất hay: "Hãy yêu một con ngựa hoang, bởi vì nhà em không cần có đồng cỏ."

Ở cái thời xưa khi vẫn còn hay ra vẻ sâu sắc, cô còn dùng những câu này làm thành một chữ ký thật cá tính, nhưng lại bị mang ra làm trò cười, vì thế mới thẹn quá hoá giận bỏ đi.

Hiện tại trông thấy cái bộ dáng lôi thôi lếch thếch này của Lý Việt Hải, cô cảm thấy hoàn toàn không còn liên quan gì đến "Ngựa hoang" nữa, mà giống một con gà rừng hơn.

Lý Việt Hải nhìn các cô cười cười, mở miệng: "Sao lại tìm đến chỗ này?"

Mạc Hàm không trả lời, chỉ vào cô gái trong ngực hắn: "Đây là người nào?"

Lý Việt Hải đáp ngắn gọn: "Bạn gái."

Mạc Hàm lại chỉ sang Lê Khả đứng bên cạnh: "Vậy còn cô ấy?"

Lý Việt Hải nói rõ hơn: "Bạn gái cũ."

"Anh đúng là đồ không biết xấu hổ." Mạc Hàm giận quá hoá cười, sải bước đi đến trước mặt hắn: "Ban đầu anh đáp ứng em thế nào? Hoặc là đừng có trêu chọc cô ấy, hoặc là phải đối xử với cô ấy thật tốt, đừng khiến cô ấy phải đau lòng. Nếu như anh không làm được thì em sẽ không bỏ qua cho anh."

Mạc Hàm hùng hổ, một bộ dáng trừ gian diệt ác.

Lê Khả vẫn không dám quay lại nhìn, không chịu đựng được kéo tay áo cô, cầu xin cô đừng nói nữa.

Lý Việt Hải không để ý tới lời của Mạc Hàm, trên mặt vẫn bày ra nụ cười bất cần như cũ, hỏi ngược lại: "Em đến tìm anh chính là vì chuyện này?"

Mạc Hàm lạnh mắt nhìn hắn: "Thì sao?"

Lý Việt Hải nói: "Những lời này của em thực sự là đang nói giùm Lê Khả ư? Anh chia tay với cô ấy, chẳng phải người mừng nhất sẽ là em sao?"

Mạc Hàm nghẹn lời, hai mắt trợn to nhìn vào hắn.

Cô không thể tin được: "Lý Việt Hải, anh điên rồi sao?! Anh có biết là mình đang nói cái gì không?"

"Chẳng lẽ là anh nói sai?" Lý Việt Hải thờ ơ nhún vai: "Em có dám nói là em chưa từng bao giờ thích anh không?"

"…" Mạc Hàm bị hắn nói đến á khẩu, không thể nào trả lời được, tiến thoái lưỡng nan.

Lê Khả thì không biết phải làm gì, cả người ngây như phỗng.

Ngay khi Mạc Hàm vẫn chưa biết phải nói gì thì Lý Việt Hải đứng dậy, dắt tay Lâm Đoá Nhi ra ngoài.

"Nhường căn phòng này cho mấy người họ, chúng ta đổi sang phòng khác." Hắn vô cảm nói.

Những người trong phòng đồng loạt lên tiếng, lục tục đứng lên đi theo ra ngoài.

Vào giây phút lướt qua nhau, Mạc Hàm thấp giọng mắng một câu: "Lý Việt Hải, anh đúng là đồ hèn nhát."

Cơ thể hắn hơi ngừng lại.

"Em đã biết chuyện của anh rồi." Mạc Hàm quay người nhìn hắn, ánh mắt buồn bã: "Tại sao không nói gì với em?"

"Nói với em thì có tác dụng gì?" Lý Việt Hải nhếch miệng: "Anh không muốn nghe những lời an ủi, chỉ muốn tìm một người ở bên cạnh mà thôi, thế nhưng thái độ của em đã nói lên tất cả."

Mạc Hàm không dám phản bác: "Vì thế nên anh mới sa vào truỵ lạc như thế này?"

"Thế nào là sa đoạ? Anh đang rất tốt." Lý Việt Hải giơ hai tay lên, nhìn một vòng xung quanh mình: "Có ăn có uống, thêm nhiều bạn bè, không phải sao?"

Mạc Hàm gật đầu: "Chỉ mong thật sự được như anh nói."

Lý Việt Hải không nhìn cô nữa, mắt nhìn thẳng bước ra ngoài.

Mạc Hàm lại gọi hắn: "Lý Việt Hải."

Cô buông ra lời cay nghiệt: "Nếu như hôm nay anh đi khỏi gian phòng này, chúng ta liền chấm dứt tình bạn, em không có loại bạn bè hèn nhát như anh."

Lý Việt Hải đưa lưng về phía cô, đứng im tại chỗ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, hắn không nói gì, tiếp tục bước ra ngoài.

Mạc Hàm hướng về bóng lưng hắn, tuyệt tình nói: "Lần sau gặp lại, đừng bao giờ trách tại sao tôi tàn nhẫn."

***

Lý Việt Hải dường như hoàn toàn thoát ra khỏi mối quan hệ với bọn họ.

Ban nhạc Unicorn thiếu mất người hát chính, chẳng có ai tới tập dượt, càng ngày càng giống như bàn cát vụn. Mọi người thông cảm với chuyện của Lý Việt Hải, nên cũng không ai trách móc hắn.

Mấy người trẻ tuổi này đều là những người rất có tài năng, Mạc Hàm không đành lòng nhìn bọn họ phải tan rã như thế.

Cô xung phong nhận trách nhiệm: "Anh ta không hát, thì để tôi hát cho mọi người."

Đây cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Mấy tên con trai thô lỗ đã quen với dòng nhạc heavy metal rock and roll, đột nhiên phải chuyển qua dòng nhạc trữ tình cùng Mạc Hàm, nhất thời có chút không thích hợp.

May mắn sao khách hàng đều thích tổ hợp "Người đẹp và dã thú" bọn họ, bầu không khí càng trở nên náo nhiệt hơn trước kia, ông chủ liền vô cùng vui vẻ tăng giá cho họ.

Sau buổi biểu diễn, lúc bước từ trên sân khấu xuống dưới, Mạc Hàm được tặng mấy cành hoa hồng, liền chia cho các thành viên trong ban nhạc mỗi người một đoá.

Đại K một tay cầm nhạc cụ, một tay khoác lên vai Mạc Hàm, lấy lòng: "Tôi nói này, Mạc gia hát thật là hay nha, cái nốt cao đó thế nhưng lại không làm phá vỡ cảm xúc, thực mẹ nó chọc người, không thể kìm được!"

Mạc Hàm không có tâm tình ba hoa, ngược lại A Phong thay cô trợn mắt nhìn Đại K một cái.

Đại K vẫn làm như không thấy, còn xấu xa sờ soạng mấy cái lên tay của Mạc Hàm, rồi quay sang làm mặt quỷ với A Phong.

Đoàn người ra khỏi quán bar bằng cửa sau, chuyển sang chỗ khác tiếp tục uống rượu tán gẫu.

Trên bàn tròn, Mạc Hàm ngồi buồn một mình, chú tâm gắp thức ăn, không nói lời nào.

Đại K sán lại ngồi cạnh cô, liên tục tán nhảm: "Mạc gia, năm nay cậu hai mươi rồi chứ? Vẫn chưa có đối tượng đúng không?"

Mạc Hàm lơ đễnh "ừ" một tiếng.

Đại K còn nói: "Sao vậy? Lên đại học không tính tìm một người sao?"

"Tìm cái rắm." Mạc Hàm hừ lạnh: "Tôi chỉ muốn một mình, đàn ông không có người nào tốt."

"Ai da!" Nói như vậy không phải ai cũng thích nghe.

Đại K hô lớn: "Cả bàn này chúng tôi toàn là nam giới, cậu nói như vậy không tốt lắm đâu?"

Mạc Hàm đành phải thuận theo cục diện: "Ngoại trừ mấy cậu."

Đại K hài lòng cười cười: "Thực sự không tính tìm bạn trai? Tôi nghe nói Hoa Kỳ X không có nước nóng, muốn tắm phải tự mình xách nước lên lầu, cậu là con gái liệu có làm được không?"

Mạc Hàm vẫn chưa kịp mở miệng, Đại K đã không chờ được mà vén tay áo lên, khoe với cô bắp tay cuồn cuộn mà hắn phải tập luyện mất bao nhiêu công sức: "Thấy sao, không tệ chứ? Cậu muốn bao nhiêu thùng nước nóng tôi cũng sẽ vác cho!"

Mạc Hàm hừ mũi coi thường: "Khi tôi bắt đầu đi giày cao gót gánh hai thùng nước lên lầu thì cậu vẫn chưa ra đời đâu."

Đại K ôm quyền, cung kính nói: "Mạc gia là nữ trung hào kiệt, tôi tâm phục khẩu phục."

Mạc Hàm bĩu môi, tự rót cho mình một cốc rượu.

Lúc ngửa đầu lên, đang muốn uống cạn cốc rượu thì bả vai bỗng bị vỗ một cái.

Mạc Hàm run tay, rượu liền sánh ra ngoài.

Cô không vui đặt cốc xuống, quay lại đang muốn mắng người, nhưng lời lại nghẹn trong cổ họng.

"Chu… Chu Viễn An?"

Khi gặp lại thế nhưng giống như đã xa cách một đời.

Vẻ mặt anh vẫn dịu dàng như cũ, đứng dưới ngọn đèn của quán ăn, vì vóc dáng quá cao nên không thể không hơi cúi người.

Rõ ràng là vừa mới xuống máy bay, trên người vẫn đang mặc một chiếc áo ngắn tay, không thể thích ứng kịp với nhiệt độ thấp ở nơi này.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đã chờ đợi suốt bao lâu, đột nhiên Mạc Hàm có chút hoảng hốt.

Chu Viễn An đã từ phương Nam quay trở lại…

Nói cách khác là kỳ nghỉ hè tưởng như rất dài đã kết thúc tự bao giờ.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Cuộc sống đại học đầy thăng trầm của cô đã sắp bắt đầu…

Hết chương 23.

Tác giả có lời muốn nói: Cậu dám không nghe điện thoại, xem tôi đây —— tạch tạch tạch tạch tạch tạch pằng!

Lời của Bê Ba: Dạo này có em Đoá Nhi đang hot trên facebook, giờ gặp ngay nữ phụ phản diện Lâm Đoá Nhi ~> mỗi lần đọc đến Lâm Đoá Nhi là lại auto ghép mặt em Đoá Nhi kia vào =)))))

24. Chương 24: "uống Hết Chai Rượu Này Thì Tôi Sẽ Đồng Ý."

Biên tập: B3

"A, là cậu hả." Mạc Hàm nhìn anh, không mặn không nhạt quay mặt đi: "Hoan nghênh trở về."

Ngược lại A Phong vô cùng nhiệt tình gọi Chu Viễn An ngồi xuống, kêu ông chủ mang thêm một bộ bát đũa.

Đại K sống chết bám lấy chỗ ngồi bên cạnh Mạc Hàm không chịu nhường ai, Chu Viễn An ngồi xuống bên cạnh A Phong, cách Mạc Hàm rất xa.

A Phong cất lời trước: "Sao rồi Tiểu An? Về quê chơi có vui không?"

Chu Viễn An gật đầu: "Cũng tạm được."

Vương Lâm cũng chen vào, nhưng lại quan tâm đến vấn đề khác: "Nghe nói con gái Giang Nam vô cùng dịu dàng, nói chuyện nhỏ nhẹ, khác hoàn toàn với con gái ở đây, nếu có cơ hội Tiểu An giới thiệu cho bọn tôi mấy người nhé?"

Chu Viễn An vẫn khách sáo gật đầu: "Được."

Sau khi ăn xong, một đám người vẫn chưa có ý định giải tán, Vương Lâm đề nghị: "Hôm nay chúng ta đến quán bar khác đi. Suốt ngày đến những quán bar nhẹ nhàng, quá nhàm chán."

Đại K hỏi: "Quán bar khác là thế nào?"

Vương Lâm nháy mắt, không cần phải nói ra cũng đoán được: "Đó là quán bar có thể tán gái."

Mọi người nghe xong cười hắc hắc đứng lên, tất cả đều bỏ phiếu đồng ý.

Mạc Tiểu Dương đã tựu trường, ở nhà không có người, Mạc Hàm cũng không muốn trở về nhà quá sớm, vì vậy cũng đi cùng bọn họ.

Một đám con trai đi ăn chơi đàng điếm, dẫn theo một cô gái xinh đẹp vốn đã rất bất tiện, huống chi cô gái xinh đẹp này lại còn khiến bao nhiêu tên đẹp trai xúm lại, vì thế càng làm ảnh hưởng tới việc phát huy của họ.

Trong lòng mấy người đều oán thầm, nhưng không ai dám nói ra.

Trên đường đi tới quán bar, vốn dĩ Chu Viễn An đi đằng sau cùng, sau đó không biết bọn Đại K hăng hái bàn luận chuyện gì mà kích động chụm đầu lại một chỗ.

Anh liền lẳng lặng đi tới bên cạnh Mạc Hàm, sóng vai đi cùng cô.

Trăng lưỡi liềm toả sáng trên bầu trời, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào mặt, mang theo một chút lành lạnh.

Mạc Hàm mặc một chiếc áo choàng nên không cảm thấy gì, còn Chu Viễn An thì không rõ.

Nhưng khi tay của hai người thi thoảng vô tình chạm vào nhau, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó Mạc Hàm cũng có thể cảm nhận được ngón tay lạnh như băng của anh.

Chẳng lẽ cái người này xuống máy bay liền chạy ngay đến đây?

Không thèm mặc thêm quần áo?

Sao phải gấp như vậy?

Lúc suy nghĩ của Mạc Hàm đang bay xa, đột nhiên nghe thấy giọng nói bên tai: "Em nhất định phải đi sao?"

Cô không kịp phản ứng: "Cái gì?"

Chu Viễn An ngẫm nghĩ chốc lát, nói: "… Cái nơi hỗn loạn đó."

Mạc Hàm cười cười: "Cậu không muốn đi có thể quay về."

Chu Viễn An nhếch môi: "Tôi đi cùng em."

Lại đi thêm một đoạn, đột nhiên anh chuyển đề tài: "Tại sao không nghe điện thoại?"

Mạc Hàm giả ngu: "Điện thoại nào?"

Chu Viễn An nói rõ: "Tôi gọi cho em mấy lần, nhưng không bao giờ nghe máy."

Mạc Hàm thuận miệng bịa ra một lý do rất tồi: "Có thể là không nhìn thấy chăng… Hoặc là do di động hết pin."

"…"

Cô cố tình nói dối lộ liễu như vậy, hỏi nữa cũng chỉ khiến cho cả hai thêm khó xử, Chu Viễn An liền dừng lại.

***

Mười một giờ, cuộc sống về đêm của những thanh niên trai gái bây giờ mới bắt đầu.

Quán bar bọn họ biểu diễn quả nhiên khác biệt rất lớn với những quán bar khác, âm nhạc mạnh mẽ đinh tai cùng với ánh đèn nhấp nhoáng, những con người đang vừa cầm ly rượu vừa uốn éo nhảy nhót trong sàn nhảy, đắm chìm vào rượu và âm nhạc, mặc sức buông thả.

Lần thứ hai bước vào những nơi kiểu này, khiến cho Chu Viễn An cảm thấy choáng váng cả đầu óc.

Mạc Hàm nhìn dáng vẻ không chịu được nhưng vẫn cố gắng chống đỡ của anh, không khỏi phì cười.

Mấy người bọn họ ngựa quen đường cũ đến bên quầy bar, ngồi xuống gọi đồ uống.

Mạc Hàm nói với người pha rượu: "Cho tôi một ly Bách Lợi, thêm đá."

Chu Viễn An ngồi ghế bên cạnh cô nói: "Nước lọc, cám ơn."

Hai chén đồ uống đồng thời được bưng ra, Chu Viễn An tỉnh bơ đem cốc của mình đổi với cốc của Mạc Hàm.

Mạc Hàm không vui nhìn anh: "Cậu làm cái gì vậy?"

Chu Viễn An nói: "Hai ngày nữa em đến chu kỳ rồi, đừng uống nước đá."

"Tôi vẫn chưa đến kỳ."

"Phòng ngừa rắc rối từ trước vẫn hơn."

"…"

"Ai khiến cậu nhiều chuyện." Mạc Hàm tức giận trợn mắt liếc anh, đoạt lại ly rượu, nói với người pha rượu: "Làm ơn cho tôi thêm một muỗng kem."

Người pha rượu cười tủm tỉm nhìn đôi nam nữ đang liếc mắt đưa tình này, không vội làm theo lời Mạc Hàm vì không biết phải nghe theo ai.

Mạc Hàm nhíu mày, quả quyết: "Đừng để ý tới người này! Tôi không quen cậu ta."

Rốt cuộc người pha rượu cũng nhận lấy ly rượu, cho thêm một muỗng kem ly, đặt trở lại trên bàn.

Chu Viễn An nhanh tay lẹ mắt, lại đoạt đi.

Mạc Hàm bực mình quát to một tiếng: "Cậu lại làm gì đó!"

Chu Viễn An bình thản nói: "Khi nào hết chu kỳ thì em hẵng uống."

Mạc Hàm cắn răng thốt ra từng từ một: "Tôi.Muốn.Uống.Ngay.Bây.Giờ!"

Chu Viễn An vẫn tốt bụng khuyên nhủ: "Ngày mai em bị đau bụng thì cũng đừng có khóc."

Mạc Hàm gân cổ cãi lại anh: "Tôi có khóc cũng không tìm cậu."

"Tìm tôi hay không thì em cũng vẫn bị đau."

"..."

Mạc Hàm giận đến muốn bốc khói, cô không ngừng hít thở sâu, hỏi: "Có phải cậu đang trả thù vì tôi không chịu nghe điện thoại không?"

"Tôi không có trẻ con như vậy."

"Vậy mau trả rượu lại cho tôi!"

"Không được."

"Cậu có trả hay không!"

"Không trả."

"Cậu là cái đồ Mầm Đậu!"

"... Em nói cái gì?"

"Đưa rượu cho tôi mau!"

"Không đưa."

Mạc Hàm nổi giận, đập bàn đứng dậy: "Cậu là cái gì của tôi? Ba mẹ tôi còn không xen vào chuyện của tôi, cậu dựa vào đâu mà ngồi đây chỉ chỉ chỏ chỏ?"

Chu Viễn An vẫn bình thản nhìn cô: "Em hy vọng tôi là gì của em?"

"Cậu không phải là gì hết!"

Chu Viễn An nhàn nhạt: "Ừm."

"..."

Thật đúng là như đấm vào bịch bông.

Ánh mắt Chu Viễn An vẫn mãi lạnh lùng bình tĩnh như vậy, mỗi lần Mạc Hàm khóc lóc om sòm trước mặt anh, nhìn như mồm miệng chanh chua, nhưng thực ra không tài nào chiếm được thế thượng phong, ngược lại càng giống như bản thân đang làm trò cười trước mặt thiên hạ, cực kỳ nực cười.

Mạc Hàm ngồi phịch xuống, ngực vẫn vì kích động mà phập phồng, cô cố gắng khiến mình trở nên tỉnh táo hơn, hỏi: "Rốt cuộc thì cậu muốn thế nào?"

Chu Viễn An ung dung nhìn cô, không hề mở miệng.

Mạc Hàm gật đầu, nói: "Được rồi, tôi biết rồi, cậu thích tôi đúng không?"

Cô ngoắc tay gọi người pha rượu: "Cho tôi một chai whisky loại mạnh nhất."

Khi chai rượu được đặt lên bàn, Mạc Hàm đi tới trước mặt Chu Viễn An, lôi cổ áo anh, kéo anh cúi thấp đầu xuống.

Ánh mắt cô mang sự khiêu khích: "Muốn làm bạn trai tôi đúng không? Uống hết sạch chai rượu này, tôi sẽ đi theo cậu."

Chu Viễn An nghiêng đầu nhìn chai rượu trên bàn, vẫn không lên tiếng.

Mạc Hàm sán lại gần hơn, nhìn chằm chằm vào mắt anh: "Thế nào? Có dám hay không?"

Môi của cô khẽ chạm vào khoé miệng anh, cười khinh bạc, cố ý khiến anh xấu hổ: "Hôn cậu một cái coi như khích lệ, nếu như cậu không dám uống thì, việc này cứ như vậy mà tính…"

Hai tháng trước đã đến mức này, sau đó không nói tiếng nào rời đi, không thể nào tìm được.

Bây giờ lại tới.

…

Quá mệt mỏi.

Cô còn chưa kịp nói hết, đôi môi vẫn còn đang hé mở đã bị Chu Viễn An phủ kín hoàn toàn.

Trong miệng Mạc Hàm có hỗn hợp mùi rượu và thuốc lá nồng nặc, không dễ ngửi chút nào, nhưng toàn bộ đều bị môi lưỡi của anh hút lấy.

Chu Viễn An giữ chặt eo cô, lưỡi tiến vào càng sâu.

Mạc Hàm trợn to hai mắt.

Giờ phút này cảm giác chân thực nhất chính là cô đi trêu chọc một con chó, kết quả chưa kịp đề phòng đã bị nó cắn cho một phát.

Bị cơ thể cao lớn đè ép khiến cô không thể không ngẩng đầu lên đón nhận nụ hôn này.

Thân thể cô nghiêng hẳn sang một bên, mái tóc dài rũ xuống, nếu không phải được Chu Viễn An ôm chặt lấy eo thì cô đã ngã chổng vó lên trời.

Lần này chơi thật lớn nha.

Mấy tên con trai ngồi cùng bàn ban đầu còn sững sờ, sau đó thì nhốn nháo cả lên.

Đại K đỏ mắt tức giận, thiếu chút nữa đã xông lên đánh người, bị A Phong và Vương Lâm liều mạng giữ chặt.

Một lúc sau, Mạc Hàm thở hồng hộc đẩy Chu Viễn An ra, dùng sức lau miệng: "Cậu làm cái quái gì thế hả!!"

Cô hung hăng trợn mắt nhìn anh: "Ai bảo cậu hôn tôi?!"

Lúc nói ra câu này thì ngay cả cô cũng cảm thấy mình đang cố tình gây chuyện, rõ ràng là cô đã trêu chọc người ta trước, kết quả bị đánh bại, thế mà cô lại đổ tội cho cho người ta.

Cuối cùng Mạc Hàm cũng không biết được sau đó Chu Viễn An có uống chai rượu kia không, cô thẹn quá hoá giận, xách túi bỏ đi không thèm quay đầu lại.

Đám người thấy cầm đầu bỏ chạy, cũng vội vàng dọn dẹp đồ đạc, ngay lập tức đuổi theo.

Hết chương 24.

Tác giả có lời muốn nói: Mặc dù không biết đến tết có đủ bản thảo để dùng hay không, nhưng vì thương mọi người mỗi ngày chỉ được đọc có ba nghìn chữ, thế nên tui tạm tời tự ra quyết định! Tăng thêm!

Trên mặt tui đang viết chữ nè nè: "Khen tui khen tui khen tui khen tui khen tui." Hãy nhấn chìm tui bằng những bình luận của các bạn đi nào!

Lời của Bê Ba: Tui nói Em gái An à, có ai trêu chọc gái mà tỉnh bơ như anh không =)))))))) Mạc Hàm thua không còn manh giáp hahaha.

25. Chương 25: "làm Bạn Gái Anh Đi." "ừ."

Biên tập: B3

Một đám người đứng lôi lôi kéo kéo trong bãi đậu xe, thay phiên nhau làm công tác tư tưởng.

Vương Lâm thì khuyên Đại K bớt giận, A Phong thì khuyên can Mạc Hàm.

Còn Chu Viễn An thì lạnh nhạt đứng bên cạnh như không có chuyện gì.

Thật khó khăn mới giải quyết xong, Vương Lâm lái xe tới, gọi cả nhóm người cùng lên, đưa từng người về nhà.

Lúc phân chỗ ngồi, Đại K và Mạc Hàm cùng bày ra khuôn mặt thúi thể hiện mình không muốn nhìn thấy Chu Viễn An.

Thế là tự nhiên Chu Viễn An lại chiếm được tiện nghi, ngồi một mình bên cạnh ghế lái, không phải chen chúc với mấy người đằng sau.

Xe của Vương Lâm là xe cũ của ba hắn, được hắn nhặt về sau khi ba hắn thải ra, cũ nát đến mức không thể tưởng tượng nổi, gọi nó là "Cụ xe" cũng vẫn còn coi là nhẹ nhàng.

Xe tải chậm chạp di chuyển trên đường lớn, thỉnh thoảng lại chết máy, cũng may rạng sáng trên đường cơ bản chỉ có vài chiếc xe qua lại, nếu không chắc hẳn sẽ bị một loạt còi phản đối.

Lúc chuẩn bị qua cầu, đột nhiên Vương Lâm chạy chậm lại, ngừng xe ở ven đường.

Mọi người cho là xe bị trục trặc, nhưng hắn lại thò đầu ra nhìn sang phía đường cái đối diện: "Chỗ bên kia đang xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Nhiều người xúm lại như vậy, còn có cả cảnh sát giao thông nữa!"

Đại K cũng kéo cửa xe xuống, híp mắt nhìn chốc lát, nói: "Hình như là xảy ra tai nạn xe cộ, có người đang nằm trên mặt đất kìa, không biết là sống hay đã chết."

Vương Lâm tắt máy xe, đột nhiên muốn hóng chuyện: "Đi thôi, chúng ta cũng ra xem một chút."

Mạc Hàm phản đối đầu tiên: "Có cái gì mà xem? Mau về nhà đi."

Vương Lâm nói: "Nhiều người xúm lại như vậy, nhất định là xảy ra chuyện lớn! Đi xem một chút cho biết chứ!"

"..."

Vương Lâm là sinh viên báo chí, đối với những chuyện kiểu này trời sinh đã luôn có hứng thú.

Nói khó nghe một chút, chính là cái đồ hay hóng hớt.

Hắn là người cầm lái, hắn nói muốn xuống xe, những người khác không muốn cũng không có cách nào, chỉ có thể cùng nhau xuống xe với hắn.

Cuối cùng trong xe không còn ai, chỉ còn lại hai người Mạc Hàm và Chu Viễn An.

Mạc Hàm là do lười di chuyển, còn Chu Viễn An thì vốn dĩ vẫn luôn thích yên tĩnh.

Không ai lên tiếng, không khí giữa hai người trở nên trầm mặc.

Một lúc sau, Mạc Hàm nhìn vào sau gáy của Chu Viễn An, ngang ngược nói: "Cậu cũng mau xuống xe đi."

Chu Viễn An nghe vậy, chậm rãi nhìn cô qua gương chiếu hậu, không đáp lại.

Hai giây sau, anh cũng coi như thức thời mở cửa bước ra ngoài.

Lúc này Mạc Hàm mới thoải mái.

Không biết tai nạn thì có cái gì để xúm lại xem, mấy người kia nhìn đến nghiện, mười phút rồi mà vẫn chưa quay lại.

Mạc Hàm chờ mãi cũng chán, uể oải ngáp dài, chỉ muốn được sớm về nhà ngủ.

Cuối cùng cô ngồi không yên, nhảy xuống xe đi gọi bọn họ.

Bên ngoài không biết đổ mưa từ lúc nào, mưa bụi lất phất không dễ phát hiện.

Mạc Hàm xiết chặt quần áo trên người, đóng cửa xe, vừa mới bước được hai bước, chợt nghe sau lưng vang lên một tiếng ầm thật lớn.

Âm thanh va chạm của kim loại với nhau, như một tiếng sấm nổ ầm ầm trong tai cô.

Cô bị một lực rất mạnh hất về phía trước, ngã lăn trên mặt đất.

Những người vẫn đang xúm vào xem ở bên kia bị âm thanh khổng lồ này hù doạ, nhao nhao xoay đầu nhìn về phía bên này.

Mạc Hàm ngơ ngác ngồi dưới đất, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Cặp mắt không có tiêu cự của cô loáng thoáng thấy bóng Chu Viễn An đang chạy về phía cô nhanh như chớp, lẫn vào ánh sáng, thân hình như ảo ảnh mơ hồ.

Chưa đến vài giây sau anh đã chạy tới bên cạnh cô, đỡ cô dậy, hỏi: "Em không sao chứ?"

Mạc Hàm cũng quên luôn chuyện mình đang giận anh, run run rẩy rẩy muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện ra hai chân mình mềm nhũn, không thể không dựa vào người Chu Viễn An.

Cô hơi hoàn hồn, lúc này mới hiểu rõ chuyện đang xảy ra.

Một chiếc xe con đi phía sau bọn họ, phóng với tốc độ cực kỳ nhanh, hai chiếc xe bị đụng khiến đầu xe này và đuôi xe kia bẹp nát, trông vô cùng thê thảm.

Túi khí của xe ô tô con bung ra, lái xe mở cửa, run rẩy bước xuống, vẫn còn chưa hoàn hồn vỗ ngực: "Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết…"

Ông chú kia khắp người toàn mùi rượu, rõ ràng là đang say khướt.

Thật may là Mạc Hàm đã xuống xe kịp lúc, nếu không thì không biết hậu quả sẽ kinh khủng đến nhường nào.

Chỉ cách có vài bước chân, đã lướt qua bàn tay của thần chết.

Đại K chạy tới, nổi giận đùng đùng mắng chửi: "Mẹ nhà ông." Rồi xốc ông chú kia lên muốn đánh người.

Vương Lâm vóc dáng nhỏ bé phải dùng hết sức mới ngăn được hắn lại: "Đừng đừng đừng, cảnh sát giao thông vẫn còn ở đây!"

Bên kia, Chu Viễn An kiểm tra khắp toàn thân Mạc Hàm một lượt, vẫn không yên tâm hỏi: "Có bị thương không?"

Mạc Hàm ngây ngẩn lắc đầu.

Chu Viễn An lại hỏi: "Có bị đau nhức chỗ nào không?"

Cô vẫn nói không ra hơi, chỉ biết lắc đầu.

…

Tai nạn kia chưa giải quyết xong đã lại có thêm tai nạn mới, hiện trường càng trở nên hỗn loạn, cảnh sát giao thông bận đến sứt đầu mẻ trán.

Sau đó, Vương Lâm và Đại K ở lại để xử lý xe, Chu Viễn An cùng A Phong thì đưa Mạc Hàm tới bệnh viện kiểm tra.

Lúc này muốn gọi một chiếc xe còn khó hơn lên trời, họn họ đành phải đi bộ tới một phòng khám bệnh gần đó.

Đêm khuya, chỉ có phòng cấp cứu là vẫn sáng đèn, Mạc Hàm ngồi chờ đợi bên ngoài hành lang thật dài.

Đến bây giờ cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cả người như bị trúng tà, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm xuống đất.

Chu Viễn An ngồi bên cạnh trông nom cô, liên tục nghiêng đầu nhìn sang.

Vừa nãy lúc vẫn còn ở tại hiện trường, Mạc Hàm là chưa kịp phản ứng, bây giờ mới bắt đầu thấy sợ hãi.

Cô khẽ chớp mắt, bất tri bất giác nói: "Chu Viễn An… Nếu như không phải tôi đuổi cậu xuống xe, nếu như chúng ta vẫn ngồi trong xe đấu võ mồm, không phải bây giờ người nằm ở chỗ này sẽ là chúng ta sao…"

Chu Viễn An nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng an ủi: "Không sao rồi, đừng sợ."

Tay Mạc Hàm vẫn run rẩy không ngừng, nhưng chính cô lại không hề nhận ra.

Bác sỹ kiểm tra toàn thân cho Mạc Hàm xong, chắc chắn rằng cô không bị thương ở đâu, chỉ là hơi trầy da một chút ở đầu gối, mua một ít thuốc về bôi là được.

Lúc ra khỏi phòng khám, Mạc Hàm vẫn dính chặt vào người Chu Viễn An không dám buông ra.

A Phong quay lại tìm bọn Đại K để cùng bàn bạc hướng bồi thường của tài xế kia, còn Chu Viễn An thì đưa Mạc Hàm về nhà.

Hiện tại Mạc Hàm không dám ngồi xe, vì thế bọn họ liền đi bộ từ phòng khám về.

Mưa bụi lất phất, không cần phải che ô, khẽ khàng rơi trên mặt cũng khiến cho bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Mạc Hàm nói: "Chu Viễn An, cậu phải cám ơn tôi đó, nếu không phải tôi kêu cậu xuống xe thì bây giờ cậu đâu thể đi bộ ở đây?"

Chu Viễn An không bị mắc lừa: "Em không đi bar thì cũng sẽ chẳng có chuyện này."

Mạc Hàm phản kích: "Tại sao cậu không nói là nếu như cậu không đến tìm tôi thì sẽ không xảy ra chuyện?"

"…" Chu Viễn An không buồn tranh cãi với cô.

Bọn họ đi gần một tiếng mới về đến nhà, lúc này đã là hai giờ sáng, Chu Viễn An khăng khăng muốn đưa Mạc Hàm lên lầu.

Đèn cảm ứng âm thanh trong cầu thang lại trục trặc, Mạc Hàm leo đến lầu hai, cất giọng hô vài tiếng nhưng vẫn không thấy có phản ứng, khiến cô như một kẻ ngốc vậy.

Cô lúng túng ho khan: "Đèn lại hỏng rồi, mở điện thoại lên đi…"

Chu Viễn An lấy di động ra, bật màn hình, sau đó đưa tay về phía Mạc Hàm.

Mạc Hàm cảnh giác né tránh: "Làm gì vậy?"

Chu Viễn An nói: "Tôi dắt em."

"Không cần." Cô nhỏ giọng từ chối, một lát sau lại buồn buồn nói: "Bây giờ tôi không muốn nói tới chuyện yêu đương."

"… Không phải là muốn nói chuyện yêu đương với em." Chu Viễn An vẫn bình thản nhưng trong giọng nói có chút bất đắc dĩ: "Sợ em vấp ngã."

Mạc Hàm cắn môi, trầm tư suy nghĩ, một lúc sau mới rụt rè giơ tay ra.

Hai người dựa vào ánh sáng yếu ớt để bước đi, Mạc Hàm nhẹ nhàng nói: "Chu Viễn An…"

"Ừ?"

"Thật xin lỗi."

Giọng anh hơi ngừng lại: "Tại sao?"

"Không phải là tôi cố ý không nhận điện thoại của cậu." Mạc Hàm nhắc lại chuyện cũ, chậm rãi nói: "Khi đó tôi gặp phải chuyện rất phiền lòng, cho nên không muốn nghĩ đến chuyện khác."

"Ừ."

"Cậu có thể cảm thấy tôi tuỳ tiện, nhưng lần hôn cậu trước khi nghỉ hè đó, tôi đã thực sự muốn cùng với cậu…"

"Ừ."

Mạc Hàm nhỏ giọng thầm thì: "Vốn là muốn chờ sau khi cậu trở về sẽ nghiêm túc nói về chuyện này, không nghĩ tới hôm nay lại trở nên tồi tệ như vậy…"

Anh không một lời trách móc đáp lại: "Không sao cả."

"Nhưng mà." Mạc Hàm đột nhiên chuyển đề tài: "Vừa rồi ở quán bar cậu cũng quá không nể mặt tôi."

"Sao vậy?"

"Bao nhiêu người đang nhìn, vậy mà còn cưỡng hôn tôi!"

Chu Viễn An không thích cái từ cưỡng hôn này, anh sửa lại: "Là em hôn tôi trước."

Mạc Hàm nghe xong suýt sặc, càng trở nên già mồm: "… đáng lẽ ra càng như thế cậu càng phải ngừng lại!"

Chu Viễn An không lên tiếng.

Hai giây sau, anh mơ hồ thở dài: "Loại chuyện đó… Đâu phải cứ muốn ngừng là ngừng được."

Mạc Hàm đang muốn cùng anh tranh cãi ra ngô ra khoai, nhưng nghe được câu này thì không hiểu sao lại đỏ mặt, xấu hổ cực kỳ, thẹn thùng không nói được thêm câu nào.

Cuối cùng cũng leo được đến tầng sáu, Mạc Hàm lôi chìa khoá ra mở cửa, sau khi vào nhà thì xoay người đóng cửa rầm một tiếng, nhốt Chu Viễn An ở bên ngoài.

Cô kéo dài khoảng cách nói: "Được rồi, tôi đã về đến nhà, cậu cũng về đi."

Không biết Chu Viễn An học được thói xảo quyệt của ai, liền bịa ra một cái lý do: "Cho tôi vào ngồi một chút."

"Không cho."

"Vào uống cốc nước."

"Không được."

"Uống cốc nước xong tôi sẽ đi ngay."

"Không muốn."

"Ngoài trời đang mưa, cho tôi mượn cái ô."

"Không cho mượn."

"…"

Im lặng một hồi.

Anh nói tiếp: "Vậy tôi đi đây."

"Được."

"Ở một mình nhớ chú ý an toàn."

"Ừ."

"Buổi tối nhớ đóng kỹ cửa."

"Biết rồi."

"Khi tắm nhớ đừng đụng vào vết thương."

"Ừ."

“Làm bạn gái anh đi.”

“Ừ.”

“...”

“Cái gì?”

Hết chương 25.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước khen xong sang chương này khen tiếp đi nào! Đừng có ngừng lại! Để tui được lên bảng xếp hạng (^o^)/~

26. Chương 26: “chu Viễn An, Hôm Nay Cậu Chiếm Đủ Tiện Nghi Của Tôi Rồi Đó.”

Biên tập: B3

Kỳ nghỉ này nhất định chính là kiếp nạn lớn nhất trong đời Mạc Hàm.

Đêm hôm đó sau khi Chu Viễn An rời đi, sáng sớm ngày hôm sau, trong lúc cô đang nửa tỉnh nửa mê thì bị một cơn đau bụng giày vò, cô mơ màng tới nhà vệ sinh kiểm tra thì phát hiện ra đúng là bà dì đến.

Đã thế thì đừng nghĩ đến chuyện ngủ tiếp nữa, cô nằm lăn lộn ở trên giường đến khoảng mười giờ, khó khăn lắm mới bớt đau được một chút, chuông cửa bên ngoài đột nhiên vang lên.

Mạc Hàm tưởng là bà chủ nhà đến thu tiền phòng, không buồn phản ứng, gân giọng lên rống to về phía cửa: “Chiều hãy quay lại.”

Người bên ngoài không biết có nghe thấy hay không, vẫn nhấn chuông không ngừng.

Mạc Hàm bất đắc dĩ bước xuống giường, hai mắt rũ xuống, lê từng bước chân ra mở cửa.

Khi cánh cửa gỗ được mở ra, đứng bên ngoài không phải là bà chủ nhà mà là Chu Viễn An.

Mạc Hàm càng tức giận, không muốn mở cửa cho anh, cô đứng bên trong cửa chống trộm giơ ngón tay giữa lên với anh: “Cậu đúng là cái đồ quạ đen, nguyền rủa tôi!”

Chu Viễn An không hiểu lắm: “Anh nguyền rủa em khi nào?”

Mạc Hàm rất muốn mắng người, cố nhịn đau nhưng vẫn không thể không cúi người xuống ôm bụng.

Cô cắn môi nói: “Tối hôm qua cậu nói tôi uống rượu sẽ đau bụng kinh, kết quả là hôm nay đến thật! Ôi, đau chết tôi!”

“...”

Chu Viễn An thật oan ức.

Anh chỉ khách quan nhắc nhở một chuyện sắp xảy ra, sao lại bị gọi là nguyền rủa chứ?

Thế nhưng mới nói được vài câu, Mạc Hàm đã đau đến lăn lộn, Chu Viễn An gấp gáp gõ cửa: “Mau cho anh vào, anh mang đồ cho em đây.”

Mạc Hàm bất đắc dĩ mở cửa, Chu Viễn An xách một túi đồ to đi vào, đỡ cô ngồi xuống salon.

Anh lấy từ trong túi nilon ra một túi chườm điện, cắm phích cắm, đưa cho Mạc Hàm ôm vào trong lòng.

Trong chiếc túi khác là gừng và đường đỏ, Chu Viễn An cầm nguyên liệu bước vào bếp, vừa đi vừa nói: “Cho anh mượn nồi dùng một chút.”

Trong phòng bếp vang lên tiếng lạch cạch, không biết Chu Viễn An đang làm những gì, cô cũng chẳng buồn để ý.

Hai mươi phút sau anh mới đi ra, Mạc Hàm đã đau đến chết đi sống lại, co rúm thành một đống trên ghế salon.

Chu Viễn An một tay đỡ cô ngồi dậy, một tay bưng nước đường vừa mới nấu xong, đưa đến bên miệng cô: "Vẫn hơi nóng, em uống chậm thôi."

Những thứ này vốn không có tác dụng mấy với Mạc Hàm, nhưng bát đã kề tới sát môi nên cô cũng phối hợp há miệng, từng ngụm từng ngụm uống cạn.

Bình thường không chú ý điều dưỡng thân thể, bây giờ mới bắt đầu nước tới chân mới nhảy thì tất nhiên hiệu quả không lớn.

Uống nước canh gừng xong cơ thể vẫn đau nhức không khác gì ban đầu.

Cả người Mạc Hàm vặn vẹo khổ sở, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, chỉ hận bản thân không thể tan ra thành nước.

Chu Viễn An không thể cảm nhận được nỗi đau đó, chỉ có thể yên tĩnh ngồi bên cạnh trông nom cô.

Một lát sau, anh nói: "Trong nhà có ngải cứu không? Xông thử một chút sẽ có tác dụng."

Mạc Hàm nhíu chặt đôi lông mày, lắc đầu nói: "Không có."

Mọi năm Mạc Hàm đều ở một mình, mỗi lần đến tháng đều tự mình cắn răng chịu đựng chờ nó qua đi, lấy đâu ra thứ này?

Chu Viễn An đứng lên nói: "Để anh đi ra hiệu thuốc mua cho em một chút."

Mạc Hàm níu ống tay áo anh, khó nhọc mở miệng: "Hay là mua cho tôi hộp thuốc giảm đau đi, cách này là hiệu quả nhất."

Chu Viễn An nói: "Không được, uống thuốc giảm đau thì lần sau sẽ đau hơn."

"Hôm thi nội bộ cậu cũng mua cho tôi còn gì."

"Đó là trong trường hợp đặc biệt."

"Bây giờ cũng là tình huống đặc biệt!"

"Không được."

Chưa đạt được mục đích, Mạc Hàm nhất quyết không bỏ qua.

Cô há miệng cắn chặt vào ghế salon, kêu ầm lên: "A ——! Cậu không cho tôi uống thuốc, vậy hãy để tôi đau chết đi! Đau chết luôn đi! A ——!"

Chu Viễn An đi tới, lấy tay bịt miệng của cô, nhỏ giọng nói: "Đừng kêu nữa."

"Nhưng mà tôi đau lắm!" Mạc Hàm không thể chịu được, nước mắt cũng sắp chảy ra: "A —— không được! Làm phụ nữ quá khổ sở!"

Chu Viễn An ngồi xuống, ôm cô vào trong lòng, suy nghĩ một hồi, nói: "Anh xoa cho em."

Không chờ Mạc Hàm phản ứng, bàn tay anh đã thăm dò thò vào vạt áo ngủ, lại hơi kéo thấp quần xuống, đặt lên bụng cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Mạc Hàm không có sức phản kháng nữa, cô giống như một con cá vàng đang nằm ngửa bụng, mặc cho Chu Viễn An định đoạt.

Lòng bàn tay Chu Viễn An rất ấm áp, giống như là túi sưởi, ban đầu khiến cô rất khó chịu.

Nhưng có lẽ là sau đó đã quen dần, liền cảm thấy thoải mái.

Không thể không nói là, khi bị bệnh mà có người ở bên cạnh chăm sóc quan tâm.

Loại cảm giác này, thật là tốt…

Chu Viễn An dần dần dùng thêm sức, khiến Mạc Hàm dễ chịu hơn không ít, cũng không biết thực sự có hiệu quả, hay là đã bị anh ấn đến mất cảm giác nữa.

Cô tựa đầu vào vai anh, uể oải nói: "Cậu cũng thật rành chuyện này."

Chu Viễn An không nhanh không chậm nói: "Mẹ anh dạy."

Lại nghỉ ngơi thêm một lúc, cuối cùng trên mặt Mạc Hàm đã khôi phục chút hồng hào.

Cô không còn kêu gào nữa, lại bắt đầu có sức lực trêu chọc Chu Viễn An.

"Chu Viễn An, hôm nay cậu chiếm đủ tiện nghi của tôi rồi đó."

Chu Viễn An không hiểu: "Anh chiếm tiện nghi của em khi nào?"

Mạc Hàm hừ hừ nói: "Ôm chặt như vậy, còn sờ lâu như vậy."

Chu Viễn An tỏ vẻ chính trực: "Anh chỉ giúp em xoa bụng mà thôi."

Mạc Hàm nói ra câu gây sốc: "Gì mà chỉ xoa bụng thôi? Tay cậu chỉ cần thấp xuống thêm chút nữa thôi là cũng có thể phá thân được rồi đó."

"…" Tiểu nhân đắc chí, Chu Viễn An bị cô chặn họng làm không biết phải nói gì.

Một lúc lâu sau, anh nhẹ giọng: "Dù sao em cũng đã đồng ý làm bạn gái anh rồi."

Nhắc tới chuyện này Mạc Hàm liền tức giận hô to: "Cái kia không tính nha, là cậu lừa gạt tôi!"

Chu Viễn An mím môi, suy tư mấy giây, đề nghị: "Vậy bây giờ anh lại hỏi em thêm một lần nữa nhé?"

"…"

Anh cúi đầu nhìn cô, từng chữ rót vào tai, tha thiết nói: "Em có muốn ở bên cạnh anh không? Thực ra em đồng ý hay không cũng không quan trọng."

Lần này đến lượt Mạc Hàm biến thành người câm.

Cô không dám nhìn vào anh, ngẩn người liếc sang cây quýt nhỏ trên bàn trà, một lúc sau mới rầu rĩ nói: "Cũng không biết chúng ta có thích hợp hay không nữa."

Chu Viễn An tiếp lời: "Chơi trò gia đình với em nhiều như vậy rồi mà vẫn còn không biết có hợp hay không sao?"

Anh ngừng tay lại, bụng Mạc Hàm lại bắt đầu đau nhức.

Cô "Ai ui" một tiếng rồi nhíu mày: "Đừng có dừng lại đừng có dừng lại, chuyện này để sau hãy nói, trước tiên phải giúp tôi vượt qua kiếp nạn này đã."

"Được." Chu Viễn An nghe lời im lặng, bàn tay lại tiếp tục xoa bóp.

***

Buổi trưa Mạc Hàm ăn mỳ Chu Viễn An nấu, ăn xong lại bị anh bắt uống hết chỗ canh gừng còn dư, sau đó mới được lên giường ngủ một giấc.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, buổi chiều khi tỉnh lại, rốt cục bụng cũng không còn đau nữa, cả người như được sống lại. Duy chỉ có sắc mặt vẫn phờ phạc như cũ, phải trang điểm thật dày mới giấu được.

Năm rưỡi chiều, Mạc Hàm thay quần áo xong, cùng Chu Viễn An ra ngoài đón Mạc Tiểu Dương tan học.

Ba người ăn cơm tối ở gần trường học, sau đó đến nhà Đại K tìm hắn.

Cuối tuần này Mạc Hàm và Chu Viễn An muốn đến trường làm thủ tục nhập học, ngay sau đó phải tham gia hai tuần học quân sự khép kín. Mạc Hàm không yên tâm để Mạc Tiểu Dương ở nhà một mình, suy nghĩ rất lâu cuối cùng quyết định tìm bạn bè giúp đỡ trông coi cậu bé.

Đại K học chưa hết cấp ba đã nghỉ học ra ngoài làm việc, hiện tại đang làm việc tại một xưởng sửa chữa ô tô, bình thường luôn ở một mình, nên đã xung phong nhận giúp Mạc Hàm chuyện này.

Mấy người bạn khác của Mạc Hàm đều đang bận rộn tựu trường, nên cuối cùng đành phải làm phiền tới hắn.

Đại K hẹn gặp tại một quảng trường gần nhà hắn, hắn đang chơi bóng rổ ở đó.

Buổi tối bảy tám giờ chính là thời gian khiêu vũ ở quảng trường của các bà các cô. Đây là quảng trường mới xây, vô cùng rộng rãi, buổi tối đã bị các bà các cô nhanh tay chiếm mất.

Đại K chỉ có một mình, không có chút sức cạnh tranh nào, bất đắc dĩ phải chạy tới khu vực heo hút của quảng trường, chỗ này chỉ đúng một cái khung bóng rổ.

Mạc Hàm và Chu Viễn An đi tới, từ xa cất tiếng gọi tên hắn.

Đại K cố ý thể hiện tài năng trước mặt Mạc Hàm, đứng từ vạch ba điểm tung bóng ném vào rổ, kết quả là ném lệch, ngay đến bảng rổ cũng không chạm tới, thẳng tắp rơi ra ngoài.

Hắn ỉu xìu chạy vào trong bụi cỏ nhặt bóng.

Mạc Tiểu Dương từ khi biết được chơi bóng rổ có thể cao lên, liền vô cùng hứng thú với loại vận động này. Thấy Đại K đang chơi, ánh mắt cậu bé sáng lên, bộ dạng xun xoe chạy tới chỗ hắn.

Mạc Hàm sợ cậu bé vấp ngã, cũng bước nhanh theo sau.

Chu Viễn An vốn không quen biết Đại K, thản nhiên đi theo phía sau, đứng bên ngoài sân bóng rổ chờ bọn họ.

Đại K chật vật ôm bóng từ bụi cỏ ra, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Chu Viễn An đang đứng đằng xa.

Hắn tung bóng qua cho Mạc Tiểu Dương, kéo Mạc Hàm bước nhanh sang một bên, nói nhỏ: "Sao tiểu tử này lại đi theo?"

Mạc Hàm bĩu môi: "Tôi gọi cậu ấy đến đó."

Đại K trợn to hai mắt: "Các cậu… không phải sẽ thực sự ở cùng một chỗ chứ?"

Mạc Hàm chối: "Vẫn chưa đâu."

Đại K vừa mới thở phào thì lại nghe cô nói tiếp: "Nhưng chắc là cũng sẽ không lâu nữa."

Đại K hít một ngụm khí, hai tay ôm đầu đau lòng nói: "Sao cậu lại nhìn trúng cái đồ mặt trắng đó? Tay chân thì loèo khoèo, giọng nói thì mềm mại như phụ nữ, có chỗ nào tốt?"

Mạc Hàm vẫn không bị lay động: "Cậu đây là đang ghen tị."

Đại K nói: "Tôi ghen tị cái rắm! Vóc dáng gầy nhom như vậy, nhìn qua đã thấy không thể bế được cả cậu!"

Mạc Hàm liếc nhìn hắn: "Cậu đang ngầm cố ý nói tôi nặng chứ gì?"

"Không có!" Đại K càng nói càng phóng đại lên, chỉ còn kém nỗi trèo lên mái nhà lật mái xuống nữa thôi: "Không phải là tôi đây đang lo lắng đời sống tình dục của cậu sau này sẽ không được mĩ mãn sao!"

Mạc Hàm liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói: "Không phiền cậu bận tâm."

Vốn dĩ Mạc Hàm chỉ muốn đưa Mạc Tiểu Dương đến nhà Đại K rồi rời đi luôn, nhưng Mạc Tiểu Dương vừa đụng đến bóng rổ là không muốn buông tay, liên tục van nài cô muốn đánh thêm một lúc nữa, Mạc Hàm đành phải chờ cậu bé.

Đại K đề nghị: "Chỉ đứng ném rổ không có ý nghĩa, chúng ta thi đấu đi?"

Mạc Hàm không hào hứng chút nào: "Có vài người như vậy, đấu cái gì mà đấu?"

Đại K nói: "Hai đấu hai đi, cậu và mặt trắng kia một đội, tôi với Tiểu Dương một đội, xem ai được nhiều điểm hơn."

Trẻ con thích nhất là thi đấu, Mạc Tiểu Dương vỗ tay nhảy cẫng lên: "Được đó được đó!"

Mọi người đều nói như vậy nên Mạc Hàm đành phải kéo Chu Viễn An đến, hỏi anh: "Cậu có biết chơi bóng rổ không?"

Chu Viễn An lắc đầu: "Không biết."

Mạc Hàm quay lại nhìn Đại K, nhún vai nói: "Xem đi, cậu ấy không biết."

Đại K nói: "Bóng rổ thì có cái gì mà không biết chơi? Chỉ cần có tay có chân là có thể chơi được hết."

Chu Viễn An vẫn lắc đầu: "Không chơi."

Đại K nhìn anh một lượt, khinh thường nói: "Tôi nhìn cậu không phải là không biết, nói thẳng ra là không dám đi."

Chu Viễn An không nói gì, đúng lúc này chuông điện thoại của anh vang lên, anh nói tiếng xin lỗi, đi ra một góc nghe điện thoại.

Chuyện thi đấu cứ như vậy không thực hiện được.

"Tôi đã nói gì nào?" Đại K đụng đụng vào cánh tay Mạc Hàm, không quên tự tâng bốc mình: "Cái đồ mặt trắng này ngay cả bóng rổ cũng không biết chơi, cơ thể khẳng định suy nhược, đến lúc đó không phải chỉ vài phút là ỉu sao, còn đại gia tôi đây kim thương không gục…"

Mạc Hàm cầm quả bóng rổ ném vào mặt hắn: "Miệng chó không mọc được ngà voi!"

Sau đó, Mạc Hàm cùng Mạc Tiểu Dương đứng bên dưới bảng ném bóng vào rổ, lần nào cũng trượt, không phải lăn vào bụi cỏ thì cũng rơi trúng vũng nước, may mà có Đại K chuyên gia nhặt bóng.

Không biết Chu Viễn An đang nói điện thoại với ai, vẫn đứng ở bên ngoài nhìn bọn họ, không hề tiến lại gần.

Sau đó Đại K nhặt được bóng nhưng lại không đàng hoàng giao lại, mà cầm quả bóng chạy thẳng về phía Chu Viễn An.

Hắn chạy đến trước mặt Chu Viễn An, giương nanh múa vuốt đi vòng quanh người anh, biểu diễn đủ trò.

Chu Viễn An đứng tại chỗ, có chút không hiểu nhìn hắn.

Đại K khoe khoang xong, cuối cùng dẫn bóng chạy về phía bảng rổ, bước ba bước tiêu chuẩn đẩy bóng vào rổ nhưng… lại trượt.

Quả bóng bất hạnh đập vào bảng rổ, bắn ra bên ngoài.

Bóng lăn về phía trước tầm chục mét, ra ngoài vạch ném ba điểm, dừng lại bên chân Chu Viễn An.

Đại K vội ho khan một tiếng, vẫy vẫy tay về phía đó, hô lớn: "Mặt trắng! Mau ném bóng qua đây!"

Chu Viễn An nghe tiếng, xoay người nhìn thoáng xuống mặt đất, không có phản ứng.

Đại K thúc giục: "Nhanh lên nhanh lên! Đừng có lề mề!"

Chu Viễn An một tay cầm di động, một tay cúi người xuống, vẩy tay hất bóng lên cao.

undefined

Có thể làm được động tác này thì rõ ràng là lực tay của anh phải rất lớn…

Nhưng đây vốn không phải là trọng điểm.

Chu Viễn An xoay mu bàn tay, nắm trọn quả bóng, từ từ nâng cánh tay lên, nhắm ngay về phía khung rổ.

Đây là tư thế ném bóng vào rổ.

Anh muốn ném bóng bằng một tay?

Lại còn ở bên ngoài vạch ba điểm?

Mạc Hàm và Đại K nhất thời nín thở nhìn chằm chằm vào anh.

So với bọn họ thì Chu Viễn An thoải mái hơn nhiều, anh vẫn bình thản nói chuyện điện thoại, xương cùi chỏ nâng lên đến một độ cao nhất định, không do dự vẩy tay ném thẳng bóng về phía khung rổ.

Nhìn như là không hề dùng chút sức nào, nhưng quả bóng lại như tên rời cung, nhanh chóng xoay tròn thẳng tắp bay về phía khung rổ, vào!

Mạc Hàm nghe thấy Đại K đứng bên cạnh thấp giọng mắng: "Đù."

Mạc Hàm cũng có chút kinh ngạc, cô vẫn biết trước giờ Chu Viễn An thích nói giảm nói tránh, nhưng thế này thì…

Không khỏi quá tương phản đi.

Chu Viễn An nghe theo Đại K ném bóng trở lại, sau đó liền lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, tiếp tục không quan tâm.

Đại K không còn mặt mũi nào, một lúc sau mới tiến lại gần Mạc Hàm, đổi cách khác nói xấu anh: "Vừa nãy vẫn còn gạt chúng ta là không biết chơi, vậy mà bây giờ còn khiến chúng ta phải lau mắt mà nhìn, cái này được gọi là gì? Gọi là quá, tâm, cơ!"

Mạc Hàm: "…"

…

Mạc Tiểu Dương chơi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng cảm thấy mệt mỏi, ngồi phịch xuống không chịu đứng lên.

Toàn thân cậu bé bẩn thỉu, Mạc Hàm chê không muốn dắt tay cậu, liền túm cổ áo cậu lôi đến sau lưng Chu Viễn An, nói: "Chúng ta trở về thôi."

Chu Viễn An cúp điện thoại, xoay người lại nhìn bọn họ, lại cúi đầu xuống nhìn Mạc Tiểu Dương.

Mạc Hàm giải thích: "Đại K không đáng tin chút nào, tôi sợ Mạc Tiểu Dương ở với cậu ta mấy ngày sẽ bị nhiễm thói xấu của cậu ta mất, thà rằng để em ấy ở nhà một mình."

Chu Viễn An cười cười, từ chối cho ý kiến.

Mạc Hàm lại hỏi: "Cậu vừa gọi điện thoại với ai mà lâu vậy?"

Chu Viễn An nói: "Người quen."

"Ừm." Mạc Hàm gật đầu, không hỏi nữa.

Sau đó, Chu Viễn An đưa hai chị em về nhà, tiện thể tản bộ một chút.

Trên đường Mạc Hàm vẫn còn cảm thấy thán phục, không nhịn được hỏi: "Lúc nãy cậu ném bóng từ bên ngoài vạch ba điểm rốt cục là thế nào vậy?"

"Là sao?"

"Không phải nói là không biết chơi sao?"

Chu Viễn An hời hợt: "Ăn may mà thôi."

Mạc Hàm không tin: "Ăn may cũng không thể ném chuẩn đến như vậy."

Chu Viễn An giải thích: "Mùa hè năm thứ ba trung học cơ sở, vì để cao lên nên anh thường xuyên chơi bóng rổ, nhưng khi lên cấp ba thì không còn thời gian chơi nữa. Hiện tại thực sự là không biết chơi, chỉ có ném rổ là tạm ổn."

Được rồi, lại là "tạm ổn."

Mạc Hàm quyết định từ nay về sau không thể hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của cái người này nữa.

Tám giờ tối, gió đêm thổi dưới bầu trời trăng.

Tiếng âm nhạc từ phía quảng trường dần xa dần, trong lúc Mạc Hàm lơ đễnh quay đầu thì nhìn thấy làn gió nhẹ thổi bay vạt áo của Chu Viễn An, khuôn mặt tuấn tú dịu dàng càng trở nên nổi bật, khiến bao nhiêu tổn thương cùng buồn phiền đều tan biến.

Cô không nhịn được tiến sát lại gần, lẳng lặng nắm lấy bàn tay anh.

Chu Viễn An hơi sững sờ, rồi ngay lập tức cũng trở tay nắm lại.

Đi tới bên dưới tiểu khu, Chu Viễn An vẫn không dừng bước, anh đưa hai người lên tận trước cửa nhà rồi mới yên tâm.

Sau khi dặn dò mấy câu, anh đóng cửa lại giúp Mạc Hàm, nhẹ nhàng nói: "Anh về đây, ngủ ngon."

Mạc Hàm cũng vẫy tay: "Ngủ ngon."

Anh xoay người bước xuống cầu thang, đột nhiên người phía sau cất tiếng gọi: "Chờ một chút!"

Chu Viễn An quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn cô: "Sao vậy?"

Mạc Hàm mím chặt miệng không nói được câu nào, một lúc lâu sau mới mấp máy môi: "Anh… không vào ngồi một chút sao?"

Hết chương 26.

Tác giả có lời muốn nói: Đây là chương trái ngược với chương trước, chính Mạc gia tự xuống nước làm mình mất mặt. ((#) (///)

Sau khi đăng chương này tui sẽ lên đường ra sân bay, aizz, tui sẽ trở về với thiên nhiên để trải nghiệm thêm kiến thức, kinh nghiệm để em gái An và Mạc gia ngày càng hoà hợp.

Ừm, cách bảng xếp hạng tháng ngày càng gần, trong hai ngày này mọi người hãy bình luận cho tôi thật nhiều, thì tôi sẽ thăng hạng… thăng hạng…

Lời của Bê Ba: Chương sau đôi trẻ chính thức nên duyên =))))

undefined

27. Chương 27

Biên tập: B3

"Vào ngồi một chút" thật ra thì cũng không có chuyện gì khác.

Chu Viễn An cùng xem tivi với Mạc Hàm đến mười rưỡi, chuyển đủ mọi kênh, cô vẫn không có chút ý tứ nào muốn đuổi anh về.

Dù sao thời gian cũng không còn sớm, Chu Viễn An hỏi: "Đêm nay muốn anh ở lại đây sao?"

Mạc Hàm hỏi bâng quơ: "Ba anh không quản anh hả?"

Chu Viễn An nói: "Ông ấy vừa nhận chức ở cơ quan mới, nên hai ngày nay tương đối bận rộn."

"Ừm." Mạc Hàm như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, khẽ mở miệng nói: "Anh muốn ở đâu thì ở đó."

Chu Viễn An nhàn nhạt thu hồi tầm mắt: "Ừ."

Đó chính là muốn nói anh hãy ở lại.

Đêm hôm đó Chu Viễn An mặc quần áo ngủ của Mạc Hạo, đối với anh thì hơi chật chội, quần dài biến thành quần lửng, đũng quần bó chặt lại, chỗ tế nhị vốn được giấu kín bên trong quần nay lại lộ ra không sót tí nào.

Sau khi tắm xong Chu Viễn An đứng trước gương nhìn đi nhìn lại, càng nhìn càng thấy không ổn.

Anh nhíu mày hồi lâu, nhưng cũng không thể làm gì khác, anh đâu thể mặc quần áo của Mạc Tiểu Dương.

Lúc đẩy cửa phòng tắm đi ra ngoài, Mạc Hàm đang ngồi gác chân trên ghế salon, nhàn nhã ngồi bóc nho ăn.

Tầm mắt cô hướng về phía anh, miệng khẽ nhếch lên một chút, sau đó như không nhìn thấy gì quay đầu lại tiếp tục xem tivi.

Mặc dù không nói gì, nhưng Chu Viễn An biết rõ vừa rồi cô nhìn vào chỗ nào, đây cũng không phải là lần đầu.

Vẻ mặt anh không thay đổi đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, lấy đi chậu nho cô đang ôm trong ngực: "Mới vừa lấy từ trong tủ lạnh ra, đợi một lát nữa hãy ăn."

Mạc Hàm hơi bất mãn, đang muốn phản đối, anh lại nói: "Để anh bóc vỏ giúp em, chờ lát nữa hết lạnh thì em ăn."

Sau khi nghe xong, Mạc Hàm mới cam tâm tình nguyện im lặng.

Chu Viễn An vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt, chưa kịp lau khô đã ngồi đây phục vụ cô.

Nhìn bàn tay đẹp đẽ đang bóc nho cũng là một loại cảm giác rất hưởng thụ.

Tầm mắt Mạc Hàm lướt quanh khắp người anh, đột nhiên mở miệng: "Chu Viễn An."

"Ừ?"

"Lúc nãy trên đường trở về em vẫn suy nghĩ đến một chuyện…"

"Chuyện gì?"

Mạc Hàm tỏ vẻ nghiêm túc: "Có phải anh đang muốn đùa giỡn em không?"

Chu Viễn An chớp mắt, nghe không hiểu: "Ý của em là gì?"

"Chuyện muốn em làm bạn gái anh đó."

Chu Viễn An ngừng động tác trong tay lại, quay đầu nhìn cô: "Tại sao lại cảm thấy anh đang đùa giỡn?"

Mạc Hàm nói: "Quá bất ngờ."

Chu Viễn An nói: "Ban đầu lúc em hôn anh cũng rất bất ngờ."

"…" Đây là đang trách cô gây sự trước?

Mạc Hàm liếm đôi môi có chút khô khốc, một lát sau mới nói tiếp: "Được rồi, tạm thời tin tưởng là anh nghiêm túc… Nhưng là, anh thích em sao? Tại sao lại muốn ở cùng với em? Chẳng lẽ là bởi em đã hôn anh?"

Chu Viễn An không trả lời vấn đề này, anh vẫn bận rộn bóc từng quả từng quả nho thả vào chậu trái cây, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Cái lúc không gọi được điện thoại cho em, anh rất nóng ruột, lo lắng không biết có phải em đã gặp phải chuyện gì hay không, sợ em lại trốn vào một chỗ khóc một mình, hoặc là lại chạy tới những nơi hỗn loạn kia để giải toả…"

Mạc Hàm cắn đầu móng tay không lên tiếng.

Chu Viễn An đúng là đoán ra được đến tám – chín phần.

Anh nói tiếp: "Suốt mùa hè này anh chẳng làm gì cả, nên đã nghĩ thông suốt hai chuyện."

"Chuyện thứ nhất, anh vô cùng muốn gặp em."

"Chuyện thứ hai, anh muốn vào thời điểm em khó khăn nhất sẽ được ở bên em, cùng em vượt qua."

"Cho nên khi vừa xuống máy bay, anh liền đưa hết hành lý cho ba anh, chạy thẳng đến tìm em."

"Nhưng khi gặp được em, với anh mà nói, đã tự cảm thấy rằng quyết định mà anh đã phải nghĩ suốt hai tháng qua, hoá ra chỉ có đau khổ kéo dài." Anh nhàn nhạt nhìn cô, nói rõ suy nghĩ trong lòng: "Có lẽ em chưa hề nhận ra một điều rằng, rõ ràng là… trong hai tháng này, em rất ít khi nhớ tới anh."

Mạc Hàm khó khăn né tránh ánh mắt bình thản của anh, cố gắng che giấu trái tim đang đập rộn của mình.

Giọng nói của Chu Viễn An không mang theo chút trách móc nào, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy chột dạ.

Cô chỉ có thể miễn cưỡng quay lại chủ đề: "Anh nói hai chuyện này… Là bạn bè cũng có thể làm được, liên quan gì đến việc thích hay không thích em?"

"Anh cũng không biết nữa." Chu Viễn An nói đến đây, lặng lẽ thở dài: "Chẳng lẽ thực sự là do em đã hôn anh?"

Mạc Hàm chưa kịp mở miệng, anh đã nói tiếp: "Có lẽ trong tiềm thức của anh vẫn đang mong đợi sẽ có lần tiếp theo…"

Gò má Mạc Hàm dần nóng lên, không tiếp tục hỏi nữa.

Một lúc sau, Chu Viễn An bóc nho xong, trả chậu lại cho cô, từng quả cầu nhỏ long lanh nằm ở bên trong: "Có thể ăn được rồi."

Mạc Hàm nhìn thẳng vào anh không chớp mắt.

Trong đầu suy nghĩ không ngừng, cuối cùng cô cũng quyết định: "Chúng ta thử một chút đi."

"Cái gì?"

"Em sẽ làm bạn gái anh."

Chu Viễn An nhìn chằm chằm vào cô.

Mạc Hàm đẩy mặt anh quay sang phía khác, có chút ngượng ngùng: "Anh đừng có nhìn em như vậy, em vẫn chưa nói xong."

Chu Viễn An gật đầu, cố gắng không nhìn cô: "Được, em nói đi."

"Anh là một người con trai quá tốt, tốt đến mức không chân thực." Mạc Hàm ôm hai chân mình, thẳng thắn nói: "Trước đây em nói không muốn yêu đương, là bởi vì sợ mình lại phải chịu thêm nhiều buồn phiền, nhưng em phát hiện ra khi ở cùng một chỗ với anh… ngược lại giống như có thể giảm bớt đi mệt mỏi."

Cô nhẹ giọng nói: "Em cũng không muốn phải chờ quá lâu, nếu như bây giờ chúng ta đã trở nên thế này, vậy không bằng cứ sớm ở chung một chỗ với nhau xem sao."

Chu Viễn An nhìn cô một hồi, khẽ nhếch miệng: "Được."

Mạc Hàm lại nói: "Bạn gái không phải chỉ để cho có, sau này anh phải chăm sóc em thật tốt."

Đây là điều dĩ nhiên, Chu Viễn An gật đầu: "Ừ."

"Nhưng phải đối với Mạc Tiểu Dương tốt hơn cả em."

"Ừ."

"Trứng chiên của anh đều là của em."

Chu Viễn An mỉm cười: "Được."

Mạc Hàm nâng má, suy nghĩ một lúc, nói: "Những cái khác tạm thời chưa nghĩ ra, để sau này nói tiếp."

Đợi một lúc, Chu Viễn An đưa chậu trái cây đến trước mặt cô: "Em có ăn nữa không?"

Mạc Hàm nâng mí mắt: "Anh đút em đi."

Chu Viễn An cũng không chê cô lười, nhanh nhẹn nhặt một quả lên, đưa đến bên miệng cô.

Mạc Hàm lại yêu cầu: "Em muốn anh dùng miệng đút."

Chu Viễn An thả cánh tay xuống, nhìn thẳng vào cô.

"Cho anh chiếm lợi ích, anh không muốn sao?" Mạc Hàm nháy nháy mắt: "Không phải lúc nãy vừa nói đã chờ mong "lần tiếp theo" suốt hai tháng sao?"

"…" Mới ngon ngọt với cô một chút, cô đã đánh cho một cú.

Mạc Hàm nắm tay anh, lộ nguyên hình: "Ngây ngô cái gì chứ? Anh không muốn nhưng em muốn, mau thực hiện nghĩa vụ bạn trai của anh đi."

Chu Viễn An ngập ngừng mấy giây, hỏi: "Mạc Tiểu Dương đã ngủ chưa?"

Vốn không phải là chuyện trộm gà trộm chó gì, nhưng bị anh hỏi như vậy cũng khiến Mạc Hàm xấu hổ đứng lên.

Cô đẩy anh một cái: "Sao phải để ý tới việc em ấy ngủ hay chưa, chúng ta hôn môi thì sao có thể làm em ý thức được?"

Chu Viễn An mím môi: "Cũng đúng."

Một tay anh vòng ra sau lưng cô, ôm cô sát lại gần.

Bàn tay còn lại đưa đến bên miệng cô, vén mấy sợi tóc loà xoà ra sau tai, khiến cả khuôn mặt cô lộ ra.

Làm xong những việc này, hô hấp của hai người đã sớm chung một chỗ.

Nho đâu? Ai còn nhớ đến chứ…

Bọt nước trên mái tóc ngắn của Chu Viễn An nhỏ xuống, có chút lành lạnh, rơi xuống lông mi Mạc Hàm, rồi lại từ từ lăn xuống môi cô, sau đó liền bị anh mút lấy.

Hai người đều còn rất trẻ, răng môi va chạm là điều khó tránh, sau đó dần dần thích nghi đi sâu vào.

Lần đầu tiên hôn sâu, không mấy ai để ý đến kỹ thuật, trong đầu hai người đều chỉ muốn mãi duy trì những ngọt ngào triền miên này, chỉ cần có tình cảm với nhau thì đối phương đều sẽ cảm thấy thoả mãn.

Dần dần Mạc Hàm nhận ra tư thế ngồi của mình không dễ chịu chút nào, cô dứt khoát bước một bước dài, mặt đối mặt ngồi vào lòng Chu Viễn An.

Cô lĩnh hội nhanh hơn Chu Viễn An, mười ngón tay ôm chặt lưng anh, sau đó từ từ đưa lên trên, cuối cùng vòng qua cuốn lấy cổ anh.

Một lúc lâu sau, hai người đành phải hơi tách ra, cho đối phương nhân cơ hội thở dốc một chút.

Mạc Hàm thấy khuôn mặt đỏ ửng của Chu Viễn An, càng nhìn càng thấy mê người, hô hấp còn chưa ổn định đã không kiềm chế được mà nhào tới.

Cái gì mà nói là không muốn yêu, tất cả đều là nói xạo.

Muốn hôn cho đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng của anh sưng lên mới là thật!

Càng về sau tư thế càng trở nên thay đổi.

Cô với Chu Viễn An vô thức đổi vị trí với nhau từ lúc nào, anh vững vàng đè lên người cô, khiến cô không tài nào động đậy.

Người này nhìn qua thì gầy, nhưng lại rất nặng, Mạc Hàm bị ép đến thở hổn hển, lồng ngực phập phồng mãnh liệt.

Lần này cô được ăn thật no, đầu lưỡi đã tê rần, miệng cũng đã sưng lên, thực sự đã không còn phải nhớ nhung nữa.

Chu Viễn An im lặng ôm cô, cũng không động đậy.

Nhưng mà cơ thể chỉ cần hơi có chút phản ứng thì lớp vải mỏng manh kia cũng không thể nào che giấu được động tĩnh bên trong.

Mạc Hàm nói: “Chu Viễn An, anh đang giở trò lưu manh.”

“Ừ?”

“Ừ cái gì mà ừ? Biết điều thì lấy ra cho em!”

Chu Viễn An biết cô đang nói về cái gì, anh có chút quẫn bách, nhỏ giọng nói: “Khi nào thân mật mới có thể như vậy…”

“Ai muốn nghe anh giải thích.” Cô vờ nghiêm mặt, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm vào chỗ kia: “Lấy ra mau lên, nào có ai vừa mới bắt đầu yêu nhau mà đã nuôi chim như thế, thật là đáng xấu hổ.”

Chu Viễn An: “…”

Anh vội vàng ngồi bật dậy, lấy cớ muốn đi “uống cốc nước” chạy vào trong bếp tránh mặt, trốn trong đó mấy phút mới quay lại.

Mạc Hàm ngồi một mình trên ghế salon, liền không ngừng tự chửi bản thân quá vô lại. Rõ ràng là do chính mình sờ tới sờ lui, đến khi gọi người anh em của người ta dậy thì lại không chịu trách nhiệm…

Trách sao được khi một người muốn đánh còn một người lại muốn bị đánh cơ chứ, chỉ sợ rằng sau này cô sẽ càng ngày càng vô lại hơn mà thôi.

Chờ khi Chu Viễn An quay lại, Mạc Hàm gọi anh ngồi xuống bên cạnh mình, bắt đầu làm công tác tra hỏi: “Trước kia anh đã từng có bạn gái chưa?”

“Chưa.”

“Đã từng thích ai chưa?”

“Chưa.”

“Đã hôn cô gái nào chưa?”

“Chưa.”

Mạc Hàm nửa tin nửa ngờ nhìn anh chằm chằm, cẩn thận hỏi lại: “Mơ ngủ muốn làm cái chuyện kia cũng không có?”

Chu Viễn An thực sự không biết làm sao: “Không có.”

Mạc Hàm yên tâm im lặng.

Tốt, tâm lý của cô đã cân bằng rồi.

Xem ra cả hai người đều là mới yêu lần đầu tiên.

Mạc Hàm đưa tay nhéo nhéo cái cằm nhọn của Chu Viễn An, cười như hồ ly: “Tốt lắm, sau này tất cả lần đầu tiên của anh đều sẽ bị đại gia em đây thầu hết!”

***

Sau khi ăn nho xong, Chu Viễn An giám sát cô đi đánh răng rửa mặt, sau đó lên giường đi ngủ.

Mạc Hàm là điển hình của việc được chiều mà kiêu, lười đến mức không chịu tự đi, bắt Chu Viễn An phải ôm mình.

Chu Viễn An hỏi cô: “Anh phải ôm thế nào bây giờ?”

Mạc Hàm nói: “Anh xem ôm thế nào thuận lợi thì ôm.”

Chu Viễn An giơ hai tay, tìm nửa ngày cũng không tìm được cách ôm thích hợp, cuối cùng đành bê đại cô dậy.

Mạc Hàm choàng tay qua cổ anh, hỏi: “Em có nặng không?”

Cái vấn đề này Chu Viễn An làm sao dám trả lời sai, dĩ nhiên phải nói: “Không nặng.”

Mạc Hàm nói: “Em cao như vậy, sao lại không nặng được?”

Chu Viễn An nói: “Không nặng.”

Mạc Hàm cong khoé miệng, mỉm cười hài lòng.

Chu Viễn An ôm cô trở về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Mạc Hàm kéo anh lại, không cho anh đi.

Cô nháy mắt với anh: “Hôn thêm cái nữa.”

“…”

Miệng cô chu lên thật cao, trông chờ: “Hôn một cái nữa đi mà!”

…

Lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh biết làm nũng.

Chu Viễn An ngồi xuống mép giường, một tay vuốt ve tai cô, từ từ cúi đầu xuống, nhắm ngay miệng mà hôn.

Mạc Hàm lại được ăn thêm một bữa yến tiệc, tay thuận thế vòng qua cổ anh, kéo anh nằm lên người mình.

Lần này không được bao lâu, Chu Viễn An đột nhiên nhỏm dậy, thoát khỏi đầu lưỡi của cô.

Mạc Hàm hỏi: “Sao vậy?”

Hô hấp Chu Viễn An rối loạn: “Em nên ngủ đi thôi.”

Mạc Hàm kéo ống tay áo anh không chịu buông: “Không, em vẫn chưa hôn đủ.”

“Thời gian không còn sớm nữa, ngày mai còn phải đến trường làm thủ tục.”

“Chỉ thêm một lúc nữa thôi mà, sau đó sẽ đi ngủ ngay.” Mạc Hàm lặp lại chiêu cũ, chu mỏ nói: “Hôn thêm một cái nữa! Hôn thêm một cái nữa đi màaaa!”

Chu Viễn An hết cách với cô, ánh mắt lảng tránh, cố ý nói bóng gió: “Thêm một lúc nữa thì em lại nói anh…”

Mạc Hàm cười vô lại, ánh mắt gian xảo: “Tí nữa em sẽ không nói anh đâu, em sẽ dùng tay giúp anh, như vậy có được không?”

Chu Viễn An nghe thấy không khỏi đỏ mặt, không biết đáp lời cô như thế nào, đành phải nghiêng mặt nhìn sang chỗ khác.

Nhìn dáng vẻ của anh, Mạc Hàm vui không để đâu cho hết, nhưng cũng không muốn làm khó anh quá, cô đổi giọng nói: “Được rồi, hôm nay em tạm tha cho anh, em buồn ngủ rồi.”

Chu Viễn An gật gật đầu, cẩn thận dém góc chăn giúp cô: “Ừ.”

Nhưng tầm mắt Mạc Hàm vẫn không muốn rời khỏi người anh, cô đột nhiên mở miệng: “Chu Viễn An, em hỏi anh chuyện này.”

“Sao vậy?”

“Có phải anh thích em từ hồi trung học cơ sở không?”

“… Sao lại hỏi chuyện này?”

“Vậy có hay không?”

Vấn đề này Chu Viễn An lại trả lời không hợp ý cô, anh thành thật: “Không có.”

“Thật không?” Mạc Hàm nghi ngờ nhìn anh: “Sao em cứ có cảm giác anh vẫn luôn thầm mến em nhỉ? Trong điện thoại còn giữ nhiều hình em như vậy.”

Chu Viễn An vẫn ngay thẳng: “Trước kia anh chỉ thích đọc sách.”

"…Được rồi." Khoé miệng Mạc Hàm cứng đờ.

Cô tự mình khiến bản thân không vui, không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa.

Chu Viễn An lại giúp cô chỉnh lại chăn, bắt đầu nhớ lại chuyện trước kia.

"Thật ra thì trước đây ấn tượng của anh với em không được tốt lắm."

Mạc Hàm sững sờ: "Trước đây? Khi nào?"

Chu Viễn An nói: "Trung học cơ sở."

"Tại sao?"

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một hồi, nhưng vẫn không biết phải nói thế nào để diễn tả được chính xác suy nghĩ của mình: "Chính là… Ăn mặc diêm dúa, đi đường thì luôn vênh mặt lên, thích mắng chửi người khác, cảm giác không hợp cho lắm."

Mạc Hàm không nghĩ tới anh lại liệt kê một loạt khuyết điểm của mình ra như vậy, nhất thời không vui, dùng sức đẩy anh: "Anh đi đi! Em không muốn nhìn thấy anh nữa! Em không quen anh!"

Chu Viễn An bất đắc dĩ nhìn cô: "Là em bảo anh nói mà, nói xong em lại không thích nghe."

Mạc Hàm ném gối đuổi anh: "Đi mau! Đừng có đứng ở đó nữa! Em buồn ngủ!!"

Chu Viễn An đành phải đi ra cửa, nhưng vẫn không yên tâm quay lại nhìn cô một cái.

Anh tắt đèn, nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon."

Mạc Hàm tức giận quay lưng lại: "Đi đi!"

…

Ngay trước khi Chu Viễn An đóng cửa, cuối cùng cô cũng buồn buồn đáp một câu: "Ngủ ngon."

Hết chương 27.

Tác giả có lời muốn nói: Nội dung được tăng thêm đó nha.!

~Lời của Bê Ba: Ta nói ta nói ta nói em gái An sớm muộn gì cũng thất thân trong tay Mạc Hàm, hahaha. Mà spoil chút là cũng chỉ vài chương nữa thôi nha (^0^)

28. Chương 28: "anh Hay Lắm, Làm Em Nhớ Muốn Chết."

Biên tập: B3

Sáng sớm hôm sau, việc đầu tiên Chu Viễn An làm sau khi tỉnh giấc đó là đi gọi Mạc Hàm dậy.

Lúc đẩy cửa phòng ra mới phát hiện cô đã tỉnh, đang đứng thay quần áo trước cửa sổ.

Mạc Hàm nhón chân kéo rèm cửa sổ lại, một chùm ánh sáng vàng len lỏi vào trong phòng, biến thành một vòng sáng nhàn nhạt rơi trên đỉnh đầu cô.

Cô quay lại cười với anh: "Chu Viễn An, tới kéo khoá giúp em."

Gần đây Mạc Hàm hơi tăng cân, mặc chiếc váy này cảm thấy hơi chật chội, Chu Viễn An kéo khoá có chút khó khăn.

Thế nhưng Mạc Hàm vẫn vững tin rằng anh sẽ không để khoá kẹp vào tóc mình, cô kiên nhẫn chờ đợi, thả lỏng toàn thân phó thác cho anh.

Vất vả lắm khoá mới được kéo xong, Mạc Hàm hóp bụng hít sâu một hơi, trong lòng thầm ảo não, có lẽ hai tuần tới phải giảm cân thôi.

Cô xoay người nhìn về phía Chu Viễn An, nâng váy nhún mình cúi chào, nhướn mày nhìn anh: "Đẹp không?"

Chu Viễn An gật đầu: "Đẹp."

"Người đẹp hay là váy đẹp?"

Chu Viễn An gật gù: "Cả hai đều đẹp."

Mạc Hàm cười cười, lại hỏi tiếp: "Anh phải nói thật với em, lần đầu tiên lúc anh kéo khoá giúp em, lúc đó anh có suy nghĩ gì không trong sáng không?"

Chu Viễn An lắc đầu: "Không có."

"…" Mạc Hàm liếc anh một cái, nhỏ giọng lầm bầm: "Có thể nói dối một chút cũng được mà!"

Thôi, dù sao cũng đã sớm hiểu tính của cái người không biết lãng mạn này rồi.

Mạc Hàm đi vòng qua anh bước ra ngoài, Chu Viễn An kéo tay cô, nói: "Lần đầu tiên kéo khoá giúp em, chẳng qua chỉ cảm thấy em rất đẹp, chứ không dám có suy nghĩ khác."

"Ừ?"

"Nhưng bây giờ thì không giống vậy nữa, em là bạn gái của anh, anh thừa nhận với em lúc nãy anh đã có suy nghĩ khác."

"…"

Chỉ cần nghe một câu này thôi cũng đã khiến Mạc Hàm trở nên vui vẻ rồi.

***

Rửa mặt xong, Mạc Hàm qua phòng Mạc Tiểu Dương gọi cậu bé dậy, dặn dò một ít chuyện hàng ngày, chỉ sợ hai tuần mình vắng nhà cậu sẽ đem nhà ra đốt mất.

Mạc Tiểu Dương vẫn đang mơ mơ màng màng, đầu gật gù vâng dạ.

Mạc Hàm vốn định nấu bữa sáng giúp cậu bé rồi mới đi, thế nhưng đứa trẻ thúi đó lại dám chê mỳ cô nấu, nói là không thích ăn, trực tiếp từ chối.

Cô liền mặc kệ cậu bé, cầm theo túi bánh mỳ và sữa bò lên đường với Chu Viễn An.

Lúc đổi giày ở cửa, đột nhiên Chu Viễn An phát hiện ra hôm nay Mạc Hàm không trang điểm: "Hôm nay em…"

Anh nói được một nửa thì ngừng lại, muốn nói lại thôi.

Mạc Hàm ngẩng đầu nhìn anh: "Em làm sao?"

Chu Viễn An không quen nói những chuyện như thế này, ngập ngừng: "Mặt em hôm nay không dùng những thứ đó sao?"

Mạc Hàm hừ nhẹ: "Không phải là anh không thích sao? Nói em loè loẹt còn gì."

"…"

"Cảm thấy thế nào? Thấy em mặt mộc đẹp hơn hay trang điểm đẹp hơn?" Mạc Hàm vừa nói, tay vừa thò vào túi xách lấy ra một cái gương nhỏ, cô vừa soi gương vừa thở dài: "Aizz, có phải trông nhợt nhạt hơn rất nhiều không?"

Chu Viễn An nắm tay cô, nhàn nhạt nói: "Em không cần phải như vậy, cứ làm chính bản thân em là tốt nhất."

Mạc Hàm thôi không tiếp tục làm dáng nữa, cô cất cái gương, chẹp chẹp miệng với anh: "Không cần anh phải nói thì em cũng tự biết rõ mặt mộc của em rất đẹp rồi."

Nói xong, hất tóc một cái rồi bước đi.

Chu Viễn An: "…"

Đây rốt cuộc là cái người gì?

***

Mặc dù Hoa Kỳ X cũng ở trong thành phố Đồng Quan, nhưng phải ngồi xe mất một tiếng đồng hồ mới đến.

Đang là giờ cao điểm đi làm, trên xe buýt chật kín cả người, Mạc Hàm xách theo hai cái rương lớn, cho dù có Chu Viễn An xách giúp một cái nhưng hành động vẫn rất bất tiện.

Khi đến cổng trường Hoa Kỳ X, họ bắt gặp rất nhiều những khuôn mặt mới mẻ đầy tò mò cùng đi với cha mẹ.

Sau đó có đàn chị khoá trên dẫn bọn họ đi từng nơi một để làm thủ tục nhập học, nộp tiền, tham quan sân trường, mọi việc đều tương đối nhẹ nhàng.

Sau khi làm xong hết mọi thứ, Mạc Hàm mới biết rằng hoá ra Chu Viễn An đăng ký vào khoa Kiến trúc.

Thế nhưng điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, khoa Kiến trúc của Hoa Kỳ X là một trong hai khoa nổi tiếng nhất cả nước, nhân tài vô số, tiền đồ rộng mở, hàng năm chỉ có những học sinh có số điểm cao nhất mới có tư cách dự thi khoa này, dĩ nhiên Chu Viễn An thì không phải nghĩ.

Không giống như Mạc Hàm chọn khoa thiết kế hình ảnh, khoa này không sử dụng kết quả thi đại học thế nên chỉ thu hút những người không còn chỗ nào để đi.

Thậm chí toà nhà giảng dạy của Học viện Kiến trúc cũng tuyệt hơn nhiều so với cái phòng chiếu phim của cô, thiết kế vô cùng hiện đại, bên trong lại có giếng trời khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Sau khi dạo xong một vòng, trong lòng Mạc Hàm khó tránh khỏi có chút suy nghĩ chán nản, không muốn nghĩ tới cái phòng chiếu phim nữa.

Chu Viễn An an ủi cô: "Học kỳ đầu năm thứ nhất có thể thi chuyển sang khoa khác, em cố gắng thi đỗ là được mà."

Mạc Hàm bĩu môi, nào có dễ dàng như anh nói.

***

Sau đó hai người đi tới khu ký túc xá, Chu Viễn An thực hiện đúng nghĩa vụ của một người bạn trai, giúp Mạc Hàm xách hành lý lên lầu, còn hai tay Mạc Hàm thì trống trơn, thản nhiên đi ở phía sau.

Ký túc xá ở Hoa Kỳ X quả thực không ổn cho lắm, phòng rất nhỏ, giường gỉ sét, không có tủ quần áo, nước nóng thì phải tự mình lấy ở lầu hai.

Nghe nói là hai năm sẽ được sửa chữa một lần, cũng không biết có chính xác hay không.

Phòng ký túc của Mạc Hàm có bốn người, không gian hơi chật chội một chút.

Ba người còn lại cũng đều là sinh viên vừa nhập học, ngoại trừ cô thì tất cả đều là người ở nơi khác đến.

Vừa mới tới nên mấy cô bạn tới từ phía Nam xôn xao vây quanh Mạc Hàm, vô cùng mong đợi hỏi: "Ở đây có tuyết đúng không? Có thể nặn người tuyết chứ? Có thể trượt tuyết không?"

"Ách… Sau này mới có tuyết." Mạc Hàm không hiểu tuyết thì có cái gì hiếm lạ: "Nhưng bây giờ đang là mùa hè…"

***

Hai ngày đầu làm thủ tục nhập học, ngày thứ ba tham gia đại hội chào mừng tân sinh viên, sáng sớm ngày thứ tư, sinh viên năm thứ nhất đều phải thay quần áo quân đội, lên xe buýt trường học để đi tới căn cứ quân sự.

Trước khi lên xe, Mạc Hàm bắt Chu Viễn An phải nhét hai chai xịt chống nắng và kem giữ ẩm vào ba lô.

Chu Viễn An để mặc cô tuỳ ý lục lọi phía sau lưng, không hiểu cho lắm: "Anh cần những thứ này để làm gì?"

"Dùng để bôi đó." Mạc Hàm kéo khoá ba lô giúp anh, giơ tay xoa xoa khuôn mặt anh: "Da anh trắng như vậy, bị cháy nắng em sẽ đau lòng lắm."

Nói xong, cô vẫy tay với anh, hất mái tóc đuôi ngựa chạy về xe của lớp mình.

Khi mấy chục chiếc xe rồng rắn đến được căn cứ quân sự thì đã gần trưa.

Tất cả sinh viên đeo hành lý ra thao trường chờ nhận chỉ thị, thầy giáo quân sự điểm danh từng người, rồi chia họ thành từng hàng một.

Theo như quy định thì sinh viên nam và sinh viên nữ không thể huấn luyện chung một chỗ, vì thế Mạc Hàm và Chu Viễn An chỉ có thể nhìn nhau từ xa.

Sau khi đến phòng ký túc xếp hành lý, mỗi lớp xếp thành một hàng đi tới tập hợp trước cửa căng tin.

Bữa cơm đầu tiên không có quá nhiều quy định, nghe lãnh đạo phát biểu xong là có thể ngồi xuống ăn cơm.

Nhưng bắt đầu từ bữa cơm thứ hai, trước khi ăn tất cả mọi người phải thi ca hát, lớp nào giọng lớn nhất sẽ được ăn trước tiên.

Tất nhiên là các sinh viên nữ sẽ phải chịu thua thiệt rồi.

Trước khi đến đây những người hướng dẫn đã nói trước với bọn họ là ở nơi này sẽ rất kham khổ, tất cả đều sẽ bị giản lược tối đa, thức ăn không có thịt cá, càng không được hoang phí.

Mạc Hàm đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn không hề nghĩ tới việc ngay cả chuyện ăn no cũng là cả vấn đề.

Một bàn mười người, sáu món mặn, một món canh và một nồi cơm.

Thức ăn rất ít, là cải trắng xào giấm, bí đỏ xào, dưa chuột xào…

Đầu bếp keo kiệt đến mức ngay cả muối cũng chỉ cho một chút, ở đây trứng xào cà chua đã là món ăn ngon nhất, bị giành giật nhiều nhất rồi.

Nếu như ăn không đủ no, có thể được xin thêm cơm và nước canh, nhưng thức ăn vẫn như cũ không tăng thêm, vì vậy dù có xin thêm cũng vô ích.

Sau khi ăn xong có thời gian nửa tiếng tự do, Mạc Hàm ra ngoài sớm hơn một chút, đứng ở cửa căng tin đợi Chu Viễn An.

Khi trông thấy anh đi ra, cô tiến lại lấy chiếc mũ anh đang đội trên đầu xuống, nói: "Ăn cơm còn đội làm gì, anh bị nghiện đội nón xanh hả?"

Chu Viễn An nói: "Cầm trên tay bất tiện quá."

Mạc Hàm trả mũ lại cho anh, sau đó chăm chú nhìn thẳng vào hai mắt anh.

Hôm nay nắng to, doanh trại này đến một cái cây cũng không có, người Mạc Hàm đổ đầy mồ hôi, cô phải xắn tay áo và gấu quần lên thật cao.

Ngược lại Chu Viễn An lòng yên tĩnh tự nhiên sẽ cảm thấy mát, áo đóng đến chiếc cúc cao nhất, cổ áo nghiêm chỉnh gọn gàng, không cảm thấy khó chịu bức bối chút nào.

Mạc Hàm giơ tay lên nắn cái cằm đẹp đẽ của anh, Chu Viễn An né sang một bên, hỏi: "Ăn no chưa?"

"Chưa." Nhắc tới chuyện này lại cảm thấy đau lòng, Mạc Hàm không kìm được lắc đầu than thở: "Đừng thấy bàn của em toàn mấy cô gái dáng vẻ nhã nhặn mà lầm, thức ăn vừa tới là tất cả đều trở thành chó sói hổ báo hết! Em chỉ chớp mắt một cái thôi mà thức ăn trên bàn đều đã bị ăn sạch rồi! Em đành phải ăn vài miếng cơm trắng rồi đi ra."

Chu Viễn An không nhịn được cười.

Mạc Hàm trợn mắt nói: "Anh cười cái gì? Chẳng lẽ anh được ăn no à?"

Chu Viễn An lắc đầu, anh cũng không cướp được thứ gì, chỉ ăn được bát cơm chan nước canh.

"Đi thôi!" Mắt Mạc Hàm chợt sáng lên, kéo tay anh đi: "Vừa nãy trên đường đi em nhìn thấy phía trước có quán tạp hoá, chúng ta chịu khó đến đó ăn chút đồ ăn không tốt cho sức khoẻ vậy!"

Mạc Hàm có thể nghĩ tới điều này, tất nhiên người khác cũng có thể nghĩ đến.

Cô và Chu Viễn An trợn mắt há mồm đứng trước cửa quán tạp hoá.

Mọi thứ trước mắt đúng là không phải đùa, quán nhỏ chỉ tầm mấy chục mét vuông nhưng chen lấn xấp xỉ khoảng một trăm người. Giống y như cảnh tượng khi siêu thị bán đồ đại hạ giá vậy, khắp nơi chật như nêm, muốn mua chai nước thôi cũng phải vượt qua một đống trở ngại trập trùng.

Chu Viễn An sợ nhất những nơi có quá nhiều người, liền cảm thấy nhụt chí: "Thôi chúng ta đi thôi."

Mạc Hàm hất tay anh ra, ý chí hăng hái sôi sục: "Không được! Em muốn ăn cái gì đó!"

Cô lách mình chen vào trong đống người, dùng sức chui vào trong, thoáng cái đã biến khỏi tầm mắt.

Chu Viễn An ở bên ngoài đợi mười mấy phút, cuối cùng cô cũng ra, thế nhưng nhìn như một người khác.

Tóc tai cô rối tung, mũ trên đầu lệch hẳn sang một bên, cúc áo cũng bị tuột mấy cái, nhưng vẫn gắt gao ôm chặt hai hộp mỳ ăn liền trong ngực.

Mạc Hàm ngoác miệng, đắc ý cười với anh: "Cuối cùng em cũng cướp được hai hộp, thấy em lợi hại không?"

Chu Viễn An không đáp lời, tiến lại giúp cô sửa sang lại hình tượng.

Thật là, vậy mà còn không biết xấu hổ nói người ta là chó sói hổ báo.

Mạc Hàm ném cho anh hộp mỳ gà hầm nấm hương: "Anh không thể ăn cay, ăn hộp này nhé?"

Chu Viễn An gật đầu: "Ừ."

Bọn họ xếp hàng rất dài mới lấy được nước nóng, đổ vào mỳ.

Mấy chiếc ghế nhựa bên ngoài quán tạp hoá đã sớm bị người khác chiếm mất, ký túc xá lại không cho phép mang thức ăn từ bên ngoài vào, hai người đành phải chạy vào trong bụi cỏ, ngồi chồm hổm dưới đất để ăn.

Chu Viễn An thì ngồi xổm, Mạc Hàm sợ mệt, trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Cô ăn xong mỳ, lại uống thêm vài ngụm nước dùng, cảm khái nói: "Aizz… Lúc này mà có một chai giấm thì tốt biết mấy."

Chu Viễn An thấy bát cô trống trơn, liền bỏ đũa xuống, đưa bát của mình đến trước mặt cô: "Em ăn của anh đi."

Mạc Hàm không hiểu lắm nhìn anh: "Sao thế?"

Chu Viễn An nói: "Em ăn no chưa?"

"Chưa no cũng không cần của anh nha!" Mạc Hàm đẩy bát về, cau mày nói: "Anh phải ăn nhiều một chút, trở nên cường tráng khoẻ mạnh, nghe không?"

Cô vươn tay ra bóp bóp cánh tay anh, đánh giá: "Lần sau bế em thì phải thật vững vàng chắc chắn, không cho phép run tay."

"… Ừm." Chu Viễn An cúi đầu xuống, buồn buồn tiếp tục hút mỳ.

Khi bắt đầu huấn luyện buổi chiều, Mạc Hàm đã sớm bôi mấy lớp kem chống nắng.

Mặc dù cô không phải là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé chỉ đi bộ một chút là kêu đau chân, nhưng cũng chưa từng phải đứng suốt bốn năm tiếng đồng hồ như vậy, huống chi còn bị ánh mặt trời nóng như lửa thiêu đốt sau lưng.

Dùng bốn chữ để tổng kết lại buổi huấn luyện ngày hôm nay chính là: Khổ Không Thể Tả.

Buổi tối không phải huấn luyện, sau bữa cơm mọi người có thể tự tổ chức những hoạt động giải trí khác nhau, sau đó nghe loa thông báo các lớp đi tắm rửa.

Còn một lúc nữa mới đến lớp của Mạc Hàm, cô nắm tay tản bộ với Chu Viễn An ở bên ngoài. Dọc đường liên tục gặp phải người quen, không thể không bày ra vẻ mặt tươi cười chào hỏi.

Cô nhỏ giọng than phiền: "Phải nghĩ xem có chỗ nào vắng người không để thân mật mới được."

Chu Viễn An trầm giọng, suy nghĩ hồi lâu: "Không nghĩ ra."

"Có rồi!" Mạc Hàm dừng bước, ánh mắt lấp lánh nhìn anh: "Tới chỗ hôm nay chúng ta ngồi ăn mỳ đi."

Phía sau quán tạp hoá mấy chục mét có một sườn núi nhỏ, diện tích rất lớn, bên trên sườn núi là khu ký túc xá của huấn luyện viên, nhưng bình thường mọi người đều không đi đường này.

Buổi trưa Mạc Hàm và Chu Viễn An ngồi ăn mỳ ở mảnh đất này, bởi vì mỗi năm đều bị giẫm đạp lên nên cỏ đã sớm bị giẫm bằng, chỉ còn lại khoảng đất trống không.

Nhưng nếu men theo đường núi đi về phía sau, dấu chân dần dần ít đi, cỏ không bị cản trở mọc um tùm, chỉ cần một cơn gió thổi qua là cũng có thể che kín cả ánh trăng.

Mạc Hàm tính toán thật hay, cô với Chu Viễn An đi cả một đoạn đường, cuối cùng lại nghe thấy tiếng thì thầm quấn quýt của một đôi tình nhân trong bụi cỏ.

… Phải ngây ngốc trong cái môi trường sống khô khan buồn tẻ lại nghèo nàn này suốt nửa tháng, mọi người đều thật là khổ sở mà.

Không còn cách nào khác, Mạc Hàm kéo tay Chu Viễn An quay trở về: "Được rồi, hay là chúng ta về ký túc xá nghỉ ngơi đi thôi."

***

Tối muộn ngày hôm sau, Mạc Hàm lại có ý tưởng mới.

Mười một rưỡi đêm, chờ sau khi người kiểm tra phòng rời đi, nữ sinh trong ký túc xá lại bắt đầu rì rào hoạt động, chơi điện thoại rồi chơi điện thoại, ăn vặt rồi lại ăn vặt.

Mạc Hàm lặng lẽ vén chăn lên, xuống giường, chạy ra khỏi ký túc xá.

Cô chạy nhanh như mèo, một đường chạy thẳng tới phía khu nhà tắm.

Trên đường bị huấn luyện viên đi tuần tra tóm được, hỏi cô ra ngoài làm gì, cô tuỳ cơ ứng biến nói mình đi vệ sinh.

Nhà vệ sinh và nhà tắm ở cùng một phía, huấn luyện viên không nghi ngờ nhiều, thả cho cô đi.

Thật vất vả mới chạy tới cửa nhà tắm, từ xa đã nhìn thấy một bóng đen đang đứng ở nơi đó, Mạc Hàm từ phía sau nhào tới ôm lấy anh: "Em gái An à em tới rồi đây!"

Chu Viễn An từ từ quay lại nhìn cô, vẻ mặt lúng túng không được tự nhiên.

Mạc Hàm dắt tay anh bước vào trong nhà tắm, miệng lẩm bẩm: "Cái này cũng không thể trách em, chúng ta đều là sinh viên, đều trưởng thành rồi, hẹn hò yêu đương mà cứ phải vụng trộm! Lãnh đạo nhà trường đúng là đầu óc có bệnh, bắt chúng ta phải tới cái nơi này…"

Cả khu doanh trại chỉ có một nhà tắm tập thể, không phân biệt nam nữ.

Lần này có nhiều sinh viên tới học quân sự như vậy nên chỉ có thể chia nhóm ra mà tắm, mỗi lớp được mười phút, chưa giặt đồ xong cũng bị đuổi ra, chuyển sang lớp kế tiếp.

Sau mười rưỡi sẽ ngừng cung cấp nước nóng, bởi vì thời gian vô cùng gấp gáp, thế nên buổi tối mỗi ngày đều sẽ có người đầu vẫn dính bọt xà phòng, hùng hùng hổ hổ ra khỏi nhà tắm, nhìn cảnh ấy khiến Mạc Hàm có thể cười cả ngày.

Vào thời điểm này trong phòng tắm không có một bóng người, giọng hơi lớn một chút là cũng có thể nghe thấy tiếng vang.

Mạc Hàm đè Chu Viễn An lên vách tường, lưng dán sát vào gạch men mát lạnh, hai tay bắt đầu cởi cúc áo của anh.

(Bê Ba: Khoan, cho tui chen vào một câu: Sao cứ có cảm giác như vị trí đang bị đảo lộn vậy nhỉ? lol)

Đối với sự gấp gáp của Mạc Hàm, Chu Viễn An không biết phải làm sao.

Lúc chiếc cúc áo thứ tư bị cởi ra, cô đột nhiên ngẩng đầu lên nháy nháy mắt với anh: "Đêm nay đã ăn no chưa?"

Cô đột nhiên hỏi vấn đề này khiến Chu Viễn An sững sờ mấy giây, sau đó mới trả lời: "Ăn no rồi."

"Thật không? Để em kiểm tra xem sao." Câu cuối còn chưa nói xong, cô liền nhảy lên đu cả người bám vào Chu Viễn An: "Xem xem anh có đủ sức hay không nào."

Chu Viễn An hiểu ý, vội vàng nâng hai tay lên đỡ lấy chân cô.

Dính sát vào nhau, Mạc Hàm tiếp tục cởi cúc áo anh, lại không kịp chờ đợi đưa lưỡi liếm miệng anh một lượt: "Anh hay lắm, làm em nhớ muốn chết."

Chu Viễn An khẽ đáp lại, há miệng ngậm lấy đầu lưỡi của cô.

Có lẽ đã bị đèn nén mấy ngày liền nên lần này Mạc Hàm vô cùng hưng phấn, vui vẻ làm loạn quên trời đất, Chu Viễn An không tài nào giữ được tay cô, bất đắc dĩ nói: "Đừng làm rộn nữa."

Lúc này Mạc Hàm mới tạm ngừng lại, chậm rãi phối hợp với nhịp điệu của anh.

Truy đuổi và bị truy đuổi, dây dưa và bị dây dưa, những xúc cảm lạ lùng trong im lặng này đã khiến trái tim nổ tung.

Mười phút trôi qua, cánh tay Chu Viễn An đã mỏi nhừ, thể lực tiêu hao, anh đổi vị trị xoay Mạc Hàm dựa vào vách tường, nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Sau lưng có chút đau rát, là do bị móng tay của cô cào vào, người con gái này ra tay đúng là không biết nặng nhẹ.

Mới chỉ nghe qua đàn ông khi hôn mới không kiểm soát được hai bàn tay làm bậy, chưa bao giờ nghe tới việc phụ nữ cũng sẽ như vậy…

Chu Viễn An cúi đầu nhìn cô, một đôi mắt sáng ngời có thần, đôi đồng tử đen láy như bầu trời đêm.

Lại nhìn qua dáng vẻ quần áo xộc xệch của bản thân, thôi, tốt nhất là đừng nhìn.

Anh cất tiếng: "Còn muốn nữa không?"

Mạc Hàm gật đầu, liếm môi: "Muốn chứ."

Chu Viễn An cúi người hôn cô, lần này tay của anh cũng không nhàn rỗi nữa, một tay nắm vai, một tay choàng lấy eo cô.

Mặc dù cả hai người đều rất gầy, nhưng suy cho cùng thì vóc dáng của con gái vẫn không giống của con trai, vòng eo chỉ đầy một nắm tay, mềm mại như không có xương vậy.

Ôm nhuyễn ngọc ôn hương ở trong lòng, tay Chu Viễn An dừng lại một chút bên hông cô, sau đó không kìm được muốn dò vào trong quần áo.

Lúc anh vừa có chút động tĩnh thì lại bị Mạc Hàm hung hăng hất tay ra, nói: "Chỉ có mình em được sờ anh, còn anh không được phép sờ em."

Chu Viễn An giật mình, giọng nói có chút uỷ khuất: "Tại sao?"

Mạc Hàm: "Em vừa tắm xong, không mặc áo ngực."

"…"

Nhiệt độ ban đêm xuống thấp, lúc từ phòng tắm đi ra, một trận gió thổi khiến Mạc Hàm run cầm cập.

Mặt Chu Viễn An cũng dần dần hết ửng đỏ, thành thật nghiêm túc đứng ở bên cạnh cô, cúc áo cũng đã được đóng lại cẩn thận, chỉ có những nếp nhăn trên áo mới có thể lộ ra chút dấu vết.

Mạc Hàm móc từ trong túi ra một gói thuốc lá, hất cằm với Chu Viễn An: "Anh về trước đi, em hút xong điếu thuốc sẽ về."

Chu Viễn An khẽ nhíu mày: "Muộn như vậy rồi, đừng hút nữa."

Mạc Hàm không suy chuyển: "Hút điếu thuốc vào ngủ mới ngon, anh đi trước đi, không cần để ý đến em."

Chu Viễn An nhìn chằm chằm vào cô, không cử động.

Mạc Hàm nói: "Sao vậy? Anh cũng muốn một điếu?"

Chu Viễn An lắc đầu.

Mạc Hàm không để ý tới anh nữa, cúi đầu bật lửa, đốt điếu thuốc.

Biết rõ anh bị viêm mũi không ngửi được mùi này, cô lẳng lặng bước sang bên cạnh hai bước, ngồi xổm xuống nhả khói.

"Anh không về sao?" Cô hỏi.

"Chờ em."

"Anh với em đâu có ở cùng một chỗ."

"Cũng vẫn chờ em."

Mạc Hàm cười cười: "Được rồi."

Mạc Hàm hút thuốc rất chậm, bất kể thuốc lá ngon hay dở cũng sẽ đều từ từ thưởng thức, đó đã trở thành thói quen.

Hút một điếu thuốc hết sáu phút, Chu Viễn An quả thực cái gì cũng không làm, đứng cách đó hai mét đợi cô trong gió lạnh.

Thật ra thì anh không thích cô hút thuốc.

Dáng vẻ khi cô nhả khói có chút thành thục không phù hợp với tuổi, khói mù lượn lờ bao quanh khuôn mặt đó, thật giống như chỉ cần chớp mắt một cái thôi là sẽ biến mất trong màn đêm cô tịch, khiến người khác cảm thấy cô cách rất xa.

Cái cảm giác xa cách kia, không giống như người đã từng rúc vào lòng anh run lẩy bẩy, cũng không giống như người vừa mới ngay trước đây thôi vẫn còn cuồng nhiệt hôn anh.

Liệu cô có thể vì anh mà cai thuốc không?

Mặc dù bọn họ chưa hề thảo luận về đề tài này, nhưng trực giác của Chu Viễn An đã nói cho anh biết rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Ít nhất là hiện tại sẽ không bao giờ.

Hết chương 28.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước đã tăng thêm rất nhiều nội dung, nếu như không thấy bạn nhớ cố gắng nhìn một chút.

Tui ở trong núi chúc mọi người giao thừa vui vẻ!

Chương này tui phát cho mọi người một trăm bao lì xì, ai tới trước được trước (?? ??)

Lời của Bê Ba: đảo lộn, đảo lộn hết rồi. Tui tuyên bố đảo lại, nữ chính là Em gái An rụt rè còn nam chính là Mạc gia hư hỏng nha.!~ =))))

29. Chương 29: Nếu Như Sau Này Anh Được Làm Chủ Tịch Hội Sinh Viên, Em Sẽ Cai Thuốc Lá

Biên tập: B3

Sau khi kết thúc khoá học quân sự, Hoa Kỳ X đã tổ chức thêm rất nhiều hoạt động trong khuôn viên trường, các đoàn thể, hội sinh viên treo biển chiêu mộ thành viên mới, kết hợp với nhiều cuộc thi khác nhau...

Đây là một trường nghệ thuật, nơi mà mọi thứ đều được đổi mới rất nhanh chóng, như vậy mới khiến bạn có thể vĩnh viễn duy trì và phát huy được tinh thần sáng tạo của mình.

Trường đại học là một điểm khởi đầu mới trong cuộc đời mỗi người.

Môi trường giáo dục và các mối quan hệ cá nhân hoàn toàn không giống với thời cấp ba, có người chọn việc khép kín không thay đổi bản thân, có người lại rất nhanh chóng thích nghi với những quy luật mới, hoàn hảo chuyển đổi từ học sinh trung học trở thành một sinh viên đại học.

Chu Viễn An lại ở giữa hai loại người này.

Không còn những lời đồn đại nhảm nhí vướng bận, cuộc sống của anh thanh tĩnh hơn nhiều so với trước kia.

Khác với thời trung học suy nghĩ còn chưa thông suốt, đối với những người ưu tú ở bên cạnh thì sinh viên đại học thường chỉ giấu những suy đoán ở trong lòng, chứ không dám thể hiện ra bên ngoài khiến bản thân đắc tội với người khác.

Thời gian vừa qua Chu Viễn An đều luôn thanh tâm quả dục, không tham gia kết bè phái trong lớp, cũng không cuốn vào bất kỳ những tranh chấp danh lợi nào.

Không ít người biết chuyện anh được nhận vào khoa Kiến Trúc bằng số điểm tuyệt đối.

Có mấy lần Mạc Hàm qua tìm anh, nhìn thấy mấy cô gái vây xunh quanh anh, vừa nói vừa cười, đổi đủ loại đề tài để bắt chuyện với anh.

Mạc Hàm cảm thấy rất thú vị, thời trung học rất hiếm khi được nhìn thấy hình ảnh như thế.

Dẫu sao thì hồi ở trường trung học, ngoại trừ cô thì không có ai dám trắng trợn thích cái người lập dị trong mắt người khác này.

Có lẽ bản thân Chu Viễn An vẫn như cũ không hề thay đổi, nói dễ nghe một chút thì là trầm tĩnh ít nói, nghiêm túc chững chạc, còn nói khó nghe ra thì chính là: Ba cây gậy đập vào một bịch bông nhàm chán.

Trước đó Hoa Kỳ X tổ chức một loạt những hoạt động lớn nhỏ, anh đều mặc kệ không quan tâm, không để ý, không tham dự.

Nhập học được một tháng nhưng anh không kết giao thêm được một người bạn nào.

Việc bận rộn mỗi ngày của anh, ngoài học tập thì chính là vẽ tranh.

Gần đây lại có thêm một việc nữa, đó là luyện hôn với Mạc Hàm.

Một bụng bí bách không được giải toả thì cũng chỉ có thể bốc ra mùi thối, Mạc Hàm tự chủ trương giúp anh đăng ký tham gia vào hội sinh viên.

Thứ nhất là có thể để tài năng của anh có đất dụng võ, thứ hai là có thể giúp anh gặp gỡ thêm nhiều bạn bè.

Buổi tối ngay trước ngày diễn ra cuộc phỏng vấn Chu Viễn An mới biết được chuyện này, nhưng anh cũng hề không cảm kích, ngược lại chỉ muốn tìm đủ mọi cách để có thể rút tên ra khỏi danh sách.

Mạc Hàm mắng anh: “Sao anh lại phải sợ hãi như vậy? Chỉ phỏng vấn thôi chứ đâu phải là lột da anh, tại sao không chịu thử một chút?”

Chu Viễn An nói: “Không muốn làm chuyện mà mình không hứng thú.”

"Ai da, anh vẫn còn lớn miệng hả!" Mạc Hàm khoanh tay: "Vậy anh cảm thấy hứng thú với chuyện gì?"

Chu Viễn An chỉ chỉ vào cô: "Em."

"Đừng có đánh trống lảng!" Mạc Hàm liếc anh: "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó!"

Cô bắt đầu khuyên bảo: "Anh không cảm thấy là anh quá ít bạn sao? Ngoại trừ ba và người bạn thần bí kia của anh, em chưa thấy anh nói chuyện với ai được quá mười câu cả. Sau này em giới thiệu với người khác nói rằng bạn trai em là Chu Viễn An, người ta lại hỏi 'Chu Viễn An là ai?', vậy có phải là khó xử không! Nếu như chẳng may một ngày anh đột nhiên biến mất, em phải biết đi đâu để tìm anh đây!"

Mạc Hàm bắt chước giống y như thật, khiến Chu Viễn An không nhịn được mà phì cười.

Mạc Hàm đe doạ anh: "Không cho cười!"

Chu Viễn An cố nhịn: "Ừ, không cười."

Mạc Hàm lại nói tiếp: "Không phải tất cả mọi người đều có thể giống em, quấy nhiễu khiến anh quen với sự tồn tại của em. Anh phải chủ động hoà nhập với xunh quanh thì người khác mới có thể đáp lại anh được."

Cô nói chậm lại, thành khẩn: "Em không muốn những khi em không có ở đây, anh lại phải lẻ loi ăn cơm một mình ở căng tin, anh có hiểu không?"

Chu Viễn An không lên tiếng, mà nâng cằm của cô lên, chăm chú nhìn vào cô.

Mạc Hàm chạm vào tay anh: "Anh có nghe thấy không đó?"

Ánh trăng chiếu vào đôi mắt Chu Viễn An, thật lâu anh không lên tiếng, Mạc Hàm không hiểu lúc này anh còn thâm tình cái gì, nhưng có lẽ cô đã thực sự bị ánh mắt đó đầu độc.

Một lúc sau, Chu Viễn An choàng tay qua ót cô, từ từ tiến lại gần, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mở đôi môi của cô ra.

Mạc Hàm không thể nào kháng cự lại được sự thân mật kiểu này, liền há miệng ra cho anh tiến vào.

Anh dùng hết sự dịu dàng của mình, kiên nhẫn cọ sát, hơi thở của anh ngập tràn khoang miệng, khiến Mạc Hàm như tan chảy ra.

Sau khi kết thúc, Mạc Hàm vẫn nhung nhớ cắn cắn cằm anh, bàn tay cũng không nhịn được mà sờ loạn khắp nơi, miệng lẩm bà lẩm bẩm: "Tiêu rồi, em nghiện rồi…"

"Nghiện cái gì cơ?"

"Chậc… Phải gọi cái này là gì nhỉ?" Mạc Hàm ngẫm nghĩ một lúc, tự nghĩ ra một câu: "Nghiện hôn?"

Chu Viễn An ngầm chấp nhận cái từ này, lại thuận theo lời cô tiếp tục hỏi: "Vậy nghiện hôn hơn hay nghiện thuốc lá hơn?"

Mạc Hàm không nghĩ đột nhiên anh lại lôi hai vấn đề này ra so sánh với nhau, cô nhìn anh như nhìn đồ ngốc: "Sao có thể giống nhau chứ? Tự nhiên anh lại đi tranh giành với một điếu thuốc làm cái gì?"

"…" Cô hoàn toàn hiểu sai ý anh.

Chu Viễn An lấy tay cô ra khỏi ngực mình, thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: "Ngày mai anh sẽ đi tham gia phỏng vấn, nhưng em phải đáp ứng anh một chuyện."

Mặt Mạc Hàm nhất thời biến sắc, cô trợn mắt nhìn anh: "Em cứ nghĩ vừa rồi anh hôn em có nghĩa là đồng ý rồi, sao giờ lại còn yêu cầu gì nữa?!"

"Anh chưa hề nói đồng ý."

Mạc Hàm chậc một tiếng, tức giận nói: "Vậy anh muốn thế nào?"

Chu Viễn An nói: "Em cai thuốc đi."

"Cái gì?"

“Cai thuốc.”

“… Tại sao đột nhiên lại nói đến cái này?”

“Anh thấy em một ngày hút tận ba bốn điếu, không tốt cho sức khoẻ chút nào.”

“…”

Mạc Hàm khẽ khom lưng, không tình nguyện cho lắm: “Đây không phải là chuyện có thể làm trong ngày một ngày hai, để sau hãy nói đi.”

Chu Viễn An yên lặng, nhìn cô chằm chằm không nhúc nhích.

Mạc Hàm nhìn lướt qua anh rồi nhìn về phía khác, mấy giây sau lại quay đầu lại nhìn anh.

Từ đầu đến cuối Chu Viễn An không tỏ thái độ gì, chỉ là nhìn cô đến nỗi như muốn chọc thủng cả mặt cô ra vậy.

Mạc Hàm quyết định cứu vãn bầu không khí dưới ánh trăng, cô thở dài, sau đó lôi một điều kiện gần như không thể nào thực hiện được ra để đặt cược.

“Nếu không thì như thế này đi? Sau này anh mà được làm chủ tịch hội sinh viên thì em sẽ cai thuốc, được không?”

Chu Viễn An như có chút suy nghĩ nhìn cô, một lúc lâu sau gật đầu: “Được.”

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạc Hàm tự mình theo Chu Viễn An tới phòng họp báo danh, sợ anh khi lâm trận lại bỏ chạy.

Bên ngoài hành lang phòng họp đã sớm đứng đầy người, có người ngồi đọc lại lý thuyết, có người đang không ngừng luyện mỉm cười trước gương, không khí tràn ngập sự khẩn trương.

Mạc Hàm hỏi Chu Viễn An – người chẳng mang theo thứ gì tới: “Tối hôm qua anh có chuẩn bị gì không?”

Chu Viễn An lắc đầu: “Không có.”

Mạc Hàm chế nhạo: “Vậy anh làm sao để đỗ được chức chủ tịch đây?”

Chu Viễn An cười cười: “Tuỳ duyên đi.”

Chu Viễn An ghi họ tên ở chỗ bí thư, sau đó cũng ra xếp hàng cùng những người khác.

Mạc Hàm chờ anh được một lúc, nhàm chán ngáp dài.

Cô rảnh rỗi không có chuyện gì làm, ánh mắt nhìn lơ đãng, tai vểnh lên nghe ngóng xung quanh.

Đột nhiên liếc thấy cửa phòng họp mở ra, một nữ sinh viên mặc bộ váy màu đen bước ra từ bên trong, nhìn qua có vẻ là cũng tới phỏng vấn.

Trái với những người cùng tới phỏng vấn khác đang lo lắng thì dáng vẻ cô ta ung dung bình thản, cứ như mọi việc đã nằm hết trong lòng bàn tay cô ta rồi, tựa như chính cô ta đã trở thành một thành viên của hội sinh viên vậy.

Mạc Hàm cắn đầu ngón tay, đưa mắt nhìn theo cô ta lướt qua bên cạnh mình rồi biến mất ở cuối hành lang, không khỏi có chút buồn bực.

Đây chẳng phải là bạn gái đương nhiệm của Lý Việt Hải sao? Tên gì nhỉ… Lâm Đoá Nhi?

Cô ta cũng học ở Hoa Kỳ X?

***

Mạc Hàm không đợi được Chu Viễn An phỏng vấn xong, buổi trưa cô đã hẹn Lê Khả ăn cơm, tiện thể đến trường cô ấy thăm quan một vòng, vì vậy đành phải rời đi trước.

Cô gái nhỏ Lê Khả này gần đây luôn buồn bã không vui, tâm trạng kìm nén hết vào không bộc lộ ra khiến cô cảm thấy rất đồng cảm, cũng không hiểu học tập bận rộn như vậy thì lấy thời gian đâu ra để u buồn nữa.

Lúc Mạc Hàm xuống xe, từ xa đã nhìn thấy cô ấy mặt mày ủ ê đứng đợi ở cổng trường, ngay cả khuôn mặt tròn trịa như trứng ngỗng cũng gầy đi một chút.

Cô mỉm cười chạy tới, đưa tay bóp bóp mặt cô ấy: "Đang nghĩ chuyện gì thế? Sao lại không vui như vậy?"

Lê Khả miễn cưỡng nở nụ cười, lắc đầu nói: "Không có gì."

Mạc Hàm khoác vai cô ấy: "Đi thôi! Nghe nói đồ ăn ở căng tin trường cậu rất ngon, mau dẫn mình đi nếm thử nào!"

Lê Khả cười: "Không thành vấn đề."

Mạc Hàm quả thực đã được mở mang đầu óc, căng tin chỗ này còn được chia thành hai khu ẩm thực Trung Quốc và đồ Tây. Mạc Hàm không chút do dự sang luôn bên khu đồ Tây, gọi hai phần bít tết. Mặc dù mùi vị không thể nào ngon như nhà hàng, nhưng giá cả khá là phù hợp với sinh viên.

Lê Khả nói mình không có khẩu vị, uống mấy hớp nước chanh xong đã nói no. Cuối cùng phần bít tết còn lại cũng rơi vào bụng Mạc Hàm.

Mạc Hàm nhìn dáng vẻ không yên lòng của cô ấy, rốt cuộc không nhịn được vỗ bàn một cái, vạch trần tâm tư cô ấy: "Cậu vẫn còn nghĩ đến Lý Việt Hải đúng không?"

Lê Khả ấp úng, hồi lâu mới gật đầu một cái.

Mạc Hàm bất bình giùm cô ấy: "Cậu còn nghĩ đến cái tên khốn đó làm gì? Anh ta có tốt với cậu đâu?!"

Lê Khả nhỏ giọng nói: "… Rất tốt mà."

Mạc Hàm phát cáu: "Thế mà anh ta còn…!"

"Mạc Hàm, cậu không biết đâu." Lê Khả vội cắt đứt lời cô: "Ba mình gần đây làm ăn thua lỗ, nợ rất nhiều tiền, ngay cả tiền học phí thiếu chút nữa mình cũng không thể đóng được, là trước đó Lý Việt Hải đã giúp mình…"

Mạc Hàm trợn mắt: "Chẳng qua chỉ là cho cậu mượn mấy nghìn mà cậu liền khăng khăng một lòng với anh ta?"

"Không phải là mình không quên được anh ấy, mình chỉ đang lo lắng cho anh ấy thôi…"

Lê Khả thong thả nói: "Sau hôm kia mình có gặp anh ấy mấy lần, nhìn qua thấy anh ấy không ổn chút nào, nhưng vẫn mỉm cười khích lệ mình, quan tâm mình như bạn bè…"

Mạc Hàm không biết phải làm sao để mắng cho cô ấy tỉnh, giận đùng đùng: "Đối tốt với cậu hơn nữa thì cũng vô ích! Bây giờ người ta có bạn gái khác rồi!"

Lê Khả giật giật khoé miệng, cuối cùng bị cô chặn họng không sao nói tiếp được, buồn bã cúi đầu nhìn xuống đất.

Mạc Hàm cắn ống hút, oán hận nói: "Đáng lẽ ra ban đầu mình không nên đồng ý cho hai người ở chung một chỗ."

"…"

"Mạc Hàm."

"Ừ?"

"Lần trước ở trong KTV, Lý Việt Hải nói cậu thích anh ấy, là thật sao?"

"…"

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Tại sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?"

Lê Khả nói: "Mình rất muốn biết, cậu nói thật với mình đi, mình sẽ không suy nghĩ gì đâu."

Mạc Hàm lặng lẽ uống ngụm nước chanh, không trả lời.

"Mình không thích Lý Việt Hải." Cô uống một hơi cạn sạch nước chanh, đặt cốc lên bàn, không nhanh không chậm nói: "Huống hồ là mình đã có bạn trai rồi."

Hai mắt Lê Khả liền sáng rực lên, tò mò hỏi: "Bạn trai? Bắt đầu từ khi nào? Bạn đại học sao?"

"Không phải." Mạc Hàm lắc đầu: "Là Chu Viễn An, chắc cậu vẫn còn nhớ, là bạn học cấp hai của chúng ta đó."

"Chu Viễn An à..." Lê Khả nhớ đến cái tên này, gật đầu: "Có nhớ, cậu ấy học cùng trường cấp hai với chúng ta."

"Không phải hai chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau sao? Tại sao tự nhiên lại thành một đôi?"

"Rất đột ngột sao?" Mạc Hàm nhún vai, ra vẻ giải thích: "Vừa vặn mình bị sắc đẹp của anh ấy mê hoặc, anh ấy lại không chê mình ngực nhỏ, cứ thế là ở cùng một chỗ thôi."

Lê Khả phì một tiếng bật cười.

Mạc Hàm thấy đây là nụ cười thực sự đầu tiên của cô ấy trong ngày hôm nay, liền thở phào một hơi.

Hai người ăn xong bữa trưa, lúc từ căng tin đi ra, đột nhiên Lê Khả ai nha một tiếng, vỗ trán.

Mạc Hàm cho là cô ấy bỏ quên thứ gì, nhưng lại nghe cô ấy nói: "Mình vừa nhớ ra chuyện này."

"Chuyện gì vậy?"

"Cậu còn nhớ Đào Duyệt không?" Lê Khả nói.

Lâu lắm rồi mới nghe được cái tên này, đầu óc Mạc Hàm trống rỗng hai giây.

Không chờ cô phản ứng, Lê Khả đã nói tiếp: "Hồi cấp hai Chu Viễn An là bạn cùng bàn với cô ấy."

Mạc Hàm há miệng, ống hút rơi thẳng xuống đất.

Hết chương 29.

30. Chương 30: Lý Việt Hải, Anh Thật Độc Ác

Biên tập: B3

Mạc Hàm đã hẹn trước với Chu Viễn An rằng buổi chiều cô sẽ đi đón Mạc Tiểu Dương tan học, buổi tối sẽ đến quán bar mọi ngày biểu diễn, để khi Chu Viễn An học xong tiết học buổi chiều thì cứ thế đến thẳng đó.

Chu Viễn An đến coi như vừa đúng lúc, khi Mạc Hàm bắt đầu hát đến bài thứ hai thì nhìn thấy anh phong trần mệt mỏi đẩy cửa quán bar bước vào.

Mạc Hàm vừa đánh đàn guitar vừa huýt sáo với anh.

Chu Viễn An đi xuyên qua đám người, tới chỗ ngồi sát sân khấu, kêu phục vụ rót cho mình cốc nước lọc, sau đó ngồi xuống im lặng nghe cô hát.

Ánh mắt Mạc Hàm luôn dõi theo anh.

Tối nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ quốc khánh, quầy bar rất náo nhiệt, người lui tới nhộn nhịp, tiếng cụng ly xen lẫn tiếng hoan hô rất dễ dàng át đi tiếng hát của cô.

Mạc Hàm nhắm mắt, hoà vào trong những giai điệu của bài hát, tâm trí cô trở nên tĩnh lặng, đắm chìm vào thế giới của riêng mình.

"Em đã thấy cơn mưa lớn đổ xuống sa mạc

Đã thấy biển khơi trao nụ hôn cho loài cá

Đã thấy ánh hoàng hôn cố đuổi theo ánh bình mình

Nhưng chưa được thấy anh.

Em đã được nghe tiếng đồng hoang vu trở nên náo nhiệt

Được nghe tiếng bụi bặm chôn vùi lâu đài

Được nghe tiếng bầu trời từ chối loài chim

Nhưng chưa được nghe tiếng anh.

Em đã có thể từ chối ánh trăng tròn vành vạnh

Từ chối hết thảy những điên cuồng

Từ chối những mời gọi dụ dỗ

Nhưng em sẽ không từ chối anh."

Đây là lời tỏ tình nghe qua thì đơn giản nhưng cũng êm ái nhất của cô.

Chỉ tiếc rằng chưa từng gặp được một người nào tốt đẹp như trong lời bài hát.

Hát ra cũng chỉ khiến bản thân tự ôm ấp tình cảm mà thôi.

Sau khi biểu diễn xong, Mạc Hàm rời đi bằng cửa sau của quán bar.

Không phải chờ lâu, ngay lập tức Chu Viễn An cũng theo ra ngoài.

Câu đầu tiên anh vội vàng giải thích: "Xin lỗi, sau khi tan học người của hội sinh viên tới thông báo anh đi phỏng vấn vòng hai, cho nên mới tới muộn."

"Nhanh như vậy sao?" Mạc Hàm ngạc nhiên nói: "Buổi sáng mới phỏng vấn, buổi chiều đã phỏng vấn vòng hai luôn?"

"Đúng vậy."

Mạc Hàm cười cười, hỏi: "Vậy kết quả ra sao rồi?"

Chu Viễn An nói: "Không rõ nữa, bí thư nói sau kỳ nghỉ quốc khánh mới thông báo kết quả."

"Ừm, vậy thì ngồi chờ tin tốt thôi."

Mạc Hàm chào tạm biệt với những thành viên khác trong ban nhạc, lát nữa cô không cùng đi uống rượu với bọn họ, cô về nhà luôn với Chu Viễn An.

Từ quán bar đến trạm xe có một đoạn đường mòn vòng vèo, Chu Viễn An không nhớ đường, Mạc Hàm bèn nắm tay dắt anh đi.

Trạm xe ở khu này rất nhỏ, ít người đi nên cũng chỉ có hai tuyến chạy qua, trung bình cứ mười lăm phút mới có một chuyến.

Mạc Hàm đưa túi xách cho Chu Viễn An, mình thì lười biếng tìm một chỗ ngồi xuống.

Cả ngày cô chạy khắp nơi không được nghỉ chút nào, hai mí mắt mỏi rũ xuống, ánh mắt mơ màng nhìn xung quanh không mục đích.

Đèn đường sáng rực, những con phố ngang dọc cũng vừa mới bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Đối diện trạm xe là một dãy nhà dân chật chội, nước sơn đã bị mưa nắng ăn mòn, trở nên loang lổ nhạt màu, nhưng lại tăng thêm một chút mùi vị sinh hoạt khói lửa.

Những năm gần đây nhiều gia đình bắt đầu mở khách sạn nhà nghỉ nhỏ để kinh doanh, Mạc Hàm dõi mắt nhìn theo, từng dãy bảng hiệu chi chít chằng chịt khiến mắt hoa cả lên, đa phần đều là bảng trắng chữ đỏ, điều kiện tốt hơn một chút thì dùng hộp đèn neon.

Red City Hotel, Khách sạn sinh viên Hưng Long, Khách sạn công cộng… đếm không xuể, tất cả đều chỉ cần nhìn qua một lần là dễ dàng quên mất.

Xa xa, có một đôi trai gái say rượu đang đỡ nhau đi vào một khách sạn, ôm ôm ấp ấp, tư thế vô cùng mập mờ, không cần đoán cũng biết họ đi vào đó làm cái gì.

Mạc Hàm ngáp một cái, thu hồi ánh mắt.

Cô quay đầu sang nhìn mới phát hiện ra tầm mắt của Chu Viễn An cũng đang nhìn về phía kia không chớp mắt.

Không biết anh đang ngẩn ngơ đứng đó làm cái gì, Mạc Hàm khua khua mấy cái trước mặt anh, anh mới lấy lại tinh thần.

Mạc Hàm cười cười, không nhịn được trêu chọc: "Sao nào, anh đang hâm mộ người ta hả?"

Chu Viễn An đáp: "Đâu có."

"Vậy mà anh còn nhìn người ta?"

Chu Viễn An không trả lời, mấy giây sau mới nói: "Nếu như anh muốn thì em có cho không?"

Lúc nói ra những lời này, giọng anh vẫn bình thản như cũ, không hề có chút trêu chọc ngả ngớn nào.

Nhưng lại khiến mặt Mạc Hàm nóng ran lên, xấu hổ giơ nắm đấm trước mặt anh: "Đàn ông cách anh đều cùng một giuộc, chưa gì đã nghĩ đến chuyện lên giường."

Chu Viễn An không phủ nhận, khẽ mỉm cười, rồi nắm lấy bàn tay bị gió thổi lạnh buốt của cô, nhét vào trong túi áo khoác của mình.

Vận may của bọn họ cũng không tệ lắm, chỉ phải đợi một lúc thôi là xe đã đến. Mạc Hàm nhanh tay kéo Chu Viễn An bước lên xe cùng với vài người khác.

Cô không mang đủ tiền lẻ, liền nhét bừa ba tờ tiền giấy nhăn nhúm vào hộp, tài xế xe buýt không để ý tới, nên cô đã trót lọt mà qua cửa.

Mạc Hàm cảm thấy hơi chột dạ nên đẩy Chu Viễn An xuống hàng ghế cuối cùng, chui vào ghế gần cửa sổ.

Xe chậm rãi lăn bánh, bon bon trên đường.

Cô tự nhiên tựa đầu vào vai Chu Viễn An, đưa mắt nhìn thành phố về đêm đang lướt qua bên ngoài cửa sổ, tâm tình cô rất tốt, liền không nhịn được mà khẽ cất tiếng hát.

Có làn gió nhẹ chui qua khe cửa sổ, đem tiếng hát hoà quyện với mái tóc dài tung bay của cô đưa đến bên tai Chu Viễn An.

Anh nghe một hồi, nói: "Anh rất thích bài hát lúc nãy em hát ở quán bar."

Mạc Hàm quay sang nhìn anh, khoé miệng cong lên: "Thích nghe sao?"

"Ừ."

"Là thích nghe bài hát hay thích nghe giọng em?"

"Đều thích nghe."

Mạc Hàm phổng mũi tự hào, cái đuôi lập tức vểnh lên trời: "Đó là tất nhiên, từ hồi cấp hai em đã là đại diện tiêu biểu của môn nhạc rồi đấy."

Chu Viễn An vỗ tay cổ vũ: "Phải phải."

"Nói ra mới nhớ…" Cô lại nhẹ nhàng dựa đầu vào vai anh, giống như vu vơ nhắc đến: "Anh có còn nhớ một người bạn hồi cấp hai của chúng ta không? Tên là Đào Duyệt."

Chu Viễn An suy nghĩ một chút: "Nhớ."

Mạc Hàm thử hỏi dò: "Quan hệ của anh với cô ấy thế nào?"

Chu Viễn An đáp: “Là bạn cùng bàn một thời gian ngắn, không thân thiết lắm.”

“Phải không?” Mạc Hàm ngẫm nghĩ, gật đầu một cái, lại hỏi tiếp: “Vậy sau khi cô ấy bỏ học thì có còn liên lạc với anh không?”

“Không có.” Chu Viễn An nhìn cô khó hiểu: “Sao tự nhiên lại hỏi cái này?”

Mạc Hàm khẽ thở dài: “Hồi học cấp hai em không hiểu chuyện, thường xuyên bắt nạt cô ấy, không biết bây giờ cô ấy thế nào rồi, em muốn được gặp để nói với cô ấy lời xin lỗi …” Ngừng một chút: “Nếu anh không biết địa chỉ liên lạc của cô ấy thì.. thôi quên đi vậy.”

Chu Viễn An tỉnh bơ gật đầu, không lên tiếng.

***

Buổi tối ngày hôm sau, Mạc Hàm vẫn biểu diễn ở quán bar, đi làm ngày lễ được hưởng lương gấp đôi.

Từ đầu đến cuối Chu Viễn An đều ngồi xem ở dưới sân khấu, sau buổi biểu diễn, lần đầu tiên Mạc Hàm chính thức dùng thân phận bạn trai giới thiệu anh với mọi người.

Những người khác trong ban nhạc cũng không phải mới gặp Chu Viễn An lần đầu tiên, trước lạ sau quen, từ hôm anh hôn Mạc Hàm trước mặt mọi người thì tất cả đều đã đoán trước được kết quả rồi.

Nếu như đã không phải là người ngoài thì cũng không cần phải dài dòng khách sáo làm gì, cả nhóm trực tiếp chọn địa điểm, rồng rồng rắn rắn kéo nhau tới quán thịt dê trên vỉa hè. Trước tiên gọi một nồi lẩu dê, sau đó bảo ông chủ mang lên một két bia, bắt đầu nhập tiệc.

Đại K chỉ giỏi ba hoa chém gió, vỗ ngực chứng tỏ mình bản lĩnh vô cùng, nhưng trên thực tế mới uống được vài chai đã say, ngồi cũng không vững.

Chu Viễn An ngoại trừ thịt bò lợn gà cá thì đều không quen ăn các loại thịt khác, vì vậy không tài nào ăn được, chỉ có thể ngồi uống nước canh.

Đại K không biết anh không ăn được, liền gắp cho anh mấy miếng thịt dê, bị anh từ chối thì tức tối đứng phắt dậy, chỉ vào mặt Chu Viễn An mắng to: “Đồ tiểu tử nhà cậu giỏi lắm.”

Mọi người tưởng là hắn say rượu, vội vàng đứng dậy kéo hắn ngồi xuống, thế nhưng lại nghe hắn hớn hở thốt ra một câu: “Không tệ! Rất có khí phách!”

“…”

Khi tất cả mọi người vẫn đang ngơ ngác không hiểu, hắn lại ngồi phịch xuống ghế, tiếp tục hô to: “Mạc gia của bọn tôi thủ thân như ngọc suốt hai mươi năm nay, giờ lại bị cậu tóm gọn, đây cũng là lần đầu tiên xảy ra nha! Nói mau, cậu sử dụng cái yêu pháp gì!”

Đề tài của hắn chuyển trúng sang nhân vật nữ chính, Mạc Hàm không nói gì thì cũng hơi ngại, cô gắp một miếng cải xanh thả vào bát của Chu Viễn An, nhẹ giọng nói: “Cậu ta chỉ giỏi tự biên tự diễn, anh cứ mặc kệ đi.”

Không cẩn thận lại để Đại K nghe thấy, hắn tức giận, bất mãn kêu la: “Dựa vào đâu mà không chịu để ý đến tôi? Tôi không có cả quyền được nói chuyện sao?”

Mạc Hàm nói: “Đúng đó, cậu xấu trai như thế, sao phải để ý đến cậu?”

Bị hung hăng đánh cho một gậy, Đại K đau lòng nói không ra lời, ôm ngực kêu khóc thê thảm: “Tôi lại thất tình rồi, tôi con mẹ nó mỗi quý đều phải thất tình một lần! Bây giờ lại bị cô gái tôi thích nói cho một câu phũ phàng như vậy thì phải làm sao? Nói khéo hơn một chút, nói rằng chúng ta không thích hợp không được hả? Sao phải nói thẳng ra chê tôi xấu trai chứ?”

Mỗi khi say hắn ta đều trở nên như thế, mọi người đều đã quen rồi nên mặc kệ hắn, coi hắn như đồ trang trí, chẳng ai rỗi hơi đi an ủi làm gì.

A Phong uống cạn chén rượu lớn, quệt miệng nói: “Lâu lắm rồi chúng ta chưa được náo nhiệt như thế này, hiện tại càng ngày càng ít khi tụ tập, không thể tiếp tục để như vậy nữa.”

"Đúng vậy." Vương Lâm gật đầu, lại nhìn quanh bàn một lượt, thở dài: "Không còn đông đủ như xưa, nếu như còn Hải điểu thì tốt, cậu ta là anh cả của chúng ta…"

Nhắc tới cái tên này, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng trầm mặc.

Đại K khóc nghiêng khóc ngả, nước mắt nước mũi trào ra: "Tôi nhớ Hải điểu muốn chết, không có cậu ta cùng đi tán gái với tôi, đi một mình không có chút ý nghĩa nào!"

Mạc Hàm coi như không nghe thấy gì, cúi đầu bới bới cơm.

Chu Viễn An cũng không biết phải nói như thế nào, liền im lặng ngồi bên cạnh cô.

A Phong luôn nhìn Mạc Hàm, mấy lần muốn nói lại thôi.

Mạc Hàm như cố tình không nhìn vào mắt hắn, chỉ một mực cúi đầu xuống ăn.

Cuối cùng A Phong không nhịn được nữa, hắn ngập ngừng hỏi: "Mạc gia… Gần đây cậu có liên lạc với Hải điểu không?"

Mạc Hàm ngừng đũa, lắc đầu: "Không."

"Cậu… Còn giận cậu ta hả?"

Mạc Hàm đáp: "Tức giận thì thế nào? Mà không tức giận thì thế nào?"

A Phong thở dài, nói: "Tôi muốn là… Cậu chủ động gọi điện thoại cho cậu ta, hai người thử trò chuyện xem sao, có thể làm hoà với nhau. Hôm đó quả thật là cậu ta đã nói hơi quá đáng một chút, nhưng cậu cũng hãy thông cảm cho cậu ta, chỉ qua một đêm mà mất hết người thân, nếu là ai thì cũng sẽ đều không dễ chịu chút nào, đúng không?"

Vương Lâm cũng tiếp lời, phụ hoạ nói: "Trong đám người chúng ta, ngoại trừ A Phong ra thì cậu với Hải điểu là thân nhau nhất, đừng chỉ vì một mâu thuẫn nhỏ mà trở nên căng thẳng như vậy! Bạn bè suốt ba năm cấp ba mà nói cắt đứt liền cắt đứt luôn, như thế không phải là quá đáng tiếc sao?"

A Phong tung chiêu cuối cùng: "Nếu không thì như thế này đi, bây giờ cậu gọi điện thoại cho cậu ta, rủ cậu ta cùng tới ăn bữa cơm, tất cả chúng ta đều đang ở đây. Cậu cố gắng nói tự nhiên một chút, cho cậu ta một cái bậc thang đi xuống, như vậy không phải chuyện này sẽ cứ thế mà qua đi sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, đều là người một nhà, chúng tôi là người kẹp ở giữa cảm thấy rất khó xử."

Hai người họ giống như đang hát song ca vậy, tôi một câu anh một câu, nói liên tục không ngừng.

Mạc Hàm cảm thấy như mình biến thành nhân vật chính trong một trận đấu, bị mấy người họ kẻ xướng người hoạ đẩy đến trên đầu sóng ngọn gió, không còn đường lui.

Cô không nhịn được ném chiếc đũa, cau mày nói: "Thôi được rồi đừng có nói nhiều nữa, tôi gọi được chưa!?"

A Phong và Vương Lâm thấy cô đã bị thuyết phục, mặt mũi tỏ vẻ phấn khởi vui mừng, vội vàng đọc số điện thoại cho cô.

Mạc Hàm sầm mặt: "Không cần! Tôi vẫn nhớ."

Cô nháy mắt với Chu Viễn An, anh đang ôm túi của cô trong lòng, thấy vậy liền lấy điện thoại ra đưa cho cô.

Mạc Hàm gọi vào số điện thoại của Lý Việt Hải, mở loa ngoài lên, đặt điện thoại lên giữa mặt bàn.

Từng tiếng tút dài vang lên suốt hai mươi mấy giây, nhưng mãi vẫn không có người nghe máy.

Hô hấp của mọi người xung quanh cũng như chậm lại.

Mạc Hàm nhún nhún vai, nói: "Thấy chưa? Không phải là tôi không thân thiện, là do anh ta không nghe điện thoại của tôi."

Vừa dứt lời, tiếng tút dừng lại, thay vào đó là một giọng nam quen thuộc: "Chuyện gì?"

Chuyện gì?

Không phải là "A lô", cũng không phải là "Sao vậy?"

Khi nhấc máy câu đầu tiên đã dùng hai từ đó, rõ ràng là không muốn tiếp tục câu chuyện.

Nhất thời tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, chờ Mạc Hàm mở miệng.

Ngay cả Đại K đang khóc nháo ầm ĩ cũng trở nên im lặng, ánh mắt mong đợi nhìn chằm chằm vào cô.

Mạc Hàm há miệng, nhưng không thốt ra được câu nào.

Cô bắt đầu cảm thấy hối hận khi tự nhiên lại đồng ý với yêu cầu của bọn họ, vì cô vẫn chưa biết sẽ phải nói gì với Lý Việt Hải.

Mạc Hàm nói không ra lời, mấy người xung quanh càng trở nên lo lắng, A Phong không ngừng ra dấu tay với cô, vẻ mặt vô cùng khoa trương.

Cô hít sâu một hơi, cuối cùng cũng chuẩn bị mở miệng, nhưng lại nghe được giọng nói lạnh lùng của Lý Việt Hải: "Không phải là đã nói không bạn bè gì nữa sao? Gọi điện thoại cho anh làm cái gì?"

"..."

"Sau này không có chuyện gì thì đừng có tìm anh nữa."

Hắn cúp điện thoại không chút do dự.

Khiến không khí xung quanh trở nên nguội lạnh cũng chỉ cần một cái chớp mắt.

Dường như khách khứa và nhân viên phục vụ trong quán đều đang nhếch miệng cười, chỉ vì chuyện mâu thuẫn lông gà vỏ tỏi nhỏ xíu không đáng kể đó thôi mà đã làm cả quán trở nên ồn ào.

Bao nhiêu ánh mắt xung quanh đều bị thu hút bởi động tĩnh bên này, nhưng tâm trạng của những người ngồi ở đây thay đổi biến hoá ra sao thì không ai hiểu được.

Mạc Hàm ngây như phỗng ngồi trên ghế nhựa, không hề cảm nhận được những tiếng động ầm ĩ xung quanh.

Cô đã từng nói với Lý Việt Hải rằng, nếu như sau này có gặp lại, cô sẽ tàn nhẫn với hắn mà không nể tình xưa.

Thế nhưng trên thực tế lại là.

Ngay tại lúc này, hắn đã hoàn hảo trả đòn, đánh cho cô sưng cả mặt.

Ngày hôm đó ở trong KTV, cô nói như vậy với hắn một phần cũng vì đang có chút giận dỗi.

Nhưng vừa rồi cả hai bọn họ đều đang rất bình tĩnh.

Một câu nói ngắn ngủi của hắn đã hoàn toàn xoá sạch tất cả quá khứ, toàn bộ tương lai của cả hai người họ.

Lý Việt Hải.

Anh thật độc ác.

Đầu óc chìm chìm nổi nổi, Mạc Hàm không nhớ được cô đã cất điện thoại như thế nào, ăn hết bát cơm ra sao, chỉ biết là đêm hôm đó cô uống rất nhiều rượu.

Uống không ngừng, uống không ngừng, giống như đang cố gắng thôi miên bản thân rằng chưa hề có chuyện gì xảy ra hết.

Áp suất toàn thân Mạc Hàm đang ở mức thấp nhất, lúc này không có ai dám đụng vào đuôi con cọp cái này, Vương Lâm chỉ có thể nháy Chu Viễn An: "Cậu mặc kệ không quản sao?"

Chu Viễn An quay đầu nhìn Mạc Hàm, giơ tay đoạt lấy cốc rượu của cô.

Mạc Hàm hung hăng hất tay anh ra, trừng mắt: "Muốn uống anh tự đi mà rót!"

Chu Viễn An nhìn về phía A Phong, khẽ lắc đầu: "Không quản được."

Ban đầu chẳng qua chỉ là uống rượu giải sầu một chút, càng về sau đầu óc càng mơ màng, cô không thể khống chế được miệng mình nữa, dạ dày như trở thành một cái miệng không đáy, rượu không ngừng được rót vào trong.

Mọi người thấy tình hình không ổn, vội vàng len lén giấu hết mấy chai rượu còn lại đi, tránh việc cô say đến mức gục luôn trên bàn.

Lúc ra khỏi quán ăn, Mạc Hàm ngây ngất đến đi cũng không vững, xiêu xiêu vẹo vẹo vịn vào người Chu Viễn An.

Chu Viễn An muốn cõng cô mà cô còn không vui, vẫn cứng rắn cậy mạnh nói mình không say, ai dám cõng cô là cô sẽ nổi điên lên với người đó.

"Rồi rồi rồi, cậu không có say cậu không có say." Mấy người thanh niên như đang dỗ dành bé gái, xúm xít vây quanh cô. A Phong giúp cô choàng một tay lên vai Chu Viễn An, Vương Lâm cẩn thận giúp cô cởi đôi giày cao gót ra, Đại K thì hổn hả hổn hển chạy đi mua cho cô một đôi giày mới, đi vào cho cô.

Làm xong hết mấy chuyện này, tất cả mới yên tâm để Chu Viễn An đưa cô về.

Hiện tại Chu Viễn An không dám để Mạc Hàm dẫn đường, chỉ sợ bị dẫn xuống cống.

Anh dựa vào ký ức của mấy lần trước, kết hợp với hỏi đường những người xung quanh, cuối cùng cũng tìm được trạm xe.

Hai người tới nơi thì đúng lúc có một chiếc xe vừa lăn bánh, bọn họ chỉ có thể đứng sau hít bụi, không thể gọi xe lại, xui xẻo cực kỳ.

Chu Viễn An đỡ Mạc Hàm ngồi xuống băng ghế dài, anh cũng phải nghỉ ngơi một chút.

Có trời mới biết là phục vụ một người say rượu còn mệt hơn nhiều so với phục vụ một người ung thư giai đoạn cuối.

Mạc Hàm uống say như chết, hai tay ôm chặt lấy Chu Viễn An, miệng liên tục lảm nhảm nhăng cuội.

Trước kia uống say chỉ biết làm thế nào để sờ được tay Chu Viễn An, hôm nay cô đã được nếm qua rồi, tất nhiên là sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh.

Lúc Chu Viễn An đang lật túi tìm tiền lẻ, đột nhiên bị cô ôm lấy mặt, đột ngột hôn tới tấp.

Mùi rượu trong miệng Mạc Hàm quá nồng, anh né tránh theo bản năng.

Dù có chiều cô đến mức nào đi nữa thì Chu Viễn An cũng không thể đồng ý thân mật với cô ở nơi công cộng như vậy. Tuy xung quanh không có nhiều người nhưng cũng đủ làm anh đứng ngồi không yên.

Mạc Hàm lại càng ngày càng hăng hái, giữ chặt lấy đầu của anh, ép buộc anh phải đón nhận cô.

Chu Viễn An không hứng thú chút nào, mặc dù không ngăn cản, nhưng cũng không hề đáp lại cô.

Mạc Hàm bắt đầu gian xảo, cố tình run lên trong lòng anh, nhỏ giọng nói: "Chu Viễn An, em lạnh…"

Chu Viễn An hơi do dự, khẽ thở dài, cuối cùng vẫn đưa tay ôm lấy cô.

Hôm nay thật đúng là đen đủi, qua mười lăm phút rồi mà vẫn chẳng có chiếc xe nào.

Trái lại Mạc Hàm hiếm khi không than phiền, bình thản dựa đầu vào vai Chu Viễn An, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào màn đêm dày đặc.

Trên con phố đối diện, đèn đóm của những nhà nghỉ khách sạn bật sáng choang, từng đoàn người xa lạ qua lại.

Mạc Hàm quan sát bọn họ từ trong bóng tối, bọn họ không hề phát hiện ra, và hình dáng của bọn họ cũng sẽ chỉ lưu lại không quá năm giây trong đầu Mạc Hàm, đây được gọi là chỉ gặp một lần rồi lãng quên.

Cô đột nhiên cảm thấy trong lòng trống trải, muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng lại không biết cuối cùng là mình đang muốn cái gì.

Có một chùm sáng nhỏ bé đang tiến lại từ phía xa, mang theo ánh sáng mờ ảo xuyên qua màn đêm tĩnh lặng, càng tiến lại gần càng trở nên chói mắt.

Chu Viễn An đứng lên, giọng nói bị ngăn bởi ánh sáng kia: "Xe đến rồi, đi thôi."

Mạc Hàm kéo tay anh, không nhúc nhích.

Chu Viễn An quay đầu lại nhìn cô, mấy giây sau cô nói: "Tối nay không về nữa."

"… Tại sao?"

"Chúng ta thuê phòng đi."

Hết chương 30.

31. Chương 31: Anh Sẽ Thật Nhẹ Nhàng Với Em

Biên tập: B3

Thuê phòng theo lời của Mạc Hàm, dĩ nhiên không phải chỉ đơn thuần là để ngủ, mà chính là một loại ý tứ khác của những người trưởng thành.

Nhưng có lẽ sự hiểu biết của Chu Viễn An vốn dĩ không bằng cô, Mạc Hàm giao phó toàn bộ mọi việc cho anh, còn mình thì tranh thủ ngủ gà gật trên ghế salon.

Kết quả là, Chu Viễn An lại thuê một phòng hai giường.

Sau khi bước vào phòng Mạc Hàm mới phát hiện ra chuyện tốt anh làm, nhưng lúc này cô cũng lười đổi phòng khác, ngẫm nghĩ lại thấy cùng chen chúc trên một chiếc giường đơn kể ra cũng không tệ lắm.

Mạc Hàm đổi giày, cởi hết quần áo, rồi bước vào phòng tắm. Sau khi cô tắm xong ra ngoài thì mới đến lượt Chu Viễn An.

Mạc Hàm vừa ngồi trên giường chờ anh, vừa ngẩn người nhìn chằm chằm vào chân mình.

Không có quần áo khác để thay, sau khi tắm xong, Chu Viễn An chỉ có thể mặc lại bộ quần áo đã mặc suốt cả một ngày.

Nhìn thấy Mạc Hàm ngồi ngẩn ngơ trên giường không làm gì, mái tóc ướt sũng vẫn nhỏ nước ở sau lưng, anh khẽ nhíu mày một cái.

Chu Viễn An cầm một chiếc khăn lông khô đi tới đằng sau lưng cô, thu tóc cô lại một chỗ, nhẹ nhàng lau.

"Cũng tại em không chịu để ý tới những thói quen nhỏ nhặt này, nên khi tới chu kỳ mới đau bụng như vậy đó."

Mạc Hàm nôn nóng cắn cắn đầu móng tay, giống như không nghe thấy gì.

Cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, hai mí mắt nặng trĩu, cứ lúc nào bắt đầu rũ xuống là cô lại cưỡng ép bản thân cố mở mắt ra, nhìn dáng vẻ ngập tràn tâm sự.

Chu Viễn An nhìn vẻ mệt mỏi của cô, nói: "Chờ lát nữa tóc khô rồi thì em hãy đi ngủ sớm một chút."

Mạc Hàm lắc đầu: "Không muốn ngủ."

Chu Viễn An hỏi: "Sao vậy?"

Mạc Hàm buồn bực không đáp lời.

Ánh mắt Chu Viễn An nhìn vào gò má căng cứng của cô, lông mày cô hơi nhíu lại, tạo thành những nếp nhăn nhỏ trên trán, dáng vẻ như đang cố gắng kìm nén không muốn thể hiện ra cho người khác biết những chua xót và khổ tâm trong lòng.

Chu Viễn An nhàn nhạt nhắc nhở: "Nếu không vui thì hãy khóc ra, nơi này không còn ai nữa rồi."

"Tại sao em phải khóc?" Mạc Hàm quay đầu lại nhìn anh: "Vì cái người cặn bã kia?"

Cô giống như đang được nghe một chuyện vô cùng kỳ lạ: "Em đánh anh ta còn không kịp nữa là, với lại anh đừng quên rằng anh mới là bạn trai của em."

Chu Viễn An không tiếp tục khuyên nhủ nữa.

Cô lại bắt đầu tự tạo ra cho mình một cái vỏ bọc mạnh mẽ cứng rắn như vậy, dường như chỉ cần uống mấy chai bia vào bụng là tất cả những chuyện phiền lòng đều sẽ tan thành mây khói, nhưng càng như thế lại càng khiến cho người khác thêm lo lắng.

Thế nhưng có lẽ lần này phải chiều theo cô để tránh phản tác dụng.

Chu Viễn An tiếp tục lau tóc cho cô, lúc anh cúi người xuống tủ đầu giường để tìm máy sấy, ánh mắt vô tình liếc sang bên cạnh.

Mạc Hàm đem ví tiền, điện thoại, áo khoác và đủ thứ thượng vàng hạ cám của mình ném sang một chiếc giường, còn mình thì chiếm chiếc giường gọn gàng còn lại.

Chu Viễn An không hiểu lắm, hỏi cô: "Rốt cuộc thì em định ngủ giường nào?"

Mạc Hàm nói: "Anh ngủ giường nào em ngủ giường đó."

Chu Viễn An sững sờ: "Có ý gì?"

"Chính là hai chúng ta ngủ chung với nhau." Sợ anh không hiểu rõ, Mạc Hàm lại bổ sung thêm: "Cái loại cởi sạch sành sanh đó."

"..."

Động tác trong tay anh thoáng ngừng lại, mấy giây sau mới nói: "Em say rồi."

"Em say, nhưng em vẫn biết rõ bản thân em đang làm cái gì." Mạc Hàm uể oải ngáp một cái, nói tiếp: "Chúng ta không còn là trẻ con nữa, quen nhau cũng được một tháng rồi, chuyện này sớm muộn gì cũng phải xảy ra, em là một cô gái còn thấy bình thường, vậy anh còn lo lắng cái gì?"

Chu Viễn An không lên tiếng, cắm máy sấy tóc vào ổ điện, mở máy lên sấy mái tóc dài của cô.

Mạc Hàm nói: "Sao vậy? Anh không muốn em sao?"

"..." Sự chú ý của Chu Viễn An còn đang tập trung vào mái tóc của cô.

Mạc Hàm thấy thái độ của anh là biết tối nay chuyện này không thành công rồi, cô thờ ơ bĩu môi: "Mặc kệ anh vậy, anh nguyện làm xử nam cả đời em cũng không thèm ý kiến nữa."

Sau khi sấy khô tóc, không đợi Chu Viễn An mở miệng, cô dứt khoát nhảy sang giường bên cạnh, thu gọn hết đồ đạc của mình lại, vén chăn lên chui vào, không nói tiếng nào liền nhắm mắt ngủ.

Chu Viễn An nhìn bóng lưng nhô cao trong chăn của cô, không biết phải nói gì cho phải.

Đang có men rượu trong người nên Mạc Hàm ngủ rất nhanh.

Nhịp tim dần chập lại, lúc đang chuẩn bị tiến vào mộng đẹp thì đột nhiên cảm giác được có người bế mình lên.

Cô mơ màng tỉnh lại, nhưng có lẽ do cơ thể quá mệt mỏi nên vẫn giãy giụa không muốn mở mắt ra.

Cả người được bế lên, vài giây sau cô được nhét vào một chiếc chăn khác, chiếc chăn của giường này lạnh như nước đá, cô không nhịn được run lên một cái.

Mạc Hàm cưỡng ép bản thân tỉnh lại, hé mắt ra nhìn xung quanh.

Chu Viễn An đã làm xong, tắt đèn, đang mò mẫm bước lên giường ngủ.

Anh trèo vào nằm cạnh cô.

Mạc Hàm dụi mắt cho tỉnh ngủ: “Anh thay đổi quyết định?”

Chu Viễn An đưa tay ôm cô vào ngực, nói: “Chỉ ngủ thôi, không làm gì khác.”

Mạc Hàm không hiểu anh còn đang dè dặt cái gì: “Tại sao?”

Chu Viễn An nói: “Em đã mệt thành như vậy rồi, còn hứng thú làm sao được nữa?”

Nói cũng phải, Mạc Hàm suy nghĩ một chút, hai tay vòng qua ôm chặt lấy eo anh: “Vậy mấy ngày nữa nhé?”

“Để sau rồi nói.” Chu Viễn An cẩn thận đắp kín chăn cho cô, bản thân anh cũng chui vào: “Ít nhất thì cũng không phải là bây giờ.”

Không phải là khi em vừa uống rượu xong, vẫn còn mông lung say rượu.

Cũng không phải là khi em còn đang lưu luyến một bóng hình khác trong lòng.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Mạc Hàm tỉnh lại, chỗ bên cạnh đã trống trơn, gió lạnh thổi vù vù qua khe hở của chăn.

Cô trở mình quấn chặt chăn vào người, nhìn thấy Chu Viễn An đi từ nhà tắm ra, mặt mũi sáng láng, quần áo chỉnh tề.

Chu Viễn An đến bên giường, nói với cô: “Mười giờ rồi, em vẫn chưa chịu dậy sao?”

Mạc Hàm ngẩng đầu lên nhìn anh, mắt nhắm mắt mở: “Anh định đi đâu vậy?”

“Về nhà thay quần áo.” Chu Viễn An vừa sửa lại ống tay áo vừa nói: “Anh tìm được công việc dạy gia sư, lát nữa tới nhà học sinh xem qua một chút.”

“Ừm.” Mạc Hàm lại rúc đầu vào trong chăn: “Anh thuê phòng này thêm một ngày cho em đi, em nghĩ mình phải ngủ đến tận chiều tối mới dậy được.”

“Ngủ nhiều như vậy sao?”

“Vâng, đằng nào cũng không có chuyện gì làm… Nơi này cũng gần với quán bar, buổi tối trực tiếp đến thẳng đó biểu diễn luôn.”

“Được rồi.” Chu Viễn An gật gật đầu: “Vậy anh đi trước đây.”

“Ừ, em không tiễn đâu.”

Chu Viễn An đi tới cửa, không yên tâm quay đầu lại nhìn cô một cái.

Cô rúc im ở trong chăn không nhúc nhích, có vẻ như đã trở lại bình thường, bấy giờ anh mới yên tâm rời đi.

Sau khi Chu Viễn An đi, Mạc Hàm gọi điện thoại cho Mạc Tiểu Dương, chắc chắn trong nhà bình yên không có chuyện gì, lại dặn dò cậu bé nhớ khoá bình gas, xong xuôi đâu đấy cô mới dám nhắm mắt ngủ tiếp.

***

Buổi trưa Chu Viễn An gọi điện cho Mạc Hàm, hỏi cô có chịu ăn cơm không, Mạc Hàm nói cô sẽ gọi thức ăn ở ngoài, khi đó giọng cô vẫn hết sức bình thường.

Thế nhưng buổi chiều lúc anh tới đón cô, khi đẩy cánh cửa ra thì như đã bước vào một thế giới khác.

Trong phòng bừa bộn ngổn ngang, thùng rác nằm chỏng chơ trên đất, khắp nơi đều là giấy vụn, trên tủ đầu giường bày bảy tám lon bia xiêu vẹo, còn cả một hộp chân vịt cô vẫn chưa gặm hết.

Chu Viễn An còn chưa tiến lại gần Mạc Hàm cũng đã ngửi được mùi bia nồng nặc.

Anh giữ tay cô, đoạt lấy lon bia, cau mày hỏi cô đã xảy ra chuyện gì.

Mạc Hàm say khướt nói vốn ban đầu cô chỉ định mua một chút rượu để uống với đồ nhắm thôi, nhưng cuối cùng không để ý lại thành uống nhiều quá mất rồi.

Rõ ràng vẫn là hậu quả của cuộc điện thoại tối hôm qua gây nên.

Chu Viễn An không biết phải nói gì với cô nữa, anh giữ lấy hai tay cô, không cho cô tiếp tục làm loạn.

Anh bình tĩnh nhìn cô, hỏi: "Buổi biểu diễn tối nay của em sắp bắt đầu rồi, em không đi chuẩn bị sao?"

"Không đi!" Mạc Hàm hét to một tiếng, nổi điên lên với không khí: "Ban nhạc kia vốn dĩ cũng không phải do em thành lập, mặc kệ nhà anh ta! Liên quan gì đến em!"

Dáng vẻ cô bây giờ đúng là cũng không tài nào mà hát được, chẳng lẽ lại đến để biểu diễn mấy bài mắng chửi người khác sao.

Chu Viễn An bế cô lên giường, đắp kín chăn: "Vậy thì ngủ thêm một lúc nữa đi."

Lúc này Mạc Hàm sao có thể chịu ngoan ngoãn nghe lời, cô vùng dậy khỏi giường, ngồi cũng không vững, đầu óc quay cuồng như quả lắc đồng hồ.

Cô hùng hùng hổ hổ chỉ vào mũi Chu Viễn An: "Dù gì cũng đã quen nhau ba năm! Nói cắt đứt liền cắt đứt luôn, rốt cuộc thì lòng dạ anh ta xấu xa đến mức nào chứ!"

Chu Viễn An ngồi xuống ôm lấy cô, khẽ vỗ về sau lưng, bình thản nói: "Cảm thấy không thoải mái thì hãy khóc đi."

"Em đã nói rồi, em sẽ không vì cái loại khốn kiếp như anh ta mà phải khóc!" Giọng Mạc Hàm rất lớn, nhưng nắm đấm mềm nhũn vô lực, đánh vào người Chu Viễn An cũng chẳng khác nào đang cù lét anh.

Cô không ngừng lải nhải: "Cha mẹ anh ta mất em cũng khó chịu lắm chứ, tâm trạng anh ta không tốt mọi người đều sẵn lòng giúp đỡ anh ta. Thế nhưng anh ta dựa vào cái gì mà phát hoả với em? Không thể nói chuyện nhẹ nhàng được sao? Tại sao lại phải tự biến mình thành cái dáng vẻ thân tàn ma dại như vậy?!"

"Rõ ràng là em coi thường anh ta trước, tại sao cuối cùng lại thành anh ta lạnh lùng tuyệt tình với em? Em thực sự không tài nào nuốt trôi được cục tức này! Đều tại hai thằng nhãi Vương Lâm với A Phong kia xúi giục em gọi điện, đêm nay em không thể không cho bọn họ một trận!"

Cô càng nói càng trở nên kích động, thiếu chút nữa là nhảy xuống giường rút dao ra, Chu Viễn An phải dùng hết sức để giữ lấy cô, hai cánh tay ghì chặt lấy eo cô đến nỗi như muốn gãy xương trật khớp.

Mạc Hàm bùng nổ được khoảng mười mấy phút, rốt cuộc cũng dần dần bình tĩnh lại.

Ánh mắt cô mơ màng, miệng hơi há ra, bần thần lẩm bẩm: "Loại người như thế không đáng để em phải tức giận, tức giận sẽ mau già, già rồi thì không còn đẹp nữa…"

Chu Viễn An đè tay cô lại, một cái tay khác của cô lại vung lên mặt anh, không chịu ngừng dù chỉ một phút, Chu Viễn An sắp bị cô hành hạ đến nhừ cả người.

Anh ôm cô lên đùi, nhẹ nhàng áp trán mình vào trán cô.

Bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, anh nhẹ nhàng nói: "Sau này đừng uống nhiều rượu như vậy nữa, được không?"

Mạc Hàm dẩu đôi môi nhỏ nhắn lên: "Không cho em hút thuốc, không cho em uống rượu, anh như bà quản gia vậy."

Cô nói xong thì ngả người ngã chổng vó ra đằng sau, đôi chân mặc quần tất ngang nhiên mở rộng, những thứ bên dưới váy lộ ra không sót chút nào, chẳng thèm quan tâm đến hình tượng của bản thân.

Chu Viễn An giúp cô chỉnh lại váy, rồi kéo tay cho cô ngồi dậy: "Vậy em có nghe anh không?"

Mạc Hàm tuỳ tiện gật gật: "Nghe, nghe."

Chu Viễn An nhắc lại: "Cai thuốc cai rượu."

Mạc Hàm cười khúc khích, vòng tay qua cổ anh, khéo léo quyến rũ: "Em nghe theo anh thì anh cũng phải thưởng cho em cái gì chứ?"

Cô làm bộ muốn hôn anh, Chu Viễn An không ngừng trốn lui về phía sau: "Lúc say đừng hôn anh."

Mạc Hàm bỏ ngoài tai, hung hăng nhào tới cắn miệng anh.

Hôm nay cô uống bia nhẹ hơn hôm qua, hương vị có chút ngọt ngào, Chu Viễn An càng trốn tránh càng bị ăn sạch sẽ.

Mạc Hàm cưỡng hôn thành công, lại ôm lấy mặt anh, nháy mắt nhìn chằm chằm một lúc lâu: "Người đẹp à, anh thật là quá đẹp trai quá, em thích anh, anh theo em nhé…"

Chu Viễn An chậm rãi lau miệng, hỏi cô: "Chỉ thích mình anh thôi sao?"

Mạc Hàm gật đầu như gà mổ thóc.

Chu Viễn An nói: "Anh với em đã ở bên nhau rồi."

"Thật không? Hắc hắc hắc." Cô hài lòng cười ngây ngô.

Mạc Hàm khó khăn lắm mới yên lặng được một chút, sau đó lại bắt đầu lên cơn.

Cô say mèm cả người, nói chuyện cũng ríu hết cả lưỡi vào: "Chu Viễn An, em vẫn còn muốn anh…"

Chu Viễn An không nghe rõ: "Cái gì cơ?"

Mạc Hàm dùng hành động thay lời nói, hai tay mò mẫm tới cởi thắt lưng của anh.

Đầu óc cô quay cuồng nhưng tay chân rất nhanh nhẹn, chỉ một lát thôi đã mò thẳng được tới chỗ đó.

Chu Viễn An đè tay cô lại, hơi cau mày: "Không phải tối hôm qua chúng ta đã nói rồi sao?"

Mạc Hàm ngang ngạnh: "Dù sao em cũng đã bắt được nó rồi, anh… anh đừng hòng bắt em buông tay."

Cô nắm thật chặt, tuỳ ý trêu ghẹo một hồi khiến Chu Viễn An run rẩy cả người, anh cắn răng nói: "Đừng."

Hai người giằng co mãi không ngừng, một cây làm chẳng nên non, Mạc Hàm ảo não: "Sao anh lại dông dài như vậy chứ… Em… Hôm nay em nhất định phải… Rốt cuộc thì anh có phải người của em không? Em muốn phải thật nhanh!"

Cô nói năng mơ hồ không rõ, lung tung không đầu không đuôi, Chu Viễn An không tài nào hiểu được cô đang muốn biểu đạt cái gì.

Động tác trong tay cô không hề ngừng lại, tuy phương pháp không đúng nhưng cũng dần dần có hiệu quả, máu toàn thân Chu Viễn An đổ dồn xuống dưới, càng lúc càng không thể nào kìm chế được.

Giọng nói anh cũng dần trở nên thay đổi: "Mạc Hàm, đừng như vậy."

"Tại sao? Không phải là anh đang rất thoải mái sao?"

"Em đang say."

"Say hay không say cũng đều muốn anh."

"Em không làm không được sao?"

"Đúng vậy."

Chu Viễn An cau mày: "Hôm nay không được, ngày mai đi."

Mạc Hàm không nhịn được bất mãn: "Hôm qua thì nói hôm nay, hôm nay lại đẩy sang ngày mai, anh đừng hòng chơi trò kéo dài thời gian."

"…"

Chu Viễn An bất đắc dĩ nói: "Tại sao tự nhiên em lại muốn như vậy?"

"Cái này cần gì phải lý do!"

"Vậy em có biết anh là ai không?"

"Nói nhảm!" Mạc Hàm mơ màng chỉ vào anh: "Anh là… Bạn trai em!"

“Tên anh là gì?”

“Chu sáng sớm.”

“Chu cái gì?”

“Ừm…” Mạc Hàm suy nghĩ một chút: “Chu Viễn An.”

Nơi yếu ớt nhất vẫn đang bị cô nắm chặt trong lòng bàn tay, cô uống say không khống chế được nặng nhẹ, vì vậy Chu Viễn An không dám mạnh mẽ phản kháng với cô.

Anh khẽ thở dài: “Mạc Hàm.”

“Ừm?”

“Buông tay.”

“Không muốn!”

“Để anh tiến vào.”

“Cái gì?”

“Em đừng làm loạn nữa, để anh vào.”

“… Thật sao?”

“Thật.”

“…”

Mạc Hàm bán tín bán nghi bỏ tay ra, cơ thể nhất thời lại không khống chế được ngã xuống giường, mọi việc phía sau giao hết cho anh.

Một lát sau, Chu Viễn An đè lên người cô, lại thầm thì bên tai: “Mạc Hàm.”

“Ừ?”

Anh khẽ hôn đôi môi cô, giống như một lời hứa hẹn chắc chắn: “Anh sẽ thật nhẹ nhàng với em.”

Mạc Hàm tỉnh bơ phất tay: “Em biết em biết.”

…

Trí nhớ sau đó rất mông lung, không biết là Chu Viễn An tiến hành có thuận lợi không nữa.

Lúc đại não đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, đột nhiên ngay lúc đó bỗng cảm nhận được một sự đau đớn như bị thứ gì đó xuyên thẳng vào, cơ thể giống như đang ở trên mây ngã thẳng xuống mặt đất.

“A!” Da dầu cô căng lên, không nhịn được kêu một tiếng.

Mở choàng mắt ra, đầu óc đang quay cuồng chợt trở nên tỉnh táo.

Một bóng người nặng trĩu đang đè lên người cô, nhất thời loá mắt không nhìn rõ được khuôn mặt, nhưng khí chất trên người anh thì cô đã quá quen thuộc.

Đang từ trong mộng nháy mắt bị kéo về thực tế, trong lòng Mạc Hàm nổi lên chút cảm giác trống trải bất an, đến khi định thần lại, chắc chắn người đang ở bên mình không phải là người khác, cô mới khẽ thở phào.

Trong phòng không mở đèn, Chu Viễn An cũng coi như tế nhị, trên người đắp một tấm chăn, che hết từ phần eo trở xuống, dường như vì xấu hổ.

Mặc dù Mạc Hàm không nhìn thấy hình ảnh bên dưới chăn, nhưng cảm giác đau trướng căng tức rõ ràng trong cơ thể khiến cô hiểu rõ những gì vừa xảy ra.

Cô nhíu chặt đôi lông mày nhỏ nhắn, hít một ngụm khí lạnh nói: “Anh không chịu nói trước với em một tiếng, đau chết em…”

Chu Viễn An nói: “Anh mới chỉ vào được một chút thôi.”

“Cái gì? Vẫn còn chưa vào hẳn?”

“Chưa.”

Chu Viễn An nhẹ giọng an ủi cô: “Cố nhịn một chút, rất nhanh rồi sẽ ổn thôi.”

Cô trợn mắt liều mạng giãy giụa, nước mắt trào ra: “Không được, anh mau ra ngoài đi, em không chịu được nữa.”

Chu Viễn An cũng nhíu chặt mày, dùng sức nắm tay cô: “Đừng lộn xộn nữa, bây giờ em mà đổi ý thì anh sẽ ra sao đây.”

Mạc Hàm dần dần dừng lại, mở to mắt nhìn anh.

Chu Viễn An giả bộ muốn ngồi dậy, Mạc Hàm níu tay anh lại: “Khoan đã.”

“Sao vậy?”

Mạc Hàm ngập ngừng nói: “Không phải là không muốn, chỉ là muốn anh chậm một chút…”

Chu Viễn An cúi đầu nhìn cô, mím môi cười một tiếng.

“Tiếp tục nhé?” Sau khi nghỉ ngơi một lát, anh hỏi.

Mạc Hàm lắc đầu: “Đừng, chờ thêm chút nữa…”

Anh cố gắng nhịn xuống, hỏi tiếp: “Vậy bây giờ làm gì?”

Mạc Hàm vòng hai tay lên cổ anh, nũng nịu: “Hôn một cái.”

Chu Viễn An cúi người, hai tay ôm lấy lưng cô, khẽ nâng người cô cao lên, thuận lợi đón nhận nụ hôn của anh.

Mạc Hàm đưa đầu lưỡi ra, dụ dỗ anh ngậm vào.

Hai đôi môi kề cận, cắn mút, truy đuổi dây dưa không ngừng, cả cơ thể cũng dần đắm chìm vào cảnh đẹp.

Trong chăn nóng nực bí bách, mồ hôi thấm ướt áo sơ mi trắng của Chu Viễn An, cổ áo xộc xệch rộng mở, lộ ra xương quai xanh góc cạnh đầy mị hoặc.

Mạc Hàm cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ cơ thể anh, xuyên thấu qua lớp vải mềm mại truyền ra ngoài, bao bọc cả người cô ở bên trong.

Cái ôm của anh như dòng nước ấm mềm mại, nhẹ nhàng êm ái như ánh trăng.

Thân thể mỏi mệt như đã tìm được một chiếc cảng tránh gió, tâm hồn bi thương như tìm được nơi chốn yên bình.

Trong cái thế giới phù hoa ồn áo náo nhiệt này, cô không màng danh lợi, không biết phương hướng như Phượng Hoàng tìm cây ngô đồng.

Cô lang thang một mình lâu như vậy, là để đợi anh đến sao?

Chu Viễn An đang hôn cô, đột nhiên cảm nhận được chút khác thường.

Anh cúi mắt nhìn, thấy hai dòng nước mắt Mạc Hàm trào ra, theo gò má từ từ lăn xuống, hoà lẫn vào tóc mai.

Cuối cùng cô vẫn phải bật khóc…

Chu Viễn An khẽ đưa ngón tay lau đi giọt nước trên khoé mắt của cô, dịu dàng nói: “Đừng khóc vì cậu ta.”

Mạc Hàm lắc đầu, nhỏ giọng giải thích: “Chẳng qua em chỉ thấy hơi khổ sở một chút thôi, anh đừng hiểu lầm, em không còn có suy gì với anh ta…”

Giọng Chu Viễn An trở nên ảm đạm: “Thế thì em cũng đừng nghĩ tới cậu ta vào cái lúc này chứ.”

Mạc Hàm không lên tiếng, một lát sau nắm lấy tay anh, mỉm cười: "Vậy anh hãy làm cách nào khiến cho em chết mê chết mệt đi, em sẽ chỉ nghĩ tới một mình anh mà thôi."

Chu Viễn An nhìn cô mấy giây, lại ôm lấy cô, bắt đầu hôn từ từ xuống phía sau tai cô: "Anh sẽ."

Hết chương 31.

Lời của Bê Ba: Cuối cùng nhờ bao nhiêu đe nẹt dụ dỗ cưỡng ép của Mạc Hàm thì chúng ta cũng đã được ăn thịt, lừa được em gái An thất thân rồi =)))))))) Làm chương này mà tui kích hết cả thích à, hí hí. Các chị em có thích không? Hãy cho tui thấy cánh tay của mọi người nào.!!!

32. Chương 32: "anh Chu, Chúc Sớm Sinh Quý Tử!"

Biên tập: B3

Một người không có kinh nghiệm, một người thì khô khốc.

Lần đầu tiên của Mạc Hàm hoá ra cũng không sung sướng như cô đã tưởng tượng.

Đau đớn chắc chắn là không thể tránh khỏi, nhưng về sau Chu Viễn An cũng đã nhẹ nhàng phục vụ khiến cô cảm thấy khá thoải mái.

Sau khi xong việc cô cảm thấy mình ngủ rất yên ổn, nửa đêm chợt tỉnh giấc nhìn thấy khuôn mặt Chu Viễn An đang ngủ gần trong gang tấc, cô không nhịn được cười một tiếng, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau lúc biểu diễn ở quán bar, lần đầu tiên Mạc Hàm phá lệ không đi giày cao gót, lúc bước đi cũng không được tự nhiên như bình thường.

Khi được hỏi tại sao thì cô trả lời qua loa: "Tê chân."

Ngay lập tức sắc mặt của mấy người trong ban nhạc thay đổi, gian xảo nhìn nhau.

Tối ngày hôm qua cô vắng mặt không lý do thì không nói làm gì, hôm nay lại bị tê chân, ngay cả giày cao gót mình yêu thích nhất cũng không đi.

Mấy tên con trai cẩn thận suy nghĩ một chút, dường như có thể lờ mờ đoán được chuyện gì đã xảy ra…

Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, cả đoàn lại đến chỗ cũ ăn đêm, bởi vì Chu Viễn An phải đi dạy gia sư nên không đến kịp, bọn họ liền gọi mấy món ngồi ăn trước.

Lúc ăn được một nửa, Chu Viễn An mới vội vội vàng vàng chạy đến.

Mọi người thấy anh đi vào, rối rít đứng lên, nâng ly chúc mừng: "Anh Chu, chúc sớm sinh quý tử!"

"Con cháu đầy nhà!"

"Hạnh phúc bền lâu!"

…

Suýt chút nữa Mạc Hàm phun hết cơm trong miệng ra ngoài.

A Phong gọi Chu Viễn An ngồi xuống, xoa xoa hai tay, nói: "Là thế này, cuối cùng thì tất cả mọi người trong ban nhạc chúng tôi đều đã được ăn mặn rồi, sau này có thể cùng nhau đàm đạo nha."

"Đúng đúng đúng." Vương Lâm gật đầu phụ hoạ: "Sau này Tiểu An và Mạc gia có vấn đề nào không hiểu rõ thì cứ thoải mái hỏi tôi, tôi sẽ tận tình chỉ bảo."

Đại K thì vẫn đang buồn bực, Chu Viễn An gầy gò như thế, làm sao có thể làm chuyện kia với Mạc Hàm được cơ chứ?

Sắc mặt Mạc Hàm tím thành màu gan heo, im lặng ngồi rót rượu cho mình.

Lúc đang ngửa cổ muốn uống, Chu Viễn An lẳng lặng quay mặt sang, bình thản nhìn cô một cái.

Cô bất tri bất giác ho khan, từ từ đặt ly rượu trở lại chỗ cũ.

Bữa cơm này từ đầu đến cuối chỉ xoay quanh đề tài giường chiếu của Mạc Hàm và Chu Viễn An, mấy đại lão gia này càng nói càng hưng phấn, nước miếng văng tứ tung.

Hai người bọn họ giống như một đôi vợ chồng son, ngơ ngác ngồi lắng nghe sự chỉ dạy của bố mẹ chồng, thỉnh thoảng Chu Viễn An lại gật đầu một cái tỏ vẻ đáp ứng, Mạc Hàm nghe thấy thì mắt trợn trắng, chỉ muốn bản thân ngay lập tức trở thành người điếc.

Cơm nước xong, ai về nhà nấy.

Đột nhiên chuôn điện thoại của Mạc Hàm vang lên, là Lê Khả gọi tới.

Cô bảo Chu Viễn An chờ mình một chút, rồi đi sang một góc yên tĩnh hơn để nghe điện thoại.

"A lô?"

"Mạc Hàm…"

"Sao vậy?"

"Bây giờ cậu có thời gian không? Có thể tới giúp mình một chút không…"

Cô nghe thấy giọng nói run rẩy của Lê Khả, dường như cô ấy đang hết sức sợ hãi.

"Đã xảy ra chuyện gì? Cậu cứ từ từ nói."

Lê Khả hoang mang bất an nói: "Mấy ngày nay có ba nữ côn đồ liên tục tìm mình gây sự, mình trốn kiểu gì cũng không thoát được, mấy người họ thừa lúc mình chỉ có một mình liền cướp tiền của mình, mình không đưa thì túm tóc mình."

Mạc Hàm nhíu mày, hỏi: "Là gây sự vì muốn cướp tiền sao?"

"Mình cũng không biết nữa…" Lê Khả run lẩy bẩy nói: "Mấy người họ còn uy hiếp cấm mình không được tiếp tục lại gần Lý Việt Hải, nếu như mình dám nói với ai khác thì họ sẽ lột quần áo của mình… Mấy hôm nay mình ăn không ngon ngủ không yên, đêm ngủ cũng gặp ác mộng."

Khi cô ấy nói đến đây thì giọng nói đã mang theo tiếng nức nở: "Vừa rồi họ lại gọi điện thoại cho mình, bắt mình trong nửa tiếng phải mang một nghìn ra ngoài, nếu như không ra thì lần sau sẽ đánh mình tiếp."

"Mạc Hàm, mình sợ lắm… Mình phải làm cái gì bây giờ? Hiện tại đã muộn thế này rồi, mình không dám ra ngoài một mình đâu."

Mạc Hàm siết chặt nắm đấm: "Tại sao chuyện như vậy mà cậu không nói sớm với mình?"

Lê Khả lí nhí: "Mình sợ họ trả thù mình…"

Mạc Hàm thở dài một hơi, hỏi: "Bây giờ cậu đang ở đâu?"

Lê Khả lau nước mắt nói: "Ở nhà."

"Được, cậu cứ chờ mình, bây giờ mình sẽ qua chỗ cậu." Mạc Hàm nổi giận đùng đùng, tức tối cúp điện thoại: "Mẹ kiếp, tôi thật muốn nhìn xem ả kiêu căng phách lối nào đang muốn gây chuyện!"

Mạc Hàm hùng hổ quay trở lại tiệm lẩu, gọi Đại K đang chuẩn bị ra về quay trở lại.

"Đại K, cậu khoan hãy đi, đợi tí nữa đến chỗ này với tôi."

Chu Viễn An nghe tiếng liền đi tới hỏi: "Sao vậy?"

Mạc Hàm quay đầu nhìn anh, ánh mắt khẽ dịu lại.

Cô không muốn để Chu Viễn An tham gia vào những chuyện thế này, vì vậy cô chỉ dặn dò: "Trong nhà Lê Khả có chút chuyện, cô ấy gọi em tới nhờ vài việc."

Chu Viễn An nói: "Anh đưa em đi."

"Không cần đâu." Mạc Hàm lắc đầu, suy nghĩ một chút, lại nói: "Anh về nhà trước rồi chờ em nhé, trông Mạc Tiểu Dương và giám sát em ấy làm bài tập giúp em."

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một chút, gật đầu: "Được, vậy em nhớ trở về sớm đó."

Mạc Hàm chọn Đại K đi cùng cô, thứ nhất là bởi vì hắn giỏi đánh nhau, thứ hai là vì vẻ ngoài của hắn bặm trợn hung dữ, rất thích hợp để đem ra hù doạ mấy em gái nhỏ, thứ ba là vì không cần thiết phải mang theo quá nhiều người, tránh cho sự việc trở nên ồn ào.

Trên đường tới nhà Lê Khả, Mạc Hàm kể lại đại khái tình hình cho Đại K nghe.

Đại K vừa nghe thấy đối tượng là mấy người con gái thì bước chân ngừng lại.

Hắn do dự nói: "Tôi đường đường là một thân nam nhi lại đi bắt nạt mấy cô gái… Bị truyền ra ngoài thì không hay cho lắm, sau này còn đi tán gái làm sao được?"

Mạc Hàm liếc mắt nhìn hắn: "Trai tốt không đánh phụ nữ đúng không?"

"Ai đúng đúng đúng." Đại K không ngừng gật đầu đồng ý: "Chính là ý này."

Mạc Hàm lạnh mắt nhìn vào đũng quần hắn, không khách khí nói: "Tức là tôi phải đạp cậu thành đàn bà thì cậu mới có thể ra tay đúng không?"

Đại K nghe được câu này, sợ hãi xua xua tay: "Không dám không dám, tôi nghe cậu tôi nghe cậu."

Hai người lên xe taxi trực tiếp đến thẳng nhà của Lê Khả, sau khi gặp được Lê Khả thì mấy người cùng nhau tới chỗ hẹn.

Lúc bọn họ đi tới nơi thì đã sớm qua cái thời hạn "Nửa tiếng đồng hồ" của mấy nữ côn đồ kia đề ra.

Lê Khả càng lúc càng bất an lo lắng, Mạc Hàm cầm tay cô ấy, nhẹ giọng an ủi: "Có mình ở đây, đừng sợ."

Đêm không trăng, gió lạnh, làm chuyện xấu quả nhiên phải hẹn ở trong hẻm nhỏ không người qua lại.

Theo hẻm nhỏ đi sâu vào bên trong, lúc sắp đến ngã tư, rốt cuộc cũng nhìn thấy mấy bóng người xiêu vẹo đứng ở phía xa, miệng còn đang ngậm điếu thuốc đỏ rực, dáng vẻ giống như là đang chờ người.

Trên đường đến đây, Mạc Hàm cho rằng sẽ gặp phải mấy người khó đối phó.

Thế nhưng lúc thực sự nhìn thấy thì mới phát hiện, hoá ra mấy nữ côn đồ có vẻ rất ngang ngược kia cũng chỉ là mấy đứa con gái non choẹt còn chưa dứt hơi sữa, trên người vẫn còn mặc đồng phục của một trường gần đây, ăn mặc tương đối hở hang, váy ngắn đến bắp đùi.

Mạc Hàm nhìn họ như đang nhìn chính mình của tuổi mười sáu, một con nhóc tóc vàng ngông nghênh không biết trời cao đất rộng.

Mấy nữ sinh nghe tiếng bước chân đằng sau lưng thì vội vàng quay đầu lại.

Mạc Hàm cầm trong tay một cái côn gỗ nhặt giữa đường, thong thả nhổ hết mấy cái đinh nhọn hoắt cắm trên đó, chỉ vài bước đã đi tới trước mặt ba nữ côn đồ kia.

Đầu tiên ba nữ côn đồ đó hung hăng trừng mắt nhìn Lê Khả đang núp ở phía sau, sau đó mới quay lại quan sát Mạc Hàm và Đại K to cao vạm vỡ.

Người như bọn họ đều cùng là một loại, trời sinh đã có trực giác với nhau. Khí chất Mạc Hàm khác biệt, chỉ cần nhìn qua là biết không phải là người dễ chọc.

Mấy nữ côn đồ thấy tình hình không ổn, liền nhanh chóng cụp mắt, bước lui về phía sau, chuẩn bị bỏ chạy trước.

Tất nhiên là Mạc Hàm sẽ không dễ dàng để bọn họ chạy mất, nếu không lần sau khi cô không có ở bên cạnh Lê Khả, chắc chắn bọn họ sẽ lại tiếp tục đến làm phiền.

Cô bước lên một bước, túm lấy cổ áo của một người trong số đó, cất tiếng hỏi: "Sao lại rối rít bỏ đi thế? Vẫn chưa kịp nói lời nào đâu."

Một nữ sinh tóc ngắn quay đầu lại: "Các người là ai?"

Mạc Hàm thản nhiên: "Đừng quan tâm tao là ai, chúng mày cướp tiền của bạn tao, định lúc nào phun ra trả lại đây?"

Một nữ sinh khác nói: "Bọn tôi không làm chuyện đó!"

Mạc Hàm "Ai da" cười một tiếng: "Vẫn còn muốn quanh co?"

Tóc ngắn nhìn cô chằm chằm: "Cô muốn thế nào?"

"Hoặc là trả lại tiền cho bạn tao." Mạc Hàm vung vẩy cây gậy trong tay: "Hoặc là… Đừng trách tao bắt nạt con nít."

Một nữ sinh nãy giờ vẫn đứng đằng xa tiến lại, hất tay Mạc Hàm ra, nhưng khí thế đã giảm đi mấy phần: "Đừng để ý tới cô ta, chúng ta đi thôi."

Ba người đó vừa xoay người rời đi, Mạc Hàm liền hung hăng đập cây gậy xuống đất, giơ chân lên đạp ngã một người: "Còn định chạy? Cho là bà đây thực sự đến để nói chuyện đạo lý với chúng mày ư?"

Hai người kia không để ý gì đến bạn bè nữa, nhấc chân bỏ chạy.

Mạc Hàm quay lại trợn mắt nhìn Đại K: "Còn ngớ ra đó làm gì? Không mau tới giúp đỡ."

Đêm khuya dần, sâu bên trong ngõ hẻm bị bóng đêm bao phủ, tràn ngập cảm giác không an toàn.

Mạc Hàm đánh nhau trước giờ đều không quan tâm đối phương là nam hay nữ, cứ nhằm chỗ hiểm mà đánh không nương tay, nữ sinh bị cô giẫm dưới chân đã bị đánh đến đầu bù tóc rối, trên mặt loang lổ vài vệt máu.

"Tao hỏi mày thêm một lần nữa, có trả tiền hay không?!"

"Không có tiền!"

Mạc Hàm túm tóc khiến cô ta ngẩng đầu lên, lại tiếp tục giáng xuống một bạt tai.

"Để xem mày còn có thể mạnh miệng đến khi nào!"

Đại K cũng đang xử lý hai người khác, so với Mạc Hàm thì hắn nhẹ tay hơn nhiều, tuy là một tên con trai thô lỗ nhưng vẫn rất biết thương hoa tiếc ngọc.

Mạc Hàm xử lý xong nữ sinh nằm trên đất đó thì quay sang hai người bên này, giơ cây gậy lên chỉ vào họ.

Mắt cô tràn ngập lệ khí, lời còn chưa nói ra miệng, hai người đó đã hoảng sợ không ngừng gật đầu: "Còn! Còn!"

Mạc Hàm nhếch miệng cười lạnh: "Sớm đồng ý một chút thì đã không phải nhiều chuyện như vậy."

Cô hất cằm với Đại K ý bảo hắn thả hai nữ sinh đó ra.

Mạc Hàm nói: "Tao cho tụi mày một ngày, tám giờ tối mai tao chờ tụi mày ở chỗ này. Thiếu bạn tao bao nhiêu thì phải trả lại hoàn toàn không được thiếu một xu."

Cô nheo mắt, lại nói tiếp: "Đừng nghĩ đến việc lấp liếm nhé, chỉ cần thiếu một xu thôi là tao sẽ bẻ gãy một cái xương sườn của chúng mày, tao chưa bao giờ biết nói đùa đâu."

Mấy nữ sinh không dám phản kháng, liền gật đầu lia lịa: "Vâng vâng."

Trên đường quay về, Mạc Hàm hỏi Lê Khả: "Cậu quen mấy người này sao?"

Lê Khả lắc đầu: "Từ trước đến nay chưa gặp bao giờ."

"Vậy tại sao tự nhiên bọn họ lại đến gây sự với cậu?"

Lê Khả ngẫm nghĩ một hồi, phỏng đoán: "… Liệu có phải bởi vì Lý Việt Hải không?"

Mạc Hàm nhếch môi, thật lâu không lên tiếng.

***

Buổi tối ngày hôm sau, Mạc Hàm lại tiếp tục lôi Đại K đi thu tiền cùng cô.

Đại K kêu than, trưng ra vẻ mặt nhăn nhó van xin: "Lại phải đánh con gái ư? Mạc gia cậu bỏ qua cho tôi, tìm A Phong đi cùng với cậu đi!"

Mạc Hàm liếc mắt nhìn hắn, nói: "Hôm nay không cần phải ra tay, cậu cứ đứng một góc để doạ dẫm là được."

Đại K từ chối không thành, đành phải bất đắc dĩ đi theo sau cô.

Mấy nữ sinh kia còn ít tuổi, không dám giở thủ đoạn gì, góp đủ tiền xong liền đúng hẹn đến địa điểm đã được dặn.

Mạc Hàm đếm lại, giao tiền cho Lê Khả: "Bốn nghìn, có đúng không?"

Lê Khả gật đầu: "Đúng vậy."

Mấy nữ sinh cúi đầu không nói, không dám phát ra một tiếng động nào.

Nữ sinh bị Mạc Hàm đánh thê thảm nhất ngày hôm qua, bây giờ mặt mũi dính chằng chịt bông băng, không dám ngẩng mặt lên nhìn cô.

Nhìn Lê Khả cầm tiền, cất vào trong túi xách xong xuôi, một nữ sinh nơm nớp lo sợ cất tiếng hỏi: "Bọn tôi đi được chưa?"

Mạc Hàm thờ ơ dựa lưng vào vách tường, một chân dài giơ lên chắn đường: "Chờ chút."

"… Còn có chuyện gì sao?"

Mạc Hàm nói: "Nhớ lần dạy dỗ này, lần sau còn dám vác mặt đến tìm bạn tao gây sự, thì sẽ không phải chỉ bị thương ở trên mặt nữa đâu, hiểu không?"

Mấy nữ sinh gật đầu lịa: "Hiểu… Hiểu."

Mạc Hàm lại hỏi: "Chúng mày quen Lý Việt Hải sao?"

Mấy nữ sinh quay mặt nhìn nhau, đồng loạt trả lời: "Không biết."

Mạc Hàm đã hiểu, gật đầu: "Vậy tức là có người bảo chúng mày tới đây dằn mặt."

"…"

Ngay sau đó cô hỏi: "Ai bảo chúng mày đến?"

"Cái này…" Mấy nữ sinh do dự, mỗi người một câu: "Chúng tôi không thể nói."

"Chuyện này thì có gì mà không thể nói? Nếu như đã có gan bảo chúng mày đến đây gây chuyện, thì cũng phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để bị tao đánh trả chứ."

Mấy nữ sinh vẫn không chịu mở miệng.

Mạc Hàm cười cười: "Tụi mày trượng nghĩa ghê nhỉ? Hay là kẻ kia cho tụi mày rất nhiều tiền?"

Mạc Hàm móc điếu thuốc từ trong túi ra, không châm lửa mà chỉ đưa lên miệng cắn cắn cho đỡ thèm.

Đợi một hồi vẫn không có được câu trả lời cô mong muốn, cô tiếc nuối: "Nếu như hôm nay chúng mày không nói ra tên của kẻ kia, tao rất tiếc sẽ phải thông báo là chúng mày sẽ không thể đi khỏi đây."

Cô giơ tay vỗ vỗ vào bả vai Đại K: "Anh trai này hai năm nay chưa có bạn gái rồi, sau buổi tối ngày hôm qua hắn nói với tao rất thích ba người chúng mày, hay là để hắn đến vui chơi với chúng mày một lúc nhé?"

Mấy nữ sinh nhìn Đại K cao lớn thô kệch, nhất thời sợ hãi hai chân run rẩy.

Đại K: "…"

Cuối cùng chiêu này lại có hiệu quả nhất.

Sau một phen uy hiếp dụ dỗ, rốt cuộc mấy nữ sinh đó cũng đành phải nói ra tên kẻ chủ mưu.

“Lâm Đoá Nhi.”

***

Sau khi đưa Lê Khả trở về nhà an toàn, Mạc Hàm và Đại K đi đến trạm xe buýt gần đó chờ xe.

Trên đường đi, Đại K không ngừng lắc đầu cảm thán: “Chiến tranh giữa phụ nữ.. Thật là quá đáng sợ!”

Mạc Hàm nhún vai, có ai nói không phải đâu?

Đại K lại nói tiếp: “Tôi nghe nói nhà của Lâm Đoá Nhi đó vô cùng giàu có, ba cô ta làm quan to trong thành phố, thế lực rất lớn. Lê Khả thì yếu mềm nhu thuận như vậy, làm sao có thể đấu được với cô ta? Hay là bảo cô ấy thừa dịp vẫn chưa lún quá sâu mau hoàn toàn chết tâm với Lý Việt Hải đi!”

Mạc Hàm không lên tiếng, mấy lần muốn cầm điện thoại lên, nhưng cuối cùng tay lại vô lực buông thõng xuống.

Khi về đến nhà, Mạc Tiểu Dương đã đi ngủ từ sớm rồi.

Mạc Hàm rón rén bước vào trong phòng khách, Chu Viễn An đang ngồi trên bàn vẽ bản thiết kế, thấy cô về thì đứng lên đón lấy túi của cô, nói: “Nước nóng đã chuẩn bị sẵn, em mau đi tắm đi.”

Mạc Hàm gật đầu, hôn gió với anh một cái.

Chu Viễn An lại hỏi: “Tối nay em đi đâu?”

Mạc Hàm vừa cởi quần áo vừa bước vào phòng tắm, không muốn cho anh biết những chuyện kia nên cô chỉ trả lời qua loa: “Em đi chơi với Lê Khả.”

Chu Viễn An không hỏi nhiều nữa, nhận lấy quần áo bẩn cô cởi ra, sau đó đóng cửa phòng tắm giúp cô.

Mạc Hàm không gội đầu, chỉ một lát sau đã lau khô người đi ra ngoài.

Cô đem đồ lót đã được giặt sạch sẽ mang ra ban công phơi.

Bên ngoài nhiệt độ thấp hơn trong nhà rất nhiều, gió lạnh thổi vào cơ thể mặc quần áo mỏng manh, nhưng cô vẫn không vội quay trở vào.

Sau khi do dự mấy lần, cuối cùng cô vẫn quyết định nhắn một tin cho Lý Việt Hải.

“Quản lý người phụ nữ của anh cho tốt vào, cô ta còn dám tiếp tục động tới một ngọn tóc nào của Lê Khả thì lúc đó đừng trách tôi không khách khí.”

Cất điện thoại vào túi, Mạc Hàm xoay người đi vào phòng, đóng chặt cửa ra ban công.

Bên ngoài và trong phòng đúng là hai thế giới khác nhau, ánh đèn chiếu sáng khắp phòng, xua tan đêm giá rét, chỉ giữ lại một căn phòng ấm áp.

Chu Viễn An vẫn ngồi ở phòng khách, bật đèn làm đêm, miệt mài nghiên cứu chỉnh sửa kết cấu của bản vẽ.

Mạc Hàm đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, rướn cổ lên xem anh làm việc một lát, nhưng nhìn mãi cũng chẳng hiểu gì cả.

Cô ngáp một cái, ôm lấy cánh tay anh, tựa đầu vào bả vai anh.

Chu Viễn An nghiêng đầu nhìn cô: “Em mệt thì đi ngủ trước đi, anh chưa ngủ bây giờ.”

Mạc Hàm lắc đầu: “Cả hai chúng ta cơ.”

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng thu dọn bản vẽ lại, đứng lên nói: “Đi ngủ thôi.”

Tối hôm qua Mạc Hàm đã nghỉ ngơi đầy đủ, hôm nay chân không còn đau nữa, thế nên hai người lại tự nhiên vào ngủ cùng với nhau.

Ánh đèn ngủ lờ mờ, có lẽ vẫn ngại ngùng giống hôm qua, hai người tiếp tục đắp chăn.

Những vận động đơn điệu mà trực tiếp cứ thế lặp đi lặp lại trong căn phòng nhỏ, dần dần lại mang theo một chút thanh âm không kìm chế được, mịt mờ, xấu hổ.

Con người luôn luôn nắm giữ quyền chủ động như Mạc Hàm mà giờ phút này lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cắn miệng yên lặng đón nhận những va chạm của anh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Chu Viễn An, đáy mắt u tối của anh đang bập bùng ngọn lửa, tóc mai đen nhánh dán vào khuôn mặt đỏ ửng, tựa như mưa xuân đang hoà tan tuyết trắng, để lộ ra những nụ hạnh hoa e ấp, đầy phong tình mị hoặc.

Giọt mồ hôi lớn như hạt đậu đọng trên mái tóc anh, theo từng chuyển động mà run rẩy như muốn rơi xuống, cô không nhịn được mà suy đoán không biết lúc nào nó sẽ rơi, và sẽ rơi xuống nơi đâu.

Cô bị lật úp lại, anh ôm chặt lấy cô từ phía sau, khuôn mặt dán vào bên tai cô.

Trong cổ họng Chu Viễn An khẽ phát ra âm thanh thật thấp, âm thanh trầm bổng, từng tiếng từng tiếng đứt quãng lướt nhẹ qua tai Mạc Hàm, làm lỗ chân lông toàn thân cô giãn ra hết cỡ.

"Ưm…" Cô không kìm lòng được mà bật thốt lên, âm lượng vô cùng nhỏ, càng cố gắng đè nén càng khiến cả người như muốn bốc hoả.

"Chu Viễn An…"

Cô đang đắm chìm không muốn mở mắt ra, nhưng vẫn không quên cất giọng gọi tên anh.

Chu Viễn An nghiêng đầu, nuốt hết những tiếng rên rỉ của cô vào trong miệng, động tác càng nhanh hơn như muốn đáp lại.

…

Nếu như có một ngày, em gặp được một người như vậy…

Anh ấy có thể khiến em dù tức giận nhưng cũng sẽ dễ dàng tha thứ.

Kẻ hống hách trường trung học cũng sẽ phải thoả hiệp.

Khiến em vừa khóc xong nhưng lại bật cười ngay.

Nếu như vậy, hãy vứt bỏ hết những cám dỗ khác ở xung quanh, để toàn tâm toàn ý mà thích anh ấy đi.

33. Chương 33: Bất Kể Thế Nào, Cô Và Chu Viễn An Đều Không Xứng Đôi

Biên tập: B3

Sau cái tin nhắn kia, cuộc sống yên ổn được thêm mấy ngày.

Bảy ngày nghỉ dài nháy mắt đã kết thúc, Hoa Kỳ X quay trở lại những ngày học tập bình thường.

Hội sinh viên thông báo danh sách trúng tuyển, sau khi trải qua mấy vòng phỏng vấn, Chu Viễn An đã thuận lợi đỗ vào ban học tập của hội sinh viên, bắt đầu đi lên từ chức vụ thấp nhất.

Cuộc sống nhàn nhã của anh trở nên vô cùng bận rộn, một tuần lễ phải tham gia mấy cuộc họp, tất cả những hoạt động lớn nhỏ được tổ chức trong trường cũng đều phải tham dự, chiều nào sau khi tan học cũng phải tới văn phòng của hội sinh viên để trực ban.

Mạc Hàm thì vứt đồ lung tung, vừa nhập học được một tháng đã đánh mất thẻ sinh viên, đành phải đi làm lại.

Thủ tục làm lại rất rắc rối, đầu tiên phải chuẩn bị một bức ảnh thẻ, sau đó tới chứng minh thân phận với nhân viên hỗ trợ, cuối cùng là đến văn phòng của hội sinh viên.

Văn phòng rất bận rộn, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều do hội sinh viên quản lý, cả ngày lẫn đêm đều có một hàng dài đứng xếp hàng chờ đợi, Mạc Hàm căn bản không muốn tới cái chỗ ồn ào đó.

Cô cố tình chọn ngày Chu Viễn An trực để đi đường tắt.

Chu Viễn An ngồi ở bàn làm việc tận phía trong cùng, đang cau mày nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, có lẽ đang xử lý công việc gì đó.

Anh rất chăm chú, Mạc Hàm đến ngay bên cạnh mà anh cũng không phát hiện ra.

Mạc Hàm đứng trước mặt anh, gõ gõ bàn: "Anh đẹp trai, làm giúp em cái thẻ sinh viên nhé?"

Chu Viễn An ngẩng đầu lên nhìn cô, khoé miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt.

Vì Mạc Hàm đã ngầm hẹn với anh từ trước, anh liếc mắt nhìn ra hàng dài người đang xếp hàng phía bên ngoài, thấp giọng hỏi cô: "Đã mang đủ giấy tờ chưa?"

"Đủ rồi." Mạc Hàm gật đầu, giao hết cho anh.

Chu Viễn An giở ra xem qua, chỉ vào một chỗ, nói: "Thông tin chưa đầy đủ, địa chỉ gia đình, còn cả tên chuyên ngành nữa."

Mạc Hàm nói: "Chữ em xấu lắm, anh viết giúp em đi."

Chu Viễn An thở dài, lấy một chiếc bút màu đen trong hộp đựng bút ra, thong thả điền thêm thông tin giúp cô.

Mạc Hàm nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai chú ý tới bên này.

Cô lẳng lặng cúi người xuống, lúc Chu Viễn An vừa ngẩng đầu lên thì trong nháy mắt đã trao cho anh một nụ hôn.

Chu Viễn An sửng sốt, trong mắt cô ánh lên ý cười, ung dung nhìn anh.

Gương mặt tuấn tú của Chu Viễn An ửng đỏ, hơi trừng mắt với cô: "Chú ý một chút."

Mạc Hàm le lưỡi với anh:"Như thế này mới kích thích."

Lúc này, có một nữ sinh viên đi tới từ cánh cửa bên cạnh, ôm một chiếc máy tính xách tay trong ngực, đặt xuống mặt bàn của Chu Viễn An.

"Trả lại cho cậu, cám ơn nhiều."

Giọng nói này, nghe có chút quen tai.

Mạc Hàm quay đầu lại, đập ngay vào mắt là chiếc thẻ công tác treo trên cổ cô ta, viết ba chữ: Lâm Đoá Nhi.

Chu Viễn An nhận máy tính, cất lại vào túi xách.

Lâm Đoá Nhi hỏi: "Tôi đã lại một bản tài liệu trong hội nghị, không sao chứ?"

Chu Viễn An lắc đầu: "Không sao."

"Ừ, vậy tôi đi trước, cậu tiếp tục làm việc đi." Lâm Đoá Nhi vẫy tay.

"Được, hẹn gặp lại."

Mạc Hàm nghi ngờ thu hồi tầm mắt, hỏi: "Cô ta cũng gia nhập hội sinh viên?"

Chu Viễn An bình thản "ừ" một tiếng.

"Ban nào?"

"Ban học tập."

"Cùng một ban với anh?"

"Ừ."

Mạc Hàm bĩu môi: "Được rồi."

Chu Viễn An ngẩng đầu nhìn cô, không hiểu tại sao lại nói thêm một câu: "Anh biết cô ấy là bạn gái của Lý Việt Hải."

Mạc Hàm gãi mũi, không thèm để ý: "Không liên quan đến em."

Chu Viễn An đóng dấu lên thẻ sinh viên rồi đưa cho Mạc Hàm, lúc sắp đưa vào tay cô thì đột nhiên ngừng lại, thu trở về.

Mạc Hàm nhìn anh không hiểu: "Sao vậy?"

Chu Viễn An nói: "Thôi để anh cầm giúp em, nếu không em chỉ quay đầu đi là lại làm mất."

Mạc Hàm cười cười: "Cũng được."

Cô quay lại hỏi: "Lúc nào anh hết giờ?"

Chu Viễn An ngẫm nghĩ: "Khoảng sáu rưỡi."

"Buổi tối có giờ học không?"

"Không."

Mạc Hàm cười mập mờ, cố tình ám chỉ: "Vậy buổi tối chúng ta có hẹn hò không?"

Vẻ mặt Chu Viễn An không được tự nhiên, ngồi bàn luận vấn đề này trong phòng làm việc, luôn cảm thấy có chút gì đó không ổn lắm.

Anh nói: "Để anh thử đặt phòng trước xem sao, nếu đặt được sẽ gửi tin nhắn cho em."

Mạc Hàm làm dấu OK với anh: "Không quấy rầy anh làm việc nữa, em về ký túc xá trước đây."

***

Đại học thật là một nơi khiến con người ta mâu thuẫn, các thầy giáo luôn tận tình dạy bảo bọn họ: "Phải học tập cho giỏi! Cha mẹ đã tốn bao nhiêu tiền để cho các em học lên cao, thế nên đây không phải là nơi các em đến để chơi!"

Thế nhưng những anh chị khoá trên lại nói với bọn họ: "Học đại học phải tranh thủ chơi nhiều một chút, nếu không đến khi tốt nghiệp đi làm, sẽ không còn có chút thời gian nào để chơi bời nữa."

Mỗi ngày Mạc Hàm đều thấp thỏm giữa hai loại mâu thuẫn này, nên cô không dám bỏ lỡ dù chỉ một tiết học, nhưng vẫn cảm thấy mình không có việc gì làm, không biết phải làm gì để khiến bản thân trở nên bận rộn.

Bảy giờ tối, cô vừa ngồi ăn mỳ vừa xem tạp chí mốt, đều là những tin đã xem đi xem lại nhiều lần, vô cùng nhàm chán.

Điện thoại đột nhiên rung lên, cô vội vàng cầm lên nhìn, là tin nhắn ngắn gọn của Chu Viễn An.

"Thế Giai, 706, anh tới trước chờ em."

Mạc Hàm reo một tiếng, vứt bát mỳ qua một bên, vui vẻ nhảy xuống giường thay quần áo.

Đại học mà, ngoài việc nói chuyện yêu đương, thì làm gì có chuyện nào quan trọng hơn.

Mạc Hàm mặc váy và đi giày cao gót xong, đứng trước gương ngắm nghía nửa ngày.

Hai tay nâng nâng ngực mình lên thật cao, từ đầu đến cuối cảm thấy không hài lòng chút nào.

Nếu như Chu Viễn An mua được một túi khoai tây chiên thật to, nhưng đến lúc mở ra lại chỉ có một chút lõi, như vậy chẳng phải sẽ thất vọng hơn nhiều sao?

Cô ủ rũ thở dài, bỏ hết mấy cái đệm ngực ra, chỉ để lại một cái duy nhất.

Mạc Hàm trang điểm qua loa, xách túi bước ra cửa.

Thế Giai là một khách sạn tương đối khá ở gần đây, xây sửa rất lãng mạn, có nhiều phòng tình nhân, giá cả cũng không quá đắt, sinh viên Hoa Kỳ X rất hay tới nơi đó.

Dọc đường tâm trạng Mạc Hàm không tệ, cô mặc hơi ít, tất da mỏng manh, nhưng lại không hề cảm thấy lạnh.

Lúc đến cửa chính của Thế Giai, cô gọi điện thoại cho Chu Viễn An: "Em sắp tới nơi rồi, anh đã tắm rửa sạch sẽ chờ em chưa?"

Chu Viễn An nói: "Chờ em đến sẽ tắm lần nữa."

Mạc Hàm hì hì cười trộm: "Muốn tắm cùng em chứ gì?"

"…" Gần đây Chu Viễn An có chút không chịu nổi sự lưu manh của cô, chỉ nói câu: "Anh xuống đón em" rồi cúp luôn điện thoại.

Mạc Hàm đứng chờ ở trước cửa thang máy, khó hiểu hắt hơi một cái.

Sau lưng vang lên tiếng giày cao gót lộp cộp, một người con gái ăn mặc còn ít hơn cả cô đi tới bên cạnh cô, cũng đứng chờ thang máy.

Mạc Hàm quay sang nhìn.

Sau khi thấy rõ người vừa tới, liền mất hứng nhếch miệng.

Cô với Lâm Đoá Nhi có duyên đến vậy sao? Một ngày gặp cô ta những hai lần.

Mạc Hàm hết nhìn đông lại nhìn tây, chăm chú nhìn chằm chằm vào số hiển thị trên thang máy.

Vốn dĩ nghĩ rằng Lâm Đoá Nhi không nhớ mình là ai, thế nhưng lại nghe cô ta mở miệng: "Cô tên là Mạc Hàm?"

Mạc Hàm không thể không nhìn cô ta một cái: "Thì sao?"

Lâm Đoá Nhi nói: "Không cần phải giả bộ không quen, tôi biết là cô biết tôi."

Mạc Hàm hừ một tiếng coi như là đáp lại.

"Hoá ra cô là bạn tốt của Lê Khả nha, sau này tôi sẽ không tới gây chuyện với cô ta nữa." Cô ta ngừng lại, rồi nói tiếp: "Bởi vì tôi phát hiện ra… Lý Việt Hải quan tâm đến cô hơn."

Có chút ý tứ, Mạc Hàm cười một tiếng: "Cho nên cô chuyển mục tiêu qua tôi?" Cô gật đầu: "Cứ tới đây, tôi vẫn chưa từng gặp được người nào có thể chỉnh được tôi đâu."

Lâm Đoá Nhi không trả lời câu nói này của cô, mấy giây sau, cô ta quay sang hỏi: "Cô và Chu Viễn An là người yêu của nhau?"

Mạc Hàm nói: "Liên quan gì đến cô?"

Lâm Đoá Nhi nửa cười nửa không: "Cô biết hôm nay tôi phát hiện thấy cái gì trong máy tính của cậu ta không?"

Mạc Hàm không muốn bị người khác nắm mũi dắt đi, thế nhưng khi nghe thấy điều này, vẫn không nhịn được mà hỏi: "Thấy cái gì?"

Lâm Đoá Nhi che miệng cười ha ha: "Tôi cảm thấy không nói cho cô là tốt nhất."

Mạc Hàm đã sớm đoán được kết quả sẽ như vậy, trợn mắt nói với cô ta: "Đồ thần kinh."

Lâm Đoá Nhi không để ý chút nào, thậm chí cười càng to hơn: "Nói thật nhé, trước kia tôi không chú ý đến cái người Chu Viễn An này, thậm chí còn không biết cậu ta học chung trung học với Lý Việt Hải. Thế nhưng hương rượu không sợ hẻm sâu, bây giờ mọi người đều biết cậu ta, cũng biết rằng cậu ta tài năng đến mức nào…"

Mạc Hàm không nhịn được cắt ngang lời cô ta: "Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?"

Lâm Đoá Nhi vẫn bình thản như cũ, nhưng giọng nói tràn ngập châm chọc: "Tôi thật tò mò… Sao cậu ta lại tìm một người bạn gái như cô?"

"Bất kể nhìn kiểu gì cũng thấy… Cô và cậu ta một người là lửa, một người là nước, chẳng xứng đôi chút nào."

Mạc Hàm cười mà không nói.

Vấn đề kiểu này vốn dĩ cô không cần phải trả lời.

Lâm Đoá Nhi lại nói tiếp: "Tôi rất có cảm tình với Chu Viễn An, không phải cô thích Lý Việt Hải sao? Không bằng chúng ta trao đổi bạn trai đi?"

Mạc Hàm chưa kịp trả lời, cô ta lại tự nói: "Tôi cảm thấy Chu Viễn An nho nhã thư sinh, hẳn là sẽ thích cô gái kiểu như tôi hơn."

Mạc Hàm bất ngờ đưa tay túm lấy cổ áo của cô ta, lôi cả người cô ta ném ra ngoài.

Lâm Đoá Nhi không ngờ đột nhiên cô lại ra tay, lảo đảo mấy bước về phía trước, trẹo mắt cá chân, chật vật ngã xuống.

Mạc Hàm bước tới, túm tóc kéo cô ta dậy, giáng xuống một bạt tai thật mạnh.

"Có chừng mực một chút, hiểu không? Cô liên tục lảm nhảm, tôi cảm thấy rất phiền."

Lâm Đoá Nhi đầu tóc rối bù, không thể tin được trợn mắt nhìn cô: "Cô đánh tôi?"

"Đánh cô thì sao?" Mạc Hàm khom người xuống, ngồi lên người cô ta, nói: "Tôi ghét nhất loại đàn bà âm hiểm thích đùa bỡn người khác như cô, vốn dĩ đã không muốn để ý tới cô rồi, nhưng không ngờ cô lại tự mình mò tới trước cửa."

Mạc Hàm bóp chặt cằm cô ta, khiến cô ta đối mặt với mình: "Thứ nhất, tôi không thích Lý Việt Hải, cũng không có hứng thú nhặt lại chiếc giày rách của cô."

"Thứ hai, Chu Viễn An là người đàn ông của tôi, cô dám có ý định với anh ấy, thì phải hỏi xem nắm đấm của tôi có đồng ý hay không đã."

"Cuối cùng." Mạc Hàm nhìn cô ta một lượt, cười cười: "Cô tự về soi gương đi, ngực không lớn, dáng vẻ cũng không đẹp bằng tôi, dựa vào tư cách gì mà đòi cướp của tôi?"

Lâm Đoá Nhi ngã xuống đất, giận đến cắn chặt răng, không tài nào bò dậy nổi.

Đúng lúc này, cửa thang máy từ từ mở ra, hai ba bóng người bước ra từ bên trong, bị cảnh tượng trước mắt hù doạ.

Mạc Hàm vô tình ngẩng đầu lên, liếc thấy Lý Việt Hải, còn có Chu Viễn An đang đứng phía sau hắn.

Lý Việt Hải vội vàng đi tới đỡ Lâm Đoá Nhi dậy, trợn mắt chất vấn Mạc Hàm: "Em đang làm cái gì hả?!"

"Làm những việc mà anh đã dạy tôi." Mạc Hàm thờ ơ vỗ tay, đứng dậy trả lời: "Lấy bạo chế bạo, không phải chính anh đã nói vậy sao?"

Lý Việt Hải bị cô chặn họng, không thể nói lại được câu nào, liền im lặng cúi đầu xuống kiểm tra tình trạng của Lâm Đoá Nhi.

Nhìn tình hình của Lâm Đoá Nhi có vẻ không đúng lắm, từ đầu đến giờ cô ta vẫn luôn ôm bụng, chân mày nhíu chặt, thấp giọng rên rỉ không ngừng.

Lý Việt Hải hỏi: "Sao rồi?"

Cô ta kêu rên: "Đau bụng… Đau bụng quá…"

"Đau chỗ nào?"

Lâm Đoá Nhi chỉ qua một chỗ: "Chỗ này."

Sắc mặt Lý Việt Hải khẽ biến, quay đầu nói với người bạn bên cạnh: "Mau gọi xe cứu thương."

Mạc Hàm đứng bên cạnh khó hiểu, lẩm bẩm: "Em đâu có đánh vào bụng cô ta, cô ta phát điên cái gì chứ?"

Ánh mắt Chu Viễn An như bốc hoả, nói ra một câu: "Bụng lớn."

"… Hả?"

34. Chương 34: Nếu Như Em Không Còn Là Mạc Hàm Nữa, Anh Vẫn Sẽ Thích Em Sao?

Biên tập: B3

Kết quả mà Mạc Hàm không ngờ tới chính là, cô chỉ định dạy dỗ để Lâm Đoá Nhi ngậm miệng lại, thế nhưng cuối cùng lại biến thành tự dạy dỗ chính mình, người bị đưa thẳng vào đồn công an.

Ngồi trong phòng hỏi cung nghiêm ngặt, trên đầu là chiếc đèn bật sáng chói, cô thấp thỏm bất an hỏi người đang ngồi đối diện: "Tôi sẽ ngồi tù sao?"

Cảnh sát ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, cất giọng cứng nhắc: "Đánh phụ nữ có thai, ít nhất bị nhốt năm ngày, phạt tiền năm trăm."

Mạc Hàm cúi đầu, một lát sau nhỏ giọng nói: "Tôi không biết chuyện…"

Rõ ràng là cảnh sát đã quá quen với những chuyện kiểu này, cũng không vì đối phương là cô gái xinh đẹp mà nảy sinh lòng thương tiếc, giọng nói lạnh như băng: "Luật pháp không quan tâm cô có biết hay không."

Mạc Hàm hậm hực im lặng.

Cảnh sát vừa ghi chép vừa nói: "Hiện tại vẫn chưa có kết quả kiểm tra từ phía bệnh viện, nếu như cô gái bị đánh kia sảy thai hoặc sinh non, lúc đó vấn đề sẽ khác."

Mạc Hàm sững sờ: "Nghĩa là sao?"

"Người thân của người bị hại có thể sẽ kiện cô tội cố ý gây thương tích, cô sẽ phải chi trả tất cả phí bồi thường tổn thất và tiền thuốc thang."

Giọng cô thấp xuống: "… À."

Sau đó, Mạc Hàm bị đưa lên xe cảnh sát, dẫn đến một phòng tạm giam nhỏ ở ngoại thành, làm xong thủ tục, thay quần áo khác, đi theo nhân viên quản lý vào khu phòng tạm giam.

Lúc học trung học, Mạc Hàm với Lý Việt Hải khi đánh nhau cũng đã gặp phải cảnh sát tuần tra mấy lần, nhưng hai người chân dài chạy nhanh, lại cảnh giác hơn nhiều những người khác, thế nên luôn luôn tránh được tai hoạ.

Lần này lại tương đối xui xẻo, cô ngồi lên người Lâm Đoá Nhi, đúng lúc bị hai cảnh sát mặc thường phục đi từ trong thang máy ra bắt gặp, thế nên kiếp nạn này khó mà tránh được.

Lần đầu tiên Mạc Hàm đến chỗ như thế này, cô bị đưa vào phòng giam của phụ nữ, thêm cả Mạc Hàm thì tổng cộng có năm người.

Mấy người còn lại nhìn qua đều xấp xỉ tuổi cô, hai bên đều không nói lời nào, thờ ơ liếc Mạc Hàm một cái sau đó liền gục đầu xuống tiếp tục ngủ.

Giường ngủ trong phòng giam là một chiếc giường chung, tất cả nằm thành một dãy.

Mạc Hàm tới muộn, chỉ còn lại vị trí ngủ kém nhất, sát bên cạnh nhà xí, mùi hôi thối khó mà chịu được.

Đêm đó cô không ngủ trên giường, mà ngồi trong một góc ngủ gà ngủ gật.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô theo mọi người đi ăn sáng.

Thịt cá chắc chắn là không thể có rồi, nhưng vẫn có thể được ăn no.

Thế nhưng gạo nấu nửa sống nửa chín, ăn vô cùng khó nuốt, thỉnh thoảng còn nhai phải mấy hòn sạn nhỏ.

Thức ăn chỉ có một món cải xanh luộc, không cho chút gia vị nào.

Mạc Hàm nhìn mà không có khẩu vị, ngồi im không động đũa.

Cô gái ngồi bên cạnh cô đã vào đây hơn một ngày, bụng đói kêu ùng ục, thấy Mạc Hàm không ăn, cô ta liền cướp lấy, ăn ngấu ăn nghiến.

Sau bữa sáng có một tiếng rảnh rỗi, phạm nhân có thể hoạt động tự do trong phạm vi được cho phép.

Mạc Hàm tìm một vị trí thoáng đãng ngồi phơi nắng, mãi đến khi thời gian tự do kết thúc, cô mới quay trở lại phòng giam ẩm thấp.

Ngồi dựa đầu vào vách tường loang lổ, cô không ngừng nghĩ tới việc, nếu như để những kẻ thù ghét cô nhìn thấy bộ dạng của cô bây giờ, họ sẽ châm chọc mỉa mai cô như thế nào?

"Mạc Hàm, không nghĩ tới mày cũng có ngày hôm nay, không phải trước kia bản lĩnh lớn lắm sao?"

Nói như vậy cũng đã hiền lành lắm rồi.

Mạc Hàm cười tự giễu.

Người bị nhốt ở cái nơi không có chút sức sống nào thế này, thật dễ khiến bản thân nảy sinh lòng tuyệt vọng.

Thảo nào nhân viên quản lý ở đây không cho phép phạm nhân đi giày có dây, tránh cho việc có người không chịu nổi mà tìm lấy cái chết.

Vốn dĩ Mạc Hàm phải bị nhốt năm ngày, thế nhưng đến chiều ngày thứ ba, cô được nhân viên quản lý đưa ra khỏi phòng giam, quần áo cũng mang trả cho cô.

Nhân viên quản lý đưa cho cô một tờ đơn: "Người nhà cô đang chờ ở bên ngoài, ký vào đây là có thể ra ngoài."

Mạc Hàm mơ màng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc ra tới cửa chính của trại tạm giam, ánh mặt trời chiếu vào chói mắt, cô không nhịn được giơ tay lên che mặt.

Ở phía xa có ba bóng người đang đứng, hình bóng kéo thật dài trên quảng trường trống trải, là đang đợi cô.

Lê Khả vừa nhìn thấy cô đã nhào lên ôm chặt lấy, hai mắt đỏ hoe: "Làm mình sợ muốn chết, còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại cậu nữa!"

Mạc Hàm cười cười: "Thật là ngốc."

Lê Khả lo lắng kiểm tra toàn thân cô một lượt: "Cậu có sao không? Ở trong đó có phải chịu khổ nhiều không?"

Mạc Hàm nhàn nhạt lắc đầu: "Không sao cả."

Lê Khả thở phào nhẹ nhõm, nói: "Không sao thì tốt rồi, mấy ngày nay bọn mình vì lo lắng cho cậu mà không nuốt nổi cơm, phải tìm mọi biện pháp để cứu cậu ra."

Cô ấy dắt tay Mạc Hàm đi về phía hai người còn lại.

Lý Việt Hải đứng ngược sáng, khẽ cau mày nhìn cô, cái cằm kiên nghị lún phún râu, bộ dạng vẫn ngông cuồng như cũ.

Từ đây núi sông không gặp lại, đừng tiếp tục quan tâm lẫn nhau.

Đối mặt trong chốc lát, hắn không nói năng gì, lạnh lùng đút hai tay vào túi quần, xoay người rời đi.

Mạc Hàm không lên tiếng giữ lại, tầm mắt cô chuyển sang bên người Chu Viễn An, im lặng nhìn anh không nói câu nào.

Thật kỳ lạ, chỉ mới có mấy buổi tối không được gặp, thế nhưng đã có cảm giác như xa cách đến mấy đời.

Đợi đến khi bóng lưng Lý Việt Hải hoàn toàn biến mất, cô mới cất tiếng hỏi: "Là anh ta giúp đỡ?"

Chu Viễn An gật đầu: "Ừ."

Mạc Hàm im lặng một lúc lâu, sau đó lại hỏi: "Lâm Đoá Nhi sao rồi?"

“Sảy thai rồi.”

“...”

“Nhưng Lý Việt Hải nói là do mang thai ngoài ý muốn, vốn dĩ cũng đang chuẩn bị đi phá bỏ, thế nên chẳng có ảnh hưởng gì.”

Mạc Hàm gật đầu, trầm mặc không nói nữa.

Mọi việc đã tạm thời được giải quyết, bầu không khí giữa ba người trở nên hơi ngột ngạt bí bách.

Buổi chiều Lê Khả phải lên lớp, gặp được Mạc Hàm xong thì vội vàng quay về trường học.

Chu Viễn An dành nguyên cả buổi chiều, đưa cô tới khách sạn gần đó chỉnh trang lại.

Ba ngày vừa qua Mạc Hàm căn bản không ăn uống gì, trong phòng tắm của trại tạm giam lại gắn camera để quản chế, thế nên cho đến tận bây giờ cô cũng không tắm rửa, toàn thân đều bốc mùi hôi hám.

Chu Viễn An mua một lồng sủi cảo và mỳ thịt bò cho cô, anh còn đặc biệt mua thêm một chai giấm.

Bây giờ cô ngửi cái gì cũng thấy thơm, há miệng ăn lấy ăn để.

Ăn được một nửa, Mạc Hàm thực sự không thể chịu nổi ngứa ngáy trên người nữa, cô bỏ đũa xuống, đứng dậy bước vào phòng tắm, tắm xong lại ra ăn tiếp sau.

Chu Viễn An cẩn thận mang cho cô một bộ quần áo để thay, bây giờ đúng lúc được phát huy công dụng.

Khách sạn có sẵn nước nóng, Mạc Hàm đứng trước gương, mở vòi hoa sen xối thẳng lên đỉnh đầu, cẩn thận chà lau cơ thể mình.

Được một lúc, cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, Chu Viễn An bước vào.

Mạc Hàm quay đầu lại nhìn anh: “Sao vậy?”

Chu Viễn An không lên tiếng, đi thẳng tới sau lưng cô, không sợ bị nước làm ướt người.

Anh chăm chú nhìn cơ thể cô phản chiếu ở trong gương, tựa hồ đang tìm xem có bị thương chỗ nào không.

Mặc dù không nói lời nào, nhưng ánh mắt kia lộ rõ vẻ lo lắng quan tâm.

Chu Viễn An ôm lấy cô từ phía sau, cằm đặt lên hõm vai cô, mí mắt rũ xuống.

Giọng anh trầm thấp: “Anh vừa không nhìn thấy em, em liền xảy ra chuyện.”

Mạc Hàm hơi cong khoé miệng: “Anh yên tâm đi, ở trong đó cũng không có tệ như mọi người nghĩ, chỉ là ăn uống hơi kém, hơn nữa không phải là em còn chưa kịp ngồi nóng đít đã được thả ra rồi sao?”

Chu Viễn An vẫn im lặng, nhìn cô dịu dàng.

Trên xương sống của Mạc Hàm có một vết sẹo mờ, là do đánh nhau với người ta hồi lớp mười một để lại. Lúc ấy phải khâu bảy mũi, cô vẫn luôn muốn chờ dịp nào đó xăm đè lên trên.

Ngón tay Chu Viễn An nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó, êm ái như lông ngỗng.

Mạc Hàm không nhịn được cười khanh khách: “Nhột quá đi.”

Chu Viễn An xoay người cô lại, ôm lấy cô, vòi hoa sen trong tay Mạc Hàm rơi xuống đất, nước phun loạn khắp nơi.

Anh nhìn khuôn mặt ướt sũng của cô, chân thành nói: “Sau này đừng để anh phải lo lắng thêm lần nào nữa.”

“Ừ.”

Mạc Hàm nghe lời dùng miệng cắn cắn vào người anh.

Chu Viễn An mím môi, cười nói với cô: “Tắm xong sẽ cho em xem thứ này.”

“Thứ gì vậy?”

“Lát nữa ra sẽ biết.”

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Chu Viễn An dùng khăn tắm bọc cô lại, bế cô ra đặt lên giường.

Mạc Hàm đợi một lúc thì thấy anh cầm một chiếc đàn guitar màu nâu đậm ra, đi đến trước mặt cô.

Mắt Mạc Hàm sáng lên, không thể chờ tới lúc được chạm vào nó, luôn miệng nói thích.

Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng cô vẫn chưa có một chiếc guitar của riêng mình, trước kia vẫn quen dùng của Lý Việt Hải, thế nên bây giờ rất bất tiện.

Chu Viễn An đưa cho cô chiếc đàn guitar được thiết kế riêng, thân đàn được làm bằng chất liệu gỗ thượng hạng, những chiếc đàn cô đã từng cầm qua không chiếc nào có thể so sánh được với chiếc này.

Phía sau chiếc đàn còn có khắc tên của cô: MH.

Mạc Hàm yêu thích không thể buông tay, kích động ngồi hát liên tục mấy bài.

Từ trước đến nay chưa bao giờ cô dám nhận mình là ca sỹ, nhưng bắt đầu từ giờ phút này, trong lòng cô cảm thấy bản thân đã vô cùng sẵn sàng.

Chu Viễn An ngồi bên cạnh cô, hỏi: “Thích không?”

“Thích!” Mạc Hàm gật đầu lia lịa: “Vô cùng thích!”

Chu Viễn An mỉm cười: “Vốn định đưa cho em từ tối hôm trước, cuối cùng em lại bị cảnh sát bắt đi.”

Mạc Hàm luôn cảm thấy câu này của anh có chút trào phúng, cô giơ tay đánh anh một cái.

Mạc Hàm vừa điều chỉnh dây đàn vừa nghiêng đầu hỏi anh: “Hôm nay Lý Việt Hải đã nói gì với anh?”

“Nói chuyện gì?”

“Về chuyện bồi thường ấy.”

“Cậu ta nói không cần.”

Mạc Hàm nheo mắt: “Thật sao?”

“Ừ.”

Mạc Hàm bán tín bán nghi: “Lời nói của anh ta có thể đại diện cho lời nói của Lâm Đoá Nhi sao?”

Chu Viễn An: “Không biết.”

“…” Cô khẽ thở dài.

Mạc Hàm dứt khoát không muốn nghĩ tới những chuyện phiền toái này nữa, binh tới tướng chắn, nước đến đất chặn, chuyện này cứ để sau hẵng nói.

***

Cô ăn như lũ cuốn, một lồng sủi cảo và bát mỳ đều chui vào bụng, thế nhưng vẫn chưa thấy no. Chu Viễn An lại xuống lầu mua thêm cho cô một phần nữa.

Sau khi giông bão qua đi thì đêm dài kéo đến.

Hai người lại chen lấn ở trong chăn, cơ thể như băng va chạm với lửa, suýt chút nữa đã xảy ra tai nạn.

Chu Viễn An giả bộ từ chối, liền bị Mạc Hàm đẩy ngã, ngồi lên phía trên anh.

Tay cô đan vào tay anh, hai chân giẫm lên đệm giường mềm mại, eo chuyển động mạnh mẽ.

Chỉ một lát sau, cô mệt đến hết cả hơi, động tác càng ngày càng yếu ớt.

Chu Viễn An nằm bên dưới liền dùng hai tay hơi nâng người cô lên, chỗ bên dưới chăn vẫn đang bị xiết chặt, sau đó anh bất ngờ nhún người ra vào liên tục. Mạc Hàm không chịu nổi, nhưng lại vô cùng hưởng thụ loại cảm giác kích thích cực hạn này, cô há miệng cắn vào bả vai anh, cố gắng đè nén giọng nói của mình.

Chu Viễn An nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt cô ướt đẫm mồ hôi, đôi môi nhỏ hé mở, liên tục thở ra từng hơi thở nóng rực.

Anh dừng lại một chút, nhịn lại cảm giác muốn làm thật mạnh, sau đó mới tiếp tục chuyển động.

Lần này động tác của anh đã chậm lại rất nhiều, Mạc Hàm cũng phối hợp với anh, nhẹ nhàng cọ sát.

Ánh mắt cô quyến rũ vô cùng, nghiêng đầu, như một cô gái sa hoa truỵ lạc.

Còn ánh mắt Chu Viễn An thì vẫn trong sáng như cũ, anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô, từng biến hoá trên mặt cô mỗi khi anh chuyển động đều rơi hết vào tầm mắt anh.

Mặc dù đã sớm nghe qua những câu chuyện không hay về cô, cũng đã tự mình nhận biết được tính khí cô nóng nảy như thế nào, nhưng cho tới bây giờ Chu Viễn An vẫn chưa từng nhìn thấy tận mắt dáng vẻ của cô khi sử dụng bạo lực.

Tối hôm đó lúc bước ra khỏi thang máy, nhất thời anh không dám tiến lên đối mặt với cô.

Cô ngang nhiên không hề để ý mà túm tóc Lâm Đoá Nhi như vậy, khuôn mặt hung dữ, cố tình làm bậy.

Ánh mắt của cô khi đó không giống như đang nhìn một con người, mà giống như đang nhìn một sinh vật cấp thấp vô cùng dơ bẩn.

Phụ nữ đánh nhau, đơn giản đều là để tranh giành tình cảm của đàn ông.

Nhìn Lý Việt Hải xông tới ngăn cản, còn có ánh mắt mù quáng, đối đầu gay gắt với hắn của Mạc Hàm.

Chu Viễn An chỉ có thể nghĩ tới một loại khả năng kia.

Anh đã không dưới một lần tự thôi miên chính mình, rằng cô không phải là một người xấu, cô chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện mà thôi. Thế nhưng dường như trái tim lại đang lay động, không thể không bị ảnh hưởng bởi những gì đã tận mắt nhìn thấy.

Hai con người có tính cách quá khác nhau lại ở chung một chỗ, nếu như không phải nghi ngờ bản thân mình, thì chính là nghi ngờ đối phương.

Mâu thuẫn cứ như vậy mà nảy sinh.

Đột nhiên Chu Viễn An mở miệng: "Mạc Hàm."

Ánh mắt Mạc Hàm đang mờ mịt: "Ừ?"

Anh ngồi dậy, khiến vật phía dưới tiến sâu hơn vào cơ thể của cô, Mạc Hàm sáp lại gần hôn anh, anh hơi né tránh: "Mạc Hàm."

Cô khẽ mở mắt, lười biếng nói: "Anh nói đi."

"Sau này em đừng đánh nhau nữa."

"Cái gì cơ?"

"Đừng tuỳ tiện đánh nhau với người ta nữa."

"..."

Rốt cuộc cô cũng mở to mắt ra, khó hiểu nhìn anh: "Tại sao đột nhiên lại nói đến chuyện này?"

Chu Viễn An nói: "Anh vẫn luôn muốn nói với em."

Mạc Hàm suy nghĩ một lúc, hỏi: "Anh không thích em đánh nhau?"

"Không thích."

"..."

"Em xin lỗi Lâm Đoá Nhi đi, bây giờ cô ấy vẫn còn ở trong bệnh viện."

Mạc Hàm hơi cau mày, không dám tin vào những lời mình đang nghe thấy: "Anh nói gì cơ?"

Chu Viễn An liền lặp lại: “Xin lỗi cô ấy, chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không.”

“…”

Chỉ vì mấy câu nói ngắn ngủi mà đã mang đi tất cả hứng thú.

Vẻ mặt ngập tràn kích tình của Mạc Hàm biến mất, cô chậm rãi trở mình, rời khỏi cơ thể Chu Viễn An, tự mình ngồi xuống mép giường.

Chu Viễn An quay đầu sang nhìn cô, chờ cô trả lời.

Mạc Hàm ngồi một mình hồi lâu, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Cô theo thói quen mò tìm một điếu thuốc, vội vã nhét vào trong miệng.

Lúc chuẩn bị châm lửa lại bừng tỉnh nhớ ra Chu Viễn An vẫn đang ở bên cạnh.

Cô sợ run người, ném bật lửa lên trên bàn, điếu thuốc cũng ném xuống đất.

Cô vòng tay ôm lấy hai đầu gối, tầm mắt dời đến ánh trăng đang bị che kín ở ngoài cửa sổ, có thể thấy đèn đóm và xe cộ mờ ảo chạy bên ngoài.

Giọng nói của cô giống như bị nén lại trong chai thuỷ tinh, nghe không rõ.

“Cuối cùng thì anh thích em vì cái gì? Không cho em uống rượu, không cho em hút thuốc, không cho em đánh nhau…”

“Nếu như em không còn là Mạc Hàm nữa, anh vẫn sẽ còn thích em sao?”

Chu Viễn An nói: “Anh chỉ muốn em bỏ những thói xấu.”

Mạc Hàm không thể hiểu nổi: “Vậy em có thể cầu anh từ bỏ cái thói quen luôn muốn em thay đổi này của anh được không?”

Chu Viễn An khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ em cảm thấy em tuỳ tiện đánh người là đúng sao?”

Mạc Hàm ngơ ngẩn: “Anh cho là em tuỳ tiện đi đánh người sao?”

Chu Viễn An không lên tiếng.

Mạc Hàm nhìn chằm chằm vào anh: “Anh bảo em đi xin lỗi Lâm Đoá Nhi, anh cho là em đã làm sai rồi sao?”

“Chẳng lẽ em không cảm thấy mình quá đáng?” Chu Viễn An nói: “Cứ coi như cô ấy là bạn gái của Lý Việt Hải, nhưng có lẽ cô ấy cũng không nghĩ gì về em, em không nên…”

Mạc Hàm cao giọng cắt ngang lời anh: “Anh nghĩ là em đang ghen nên đầu óc mê muội?”

Chu Viễn An im lặng.

Cô giận quá hoá cười: “Chu Viễn An, ở trong lòng anh, rốt cuộc em là loại người như thế nào?”

Chu Viễn An chẳng may chọc giận cô, nhưng tiếp tục dung túng cô cũng không phải là cách hay.

Anh liệt kê ra từng thứ một: “Làm việc không nghĩ đến hậu quả, xuống tay không biết nặng nhẹ, cũng không quan tâm tới suy nghĩ của người khác.”

“À, hoá ra anh nghĩ về em như vậy.” Mạc Hàm gật đầu, rồi lại gật đầu: “Chỉ biết đánh nhau gây hoạ, học tập thì không ra gì, hỏng việc nhiều hơn là được việc, đúng không?”

Chu Viễn An mím chặt môi, không nói lời nào.

Mạc Hàm đợi một lúc lâu, anh vẫn im lặng không nói.

Cô chỉ ra ngoài cửa, ra lệnh: “Anh đi đi.”

Chu Viễn An im lặng nhìn cô, không nhúc nhích.

Mạc Hàm lặp lại: “Tôi nói anh đi đi.”

Chu Viễn An vẫn không động đậy.

Mạc Hàm cao giọng: "Có phải muốn tôi phải dùng đến từ cút không?"

Từ đầu đến cuối Chu Viễn An vẫn giống như một bức tượng, mặt không đổi sắc nhìn cô.

Mạc Hàm không muốn đối mặt với ánh mắt bình tĩnh kia của anh, càng nhìn sẽ càng khiến cô như thêm dầu vào lửa, cô gật đầu: "Được, anh không đi tôi đi."

Cô đứng lên, trần truồng đi tới cửa, lúc này mới nhớ ra mình không mặc quần áo.

Dừng lại, xoay người.

Chu Viễn An nhìn thấu ý định của cô, nhanh tay cướp hết quần áo của cô ôm vào trong ngực.

Mạc Hàm giận dữ nói: "Đưa quần áo cho tôi!"

"Không đưa."

"Đưa đây!"

"Không đưa."

"Có đưa hay không?!"

"Không đưa."

Mạc Hàm nghiến răng nghiến lợi: "Hèn hạ!"

Chu Viễn An vẫn bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt vô cùng kiên định.

Mạc Hàm giận đến bốc hoả: "Mẹ kiếp! Cùng lắm thì lão tử trần truồng chạy!"

Cô nói được làm được, xoay người sải bước ra ngoài.

Mắt thấy tay cô đã đặt lên nắm đấm cửa, Chu Viễn An sợ cô thực sự làm chuyện không nên, vội vàng xông lên ngăn cô lại.

Mạc Hàm bị bất ngờ, không kịp đề phòng bị anh ôm chặt lấy eo, bèn dùng sức giãy dụa: "Buông tôi ra!"

Cô bị kéo lùi lại cách cánh cửa một cánh tay, cô làm cách nào cũng không với tới được, giận đến mức giậm chân: "Bảo anh thả tôi ra!"

Làm sao Chu Viễn An có thể nghe theo, anh xoay người cô lại, ôm mông cô nâng lên thật cao, sau đó liền đâm thẳng vật cứng rắn bên dưới vào trong người cô.

"Anh là đồ khốn kiếp!" Mạc Hàm bị đâm đến hoa mắt chóng mặt, há mồm cắn mạnh vào bả vai anh.

Chu Viễn An chẳng ngó ngàng gì tới, hai tay bế cô lên trên giường, vừa đi vừa không ngừng ra vào.

Hai người mới ngừng lại không lâu, chỗ kia của Mạc Hàm vẫn còn ướt át, khiến anh chiếm được ưu thế rất lớn.

Dù sao thì sức lực của nam nữ vẫn khác xa nhau, Mạc Hàm khóc lóc giãy dụa kiểu gì cũng không thể nào thoát khỏi anh.

Cô bị đặt ngã xuống giường, chăn che lên đầu, đất trời trở nên u ám.

Chu Viễn An dùng sức hôn cô, mặc cho cô không muốn, điên cuồng né tránh.

Thể lực của anh cũng dần dần không chống đỡ nổi, thở hổn hển nói: "Mạc Hàm, em đừng như vậy."

Mạc Hàm nhìn chằm chằm: "Tôi như thế nào?"

"Mỗi khi nói em vài câu, em liền..."

"Tôi luôn như vậy! Không yêu thì thôi!"

"Em bình tĩnh một chút, nghe anh nói."

Mạc Hàm bịt tai: "Tôi không bình tĩnh được!"

"Em nghe anh nói…"

"Tôi không nghe!"

Chu Viễn An cũng bất lực không biết làm sao, anh cúi đầu xuống hung hắn cắn nuốt môi cô: "Sao anh lại đi thích người con gái như em cơ chứ."

Mạc Hàm rống to: "Vậy anh đi mà thích người khác đi!"

Hai tay Chu Viễn An ôm chặt lấy eo cô, cúi sát người mặt đối mặt với cô: "Không bao giờ có chuyện đó!"

Vừa nói chuyện, anh cũng vừa nhanh chóng kết thúc, chuyển động trong chăn càng lúc càng mạnh mẽ, ngay cả ván giường chất lượng tốt cũng bắt đầu vang lên tiếng cọt kẹt.

Mạc Hàm gắt gao cắt răng, không muốn phát ra âm thanh, nửa gương mặt vùi sâu vào trong gối, nửa khuôn mặt còn lại bị giấu dưới mái tóc hỗn loạn.

Nhẫn nhịn một lúc, cuối cùng cô cũng vẫn phải thấp giọng cầu xin: "Chậm một chút, em không chịu được…"

Chu Viễn An buông cô ra, ở thời điểm mấu chốt rút khỏi người cô, tự mình giải quyết.

Mạc Hàm nằm xụi lơ giống như đống bùn nhão ở trên giường, mí mắt rũ xuống, không muốn nhúc nhích một chút nào.

Một lát sau, Chu Viễn An ra khỏi phòng tắm, yên tĩnh ngồi xuống mép giường.

Anh nghiêng đầu nhìn cô mấy lần, dáng vẻ cô uể oải không chút sức sống, không biết là do cơ thể mệt mỏi hay do trong lòng mệt mỏi.

Chu Viễn An suy ngẫm chốc lát, mở miệng trước: "Vừa rồi… Thực xin lỗi."

Không biết là anh đang xin lỗi chuyện gì, Mạc Hàm nhắm hai mắt lại không để ý tới.

Chu Viễn An nói tiếp: "Anh nói hơi nặng lời một chút, nhưng không hề có ý trách móc em."

"Anh biết em phải chịu khổ suốt ba ngày qua, nhưng bọn anh ở bên ngoài này cũng lo lắng cho em đến mất ăn mất ngủ…"

"Anh thực sự không biết phải làm sao với em, giọng em át hết cả giọng anh, anh không cãi lại được em. Nhưng chỉ hơi cao giọng nói chuyện với em một chút, ngược lại em càng tức giận hơn. Rốt cuộc thì phải như thế nào em mới có thể lắng nghe?"

Mạc Hàm chui trong chăn, co người lại thành một đống, hai tay bịt chặt tai.

Mặc kệ cô có nghe hay không, Chu Viễn An vẫn nói tiếp: "Nhìn em bị đưa đi, không biết em phải trải qua những gì, bản thân anh lại bất lực, em có thể hiểu được loại cảm giác đó không?"

"Bởi vì anh quá lo lắng cho em, không muốn sau này em lại gặp phải những chuyện tương tự như thế nữa, nên anh mới nói ra những lời đó… Nếu như em không thích, sau này anh sẽ không ép em nữa."

"Có được không?"

Anh cố gắng trải lòng mình như vậy khiến Mạc Hàm cũng có chút cảm động.

Cô hơi nghiêng người sang, như có như không nhìn anh một cái, rồi lại thu hồi tầm mắt.

Chu Viễn An không biết cô đang muốn làm cái gì, yên tĩnh ngồi chờ ở một bên.

Mấy phút sau, cuối cùng Mạc Hàm cất giọng buồn buồn.

"Anh lại đây."

Chu Viễn An bò đến chỗ cô, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh.

Mạc Hàm nhìn vào mắt anh, nhỏ giọng nói: "Anh không sai, em cũng không sai."

“Em đánh Lâm Đoá Nhi không phải vì Lý Việt Hải, mà bởi vì Lê Khả… Chuyện này về sau sẽ nói rõ với anh.”

“Tóm lại, em không hối hận khi đánh cô ta. Có một số việc đối với anh mà nói là không đáng nhắc đến, nhưng đối với em thì ‘Nếu có thể nhịn được thì cũng sẽ không nhịn’, cho dù biết rõ sẽ bị trả thù, em cũng sẽ vẫn ra tay, bởi vì đối với em mà nói cố giấu ở trong lòng còn khó chịu hơn nhiều.”

“Nhất là anh bảo em đi xin lỗi, như thế chẳng khác nào trực tiếp chặt đi mười ngón tay của em cả.”

Cô ngừng một chút, lại nói tiếp: “Nhưng em vẫn đồng ý với anh, sau này sẽ cố gắng kìm chế bản thân, nếu nhịn được thì sẽ cố nhịn, không để anh phải lo lắng thêm nữa.”

“Như vậy, anh đã hài lòng chưa?”

Vẻ mặt Chu Viễn An khẽ giãn ra “Ừ.” một tiếng.

Mạc Hàm lại không cười, cô quay đầu, nằm ngửa trên gối, ngẩn ngơ nhìn trần nhà.

Cô buồn bã thở dài, nói: “Chu Viễn An, chúng ta vốn không phải người đi chung trên một con đường, đáng lẽ ra lúc ấy em không nên tuỳ tiện đồng ý làm bạn gái của anh.”

“Anh luôn muốn cố gắng thay đổi con người em, mà em thì lại luôn cưỡng ép anh phải thoả hiệp cho bằng được. Sau này… Không phải anh trở thành em, thì chính là em trở thành anh.”

“Nhưng bất luận kết quả như thế nào, thì cũng sẽ là bất công với người còn lại.”

Trong lòng Chu Viễn An đột nhiên căng thẳng, cảm thấy không hít thở nổi.

Anh nhìn cô không chớp mắt, không đáp lời, cũng không dám tiếp tục tiến lại.

Chỉ sợ cô sẽ nói ra những câu mà anh không muốn nghe nhất.

May mắn sao Mạc Hàm không nói gì nữa, cô dựa đầu vào hõm vai của anh, tìm một tư thế ngủ thoải mái, nhắm đôi mắt nặng trĩu lại.

“Sau này… Không cãi nhau…”

“Em xinh đẹp như vậy, anh phải nhường em…”

“…”

“Em thích anh” còn có một ý nghĩa khác, đó chính là em đã sẵn sàng đón nhận những tổn thương mà anh gây ra bất cứ lúc nào.

Cho dù vẫn biết con đường phía trước đầy gian nan, nhưng em vẫn không muốn buông đôi tay anh ra.

Nguyên do chính bởi cái câu “Em thích anh” kia.

Khi rơi vào tình yêu, cũng chính là đã trao xương sườn mềm của mình vào tay người ấy.

Ngay cả người trước giờ luôn tự nhận là không tim không phổi như em, cũng sẽ không tài nào thoát được.

Hết chương 34.

35. Chương 35: Giống Như Kia, Trời Mưa Mới Có Thể Nhớ Tới Anh

Biên tập: B3

Một tuần sau chuyện kia, cuộc sống của Mạc Hàm từ đầu đến cuối vẫn bình thản không có sóng gió, không bị bất kỳ ảnh hưởng nào.

Một ngày nọ, cô ngẫu nhiên chạm trán phải Lâm Đoá Nhi đã lâu không gặp trong căng tin, bấy giờ cô mới biết cô ta đã khoẻ lại, bắt đầu trở về trường học.

Mạc Hàm ngẩng mặt bưng đĩa thức ăn đi thẳng qua người cô ta, lúc chuẩn bị lướt qua, đột nhiên Lâm Đoá Nhi giơ một tay ra chặn cô lại.

Mạc Hàm nâng mắt lên nhìn cô ta: "Làm gì đó?"

Sắc mặt Lâm Đoá Nhi tái nhợt, rõ ràng là cơ thể thiếu máu, thế nhưng càng khiến cho những câu nói sau đó của cô ta trở nên ngạo mạn: "Lần này nể mặt Lý Việt Hải nên mới tạm thời tha cho cô một cái mạng, cô đừng tưởng rằng từ giờ có thể thoải mái vô lo, sẽ có ngày tôi đòi lại món nợ này của chúng ta!"

Ánh mắt cô ta tràn ngập căm hận, Mạc Hàm chỉ sợ nghe thêm mấy câu nữa lại không kiềm chế được mà ra tay đánh cô ta, thế nên không thèm nói câu nào mà vòng qua cô ta bỏ đi.

Nghe như lời của Lâm Đoá Nhi, có vẻ như Lý Việt Hải đã đồng ý với cô ta chuyện gì đó, thế nên cô ta mới mở lòng từ bi mà không tính toán đòi bồi thường với Mạc Hàm.

Biết được điều này khiến Mạc Hàm khó chịu suốt cả buổi chiều.

Cô không biết rốt cuộc thì Lý Việt Hải đang nghĩ gì, nếu đã đoạn tuyệt quan hệ với cô, tại sao lúc này lại đứng ra giúp đỡ.

Nhưng bất kể thế nào thì Mạc Hàm cũng không muốn phải nợ ân tình của hắn.

Giữa trưa ngày hôm sau, cô tới chặn trước cổng trường của Lý Việt Hải.

Hôm nay là một ngày nắng, Lý Việt Hải đang vừa đi vừa nói cười với vài người bạn, cùng bàn bạc xem nên đi đâu để ăn cơm.

Lúc đến gần cổng trường hắn mới nhìn rõ Mạc Hàm, bước chân hơi khựng lại, do dự không biết có nên tránh đi hay không.

Mạc Hàm đã sớm nhìn thấy hắn, cô nhấc chân lên bước nhanh về phía hắn.

Cô đứng trước mặt Lý Việt Hải, ngẩng đầu lên, cất giọng trong trẻo: "Mặc kệ anh có muốn gặp tôi hay không, có mấy câu hôm nay nhất định tôi phải nói rõ ràng với anh."

Bị cô bắt ngay tại trận, Lý Việt Hải lại thản nhiên như cũ.

Hắn hơi trầm mặc một lát, bảo mấy người bạn đi trước, sau đó cùng Mạc Hàm đi sang một tán cây nói chuyện.

Xung quanh không có người, Mạc Hàm đi thẳng vào vấn đề: "Anh đã đáp ứng chuyện gì với Lâm Đoá Nhi?"

Lý Việt Hải giả ngu: "Chuyện gì là chuyện gì?"

Mạc Hàm nói: "Không thể nào có chuyện tự nhiên cô ta lại không cần bồi thường, anh đã nói những gì với cô ta?"

Lý Việt Hải cười cười: "Đây là chuyện của bọn anh, không cần em phải quan tâm."

"Như thế nào là không liên quan đến tôi?" Mạc Hàm nhíu mày: "Là tôi đã ra tay trước, đáng lẽ khi xảy ra chuyện tôi nên chịu trách nhiệm mới phải. Lâm Đoá Nhi nằm viện và thuốc thang hết bao nhiêu tiền? Tôi sẽ bồi thường không thiếu một xu, không cần phải nhận sự giúp đỡ của anh."

"Không cần đâu, chẳng qua anh thấy em thân cô thế cô, tiện tay thì giúp đỡ một chút thôi." Lập trường của Lý Việt Hải vẫn không thay đổi: "Huống hồ Lâm Đoá Nhi thực sự muốn trả thù em, không phải cứ tiền là có thể giải quyết được, vốn dĩ một chút tiền bồi thường đó đối với nhà cô ấy cũng chẳng đáng bao nhiêu."

Mạc Hàm không tự chủ được mà nắm chặt quả đấm, từ khi nào mà Lý Việt Hải cũng sẽ dùng cách nói chuyện cao ngạo như vậy với cô?

Trong lòng cô ngũ vị tạp trần, nói: "Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào? Nói ra yêu cầu đi, tôi không muốn phải nợ ân tình của anh."

Lý Việt Hải ngẫm nghĩ hồi lâu, nói: "Mời anh ăn bữa cơm đi."

Mạc Hàm nhướn mày: "Cái gì?"

"Mời anh ăn bữa cơm."

"..."

Mạc Hàm dò xét nhìn hắn, không hiểu hắn đang muốn chơi cái trò gì: "Anh đã nghĩ kỹ chưa? Chỉ ăn một bữa cơm đúng không? Sau khi ăn xong tôi không còn nợ anh cái gì nữa."

Lý Việt Hải nhếch mép: "Không thành vấn đề."

"Được." Mạc Hàm gật đầu đồng ý: "Anh muốn ăn cái gì?"

Lý Việt Hải nói: "Đồ em nấu."

"..."

Yêu cầu này của Lý Việt Hải thực sự không đơn giản chút nào, từ đây về đến nhà Mạc Hàm cũng phải mất một tiếng đi xe, cô cũng không có hơi sức đâu mà kéo dài lằng nhằng với hắn.

Cuối cùng hai người tìm được một quán mỳ gần đó, bỏ ra năm trăm tiền thế chấp, ông chủ mới miễn cưỡng giao nhà bếp cho bọn họ mượn một chút.

Mạc Hàm quen tay hay làm, nấu một nồi mỳ hai người ăn, cho Lý Việt Hải thêm quả trứng chiên, thái mấy miếng thịt bò, lại rải đầy hành thơm, như thế là có thể bắc ra.

Mạc Hàm bê hai bát mỳ lớn ra ngoài, đặt ở trên bàn.

Lý Việt Hải không chờ được vội vàng rút ra hai đôi đũa, mình cầm một đôi, đôi còn lại đưa cho Mạc Hàm.

Cô lắc đầu: "Anh ăn đi."

Lý Việt Hải ngạc nhiên: "Em không ăn sao?"

Mạc Hàm nói: "Sau này không còn được ăn nữa, anh hãy nhân cơ hội mà ăn nhiều một chút."

Môi Lý Việt Hải khẽ mấp máy, không lên tiếng, cúi đầu ăn từng miếng một.

Ăn hết một bát mỳ, Lý Việt Hải đã bắt đầu no, nhưng vẫn cầm đũa ăn nốt bát thứ hai.

Hắn ợ một cái, đặt đũa xuống, hơi chần chừ cất tiếng gọi.

"Mạc Hàm..."

"Ừm."

"Thực ra..." Lý Việt Hải chậm rãi mở miệng: "Những lời trong điện thoại của anh đêm hôm đó, không phải là anh cố tình nói như thế, khi đó Lâm Đoá Nhi đang ở cạnh anh, anh phải diễn như thế cho cô ấy xem..."

Lý Việt Hải nhìn cô một cái, lại nói: "Đó không phải là lời thật lòng của anh, đã khiến em khổ sở rồi, thật xin lỗi."

Mạc Hàm không có phản ứng gì lớn, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Bây giờ nói những lời này thì cũng chẳng còn tác dụng gì, có những chuyện một khi đã xuất hiện vết rách thì sẽ không thể nào vá lại được nữa.

Cô mím chặt môi, mãi đến khi môi dưới trở nên trắng bệch, lúc này mới mở miệng: "Anh càng ngày càng trở nên hèn nhát."

Lý Việt Hải nhún vai một cái, cười khổ: "Có lẽ là vậy."

"Đúng rồi." Đột nhiên hắn nghĩ tới một chuyện: "Hồi nghỉ hè em có gọi điện cho anh một lần đúng không? Khi đó ba mẹ anh mới xảy ra chuyện, anh uống quá nhiều, chưa kịp nghe em kể xong đã cúp máy..."

Mạc Hàm nhỏ giọng: "Ừ."

Hắn xoa bóp mi tâm, cố gắng nhớ lại: "Là chuyện về Từ Đào sao? Hắn ta dùng những video kia để uy hiếp em hả?… Sau đó chuyện như thế nào?"

Mạc Hàm không muốn hắn lại liên quan tới chuyện này nữa, cô chỉ nói qua loa: "Không sao, tôi đã tự giải quyết được rồi."

"… À." Lý Việt Hải nhìn cô như muốn nói gì lại thôi, chậm chạp gật đầu một cái.

Đột nhiên điện thoại trong túi rung hai cái, Mạc Hàm lấy ra nghe.

Chu Viễn An hỏi: "Đang ở đâu vậy?"

Mạc Hàm thốt lên: "Ở giữa mùa xuân."

Chu Viễn An: "…"

Mấy giây sau anh cũng không phản ứng lại, Mạc Hàm tự nói tự cười phì ra tiếng: "Em đang ăn cơm ở ngoài, sao vậy?"

Chu Viễn An hỏi: "Có chuyện gì mà em cười vui vẻ thế?"

"Cười vì anh gọi điện thoại cho em nha."

Chu Viễn An cũng cong cong khoé miệng, nói: "Ăn cơm xong tới thư viện trường tìm anh nhé."

"Có chuyện gì vậy?"

"Có thứ muốn cho em."

"Được, khoảng nửa tiếng nữa em sẽ đến."

Mạc Hàm cúp điện thoại, Lý Việt Hải hỏi: "Là Tiểu An gọi sao?"

Mạc Hàm gật đầu: "Ừ."

Lý Việt Hải khẽ nhếch miệng: "Anh nghe A Phong nói em với Tiểu An đã thành một đôi."

Mạc Hàm không lên tiếng, coi như là ngầm thừa nhận.

Lý Việt Hải không khỏi cảm khái: "Nhớ ban đầu lúc em trốn vào chăn của Tiểu An, bị ba anh bắt được, anh không còn cách nào khác phải đối phó nói rằng hai người là một đôi, không ngờ rằng bây giờ hai người lại thực sự thành…"

Mạc Hàm yên lặng trong chốc lát, sau đó mới cất lời: "Nên cảm ơn vì anh đã tác thành."

Lý Việt Hải ăn xong miếng cuối cùng, đặt đũa xuống.

Cổ họng hắn như bị một cục xương chặn ngang qua, khó khăn lắm mới thốt ra được một câu: "Chúc hai người hạnh phúc."

***

Lúc Mạc Hàm tìm được Chu Viễn An ở trong thư viện, anh đang ngồi ở dãy cuối cùng yên lặng cúi đầu đọc sách, đối diện có mấy nữ sinh dè dặt liếc trộm anh, nhưng anh không hề hay biết.

Mạc Hàm rón rén đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống ngăn cản hết những ánh mắt kia.

Mạc Hàm nhét vào trong túi Chu Viễn An một cái gì đó không nhẹ, cô ghé sát tai anh thì thầm: "Em đến rồi."

Chu Viễn An ngồi thẳng người lên, hỏi: "Cái gì đó?"

Mạc Hàm nhỏ giọng: "Đùi gà bự."

"…" Anh cảm thấy không còn gì để nói, dùng ánh mắt cảnh báo cô: "Trong thư viện không được phép mang theo đồ ăn."

Mạc Hàm vô tội giải thích: "Không phải là em sợ anh dùng não quá độ nên đói bụng sao."

Chu Viễn An không hề cảm kích, đưa đùi gà trả cho cô.

Mạc Hàm xì mặt, cụt hứng: "Anh cũng không phải là người trong ban kỷ luật, tích cực như vậy để làm gì, không ăn thì thôi."

Chu Viễn An đâu dám chọc giận cô, anh chậm rãi nói: "Em cất giùm anh, lát nữa ra ngoài anh sẽ ăn."

Mạc Hàm miễn cưỡng đồng ý.

Cô ngồi bên cạnh anh một hồi, cũng không hề lên tiếng quấy rầy anh đọc sách.

Sau đó cô bắt đầu cảm thấy nhàm chán, không có ai để nói chuyện, nên thừa dịp Chu Viễn An không để ý liền tự cho phép bản thân mình ngồi gặm hết cái đùi gà.

Chu Viễn An cũng không nói câu nào, đây là kết quả mà anh đã sớm dự liệu rồi.

Mười phút sau, Chu Viễn An ghi chép xong, mang sách đi trả, dẫn Mạc Hàm ra khỏi thư viện.

Bọn họ ngồi trên khoảng đất trống phía sau vườn hoa, xung quanh không có người, Chu Viễn An lấy từ ba lô ra một cái dây chuyền hình mặt ngọc, đặt vào tay Mạc Hàm: "Cho em cái này, sau này hãy mang theo bên mình."

Mạc Hàm giơ lên cao, tò mò quan sát một lượt: "Đây là cái gì?"

Không đợi Chu Viễn An trả lời, cô đã thốt lên: "Chẳng lẽ là vật tổ truyền cho con dâu của nhà anh?"

Chu Viễn An khẽ cười một tiếng: "Sáng sớm nay đi ra ngoài làm việc, có đi ngang qua một cái miếu thờ, khi quay lại đã xin cho em một cái."

Anh thành thạo đút tay vào túi Mạc Hàm, lấy điện thoại ra, giúp cô móc dây chuyền vào, nói: "Đã làm phép rồi, có thể cầu bình an."

Mạc Hàm thu tay về, cẩn thận quan sát thêm mấy lần, sau đó gật gật đầu.

Cả năm nay quả thật cô có quá nhiều tai nạn, đầu tiên là thi trượt đại học, sau đó suýt chút nữa bị xe đâm, rồi lại bị bắt vào đồn cảnh sát, đúng là nên sớm đi cầu một chiếc bùa hộ mạng thay đổi vận số.

Trước kia Mạc Hàm rất ít khi cầu thần khấn phật, ngược lại Chu Viễn An lại thực sự thành tâm.

Cô nhận lấy dây chuyền ngọc, mỉm cười: "Không biết có thể khiến cuối kỳ em qua môn không?"

Chu Viễn An nhẹ nhàng an ủi cô: "Chỉ cần làm hết sức mình, còn đâu thì dựa vào số trời."

***

Nghe theo lời của Chu Viễn An, thành tích cuối kỳ của Mạc Hàm cũng không tệ lắm, tất cả các môn đều từ 75 điểm trở lên.

Vừa mới bắt đầu kỳ nghỉ đông, Chu Viễn An đã tạm biệt Mạc Hàm, ngay ngày hôm sau theo ba Chu trở về quê ăn tết.

Mạc Hàm đăng ký tham gia kỳ kiểm tra sát hạch trình độ để cấp chứng chỉ giáo viên, thời gian còn hai tháng để chuẩn bị, kỳ nghỉ đông này cô mua mấy quyển giáo trình thật dày, định bụng sẽ ở nhà vùi đầu vào học.

Sau khi chị Hồng chuyển nghề, công việc chuyển giao cho người quản lý mới, tuổi vẫn còn trẻ, đối với ai cũng cả vú lấp miệng em. Mạc Hàm luôn bất hoà với cô ta, mấy lần to tiếng khiến cô ta ngứa mắt, thế nên hiện tại những công việc cô nhận được đều kém hơn hẳn so với trước kia.

Cuộc sống của Mạc Hàm trở nên không thoải mái cho lắm, cô đành phải đi tìm vài công việc làm thêm, trong lòng thầm nghĩ sau khi hết hạn hợp đồng chắn chắn sẽ chuyển sang câu lạc bộ khác.

Mạc Hàm đang lên mạng tìm kiếm các thông tin tuyển dụng thì đột nhiên nhận được điện thoại của chị Hồng.

Chị Hồng nói gần đây công ty cô ấy đang sản xuất một chương trình mới, tên là "Thoả thích ca hát", xuất phát điểm rất thấp, chỉ ở mức trung bình. Nhưng vì hiện tại vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, mà tiếng tăm lại quá kém, số lượng người đăng ký tham gia không đạt yêu cầu đã định, thế nên mới cho phép nhân viên nội bộ đi tuyên truyền rộng rãi trong giới sinh viên, nhằm khuyến khích thêm nhiều người tới tham gia hơn nữa.

Người đầu tiên chị Hồng nghĩ tới chính là Mạc Hàm, vì vậy liền gọi điện thoại ngay cho cô.

Loại chuyện nhỏ nhặt như thế này tất nhiên nếu có thể giúp được thì Mạc Hàm sẽ sẵn sàng giúp đỡ. Cô đã lăn lộn trong quán bar nhiều năm, cũng coi như là có kinh nghiệm biểu diễn khá phong phú, vì thế không nói hai lời liền tới ghi danh.

Vốn dĩ Mạc Hàm ghi danh chỉ để cho đủ quân số, lại không nghĩ tới sau mấy vòng tuyển chọn, cô đánh bậy đánh bạ thế nào lại lọt được vào top 10 của khu vực Đồng Quan, kết quả này khiến chính cô cũng phải nghi ngờ, không biết có phải là chị Hồng đã giúp cô đi cửa sau hay không.

Dù sao cô cũng đang có quá nhiều việc bận rộn, cuối cùng đành phải dừng bước, không tiếp tục tham gia vòng tuyển chọn tuyến tỉnh và tuyến quốc gia nữa.

Chị Hồng không khỏi tiếc hận, cố gắng khuyên bảo cô mấy câu, cũng luôn mồm ca ngợi với điều kiện nhan sắc và giọng hát của cô, để lọt được vào vòng chung kết quốc gia cũng sẽ không thành vấn đề.

Mạc Hàm biết rõ đó là những câu nói khách khí, không hề coi là thật, nhất là cô cũng không có thời gian làm những chuyện mơ mộng hão huyền này.

…

Từ trước đến nay Mạc Hàm không hề có thói quen chủ động liên lạc với người khác, đặc biệt là khi cô bận rộn, đầu óc rối loạn hết cả lên, khi đó ngoại trừ Mạc Tiểu Dương thì cô không còn đoái hoài tới ai nữa.

Tuy nói thì nói như vậy, nhưng cô bận việc đến nỗi quên cả đi đón Mạc Tiểu Dương cũng không phải là chuyện hiếm.

Một hôm khi đang tổng vệ sinh nhà cửa, Mạc Hàm vô tình phát hiện ra chiếc ô mà Chu Viễn An để lại, lúc này cô mới nhận ra đã vài ngày rồi mình không nói chuyện điện thoại với anh.

Mấy ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ đông, bọn họ vẫn còn liên lạc với nhau khá thường xuyên, mỗi đêm đều phải gọi video với nhau, mưa gió cũng không ảnh hưởng.

Sau đó Mạc Hàm dần dần phải làm thêm nhiều công việc, mỗi ngày đều phải dậy thật sớm, đi sớm về khuya, nói chuyện điện thoại đều chỉ nói được vài câu, hoặc là bởi vì cô quá mệt mỏi, hoặc là vì cô còn phải làm thêm việc khác, thế nên đều vội vã ngắt điện thoại.

Vì không muốn quấy rầy cô làm việc nên Chu Viễn An cũng đã cố gắng hạn chế gọi điện cho cô.

Mạc Hàm đem chiếc ô màu đen kia từ trong góc ra ngoài, ngồi trên ghế salon, định bụng sẽ quấn chặt nó lại.

Không biết chiếc ô này đã theo Chu Viễn An bao nhiêu năm, Mạc Hàm luôn thấy anh dùng nó để tới đón cô. Thời gian trôi qua, đầu ô đã bị ma sát đến trắng bệch, hơi mòn một chút, nhưng vẫn bền chắc như cũ.

Để quấn cái ô này mà cô đã phải bỏ ra hết kiên nhẫn của mình, đôi tay khéo léo kia của Chu Viễn An có thể quấn nó thật chỉnh tề, cẩn thận tỉ mỉ, thế nhưng bất kể Mạc Hàm dùng cách nào đi nữa thì cũng không thể nào quấn chiếc ô trở về như cũ được.

Sau quá nhiều thất bại, cô chán nản ném nó qua một bên, chờ khi nào chủ nhân của nó quay lại thì sẽ để cho anh tự mình xử lý nó.

Sau khi xong việc, Mạc Hàm gọi điện thoại cho Chu Viễn An.

Ở bên kia Chu Viễn An đang ăn cơm trưa, Mạc Hàm nghe thấy xung quanh rất ồn ào, chắc là họ hàng hoặc bạn bè của anh.

Mạc Hàm nói: "Anh ở bên đó náo nhiệt vui vẻ nhỉ."

Chu Viễn An che tai, đi tới một chỗ yên tĩnh hơn, trả lời: "Nhiều khách khứa tới nhà, đang hơi ầm ĩ."

Mạc Hàm hỏi: "Gần đây anh có bận rộn gì không?"

Chu Viễn An đáp: "Không bận gì, em thì sao?"

Mạc Hàm hơi do dự, vẫn quyết định nói cho anh: "Dạo này em đang chuẩn bị cho kỳ thi kiểm tra sát hạch trình độ để cấp chứng chỉ giáo viên, không chắc chắn thì không dám kể với ai, nhưng dạo này em đọc được khá nhiều sách, cảm thấy tương đối tự tin."

Thực ra cũng khó trách khi Mạc Hàm không có lòng tin với chính bản thân mình, cái nghề giáo viên này bắn đại bác cũng không thấy liên quan gì tới cô. Cô đi học ngày ngày gây hoạ, chuyên gia đối nghịch với giáo viên, không dạy hư học sinh đã là tốt lắm rồi.

Chu Viễn An cũng cho rằng cô đang nói đùa, hỏi: "Em thi chuyên ngành nào?"

Mạc Hàm nói: "Cài này thì tuỳ, chỉ cần có thể được làm chủ nhiệm lớp là được."

"…" Đột nhiên Chu Viễn An không biết có nên tiếp tục hùa theo hay khuyên cô ngừng cái trò này lại.

Thế nhưng giọng Mạc Hàm lại ít khi nghiêm túc như vậy: "Thực sự em là đang chuẩn bị thi sát hạch mà, anh không tin có thể xem bài văn em viết hồi tiểu học, hồi đó ước mơ của em chính là được làm một người giáo viên nhân dân."

Chu Viễn An thực sự không muốn đả kích lòng nhiệt huyết của cô, thế nên không còn thấy nghi ngờ lời cô nói nữa.

Hai người trò chuyện về những việc linh tinh tầm mười phút, nhìn thời gian đã muộn, Mạc Hàm không thể không đi nấu cơm trưa.

Khi chuẩn bị cúp điện thoại, đột nhiên Chu Viễn An gọi cô lại: "Chờ một chút."

"Sao vậy?"

"Em… Có phải em quên nói với anh cái gì không?"

Mạc Hàm hơi sửng sốt: "Cái gì là cái gì?"

Giọng Chu Viễn an nhẹ nhàng ôn tồn: "Em nghĩ kỹ một chút đi."

…

Mạc Hàm cố gắng nghĩ ngợi một lúc, nhưng đầu óc vẫn mơ hồ như cũ: "Cái gì nhỉ?"

Đợi hồi lâu, Chu Viễn An khẽ thở dài một tiếng: "Thôi được rồi, không có gì."

Nhất thời hai người ở hai đầu dây đều im lặng không ai lên tiếng, chờ đối phương cúp điện thoại trước.

Sau một khoảng thời gian yên lặng, đột nhiên trong đầu Mạc Hàm loé sáng, hét to: "Khoan đã! Em có chút ấn tượng!"

Cô nhấc chân chạy vọt tới bên tờ lịch, nhanh chóng kiểm tra ngày tháng, hai mắt mở to xem qua một lượt.

"… Hôm nay là sinh nhật của anh?" Cô suy đoán.

Chu Viễn An nhẹ nhàng: "Ừ."

Mạc Hàm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại ngay lập tức căng thẳng.

Cô liếm môi, nhỏ giọng giải thích: "Sinh nhật vui vẻ, thật xin lỗi… Em thường không nhớ được sinh nhật của mọi người, đáng lẽ trước khi đến ngày anh phải nói cho em biết, em không kịp chuẩn bị quà cho anh mất rồi."

Chu Viễn An nói: "Không cần phải quà cáp, nói tiếng chúc mừng là được."

Mạc Hàm vội vàng liên tục nói câu "Sinh nhật vui vẻ". Lại hỏi: "Anh muốn quà gì? Em tặng cho anh."

Chu Viễn An nói: "Không cần đâu."

“Anh còn thiếu đồ gì không?”

“Không.”

“Thật sự không thiếu?”

“Ừ.”

Như thế này lại hơi khó, Mạc Hàm nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng quyết định: “Em mua cho anh một cái áo lông thật dày đi, đúng lúc mấy hôm nay có tuyết rơi, có thể mặc.”

Chu Viễn An nói: “Bên này thời tiết ấm áp lắm, không có tuyết rơi.”

“Mấy ngày nữa nhiệt độ sẽ giảm, chắc chắn sẽ giảm.”

“Phía nam sẽ không có tuyết rơi.”

“Nhỡ đâu có thì sao.”

“Chắc chắn sẽ không.”

Mạc Hàm trầm mặc mấy giây: “Vậy anh cứ giữ lại để sang năm mặc, sang năm không chừng sẽ có tuyết.”

Chu Viễn An nói: “Năm mươi năm rồi Phu Châu không có tuyết.”

“…”

Vốn chỉ là một việc nhỏ, cuối cùng lại rơi vào tranh cãi, tính bướng bỉnh của Mạc Hàm nổi lên, dứt khoát chốt lại một câu: “Tóm lại em cứ mua trước cho anh, em không tin quê anh vĩnh viễn không có tuyết rơi.”

Sau khi cúp điện thoại, cô ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, thở nhẹ ra một hơi.

Thời tiết rất lạnh, nhưng không đến nỗi lạnh quá.

Ánh mắt lướt qua những bông tuyết như ẩn như hiện đang bay phấp phới, còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị hoà tan vào trong không khí, không thể nào đến được tay Chu Viễn An đang ở nơi cách xa nghìn dặm.

Phu Châu… Nghe qua có vẻ như là một nơi thực sự xa xôi.

Mạc Hàm thu hồi suy nghĩ, quay đầu nhìn chằm chằm vào chiếc ô che mưa đang dựng trong góc tường, đột nhiên cảm thấy nhìn vật lại nhớ tới người.

Chiếc ô của Chu Viễn An không có bất kỳ hoa văn nào, kiểu dáng đơn điệu nhàm chán, nhìn từ xa không hề hấp dẫn ánh mắt.

Cũng giống như con người của anh, phải tiếp xúc qua thì mới hiểu được bên trong.

An tĩnh lại nóng bỏng, khép kín lại thoáng đạt, dịu dàng lại kiên định.

Thế nhưng, đối với Mạc Hàm mà nói thì chiếc ô này đại khái chính là đồ vật liên quan đến nước.

Không nhìn thấy là sẽ dễ dàng quên mất, chỉ khi trời mưa mới có thể nhớ tới nó.

Cô đối với Chu Viễn An… Cũng là như vậy sao?

Đúng lúc này, Mạc Tiểu Dương đi từ trong phòng ra, nhướng mày lên than thở: “Chị, em đói bụng muốn chết… Lúc nào thì được ăn cơm?”

Mạc Hàm ngoắc ngoắc tay với cậu bé, đem cậu ôm vào trong ngực.

Một lát sau, cô nhẹ nhàng hỏi: “Có muốn đi ngắm biển không?”

Mạc Tiểu Dương trả lời không cần suy nghĩ: “Muốn!”

Trả lời xong mới cảm thấy kỳ quái, cậu bé nháy mắt nhìn Mạc Hàm: “Tại sao tự nhiên chị lại hỏi chuyện này?”

Mạc Hàm mím môi không nói, trong lòng ngẫm nghĩ một phen.

Cuộc thi ca hát đã kết thúc, ôn tập cho kỳ sát hạch cũng đã hòm hòm, cô lại không có ý định về quê ăn tết, mấy ngày tới coi như cũng rảnh rỗi.

Mạc Hàm xoa đầu Mạc Tiểu Dương, hỏi: "Chị đưa em đến Phu Châu ngắm biển nhé?"

36. Chương 36: Đó Là Chị Dâu Tương Lai Của Cậu

Biên tập: B3

Sáng sớm, trên taxi ra sân bay.

Chu Viễn An ngồi ở ghế sau, lúc nhận cuộc điện thoại của Mạc Hàm gọi đến, chiếc xe đang đi qua một cây cầu rực rỡ tráng lệ.

Mạc Hàm thông báo với anh: "Áo bông đã được gửi cho anh rồi nha, em đã mua loại nửa lông nửa tơ tằm, mặc ấm lắm đó."

Chu Viễn An nhàn nhạt nói: "Không phải anh đã nói là không cần tặng quà gì sao."

Mạc Hàm trả lời: "Đây không phải là quà tặng, em đã chuẩn bị cho anh một món quà khác rồi."

Chu Viễn An tò mò: "Cái gì vậy?"

Mạc Hàm vừa nói vừa cười, như đang mưu mô làm chuyện gì đó: "Tặng em cho anh nhé."

…

Hai giây sau, Chu Viễn An nói: "Vốn dĩ em chính là của anh."

Mạc Hàm cười trộm trong lòng, rõ ràng là Chu Viễn An không hiểu được ý của cô.

Không sao, vậy thì sẽ cho anh bất ngờ.

Cô khẽ hất cằm về phía cửa soát vé, ra hiệu cho Mạc Tiểu Dương đi qua đó xếp hàng, sau đó nói với người ở đầu dây bên kia: "Xế chiều hôm nay anh sẽ biết."

Cúp điện thoại, tâm tình Chu Viễn An không tệ.

Nhìn ra những ngọn núi xanh tươi bên ngoài cửa sổ, miệng anh khẽ cong lên thành một nụ cười vui vẻ.

Đào Duyệt quay sang nhìn anh, hỏi: "Ai gọi vậy?"

Chu Viễn An nhẹ nhàng lắc đầu, cười một tiếng cho qua.

Đào Duyệt như đang có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào anh, một lúc sau mới thu hồi tầm mắt.

Xe taxi ngừng lại ở điểm đón trả khách.

Chờ một lúc, đột nhiên cửa xe ở ghế bên cạnh chỗ ngồi của tài xế bị mở ra, một chàng trai trẻ đeo chiếc tai nghe lớn trên cổ bước vào.

Hắn nở một nụ cười vui vẻ sáng lạn, xoay người lại chào hỏi với hai người: "Anh họ, Đào Đào, tôi đến rồi!"

Đào Duyệt thấy hắn, mỉm cười nói: "Hoan nghênh trở lại."

Chu Viễn An cũng gật đầu một cái, hỏi thăm: "Ngồi trên máy bay lâu như vậy, có mệt không?"

Chu Đằng phất phất tay: "Vẫn ổn, vừa cất cánh em đã bắt đầu ngủ, tỉnh dậy là ăn luôn, không cảm thấy mệt chút nào."

Tầm mắt lướt một vòng ở ghế sau, ngay sau đó hỏi: "Bác cả cùng bác gái không tới sao?"

Chu Viễn An giải thích: "Sáng sớm nay hai người bọn họ đến nhà họ hàng, chắc là tối mới về. Anh đưa cậu về nhà trước, rồi buổi tối cùng ăn cơm."

"À, được!" Chu Đằng gật đầu.

Chu Viễn An nói với tài xế một địa chỉ vườn hoa, xe taxi quay đầu, chậm rãi lăn bánh trên đường.

Người anh đi đón hôm nay là con trai nhà chú, chỉ kém anh mấy tháng tuổi, nhưng vẫn phải gọi anh một tiếng anh.

Khi còn bé hai người vẫn học cùng với nhau, sau đó bởi vì công việc của cha mẹ mà bị tách ra mỗi người một nơi.

Thành tích học tập của Chu Đằng không tốt, lúc chuẩn bị tới gần kỳ thi tốt nghiệp trung học, chú đã lo sẵn sàng để đưa hắn sang nước ngoài du học.

Lúc đó ba Chu cũng có dự định cho Chu Viễn An ra nước ngoài học đại học, thế nhưng có lẽ Chu Viễn An không có chí hướng cao xa, lên lớp mười hai không hề báo trước lại tự ý đi học mỹ thuật, chuyện du học liền không thành.

Chu Đằng vốn là người nói nhiều, lần này trở về nước được gặp lại người thân ở quê, tâm trạng càng phấn khởi.

Suốt quãng đường hắn nói không ngừng nghỉ: "Anh, đáng lẽ anh nên cùng đến Mỹ với em! Ở bên đó tha hồ tự do, không ai có thể can thiệp được! Hơn nữa con gái lại vô cùng đẹp, tóc vàng mắt xanh, mông to ngực lớn, anh thoải mái mà chọn lựa!"

Chu Viễn An chỉ lo cúi đầu nghịch điện thoại, làm như không nghe thấy.

Ngược lại Đào Duyệt tỏ vẻ rất hứng thú, chăm chú lắng nghe.

Chu Đằng thấy cô ấy nhìn chằm chằm mình như vậy, liền vội vàng giải thích: "Vẫn là Đào Đào khả ái nhất, em yên tâm, anh chỉ nói về mấy cô gái khác một chút như vậy thôi, tuyệt đối sẽ không thay lòng đổi dạ!"

Con gái bình thường đâu có được nghe những lời tán tỉnh như vậy, Đào Duyệt không nói lời nào liền quay mặt nhìn sang chỗ khác.

***

Hai tiếng sau, xe dừng lại ở trung tâm thành phố.

Đến nơi, Chu Đằng mở túi ra, lúc này mới chợt nhớ: "Ai da, người em không có nhân dân tệ!… Anh, anh trả tiền nhé?"

Chu Viễn An đang định lấy tiền thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên, là ba Chu gọi đến, hỏi xem anh đã đón được Chu Đằng chưa.

Chu Viễn An vừa nghe điện thoại, vừa đưa ví tiền cho Chu Đằng.

Chu Đằng trả cho tài xế hai trăm đồng, ba người mở cửa xuống xe.

Lúc Chu Đằng chuẩn bị trả ví tiền lại cho Chu Viễn An thì bỗng nhìn thấy một tấm ảnh nhét trong ví.

Hắn kêu lên ngạc nhiên: "Oa, đây là ngôi sao ở đâu vậy? Chưa từng nhìn thấy nha, xinh đẹp quá đi mất!"

Chu Viễn An cúp điện thoại, bình thản nhìn sang bên này, sau đó cất tiếng nói: "Đó là chị dâu tương lai của cậu."

Chu Đằng không thể tin nổi, hai mắt trợn to: "Không. Phải. Chứ?!"

Đào Duyệt tò mò lại gần, hỏi: "Đâu? Cho tôi nhìn một chút."

Chu Đằng nghịch ngợm đứng thẳng, giơ ví tiền lên thật cao: "Không cho em nhìn đâu."

Đào Duyệt yếu ớt đưa tay ra, làm thế nào cũng không với tới được, sau khi cố gắng mấy lần, rốt cuộc không nhịn được mà thấp giọng: "Cho tôi nhìn thử một chút thôi mà."

“Muốn nhìn sao? Cầu xin anh đi.” Chu Đằng ỷ vào ưu thế chiều cao, cố ý trêu chọc cô ấy, cười gian xảo: “Gọi một tiếng chồng, anh sẽ cho em nhìn.”

“…” Đào Duyệt xoay người, luống cuống nhìn sang Chu Viễn An, dùng ánh mắt cầu cứu.

Chu Viễn An tiến thêm một bước, dễ dàng lấy lại ví tiền, nói với Chu Đằng: “Đừng bày trò nữa, cậu về nhà tắm rửa nghỉ ngơi trước đi.”

Núi cao còn có núi cao hơn, Chu Đằng đành phải thu lại nụ cười đắc ý, miễn cưỡng bỏ qua cho Đào Duyệt lần này.

Hắn ngoan ngoãn xách rương hành lý vào trong tiểu khu, đi được ba bước thì quay đầu lại, không quên vẫy tay gọi Đào Duyệt: “Đào Đào, tối mai nhớ tới chơi nhé! Nhất định phải tới đó! Bảo anh họ đưa em theo!”

Nhiệt tình khó từ chối, Đào Duyệt đành phải lúng túng vẫy tay với hắn.

Sau khi đuổi được cái đồ quỷ hay gây chuyện Chu Đằng đi, cũng đến lúc phải đưa Đào Duyệt về nhà.

Đào Duyệt nói ngồi taxi suốt cả buổi trưa, hai chân bị tê hết cả, nên muốn cùng Chu Viễn An đi tản bộ đến trạm xe buýt gần đây, thuận tiện đi dạo một chút.

Mùa hè ở Phu Châu quá nóng, mùa thu thì quá ngắn, chỉ có đầu mùa đông thời tiết mới dễ chịu nhất cả năm, chỉ cần mặc một chiếc áo dài, thêm một áo khoác nữa là đủ.

Dọc đường đi tâm trạng của Đào Duyệt đều rất rối rắm, sau mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng lấy dũng khí mở miệng: “Người trong ví của cậu… Là Mạc Hàm phải không?”

Vẻ mặt Chu Viễn An bình thản, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Đào Duyệt nhìn chằm chằm vào anh không buông tha, tiếp tục hỏi: “Hai người bắt đầu từ bao giờ?”

Chu Viễn An im lặng suốt cả đoạn đường, bây giờ mới lên tiếng: “Cậu biết từ lúc nào?”

Khi anh hỏi câu này thì cũng đồng thời khẳng định hai câu hỏi trước kia của cô ấy.

Đào Duyệt dừng bước, hai chân giống như bị đổ chì, không tài nào nhấc lên được.

Cô ấy rũ mi, giọng nói trầm xuống: “Mùa hè năm ngoái.”

Chu Viễn An cau mày ngẫm nghĩ chốc lát, nói: “Khi đó tôi với cô ấy vẫn chưa ở chung một chỗ.”

Đào Duyệt xoay người, nhìn từng chiếc xe đang di chuyển dưới gầm cầu vượt, ánh mắt dần dần trở nên trống rỗng.

Một lúc lâu sau, cô ấy chậm rãi nói: “Hôm đầu tiên chúng ta gặp lại trong kỳ nghỉ hè, tôi tới thư viện tìm cậu, cố gắng nói chuyện với cậu nhưng cậu luôn lơ đãng, xa cách.”

“Lúc đó tôi cho rằng cậu đang chuyên tâm làm bài, nên không quấy rầy cậu. Nhưng đến lúc cậu đi vệ sinh, tôi lén lút mở bản nháp của cậu ra…” Cô ấy nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi rồi mới nói tiếp: “Toàn bộ đều viết duy nhất một cái tên Mạc Hàm… Có lẽ ngay cả chính cậu cũng không nhận ra.”

Sau khi Chu Viễn An nghe xong, bất đắc dĩ xoa bóp mi tâm.

Đối với mình càng không biết phải làm sao.

Anh nhớ lại khi đó, sau kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông, lúc anh đang chuẩn bị trở về Phu Châu.

Mạc Hàm đã trao cho anh một nụ hôn chớp nhoáng, khiến mấy ngày sau đó anh đều không thể tập trung làm được bất cứ chuyện gì.

Đào Duyệt nhìn thấy vẻ mặt cam tâm tình nguyện này của anh, trái tim như rớt xuống vực thẳm.

Cô ấy vẫn không muốn tin vào chuyện này: “Thực sự là cậu với cô ta đang hẹn hò sao?”

Chu Viễn An gật đầu, thẳng thắn trả lời: “Ừ.”

"Tại sao?" Lần đầu tiên Đào Duyệt lớn tiếng nói chuyện với anh: "Cậu thích cô ta? Sao có thể như thế… Sao cậu lại thích cô ta cơ chứ? Hay là bởi vì cậu thấy thẹn với cô ta?"

"Loại người như cô ta thì đáng thương ở chỗ nào? Cậu đã quên cô ta đối xử với tôi như thế nào rồi sao?" Cô ấy càng nói càng kích động, gần như muốn cãi nhau: "Lúc cậu ở cùng một chỗ với cô ta liệu có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi không?"

"Đào Đào…" Chu Viễn An gọi tên cô ấy, nhất thời không biết phải thuyết phục như thế nào.

Anh khó mà giải thích rõ ràng, chỉ có thể nói: "Cậu không hiểu rõ về Mạc Hàm, thực ra… Cô ấy không phải người như cậu nghĩ."

Đào Duyệt cắn môi, liên tục lắc đầu, mắt đỏ lên như muốn khóc: "Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, bây giờ cậu không còn thấy cô ta xấu xa nữa, tất nhiên sẽ nói tốt cho cô ta rồi… Nhưng cậu sẽ không thuyết phục được tôi, bảo tôi phải chấp nhận một con người mà tôi đã từng sợ nhất, cậu cảm thấy tôi có thể sao?"

Chu Viễn An không nói không rằng nhìn cô ấy, khẽ thở dài, mấy giây sau mới nói: "Xin lỗi."

Đào Duyệt muốn khóc, nhưng lại khóc không nổi nữa, cô ấy dụi mắt thật mạnh, nói: "Viễn An, tôi không tin cậu thực sự thích cô ta. Cậu quá lương thiện, cô ta thi trượt không phải lỗi tại cậu, cậu không cần vì chuyện này mà phải phụ trách cuộc đời của cô ta."

Cô ấy đau khổ cầu xin: "Cậu chia tay với cô ta đi có được không? Tôi thực sự không thể nào chấp nhận được cô ta… Coi như là tôi van xin cậu, có được hay không? Chia tay với cô ta nhé?"

Chu Viễn An không muốn tiếp tục nói vấn đề này với cô ấy, anh dời ánh mắt sang nơi khác, giọng nói ôn hoà nhưng không cho phép can thiệp: "Đừng nói nữa, tôi đưa cậu về nhà."

Đào Duyệt yên lặng đứng tại chỗ, nhìn vẻ mặt cứng rắn của anh, trong lòng bi thương tột cùng.

Cuối cùng vẫn không thể khống chế nước mắt của chính mình chảy ra.

***

Buổi chiều, Chu Viễn An ở nhà nghỉ ngơi.

Trước khi ngủ trưa anh có gọi điện cho Mạc Hàm một lần, nhưng không có ai nghe máy, nghĩ chắc là cô lại đang bận chuyện gì đó, nên anh không tiếp tục quấy rầy.

Sau khi ngủ dậy, Chu Viễn An rời giường đi lấy cho Tây Tây một ít thức ăn cho chó, lúc vừa mới đi ra đến cửa phòng thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Anh dừng bước, trong lòng nghi ngờ.

Ba mẹ sẽ không trở về sớm như vậy, giờ này ai đến nhỉ?

Chu Viễn An tới cửa, nhấc điện thoại gọi video lên.

Trong video hiện lên một người cúi đầu, đội một chiếc mũ lưỡi trai của nữ, không nhìn thấy rõ mặt mũi.

Chu Viễn An quan sát mấy lần, hỏi: "Xin hỏi cô là?"

Giọng nữ hơi trầm thấp khàn khàn: "Người giao hàng nhanh."

Giao hàng nhanh?

Chu Viễn An nhớ đến chuyện hồi sáng Mạc Hàm bảo đã gửi áo lông, nhanh như vậy đã đến rồi ư?

Anh không nghĩ ngợi nhiều, nhấn nút mở cửa, cúp điện thoại.

Mấy phút sau, người giao hàng nhanh đi thang máy lên, đứng gõ cửa từ bên ngoài.

Chu Viễn An bưng chậu thức ăn ra mở cửa, Tây Tây cũng không ngừng vẫy đuôi, hấp tấp đi theo phía sau.

Lúc cửa được mở ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Mạc Hàm một tay dắt Mạc Tiểu Dương, một tay kéo hành lý, đang đứng ở bên ngoài.

Cô tươi cười rạng rỡ: "Tiên sinh, hàng của ngài đã đến, xin mời kiểm tra và nhận hàng."

Hết chương 36.

37. Chương 37: Chu Viễn An, Anh Không Định Giới Thiệu Em Với Bạn Bè Của Anh Sao?

Biên tập: B3

Mạc Hàm cho rằng mình sẽ nhận được một nụ hôn nóng bỏng của Chu Viễn An.

Nhưng trên thực tế thì cô lại bị một vật thể không biết là cái gì, đen thùi lùi nhào lên người.

Cô bị doạ sợ lùi ra đằng sau mấy bước, mặt mũi trắng bệch.

Chu Viễn An thấp giọng quát: "Tây Tây, quay lại!"

Lúc này cái vật thể đen xì kia mới hơi ngừng lại, nghe lời nhảy trở về mặt đất.

Mạc Hàm định thần nhìn lại, hoá ra là một con chó lông đen, liền thở phào một hơi.

Chu Viễn An chăm chú nhìn cô, hiển nhiên không hề nghĩ tới cô sẽ xuất hiện ở chỗ này.

"Tại sao hai người lại đến đây?" Anh hỏi.

Mạc Hàm nhún vai: "Em với Mạc Tiểu Dương là hai người cô đơn lẻ loi, không muốn phải đón năm mới trong hiu quạnh, thế nên mới đến tìm anh để nương nhờ."

Mạc Tiểu Dương cũng bước lên một bước, nắm tay Chu Viễn An, cất giọng líu lo: "Anh Tiểu An, em nhớ anh lắm đó."

Chu Viễn An xoa đầu cậu bé, rồi nói với Mạc Hàm: "Sao lại không nói trước với anh một tiếng, để anh còn chuẩn bị."

"Có cái gì mà phải chuẩn bị?" Mạc Hàm nháy mắt, trêu chọc: "Chẳng lẽ anh có em nào ở đây?"

"Nói linh tinh gì đó." Chu Viễn An ngừng một chút, lại hỏi tiếp: "Hai người định ở đây mấy ngày?"

"Có lẽ là ba, bốn ngày đi." Mạc Hàm huých huých tay anh, bóng gió: "Có bao ăn không? Có bao ở không?"

Chu Viễn An gật đầu: "Bao, tất nhiên là phải bao rồi."

Mạc Hàm nhón chân nhìn vào trong phòng một cái, nhỏ giọng hỏi: "Nhà anh có ai ở nhà không?"

Chu Viễn An nói: "Không có ai, buổi tối mới về."

"Vậy sao còn không mời bọn em vào ngồi một chút?"

"Ừ." Chu Viễn An nhận lấy hành lý từ trong tay cô, nghiêng người nhường đường, lại hỏi: "Hai chị em ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn!" Mạc Tiểu Dương cướp lời: "Chị em không cho em ăn mỳ gói!"

Mạc Hàm trừng mắt với cậu bé: "Cái loại thực phẩm rác rưởi đó không tốt với cơ thể em."

Chu Viễn An cười cười: "Buổi trưa anh xào hai món ăn, vẫn chưa ăn hết, để chút nữa anh đi hâm nóng lại cho các em."

Hai người đổi dép, đi theo Chu Viễn An vào phòng khách, con chó Tây Tây cũng bám theo sau cùng.

Chu Viễn An rót cho bọn họ hai cốc nước, nói thêm mấy câu thì đi vào bếp hâm nóng thức ăn.

Mạc Hàm nhàn nhã đi vòng quanh phòng khách, ánh mắt nhòm nhó một lượt, nhìn chỗ này một chút lại sờ chỗ kia một chút.

Lúc mới quen Chu Viễn An, cô vẫn cho rằng hoàn cảnh gia đình anh nghèo khó, sau đó phát hiện ra kinh tế nhà anh sung túc hơn nhiều so với cô, bây giờ khi được nhìn tận mắt, lại thấy ít nhất nhà anh cũng phải thuộc dạng khá giả trở lên.

Mặc dù căn phòng này không được coi là quá lớn, nhưng thiết kế vô cùng trang nhã, tất cả vật dụng trong nhà đều được làm bằng gỗ lim cổ kính. Không cần phải dùng lan trúc cúc mai để trang trí, mà trên tường chỉ treo mấy bức tranh chữ nổi tiếng, tràn ngập hương vị nho giáo.

Mạc Hàm thực sự nghĩ không ra, điều kiện của Chu Viễn An tốt như vậy, tại sao cứ luôn phải nhịn ăn nhịn tiêu.

Mạc Tiểu Dương cũng đi theo sau lưng cô, quan sát xung quanh, mắt cũng không buồn chớp: "Chị, nhà của anh Tiểu An thật là đẹp nha…"

Mạc Hàm không lên tiếng, lẳng lặng gật đầu.

***

Một lúc sau, Chu Viễn An bưng thức ăn đã được hâm nóng ra.

Mấy người ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu lấp đầy bụng.

Con Tây Tây ngửi được mùi thơm, kích động nhảy tới nhảy lui, không ngừng nhảy lên người ba người, cái đuôi cũng vẫy như sắp gãy đến nơi.

Mạc Hàm chưa từng thấy có con chó nào nhiệt tình với người như vậy, dở khóc dở cười: "Sao con chó này lại hiếu động thế nhỉ?"

"Nó vẫn luôn ầm ĩ như vậy." Chu Viễn An ngừng một chút, nói tiếp: "Rất giống em."

Mặt Mạc Hàm tối sầm, đặt đũa xuống: "Chu Viễn An, ý anh là sao?"

Chu Viễn An gật gù sửa sai: "Hoạt bát, đáng yêu."

Mạc Hàm trừng mắt nhìn anh, mấy giây sau không kìm được mà bật cười.

"Lá gan không nhỏ, dám nói em là chó." Cô giận dữ hừ hừ: "Tối nay sẽ cho anh biết thế nào là điện mông của bổn cô nương."

Chu Viễn An ho khan, bên cạnh vẫn còn một cậu bé, anh liền lặng lẽ chấm dứt cái đề tài này.

Mạc Hàm tiếp tục ăn cơm, Chu Viễn An ngồi cạnh nhìn một hồi, hỏi: "Các em có chỗ ở chưa?"

"Chưa." Mạc Hàm lắc đầu: "Không phải anh nói sẽ bao ăn bao ở sao?"

Chu Viễn An nói: "Vậy lát nữa anh sẽ đặt phòng ở khách sạn cho em."

"Được."

Chu Viễn An lại hỏi: "Buổi chiều có dự định gì chưa?"

"Ừm…" Mạc Hàm cắn đũa, ngẫm nghĩ một lúc: "Nghe theo anh đi."

Chu Viễn An nói: "Buổi tối có muốn cùng ăn cơm với ba mẹ anh không?"

Mạc Hàm hơi sửng sốt: "Gặp phụ huynh?"

"Cứ coi là vậy đi, em cũng có thể không nói chuyện em là bạn gái anh."

Mạc Hàm trầm ngâm: "Anh hy vọng em gặp bọn họ sao?"

Chu Viễn An nhàn nhạt nói: "Theo ý em thôi."

Mạc Hàm suy nghĩ một chút: "Nhưng có vẻ như ba anh không thích em."

Chu Viễn An uống một ngụm nước, chậm rãi nói: "Hồi lớp mười hai ông ấy nghi ngờ mối quan hệ của hai chúng ta, anh đã hứa với ông ấy là sẽ không yêu sớm… Nhưng bây giờ chúng ta lại thực sự ở cùng một chỗ, anh cũng không biết ông ấy sẽ nghĩ thế nào."

Mạc Hàm cười cười: "Vậy coi như xong, chắc chắn bây giờ ba anh sẽ không muốn gặp em."

Cô vỗ vỗ bụng, nói khoác mà không biết ngượng: "Chờ em sinh cho ông ấy một đứa cháu nội, lúc đó sẽ đến thỉnh an ông ấy một lần nữa."

Chu Viễn An vội vàng đặt cốc nước xuống, suýt nữa thì bị sặc.

***

Chờ hai chị em ăn cơm xong, Chu Viễn An về phòng thay một bộ đồ thoải mái, sau đó dẫn bọn họ đi dạo một vòng quanh mấy cửa hàng tổng hợp, mua chút đồ đặc sản.

Buổi tối anh gọi điện cho ba Chu, nói có việc nên không về nhà ăn cơm, trên thực tế là dẫn Mạc Hàm và Mạc Tiểu Dương đi tìm chỗ ở.

Chuẩn bị sang xuân, Phu Châu là thành phố du lịch, thế nên giá phòng khách sạn cũng đồng loạt tăng theo.

Mạc Hàm nhìn bảng giá, phòng bình thường tận ba trăm đồng một đêm, ngay lập tức lắc đầu phản đối: "Quá đắt, không được, chuyển sang chỗ khác đi."

Nhưng Chu Viễn An đã nhanh hơn cô một bước, nói với quầy lễ tân: "Cho tôi hai phòng tiêu chuẩn, tạm thời đặt trong năm ngày."

Lúc anh đang muốn lấy thẻ trong ví ra, Mạc Hàm vội ngăn lại: "Em với Mạc Tiểu Dương ở cùng một phòng là được rồi, đừng lãng phí tiền."

Chu Viễn An tránh tay cô: "Không sao cả, lấy hai phòng."

Anh kiên trì muốn tỏ rõ lòng hiếu khách của chủ nhà, Mạc Hàm không thể làm gì khác hơn là cung kính không bằng tuân mệnh.

Sau khi làm xong thủ tục thuê phòng, ba người đi thang máy, trước tiên cùng vào một phòng.

Tiện nghi trong phòng không phải là rất tốt, nhưng giường và chăn cũng coi như sạch sẽ, đồ đạc đơn sơ, ti vi treo trên tường nhưng không bắt nổi mấy kênh.

Mạc Tiểu Dương ngoan ngoãn cầm quần áo đi tắm, Mạc Hàm thì xách túi đồ đạc tới mép giường, ngồi xổm xuống sắp xếp lại.

Chu Viễn An tạm thời bị bỏ mặc ở một bên, ngây người ngồi im lặng.

Anh nhìn xung quanh một chút, lại nhìn Mạc Hàm một chút, lẳng lặng không tiếng động đi về phía cô, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô.

Mạc Hàm bị anh im lặng nhìn chọc chọc một lúc lâu, cảm thấy hơi đáng sợ, không nhịn được sờ sờ mặt mình, hỏi: "Nhìn em lâu như vậy để làm gì?"

Chu Viễn An đột nhiên nói: "Bao lâu rồi chúng ta không gặp nhau?"

Mạc Hàm ngẫm nghĩ một chút: "Đại khái.. khoảng nửa tháng?"

"Sai, là mười chín ngày sáu giờ."

"…" Mạc Hàm không hiểu cho lắm, nhỏ giọng lầm bầm: "Anh nhớ rõ như vậy để làm cái gì chứ?"

Chu Viễn An nói: "Lúc rời khỏi nhà em vô tình liếc đồng hồ, chẳng hiểu sao lại cứ thế ghi nhớ."

"Ừm." Mạc Hàm không cảm thấy hứng thú cho lắm, cúi đầu xuống tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Chu Viễn An lại tiếp tục nhìn chằm chằm cô rất lâu, đột nhiên đưa tay cướp giày cao gót của cô rồi đứng dậy.

Mạc Hàm ngẩng đầu lên nhìn anh, khó hiểu: "Anh làm gì đó?"

Chu Viễn An không trả lời, một cánh tay nâng lên, giơ giày lên thật cao.

Mạc Hàm hơi nhíu mày: "Anh cẩn thận đó, giày này rất đắt, anh đừng đánh rơi gãy của em."

Chu Viễn An nói: "Muốn thì em tự tới lấy đi."

Mạc Hàm đứng lên, giơ tay thật cao lên để với, nhưng không với tới được.

Cô cố gắng kiễng cả hai chân lên, nhưng cũng vẫn không tới.

Nhảy mấy cái, vẫn không tài nào với tới.

Cô có chút không vui trợn mắt nhìn anh: "Anh đang bày trò gì vậy?"

Chu Viễn An nói: "Gọi một tiếng chồng đi, anh sẽ trả cho em."

"…" Mạc Hàm sững sờ hai giây, sau đó phá lên cười, cất giọng chê bai: "Sao lại ngây thơ như vậy chứ? Anh học của ai đó?"

Chu Viễn An không bị lay chuyển, vẫn giơ cao đôi giày lên như cũ: "Gọi chồng đi."

"Em mới không gọi đâu." Mạc Hàm trừng mắt, xoay người tiếp tục làm việc của mình: "Rõ là nhàm chán."

Chu Viễn An đợi một lúc lâu, quả nhiên Mạc Hàm không thèm để ý gì đến anh nữa.

Anh im lặng buông thõng tay xuống, hạ khoé miệng, quả thực là rất nhàm chán.

Mấy giây sau, anh giúp Mạc Hàm xếp giày cao gót vào phía chân giường, bên cạnh đôi dép, chỉnh tề thành một hàng.

Mạc Hàm nghiêng đầu nhìn anh, gật đầu: "Đúng rồi đó."

Vừa mới dứt lời, cả người đã bị Chu Viễn An bế bổng lên, hai chân rời khỏi mặt đất.

Anh đi mấy bước là đến ghế salon, ngồi xuống đặt cô lên đùi mình.

Trong tay Mạc Hàm vẫn còn đang cầm chiếc áo len chưa gập xong, anh liền đặt nó sang một bên, sau đó cầm lấy tay cô.

Mạc Hàm tò mò không biết có phải anh lại có trò gì mới hay không, đôi mắt đen láy của anh nhìn chăm chú vào cô, không nói không rằng, tiến sát tới hôn cô.

Bốn cánh môi ấm áp khẽ chạm vào nhau như gần như xa, đầu lưỡi của anh bắt đầu thăm dò đi tới, đã sớm quen thuộc nên dễ dàng tìm được đối phương.

Mạc Hàm từ từ nhắm mắt lại, gió cuốn mây bay vô cùng hưởng thụ, mọi suy nghĩ trong đầu dần trở nên trống rỗng, để mặc anh phóng túng, để mặc anh truy đuổi.

Lúc cả hai rời khỏi nhau, khuôn mặt Chu Viễn An hơi ửng đỏ.

Đó là biểu hiện của anh khi động tình.

Mạc Hàm nhìn anh, khoé miệng hơi cong lên.

Mỗi khi Chu Viễn An chủ động hôn cô, tâm trạng của cô đều trở nên vô cùng tốt, huống chi hôm nay dáng vẻ của anh… tuy ung dung nhưng lại lộ ra sự sốt ruột khó kìm nén.

Người khác có thể không nhìn ra, nhưng khi tiếp xúc thân mật với anh, cô có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cùng với người mình yêu làm chuyện vui vẻ, ngoại trừ sự sung sướng của thể xác, còn có sự thăng hoa của tâm hồn.

Khuôn mặt đầy vẻ thoả mãn, cùng với làn da đỏ ửng của Chu Viễn An là một kích thích với của Mạc Hàm.

Cô thích nhất là được nhìn thấy sự quyến rũ và nóng bỏng dù chỉ trong vài giây của anh, vì đó chính là do cô đem đến, anh không thể nào khống chế được bản thân mình. Những mê say đó chỉ có duy nhất một mình cô có thể làm được.

Giây phút này mới chỉ dừng lại ở những nụ hôn, vẫn còn hơi thiếu một chút nồng nàn.

Mạc Hàm kéo cổ anh, khẽ hà hơi vào đó: "Đang muốn em sao?"

Chu Viễn An im lặng không lên tiếng.

Mạc Hàm hừ nhẹ: "Muốn thì cứ nói thẳng ra đi, hành động như con thiêu thân vậy để làm gì?"

Hai tay Chu Viễn An ôm chặt cô hơn, thấp giọng nói: "Anh muốn nhận hàng."

Mạc Hàm cười cười, cầm bàn tay anh đặt lên cúc áo của mình: "Vậy thì anh phải kiểm tra hàng trước đã."

Chu Viễn An còn chưa kịp làm gì, cửa phòng tắm đã bị đẩy ra, Mạc Tiểu Dương ôm quần áo bẩn đi ra ngoài.

Mạc Hàm nhanh tay lẹ mắt, trượt khỏi người Chu Viễn An, nghiêm túc ngồi thẳng người.

Mạc Tiểu Dương liếc mắt nhìn hai người, dường như đã quá quen, nên lại thu hồi ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Cuối cùng thì Mạc Hàm đã hiểu tại sao Chu Viễn An lại muốn thuê hai phòng.

Cô hắng giọng, đang do dự không biết phải nói thế nào để tối nay cậu bé chịu ngủ một mình. Thế nhưng Mạc Tiểu Dương lại rất tự giác, cầm đồ của mình đi về phía cửa, chuẩn bị bước ra ngoài.

"Em biết hai người phải làm chuyện của người lớn, em sang phòng bên cạnh ngủ đây."

Mạc Hàm và Chu Viễn An nhìn cửa phòng đang chậm rãi khép lại, trố mắt nhìn nhau một lúc.

Chu Viễn An nói: "Bình thường em dạy em ấy cái gì? Sao lại có thể biết những chuyện như vậy?"

"Thằng quỷ nhỏ đó." Mạc Hàm xì một tiếng: "Em ấy ngay cả 'Ai I Ết' còn biết nữa là, có cái gì mà không biết?"

"..."

Vốn chỉ là câu nói đùa, thế nhưng vừa nhắc tới cái đề tài này, hai người đều không hẹn mà cùng rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, Chu Viễn An hỏi: "Bệnh tình của em ấy ra sao rồi?"

Mạc Hàm lắc đầu, không nói lời nào.

"Nghiêm trọng sao?" Chu Viễn An hỏi dồn.

"Cũng không phải..." Mạc Hàm thở dài: "Bây giờ em ấy đang trong thời kỳ ủ bệnh, không có triệu chứng gì, nhưng cũng có thể phát bệnh bất cứ lúc nào..."

Không khí trong phòng yên lặng lạ thường, mỗi một lời của Mạc Hàm đều rất nặng nề.

"Bác sỹ nói em ấy bị lây truyền từ mẹ sang con, có thể sống khoẻ mạnh bình thường đến tám tuổi là đã vô cùng hiếm thấy, ước chừng sẽ phát bệnh trong hai năm nữa..."

"Em không biết ngày đó khi nào sẽ đến, rõ ràng em ấy luôn khoẻ mạnh như vậy, thế nhưng lại sống được một ngày là ít đi một ngày..."

Ánh sáng mờ nhạt nhấp nháy, hai bóng người nhẹ nhàng lơ lửng chiếu rọi trên mặt đất, giống như chỉ cần một ngọn gió là có thể thổi tan.

Lúc Chu Viễn An muốn giơ tay ôm lấy Mạc Hàm, cô đột nhiên dùng sức lắc đầu thật mạnh, miệng nở nụ cười, tự thuyết phục bản thân mình: "Không được nghĩ như vậy, bác sỹ nói có một số ít những ca mà cả đời cũng không phát bệnh, em thấy vận khí của Mạc Tiểu Dương không tệ, có lẽ em ấy chính là một phần vạn kia, không chừng sau này em chết rồi mà em ấy vẫn còn chưa chết đấy, ha ha ha."

Mạc Hàm cũng coi như là một người lạc quan, bình thường đều cố ý không nghĩ tới vấn đề này, tựa như nếu mình quên đi thì nó cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Nếu như không phải hôm nay chẳng may nhắc tới, cô cũng sẽ không nói nhiều như vậy.

Chu Viễn An ôm lấy cô, dịu dàng nói: "Nào có ai tự nguyền rủa mình như vậy chứ."

"Đấy đâu phải là nguyền rủa?" Mạc Hàm rất nghiêm túc: "Em chỉ định sống đến năm mươi tuổi thôi, về già mặt toàn nếp nhăn thì thà chết còn hơn."

Chu Viễn An dùng ngón tay chặn miệng cô lại: "Thôi, đừng nói những chuyện xui xẻo như thế này nữa."

"Ừ." Mạc Hàm mỉm cười, lấy miếng ngọc anh tặng từ trong túi ra quơ quơ: "Yên tâm đi, có cái bùa hộ mạng này của anh, tất cả mọi việc đều sẽ bình an."

***

Sáng sớm, ánh mặt trời chói chang tràn ngập cả căn phòng, xua tan đi cái lạnh giá.

Mạc Hàm cảm nhận được ánh sáng xung quanh, híp mắt không muốn tỉnh lại, thế nhưng từng tiếng ho khan bên cạnh đã khiến cô không thể nào tiếp tục giấc mộng.

Giãy giụa hồi lâu, cuối cùng cô mới quyết định mở mắt ra, xoay người nhìn Chu Viễn An.

"Anh sao vậy? Cứ ho khan mãi."

Ánh mặt trời rơi vào sống mũi cao thẳng của Chu Viễn An, ánh sáng trắng đến loá mắt khiến cô không nhìn rõ vẻ mặt anh là màu da hay do tái nhợt.

Anh thấp giọng ho khan mấy tiếng, nói: "Không sao đâu, anh bị cảm một chút thôi."

"Tại sao lại bị cảm?"

"Không biết nữa."

Mạc Hàm lo lắng nhìn anh, một lúc sau không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên vẻ mặt thay đổi, cất tiếng cười nhạo: "Tại tối hôm qua không cho cơ thể anh thải độc gan, hôm nay mới bị như vậy đúng không? Đáng đời."

"..."

Chu Viễn An biết rõ cô đang ám chỉ cái gì.

Tối hôm qua không chịu quan tâm đến tâm trạng của cô, cô mệt mỏi mà anh còn cố tình dây dưa không chịu kết thúc, vì vậy mới thù dai đến tận bây giờ.

Chu Viễn An ôm cô vào lòng, nhỏ giọng thản nhiên: "Chỉ là cổ họng không thoải mái lắm, không đến nỗi không dùng được."

"... Được lắm được lắm." Mạc Hàm đẩy anh ra, ngồi dậy: "Em đi tìm cho anh ít thuốc."

Cô cầm bình siêu tốc vào nhà tắm, lấy đầy nước rồi mang ra cắm điện.

Trong lúc đợi nước sôi, cô tranh thủ đánh răng rửa mặt.

Chu Viễn An vẫn nằm im trong chăn không nhúc nhích, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, anh bỏ ra nhìn thì thấy người gọi đến là Chu Đằng, đoán ngay sẽ không có chuyện gì tốt.

Tiếng chuông reo suốt nửa phút, cuối cùng Chu Viễn An cũng chậm chạp nhấc máy.

Điện thoại vừa kết nối, Chu Đằng đã vội vã hỏi: "Anh, anh có ở cùng với Đào Đào không?"

Chu Viễn An nói: "Bây giờ mới chín giờ."

"Vậy có phải anh đang ở cùng Đào Đào không?"

"Không phải buổi tối mới tụ tập sao?"

"Em đang hỏi có phải anh đang ở cùng với Đào Đào không cơ mà?"

Anh hơi ngừng một chút: "Không."

Chu Đằng "Ồ" một tiếng, kỳ quái nói: "Hoá ra không phải anh đi đón cô ấy sao, em gọi điện đến nhà anh, bác trai nói anh không có nhà, em còn tưởng rằng anh đã đi rồi."

Chu Viễn An nghiêng đầu, nhìn đôi chân trần của Mạc Hàm chạy qua chạy lại, nhỏ giọng nói: "Anh đang có chút việc, không đi được, buổi chiều cậu đến đón cô ấy đi."

"Chuyện gì vậy?" Chu Đằng thuộc loại người nôn nóng điển hình: "Vậy buổi tối anh có thể đến đúng giờ không? Không được vắng mặt đâu đó!"

"Biết rồi, sẽ đến."

Chu Viễn An không nói nhiều, cúp điện thoại.

Mạc Hàm một tay bưng nước, một tay cầm thuốc đi về phía anh, hỏi: "Nói chuyện điện thoại với ai vậy?"

Chu Viễn An nói: "Em họ."

Mạc Hàm tự mình đưa thuốc đến miệng anh, Chu Viễn An cúi đầu xuống nhìn, bất đắc dĩ: "Thuốc này phải uống sau khi ăn chứ?"

"A.. Đúng rồi." Mạc Hàm vỗ đầu mình một cái, bừng tỉnh: "Em quên mất."

Chu Viễn An đặt tạm thuốc sang một bên, ngồi dậy nói: "Có thể hôm nay anh sẽ không ở cùng em được."

Mạc Hàm chớp chớp mắt: "Tại sao?"

"Buổi tối phải tụ tập với mấy người bạn."

Mạc Hàm kinh ngạc: "Anh cũng có bạn?"

"Cũng không hẳn là bạn…" Chu Viễn An giải thích: "Đều là anh em họ hàng, hồi nhỏ có gặp mấy lần, không đi không được."

"À." Mạc Hàm gật đầu, hiếm khi thân thiện như thế: "Vậy anh mau đi đi, bọn em chờ anh trở lại."

***

Tuy nói là bạn cùng lứa tuổi, nhưng cơ bản là Chu Viễn An không chơi được với đám người kia, chỉ có với Đào Duyệt và Chu Đằng là quan hệ tương đối khá.

Quen thuộc với Đào Duyệt, là bởi vì bọn họ cùng đi trên một con đường.

Mà Chu Đằng, cái người này tính tình có chút giống với Mạc Hàm. Da mặt dày, toàn không mời mà đến, lâu dần Chu Viễn An cũng cảm thấy quen.

Mấy người họ hàng của anh, mặt mũi khác nhau, sở thích khác nhau, nhưng có một thứ khó có thể phân cao thấp, đó chính là giọng hát không thể chịu nổi.

Chu Viễn An ngồi một mình trong góc, ánh sáng mờ ảo giấu đi tai nghe che dưới tóc mai, phải như thế này mới chịu được mấy tiếng gào quỷ khóc sói tru kia.

Thấy cũng đã được quá nửa thời gian, anh nghĩ chỉ cần cố ngồi thêm nửa tiếng nữa là có thể về báo cáo với ba Chu.

Từ lúc vào cửa Đào Duyệt luôn bị Chu Đằng quấn lấy, đợi mãi mới đến lượt hắn đi hát, cuối cùng cô ấy mới có thể thoát thân.

Đi tới ngồi xuống bên cạnh Chu Viễn An, Đào Duyệt nhặt một quả cà chua bi từ mâm trái cây lên, vừa ăn vừa hỏi: "Không phải cậu nói hôm nay sẽ đến đón tôi sao?"

Chu Viễn An tháo một bên tai nghe xuống, không hề có ý định giấu cô ấy: "Mạc Hàm tới."

Đào Duyệt ngẩn người: "Khi nào?"

"Hôm qua."

"Vậy hôm nay cậu… Ở chung với cô ta?"

"Ừ."

Đào Duyệt im lặng, không nói tiếng nào.

Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến, Chu Viễn An thò tay vào túi lấy ra chiếc điện thoại đang rung, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình.

Anh trầm ngâm trong chốc lát, nhấn nút nghe.

"Chu Viễn An!" Mạc Hàm càu nhàu, rống to: "Lúc nào anh mới quay về? Em chán muốn chết rồi!"

Chu Viễn An không nhanh không chậm đáp: "Bọn họ đang muốn chơi thâu đêm, chắc là anh sẽ về trước."

"Về trước là mấy giờ?" Mạc Hàm tra hỏi.

Anh không thể nào cho câu trả lời chính xác: "Không biết."

Mạc Hàm không thể nhịn được nữa: "Anh mau về đi, em với Mạc Tiểu Dương không biết phải đi ăn ở đâu cả!"

Chu Viễn An vẫn bình tĩnh nghĩ cách cho cô: "Trên đường Long Khê có một con phố bán đồ ăn vặt nổi tiếng, các em có thể đến đó thử xem."

Mạc Hàm tức giận: "Không đi."

"Ngồi chuyến 288, rồi chuyển qua 405."

"Quá phiền phức."

"Vậy thì đi bộ."

"Quá xa."

"Chỉ mất nửa tiếng thôi."

"Không muốn đi."

"..."

Chu Viễn An cố gắng nhịn xuống: "Vậy em muốn đi chỗ nào?"

Mạc Hàm cũng bực mình, không muốn trả lời.

Một lúc lâu sau, đột nhiên cô gọi tên anh: "Chu Viễn An."

"Ừ?"

Giọng của Mạc Hàm bình tĩnh hơn hẳn vừa rồi: "Anh không định giới thiệu em với bạn bè của anh sao?"

"..."

Mấy giây sau Chu Viễn An vẫn không trả lời, chỉ có thể nghe thấy giọng hát hò ầm ĩ vọng vào tai nghe.

Mạc Hàm nhíu mày: "Thôi được rồi, cứ coi như em chưa nói gì."

Cô đang muốn cúp điện thoại thì Chu Viễn An gọi với theo: "Khoan đã."

"Làm sao?"

Chu Viễn An hơi ngập ngừng, hỏi: "Em muốn đến chơi sao?"

Mạc Hàm tỏ vẻ thờ ơ: "Đi cũng được mà không đi cũng được, biết thêm mấy người bạn cũng không phải là chuyện xấu."

Chu Viễn An cong khoé môi, nói: "Vậy để anh về đón em."

Mạc Hàm không nghĩ anh lại đồng ý nhanh như vậy, cuối cùng giọng nói cũng chứa ý cười: "Được."

Đào Duyệt ngồi bên cạnh Chu Viễn An, không nói lời nào nhìn anh tắt điện thoại.

Anh từ từ đặt điện thoại xuống, quay đầu lại nhìn cô ấy.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Viễn An bình thản trầm lặng, ánh mắt sâu thẳm đen nhánh.

Cuối cùng, dường như anh đã quyết định xong, con ngươi khẽ nhúc nhích.

Đào Duyệt nhìn miệng anh hé ra, đột nhiên dự cảm rằng anh muốn nói gì đó.

Đó là lời nói mà cô ấy tuyệt đối không muốn nghe chút nào.

Hết chương 37.

38. Chương 38: Ôm Như Vậy, Trái Tim Mới Ở Cùng Hướng Với Nhau

Biên tập: B3

Xe taxi chậm rãi dừng lại ở ngã tư.

Cả khu vực đều chìm trong yên tĩnh vắng vẻ, không có lấy một chiếc đèn đường, chỗ ngồi phía sau xe tối thui, chỉ có thể nhìn thấy hai bên sườn mặt của người ngồi trong.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, không ai lên tiếng, cũng không có ai xuống xe.

Đồng hồ tính cước taxi vẫn đang nhảy số, Chu Viễn An lấy điện thoại ra xem giờ, chỉ còn năm phút nữa là đến mười giờ.

Anh nhẹ giọng thở dài: "Đào Đào."

Mặc dù chỉ gọi tên cô ấy, nhưng ý định rất rõ ràng.

Nửa gương mặt Đào Duyệt ẩn vào trong màn đêm, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài gió rất lớn, tôi ngồi thêm vài phút nữa rồi sẽ đi."

Chu Viễn An nhìn cô ấy, đang định nói gì đó nhưng lại thôi: "Được."

Một lần nữa sự yên lặng bao trùm không gian, khiến cho khoảng cách giữa hai người trở nên rất xa.

Một lúc sau, Đào Duyệt mở miệng: "Cậu không muốn để cô ta gặp tôi, vậy chẳng lẽ tôi sẽ luôn phải tránh né cô ta sao?"

"..."

"Liệu có phải sau này nơi nào có cô ta thì sẽ không có tôi?"

Có lẽ là do bị cảm, hiện tại Chu Viễn An cảm thấy có chút đau đầu, anh không ngừng xoa bóp thái dương, nói: "Tôi sẽ tìm cách để nói với cô ấy, nhưng không phải là bây giờ. Tính cách cô ấy quá nóng nảy, một khi đã nổi giận thì sẽ không nghe lọt tai cái gì... Đối với chuyện này thực sự tôi không chắc chắn cho lắm, vì thế cứ chờ thêm một thời gian xem sao."

Đào Duyệt nặng nề lắc đầu: "Không phải là cậu không chắc chắn, chẳng qua cậu không thể bỏ được cô ta, không muốn mạo hiểm, cho nên muốn kéo dài thời gian mà thôi."

Âm lượng của Chu Viễn An dần hạ thấp: "... Có lẽ là vậy."

Đào Duyệt nhìn đường phố hiu quạnh bên ngoài cửa sổ, cố nén chua xót trong lòng, hỏi lại: "Vậy sẽ phải chờ tới khi nào? Có phải trong thời gian này chúng ta sẽ không thể nào gặp nhau?"

Chu Viễn An không trả lời.

Yên lặng một lúc mới nói: "Xin lỗi."

Đào Duyệt hiểu câu nói ấy có nghĩa là gì.

Cô ấy cúi đầu, nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt của mình, trong nội tâm cũng xoắn chặt lại như vậy.

"Không cần phải nói xin lỗi với tôi, cậu vốn là đại ân nhân của nhà chúng tôi, chút chuyện nhỏ này không đáng nhắc đến, chỉ cần cậu bảo tôi làm, tôi sẽ không từ chối…"

Chu Viễn An không muốn nói lời khách sáo, giờ phút này sự lựa chọn tốt nhất là im lặng.

Sau đó, Đào Duyệt đeo túi lên lưng, mở cửa xe: "Tôi đi đây, cậu đi đón cô ta đi."

Chu Viễn An quay đầu nhìn cô ấy, dặn dò: "Đi đường cẩn thận, giúp tôi hỏi thăm sức khoẻ của bác gái một tiếng."

"Ừ." Đào Duyệt ảm đạm gật đầu, xuống xe rời đi.

***

Trên cương vị một người bạn gái thì Mạc Hàm tuyệt đối là người có thể dẫn ra ngoài giao lưu, hơn nữa còn có thể khiến bạn được nở mày nở mặt.

Lúc Chu Viễn An đón được cô, cô đã thay một bộ váy dài vô cùng quyến rũ, trang điểm xinh đẹp mà không khoa trương, vai nhỏ eo thon, dáng người cao gầy mà đại đa số con gái không thể theo kịp.

Chu Viễn An nhìn cô thướt tha ngồi vào trong xe, không khỏi nhíu mày: "Sao lại mặc ít như vậy?"

Trên tay Mạc Hàm vắt một chiếc áo khoác gió màu cà phê, lơ đễnh nói: "Nếu lạnh thì mặc thêm là được mà."

Chu Viễn An vẫn nhíu mày, nhưng cũng không nói gì cô nữa, im lặng đóng cửa sổ xe lại.

Khi xe đến cửa quán KTV, bên ngoài gió thổi ngày càng mạnh hơn.

Sau khi xuống xe, Chu Viễn An ép Mạc Hàm mặc áo khoác vào, sau khi chắc chắn rằng cô sẽ không bị lạnh, mới dắt tay cô bước vào gian phòng bao.

Lúc vào cửa hai người tương đối kín đáo, nhưng khuôn mặt nổi bật của Mạc Hàm vẫn ngay lập tức khiến mọi người chú ý.

Mạc Hàm cũng không mất bình tĩnh, bị Chu Đằng nửa lôi nửa kéo vào giữa đám người thì nhân tiện sảng khoái tự giới thiệu về bản thân.

Nhìn Chu Viễn An mi thanh mục tú, quả nhiên các anh chị em nhà anh ai ai cũng đều có dáng vẻ đẹp đẽ, mặt mũi không tầm thường chút nào.

Thế nhưng rõ ràng Chu Viễn An vẫn có hơi khác so với bọn họ.

Người trẻ tuổi đa phần đều giỏi việc phát huy những ưu thế bẩm sinh của mình, thời trang của họ luôn bắt kịp những xu hướng mới nhất. Nhưng trên người Chu Viễn An lại có rất ít những bộ quần áo như vậy, quần áo của anh luôn chỉ theo một phong cách đó là đơn giản tuỳ ý, tiện bộ nào mặc bộ đó, miễn sao cảm thấy thoải mái là được.

Chỉ cần gặp được người hợp gu, Mạc Hàm sẽ vui chơi tới bến, ca hát uống rượu chắc chắn sẽ không thể thiếu.

Ở cái nơi chỉ toàn những người có giọng hát bò rống như thế này thì giọng hát của Mạc Hàm chính là tuyệt thế vô song, chỉ thuận miệng hừ hai câu, ngay lập tức nhận được sự ủng hộ vô cùng, cứ thế là micro không rời khỏi tay nữa.

Càng về sau, mọi người càng bắt đầu uống rượu nhiều hơn ca hát, Mạc Hàm bị rót liên tiếp mấy chai rượu, từ chối thì không hay, vì thế liền dứt khoát uống một hơi cạn sạch.

Mọi người vỗ tay khen hay, đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu khi cái đồ hũ nút Chu Viễn An này lại tìm được một cô bạn gái sôi nổi như vậy.

***

Hơn nửa tháng trời rồi không náo loạn, tối hôm đó Mạc Hàm được thoả thích vui chơi.

Mãi đến gần rạng sáng, khi cái bụng của cô quả thực không thể nào uống thêm được nữa, lúc đó cô mới mơ mơ màng màng bị Chu Viễn An dắt đi.

Chu Viễn An vì đỡ rượu cho cô mà cũng phá lệ uống vài ngụm, nhưng mà so với cô thì cũng chỉ là một chút xíu không đáng kể.

Thời điểm Mạc Hàm nửa say nửa tỉnh chính là lúc cô giỏi hành hạ người khác nhất, Chu Viễn An hoàn toàn bị coi như một nha hoàn để sai sử.

Sau khi trở lại khách sạn, anh còn chưa kịp lo cho thân mình đã phải phục vụ cô đánh răng rửa mặt trước, sau đó giúp cô cởi quần áo tắm rửa, chân tay luống ca luống cuống.

...

Cả một ngày bận rộn mãi mới có lúc yên bình.

Hai người nằm mềm nhũn ở trên giường lớn, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Giống như món đồ chơi mà trẻ con yêu thích không thể buông tay, đối với hai người vừa mới bắt đầu nếm thử mùi vị tình dục như họ thì cho dù cơ thể có mệt mỏi đến đâu, vẫn có một số việc không thể không làm.

Mạc Hàm mở mắt ra, tay từ từ vươn đến chỗ ấy của Chu Viễn An, nhẹ nhàng xoa nắn.

Chu Viễn An ý thức được việc cô đang muốn làm, không hề ngăn lại mà chỉ hỏi: "Muộn lắm rồi, đi ngủ nhé?"

"Làm nhanh lên một chút." Máu nóng trong người đã bốc lên, hiện giờ trong đầu Mạc Hàm chỉ có một suy nghĩ: "Anh không làm xong là không được đâu đó."

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một hồi, từ từ ngồi dậy, cởi quần ngủ ra.

Tay Mạc Hàm vẫn đang hoạt động, miệng cũng không chịu cô đơn tiến sát lại hôn anh, Chu Viễn An hơi tránh đi, nói: "Không hôn, không muốn em bị lây bệnh."

Mạc Hàm cười cười: "Vậy hôn "nó" nhé?"

Chu Viễn An không trả lời.

Cô liếm môi một lượt, trong lòng đã bắt đầu tính toán.

Sau khi đã thân mật với nhau nhiều lần, dần dần hai người không cần phải đắp chăn, tắt đèn nữa, mà cứ yên lặng dùng ánh mắt khao khát thưởng thức thân thể nhau.

Chẳng qua không nghĩ tới lần này Mạc Hàm lại phá vỡ chuẩn mực, cho anh nếm thử một loại tư thế khác.

Cô cúi đầu xuống giữa hai chân anh, đầu tiên liếm láp bộ phận đang cương cứng của anh, sau đó bắt đầu há to miệng, ngậm vào thật sâu, khiến quai hàm lồi hẳn lên.

Sau khi quen Mạc Hàm thì Chu Viễn An mới bắt đầu tiếp xúc với chuyện nam nữ, trong đầu anh, quan niệm về cách sử dụng của từng bộ phận vẫn được phân chia tương đối rõ ràng.

Loại tình cảnh này... Từ trước đến nay chưa từng nghĩ qua, trong nhận thức của anh đáng lẽ ra phải không hợp lẽ thường mới đúng.

Thế nhưng trong tình dục, có những điều tưởng chừng như rất hoang đường vô lý, lại khiến con người ta muốn ngừng cũng không thể ngừng được.

Ga trải giường bằng phẳng bị anh túm đến nhăn nhúm, lông mày Chu Viễn An khẽ cau lại, ánh đèn trong phòng trở nên mờ ảo trong mắt anh.

Anh muốn khống chế nhịp tim đang tăng vọt của mình, thế nhưng không có chút tác dụng nào.

Mạc Hàm cố gắng nuốt vào nhả ra, miệng lúng búng nói không rõ: "Muốn động thì động đi."

Chu Viễn An kìm nén, hỏi cô: "Em không khó chịu sao?"

Cô hơi ngừng một chút, nói: "Miệng em hơi mỏi."

"Vậy thôi đừng làm."

"Không sao cả." Mạc Hàm ngẩng đầu lên nhìn anh, đuôi mắt hẹp dài cong cong, cười đến vui vẻ: "Chỉ cần anh thoải mái là được."

Cô lại cúi đầu tiếp tục liếm, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mặt anh, cũng không bỏ sót hai hòn bên dưới, dùng hết sức hút vào trong miệng.

"Em…" Anh đang muốn nói cái gì đó, nhưng khi đến miệng lại biến thành một tiếng hít thật dài.

Đột nhiên đúng thời điểm cao trào này Mạc Hàm lại ngừng lại, ngẫm nghĩ đến một vấn đề không đâu vào đâu: "Nghe nói chỗ này của mỗi người đều không giống nhau."

Giờ phút này Chu Viễn An nào có tâm tình tán gẫu với cô, chỉ nói: "Không biết."

Cô nâng cằm, tự mình lẩm bẩm: "Chưa được xem của người khác, không thể so sánh."

Chu Viễn An nhìn chằm chằm vào cô: "Em còn muốn nhìn của người khác nữa?"

Mạc Hàm tinh nghịch nhếch mép: "Đời người vốn phải có nhiều loại thử nghiệm mà."

Biết phong cách nói chuyện của cô luôn không biết điều như vậy, thế nhưng khi nghe vẫn cảm thấy không thoải mái.

Chu Viễn An ôm lấy cô, lập tức nhún mình đâm thẳng vào trong, động tác mang theo chút tức giận.

Hai cánh tay anh nhốt cô lại bên trong, cất giọng kiên định: "Không cho phép."

***

Sáng ngày hôm sau, Mạc Hàm bị nóng đến tỉnh lại.

Cơ thể tỉnh dậy trước đầu óc một bước, hai chân đá văng chăn ra, rốt cuộc mới cảm thấy thế giới mát mẻ hơn một chút.

Làn da liên tục cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của một người khác truyền đến, cô bất tri bất giác đẩy đẩy anh hai cái, nhưng anh vẫn vững vàng như núi Thái Sơn nằm im bất động, cô không thể làm gì khác ngoài việc từ bỏ.

Mạc Hàm phát hiện ra khi ngủ Chu Viễn An đặc biệt thích ôm lấy cô từ phía sau, anh có thể giữ cái tư thế ngủ như thế này suốt cả đêm không biết mệt.

Khi cô vẫn còn đang dùng dằng trên giường không muốn mở mắt thì anh đã tỉnh lại.

Dùng hành động vụng về nhưng ôn nhu của một chàng trai, cô có thể cảm nhận được anh đang tỉ mỉ hôn khắp lưng mình, từ bả vai vòng lên khuôn mặt, sau đó bàn tay thuận thế trượt khỏi vai cô, tìm lấy tay cô mười ngón đan xen.

Mạc Hàm xoay người lại, mỉm cười với anh, nghênh đón nụ hôn buổi sáng.

Cô vẫn chưa đánh răng, không muốn há miệng, Chu Viễn An cũng chỉ hôn nhẹ ở phía bên ngoài.

Sau khi vuốt ve một lát, cuối cùng Mạc Hàm đã bị anh hôn tỉnh.

Cô xoa xoa hai mắt, lười biếng dạng cả tứ chi, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Chu Viễn An đáp: "Tám giờ."

Không tính là sớm, cũng không tính là muộn.

Mạc Hàm do dự không biết nên thức dậy hay là nên ngủ thêm một lúc.

undefined

Ngay lúc này, cả người lại bị Chu Viễn An ôm vào trong ngực.

Mạc Hàm chớp mắt, không hiểu lắm hỏi anh: "Tại sao anh lại thích ôm từ phía sau?"

Chu Viễn An nhẹ nhàng nói: "Ôm như vậy, trái tim mới ở cùng hướng với nhau."

Bình thường Mạc Hàm tính tình thô lỗ, vốn dĩ không phải là một văn nhân gì, thế nhưng thỉnh thoảng được nghe những câu nói tình cảm như vậy, khiến cô dường như cũng bị cảm hoá.

Cô đưa tay lên điểm vào trán Chu Viễn An, miệng nở nụ cười.

Buổi sáng chính là thời điểm tinh lực của đàn ông dồi dào nhất, Mạc Hàm thì hoàn toàn ngược lại, lúc vừa tỉnh ngủ thì cạn sạch sức lực không muốn làm bất cứ chuyện gì.

Nếu như trước đây gặp phải chuyện này, hơn phân nửa là cô sẽ chỉ nghĩ đến mình mà không chịu phối hợp.

Nhưng có lẽ hôm nay bầu không khí đang vô cùng tốt, khiến lòng cô mềm nhũn, vì vậy liền bị Chu Viễn An mở hai chân ra, sau đó tiến thẳng vào.

Chính bởi vì cái lý do này mà thời gian lại uổng phí đến tận trưa.

Buổi trưa, Chu Viễn An mua hai hộp cơm trở lại, Mạc Hàm lười không muốn thay quần áo, dùng chăn quấn quanh người, uể oải ngồi ăn cơm.

Cảm xúc của cô đang hỗn độn, ăn được mấy miếng liền bỏ đũa xuống: "Không ăn nữa."

Chu Viễn An hỏi: "Sao vậy? Không hợp khẩu vị sao?"

Mạc Hàm xì mặt lại, nói: "Từ lúc tới đây em vẫn chưa được ăn mỳ, anh thấy sao?"

Chu Viễn An ngơ ra "Ồ" một tiếng, là sơ sót của anh.

Anh vội vàng an ủi: "Trước tiên em cứ ăn no bụng đã nhé, tối anh sẽ dẫn em đi tìm một quán mỳ thật ngon."

Mạc Hàm bất đắc dĩ cầm đũa lên, miễn cưỡng ăn thêm hai miếng cơm, lại chuyển qua than phiền việc khác: "Em đến Phu Châu đã hai ngày rồi."

"Ừ."

Mạc Hàm giận dữ bất bình: "Vẫn chưa được đi đâu cả, chỉ có cứ mãi quanh đi quẩn lại ở trên giường."

Chu Viễn An ho khan hai tiếng, đặt hộp cơm xuống, xấu hổ nói: "Tại sao ban ngày những lúc anh không ở cùng với em em không đi chơi…"

"Hừ." Mắt Mạc Hàm trừng lớn: "Cứ xong việc là anh phủi mông bỏ chạy lấy người, em phải nằm trên giường nghỉ ngơi dưỡng sức suốt nửa ngày chứ sao?"

Chu Viễn An biết thừa cái gọi là "Nghỉ ngơi dưỡng sức" của cô chính là nằm trên giường nghịch điện thoại, không chịu đứng lên mà thôi.

Nhưng Mạc Hàm sẽ không vô duyên vô cớ nổi giận, Chu Viễn An đã quá rõ tính tình của cô.

Anh thuận theo lời cô hỏi: "Em muốn đi chơi chỗ nào? Hai ngày tới anh đều rảnh."

Mạc Hàm thốt lên: "Ra bờ biển."

Chu Viễn An gật đầu: "Được."

Anh ngẫm nghĩ một lát, bắt đầu lên kế hoạch cho hành trình: "Vậy ngày mai chúng ta đi Dân Hải đi, ở lại một đêm, sáng sớm ngày hôm sau có thể được xem mặt trời mọc. Hải sản ở Phu Châu ăn cũng rất ngon, nhân cơ hội này em nên nếm thử."

Đây chính là mong muốn của Mạc Hàm, cô lập tức vui vẻ hớn hở, gật đầu đồng ý.

***

Buổi chiều Chu Viễn An về nhà một chuyến, chuẩn bị mấy bộ quần áo, tiện thể xin phép với ba Chu một câu.

Buổi tối ba Chu mới về ăn cơm, Chu Viễn An lựa lời mở miệng trên bàn ăn.

Nhưng lời anh vẫn chưa kịp nói xong, đã bị ba Chu lạnh lùng cắt ngang: "Con thử nói rõ ràng xem, rốt cuộc là ra ngoài chơi với bạn, hay là ra ngoài với bạn gái?"

Chu Viễn An bưng bát, nhất thời không trả lời được.

Mẹ Cảnh nghe vậy hơi sửng sốt, nhìn sang Chu Viễn An: "Tiểu An có bạn gái ư?"

Chu Viễn An mím môi không lên tiếng.

Ba Chu sầm mặt, cầm đũa chỉ chỉ vào anh: "Hôm qua Chu Đằng nói con dẫn bạn gái theo, bạn gái từ đâu ra?! Không phải ba đã cấm con không được yêu đương khi còn đang đi học sao? Bây giờ càng ngày con càng không coi lời ba ra gì đúng không?!"

Mẹ Cảnh vẫn kinh ngạc nhìn Chu Viễn An: "Con trai à, thật hay giả vậy?"

Vốn dĩ Chu Viễn An cũng không có ý định giấu diếm, dưới đôi mắt sáng trưng của mẹ Cảnh, nhẹ nhàng gật đầu.

Mẹ Cảnh mất một lúc để tiếp nhận chuyện này, sau đó tò mò hỏi: "Tên là gì? Người ở đâu?"

Chu Viễn An không lên tiếng, ba Chu liền trả lời thay: "Trường tụi nó có một tiểu nha đầu cả ngày gây rắc rối, tóc nhuộm còn trắng hơn cả bà nội Chu Viễn An, học hành ở đâu ra? Chỉ giỏi phá phách!"

Ông càng nói càng tức, mẹ Cảnh vội vàng vỗ lưng giúp ông, nói: "Anh cũng đừng vội tức giận, cứ thử nghe xem con trai nói thế nào đã. Con mình cũng đã hai mốt tuổi đầu rồi, chắc chắn sẽ tự có quyết định của mình, chuyện có bạn gái này vốn dĩ rất bình thường."

Mẹ Cảnh là người phụ nữ phương Nam điển hình, huệ chất lan tâm, dịu dàng nhu thuận, tính tình của Chu Viễn An cũng giống bà.

Ba Chu phồng mang trợn mắt lên: "Vậy sao nó lại đi tìm cái loại người không ra gì như vậy chứ?! Anh thấy cái con bé bệnh tật thoi thóp hồi trước nhìn còn thuận mắt hơn cái đứa bạn gái nó bây giờ nhiều! Sau này có cưới về cũng sẽ không khiến cái nhà này gà bay chó sủa."

Mẹ Cảnh nhẹ nhàng khuyên bảo: "Bây giờ con trai mình vẫn còn trẻ, vui chơi một chút cũng không phải chuyện gì lớn, sau này con sẽ có chừng mực hơn."

"Chơi cái gì mà chơi?!" Ba Chu vỗ bàn thật mạnh, dùng suy nghĩ của thế hệ trước để phản đối: "Bây giờ hoặc là con chuyên tâm học tập cho ba, hoặc là phải tìm một đối tượng nào đó thật đàng hoàng, đừng có suốt ngày ở cùng một chỗ với cái loại người kéo chân con lại như vậy!"

Chu Viễn An yên lặng ăn cơm, không nói tiếng nào, không cần phải đối đầu với ông vào lúc này.

Ba Chu rất hiểu đứa con trai này của mình, từ nhỏ anh luôn biết tự giác kiềm chế, không bao giờ phải khiến cha mẹ lo lắng. Nhưng chỉ cần cái gì anh đã chọn, thì mặc kệ cha mẹ có quắc mắt lên phản đối thế nào đi chăng nữa, anh cũng chỉ nghe rồi để đó, kiên quyết không đổi ý.

Mặc dù không cãi lại, nhưng cũng không hề thoả hiệp.

Kiểu người như vậy nếu nói tốt thì cũng tốt, nhưng lại giống như một hòn đá ngoan cố không chịu thay đổi, đánh anh không phản ứng, đẩy anh cũng không thèm nhúc nhích, không tài nào biết được suy nghĩ trong lòng của anh.

Ba Chu trợn mắt nhìn anh nửa ngày, thận trọng dò hỏi: "Các con bắt đầu từ khi nào?"

Chu Viễn An trả lời: "Từ học kỳ này."

Không biết anh nói thật hay giả, ba Chu vẫn ra lệnh: "Nhân dịp vẫn chưa có gì, mau cắt đứt đi, ba tuyệt đối không đồng ý chuyện này."

Chu Viễn An ngậm miệng, quả nhiên lại không hề phản ứng.

Mẹ Cảnh nhìn không khí giằng co giữa hai cha con, vội vàng giảng hoà, gắp vào bát ba Chu một miếng gan heo: "Ăn nhanh một chút, thức ăn nguội không ngon."

Giọng điệu của ba Chu hơi hoà hoãn lại, yết hầu khẽ giật giật, nói với Chu Viễn An: "Ngày mai không cho đi đâu hết, ở nhà chép tám nghìn chữ, buổi tối ba về kiểm tra."

"Nếu như con đã chọn chuyên ngành này thì con phải giỏi hơn người khác." Ông ngừng một chút, lại nói: "Ba gia hạn cho con chậm nhất đến năm thứ hai đại học phải thi đỗ TOEFL, sang năm thứ ba phải bắt đầu chuẩn bị tìm trường học, không cho phép mượn cớ để trốn xuất ngoại nữa."

Hết chương 38.

Lời của Bê Ba: Đừng hỏi tại sao chương này riêng tư nha, vì có thịt đó, đừng trách tui….

39. Chương 39: Lòng Người Như Hoa Hướng Dương, Sẽ Không Bi Thương Quá Lâu

Biên tập: B3

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu Viễn An lẳng lặng không một tiếng động ra khỏi nhà.

Anh đợi Mạc Hàm và Mạc Tiểu Dương ở cửa khách sạn, ba người ăn sáng qua loa, sau đó cùng lên đường.

Phu Châu là một thành phố nhỏ, từ thành phố đến bến tàu Dân Hải chỉ mất một giờ đi xe.

Mạc Hàm trông đợi giây phút này suốt bao lâu nay, từ lúc xe bắt đầu đi vào tuyến đường cao tốc, mặt cô vẫn luôn hướng ra ngoài cửa sổ, hai mắt mở to như muốn nhìn xuyên ra bên ngoài.

Khi còn cách bến tàu Dân Hải khoảng mười cây số, tầm nhìn càng ngày càng rộng mở, luồng khí mạnh mẽ từ bên ngoài thổi vào, mấy người ngồi trong xe bị gió thổi tóc tai tán loạn, dường như mũi đã có thể ngửi được mùi vị mằn mặn của biển khơi.

Mặt Chu Viễn An bị tóc quật vào đau rát, khó khăn nói vọng qua cơn gió lớn: "Đóng cửa sổ lại đi."

Mạc Hàm đang chìm trong suy tư, kiên quyết lắc đầu: "Không liên quan!"

Chu Viễn An đành nhắm mắt lại, quyết định mặc kệ kiểu tóc của mình.

Đến bờ biển, Chu Viễn An còn chưa kịp trả tiền xe thì đã không thấy Mạc Hàm đâu nữa rồi.

Anh chưa từng thấy bộ dáng cô vui vẻ như thế, hôm nay nhiệt độ hạ thấp, nhưng cô vẫn khăng khăng cởi giày, để chân trần vừa chạy vừa reo hò trên bãi cát ẩm ướt, dường như chạy còn nhanh hơn cả gió.

Mạc Tiểu Dương cũng xách đôi giày chạy theo phía sau cô, trên bờ cát lưu lại hai hàng dấu chân thật dài, kéo mãi về phía xa.

Lúc này Chu Viễn An không cần phải làm người hầu nữa, anh cẩn thận tìm một vùng cát khô ráo, ngồi xuống xem hai chị em chơi đùa.

Ngồi được một lát, điện thoại trong túi rung không ngừng, là ba Chu gọi tới.

Buổi sáng lúc ra khỏi nhà, vì để liên lạc với Mạc Hàm nên anh mới mang điện thoại theo, bây giờ có thể tắt máy rồi.

Sau khi làm xong, anh yên tâm phóng tầm mắt về phía xa xa.

Ánh nắng rực rỡ, trời biển hoà quyện.

Thi thoảng lại có bóng chim hải âu bay qua, thuỷ triều lên lên xuống xuống.

Bóng lưng Mạc Hàm như tan ra trong từng ngọn sóng, Chu Viễn An ngắm nhìn cô ở phía xa, cảm thấy thời gian như cũng lặng lẽ ngừng lại.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc cô cũng đã chơi đến mệt, ôm một đống vỏ ốc chạy về phía anh.

Chu Viễn An ngồi ở chỗ cao, cô chạy có chút vụng về, mỗi bước chân đều lõm sâu vào cát, rất khó khăn mới rút ra được.

Vất vả chạy đến bên cạnh anh, Mạc Hàm ngồi phịch xuống.

Hai tay cô nâng đống vỏ ốc, giống như đang cầm một thứ bảo vật giơ lên trước mặt anh, hỏi: "Có đẹp không?"

Chu Viễn An gật đầu, không biết nên tỏ thái độ ra sao.

Suy cho cùng thì chỉ khi còn bé anh mới cảm thấy phấn khởi với những chuyện này mà thôi.

Mạc Hàm bận bịu xâu đống vỏ ốc của cô lại, Chu Viễn An vẫn ngồi chờ ở bên cạnh.

Anh ước chừng thời gian, nói: "Gần trưa rồi, chúng ta tìm một chỗ nào đó ăn cơm đi."

"Không!" Mạc Hàm nghe vậy liền cự tuyệt ngay lập tức: "Hiếm lắm mới được đến đây một lần, em muốn ở đây thật lâu!"

Chu Viễn An không nhịn được cười, chiều theo cô: "Được."

Anh nhìn cô cẩn thận phủi từng hạt cát trên vỏ ốc, ngay cả khi tóc chạm xuống đất cũng không phát hiện ra.

Chu Viễn An đưa tay vén tóc giúp cô, thuận miệng hỏi: "Em rất thích biển sao?"

"Đúng vậy." Mạc Hàm gật đầu, động tác trong tay vẫn không ngừng lại, thở dài nói: "Cái cảm giác được nhìn ra vô tận đó, không tài nào kiềm chế nổi, có ai mà không thích cơ chứ?"

Chu Viễn An suy nghĩ mấy giây, hỏi: "Ở Đồng Quan không có biển sao?"

Mạc Hàm nói: "Biển phương Bắc không giống với biển ở nơi này, vĩnh viễn u tối, giẫm lên cát y như giẫm lên đá vậy."

Chu Viễn An sáng tỏ gật đầu, nói tiếp: "Vậy sau này em nhớ đến Phu Châu thăm anh nhiều một chút."

Mạc Hàm không vội nhận lời, bởi vì những lời này mà đột nhiên trong đầu lại nhớ tới một ít chuyện cũ.

Cô giống như vô tình nhắc tới: "Thật ra thì khi còn bé em đã đến Phu Châu một lần, mặc dù khi đó mới hai tuổi, nhưng vẫn còn ấn tượng rất rõ."

"Khi đó Dương Linh vừa mới rời đi, ba em vì đi tìm bà ấy mà đã dẫn em đến Phu Châu tìm…"

Cô xoay xoay vỏ ốc trong tay, giơ lên hướng mặt trời.

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua những lỗ nhỏ, chiếu thẳng vào đáy mắt cô, mang đến một chút đau đớn.

Giọng nói của Mạc Hàm cũng trở nên nhạt dần, bị ánh sáng mạnh này che lấp.

"Nghe Mạc Hạo kể lại, Dương Linh cũng vô cùng thích biển. Không biết có phải là trùng hợp hay không, mà khi bỏ đi bà ấy đã tìm được một đối tượng mới là chủ tàu đánh cá rất giàu có, người kia tặng cho bà ấy một chiếc du thuyền, bà ấy liền không cần em và ba nữa."

Chu Viễn An không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn cô.

Mạc Hàm nhìn về phía xa xa, vén những lọn tóc bị gió thổi loạn ra sau tai, thở dài: "Nếu như anh được gặp Dương Linh, nhất định sẽ biết ngay đó là mẹ em. Mặc dù em luôn cố gắng bài xích bà ấy, nhưng vẫn không thể không thừa nhận rằng em rất giống bà."

"Thích cái đẹp, ưa hư vinh, không giỏi kiềm chế." Nói đến đây, cô không nhịn được nở một nụ cười tự giễu: "Có một số thứ đúng là do gen di truyền, xoá kiểu gì cũng không sạch."

Chu Viễn An yên lặng lắng nghe, không cắt lời cô.

Mạc Hàm nói tiếp: "Khoảng thời gian phải lăn lộn bên ngoài hồi cấp hai, em thường xuyên nằm mơ, mơ thấy sau này em sẽ biến thành người đàn bà như bà ấy, lưu lạc phong trần, bị vướng vào những phù phiếm nơi trần tục, cả đời cũng không tìm được một chốn dung thân."

“Em không muốn trở thành cái bộ dáng kia, cho nên em muốn thay đổi mình.”

“Em bỏ sách giáo khoa đã lâu không động đến ra, nhưng lại không biết phải sử dụng những công thức toán học và những từ đơn tiếng Anh kia thế nào, em đã hoài nghi không biết có phải bản thân đã bị bệnh trầm cảm hay không.”

“Cứ vô lực như thế suốt một khoảng thời gian, sau đó em lại tự bình phục, lại chẳng biết phải làm gì.” Mạc Hàm nhún vai: “Cứ theo một vòng tuần hoàn, không ngừng muốn tự cứu vớt rồi lại không ngừng tự giận bản thân mình, tình trạng cũng không hẳn là tệ lắm.”

“Nhưng chuyện xấu vẫn còn chưa tới…” Mạc Hàm mím chặt môi: “Sau khi có kết quả thi đại học, lần đầu tiên trong đời em cảm nhận được sự tuyệt vọng rõ ràng đến nhường ấy, em đã tự nói với mình: Vậy là xong, không cần phải tiếp tục vùng vẫy nữa.”

Khi nói đến thời kỳ tồi tệ nhất ấy, cô không muốn tiếp tục nhớ lại, khuôn mặt nứt ra một nụ cười: “Bây giờ ngẫm nghĩ lại, hẳn là em phải cám ơn vì đã gặp được anh.”

“Nếu như khi đó anh không đến quán bar tìm em, không khiến em bật khóc, thì không biết bây giờ em còn đang đắm mình ở cái nơi tối tăm nào…”

Dừng lại hồi lâu.

Ánh mắt nhìn về mặt biển yên bình, cô giang hai cánh tay ra đón gió, lớn tiếng cất giọng: “Thế nhưng hiện tại tất cả đều đã tốt đẹp! Có rượu uống, được học đại học, lại còn có bạn trai dẫn em đi ngắm biển! Ha ha ha!”

Cô nghiêng đầu, dựa vào trong ngực Chu Viễn An, cười rất thoải mái.

Gió nhẹ nhàng lướt qua tai, như gần như xa, an bình yên lặng.

Lòng người như hoa hướng dương, sẽ không bi thương quá lâu.

Mạc Hàm buộc hai đầu xâu vỏ ốc lại với nhau, đeo vào cổ Chu Viễn An, nhẹ nhàng mỉm cười: “Cám ơn anh, Chu Viễn An.”

Chu Viễn An cũng cong khoé miệng: “Không có gì.”

Đột nhiên tâm huyết của cô trào dâng, vỗ vỗ tay quyết định: “Em viết tặng anh một bài hát nhé.”

Chu Viễn An ngơ ngẩn: “Cái gì?”

Mạc Hàm nói: “Em không khéo tay, cũng không mua được thứ gì tốt cho anh, chỉ có thể sử dụng chút sở trường này thôi.”

Chu Viễn An lặp lại một lần nữa: “… Tặng anh một bài hát?”

“Ừ.”

“Em tự sáng tác sao?”

“Đúng vậy.”

Chu Viễn An chậm rãi gật đầu, vẫn cảm thấy chưa kịp tiêu hoá nổi tin này: “Được.”

“Lúc nào có thể được nghe?” Anh hỏi.

“Ít nhất cũng phải mất một tuần.” Mạc Hàm nói: “Nhưng hiện tại em đang rất có cảm hứng, không chừng chỉ tối nay là viết xong.”

Chu Viễn An cười cười: “Cố gắng lên.”

***

Buổi chiều, bọn họ ăn một bữa tiệc hải sản lớn ở quán ăn gần biển.

Quán ăn ở nơi này đa phần là do các ngư dân địa phương tự mở, giá cả rẻ hơn rất nhiều so với trong thành phố, cá tôm đều béo mập, mùi vị tươi non.

Nhân lúc ăn cơm, Chu Viễn An đã thu xếp thuê phòng ở khách sạn, anh lên kế hoạch: "Sáng sớm mai chúng ta thức dậy lúc năm giờ, ngồi thuyền ra đảo nhỏ ở đối diện, có thể nhìn thấy mặt trời mọc. Bến tàu đặc biệt có ca nô đưa du khách lên đảo, cứ nửa tiếng là có một chuyến."

Mạc Hàm và Mạc Tiểu Dương đều không có ý kiến, miệng gặm cua không ngừng gật đầu.

Thân thể của Mạc Tiểu Dương không thể để mệt mỏi quá độ, sau khi cơm nước xong, hành trình ngày hôm nay của bọn họ liền kết thúc, quay trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Mạc Hàm vì giữ lời hứa, nằm sấp ở trên bàn mở đèn thức khuya.

Con người toàn năng như Chu Viễn An cũng có một thứ mù tịt, đó chính là âm nhạc, anh ngồi cạnh cô nhìn một đống ký tự hoa cả mắt, không thể giúp được gì, chỉ có thể ngồi ngẩn ra.

Mạc Hàm bắt đầu cắn bút, viết một chút rồi lại ngừng, thi thoảng lại hát lên, vô cùng tập trung.

Tạm thời cô không cảm thấy buồn ngủ, sau khi Chu Viễn An cố gắng cầu hoan mấy lần nhưng thất bại, liền đi một mình đến giường, trải chăn rồi nằm vào.

Anh mở điện thoại lên, nhìn thấy một loạt cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của ba Chu.

Chu Viễn An có chút nhức đầu, ngón tay nhanh chóng lướt qua.

Sau khi cài chuông báo thức vào năm giờ sáng mai, đang muốn tắt máy thì điện thoại lại vang lên.

Lần này không phải là ba Chu, mà là Đào Duyệt.

Chu Viễn An liếc về phía Mạc Hàm đang ngồi trước bàn đọc sách, hơi do dự, sau đó cầm điện thoại đi vào trong phòng tắm.

…

Hai phút sau, anh bước ra với vẻ mặt ngưng trọng, bước chân ngừng lại phía sau lưng Mạc Hàm, không biết nên mở miệng ra sao.

Mạc Hàm vẫn còn đang tập trung sáng tác quên mình, một lát sau mới phát hiện ra anh đang đứng ở bên cạnh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, chớp mắt, hỏi: "Sao vậy?"

Chu Viễn An nói: "Trong nhà có chút chuyện, anh phải trở về một chuyến."

Mạc Hàm có chút kinh ngạc: "Xảy ra chuyện gì?"

Chu Viễn An không trả lời, mà chỉ nói: "Sẽ không tốn quá nhiều thời gian, giải quyết xong anh sẽ nhanh chóng quay trở lại."

Mạc Hàm ngẫm nghĩ: "Vậy sáng mai chúng ta có thể đi xem mặt trời mọc không?"

"Có thể." Chu Viễn An gật đầu.

Nhìn anh có chút sốt ruột, vừa nói vừa đến tủ quần áo, cầm áo khoác của mình chuẩn bị rời đi: "Sáng mai anh sẽ gọi em dậy."

Thầm nghĩ mấy hôm nay đêm nào anh cũng không về nhà, phần lớn thời gian đều bị cô chiếm mất, nhất định người nhà anh sẽ cảm thấy khó chịu.

Khi nghĩ đến đây, Mạc Hàm không nói thêm gì nhiều, sảng khoái để anh đi.

***

Ngồi một mạch để viết xong cả bài hát hiển nhiên không khả thi chút nào, Mạc Hàm không muốn thức đêm, Chu Viễn An vừa đi không lâu, cô cũng lên giường nghỉ ngơi.

Trước khi ngủ, trong đầu vẫn quanh quẩn một giai điệu nhàn nhạt, dần dần thành hình, đưa cô vào giấc mộng.

Lúc nửa đêm không biết là mấy giờ, khi Mạc Hàm đang say giấc nồng, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

Tiếng động kia lúc mạnh lúc nhẹ, dai dẳng không ngừng suốt mấy phút đồng hồ.

Cho là Chu Viễn An quay trở lại, Mạc Hàm cố gắng mở một con mắt ra, kéo hai chân nặng nề bước xuống giường.

Cô nhẹ nhàng mở cửa, thế nhưng đứng bên ngoài lại là Mạc Tiểu Dương.

Cậu bé mềm nhũn vô lực ngã nhào vào lòng Mạc Hàm, choáng váng nói: "Chị, hình như em bị sốt…"

Mạc Hàm nghe vậy thì cả kinh, vội vàng đưa tay sờ lên trán cậu.

Nhiệt độ cơ thể đúng thật là doạ người.

Một khi Mạc Tiểu Dương đã lên cơn sốt thì không phải chỉ cần uống thuốc là có thể giải quyết, lần nào cũng khiến Mạc Hàm như ngồi trên đống lửa.

Cô không chậm chạp lấy một khắc, nhanh chóng thay quần áo, dẫn cậu bé ra ngoài tìm bệnh viện

40. Chương 40: "cô Là... Đào Duyệt?"

Biên Tập: B3

Chu Viễn An vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện, đi thang máy lên tầng năm.

Bệnh viện này diện tích không lớn lắm, phòng bệnh đều đã đông kín người, những người bệnh không có chỗ nằm đều phải ngủ ở hành lang hoặc trên giường lưu động, vô cùng chật chội khó đi.

Chu Viễn An rất nhanh đã tìm được Đào Duyệt đang ngồi trước phòng bệnh, hốc mắt cô ấy đỏ hoe, nhìn qua là biết vừa mới khóc. Khi nhìn thấy Chu Viễn An thì chua xót trong lòng càng không thể kìm chế nổi.

Chu Viễn An chưa kịp an ủi đã tới cầm lấy hoá đơn thanh toán trong tay cô ấy, xuống tầng một đóng tiền.

Mười phút sau anh mới trở về, khi đó tâm tình của Đào Duyệt cũng đã khá hơn một chút.

Chu Viễn An từ tốn đi tới bên cạnh cô ấy, Đào Duyệt liếc thấy gấu quần của anh thì ngẩng đầu lên.

Cô ấy cố nén tiếng nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã nói: "Thật xin lỗi, lại làm phiền cậu rồi…"

"Không sao cả." Chu Viễn An nhàn nhàn trả lời, ngồi xuống bên cạnh, hỏi: "Bây giờ tình hình của bác gái sao rồi?"

"Bác sỹ nói may mà được phát hiện kịp thời, đã không có gì đáng ngại, có lẽ là sáng mai sẽ tỉnh lại."

Chu Viễn An gật đầu, lại hỏi: "Tại sao đột nhiên lại ngất xỉu? Do tim có vấn đề sao?"

Đào Duyệt nói: "Mấy ngày hôm nay bà nói đau ngực, tôi khuyên bà tới bệnh viện kiểm tra lại, nhưng bà ngại phiền nên không chịu đi. Kết quả tối nay lúc tôi thức dậy đi vệ sinh thì phát hiện ra bà ngất xỉu ở phòng khách, không còn ý thức gì nữa."

Chu Viễn An khẽ cau mày lại theo bản năng: "Không phải thời gian trước tình hình của bác ấy đã tốt hơn nhiều rồi sao, tại sao lại đột nhiên phát tác?"

"Thật ra thì không phải bệnh tình trở nên tốt hơn, mà chẳng qua là do dùng thuốc để kiềm chế mà thôi." Đào Duyệt nói đến đây thì hơi ngừng lại, như có điều suy nghĩ nhìn Chu Viễn An một cái: "Cuối năm quá bận rộn, mấy ngày nay bà luôn cố gắng thức đêm để làm thêm giờ, nói là muốn sớm trả số tiền cậu cho mượn…"

Chu Viễn An khẽ thở dài, nghiêm mặt nói: "Tiền không gấp, thân thể mới là quan trọng nhất."

Đào Duyệt cúi đầu, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa áy náy, không hề đáp lời.

Một lát sau, Chu Viễn An hỏi: "Tối nay cậu ở đâu?"

Đào Duyệt nói: "Y tá nói hiện tại không có phòng bệnh thừa, tôi ngồi trong hành lang một đêm là được."

Nghe không ổn chút nào, Chu Viễn An nói: "Hay là cậu cứ về nhà ngủ đi."

Đào Duyệt lắc đầu, thấp giọng nói: "Tôi muốn ở gần bệnh viện một chút, để tiện chăm sóc bà ấy."

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một lát, nói: "Để tôi tìm cho cậu một phòng khách sạn gần đây, sáng mai cậu có thể tới thăm bác ấy."

Đào Duyệt suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc gật đầu.

Chu Viễn An bỏ điện thoại ra nhìn thời gian, pin không còn nhiều lắm, anh nói: "Tôi đi gọi điện cho Mạc Hàm đã, lát nữa sẽ dẫn cậu đi tìm khách sạn."

"... Được."

***

Xung quanh bờ biển không có bệnh viện, Mạc Hàm ôm Mạc Tiểu Dương đi mấy cây số mới đón được một chiếc taxi, giống như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng vậy.

Mạc Tiểu Dương nặng hơn bốn mươi cân (*), Mạc Hàm ôm suốt cả chặng đường, hai cánh tay đã trở nên tê dại, ê nhức không tài nào giơ lên nổi.

(*) 1 cân Trung Quốc = 0,5 kilogam. Mạc Tiểu Dương nặng 40 cân = 20 kg.

Cô thở hồng hộc nói với tài xế: "Bác tài, đến bệnh viện gần nhất, càng nhanh càng tốt!"

Tài xế nghe xong, cho là đã xảy ra chuyện lớn, liền nhanh chóng đạp ga.

Đêm càng ngày càng khuya, nửa tiếng sau xe đưa bọn họ đến cổng một bệnh viện.

May mà ban đêm ít xe cộ, tài xế mới dám phóng nhanh như vậy, nhưng hiện tại đối với Mạc Hàm thì không thể chậm trễ thêm dù chỉ một phút.

Cô rút trong ví ra một tờ năm mươi đồng, không đợi tài xế trả tiền thừa đã vội vàng ôm Mạc Tiểu Dương xuống xe.

Hiện tại đang là ban đêm vắng vẻ, chỉ có lác đác vài người đang truyền dịch trong đại sảnh, đa phần đều là trẻ em oa oa khóc lớn, các bậc phụ huynh thì ở bên cạnh một tấc cũng không rời.

Mạc Tiểu Dương nóng đến 39°, do dị ứng hải sản nên mới phát sốt.

Trước đây Mạc Hàm không biết cậu bé bị dị ứng hải sản, thấp thỏm bất an nhìn chằm chằm vào khuôn mặt gầy gò nhỏ bé kia, trong lòng trào lên nỗi tự trách vô hạn.

Sau khi y tá cắm kim truyền vào tay, Mạc Tiểu Dương bắt đầu lim dim ngủ gà ngủ gật, Mạc Hàm không dám rời khỏi, chỉ sợ không cẩn thận cậu bé sẽ làm lệch kim.

Không biết đã qua bao lâu, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, là Chu Viễn An gọi tới.

Mạc Hàm nhận điện thoại, người ở đầu dây bên kia nhẹ giọng hỏi: "Em ngủ chưa?"

Mạc Hàm nói: "Chưa."

"Vẫn còn ngồi sáng tác sao?" Chu Viễn An hỏi.

Mạc Hàm im lặng một lát, hỏi ngược lại: "Còn anh? Chuyện nhà giải quyết sao rồi?"

"Không có vấn đề gì lớn, anh sẽ mau quay trở lại." Anh thúc giục: "Em mau đi ngủ sớm một chút, nếu không ngày mai sẽ không dậy nổi đâu."

"Vâng." Mạc Hàm nhẹ giọng trả lời.

Cô tự có suy tính của mình, thứ nhất là không muốn để Chu Viễn An phải lo lắng, thứ hai là không muốn kế hoạch ngày mai bị huỷ bỏ, vì vậy mới không nói với anh chuyện mình đang ở bệnh viện.

Thế nhưng lại không hề biết rằng, những chuyện gì nên xảy ra thì sớm muộn cũng sẽ xảy ra.

Có một số việc đã sớm có kết cục, chỉ là khác hướng đi mà thôi.

***

Sau khi truyền hết nửa chai nước còn lại, Mạc Hàm đo nhiệt độ cho Mạc Tiểu Dương thêm một lần nữa.

37.6°, nhiệt độ cơ thể đã hạ xuống rõ ràng.

Có thể hạ sốt là tốt rồi, chứng tỏ đây chỉ là một cơn sốt thông thường, Mạc Hàm thầm thở phào một hơi.

Thời gian truyền hai chai nước hoá ra lâu hơn nhiều so với tưởng tượng của Mạc Hàm, lúc bọn họ rời khỏi bệnh viện thì đã là hai rưỡi sáng.

Trên đường không có một bóng người, đèn đường yếu ớt, chỉ có lá khô bị gió thổi bay xào xạc.

Mạc Hàm vội vã muốn trở về khách sạn bên bờ biển, thế nhưng hiện tại đường cái vắng tanh, không có lấy một chiếc xe.

Cô yên lặng đứng ở đầu đường, mờ mịt nhìn xung quanh, trong tay bế Mạc Tiểu Dương đang say ngủ, không biết nên đi về hướng nào.

Vẫn chưa quen với cuộc sống nơi đây, người duy nhất cô có thể liên lạc chính là Chu Viễn An.

Mạc Hàm gọi điện thoại cho anh mấy lần, thế nhưng chỉ nghe được thông báo tắt máy lạnh băng.

Nhất thời cô cảm thấy vô cùng buồn bực, chán nản đứng lặng ở trong gió lạnh.

Sớm biết như vậy thì khi nãy đã nói thật với anh.

Ngày hôm nay trải qua bao nhiêu chuyện, cho đến bây giờ đầu óc cô vẫn chỉ là một mảnh hỗn loạn, tư duy vẫn chưa theo kịp với xung quanh.

Sau khi mất vài phút để ngẫm nghĩ lại, Mạc Hàm đành phải bất đắc dĩ ôm Mạc Tiểu Dương xoay người, đi về phía khách sạn.

Cứ đứng chờ ở đây không phải là biện pháp hay, hiện tại Mạc Tiểu Dương cần nghỉ ngơi đầy đủ, có lẽ phải đợi lần sau mới đi xem mặt trời mọc được rồi…

***

Mạc Hàm cảm thấy vô cùng may mắn khi lúc đi đã mang theo thẻ phòng để mở cửa, nếu không tối nay cô với Mạc Tiểu Dương sẽ phải lang thang ngoài đường rồi.

Khi đã thực sự ngồi trong căn phòng ấm áp sáng ngời, cảm nhận được sự an toàn vững chãi của cánh cửa, mọi căng thẳng trong đêm của cô cuối cùng mới có thể buông lỏng xuống.

Trước khi ngủ, Mạc Hàm lại đo nhiệt độ cho Mạc Tiểu Dương thêm một lần nữa.

Sau khi chắc chắn cậu bé đã hạ sốt, lúc đó cô mới yên tâm quay trở về phòng của mình.

Mặc dù Mạc Hàm không bị dị ứng hải sản, nhưng vẫn là lần đầu tiên đến đây, cơ thể vẫn có chút không kịp thích nghi.

Lúc đang mơ màng ngủ thì bị cơn đau bụng làm tỉnh giấc, Mạc Hàm tức giận nhưng không làm thế nào được, chỉ hận không bê giường đến bên cạnh bồn cầu.

Cô ôm một đống giấy trong lòng, nhàm chán ngồi trên bồn cầu, liên tục ngáp dài.

Trong phòng không mở đèn, rèm cửa sổ kéo thật kín, tất cả đều chìm trong bóng tối, càng khiến cho cô buồn ngủ hơn.

Khi đầu óc đang mơ màng câu cá, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng mở khoá cửa.

Đối với loại âm thanh nhỏ xíu này Mạc Hàm lại vô cùng mẫn cảm, ngay lập tức giật thót mình tỉnh cả ngủ.

Rất nhanh sau đó, đèn trong phòng được bật lên, có người đi vào.

Mạc Hàm cho là kẻ trộm, không dám lên tiếng, lỗ tai vểnh lên cảnh giác nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Một giọng nam nhẹ nhàng vang lên: "Không thuê được phòng khác, tạm thời cậu ở lại đây một đêm đi, sáng mai tôi sẽ đổi phòng cho cậu."

Nhận ra người đang nói chuyện là Chu Viễn An, Mạc Hàm thoáng thở phào.

Thế nhưng đáp lại anh lại là một giọng nữ xa lạ, nghe giống như một cô gái trẻ: "Đây là… Phòng của Mạc Hàm sao?"

Chu Viễn An: "Ừ."

Giọng nữ có chút do dự: "Liệu có bị cô ấy phát hiện không?"

Chu Viễn An nói: "Cô ấy tương đối qua loa, không nhớ được tiểu tiết, chỉ cần cậu đừng trắng trợn mang giày cao gót của cô ấy đi thì sẽ không sao hết."

Giọng nữ vẫn hơi ngần ngừ, một lát sau mới nói: "Hay là… Tôi về nhà nhé?"

Giọng điệu của Chu Viễn An vẫn ôn hoà, nhưng lại lộ ra chút uể oải, nói: "Muộn như vậy rồi, đừng lằng nhằng nữa."

Anh dặn dò cô ấy vài ba câu, ngay cả giày cũng không cởi, dường như đang rất vội vã muốn rời đi.

Đào Duyệt gọi anh lại: "Cậu muốn đi đâu?"

Chu Viễn An nói: "Quay lại tìm cô ấy."

"Bây giờ cũng gần bốn giờ sáng rồi, rất khó bắt xe." Đào Duyệt nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, có chút đau lòng, định giữ lại: "Hay là sáng mai cậu hẵng đi."

"Không được, đã hẹn với cô ấy rồi." Tay Chu Viễn An đã đặt trên chốt cửa, bước ra ngoài không chút do dự: "Không nhìn thấy sẽ không an lòng."

Bởi vì đang nóng lòng muốn đi gặp người kia, đã khiến anh nhất thời khinh suất, đưa ra một cái quyết định không ổn một chút nào.

Mà chỉ một sơ suất nhỏ như vậy thôi, đã khiến cho ngày hôm nay, thậm chí trong cả một khoảng thời gian dài về sau, anh cũng không thể gặp được người kia nữa.

Thành bởi vì cô, bại cũng bởi vì cô.

***

Quả thật theo như lời của Chu Viễn An, Mạc Hàm quá qua loa đại khái, khi nghe đến chỗ này mới dừng lại, trong tiềm thức cô vẫn cho rằng giọng nữ nói chuyện với anh là chị hoặc em gái của anh.

Không rõ trong lòng đang nghĩ cái gì, lúc Chu Viễn An rời đi, cô cũng không cất tiếng gọi anh lại.

Có lẽ là xuất phát từ giác quan thứ sáu của phụ nữ, cũng có lẽ là một phán quyết.

Chờ khi cơn đau bụng qua đi, Mạc Hàm mới không nhanh không chậm đứng dậy xả nước, bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô cẩn thận nhìn xung quanh, cảm thấy quả thật Chu Viễn An hiểu rõ mình đến mức đáng sợ.

Trong căn phòng này ngoại trừ việc đột nhiên xuất hiện thêm một người con gái, thì đối với những bài trí khác, thực sự cô không thể nào nhìn ra được dấu vết đã bị động tới.

Người con gái đang cởi quần áo trước giường nghe được tiếng bước chân đằng sau lưng, hiển nhiên là sợ hết hồn, động tác cứng đờ.

Cô ấy từ từ quay đầu lại, không hề báo trước đụng ngay phải ánh mắt của Mạc Hàm.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt có chút quen thuộc đang đứng trước mắt, đoạn trí nhớ mơ hồ trong đầu Mạc Hàm dần dần trở nên rõ nét.

Cô tìm được giọng nói của mình, không dám tin nói lên cái tên đó: "Cô là… Đào Duyệt?"

Hết chương 40.

Lời của Bê Ba: Tui mà là Mạc Hàm, tui sẽ đá Chu Viễn An luôn và ngay!!!!!!!!!!!!! Lấy phải thằng chồng lo việc bao đồng như thế này thì ai mà chịu được, ai đời mình bị ốm không dám mua thuốc chỉ vì để dành tiền mua thuốc cho gái. Dù trong sạch thật đi chăng nữa thì cũng không thể dằn xuống cơn tức. Hừ.!!!! Mạc gia đáng thương TT^TT

41. Chương 41: Giấy Không Gói Được Lửa

Biên tập: B3

Vốn dĩ Mạc Hàm còn đang lo sau kỳ nghỉ tết muốn trở về Đồng Quan sẽ rất đông đúc, không thể mua được vé, có khi phải qua mùng ba mới đi được.

Như thế này lại tốt, cô đi trước mấy ngày, vừa vặn tránh khỏi thời gian cao điểm, cũng kịp mua được hai vé còn lại cuối cùng.

Vào buổi trưa, tàu lửa lắc lư khởi hành trên tuyến đường sắt.

Người ngồi trong toa tàu đều cảm thấy an toàn thoải mái, không hề cảm nhận được chút dao động này.

Ngoài cửa sổ là trời xanh mây trắng, đồng ruộng bát ngát.

Xa xa là những dãy núi trông như một bức hoạ mực tàu, hình dáng mờ ảo.

Nhưng Mạc Hàm không có lòng dạ nào mà thưởng thức.

Trong tay cô cầm một chiếc hộp nhỏ màu tím, điêu khắc hoa trắng, tản mát ra hương thơm nhàn nhạt.

Lâu lắm rồi không đánh nhau với người khác, thuốc mỡ này chỉ còn một chút ít nhưng vẫn không dùng hết.

Trí nhớ quay lại khoảng thời gian khi vẫn còn ở phòng vẽ.

Ngày hôm đó sau khi Chu Viễn An trực nhật, trùng hợp người trực nhật ngay sau đó lại là cô.

Ngoài ý muốn cô lại phát hiện ra hộp thuốc mỡ cô đưa cho Chu Viễn An, nhưng lúc đó cô cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng anh vô tình đánh rơi.

Dù sao cũng là hàng xịn, một hộp nhỏ cũng có giá không rẻ, cô nhặt nó lên, lau lau cho hết bụi, tiếp tục cất đi để sử dụng.

Bây giờ nhìn lại, hoá ra ngay từ lúc đó anh đã sớm biểu lộ ý đồ của mình.

Mạc Hàm khẽ thở dài.

Người thanh niên phương Nam nhìn qua có vẻ ôn hoà tốt bụng đó, trên thực tế đầu óc lại xấu xa hơn nhiều.

Quyết định rời khỏi Phu Châu đột ngột, người nuối tiếc nhất chính là Mạc Tiểu Dương.

Mạc Hàm giải thích với cậu nửa ngày, cậu vẫn không hiểu rõ lý do.

"Đào Duyệt là ai?"

"Chị với anh Tiểu An làm sao vậy?"

Từ khi lên xe đến giờ cậu bé hỏi đi hỏi lại hai vấn đề này không dưới mười lần.

Mạc Hàm bị bám lấy thì cảm thấy phiền vô cùng phiền, cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

***

Thời niên thiếu của mỗi người đều sẽ phạm phải những sai lầm, có những chuyện đã sớm bị quên lãng, có những chuyện khác mặc dù nhớ khắc cốt ghi tâm, nhưng cũng vẫn không có cách nào sửa lại.

Đối với Mạc Hàm mà nói, Đào Duyệt chính là người có thể tra hỏi lương tâm của cô.

Tuổi thanh xuân luôn gắn liền với sự mê muội cùng hồ đồ, ở cái tuổi mười lăm mười sáu đó, Mạc Hàm cũng giống như những người xung quanh, vừa vấp ngã vừa trưởng thành, ranh giới giữa phải trái trắng đen vẫn còn vô cùng mơ hồ.

Khi bước vào cái tuổi dễ dàng đi lầm đường nhất, lại không gặp được một giáo viên tốt có thể chỉ đường cho mình.

Giáo viên chủ nhiệm năm thứ ba trung học cơ sở của Mạc Hàm họ Bùi, là một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, chỉ giỏi nịnh bợ, mặt mũi khó ưa.

Bất kể trong lớp phát sinh ra tranh cãi gì, ông ta cũng đều mặc kệ đúng sai, chỉ giúp nhà nào có nhiều tiền hơn.

Không hiểu tại sao, khi đó bọn học sinh lại đều vô cùng sùng bái kính yêu cái nghề nhà giáo này. Thế nên thầy Bùi khoác lên người cái vỏ đạo đức, nhận được rất nhiều quà cáp của phụ huynh.

Mạc Hàm vừa mới chuyển đến không lâu, không hiểu tại sao luôn bị ông ta nhắm vào, trong giờ học bị ông ta ném phấn vào người, tan học thì bị phạt đứng.

Cô bị gọi đến phòng giáo viên rất nhiều, mấy lần thầy Bùi cố tình ám chỉ rõ ràng, nhưng cô vẫn ngốc nghếch không hiểu được.

Sau khi về nhà cô kể lại chuyện này cho Mạc Hạo nghe, nhưng Mạc Hạo cũng chỉ là một người nông dân thật thà trung thực, không hiểu sự đời, nên chỉ cho rằng tại Mạc Hàm nghịch ngợm gây chuyện nên mới bị thầy giáo phê bình mà thôi.

Trong một năm này, Mạc Hàm bắt đầu tô son, kẻ lông mày, chạy theo hàng hiệu.

Cô không mua nổi hàng hiệu xịn, nên chỉ dùng hàng nhái bán ở vỉa hè, khoảng bốn, năm mươi đồng là có thể mua được một đôi giày, vừa đẹp lại vừa tiện nghi.

Vào thời điểm đó, loại giày phổ biến nhất là giày Clover và giày vải Converse, khắp trường đâu đâu cũng có thể thấy hai loại giày này, nhiều đến hoa cả mắt, dường như chỉ cần không có một đôi thì sẽ trở nên quê mùa lạc hậu.

Chẳng có ai đi tìm hiểu xem giày của người khác là thật hay giả, bởi vì thực sự có quá nhiều người đi.

Nhưng Mạc Hàm không nghĩ tới có một ngày, mình lại phải đối mặt với một vấn đề: "Đôi giày này cậu mua bao nhiêu tiền?"

Câu hỏi của bạn gái cũng không có gì ác ý, chỉ vì cô ấy đi đôi giày giống của cô, cho nên mới tới hỏi giá một chút.

Thực ra nói thật với cô ấy cũng không phải là chuyện gì xấu hổ, hai người nhìn nhau cười một tiếng là sẽ qua.

Thế nhưng miệng của Mạc Hàm lại trả lời nhanh hơn suy nghĩ: "Hơn năm trăm."

Nói xong cô lập tức lắc đầu, ra vẻ như mình không nhớ rõ lắm: "Không phải, hình như là hơn bốn trăm, giảm giá."

"Ừm." Bạn gái tiếc rẻ gật đầu, lẩm bẩm: "Xem ra mình bị mua đắt rồi."

Nhiều người giỏi ăn mặc có thể luyện ra kỹ xảo bậc nhất, chính là trên người mặc một bộ quần áo bốn mươi đồng nhưng lại giống như đang mặc một bộ có giá bốn trăm vậy.

Đối với những người có thể mua được bộ quần áo bốn trăm đồng mà nói, thì đây chính là một loại khí chất hiếm có.

Thế nhưng đối với những người chỉ có bốn mươi đồng, thì bị vạch trần chân tướng sẽ cảm thấy tự ti vô cùng.

Không có gì sai khi muốn ganh đua sĩ diện, hầu hết con người ai cũng như vậy.

Nếu như Mạc Hàm đã cầm trên tay một lá bài tẩy, thì chắc chắn phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị lật ra bất cứ lúc nào.

Ở gần nhà cô có một con phố chuyên bán hàng nhái, trong trường không ai biết, vì thế Mạc Hàm thường đến đây tìm đồ.

Nhưng đi đêm lắm sẽ có ngày gặp ma.

Ngày hôm đó cô và Đào Duyệt không hẹn mà gặp, bởi vì cô trả giá với nhân viên cửa hàng hơi to tiếng.

Giọng tranh cãi thu hút những người xung quanh xúm lại gần, trùng hợp mẹ của Đào Duyệt lại làm ở một cửa hàng khác, hôm đó Đào Duyệt cũng ở đây.

Không thể mua được giày, sau khi thấy bạn cùng lớp, Mạc Hàm gần như là trốn chui trốn lủi bỏ chạy khỏi hiện trường.

Cô vốn không quen với Đào Duyệt, chỉ khi trong lớp chia thành từng nhóm nhỏ để làm bài tập thì mới nói chuyện với cô ấy vài câu.

Đối với người bạn học yên lặng, luôn cô độc một mình này, Mạc Hàm không hiểu rõ lắm, cũng không biết rằng liệu cô ấy có mang chuyện của cô ra nói hay không.

Mạc Hàm đi tìm cô ấy một lần, uy hiếp bảo cô ấy liệu mà giữ miệng cho tốt, Đào Duyệt run run rẩy gật đầu đáp ứng.

Nhưng dù sao thì giấy cũng không gói được lửa, Mạc Hàm dùng hàng nhái giả hàng hiệu cuối cùng cũng bị phát hiện.

Lời đồn đại "Mạc Hàm dùng đồ hàng chợ" không biết là từ trong miệng ai nói ra, bị loan truyền khắp nơi.

Liên tục có người đến hỏi cô, Mạc Hàm vốn dĩ chẳng có vàng thật để ném vào lửa, thế nên chỉ có thể cắn chặt răng im lặng chờ cho sóng gió qua đi.

Sau đó nhờ có Lê Khả đứng ra, giúp cô giải quyết chuyện này.

"Mình không hay mua giày lắm nên mình với Mạc Hàm hay đi giày của nhau, mình dùng hàng nhái, cậu ấy dùng hàng thật, chắc là các cậu bị nhầm lẫn rồi."

Lời giải thích này của cô ấy được mọi người truyền tai nhau.

Lê Khả vốn là một người tốt bụng, mọi người đều hiểu rõ hoàn cảnh gia đình của cô ấy, vì vậy đối với cô ấy cũng không quá khắc nghiệt.

Bài học này cũng đã khiến Mạc Hàm nhận thức được đâu là người bạn đáng để kết giao.

Tuy rằng mãi về sau đó biết được chuyện này không phải do Đào Duyệt làm, nhưng khi xảy ra chuyện Mạc Hàm chỉ có thể nghi ngờ cô ấy.

Cô không nuốt trôi cục tức này, tìm Đào Duyệt tra hỏi không ít lần.

Ném con gián, túm tóc, vứt giẻ lau… Đều là những trò đùa dai thường gặp, không đến mức quá đáng.

Mọi việc chỉ thực sự thay đổi vào một ngày thứ sáu, sau khi tan học Mạc Hàm đến phòng giáo viên tìm thầy Bùi.

Đào Duyệt cũng đang ở đây.

Cô vô tình gặp phải một chuyện xấu xa.

Không thể nghĩ tới thầy Bùi lại là một kẻ lưu manh đến vậy, thậm chí còn khốn kiếp hơn.

Đào Duyệt là người khi gặp chuyện đều bấm bụng im lặng, nhẫn nhục chịu đựng, vì thế liền dễ dàng trở thành mục tiêu để ra tay.

Khi bàn tay đen đúa kia sắp thò vào trong váy của cô ấy, Đào Duyệt ngẩng đầu lên nhìn Mạc Hàm, dùng ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ.

Mạc Hàm vừa mới thoát ra khỏi cơn ác mộng Từ Đào, vì thế lúc này hoảng sợ vô cùng, xoay người bỏ chạy như điên.

***

Mấy ngày sau đó, mẹ của Đào Duyệt tìm tới trường học, đòi nhà trường phải đưa ra một lời giải thích rõ ràng, nhưng lại bị Hiệu trưởng "tiếp tay cho giặc" chặn ở ngoài cửa.

Mẹ Đào khóc lóc than thở van xin Mạc Hàm đứng ra làm chứng.

Mặt khác, thầy Bùi cứ thế gán cho Mạc Hàm một cái tội danh đẩu đâu, phạt cô nghỉ học một tuần.

Hai mẹ con thế lực đơn bạc, sau mấy ngày ầm ĩ, vẫn không thể giải quyết được chuyện này.

Vì để che giấu tai mắt của người đời, chờ cho sóng gió qua đi, thầy Bùi bị trường học lấy lý do "Nhận quà cáp" rồi đuổi việc.

Nhưng cuộc sống của Đào Duyệt cũng không bởi vì vậy mà tốt hơn.

Người bị hại lại bị bóp méo thành người không biết tự trọng, từ những đồng cảm ban đầu, dần dần lại biến thành những tiếng cười nhạo, những con người xa lạ lạnh lùng chỉ biết đứng ngoài xem kịch vui, rõ ràng là không thù không oán, thế nhưng lại đứng ở sau lưng đâm từng vết dao vào người cô ấy.

Có một số người đứng ra bênh vực cô ấy, thế nhưng những tiếng nói ấy ngày một ít đi, rồi bị nuốt chửng, bị đồng hoá.

Tất cả mọi người cùng xúm vào đẩy sập bức tường ấy, sau khi phá xong thì đồng loạt cùng vỗ tay. Những thói hư tật xấu của nhân dân Trung Quốc hoá ra không phải chỉ tồn tại dưới ngòi bút của nhà văn Lỗ Tấn.

Mọi người đều say chỉ có mình ta tỉnh, nhưng nhìn từ góc độ của họ, ta mới chính là người say.

Một tội lỗi to lớn được chia đều ra cho hàng triệu người, cuối cùng tội lỗi đó cũng sẽ trở thành cỏn con.

Những thanh niên đang ở độ tuổi này, họ không hề nhận thức được lỗi lầm của mình, tuổi trẻ là vốn liếng của bọn họ, vì thế bọn họ có thể cho phép bản thân mình không tim không phổi, tuỳ ý phung phí, cho nên dù gặp phải chuyện lớn hơn nữa thì chỉ cần sau vài ngày là họ sẽ ném chuyện đó lên chín tầng mây.

Mạc Hàm cũng là một trong số những thanh niên đó.

Khi đó cô không hề có dù chỉ một chút lòng trắc ẩn, bởi cô không có năng lực, cũng không có quan điểm muốn cứu bất kỳ ai.

Cô dứt khoát bỏ mặc lương tâm, trở thành cá mè một lứa với những người kia.

Mỗi người nhổ một bãi nước miếng cũng có thể nhấn người khác chết chìm, Đào Duyệt nhu nhược hiền lành, ngay cả dũng khí để phản kháng cũng không có, chứ đừng nói đến chuyện trả thù.

Sau khi Đào Duyệt bỏ học, cuộc sống của Mạc Hàm vẫn thong dong tự tại như cũ.

Nhưng bây giờ nếu như cẩn thận nhớ lại, thật ra thì vẫn có thể thấy một chút dấu vết không đúng lắm.

Năm ấy cô tham gia thi đấu nhảy xa trong đại hội của trường, lúc đang tung mình nhảy lên giữa không trung, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một tiểu Mầm đậu khí thế hung hăng, dùng hết sức lực đẩy mạnh cô, khiến cô ngã xuống ăn phải một miệng cát.

Lúc đấy vẫn không biết, cho rằng là một cậu em khoá dưới nào đó không có mắt.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, đó hẳn là Chu Viễn An hồi vẫn chưa trổ mã.

***

Suy nghĩ bị cắt đứt, tàu tiến vào ga, dừng lại trong năm phút.

Mạc Hàm liền vứt hộp thuốc mỡ nhỏ trong tay đi, cảm thấy đây thực sự là một đồ vật đáng sợ.

Trước kia đẩy cô trên cát, bây giờ thì đẩy cô ở trên giường.

Anh thật là xứng với câu nói: "Có chí thì nên."

Chu Viễn An ngồi cùng bàn với Đào Duyệt suốt ba năm, quan hệ thân thiết, có lẽ người mà anh thường xuyên nhắn tin kia chính là cô ấy.

Điện thoại anh lưu những hình kia, cũng là để gửi cho Đào Duyệt xem sao?

Mạc Hàm không dám nghĩ nữa.

Cô hổ thẹn với Đào Duyệt, tất nhiên sẽ thành tâm xin lỗi, sẽ dùng hết sức để đền bù.

Nhưng Chu Viễn An với cô lại là chuyện khác.

Không thể nào có chuyện anh không biết rõ những chuyện đã xảy ra giữa cô và Đào Duyệt… Ở bên cạnh cô, cuối cùng thì có mấy phần là do Đào Duyệt?

***

Chuẩn bị giao thừa, nhà nhà vui mừng đoàn viên, nơi nơi đều tràn ngập sắc đỏ.

Đôi câu đối dán trên cửa nhà Mạc Hàm từ năm kia, năm nay đã bị rách mất mấy chỗ, nhưng vẫn lười đổi.

Mãi không tìm được người thuê chung nhà, cô không muốn phải hoang phí tốn thêm một nghìn tiền nhà, vì vậy đã liên lạc với chủ nhà mới, sang năm sẽ dọn đi.

Mấy ngày nay Mạc Hạo thường xuyên gọi điện thoại cho cô, bảo cô đưa Mạc Tiểu Dương trở về ăn tết.

Người ích kỷ không muốn về nhà chỉ có mỗi mình Mạc Hàm, thực ra Mạc Tiểu Dương rất nhớ ba.

Mạc Hàm hỏi ý kiến của cậu bé, nghĩ đi nghĩ lại một phen, cuối cùng mới quyết định đưa cậu bé về quê mấy ngày.

Quê của Mạc Hàm là một thị trấn nhỏ gần Đồng Quan, hẻo lánh hoang vu, thâm sơn cùng cốc.

Vé xe buýt hết bốn mươi đồng một người, chỉ đưa đến chợ trên thị trấn, còn đâu đường xá gồ ghề rất khó đi, phải ngồi xe ba gác về nhà.

Vùng nông thôn toàn gió và cát, Mạc Hàm bôn ba suốt cả chặng đường, lúc về đến nhà thì mặt mũi toàn bụi, người ngợm bẩn thỉu.

Cô dắt Mạc Tiểu Dương bước qua ngưỡng cửa cao cao, nhìn quanh bốn phía.

Đập vào mắt là nền đất vàng vọt cùng với tường gạch mục nát, những đồ đạc sắp xếp ngổn ngang đều đã bám một lớp bụi, nhìn qua là biết lâu rồi chưa lau dọn.

Là nơi chốn quen thuộc của cô, nhưng lại thiếu đi một chút thoải mái và tự nhiên, không giống như trở về nhà mình.

Mẹ kế đang ngồi khâu áo lông trên ghế, nhìn thấy Mạc Hàm và Mạc Tiểu Dương bước vào, chỉ ngẩng đầu lên một cái, sắc mặt vẫn tệ như cũ.

Thế nhưng Mạc Hạo lại rất nhớ hai người, chỉ vì đón bọn họ trở về mà đã đặc biệt chỉnh trang một phen, cạo sạch râu ria.

Ông bảo hai người ngồi xuống, sau đó chạy vào phòng bếp, bưng lên bát canh gà cùng một mâm bánh bao lớn, giục bọn họ nhân lúc còn nóng hãy ăn thật nhiều.

Mạc Hàm có một người anh trên danh nghĩa, tên là Tiểu Vũ, là con riêng của mẹ kế.

Người này lớn hơn Mạc Hàm vài tuổi, đã đến tuổi lập gia đình.

Mặt mũi của Tiểu Vũ không có gì để phàn nàn, chỉ là dáng người hơi thấp, mắt lại nhỏ. Tốt nghiệp trung học xong thì ra ngoài tìm việc, hiện giờ hắn đang làm thuê ở trên huyện.

Điều kiện như vậy muốn có một mối hôn sự tốt thì khá khó khăn.

Mạc Hàm ở nhà mấy ngày, không ít lần nghe mẹ kế ồn ào với Mạc Hạo cũng bởi vì chuyện này, muốn ông cho hắn nhiều tiền hơn, để con trai bà ta có thể thuận lợi tìm được vợ.

Thật khó cho Mạc Hạo chỉ là một hộ nuôi heo, lấy đâu ra nhiều tiền đến như vậy.

Ý của Mạc Hạo là long phượng xứng đôi, Tiểu Vũ tìm một cô gái gia cảnh ổn định là được rồi, không cần phải chọn người quá tốt.

Mẹ kế không chịu, mắng ông là đồ nghèo rớt mùng tơi, không chí tiến thủ.

Sau mỗi lần cãi vã, trong nhà đều ầm ĩ gà bay chó sủa, chướng khí mịt mù.

Mạc Hàm không khuyên can không xen vào, yên lặng nhẫn nhịn mấy ngày, chuẩn bị chờ đến ngày mùng ba sẽ rời khỏi cái nơi rách nát này.

***

Đêm ba mươi, Mạc Hàm chẳng có tâm tình nào ngồi đón giao thừa, sau khi cơm nước xong, cô liền về phòng chui vào giường sưởi ấm.

Tín hiệu ở nông thôn rất kém, điện thoại không có tí sóng nào để lên mạng, không có việc gì làm khiến cho đồng hồ sinh học của Mạc Hàm bị đảo lộn, mỗi ngày không ngủ mười tiếng thì mệt mỏi không chịu được.

Lúc chuẩn bị ngủ, đột nhiên mẹ kế đẩy cửa ra, tươi cười đi vào.

Trong tay bà ta cầm hai phong bao lì xì, Mạc Hàm kỳ quái ngồi dậy, nhìn bà ta: "Chuyện gì vậy?"

Mẹ kế dúi phong bao lì xì vào lòng Mạc Hàm, vẫn cười rạng rỡ như cũ: "Mừng tuổi cho con với Mạc Tiểu Dương, không có nhiều lắm, chỉ là một chút tâm ý của dì."

Cáo chúc tết gà, khẳng định không có chuyện gì tốt.

Mạc Hàm không biết bà ta đang muốn giở trò gì, không dám tuỳ tiện nhận phong bao.

Mẹ kế ngồi lại một hồi, sau đó dò hỏi: "Năm nay Hàm Hàm bao nhiêu tuổi?"

Mạc Hàm đáp: "Hai mươi."

"À… Cũng không còn nhỏ nữa rồi."

Mẹ kế chậm rãi nói: "Chỉ khoảng hai năm nữa thôi con cũng đến tuổi lấy chồng rồi đúng không? Con nhìn xem, ba con muốn tổ chức hôn lễ cho Tiểu Vũ thì phải tốn không ít tiền, sau này đến lượt con, lại tốn thêm một khoản không nhỏ nữa, cái này…"

Mạc Hàm mặt không đổi sắc, nói: "Chuyện này bà không cần phải quan tâm, tôi sẽ tự chuẩn bị đồ cưới cho mình, không lấy một xu nào của nhà."

"Không không không, ý của dì không phải như thế." Mẹ kế vội vã xua tay, giải thích: "Dì gả cho ba con, con với Tiểu Vũ vốn chính là người một nhà, nếu như hai con kết hôn, chính là thân lại càng thêm thân. Chúng ta có thể miễn được những thứ lễ vật đám hỏi đồ cưới kia, dùng khoản tiền đó để tổ chức một hôn lễ thật hoành tráng, như thế không phải sẽ vẹn cả đôi đường sao?"

Mạc Hàm không tin được trợn mắt nhìn bà ta: "Bà muốn tôi gả cho con trai bà?"

Mẹ kế gật đầu một cái, càng nói càng đắc ý: "Con với Tiểu Vũ tuổi tác không chênh lệch lắm, lại chẳng có quan hệ máu mủ gì, tại sao lại không thể ở cùng một chỗ chứ? Chẳng phải như thế thì nước phù sa không chảy ruộng ngoài…"

Mạc Hàm tức giận, không đợi bà ta nói xong đã cầm phong bao đập mạnh vào mặt bà ta: "Bà về mà nằm mơ đi!"

Hết chương 41.

Tác giả có lời muốn nói: Không nên quá lo sợ, lần này chẳng qua chỉ là một thử nghiệm nho nhỏ thôi…

Lời của Bê Ba: Edit chương này cực muốn chết, toàn mấy câu văn vẻ.

42. Chương 42: Mạc Tiểu Dương: "hai Người Bọn Họ Ngủ Chung Một Giường!"

Biên tập: B3

Hoàng thị bị đập như vậy, nhất thời cũng nổi giận.

"Con tôi thì làm sao? Không xứng với cô ư?" Mặt bà ta đỏ lên, mở miệng mắng to: "Cô thực sự nghĩ mình là thịt thiên nga chắc? Không phải cũng chui từ cái thôn này ra sao? Kiêu ngạo cái gì chứ?!"

Mạc Hàm nhảy xuống giường, tức điên đuổi bà ta ra ngoài, hung ác nói: "Tôi thà lấy con cóc chứ cũng không thèm lấy con trai bà!"

Hoàng thị bị nhốt ở bên ngoài, mặt mũi sa sầm xuống.

Bà ta dùng sức đập cửa ầm ầm, hùng hổ một trận, nhưng đợi mãi cũng không thấy Mạc Hàm phản ứng lại, lúc đó bà ta mới không cam tâm rời đi.

Không chỉ có Mạc Hàm nổi giận, mà Mạc Hạo cũng sẽ không bao giờ đồng ý cái chuyện hoang đường như vậy.

Mạc Hàm mà kết hôn với Tiểu Vũ, thế chẳng phải vai vế trong cái nhà này sẽ lộn tùng bậy hết lên sao, sau này ông phải gọi con gái mình là con dâu??

Bất kể thế nào thì cũng không thể đẩy con gái ruột của mình vào chuyện này, Hoàng thị náo loạn suốt mấy ngày, rốt cuộc Mạc Hạo đã quá mệt mỏi nên đành phải đáp ứng bà ta, bỏ thêm một ít tiền cho Tiểu Vũ tìm một cô dâu tốt.

Chuyện này cũng coi như là tạm thời giải quyết xong.

***

Sáng sớm mùng ba, sau khi rời giường, Mạc Hàm tuỳ tiện nhét mấy bộ quần áo vào túi xách, dắt tay Mạc Tiểu Dương chuẩn bị rời đi.

Mạc Hạo tiến lên ngăn hai người lại, nói: "Mỳ nấu xong rồi, hai con ăn một chút đi, chờ lát nữa cùng nhau khởi hành."

Mạc Hàm quay đầu lại, khó hiểu hỏi: "Ba muốn đi đâu?"

Mạc Hạo đáp: "Đồng Quan."

"Ba đến đó làm gì?"

"... Không phải là Tiểu Vũ đang muốn có tiền để kết hôn sao." Mạc Hạo khẽ thở dài một tiếng: "Năm ngoái ba làm việc ở nhà xưởng nhưng vẫn chưa được trả lương, bây giờ định đi tìm ông chủ để đòi lại."

"Có thể đòi được sao?"

"Dù sao cũng phải thử một chút."

Mạc Hàm đứng tại chỗ suy ngẫm hồi lâu, lại quay sang nhìn Mạc Tiểu Dương, rốt cuộc mới gật đầu.

Sau khi ăn sáng xong, Hoàng thị cũng muốn theo cùng, khuyên kiểu gì cũng không chịu ở lại.

Trong nhà chỉ có duy nhất một chiếc xe máy cũ đã lâu không sửa chữa, thêm Mạc Tiểu Dương nữa là bốn người, ngồi xe máy không an toàn chút nào.

Mạc Hàm thay đổi quyết định, nói: "Con với Mạc Tiểu Dương ngồi xe buýt, ba đi xe máy đi."

Mạc Hạo còn chưa kịp lên tiếng, Hoàng thị đã gào lên: "Một vé hết những bốn mươi đồng, có thể tiết kiệm được thì phải tiết kiệm, cô nghĩ ba cô kiếm tiền rất dễ dàng sao?"

"Đây không phải là vấn đề có tiền hay không." Mạc Hàm nghiêm nghị, không còn kiên nhẫn nổi với bà ta nữa: "Bốn người là quá tải, vạn nhất mà xảy ra tai nạn thì làm thế nào?"

"Lấy đâu ra nhiều chuyện như vậy?" Hoàng thị không cam lòng bị bỏ lại, vẫn già mồm cãi cố: "Trước đây ba cô còn chở hai con heo nái sang thôn bên cạnh cũng có làm sao đâu."

Mạc Hàm không buồn nghe mấy lời già mồm của bà ta nữa, xách túi hành lý quay người đi ra ngoài.

Mạc Hạo gọi cô lại, nói: "Thôi được rồi, cùng đi đi."

Cô chậc một tiếng.

Mạc Hạo lại nói tiếp: "Trên đường ba sẽ đi thật chậm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, không cần thiết phải tốn mất tám mươi đồng."

Mạc Hàm nhíu mày: "Ba!"

Mạc Hạo nói: "Hơn nữa có lẽ đêm nay ba phải nghỉ lại chỗ của con, cùng đi sẽ thuận lợi hơn."

Mạc Hàm: "…"

Miệng cô khẽ mấp máy, cố gắng hít thở thật sâu, cuối cùng đành thoả hiệp.

Do Hoàng thị lèo nhèo mãi nên mười giờ bọn họ mới có thể lên đường.

Bốn người cộng thêm một cái túi hành lý, chỉ thiếu chút nữa thôi là Mạc Hàm bị ép thành cái bánh kẹp thịt rồi.

Đường đất nông thôn gập ghềnh không bằng phẳng, xe máy lắc la lắc lư đi vô cùng khó khăn, chòng chành suốt cả một đường cuối cùng cũng xuống đến quốc lộ.

Sau tết nguyên đán, đường cao tốc miễn thu phí, cả đoạn đường tắc nghẽn liên tục. Quanh đi quẩn lại cũng đã bị tắc đến hai tiếng đồng hồ, chân giẫm phanh của cánh tài xế đều đã tê rần.

Người lái xe sáng suốt sẽ không chọn đi đường cao tốc, mà chọn đi đường tắt.

Chính vì thế mà đường quốc lộ cũng tắc cứng.

Cả quãng đường xe cộ đông đúc, từng chiếc lại từng chiếc, nối liền không dứt.

Đường quốc lộ nhỏ hẹp càng trở nên chật chội, xe chỉ có thể di chuyển với vận tốc dưới hai mươi kilomet một giờ

Mạc Hạo lóng ngóng lái xe máy, luồn lách xiêu vẹo giữa những chiếc xe ô tô.

Mạc Hàm thấy ông chật vật khổ sở cầm lái thì không khỏi lo lắng: "Ba, ba có đi được không đó?"

Mạc Hạo nói: "Được."

Ông nói được, nhưng Mạc Hàm thì sắp không được nữa rồi, hai tay ôm hành lý nặng trĩu vừa đau lại vừa mỏi.

Cô buồn bã nói: "Định nhồi nhét như vậy đến bao giờ? Ba cứ thả con với Mạc Tiểu Dương xuống đây đi, bọn con đi xe buýt về."

Mạc Hạo nói: "Chỉ tắc đoạn này thôi, đoạn tiếp theo không tắc nữa đâu."

Hoàng thị quay đầu lại trừng cô: "Nhịn thêm một chút đi, có chút xíu khổ thế này thôi mà cũng không chịu được."

Mạc Hàm nhất quyết muốn xuống xe, tức giận nói: "Tôi yếu ớt như vậy đấy, không chịu được đấy, mau thả tôi xuống!"

Mạc Hạo nghe vậy thì luống cuống quay đầu lại nhìn cô.

Ông đang muốn nói gì đó, đột nhiên Mạc Hàm liếc thấy có một chiếc ô tô con đang đi sát về phía bên này, vội vàng kêu lên: "Cẩn thận!"

Mạc Hạo cả kinh, vội vàng đánh lái sang một bên.

Nhưng vẫn phản ứng chậm một chút, hai chiếc xe va chạm vào nhau.

Chân Mạc Hàm đang giang rộng, đúng lúc bị quệt vào thân xe, đau đến chảy mồ hôi lạnh.

Không ngờ chỉ lơ là có mấy giây thôi mà đã gây ra hoạ lớn, trong lòng Mạc Hạo lộp bộp, hốt hoảng xuống xe kiểm tra.

Chiếc xe bị quệt vào là một chiếc xe con màu đen, trên phía cửa xe bị xước một đường thật dài, trông đặc biệt chói mắt.

Chủ chiếc xe đó cũng đi xuống, khom người kiểm tra đi kiểm tra lại.

Mặc dù Mạc Hạo không biết nhãn hiệu xe, nhưng chắc chắn là giá không rẻ, ông bần thần cả người, hai chân mềm nhũn.

Mạc Hạo rối rít xin lỗi, khép nép cầu tình: "Thật xin lỗi, quả thực xin lỗi, cả nhà già trẻ chúng tôi…"

Chủ xe ngẩng đầu lên nhìn ông, thế nhưng lại chú ý tới Mạc Hàm đang đứng sau lưng ông trước tiên.

Mạc Hàm cũng nhìn chằm chằm vào người nọ, ngơ ngác kêu lên một tiếng: "… Thầy Chu."

Chỉ giây lát sau, một người khác cũng bước xuống từ trên xe, vẻ mặt lãnh đạm, vóc dáng cao to.

Không phải Chu Viễn An thì còn là ai.

Mạc Hàm nhìn thấy anh, khẽ dùng sức cắn chặt môi dưới.

Trước khi ánh mắt Chu Viễn An nhìn sang đây, cô đã quay đầu sang hướng khác.

Nhưng người bên cạnh đã xoắn suýt hết cả lên.

Dường như đã có thể nhìn thấy một khoản nợ lớn sắp đè lên đầu, hai chân Mạc Hạo càng ngày càng trở nên vô lực, luôn miệng nói câu xin lỗi.

Hoàng thị cũng nhào lên trước, không biết sợ hãi mà vẫn ngoan cố vừa dùng tay mình lau xe vừa bao biện: "Ai nha, đây đều là bụi bẩn thôi mà, lau qua là sạch thôi. Ông chủ, ông mau nhìn xem, là đụng phải chỗ nào từ trước đúng không?"

Dáng vẻ hèn mọn của hai người họ khiến Mạc Hàm vô thức muốn lẩn trốn.

Trong nháy mắt kia cô chỉ muốn bỏ chạy ngay khỏi chỗ này, dứt khoát coi như mình chưa bao giờ quen biết Chu Viễn An, hoặc là sẽ không bao giờ phải nhìn thấy anh nữa.

Thế nhưng tầm mắt của anh cứ nhìn thẳng vào cô không hề tránh né, như là đã dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của cô vậy.

Cô bực dọc nóng nảy, không nhịn được hét to với Hoàng thị: "Đụng phải chính là đụng phải, bà đừng có sờ loạn vào nữa."

"Cô gầm cái gì?" Hoàng thị quay đầu trừng mắt với cô, hung dữ nói: "Nếu không phải nhất định cô đòi xuống xe thì làm sao có cơ sự này? Giờ xảy ra chuyện cô cũng chỉ biết đứng đó giương mắt lên mà nhìn!"

Những chiếc xe đằng sau không kiên nhẫn, nhấn còi giục giã ầm ĩ.

Nhất thời khung cảnh trở nên hỗn loạn.

Vẻ mặt Mạc Hàm lạnh xuống, lồng ngực phập phồng, phất tay xoay người bỏ đi.

Chu Viễn An không nói hai lời liền đuổi theo.

Mạc Tiểu Dương khó xử nhìn phải nhìn trái một chút, cuối cùng cũng đi theo.

Mạc Hạo và Hoàng thị dùng tiếng địa phương, ba Chu nghe nửa ngày đầu óc vẫn mơ hồ, ông nói gà bà nói vịt.

Nhưng nói chung là ông cũng hiểu đại khái, nhìn hiện trường cũng đoán được tình hình.

Rối rắm hồi lâu, cuối cùng ông cũng tỏ thái độ: "Hai vị đừng quá khẩn trương, là do xe của tôi đột ngột chuyển làn, đây là trách nhiệm của tôi, hai vị không cần phải bồi thường."

Mạc Hạo sửng sốt: "Thật sao?"

"Ừ." Ba Chu nói: "Cũng không phải chuyện gì to tát, phun lại sơn chắc cũng chỉ mất mấy nghìn đồng thôi."

"Vậy… Chúng tôi có thể đi?" Vẻ mặt Hoàng thị dường như vẫn không dám tin.

Ba Chu gật đầu: "Vừa ăn tết xong, không nên khiến cảnh sát giao thông phải bân rộn, tôi sẽ chuyển mọi việc sang cho công ty bảo hiểm giải quyết."

Hoàng thị nghe thấy lời này thì mừng đến chảy nước mắt, suýt nữa thì quỳ xuống chân ông: "Ai nha, ông chủ thật là một người tốt, vô cùng cám ơn ngài, tôi cũng không biết nói gì cho phải, tìm đâu được một người tốt bụng như ngài chứ."

Người có ăn có học đụng phải một phụ nhân nông thôn, nhất thời không biết phải làm sao, ba Chu tiến lên đỡ hai người dậy, nói: "Không cần quá lời, hai vị mau chóng dẹp đường, đằng sau đã có quá nhiều xe phải chờ đợi rồi."

Mạc Hạo gật mạnh đầu: "Vâng vâng."

***

Ở bên kia, Mạc Hàm tập tà tập tễnh, chưa đi được mấy bước đã bị Chu Viễn An đuổi kịp.

Anh túm lấy cánh tay cô, bị cô dùng sức hất mạnh ra.

Chu Viễn An hơi cau mày: "Chân em làm sao vậy?"

"Không phải việc của anh!"

Chu Viễn An không biết là cô đang giận anh, hay là đang giận cha mẹ mình mà trên đường lại nổi nóng như vậy.

Anh đành phải dùng sức ôm lấy cô.

Mạc Hàm ghét nhất chiêu này của anh, rõ ràng không phải là đàn ông Đông Bắc, vậy mà càng ngày càng thích làm theo ý mình.

Cố cố gắng giãy giụa nhưng cũng không có tác dụng.

Mạc Hàm kêu ầm lên: "Anh muốn làm cái gì!"

Chu Viễn An vừa đi vừa nói: "Đừng cử động, anh đưa em đi bệnh viện."

"Ở cái nơi hoang vu này thì lấy đâu ra bệnh viện?!"

"Đi quanh đây tìm một chút."

Mạc Hạo và Hoàng thị thấy một thanh niên xa lạ ôm con gái nhà mình đang nổi điên quay trở lại thì ngẩn người nhìn chằm chằm.

Chu Viễn An vô cùng lễ phép chào hỏi: "Cháu chào hai bác."

"… Ừ, xin chào." Mạc Hạo ngơ ngác một lúc mới đáp lời.

Chu Viễn An lại nói: "Cháu đưa Mạc Hàm đi bệnh viện kiểm tra trước, sau đó cháu sẽ đưa cô ấy về nhà."

"Anh bỏ tôi xuống!" Mạc Hàm liều chết không chịu: "Tôi không cần anh lo!"

Mạc Hạo nhìn con gái, nhất thời không kịp phản ứng. Suy nghĩ không biết mối quan hệ của con gái mình với người thanh niên này là thế nào.

Hoàng thị thì nhân cơ hội đem cô bán ra ngoài: "Được được được, các cháu đi đi, sau đó bảo Mạc Hàm gọi điện báo lại với chúng tôi là được."

Mạc Hạo vẫn không yên tâm, ông hỏi Mạc Hàm: "Các con quen nhau sao?"

“Không quen!” Mạc Hàm nhấn mạnh: “Hắn là tên buôn người!”

Chu Viễn An: “…”

Mạc Tiểu Dương chỉ sợ thiên hạ không loạn, giơ tay lên nói: “Con biết anh ấy!”

Tầm mắt mọi người đều đổ dồn về phía cậu bé, cậu bé hô to: “Hai người bọn họ ngủ chung một giường!”

Mạc Hạo nghe xong lảo đảo.

Sắc mặt ba Chu thì xanh mét.

Những xe phía sau bị chắn đường không chịu nổi nữa, liền phẫn nộ thò đầu ra khỏi xe quát to: “Mấy người đằng trước đang làm cái trò gì vậy! Rốt cuộc có định đi hay không đây?”

“Không đi thì dẹp hết sang một bên! Đừng có chắn giữa đường nữa!”

“Đúng vậy! Có văn hoá không đó?!”

Cuối cùng trò hề này đành phải chấm dứt.

Ba người Mạc Hạo đành hậm hực dừng xe ở một bên, Mạc Hàm thì lên xe ba Chu.

Mặc dù Mạc Hàm giương nanh múa vuốt ở trước mặt Chu Viễn An, nhưng dưới tầm mắt không giận tự uy của ba Chu, cô không dám lỗ mãng chút nào.

Thay vì nói là kính sợ ông thì nói đúng hơn là không muốn khiến bản thân mình khó xử.

Cô nghiêm chỉnh ngồi ở ghế sau, nhưng vẫn tiếp tục đấu mắt với Chu Viễn An.

Mặc dù ba Chu cực kỳ bất mãn vì Chu Viễn An dám tự mình quyết định, nhưng trước mặt người ngoài ông cũng không tiện phát tác.

Nếu không phải vì đột nhiên cơ quan có việc thì ông sẽ không về Đồng Quan bây giờ, ai mà ngờ được là mới đầu năm đã gặp phải chuyện xui xẻo như vậy.

Ông im lặng suốt một đường, sắc mặt vô cùng khó coi.

Sau khi xe vào tới thành phố, ông tuỳ tiện tìm một bệnh viện rồi thả hai người xuống.

Hết chương 42

Tác giả có lời muốn nói: Mạc Hạo: “Blablablablabla…”

Hoàng thị: “Blablablablabla…”

Ba Chu: “???”

Lời của Bê Ba: Xin lỗi vì dạo này đã lười biếng, tại vì dạo này HN trở lạnh, mong mọi người thông cảm.

43. Chương 43: “thế Nào? Một Mình Ngắm Mặt Trời Mọc Có Vui Không?”

Biên tập: B3

Mạc Hàm bị thương không nghiêm trọng lắm, bắp đùi bị bầm máu một chút, sưng phồng lên, nhưng không ảnh hưởng gì tới việc đi lại.

Bôi thuốc xong có thể ra về, Mạc Hàm dùng tốc độ nhanh nhất đi ở phía trước, Chu Viễn An vẫn theo sau một bước không rời.

Hai người lôi lôi kéo kéo suốt cả một đường, anh đuổi tôi chạy, suýt nữa thì vấp ngã vào xe đẩy trong bệnh viện.

Mạc Hàm cũng biết trong bệnh viện không được gây ồn ào, mặc dù vô cùng muốn mở miệng mắng người nhưng vẫn cố nuốt giận không bùng phát ra ngoài.

Chu Viễn An nhân cơ hội này liền níu chặt tay cô lại, kéo thẳng vào nhà vệ sinh nam.

Anh nhanh tay khoá cửa, chặn đường Mạc Hàm.

Thế cũng được, đóng cửa vào để cãi nhau.

Mạc Hàm không kìm được nữa giơ chân đạp anh một cước: "Rốt cuộc anh muốn cái gì!"

Không hiểu dáng vẻ cô trở nên chật vật như thế này từ bao giờ, nhìn bóng người trong gương, tóc tai bù xù, mặt mũi hung dữ, cổ áo nhăn nhúm.

Mạc Hàm liếc nhìn một cái, không dám nhận đó là mình.

Một đạp của cô không hề mạnh, đối với Chu Viễn An chỉ như gãi ngứa.

Anh bình tĩnh nói: "Vì sao đột nhiên em bỏ đi mà không nói câu nào? Em đi đâu suốt mấy ngày qua? Tại sao anh không gọi điện thoại được cho em?"

Mạc Hàm dùng ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc nhìn anh: "Tại sao tôi bỏ đi ư? Lý do hẳn anh phải là người rõ ràng nhất chứ? Chẳng lẽ Đào Duyệt chưa nói với anh?"

Chu Viễn An thật lâu không lên tiếng, hiển nhiên là anh biết.

Mãi sau anh mới mở miệng: "Em nên chờ anh trở lại, anh sẽ giải thích với em. Nhưng em lại không nói không rằng đột nhiên biến mất, anh lo lắng vô cùng…"

"Tại sao tôi phải chờ anh về giải thích? Tôi có mắt, tự tôi có thể nhìn! Tôi cũng tự có năng lực phán đoán của một người trưởng thành!" Mạc Hàm cắt ngang lời anh, cũng không quên giễu cợt: "Thế nào? Một mình ngắm mặt trời mọc có vui không?"

Chu Viễn An không hề bị đả kích, anh vẫn bình tĩnh nhìn cô như cũ: "Chỗ này chỉ có hai người chúng ta, em không cần phải sợ ánh mắt của người khác nữa, hãy bộc lộ những cảm xúc thực sự của mình ra đi. Muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, muốn hét thì hét, anh sẽ không ngăn cản em. Sau khi em trút hết ra, chúng ta hãy bình tâm lại để nói chuyện với nhau."

"Chu Viễn An, anh đừng có trưng ra cái dáng vẻ như muốn cứu giúp trăm họ nữa." Mạc Hàm không thèm để ý: "Anh coi tôi là cái gì? Một đứa trẻ không nghe lời sao? Là người bệnh của anh? Anh bảo tôi khóc thì tôi phải khóc, muốn tôi cười tôi sẽ phải cười ư?"

Chu Viễn An mím môi, một lát sau mới hỏi: "Vậy em muốn anh làm gì?"

"Không phải là anh rất hiểu tôi sao?" Mạc Hàm cười khẽ: "Đối với loại con gái như tôi, nếu có chẳng may vấp ngã ở trên đường, thì cái tôi cần không phải là lời hỏi thăm sáo rỗng của người khác, mà hãy làm như không nhìn thấy gì cả! Anh càng quan tâm đến tôi thì chỉ càng biến tôi trở thành con hề mà thôi!"

Chu Viễn An nói: "Anh không phải là người khác, người khác có thể lạnh lùng, nhưng anh phải đi lên đỡ em dậy."

"Đỡ tôi?" Mạc Hàm hừ lạnh: "Anh không đẩy tôi một cái đã là tốt lắm rồi."

Chu Viễn An lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt mang sự bất lực và buồn bã.

"Mạc Hàm… Anh chưa bao giờ có ác ý với em."

Mạc Hàm lạnh lùng, lời nói sắc như dao: "Nếu như nửa tháng trước tôi được nghe những lời này, chắc chắn tôi sẽ tin mà không chút nghi ngờ, nhưng bây giờ…"

Cô lắc đầu: "Xin lỗi, tôi không thể tin dù chỉ một chữ."

"Ban đầu lúc tôi hỏi anh và Đào Duyệt có còn liên lạc với nhau hay không, nếu anh nói thật với tôi, tôi sẽ nguyện ý tin tưởng anh. Thế nhưng bây giờ, khi mọi chuyện đã bại lộ hết anh mới muốn thẳng thắn với tôi, liệu tôi có thể tin được lời nói của anh bao nhiêu phần trăm?"

Ánh mắt Chu Viễn An tối lại, thấp giọng nói: "Chỉ cần em hỏi, anh sẽ trả lời thật."

"Được." Mạc Hàm gật đầu, tỏ vẻ muốn tra hỏi anh: "Vậy thì anh nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói, nói cho tôi biết, đến tột cùng quan hệ của anh với Đào Duyệt là như thế nào?"

"Bạn học."

"Chỉ là bạn học thôi sao?"

Chu Viễn An hơi dừng lại: "Bạn bè."

"Bạn bè kiểu gì?" Mạc Hàm không ngừng hỏi dồn: "Từ cấp hai đến bây giờ sao? Bao nhiêu lâu gặp nhau một lần? Mỗi ngày đều liên lạc với nhau sao?"

Chu Viễn An gật đầu: "Ừm."

Mạc Hàm nhìn anh, trầm mặc rất lâu mới hỏi câu tiếp theo: "Anh thích cô ấy sao?"

Chu Viễn An lắc đầu phủ nhận: "Anh chỉ coi cô ấy như em gái."

"Em gái ư?" Mạc Hàm nhắc lại, cười cười: "Cách gọi này thật không tệ."

Cô lại hỏi: "Vậy anh đối với tôi thì sao? Anh thích tôi sao?"

"Ừ."

"Ghét tôi sao?"

"Không ghét."

"Từ đầu đến cuối, chưa bao giờ ghét ư?"

Chu Viễn An không trả lời.

"Anh biết những chuyện tôi đã làm với Đào Duyệt chứ?"

Mạc Hàm nói tiếp: "Thả gián và chuột vào ngăn bàn cô ấy, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ."

"Đọc nhật ký của cô ấy trước cả lớp, để cho cả lớp cười nhạo cô ấy."

"Cô ấy bị thầy giáo quấy rối, tôi lạnh lùng bỏ mặc."

"Xấu xa nhất còn có lần, cô ấy đi vào nhà vệ sinh thì bị rơi băng vệ sinh ở ngang đường. Các nam sinh chưa từng thấy qua thứ đó, hỏi tôi đó là cái gì, tôi nói đó là bao cao su." Mạc Hàm run rẩy, cười lạnh băng: "Rất hoang đường đúng không? Bịa chuyện vớ vẩn như vậy mà cũng bị đồn ra toàn trường, khiến tất cả mọi người đều tin là thật."

Cô chốt lại một câu: "Em gái ngoan của anh bỏ học đều do một tay tôi gây nên, như vậy mà anh còn không ghét tôi, không phải anh đang đọc truyện cổ tích thì chính là tôi đang nằm mơ."

Chu Viễn An mở miệng định nói, Mạc Hàm giơ tay lên chặn lời anh: "Hôm nay tới đây thôi, hoá ra anh không phải là người thánh thiện như trong suy nghĩ của tôi, còn tôi trong mắt anh cũng là một người xấu xa vô cùng. Tôi nói tất cả với anh, không có nghĩa là muốn cùng anh xé rách mặt nạ, mà tôi muốn cả hai hãy dành cho nhau một khoảng thời gian để tỉnh táo lại, mọi chuyện để sau hẵng quyết định."

Nói xong, cô dứt khoát mở cửa đi ra ngoài.

Hai tay Chu Viễn An buông thõng xuống, vô lực ngăn cản.

***

Lúc cô về đến nhà thì trời đã sẩm tối.

Mạc Hàm đã đưa chìa khoá cho Mạc Tiểu Dương nên đành phải gọi cửa, cô đứng ngoài nhấn chuông nửa ngày mới có người ra mở.

Ba người trong phòng đang ăn cơm tối, bật một ngọn đèn nhỏ, yên lặng một lúc lâu, khiến không khí trong phòng trở nên lắng xuống.

Thấy Mạc Hàm trở lại, ánh mắt Hoàng thị sáng lên, vồ vập chào hỏi: "Con với cậu thanh niên kia có quan hệ thế nào? Nhà cậu ta làm nghề gì? Có giàu có không?"

Mạc Hàm cả người mệt mỏi, không buồn phản ứng lại.

Cô cởi giày, đi thẳng vào trong nhà, ngồi xuống bàn ăn.

Lúc này Hoàng thị không để ý chút nào mà vẫn mặt nóng dán vào mông lạnh, luôn mồm hỏi không ngừng: "Sau đó các con đi đâu vậy? Cậu ta có nói gì với con không? Cái xe kia chính là của cha cậu ta sao?"

Mạc Hàm coi bà ta như không khí, nhìn Mạc Hạo ở đối diện, hỏi: "Ba có lấy được tiền lương không?"

Mạc Hạo khẽ thở dài, lắc đầu một cái.

Nhắc tới chuyện này, Hoàng thị lập tức đổi sắc mặt, mở miệng mắng chửi: "Cái tên khốn kiếp đó! Công xưởng đã vỡ nợ từ lâu rồi, một mình hắn ôm sạch tiền bỏ trốn! Loại người vô lương tâm như thế sớm muộn cũng sẽ có ngày bị thiên lôi đánh!"

Tiền lương bị khất nợ quá lâu không đòi được, Mạc Hàm cũng không quá bất ngờ với kết quả này.

Cô nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, đơm cho mình một bát cơm, cầm đũa lên.

Hoàng thị bắt đầu rầu rĩ: "Phải làm sao bây giờ, chuyện chung thân đại sự của Tiểu Vũ không thành rồi. Con gái xinh đẹp coi thường nhà chúng ta, nhà giàu có lại càng coi thường hơn, đến cả người trong nhà cũng chê bai chúng ta, ôi…"

Trong lời nói của bà ta chứa gai, Mạc Hàm làm bộ như nghe không hiểu.

Hoàng thị vẫn lải nhải không ngừng: "Ba nó à, ông nhất định phải nghĩ cách, phải mau gom đủ số tiền này cho tôi. Tuổi Tiểu Vũ không còn nhỏ nữa rồi, không thể chậm trễ thêm nữa."

Mạc Hạo thở dài gật đầu.

Mạc Hàm thoải mái ngồi ăn cơm, không nghe không hỏi không thèm xen vào, thi thoảng lại gắp thức ăn cho Mạc Tiểu Dương.

Ánh mắt Hoàng thị đảo quanh người Mạc Hàm một lượt, không biết lại đang có cái suy nghĩ xấu xa gì.

Sau khi cân nhắc một hồi, cuối cùng bà ta thử mở miệng dò xét: "Con với cậu thanh niên hôm nay… Có phải là đang quen nhau không?"

Mạc Hàm không trả lời, chỉ chăm chú gắp thức ăn.

Hoàng thị cho là mình đã đoán được đến tám chín phần, nói tiếp: "Con với người nhà cậu ta quan hệ thế nào? Có thể khéo nói… để mượn chút tiền của cha mẹ cậu ta không? Dì thấy ba cậu ta giống như người tri thức, mượn hai ba chục nghìn chắc cũng không thành vấn đề đâu nhỉ?"

Mạc Hàm đặt mạnh bát cơm xuống bàn, quay đầu trừng mắt với bà ta.

Nín nhịn suốt nãy giờ, rốt cuộc đến thời khắc này bùng nổ.

Cô sẵng giọng: "Mạc Văn Uý là chị tôi, sao bà không bảo tôi đến tìm cô ấy mượn tiền?! Mạc Ngôn là cậu tôi, sao bà không bảo tôi đến đó mà làm thân? Hả?!"

"Muốn mượn tiền tự mình đi mà mượn! Muốn phá phách cướp bóc gì cũng được, dù sao tôi cũng không vứt được cái mặt mũi này của mình!"

Mạc Hàm thực sự tức giận, cả người giương cung bạt kiếm, thiếu chút nữa là lật tung cả bàn lên.

Hoàng thị sợ hết hồn, yết ớt phản kháng: "Cô phát hoả cái gì? Tôi chỉ nói một chút thôi mà…"

Mạc Hạo vội vàng hoà giải, đưa tay đè vai Mạc Hàm lại: "Bớt nóng bớt nóng, không phải chỉ là đang thương lượng với con thôi sao."

Mạc Hàm không bị lay động, vung tay lên, tức giận nói: "Ba xem ba lấy được bà vợ có tốt đẹp không, nửa đời còn lại của ba tha hồ làm trâu làm ngựa cho bà ta, ba có thấy mệt mỏi không hả?"

Cô đứng lên, dứt khoát tỏ rõ thái độ: "Sau này chuyện nhà các người không còn quan hệ gì với tôi hết! Ăn cơm xong các người đi đi!"

Mạc Hàm nói ra lời tuyệt tình, cơm cũng không buồn ăn nữa, đi thẳng về phòng mình đóng sập cửa lại.

Hoàng thị trợn mắt há mồm nhìn theo bóng lưng của cô: "Con nhỏ này, tính khí thật không vừa!"

Ngay cả Mạc Tiểu Dương vô tội cũng bị vạ lây, im lặng nhìn chằm chằm vào bàn đầy thức ăn, cảm thấy vô cùng tẻ nhạt vô vị.

***

Mạc Hàm đóng cửa ở im trong phòng suốt một buổi tối, mãi đến lúc chuẩn bị đi ngủ mới ra ngoài.

Mạc Hạo và Hoàng thị đang thu dọn đồ đạc ở phòng khách, chuẩn bị rời đi.

Cô đi thẳng qua bọn họ, bước vào nhà vệ sinh.

Mạc Hạo đi theo phía sau, giơ tay ra chặn cửa.

Suýt nữa Mạc Hàm kẹp vào tay ông, hơi cau mày, nói: "Ba làm gì vậy?"

Mạc Hạo lấy từ trong ba lô ra hai xấp tiền dày, nhanh chóng nhét vào lòng Mạc Hàm.

Ông nhỏ giọng: "Đừng để mẹ kế con nhìn thấy."

Mạc Hàm cầm tiền, sững sờ một lúc, hỏi: "… Tiền này ở đâu ra?"

Mạc Hạo nói: "Tiền lương hôm nay đòi được."

"Không phải nói là không đòi được sao?"

"Đòi được, nhưng không dám nói với mẹ kế con."

Mạc Hàm không nghĩ tới ba mình bị quản chặt như thế mà cũng biết giấu tiền để dành.

Mạc Hạo nói: "Mẹ kế con quản tiền chặt lắm, ba biết con lo cho Mạc Tiểu Dương cũng không dễ dàng gì, bây giờ Tiểu Dương lại đang trong giai đoạn phát triển, con nhớ mua thêm nhiều đồ ăn ngon cho nó."

"Con cũng mua thêm cho mình mấy bộ quần áo đẹp, phải đối với mình thật tốt vào, rõ chưa!?"

"Hôm nay ba thấy cậu thanh niên kia cũng không tệ, nhưng nhà chúng ta quá thua kém so với nhà họ, nếu như hai con có thể đến được với nhau thì dẫn về cho ba nhìn một chút, còn nếu mà không thành thì cũng đừng cố gắng cưỡng ép làm gì."

Mạc Hàm cắn chặt môi, mấy lần muốn nói lại thôi: "… Ba."

Mạc Hạo không nói nữa, chỉ vỗ vỗ bàn tay của cô.

Hành động đơn giản này mang theo quá nhiều ý nghĩa: Bảo trọng, kỳ vọng, phó thác.

Mạc Hạo bất an nhìn đằng sau, nói: "Ba phải đi đây, nếu không mẹ kế con lại nghi thần nghi quỷ."

Giọng Mạc Hàm nghẹn lại trong cổ họng, Mạc Hạo đóng cửa lại giúp cô, xoay người bước đi.

Cách một cánh cửa, cô không nhìn thấy bóng lưng ông, cũng không biết bọn họ đã rời đi hay chưa.

Một nỗi buồn không tên dần dần trỗi dậy từ đáy lòng cô, thật lâu cũng không thể hồi phục.

Mạc Hạo là một người đàn ông tầm thường.

Mạc Hàm cũng giống Hoàng thị đã từng oán trách ông, trách ông hèn yếu, trách ông không biết kiếm tiền.

Mỗi người đều có số mệnh riêng của mình, có người giàu thì sẽ có người nghèo, có người xinh đẹp thì sẽ có người xấu xí.

Ba cô chắc chắn sẽ không có ngày làm nên cơ nghiệp, nhưng ông vẫn luôn cần cù chăm chỉ như cũ, chịu khổ chịu mệt, sống một cuộc đời an bình.

Đây chính là cuộc sống.

Vì cuộc sống, chúng ta đều phải đi trên con đường mà chỉ có mình chúng ta hiểu.

Ở trên con đường này, không thể so xem ai đáng quý hơn ai, ai hèn mọn hơn ai.

Hết chương 43.

Tác giả có lời muốn nói: Tui chưa hề nói là bọn họ sẽ phải xa cách hai, ba năm nha. "Một thời gian dài về sau" chẳng qua chỉ là nói đến nội tâm đau khổ của Chu Viễn An mà thôi, mọi người chớ tự hù doạ mình, ha ha ha.

44. Chương 44: Lễ Tình Nhân Thứ Hai Mươi Trong Đời

Biên tập: B3

Lễ tình nhân hàng năm đều gần sát với tết âm lịch, khiến nhiều người vừa mừng lại vừa lo.

Thanh niên nam nữ còn chưa kịp thoát ra khỏi những lễ nghi rườm rà khi thăm hỏi người thân, đã lại phải hao phí tâm tư để chuẩn bị thêm những món quà quan trọng hơn.

Thật không may, lễ tình nhân thứ hai mươi trong đời, Mạc Hàm vẫn phải trải qua một mình.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không có ai hẹn mình.

Lễ tình nhân năm nay rơi vào chủ nhật, không hiểu sao sáng sớm hôm đó Mạc Tiểu Dương lại sốt cao.

Dạo gần đây cậu bé liên tục cảm mạo ho khan, khiến cô hết sức lo lắng. Mạc Hàm không dám khinh suất, bất chấp thời tiết giá rét đưa cậu bé đến bệnh viện.

Hôm nay có vẻ như là ngày lành, trong bệnh viện không đông người lắm, Mạc Hàm rất nhanh đã đến lượt, dẫn Mạc Tiểu Dương vào phòng tiêm.

Mạc Tiểu Dương cũng coi như đã quá quen với việc phải tiêm chích, tiêm bắp hay truyền nước với cậu bé mà nói thì đều là chuyện thường ngày, chỉ nháy mắt đã xong, không khóc cũng không nháo.

Nhưng Mạc Hàm ở bên cạnh thì thầm kinh hãi, thay cậu bé đổ mồ hôi hột.

Sau khi truyền xong mấy chai nước thì cũng đã đến trưa.

Mạc Hàm đói bụng, định tới quán sủi cảo gần đó ăn bữa trưa, vừa lúc Mạc Tiểu Dương đang bị bệnh, cũng nên ăn chút gì đó thanh đạm.

Lúc ra khỏi bệnh viện là vừa đúng mười một giờ, Mạc Hàm mới bước chân vào ánh mặt trời ấm áp thì nhận được điện thoại của thầy Trịnh.

Thầy Trịnh là giáo viên chủ nhiệm của Mạc Tiểu Dương, hai người ít khi liên lạc, mặc dù không có quá nhiều chuyện để nói, nhưng trong những dịp lễ thì cả hai cũng vẫn thường chúc mừng thăm hỏi lẫn nhau.

Thầy Trịnh là một người đàn ông rất biết cách nói chuyện, biết tiến biết lùi, luôn đúng mực vừa phải.

Sau khi nói vài câu khách khí, thầy Trịnh mới nói vào vấn đề chính, hỏi thăm xem buổi tối nay Mạc Hàm có thời gian không, muốn hẹn cô ăn một bữa cơm.

Mạc Hàm ngẫm nghĩ một lát, vẫn chưa kịp trả lời thì đột nhiên vài bóng người quen thuộc đập vào mắt.

Người thanh niên đang đứng dưới tán cây ngô đồng rụng lá là Chu Viễn An, anh mặc trên người chiếc áo khoác lông vũ màu xám tro mà Mạc Hàm tặng, chiếc áo rộng thùng thình, thế nhưng khi mặc ở trên người anh lại không hề cảm thấy cồng kềnh, mà ngược lại vô cùng thanh tú.

Mặt Chu Viễn An hơi nghiêng sang bên cạnh, đang trao đổi gì đó với Đào Duyệt đi đằng sau.

Đào Duyệt đỡ một người phụ nữ tóc bạc, bước đi chậm rãi. Mạc Hàm hơi có chút ấn tượng, hẳn là mẹ của cô ấy.

Mạc Hàm dừng bước, khẽ nhíu mày.

Một giây sau đó, cô lập tức quay đầu, dắt Mạc Tiểu Dương đi sang môt hướng khác.

Thế nhưng cái đồ tiểu quỷ Mạc Tiểu Dương này lại nhanh mắt, kêu lên trước cô một bước: "Anh Tiểu An!"

Mạc Hàm không biết Chu Viễn An có nhìn thấy mình không, cô nhanh chóng quay lưng lại, chân bước như bay về phía trước.

Ngược lại mọi chuyện không như cô mong muốn, còn chưa đi được mười mét thì sau lưng đã truyền tới tiếng bước chân dồn dập, mục tiêu rất rõ ràng.

Mạc Hàm cúi đầu bước nhanh hơn, làm như không nghe thấy.

Chỉ chốc lát sau cô đã bị người đó vượt qua, cánh tay cũng bị anh nắm chặt lấy.

"Mạc Hàm." Chu Viễn An kéo cô đứng lại.

Anh thở hổn hển nhìn cô, hỏi: "Tại sao các em lại ở đây?"

Mạc Hàm nhìn tay mình, hất mạnh, nhưng Chu Viễn An vẫn không chịu buông ra.

Một giây trước cô còn hoảng hốt bỏ chạy, bây giờ bị đuổi kịp thì lại bình tĩnh lạ thường.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Chu Viễn An, nói: "Mạc Tiểu Dương bị sốt, tôi đưa em ấy đến truyền nước."

Chu Viễn An nghe vậy, cúi đầu nhìn Mạc Tiểu Dương, nhẹ nhàng hỏi: "Hiện tại đã hạ sốt chưa?"

Mạc Tiểu Dương gật đầu: "Rồi ạ."

Anh dặn dò: "Dạo này thời tiết thay đổi liên tục, em nhớ chú ý giữ ấm, uống thêm nhiều nước nóng vào."

Mạc Tiểu Dương hết sức hưởng thụ: "Vâng, cám ơn anh Tiểu An."

Ánh mắt Chu Viễn An quay trở lại trên người Mạc Hàm, ngừng một chút rồi cất tiếng hỏi: "Tối nay cùng nhau ăn cơm chứ?"

Mạc Hàm im lặng, không trả lời.

Cô nhìn ra phía đằng sau lưng Chu Viễn An, nháy mắt: "Đào Duyệt đi ngàn dặm đến tìm anh, anh không phải chăm sóc cô ấy sao?"

Chu Viễn An cũng quay đầu lại, vẫy tay với hướng bên đó.

Anh giải thích với Mạc Hàm: "Đào Duyệt đưa mẹ cô ấy đi chữa bệnh, sẽ ở lại Đồng Quan một thời gian ngắn."

"Ừm." Mạc Hàm không quan tâm gật đầu, cũng không có ý tứ muốn hỏi tiếp.

Chu Viễn An lại quay lại vấn đề chính: "Tối nay em cùng ăn cơm với anh nhé?"

Mạc Hàm khoát tay với anh: "Xin lỗi, tôi có hẹn rồi."

Anh hơi ngừng lại: "Ai?"

"Thầy Trịnh, anh đã từng gặp rồi đó."

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một lát, mãi sau mới nhớ ra.

Anh hỏi: "Hai người có hẹn gì?"

Mạc Hàm cười: "Lễ tình nhân, anh nói xem hẹn hò làm gì?"

Chu Viễn An mím môi, không lên tiếng.

Mạc Hàm trả lời thay anh: “Anh muốn làm gì với tôi, thì tôi chính là làm như thế với anh ấy.”

Chu Viễn An nhíu mày, hồi lâu mới nói: “Đừng đi.”

Mạc Hàm hất tay anh ra: “Đây không phải là chuyện anh có thể quyết định.”

Cô giẫm lên giày cao gót nghênh ngang đi khỏi tầm mắt của anh.

Chu Viễn An buồn rầu, quay đầu nhìn lại hai mẹ con vẫn đang chờ mình, không đuổi theo.

***

Buổi chiều năm giờ Mạc Hàm ra ngoài, cô đã chuẩn bị xong bữa tối cho Mạc Tiểu Dương, để cậu bé ở nhà nghỉ ngơi một mình.

Cô tưởng là Chu Viễn An đã buông tay, ai ngờ vừa xuống đến cửa tiểu khu, đã nhìn thấy anh đứng chờ ở dưới cột đèn.

Lại là cảnh tượng cũ, cô muốn đi nhưng bị anh bám theo không rời.

Chu Viễn An bám sát theo cô, cô làm cách nào cũng không thoát được.

Mạc Hàm không nhịn được dừng bước, quay đầu lại trừng mắt với anh: “Rốt cuộc thì anh muốn gì?”

“Cùng em đi gặp thầy Trịnh.”

“Tôi không cần anh phải đi cùng.”

“Anh không yên tâm về em.”

“Từ lúc nào anh lại quấn quýt với tôi như vậy?”

Mạc Hàm cười lạnh: “Thế nào? Sợ tôi lên giường với anh ta sao?”

Chu Viễn An không lên tiếng.

“Anh cảm thấy tôi vô cùng phóng túng sao?”

Chu Viễn An cau mày: “Không.”

“Tôi nói cho anh biết, nếu như tôi muốn lên giường với người đàn ông khác, thì không cần phải chọn ngày hôm nay, bất cứ lúc nào tôi đều có thể!”

“Mạc Hàm.” Chu Viễn An bất đắc dĩ nhìn cô: “Ý của anh không phải như vậy.”

“Vậy anh đang lo lắng cái gì?” Mạc Hàm chọc chọc vào ngực anh, cất giọng xấu xa: “Người ta là thầy Trịnh chính nhân quân tử, đầu óc sạch sẽ hơn anh nhiều. Anh mà còn tiếp tục đi theo tôi, không chừng tôi sẽ thực sự thay đổi suy nghĩ, sẽ làm chút gì với anh ta đó.”

Nói xong, cô quay người bước đi.

Chu Viễn An do dự giây lát, vẫn kiên trì theo sau.

Mạc Hàm đi là vì anh, anh vì yêu cũng đi theo, cùng lắm thì thành hẹn hò ba người chứ sợ gì.

***

Đến cửa nhà hàng đã đặt trước, thầy Trịnh là một người chu đáo, đến sớm hơn mười phút so với giờ hẹn.

Nhìn thấy Mạc Hàm và Chu Viễn An đến cùng nhau, anh ta hơi ngạc nhiên.

Vẻ mặt Mạc Hàm lạnh nhạt, ngồi vào chỗ, không hề giải thích gì.

Cô thực sự không nghĩ rằng Chu Viễn An lại học được thói mặt dày của cô, dám cùng theo đến tận nơi này.

Sau khi lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, thầy Trịnh cười hỏi: “Tại sao em trai cô cũng tới?”

Mạc Hàm bịa chuyện: “Nó hẹn ăn cơm với bạn gái ở nhà hàng này nhưng bị cho leo cây, nên cứ nhất định muốn đi theo chúng ta.”

Thầy Trịnh rộng lượng, cười cười nói: “Không có vấn đề gì, vậy thì cùng nhau ăn cơm đi.”

Mạc Hàm trừng mắt nhìn Chu Viễn An, hung dữ nói: “Chờ nó uống xong cốc nước lọc này tôi sẽ đuổi nó ra ngoài.”

Chu Viễn An thì lại vô cùng nhập vai, khách khí gật đầu chào hỏi: “Chào thầy Trịnh.”

Thầy Trịnh cũng gật đầu với anh: “Xin chào.”

Chốc lát sau, người phục vụ bưng lên một chai rượu sâm banh, thầy Trịnh mở nắp, hỏi hai người bọn họ: “Có muốn uống một chút không?”

Mạc Hàm gật đầu: “Có.”

Chu Viễn An cũng gật đầu.

Ly rượu vừa mới tới tay Mạc Hàm thì bị Chu Viễn An đoạt đi.

Anh nói: “Em sắp đến kỳ, đừng uống rượu.”

Mạc Hàm không vui: “Rượu này không mạnh, không sao hết.”

Chu Viễn An không đồng tình: “Vậy cũng không được.”

“Anh đừng có xen vào chuyện của người khác!”

“Anh chỉ đang nghĩ cho em.”

Mạc Hàm đấu khẩu với anh một lúc nhưng vẫn không lấy lại được ly rượu.

Cô cảm thấy như anh đang cố tình phá đám, không khỏi tức giận cất giọng chửi nhỏ: “Chu Viễn An!”

Trong không khí dường như tràn ngập mùi thuốc súng, chuẩn bị bùng nổ.

Thầy Trịnh nghi ngờ cắt đứt bọn họ: “Không phải cậu ấy họ Mạc sao? Sao lại đổi sang họ Chu rồi?”

“… Ách.” Vấn đề này khiến Mạc Hàm hơi giật mình.

Cô nhắm mắt nói bừa: “Tôi vừa gọi Chu Viễn An sao? Tôi cũng không để ý lắm, chắc là gọi nhầm.”

Thầy Trịnh không nghĩ gì nhiều, mỉm cười nói: “Em trai cô quan tâm cô là chuyện tốt, nếu không thể uống thì đừng uống.”

Mạc Hàm miễn cưỡng cười khan: “Ừm, xin lỗi, đã khiến anh chê cười rồi.”

Cô đứng lên, mỉm cười áy náy: “Tôi đi vệ sinh một lát, sẽ sớm quay trở lại.”

Một bàn tay khác lén véo vào hông Chu Viễn An, nhỏ giọng nói: “Anh đi theo tôi.”

Ngay sau đó Chu Viễn An cũng đứng lên, gật đầu với thầy Trịnh, bình thản rời khỏi chỗ ngồi.

Hai người một trước một sau đi vào phòng rửa tay, Mạc Hàm thấy xung quanh không có người, liền khoá chặt cửa lại.

Chu Viễn An cho rằng lại phải tranh cãi với cô, nhưng hành động của cô lại khiến anh trở tay không kịp.

Tay cô đặt trên thắt lưng của anh, nói ngắn gọn: “Cởi ra!”

Chu Viễn An không hiểu: “Để làm gì?”

“Anh nói xem để làm gì?”

“Không phải muốn hẹn hò với tôi sao?” Cô cười lạnh, động tác nóng bỏng: “Cho anh một cơ hội làm tôi sảng khoái, mọi chuyện lúc trước đều bỏ qua.”

Chu Viễn An khẽ nhíu mày, vẫn đứng im bất động.

“Nghe không hiểu sao?” Mạc Hàm đẩy anh một cái: “Anh cũng không còn là xử nam nữa.”

Chu Viễn An giữ tay cô, mấp máy môi một lúc mới chậm rãi mở miệng: "Chúng ta đổi địa điểm khác, ăn cơm trước, sau đó em muốn làm gì anh cũng sẽ phục vụ em."

Mạc Hàm vẫn kiên định: "Không, ở chỗ này."

Cô khoanh tay, nhìn anh: "Cho anh hai phút để quyết định, anh không cởi thì tôi đi."

Nói xong, cô thản nhiên đứng dựa vào cánh cửa, chờ anh tỏ thái độ.

Từng giây từng phút trôi qua, gian phòng vẫn yên tĩnh như ban đầu, giống như không có ai khác ở trong.

Lần này Chu Viễn An thật sự không biết cô đang nghĩ gì.

Hoặc là khi ở trước mặt cô, anh đã mất đi sự tỉnh táo cùng năng lực phán đoán.

Hai phút trôi qua, cuối cùng anh vẫn phải giơ tay chịu thua.

Anh từ từ cởi thắt lưng, từng lớp quần rũ xuống đất.

Mạc Hàm vênh mặt hất cằm sai khiến: "Ngồi lên bồn cầu."

Chu Viễn An nghe theo cô, đặt mông ngồi xuống.

Mạc Hàm nhấc váy mình lên, nhảy ngang ngồi lên đùi anh.

Hai cánh tay cô khoác lên bả vai anh, nhìn thẳng vào mắt anh không chút cảm xúc.

Ánh mắt của cô tĩnh lặng, không mang theo một chút tình cảm nào.

"Chu Viễn An, rốt cuộc thì anh vẫn chẳng thể hiểu được suy nghĩ của tôi."

Chu Viễn An còn chưa kịp hiểu được ý nghĩa của câu nói này, đột nhiên cô đứng bật dậy, đẩy cửa ra, nghênh ngang mang quần của anh mà đi.

Bỏ lại anh vẫn còn chưa kịp kinh ngạc.

***

Thoát khỏi gánh nặng lớn Chu Viễn An, cuối cùng Mạc Hàm cũng được hưởng thụ một bữa ăn tối lãng mạn dưới ánh nến.

Cho đến khi kết thúc cuộc hẹn, thầy Trịnh cũng vẫn không tặng hoa cho cô, như vậy cũng tốt.

Vốn dĩ mối quan hệ của bọn họ vẫn chỉ dừng lại ở mức bạn bè, nếu như anh ta tặng hoa cho cô, cô cũng không biết phải nhận thế nào.

Buổi tối sau khi về đến nhà, Mạc Hàm mơ màng ngủ một giấc. Mười giờ sáng ngày hôm sau, cô mới bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Từ khi chuyển đến nơi ở mới, mỗi ngày của cô đều trôi qua trong yên tĩnh, rời xa những mệt mỏi.

Không ai biết cô đang ở đâu, thế nên chuông cửa đã trở thành thứ để trưng bày, chưa hề kêu một lần nào.

Mạc Hàm dụi mắt đi ra mở cửa, cô cảm thấy như có khi mình vẫn chưa tỉnh ngủ, gương mặt đang phóng đại qua mắt mèo thế nhưng lại là Đào Duyệt.

Nghĩ kiểu gì thì cũng không ngờ rằng người tới sẽ là cô ấy.

Mạc Hàm đầy bụng nghi ngờ mở cửa, ngạc nhiên nhìn người đang đứng bên ngoài: "Cô… Tới tìm tôi sao?"

Đào Duyệt gật gật đầu, thấp giọng nói: "Ừ."

Mạc Hàm lấy cho cô ấy một đôi dép lê, dẫn cô ấy vào phòng, hiếm khi cẩn thận: "Nhà cửa chật chội, đừng để ý."

Đào Duyệt mím môi, khách khí nói: "Không sao."

Mạc Hàm chỉ sợ tiếp đãi không chu toàn, vội vàng bảo cô ấy ngồi xuống, lại vào bếp rót cho cô ấy một cốc nước.

Đào Duyệt lo lắng bất an ngồi trên ghế salon, hai chân khép chặt, hai tay quy củ để im trên đầu gối, rõ ràng là vẫn chưa quen ở cùng một chỗ với Mạc Hàm.

Mạc Hàm cũng không khá hơn chút nào, cô liên tục nuốt nước miếng, yên lặng hồi lâu mới mở miệng: "Tại sao cô… tìm được chỗ này?"

Đào Duyệt nói: "Đi theo Viễn An tới."

Mạc Hàm sững sờ: "Anh ta cũng tới?"

"Không phải." Đào Duyệt lắc đầu, giải thích: "Buổi tối mấy ngày trước cậu ấy thường xuyên quanh quẩn dưới lầu nhà cô. Tôi lo cho cậu ấy nên bám theo, vậy nên mới biết."

"… À."

Cổ họng Mạc Hàm hơi khô khốc, cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ.

Nhân cơ hội này, cô có nhiều chuyện muốn nói với Đào Duyệt: "Tôi… Tôi không biết cô có muốn gặp lại tôi hay không, nên tôi không dám chủ động đi tìm cô, nhưng kỳ thực… tôi vẫn luôn đợi cô."

"Chuyện năm đó là do tôi quá ích kỷ mù quáng, mỗi lần nhớ lại đều vô cùng hối hận áy náy. Tôi đã nợ cô quá nhiều, bây giờ nói với cô lời xin lỗi, sợ rằng cô cũng sẽ không chấp nhận." Cô hơi ngừng lại: "Thế nhưng… Nếu như cô gặp phải khó khăn gì, nếu tôi có thể giúp thì nhất định sẽ giúp."

Đào Duyệt mím chặt môi, nhưng vẫn không kìm chế được hơi run rẩy.

Chuyện hồi cấp hai, cô ấy cũng không muốn nhớ lại chút nào, nhưng giờ phút này lại không thể không nhắc đến.

Cô ấy im lặng thật lâu không trả lời, mãi đến khi Mạc Hàm nhẹ nhàng đặt khay trà nhắc nhở thì lúc ấy mới lấy lại tinh thần.

Đào Duyệt rũ mắt, nói khẽ: "Hôm nay tôi đến vì Viễn An."

Mạc Hàm hơi ngẫm nghĩ: "Anh ta bảo cô tới làm thuyết khách sao?"

Đào Duyệt lắc đầu: "Không, tự tôi tới, cậu ấy không biết."

Mạc Hàm không lên tiếng, lẳng lặng chờ cô ấy nói tiếp.

"Nói thật, tôi không thể nào tha thứ được cho cô. Khi vừa mới biết chuyện Viễn An ở chung với cô, tôi rất khó chịu, bị đả kích mạnh mẽ. Viễn An luôn kể về cô với tôi, muốn tôi thay đổi suy nghĩ về cô, nhưng tôi vẫn không nghe lọt tai, vẫn luôn hy vọng cậu ấy chia tay với cô."

"Nhưng hoá ra chia tay không đơn giản như tôi nghĩ, cậu ấy thực sự thích cô, mấy hôm nay tôi đã thấy cậu ấy khổ sở đến thế nào."

Cô ấy nói đến đây thì dừng lại, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cốc nước trên bàn.

"Tôi với cô đều sống trong gia đình đơn thân giống nhau, trong nhà cũng có một em trai. Thân thể tôi rất yếu ớt, không thể ra ngoài làm việc, cả nhà đều chỉ sống bằng tiền lương của mẹ tôi. Nếu như không có Viễn An liên tục giúp đỡ, ngay cả học phí của em trai tôi cũng không thể đóng nổi."

"Số tiền tôi nợ cậu ấy có lẽ cả đời tôi cũng không tài nào trả nổi, đến bây giờ cũng vẫn chưa biết sẽ phải báo đáp bằng cách nào. Cậu ấy là người tốt, tôi luôn hy vọng cậu ấy có thể sống bình an, mạnh khoẻ, hạnh phúc."

"Mối quan hệ giữa hai chúng tôi chỉ đơn thuần là tình bạn, tình anh trai em gái, không hề có gì khác." Cô ấy thở dài: "Nếu như vì tôi mới khiến hai người trở nên như vậy, thế thì người phải nói xin lỗi cô là tôi. Coi như đây là cô đang giúp tôi, tôi cầu xin cô hãy ở bên cậu ấy…"

Đào Duyệt nói xong, thành thật cúi đầu, dáng vẻ như đang cầu xin.

Nhất thời Mạc Hàm nghẹn họng, không biết phải đáp lời như thế nào.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến mọi chuyện sẽ thành ra thế này.

Cô vội vàng lắc đầu: "Cô đừng như vậy, cô không hề sai…"

Đào Duyệt không trả lời, mà như nhớ đến cái gì, lấy một chiếc sim điện thoại từ trong túi ra, hai tay đưa đến cho Mạc Hàm.

"Nếu như cô cảm thấy không tin được lời tôi nói, vậy thì có thể xem cái này. Trong này lưu tất cả những tin nhắn của tôi với Viễn An. Sau khi xem xong, chắc hẳn cô có thể tự mình hiểu được."

Mạc Hàm ngẩn người, chậm rãi đưa tay ra, nhận lấy chiếc sim kia.

Sau khi nói chuyện xong, cô muốn giữ Đào Duyệt ở lại ăn trưa nhưng Đào Duyệt không đồng ý.

Quan hệ của hai người vốn dĩ không phải là bạn bè, thậm chí còn tệ hơn cả người lạ. Nếu như không phải có Chu Viễn An đứng ở giữa, có lẽ vĩnh viễn cũng không có cơ hội gặp mặt để giải thích.

Sau khi Đào Duyệt rời đi, Mạc Hàm lên sân thượng đứng hồi lâu, đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô ấy xa dần.

Chiếc sim điện thoại bị cô nhét vào túi, tạm thời sẽ không lấy ra.

Không cần phải xem.

Những gì mắt người nhìn thấy đều do bộ não quyết định.

Nếu như cô vẫn một mực cho rằng những tin nhắn lưu trong đó được làm giả hoặc cắt ghép, như vậy nó chính là giả. Vì vậy dù cô có mở ra xem đi chăng nữa, thì nội dung cũng sẽ trở nên vặn vẹo trong suy nghĩ của cô.

Thứ này không có chút giá trị nào với cô hết.

Mạc Hàm hiểu rất rõ, chuyện giữa cô với Chu Viễn An, tất cả vấn đề đều do cô.

Một mặt, cô cảm thấy mình hiểu anh, biết anh là một người hiền lành tử tế.

Nhưng mặt khác, cô lại không thể nhịn được suy đoán, anh đã từng nghĩ về cô xấu xa độc ác đến cỡ nào.

Không phải là không muốn tin tưởng anh, mà là không dám tin tưởng.

Càng để ý thì càng suy nghĩ nhiều, càng thích thì lại càng sợ hãi.

Một khi trong lòng đã bị đâm một cái gai thì không thể nào nhổ ra được, càng cố gắng nhổ ra thì sẽ càng chỉ khiến cho máu chảy đầm đìa mà thôi.

Có lẽ cô vẫn phải cần thêm một thời gian, chờ cho đến ngày nó mềm ra.

Hết chương 44.

45. Chương 45: "anh Muốn Được Ở Bên Cạnh Em."

Biên tập: B3

Tháng ba khí trời vẫn còn se lạnh, Hoa Kỳ X bắt đầu vào học.

Mỗi khi bước vào một học kỳ mới sẽ đều có một buổi mít tinh, thầy trò trong toàn trường sẽ phải rời giường trước bảy rưỡi sáng, đến tập trung trong hội trường.

Mạc Hàm không hiểu cái hoạt động này diễn ra để làm gì, nếu như không phải do thầy phụ đạo nói không đi sẽ bị trừ điểm chuyên cần thì nhất định ngay lúc này cô đã ngã xuống giường ngủ thêm một giấc rồi.

Nghe nói buổi mít tinh ngày hôm nay sẽ có thêm tiết mục, đó là thành viên mới của hội sinh viên sẽ theo thứ tự bước lên sân khấu để giới thiệu về bản thân mình.

Mạc Hàm liếc vội qua danh sách những người lên diễn thuyết, Chu Viễn An cũng có mặt ở trong đó.

Cô không quan tâm lắm nhưng mấy người bạn cùng phòng cô thì ngược lại, thét chói tai rối rít cổ vũ.

Nghe ban giám hiệu phát biểu là cả một quá trình vừa dài dòng lại vừa buồn tẻ, sau khi nghe được chưa đến mười phút, Mạc Hàm đã gà gật buồn ngủ.

Bên trong hội trường bật đèn sáng choang như ban ngày, chỉ hơi ngẩng đầu lên đã cảm thấy chói mắt.

Trong hoàn cảnh như vậy, Mạc Hàm căn bản không tài nào ngủ được.

Cô không ngừng vặn vẹo trên chỗ ngồi, cuối cùng mượn được quyển sách của người bạn cùng phòng đậy lên mặt thì mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Nửa tiếng sau là đến lượt hội sinh viên diễn thuyết, người đầu tiên lên sân khấu là Lâm Đoá Nhi.

Mạc Hàm nửa tỉnh nửa mê, nghe được giọng cô ta liền cảm thấy xui xẻo, giơ hai tay lên bịt chặt lỗ tai.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, người bạn cùng phòng ngồi bên cạnh đột nhiên đụng đụng vào cánh tay cô: "Kìa kìa! Đến Chu Viễn An rồi!"

Mạc Hàm "Ừ." đại một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Bạn cùng phòng lại huých cô, thúc giục: "Nhanh lên, cậu có muốn xem bạn trai cậu không?"

Thực tế là không cần cô ấy nhắc nhở thì Mạc Hàm cũng đã sớm cảm nhận được sự thay đổi của không khí xung quanh, mọi người trở nên ồn ào hưng phấn hơn. Giọng nói của hơn nghìn người cùng rầm rì ở một chỗ thật đúng là không thể khinh thường.

Muốn ngủ tiếp cũng không được nữa, Mạc Hàm lười biếng gập sách lại, mở mắt ra.

Chu Viễn An một thân quần áo chỉnh tề đứng trên sân khấu, cầm giấy diễn thuyết.

Dáng người anh thẳng tắp cao ngất, giống như một cây tùng đang đứng ngạo nghễ bên vách đá, chỉ cần giơ tay là chạm tới được bầu trời mây.

Cách quá xa nên không nhìn rõ ngũ quan, nhưng điều đó cũng không che giấu được khí chất thanh cao, tinh anh toả ra từ người anh.

Đứng ở trên đó, chàng thanh niên giống như một thanh bảo kiếm được tuốt khỏi vỏ, tinh thần hăng hái, lộ ra sự bén nhọn.

Đây là lần đầu tiên Chu Viễn An diễn thuyết trước mặt nhiều người như vậy.

Mạc Hàm biết nhất định anh sẽ rất khẩn trương, thế nhưng biểu hiện của anh lại vô cùng hoàn hảo.

Ung dung lưu loát, trình bày rõ ràng.

Mạc Hàm nghe được một loạt tiếng rì rào bàn tán của nữ sinh xung quanh, những cô nữ sinh đang ôm mộng thiếu nữ.

"Thật là đẹp trai quá đi, chưa từng thấy ai không cố tình làm dáng mà lại đẹp trai như vậy, làm sao bây giờ, mình thích chết mất!"

"Ha ha ha, mình cũng thích, Chu Viễn An chính là người phù hợp với mọi loại khẩu vị. Hơn nữa người ta không chỉ đẹp trai thôi đâu, thành tích học tập cũng vô cùng tốt nữa."

"Thật sao?"

"Đúng vậy, chưa đến nửa năm mà đã được công nhận là đại thiên tài của khoa kiến trúc đó! Cậu có tin không, nếu như cậu ấy mà chuyển sang trường tổng hợp bên cạnh thì cũng sẽ ôm ngay suất học bổng toàn phần thôi."

"Khoa trương như vậy?"

"Không hề khoa trương chút nào! Mình học cùng trường cấp ba với cậu ấy đó, cậu ấy kém mình một khoá. Khi đó cậu ấy đã là trùm của các môn học rồi, chưa bao giờ thấy điều gì có thể khiến cậu ấy phải chịu thua."

"Ôi… Đủ rồi đủ rồi, cậu đừng nói nữa, nói nữa làm mình muốn chia tay với bạn trai mình bây giờ."

Mạc Hàm thu hồi suy nghĩ, không biết cái người nữ sinh đang nâng Chu Viễn An lên tận trời đó có thực sự học cùng trường cấp ba với bọn cô không.

Nếu đúng là như vậy, thì rõ ràng cô ấy không kể hết sự thật.

Lúc học cấp ba, Chu Viễn An luôn yên lặng giấu mình, tài năng của anh chưa bao giờ được coi trọng mà chỉ toàn nhận được những lời chê bai.

Nói ra thì thật buồn cười, hoá ra cùng một người nhưng khi ở trong hai hoàn cảnh khác nhau, thì lại có hai khuôn mặt khác nhau.

Liêu Quyên nhỏ giọng nói sát vào tai Mạc Hàm: "Nghe giọng cậu ấy trở lại bình thường rồi, có phải khỏi ốm rồi không?"

Mạc Hàm thờ ơ "Ừ" một tiếng.

Liêu Quyên kỳ quái liếc cô: "Thực sự ngày lễ tình nhân hôm đó cậu nhốt cậu ta trong nhà vệ sinh nữ sao?"

Mạc Hàm vẫn bình thản như cũ: "Ừ."

"Ôi chao, trong cái thời tiết chỉ có mấy độ thế này ư, cậu đúng là con người không có trái tim!" Liêu Quyên âm thầm lắc đầu: "Tiểu An thật là đáng thương."

Thế nhưng có thể khẳng định, sau khi bị cảm nặng hôm lễ tình nhân đó, hiện tại Chu Viễn An đã khá hơn.

Cứ theo đà này thì sẽ càng ngày càng khoẻ lên thôi.

Mạc Hàm cảm thấy anh cũng không đến mức chán nản đau khổ như lời Đào Duyệt nói, ít nhất là dáng vẻ hiện tại của anh hoàn toàn không giống.

Đây cũng là điều dễ hiểu, chẳng có ai sẽ yêu một người đến mức chết đi sống lại cả, người như vậy thì sẽ không làm nên đại sự gì.

Bây giờ cô và Chu Viễn An đều trở lại bình thường, không ai làm phiền ai.

Chỉ là có người sau mỗi buổi chiều, khi ngẩng đầu nhìn lên ánh mặt trời nhàn nhạt, vẫn cảm thấy có chút cô đơn, buồn bã.

***

Một buổi tối trung tuần tháng ba, không có tiết nên không khí trong ký túc xá vô cùng an nhàn, người xem phim Hàn, người làm móng tay, người ngủ.

Mạc Hàm chính là cái người đang làm móng tay kia.

Trong ký túc xá thường có người đến phát tờ rơi, giường Mạc Hàm gần cửa nhất, khi có người đến mấy người kia thường giả bộ không thấy, khiến cho cô luôn phải ra nhận, phiền vô cùng phiền.

Lần này là tờ rơi do hội sinh viên phát, kêu gọi mọi người tham gia cuộc thi ca hát của trường.

Mạc Hàm hả hê cười rộ: "Vừa sơn móng tay xong không nhận được, xin lỗi nha."

Liêu Quyên đành phải đi tới nhận tờ rơi, nói tiếng cám ơn.

Hoàng Miểu Miểu đang xem phim Hàn liền nhấn nút tạm dừng, ngẩng đầu lên thở dài: "Mỗi ngày đều có rất nhiều người trong hội sinh viên đến kiểm tra ký túc xá, tại sao không thấy Chu Viễn An tới nhỉ? Haiz, nếu cậu ta ở trong ban kỷ luật thì tốt…"

"Cậu ta tới kiểm tra vệ sinh thì không phải sẽ khiến nữ sinh trong ký túc phát điên hết sao?" Liêu Quyên nói chắc như đinh đóng cột: "Cậu có tin không, nhất định sẽ có rất nhiều người không biết xấu hổ chỉ mặc đồ lót ra trêu đùa cậu ta."

Hoàng Miểu Miểu không nhịn được che miệng cười trộm: "Sao cậu lại nói vậy, bạn gái người ta còn đang ở đây nè."

Mạc Hàm vẫn đang chìm đắm trong thế giới của mình, giơ cao mười ngón tay lên ngắm nghía hăng say, không quan tâm gì đến những chuyện khác

Liêu Quyên nhìn sang hướng cô, quan sát một hồi rồi cất tiếng hỏi: "Lạ nhỉ, sao dạo này không thấy Chu Viễn An đến tìm cậu?"

"Đúng vậy đúng vậy." Hoàng Miểu Miểu gật đầu lia lịa: "Mình muốn ăn bữa sáng do oppa mua."

Túc Trường ra vẻ chính trực: "Cậu ta không đến, rác rưởi trước cửa phòng chúng ta không có ai vứt."

"..."

Mạc Hàm trả lời qua loa: "Anh ấy bận."

Mọi người nghe thấy giọng cô không vui, lầm bầm một chút rồi tản đi.

Liêu Quyên cầm lấy tờ rơi kia, xem qua vài lần, phất phất tay hỏi: "Có ai cảm thấy hứng thú không? Không có thì mình vứt nhé."

Mọi người thống nhất trả lời: "Không quan tâm."

"Thực sự không quan tâm sao?" Liêu Quyên nhấn mạnh thêm lần nữa: "Mình thấy tiền thưởng thật lớn, hát tốt còn có thể đi tranh giải toàn quốc đó, nói không chừng có thể được lên ti vi."

Túc Trường hất cằm với Mạc Hàm: "Không phải Mạc Hàm hát khá hay sao, đăng ký thử xem."

Mạc Hàm không hào hứng lắm phất tay: "Không muốn tham gia náo nhiệt."

Liêu Quyên thấy vậy thì bĩu môi, vứt tờ rơi vào thùng rác.

Buổi tối, Mạc Hàm là người cuối cùng tắt đèn.

Từ khi các bạn cùng phòng nhắc đến cái tên đó, cô liền cảm thấy trong lòng rối loạn, nhìn bộ móng tay được sơn đẹp đẽ nhưng lại cảm thấy không vừa mắt chút nào.

Thay đổi nhiều màu sơn, vậy nhưng vẫn không hài lòng.

Ngay cả chính cô cũng không nhận ra, tần suất cái tên Chu Viễn An này xuất hiện càng ngày càng ít trong suy nghĩ của cô,

Có lẽ không bao lâu nữa, cô và anh sẽ cứ thế mà kết thúc trong im lặng.

Cô nên làm gì?

Cứ để anh ra đi như vậy sao?

***

Ở trong mắt vài người thì cuộc sống vẫn cứ bình thản trôi qua không có gì thay đổi.

Nhưng mà ở trong một góc không ai biết, sớm có một thứ gọi là quấn quýt si mê bén rễ, dây leo quấn chặt vào tim.

Nó lặng lẽ không một tiếng động xâm nhập vào xương cốt, dùng trăm ngàn cách để cướp lấy, tiết ra axit ăn mòn trái tim, kiềm chế hô hấp của con người.

Tương tư quá thành bệnh, nỗi nhớ như thuỷ triều, chỉ chờ đến ngày bùng nổ.

Mạc Hàm không nghĩ tới, sẽ có một ngày Chu Viễn An lại vác theo một thùng rượu xuất hiện trước cửa nhà cô.

Đó là sau mười giờ đêm của một buổi tối thứ bảy, Mạc Hàm cho Mạc Tiểu Dương đi ngủ xong, còn mình thì đang chuẩn bị đi rửa mặt, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Thấy Chu Viễn An đứng bên ngoài, Mạc Hàm do dự một lúc mới ra mở cửa.

Trong hành lang không bật đèn, ánh mắt anh yên tĩnh như màn đêm, mông lung không nhìn rõ.

“Anh có thể vào không?”

“… Ừ.”

Anh xách theo một thùng rượu, bước chân có vẻ hơi nặng nề, đặt lên chiếc bàn trong phòng khách.

Không chờ Mạc Hàm hỏi, anh đã giải thích: “Anh còn nợ em một chai whisky, hôm nay trả lại em gấp đôi.”

Mạc Hàm không hiểu ý của anh, chỉ đứng bên ngoài nhìn.

Chu Viễn An không chậm trễ một giây, nhanh chóng mở thùng giấy, cắn nắp chai, ngửa đầu rót rượu vào mồm.

Anh nhắm mắt lại, miệng mở lớn, hầu kết chuyển động lên xuống.

Anh uống rượu mà cứ như đang uống nước vậy, chỉ một lát đã thấy đáy.

Sau khi uống xong, anh dùng tay áo quệt miệng, không nói câu nào, lại tiếp tục uống chai thứ hai.

Tửu lượng của mỗi người đều là bẩm sinh, trước kia Chu Viễn An không hề đụng đến rượu, nhưng xem ra anh uống rượu khá tốt.

Liên tiếp uống hết chai thứ ba, thứ tư, anh vẫn vững vàng như cũ.

Khi anh bắt đầu uống đến chai thứ năm, Mạc Hàm lên tiếng ngăn anh lại: “Anh đến đây làm gì?”

Chu Viễn An cầm chai rượu, thật lâu không lên tiếng.

Anh nhỏ giọng nói: “Lúc ấy em nói nếu như anh uống hết một chai whisky thì em sẽ đi theo anh, bây giờ vẫn còn tính chứ?”

“…”

“Hôm nay anh uống hết mười hai chai, em có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không?”

“Uống mười hai chai?” Mạc Hàm nhíu mày: “Anh muốn chết ở nhà tôi sao?”

Chu Viễn An gật đầu: “Không thử một chút thì làm sao biết.”

Mạc Hàm nhìn anh, từ từ buông tay ra: “Vậy anh cứ uống đi.”

Anh tiếp tục uống hết chai thứ năm, rốt cuộc không nhịn được nữa phải chạy vào nhà vệ sinh.

Mạc Hàm đứng chờ ở ngoài cửa, chờ đến khi anh đi ra, cô dựa vào tường chậm rãi nói: “Anh không cần phải hạ mình như vậy, suốt nửa tháng qua không có tôi không phải anh thoải mái lắm sao, tại sao tự nhiên hôm nay lại tới tìm tôi?”

Chu Viễn An làm như không nghe thấy, bước quay trở lại bàn, ngồi xuống tiếp tục uống.

“Mỗi ngày anh đều nghĩ đến việc đi tìm em, chỉ là không dám tới, không biết em có cảm thấy phiền chán không.”

…

“Chờ em đến tìm anh, rõ ràng là không bao giờ có chuyện đó. Em sẽ không tới, đúng không?”

“Cho nên, cuối cùng anh đã quyết định tới.”

Mạc Hàm đi tới ngồi xuống đối diện anh, cũng mở một chai rượu ra, cùng uống với anh.

Hai người cụng chai, Mạc Hàm cũng không định uống hết, chỉ từ từ uống từng ngụm từng ngụm.

Một lúc lâu sau, Chu Viễn An thấp giọng nói: “Anh biết là anh không nên lừa dối em, những gì nên giải thích anh đều đã giải thích rồi, em vẫn không chịu tin tưởng anh sao?”

“Có lẽ lời anh nói là sự thật, nhưng tôi lại không thể tự lừa dối bản thân mình.” Mạc Hàm quay đầu đi, nhìn sương mù đang giăng ngoài cửa sổ: “Chúng ta ở bên nhau nửa năm, đột nhiên xảy ra chuyện như thế này.

Bây giờ mỗi khi tôi ngồi nghĩ lại, đều cảm thấy anh đã phải cố gắng giấu giếm sát ý của mình khó khăn thế nào."

"Tôi vẫn còn trẻ, thà phụ lòng một nghìn, cũng không muốn ở bên cạnh một người có động cơ không trong sáng. Nếu như là tôi đã trách lầm anh, thì hãy thứ lỗi cho sự ích kỷ của tôi."

Mười ngón tay Chu Viễn An bấm chặt vào da thịt, lời nói của Mạc Hàm như một mồi lửa, thiêu đốt thần kinh của anh.

Cô thật là ích kỷ, một đao cắt đứt tất cả, muốn anh phải thu thập tàn cuộc này như thế nào đây?

"Mạc Hàm. Chuyện yêu đương là của một mình anh sao? Tại sao em có thể đem tất cả tình cảm của anh biến thành xấu xa như vậy?"

Anh lại ngửa cổ uống hết một chai rượu, sắp khóc ra thành tiếng: "Nếu như anh muốn trả thù em thì đã sớm ra tay từ ba năm trung học rồi. Em đừng quên khi ở phòng vẽ, người tự nhiên chui vào trong chăn của anh là em, người nhất định muốn đưa anh đi bệnh viện là em, người bám theo nài nỉ anh vẽ tranh cho cũng là em."

"Là em trêu chọc anh trước, hiện tại anh thích em, em lại nói là anh cố ý đến gần em." Anh dùng sức nắm chặt bả vai của cô, lắc tới lắc lui: "Mạc Hàm, không công bằng, quá không công bằng."

"Anh đừng nhìn tôi như vậy." Mạc Hàm thoát khỏi tay anh, né tránh ánh mắt anh, nói: "Sớm biết thế thì lúc trước đâu phải như vậy, anh cũng biết tôi rất ngốc nghếch, luôn làm mọi chuyện theo cảm tính, tôi vốn dĩ không thể nào phân biệt được trước mắt là rượu ngọt hay thuốc độc."

Nói một hồi cuối cùng lại quay trở về điểm xuất phát, câu chuyện rơi vào ngõ cụt.

Chu Viễn An như một đống bùn nhão vùi mặt vào trong cánh tay, nắm đấm vô lực nện lên mặt bàn.

Lòng anh như tro tàn: "Vậy rốt cuộc em muốn anh làm gì đây? Làm gì…"

Mạc Hàm không trả lời, mùi thuốc súng toả ra mọi ngóc ngách, lòng người cũng dần dần chìm xuống.

Không biết đã qua bao lâu, cô nhìn Chu Viễn An nằm im không nhúc nhích, đoán là có lẽ anh uống say nên đã ngủ rồi.

Mười hai chai rượu uống hết sáu chai, đối với anh mà nói thì đã là cực hạn.

Mạc Hàm đứng lên, chậm rãi đi tới bên người anh, muốn giúp anh đắp thêm cái chăn.

Đột nhiên Chu Viễn An ngồi dậy, quay đầu nhìn cô, ánh mắt như một ngọn lửa bùng lên giữa đống tro tàn.

Anh quyết đánh đến cùng, lần này không thèm để ý đến chuyện gì nữa.

"Mạc Hàm, em đã nghi ngờ anh quá sâu, nếu như không thay đổi được thì anh cũng mặc kệ suy nghĩ của em."

Anh nghiêm túc nói: "Em nói anh ghét em, vậy thì anh sẽ nhận là anh ghét em. Em nói anh hận em, vậy thì anh sẽ nhận là anh hận em. Em nói là anh đã nói xấu em, vậy thì anh sẽ nhận là đã mắng em sau lưng vô số lần."

"Em nghi ngờ anh như thế nào, anh cũng không phủ nhận nữa." Chu Viễn An chỉ lên trên tường: "Nhưng ngay giờ phút này, anh đang nói tới một chuyện duy nhất."

"Ngày mười ba tháng ba, mười giờ hai mươi lăm phút tối. Giờ khắc này anh nói bất cứ lời nào, em đều phải tin anh không được nghi ngờ."

Anh bất ngờ ôm chặt lấy cô, mặt kề mặt, hô hấp hoà vào nhau: "Anh chỉ muốn được ở bên cạnh em, không cần gì khác."

"Em có thể nhạy cảm, có thể hồ nghi, có thể đâm vào người anh, anh sẽ không hề phản bác."

"Nhưng sau khi đâm anh xong, thì anh muốn được ở bên cạnh em, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

Mở đầu bằng mỗi câu nói khác nhau, nhưng khi chốt lại thì câu cuối luôn là "Muốn ở bên cạnh em."

Quyết tâm như vậy có đủ kiên định hay không?

"Em có hiểu không? Bất luận thế nào, anh cũng muốn được ở bên cạnh em."

Mạc Hàm rũ mắt, cắn môi không nói lời nào.

Chu Viễn An nói thầm vào tai cô: "Nếu như em có còn chút nào thích anh, thì đừng cự tuyệt anh nữa."

Hai tay anh vòng qua eo cô, liều mạng ôm chặt cô vào lòng, chỉ hận không thể khảm cô vào thân thể.

Dường như trong nháy mắt kia Mạc Hàm có thể dùng mắt thường nhìn xuyên thấu cơ thể anh, khắp người anh bị cô đâm hàng nghìn lỗ thủng, chảy máu đầm đìa, mình đầy thương tích.

Ngực Mạc Hàm bị đè chặt không thở nổi.

Cô không đành lòng nói thêm câu nào nữa, sợ chỉ cần nói thêm một câu nữa thôi cũng sẽ như cắt mất một miếng thịt của anh, cắt một miếng thật sâu, thật đau đớn.

"Chu Viễn An, anh…"

Anh há miệng ngậm lấy môi của cô, không chần chừ tiến vào, dùng nụ hôn giam giữ miệng cô.

Nhiệt độ cơ thể thông qua cử chỉ mềm mại này xâm nhập vào khoang miệng, tiến vào gần nhất, quấn quýt ở nơi sâu nhất.

Mí mắt Mạc Hàm nặng trĩu, chớp mắt hai cái, không muốn bị chi phối, nhưng cuối cùng vẫn đành chậm rãi nhắm mắt lại.

Cô không thể làm chủ được bản thân mình, bèo tấm bị cuốn vào dòng nước xoáy, dần mất đi ý thức phản kháng.

Bị anh cuốn hút, bị anh nắm giữ.

Nín thở một thời gian khiến mắt cô nóng lên, có thứ gì đó đang muốn trào ra.

Cuối cùng cô vẫn mềm lòng.

Một nụ hôn thật dài.

Chu Viễn An giống như đang nằm mơ, không dám mở mắt ra.

Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, đặt lên môi mình, thành kính nhắm hai mắt lại, tựa như đang khẩn cầu một điều gì đó.

Mạc Hàm yên lặng nhìn anh, đợi khi anh mở mắt ra, cô hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Chu Viễn An nói: "Hy vọng đêm nay vĩnh viễn không trôi qua."

Mạc Hàm khẽ thở dài, suy nghĩ thật lâu, nói: "Anh đảm bảo không còn gì giấu em nữa?"

"Ừ."

"Về sau bất luận chuyện gì cũng đều không được giấu giếm em, em không muốn tiếp tục phải làm một kẻ ngốc."

"Ừ."

Mạc Hàm trầm mặc một lát: "Vậy em sẽ cho anh thêm một cơ hội. Nếu như lại có thêm một lần nào nữa, dù anh có uống rượu hay nhảy lầu thì cũng sẽ đều vô dụng."

Chu Viễn An nhìn cô một hồi, khoé miệng dần dần giương cao biến thành một nụ cười dịu dàng, lại khép mi hôn tay cô.

Chu Viễn An đã đụng phải vô số bức tường, đập đến mức vỡ đầu chảy máu, rốt cuộc thì hôm nay cũng đã tìm được đường sống từ cái chết.

Mạc Hàm muốn nghe nhất không phải lời an ủi, cũng không phải lời giải thích.

Mà chính là khi cô dùng sự tuyệt tình độc ác nhất, dùng những lời nặng nề nhất để nói ra quá khứ của mình, nhưng anh vẫn dứt khoát ôm chặt lấy cô, kiên định nói với cô rằng: "Anh muốn được ở bên cạnh em."

Chỉ một câu này thôi, rõ ràng, chân thật.

Cô đã sớm bằng lòng buông tội lỗi xuống, siêu độ chính mình.

Nhưng trong lòng vẫn mê mang, không biết phương hướng, cô cần một cây kim của Đức Chúa Trời để dẫn mình qua sông.

Ngoài anh, thì không ai có thể.

…

Sau đó, anh ôm cô về giường, như mê như say nhìn cô chăm chú, điên cuồng hôn lông mày, sống mũi, tất cả khuôn mặt cô.

Mạc Hàm giả bộ từ chối, thân thể liền bị đặt lên giường, mái tóc dài xoã ra.

Lúc Chu Viễn An đang muốn cởi váy của cô, cô liền giơ một chân lên nhẹ nhàng chống lên ngực anh.

"Khoan đã."

Chu Viễn An không hiểu: "Sao vậy?"

Mạc Hàm nói: "Mười hai chai rượu anh mới uống có sáu chai, không đủ thành ý."

"…"

Mạc Hàm chớp chớp mắt: "Uống xong hết thì chúng ta lại tiếp tục."

Chu Viễn An dễ dàng nắm lấy mắt cá chân của cô, thuận thế mở rộng hai chân cô ra rồi rướn người đi thẳng vào, tìm được vùng đất dịu dàng kia.

"Anh sẽ uống hết, nhưng mà em cũng không nói nhất định phải uống xong trong tối nay."

"… Có ý gì?"

"Mỗi ngày anh sẽ uống một hớp, như vậy thì có thể uống được đến năm chúng ta tám mươi tuổi."

Mạc Hàm trừng mắt nhìn anh thở phì phì: "Anh lại lừa em!"

Chu Viễn An đè cô xuống, mỉm cười: "Anh chỉ tìm trước một con đường lui cho chúng ta thôi mà."

Hết chương 45.

Lời của Bê Ba: Dùng khổ nhục kế thành công cái là biến ngay thành sói ăn thịt người ta luôn. Rốt cuộc thì ai chịu ai? =))

46. Chương 46: "kết Hôn Ư?" Mặc Dù Đang Mơ Màng Nhưng Mạc Hàm Vẫn Cảm Thấy Thật Buồn Cười

Biên tập: B3

Trai gái mâu thuẫn cãi nhau là chuyện bình thường, không tranh cãi thì tình cảm sẽ không trở nên mặn nồng, ngược lại nếu như quá thuận buồm xuôi gió thì sẽ chỉ ngày càng trở nên nhạt nhẽo hơn mà thôi.

Sau khi làm hoà cảm thấy tuyệt vời hơn rất nhiều, cụ thể ra sao Mạc Hàm cũng không nói rõ được. Tóm lại mỗi ngày khi được ở cùng với Chu Viễn An thì tâm trạng cô luôn vui vẻ vô cùng.

Mà cũng bởi như vậy thì, đống rác ở cửa phòng ký túc cuối cùng cũng được vứt đi.

Hạ tuần tháng ba, mẹ Đào Duyệt phẫu thuật thành công, hiện tại đang ở bệnh viện thêm một thời gian để hồi phục.

Ngày chủ nhật, Mạc Hàm cùng Chu Viễn An đến bệnh viện thăm hai người.

Khi người đã đứng ở dưới chân toà nhà, cô lại do dự hết lần này đến lần khác, mấy lần định nhấc chân bước đi, nhưng cuối cùng vẫn quyết định tránh mặt.

Chu Viễn An lẳng lặng chờ cô tỏ thái độ, không phản đối ý kiến của cô. Có một số việc không thể miễn cưỡng, cô không muốn thì cũng không nên ép buộc.

Mạc Hàm đứng đợi dưới gốc cây nửa tiếng đồng hồ thì thấy Chu Viễn An và Đào Duyệt cùng xuống lầu.

Đưa bọn họ ra tới cổng bệnh viện thì Đào Duyệt quay trở lại, vẫn không hề nói một câu với Mạc Hàm.

Trên đường đi xe buýt trở về nhà, xe đông không có chỗ ngồi, nên bọn họ phải đứng dựa vào nhau.

Mạc Hàm khẽ nghiêng người nhìn lên khuôn cằm của Chu Viễn An, buồn rầu nói: "Em muốn làm chút gì đó cho Đào Duyệt, nhưng lại không biết nên làm gì…"

Chu Viễn An mỉm cười với cô: "Anh làm thay em là được, đều như nhau."

"Không giống nhau chút nào." Mạc Hàm lắc đầu: "Mình phạm sai lầm thì chỉ có thể tự mình sửa sai."

"Từ trước đến giờ em vẫn luôn tin vào câu nói "ác giả ác báo", đây chỉ là chưa đến lúc mà thôi." Cô lo lắng thở dài, nói tiếp: "Ngày nào Đào Duyệt còn chưa tha thứ cho em thì ngày đó lòng em vẫn còn nặng trĩu."

Chu Viễn An nói: "Cô ấy chỉ cần thêm một chút thời gian để đưa ra quyết định thôi…"

Mạc Hàm im lặng thật lâu.

Chu Viễn An an ủi: "Đào Đào trời sinh đã đa sầu đa cảm, nhưng không bao giờ muốn hại người, bây giờ quả thực cô ấy có thành kiến với em, nhưng sẽ không làm gì em đâu."

"Em không sợ cô ấy, mà em đang sợ chính bản thân mình." Tầm mắt Mạc Hàm nhìn ra ngoài cửa sổ không mục đích: "Không hiểu tại sao, hai ngày hôm nay em luôn cảm thấy bất an, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra."

Chu Viễn An suy nghĩ một lúc, hỏi: "Liệu có phải tháng này chu kỳ đến sớm?"

Mạc Hàm huých anh một cái: "Vẫn còn lâu!"

Chu Viễn An cười cười: "Tại dạo này em rảnh rỗi quá đó, cuộc sống không có mục tiêu, em thử tìm cho mình chút chuyện gì đó để làm xem."

Mạc Hàm thấp giọng: "… Có lẽ nên vậy."

Lời của Chu Viễn An cũng không phải là không có đạo lý.

Số tiền Mạc Hạo cho cô lần trước có thể đủ để cô và Mạc Tiểu Dương chi tiêu trong một năm, Chu Viễn An cũng thường xuyên mua đồ cho cô. Thời gian này cô không phải lo ăn lo mặc, thực sự là lười biếng hơn trước kia rất nhiều.

Lại nhìn sang vị thiên tài tiền đồ vô lượng đang đứng bên cạnh mình, kể từ sau buổi mít tinh lần trước, anh liền trở nên nổi tiếng khắp toàn trường, một bước lên mây như gió xuân.

Trước kia vẽ mười đồng một bức ký hoạ đúng là phí của trời, bây giờ anh chỉ cần tuỳ tiện vẽ một bản thiết kế là có thể bán với giá cao, thừa sức mua được cho Mạc Hàm một bộ trang điểm hàng hiệu.

Lúc mới bắt đầu quen nhau, khi kinh tế hai người vẫn còn độc lập thì thỉnh thoảng sẽ mời đối phương ăn một bữa cơm.

Nhưng hiện tại Chu Viễn An kiếm được nhiều tiền hơn hẳn cô, anh thường xuyên lặng lẽ nhét thêm tiền vào ví cô. Anh cứ cho rằng như vậy sẽ không bị Mạc Hàm phát hiện, nhưng lại không biết rằng với chuyện tiền nong thì cô lại vô cùng để ý.

Mạc Hàm thường xuyên có cảm giác như mình đang được một đại gia bao nuôi.

Có thể nói trắng ra là, Chu Viễn An cũng chỉ giống như cô, đều là một người thanh niên lần đầu xa nhà, dùng tiền của anh luôn khiến cô cảm thấy hổ thẹn.

Một mặt Mạc Hàm giả vờ hồ đồ nhận lấy tình yêu của anh, còn mặt khác cô lại cảm thấy bất lực với sự thay đổi này.

Cô biết rất rõ khả năng tiềm ẩn của Chu Viễn An, sau này khi bước vào xã hội thì chênh lệch giữa hai người sẽ chỉ càng ngày càng tăng mà thôi, sẽ rất khó để có thể chung sống một cách hoà hợp.

Một người đắc đạo, gà chó thăng thiên tuy không phải là chuyện xấu, nhưng từ trước đến nay Mạc Hàm chưa bao giờ muốn trở thành một người ăn bám.

Cô không dám nghĩ nhiều tới chuyện tương lai, càng nghĩ nhiều chỉ càng thấy sợ hãi mà thôi.

***

Sau khi về đến nhà, Chu Viễn An hướng dẫn Mạc Tiểu Dương làm bài tập, còn Mạc Hàm thì vào bếp chuẩn bị cơm tối.

Tối hôm nay Mạc Tiểu Dương luôn nhấp nhổm không yên, vừa rồi Tiểu Mật Phong gọi điện mời cậu đến dự sinh nhật của cô bé vào ngày mai, cậu bé vui đến quên trời đất, còn đâu tâm tình làm bài tập nữa, làm bài nào sai bài đó.

Sau bữa ăn tối, Mạc Hàm giúp cậu bé chuẩn bị tốt quần áo mặc ngày mai, lại cẩn thận sắp xếp xem sẽ chải kiểu tóc như thế nào, đi đôi giày ra sao.

Mặc dù Mạc Tiểu Dương không được ưa nhìn, nhưng có người chị gái Mạc Hàm này chăm sóc nên cũng được coi như một cậu bé sáng sủa.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Mạc Tiểu Dương hài lòng trở về phòng mình ngồi gập nghìn con hạc giấy, trước khi ngủ còn không quên chắp tay niệm Phật và uống hai cốc sữa bò lớn.

Lúc Mạc Hàm tắm xong ra ngoài thì Chu Viễn An đã nằm ở trên giường, chỉ bật một ngọn đèn ngủ, yên lặng xem từ điển.

Nghe tiếng bước chân của Mạc Hàm, anh ngẩng đầu lên mỉm cười với cô, gập sách lại cất sang một bên.

Mạc Hàm cởi áo choàng tắm xuống, trực tiếp leo lên giường.

Chu Viễn An một tay ôm lấy cô, một tay kéo tủ đầu giường ra tìm kiếm thứ gì đó.

Mạc Hàm khẽ nhíu mày, sẵng giọng: "Không dùng cái kia đâu."

Chu Viễn An kỳ quái nhìn cô: "Tại sao?"

"Không thoải mái chút nào, thô ráp lắm."

Chu Viễn An cân nhắc chốc lát, nhưng vì lý do an toàn nên nói: "Vẫn cứ dùng đi."

Mạc Hàm không chịu: "Mấy lần trước không dùng cũng đâu có chuyện gì đâu?"

Cô liên tục xúi giục, thế nhưng Chu Viễn An vẫn không bị lay động, cô bất mãn hất tay: "Nếu không thì không làm."

Chu Viễn An bất đắc dĩ nhìn cô: "Xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

Mạc Hàm cười hắc hắc: "Thì anh chịu trách nhiệm chứ sao."

"..."

Lại bắt đầu nói bậy nói bạ, Chu Viễn An không nghe cô nói nữa, tiện tay với lấy một cái, dễ dàng xé ra.

Mạc Hàm muốn chạy đã không kịp, Chu Viễn An vững vàng đè cô ở phía dưới, vén hết chăn lên, mạnh mẽ đâm thẳng vào, thế giới liền chỉ còn lại anh với cô.

Đến nửa đêm, sau niềm vui sướng tột đỉnh, Chu Viễn An ôm Mạc Hàm mệt đến không mở nổi mắt đi vào phòng tắm, lau sạch sẽ thân thể cả hai rồi mới ra ngoài.

Mạc Hàm vừa mệt mỏi lại vừa thoải mái, cả người mềm nhũn vùi vào trong chăn, không muốn nhúc nhích chút nào.

Chu Viễn An vẫn chưa đi ngủ, anh vặn nhỏ đèn ngủ, sau đó lại cầm quyển từ điển thật dày kia lên, chăm chú đọc.

Kế hoạch mỗi ngày của anh đều bị ba Chu quản lý nghiêm ngặt, không cho phép kéo dài tới ngày hôm sau.

Không biết đã ngủ bao lâu, bên tai Mạc Hàm mơ hồ vang lên tiếng lật giấy, cô cố gắng hé mắt ra hỏi: "Anh vẫn còn chưa đi ngủ sao?"

Chu Viễn An nói: "Xem xong mấy tờ này anh sẽ ngủ."

"Nghe nói anh muốn thi TOEFL?"

"Ừ."

Mạc Hàm không hỏi nữa, lại rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Mấy phút sau, cô mơ hồ nghe thấy tiếng Chu Viễn An tắt đèn, anh nhẹ nhàng nằm xuống sau lưng cô, vòng tay ôm cô vào lòng.

Ôm một hồi, anh thấp giọng nói bên tai cô: "Mạc Hàm, sau khi tốt nghiệp có lẽ anh sẽ xuất ngoại."

Mí mắt Mạc Hàm nặng trĩu, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, trả lời anh: "Không phải còn những hai, ba năm nữa sao, vẫn còn sớm."

"Không còn sớm nữa, hai, ba năm sẽ trôi qua trong nháy mắt."

Đầu óc Mạc Hàm vẫn mơ màng, Chu Viễn An vẫn tiếp tục nói, lời nói xuyên thẳng vào tai cô: "Nếu như xuất ngoại, em đi cùng với anh nhé?"

Mạc Hàm không thể tưởng tượng nổi: "Sao mà đi cùng được chứ?"

"Anh làm visa đi du học, em kết hôn với anh là sẽ có thể cùng đi."

Mạc Hàm nửa tỉnh nửa mê, Chu Viễn An nói không ngừng: "Anh sẽ cố gắng kiếm học bổng toàn phần, mỗi tháng sẽ được trợ cấp hai nghìn bảng Anh, rồi làm thêm mấy công việc nữa, em sẽ không phải chịu áp lực kinh tế quá lớn."

"Em thấy thế nào?" Đợi một hồi, anh dịu dàng hỏi: "Em nói gì đi, nếu em không đồng ý thì anh sẽ không đi."

"Kết hôn ư?" Mặc dù đang mơ màng nhưng Mạc Hàm vẫn cảm thấy thật buồn cười: "Ba anh có đồng ý không? Anh đã từng thấy thông gia nào quỳ xuống chân mình chưa?"

"..."

Sau đó Chu Viễn An nói gì cô cũng không nghe thấy nữa, giọng anh vừa nhỏ lại vừa trầm, giống như được truyền tới từ phương xa, không hề chân thật.

***

Sáng sớm ngày thứ hai, hội sinh viên có hoạt động nên Chu Viễn An phải dậy sớm để quay lại trường.

Mạc Hàm ngủ đến khi mặt trời lên ba con sào mới rời giường, sau khi cùng Mạc Tiểu Dương tuỳ tiện ăn vài thứ thì lên đường đưa cậu bé đến nhà Tiểu Mật Phong.

Một đám trẻ con cùng ăn uống chơi đùa, phụ huynh không muốn ở lại khiến chúng mất tự nhiên, Mạc Hàm hẹn sẽ đón Mạc Tiểu Dương lúc bốn giờ, sau đó rời đi.

Một mình rảnh rỗi không có việc gì làm, Mạc Hàm đi tản bộ xung quanh, lại vào rạp chiếu phim xem liền hai bộ phim điện ảnh.

Mắt thấy sắp đến giờ, cô đến chờ ở trước cửa nhà Tiểu Mật Phong.

Lúc gặp lại Mạc Tiểu Dương, mặt cậu bé cúi gằm, vẻ mặt ủ rũ như đưa đám, nước mắt vòng quanh.

Mạc Hàm sợ hết hồn, cuống quýt hỏi cậu: "Có chuyện gì? Ai bắt nạt em?"

Mạc Tiểu Dương lau nước mắt, đau lòng muốn chết nói: "Cậu ấy không yêu em, trong lòng cậu ấy căn bản không có em."

Mạc Hàm sửng sốt: "Ai?"

Mạc Tiểu Dương oa oa khóc lớn: "Tiểu Mật Phong."

Mạc Hàm không nhịn được phì cười, hỏi: "Em ấy làm gì em?"

Mạc Tiểu Dương than thở khóc lóc, thút tha thút thít nói: "Cậu ấy biết rõ em thích ăn hoàng đào, thế nhưng phần bánh ngọt có hoàng đào cậu ấy lại chia cho Trần Kiến Tường!… Phần của em chỉ toàn là kiwi, em ghét ăn kiwi nhất!"

"…"

Mạc Hàm còn tưởng chuyện gì to tát, hoá ra chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi như vậy.

Nhưng nhìn dáng vẻ như trời vừa sập của Mạc Tiểu Dương, thực sự vô cùng đáng thương.

Mạc Hàm cố gắng nhịn không dám cười, giơ tay xoa đầu cậu bé.

Cô đang muốn lên tiếng an ủi cậu thì đột nhiên sau lưng vang lên tiếng gọi: "Mạc Tiểu Dương!"

Mạc Hàm quay đầu lại, thấy một cô bé đang mỉm cười vui vẻ chạy nhanh về hướng này.

Cô bé chạy đến bên cạnh hai người, một tay giữ chặt làn váy tung bay, tay còn lại kín đáo đưa một chiếc lọ thuỷ tinh cho Mạc Tiểu Dương.

"Vừa nãy quên không đưa cho cậu, đây là hoàng đào nhập khẩu dì mình mang từ Hàn Quốc về, tặng cho cậu ăn đó."

Mạc Tiểu Dương sững sờ, ngay lập tức sau cơn mưa trời lại sáng, vui vẻ cười thành tiếng.

Cậu bé đưa hai tay lên nhận lấy chiếc lọ, lễ phép trả lời: "Cám ơn cậu."

"Không cần cám ơn." Mặt cô bé đỏ bừng, cũng có chút xấu hổ: "Mình phải về dọn vệ sinh cùng mẹ đây, mình đi nhé, hẹn gặp lại ở trường."

Mạc Tiểu Dương gật đầu như gà mổ thóc: "Được."

Tiểu Mật Phong xoay người chạy như bay.

Mạc Tiểu Dương ngây ngẩn nhìn chằm chằm theo bóng lưng của cô bé, đem lọ hoàng đào kia ôm vào trong ngực như bảo bối, một lúc lâu sau vẫn chưa hồi thần.

Mạc Hàm không khỏi cảm khái lắc đầu một cái, thế giới của học sinh tiểu học bây giờ, đúng thật là càng ngày càng khó hiểu…

***

Sau khi đưa Mạc Tiểu Dương về trường học, Mạc Hàm cũng ngồi xe quay lại Hoa Kỳ X.

Hôm nay đến phiên cô quét dọn phòng, nhân lúc những người khác vẫn chưa quay lại, cô vội quét sạch sẽ sàn nhà, sợ tí nữa đông người sẽ quét không sạch.

Lúc đi đổ rác, Mạc Hàm vô tình tìm được tờ rơi mà lần trước Liêu Quyên vứt đi.

Cô hơi do dự, sau khi chắc chắn xung quanh không có người, mới lén mở ra nhìn thử.

Trên thực tế hoạt động này do một công ty giải trí nào đó mở ra để tìm kiếm những gương mặt mới, mục tiêu nhắm vào tầng lớp sinh viên của các trường đại học, cao đẳng trong cả nước.

Đầu tiên tuyển chọn từ cấp trường, bỏ phiếu tìm ra những thí sinh được bầu nhiều nhất để tham gia tranh giải cấp thành phố, sau đó phải trải qua vô số sàng lọc, cuối cùng mới có thể tham dự giải toàn quốc.

Ca sĩ lọt vào top mười cả nước sẽ có cơ hội được ký hợp đồng với công ty giải trí để phát hành album.

Mạc Hàm nhớ tới lời Chu Viễn An nói: "Tại dạo này em rảnh rỗi quá đó, em thử tìm cho mình chút chuyện gì đó để làm xem."

Cô cầm tờ rơi, nhất thời nội tâm hơi dao động.

Đấu tranh tư tưởng một lúc, cô quyết định cứ cất tờ rơi này lại trước đã, sau này nếu rảnh sẽ từ từ nghiên cứu sau.

***

Tết thanh minh được nghỉ ba ngày, Chu Viễn An nhất định dẫn Mạc Hàm đi thắp hương bái Phật, cầu bình an.

Bọn họ ngồi xe ra ngoại ô, đi đến thăm một ngôi miếu được xây ở trong rừng sâu núi thẳm, rất ít người qua lại. Mặc dù ít hương khói nhưng có lẽ cũng đã được đến cả trăm tuổi.

Ngôi miếu cổ này không hề xa hoa tráng lệ, thậm chí có thể nói là hoang vu đổ nát. Tổng cộng cũng chỉ có một điện thờ và hai người trông coi. Dù cho hôm nay là ngày con cháu đi cúng bái tổ tiên nhưng cũng chỉ có lác đác đôi ba người đang thắp hương lễ bái trước cửa.

Chu Viễn An nắm tay Mạc Hàm, lúc đi đến dưới tán cây bồ đề lá xanh um tùm thì nhỏ giọng hướng dẫn cô: "Đợi tí nữa khi bước vào điện thì em hãy bước chân phải trước, chân trái sau. Trong điện không được ồn ào cười nói, không thể dùng ngón tay chỉ vào tượng Phật, lúc ra thì phải đi từ cửa hông của điện."

Mặc dù Mạc Hàm vừa đi vừa cười trêu anh mê tín, nhưng vẫn âm thầm ghi nhớ kỹ từng lời anh nói, làm đúng theo từng bước anh dạy.

Trong đại điện trang nghiêm, hương khói lượn lờ.

Chu Viễn An quỳ gối trước tượng Phật, hay tay thành kính chắp lại, trong miệng không ngừng niệm gì đó.

Hoàng hôn dần dần bao phủ cả vùng đất, ánh sáng cuối cùng lướt qua Đức Phật, nhuộm vàng khuôn mặt thanh tú của anh, như có thể rửa sạch hết tất cả những sai lầm và dơ bẩn.

Mạc Hàm chỉ đứng im bên cạnh ngắm nhìn khuôn mặt anh, chỉ như thế thôi nhưng cô cũng đã cảm thấy trong lòng bình yên vui vẻ, thoát ra khỏi những muộn phiền.

Chu Viễn An là một người rất tin Phật, tuy tính cách anh hướng nội nhưng không hề trống rỗng.

Trong hơn hai mươi năm qua, cho dù nhân duyên lạnh nhạt, luôn bị hiểu lầm, nhưng anh vẫn luôn coi mọi chuyện như gió thoảng mây bay, không quan tâm hơn thiệt.

Chỉ cần trong lòng luôn vững tin thì sẽ có một ngày chờ được mây tan nhìn thấy trăng sáng.

Có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi, đột nhiên Mạc Hàm cảm thấy nơi này là một nơi vô cùng thích hợp cho cuộc sống lâu dài.

Sau này nếu như có thời gian, cô cũng sẽ nguyện ý thường xuyên đến thắp hương ở chốn bình yên này, bỏ mặc phồn hoa, tìm về trái tim mình.

Lúc chuẩn bị rời khỏi miếu, Mạc Hàm chợt thấy đau bụng, vào nhà vệ sinh mới phát hiện ra bà dì đến thăm.

Cô thầm nhủ không tốt, trước kia có nghe người ta nói, khi phụ nữ đến kỳ kinh nguyệt thì phải kiêng kỵ không được đi lễ Phật, bởi vì cơ thể không sạch sẽ, là loại hành vi vô lễ.

Chu Viễn An đứng chờ ở bên ngoài, Mạc Hàm lo lắng đi ra kể lại chuyện đó với anh.

Chu Viễn An nghe xong thì cười cười, an ủi cô: "Chẳng qua đây chỉ là truyền miệng thôi, Phật độ lượng từ bi sẽ không trách tội đâu."

Mạc Hàm lại không cho là đúng.

Chuyện xảy ra sau này cũng đã chứng minh lo lắng của cô không phải là không có căn cứ.

Đến nay cô vẫn luôn cho rằng, nhất định là bởi vì ngày hôm đó cô đã vô tình xúc phạm đến thần linh, nên mới khiến tai ương rơi xuống đầu Mạc Tiểu Dương.

Hết chương 46.

Lời của Bê Ba: Mạc Tiểu Dương đáng thương lắm T^T

47. Chương 47: Cái Đồ Chu Viễn An Này, Lại Bắt Đầu Học Thói Gian Xảo Của Cô?

Biên tập: B3

Chương trình học của kỳ sau năm nhất đại học vất vả hơn rất nhiều, chỉ cần nhìn số lượng bài tập khổng lồ là có thể thấy được.

Mạc Hàm học khoa thiết kế hình ảnh nhân vật, nghe qua thì cô cảm thấy có lẽ là mình sẽ học giỏi, vì vốn dĩ cô tưởng là chỉ cần lên ý tưởng về việc trang điểm, phối hợp quần áo là có thể qua môn, nhưng học chuyên khoa nào đâu có đơn giản nông cạn như cô đã nghĩ.

Suốt nửa tháng nay Mạc Hàm phải cố nghĩ ra một đống bản vẽ thiết kế, càng là những bài tập phải dùng đến trí não thì sẽ càng khiến đầu óc căng thẳng đau nhức. Cô không có máy tính, nên chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của Chu Viễn An.

Chiều chủ nhật, Mạc Hàm ngồi trong phòng ký túc xá của Chu Viễn An, vừa gặm chuối vừa buồn bã ngồi trước máy tính.

PS, AI, CDR.. những phần mềm vẽ trên máy tính này Mạc Hàm đều mù tịt. Từ trước đến nay thầy giáo chỉ dạy lý thuyết chứ không dạy thực hành, rồi lại giao bài tập để cho bọn họ về nhà tự xoay sở.

Vốn cho rằng Chu Viễn An là người toàn năng sẽ có thể giúp đỡ mình, kết quả anh cũng chỉ là một người ngu nga ngu ngơ về máy tính, bình thường chỉ dùng máy tính để gõ một chút văn bản cho hội sinh viên, ngoài ra không còn gì khác.

Cuối cùng một cậu bạn học kỹ thuật ở chung phòng với Chu Viễn An không nhìn nổi nữa, đi đến vỗ vỗ vai anh: "Đi đi đi, để đó tôi làm giúp cho."

Chu Viễn An khiêm nhường đứng lên, bạn cùng phòng tiện thể ném cho anh một cái quần lót, mặc cả: "Cậu đi sấy quần áo giúp tôi đi."

Bước sang tháng tư, Đồng Quan liên tiếp đổ mưa.

Mấy ngày không có ánh nắng, thời tiết ẩm thấp, quần áo treo trên ban công không thể khô được.

Nữ sinh nhiều quần áo có thể không sợ hãi, nhưng đối với cánh nam sinh mà nói, trước giờ chỉ có hai bộ quần áo để mặc thay đổi thì ngay lập tức đã gặp khó khăn, không thể không dùng máy sấy tóc sấy khô.

Mấy người bạn chung phòng ký túc xá của Chu Viễn An rất biết tìm niềm vui trong đau khổ, ba người dùng chung một cái máy sấy tóc.

Một người cầm máy sấy tóc sấy một bên ống quần, một người dùng tay quạt quạt gió ở ống quần còn lại, có người lại càng đáng thương hơn, trực tiếp dùng giấy gấp thành cái quạt, ra sức quạt lấy quạt để.

Lúc này Chu Viễn An đang phải thay thế người bạn cùng phòng của mình, mặt đầy bất đắc dĩ cầm cái quạt nhỏ quạt quần lót cho hắn.

Loại cuộc sống hài hước vui vẻ này thật đáng để người ta học hỏi, Mạc Hàm ở bên cạnh cười đến eo cũng sắp gãy tới nơi.

Mạc Hàm ôm hộp ô mai bón cho anh, sau đó vừa ăn vừa hỏi: "Ngày mai em biểu diễn ở quán bar, anh có đến cổ vũ không?"

Chu Viễn An hỏi: "Hát bài gì vậy?"

"Những bài hát bình thường em hay hát chứ còn có thể hát bài nào."

Chu Viễn An nhất thời mím môi không nói.

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của anh, Mạc Hàm đụng đụng vào cánh tay anh: "Anh muốn nói gì thì nói đi."

Chu Viễn An trầm mặc chốc lát mới hỏi: "Không phải em nói sẽ viết tặng anh một bài hát sao? Viết xong chưa vậy?"

Vẻ mặt của anh giống như một đứa trẻ không được ăn kẹo, trong lòng bực bội nhưng lại cố nén không biểu hiện ra.

Mạc Hàm nhìn mà không khỏi buồn cười: "Đừng nóng mà, đang hoàn thiện rồi, anh chờ thêm một chút đi, còn phải chỉnh sửa lại cho hay hơn."

Chu Viễn An thoả hiệp gật đầu: "Được rồi."

"Vậy rốt cuộc ngày mai anh có tới hay không?" Ngay sau đó Mạc Hàm hỏi.

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một chút, nói: "Tối mai có giờ học, chắc là sẽ không đi được."

Mạc Hàm bất mãn bĩu môi, nghĩ tại sao giờ học của khoa kiến trúc lại nhiều như vậy, đến cả buổi tối cũng không được tự do.

Anh không có thời gian cũng đành chịu, không thể miễn cưỡng…

Khi bài tập được làm xong, Mạc Hàm cám ơn người bạn cùng phòng của Chu Viễn An sau đó quay trở lại ký túc xá nữ.

Mấy người kia vẫn đang cố gắng mò mẫm vật lộn với đống bài tập, Mạc Hàm thấp giọng cười hừ hừ, bỏ sơn móng tay ra làm móng, cái cảm giác hạnh phúc chính là như thế này đây.

***

Chiều tối ngày hôm sau, sau khi tan học Mạc Hàm dự định ngồi xe đến thẳng quán bar để nhập hội cùng với các thành viên khác trong ban nhạc.

Cổng trường cách trạm xe buýt một đoạn đường, cô cõng cây đàn guitar trên lưng thu hút bao nhiêu ánh mắt của những người xung quanh.

Lúc đứng chờ xe, tầm mắt cô vu vơ không mục đích nhìn sang bên phía làn đường đối diện, đột nhiên đồng tử hơi co lại.

Mạc Hàm dùng sức nheo mắt, không chắc chắn người mình đang thấy có phải là Chu Viễn An hay không.

Bên trong tiệm bánh ngọt ấm áp rộng rãi cách đây mười mét, anh đang ngồi ở chỗ gần cửa sổ, trong tay cầm ly trà sữa, ngồi cùng bàn với ba nữ sinh xinh đẹp.

Không biết bọn họ đang bàn luận chuyện gì, Chu Viễn An luôn mỉm cười gật đầu, bầu không khí nhìn qua vô cùng hoà hợp.

Mạc Hàm nhíu mày, máu dồn lên đến đỉnh đầu.

Đây chính là cái mà anh gọi là buổi tối có giờ học sao?

Ngay lập tức Mạc Hàm bỏ điện thoại ra gọi cho anh.

Cô thấy Chu Viễn An ở phía xa cầm điện thoại lên nhìn một cái, nói câu gì đó với mấy cô bạn gái đang ngồi đối diện, sau đó mới nhận điện thoại.

Mạc Hàm đi thẳng vào vấn đề: "Thực sự là tối nay anh có giờ học?"

Chu Viễn An trả lời: “Đúng thế, sao vậy?”

“Không sao hết.”

Mạc Hàm nói xong, lạnh lùng cúp điện thoại.

Cái đồ Chu Viễn An này, lại bắt đầu học thói gian xảo của cô?

Xe qua lại nườm nượp trên đường, đèn cho người đi bộ không biết bao giờ mới chuyển xanh.

Mạc Hàm khoanh tay nhìn chằm chằm vào Chu Viễn An đang ung dung ở phía đối diện, tức giận trong lòng dần dần xẹp xuống theo thời gian.

Một lát sau, xe buýt chậm rãi dừng lại ven đường, Mạc Hàm do dự mấy giây, lại quay sang nhìn Chu Viễn An một cái, cuối cùng quyết định lên xe.

Tạm thời cô cứ nhịn trước đã vậy, đợi khi trở về sẽ tính sổ với anh sau.

***

Khi đến cửa quán bar, các thành viên khác đều đã đến rất đúng giờ, chờ Mạc Hàm nhập hội, đông đủ cả nhóm thì bọn họ bắt đầu vào trong bằng cửa hông.

Nhắc tới cũng khéo, đêm hôm đó Mạc Hàm lại biểu diễn đúng bài “Bắt Đầu Hiểu Ra” của Tôn Yến Tư.

”Tin rằng chỉ là anh sợ tổn thương em.

Chứ không phải là đang lừa dối em.

Khi quá yêu một ai đó thì sao có thể đành lòng?

Bị đánh thức khỏi giấc mơ.

Rồi lại tuyên bố rằng hạnh phúc sẽ không thể đến với em.”

Lúc chọn tập bài hát này là lúc cô mới quay lại từ Phu Châu, khi đó cô vẫn đang cảm thấy áy náy với Đào Duyệt, cảm thấy nghi ngờ Chu Viễn An, từng lời ca đều phản ánh đúng với tâm trạng của cô bấy giờ.

Có lẽ đêm nay là tức cảnh sinh tình, mâu thuẫn cùng chua xót đã rất lâu rồi mới quay lại chiếm lĩnh trái tim cô, giọng hát càng trở nên da diết đau khổ.

Mạc Hàm có chút phiền chán với chính bản thân mình, dạo gần đây chỉ cần một chút gì đó không vừa ý là đã khiến nội tâm cô bất ổn. Nhất là những chuyện có liên quan đến Chu Viễn An, động một chút là giấm bay lung tung.

Cô bắt đầu muốn độc chiếm sự dịu dàng của anh, lại quên mất ước nguyện ban đầu của mình chính là hy vọng anh có thể mở lòng với người khác, có thêm nhiều bạn bè.

Tham lam là bệnh chung của con người, tham lam khiến con người ta trở nên mù quáng, mâu thuẫn, thế nhưng lại không có cách nào dứt bỏ.

Một chữ tình, khi đã dính phải thì đều giống như một ly rượu độc.

Không có thuốc giải, chỉ có thể để nó thối nát ở trong bụng, sau đó bản thân tự mình tiêu hoá.

Sau buổi biểu diễn, Đại K vừa cất đàn vừa nói chuyện với Mạc Hàm: “Sao hôm nay Mạc gia có thể hát bài hát này thê lương đến như vậy? Chẳng lẽ là thất tình rồi sao?”

A Phong lén trừng mắt với hắn, rồi nhìn về phía Mạc Hàm, lựa lời hỏi chuyện: “Sao hôm nay không thấy Tiểu An đến cùng cậu?”

Mạc Hàm “Hừ” một tiếng, tức giận đi xuống sân khấu: “Anh ta còn bận tiếp mỹ nữ, nào có thời gian để ý đến tôi.”

Lúc cả hội đi ra đằng cửa sau, đột nhiên di động Mạc Hàm vang lên.

Cô giật mình, lấy điện thoại ra xem, thế nhưng người gọi đến lại là thầy Trịnh.

Mạc Hàm không biết cảm giác lúc này của mình là thất vọng hay khẩn trương, nhưng đoán là Mạc Tiểu Dương đã gây ra hoạ nên vội vàng nhấc máy.

Thầy Trịnh mang đến cho cô một tin dữ: "Từ sáng sớm hôm nay Mạc Tiểu Dương đã bắt đầu sốt cao không thể hạ, vừa rồi đã ngất xỉu, tôi đang trên đường đưa em ấy đến bệnh viện, cô cũng mau đến đi."

***

Mặc dù đã qua giờ cao điểm nhưng trung tâm thành phố vẫn đang tắc đường, Mạc Hàm mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới chạy được đến bệnh viện.

Lúc nhìn thấy Mạc Tiểu Dương thì cậu bé đã bị đưa vào phòng cách ly, các y tá được trang bị đầy đủ đang đứng xunh quanh, điều chỉnh tốc độ dây truyền nước.

Mạc Tiểu Dương nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hai má gầy lõm xuống.

Cho dù đang mê mang nhưng cậu bé vẫn cau mày, vẻ mặt như đang vô cùng đau đớn thống khổ.

Mạc Hàm dán sát mặt vào lớp kính thuỷ tinh, nhìn cậu bé đang phải cô độc chịu đựng một mình, giơ tay ra nhưng không tài nào chạm đến được, trái tim cô như bị xiết chặt.

Thầy Trịnh đứng ở phía sau lưng cô, nhẹ giọng nói: "Bác sỹ đã chẩn đoán sơ bộ, nói có thể là viêm màng não."

"Viêm màng não?" Mạc Hàm lặp đi lặp lại cái danh từ xa lạ này: "Tại sao em ấy có thể bị như vậy…?"

"Tôi cũng không rõ." Thầy Trịnh nói: "Sáng hôm nay em ấy không lên lớp, tôi đến phòng ngủ kiểm tra thì thấy em ấy phát sốt, liền đưa đến phòng y tế tiêm thuốc, không ngờ rằng đến buổi chiều tình hình lại trở nên nghiêm trọng…"

Mạc Hàm cắn môi gật đầu, trong lòng càng thêm lo lắng bất an.

Thầy Trịnh còn phải quay lại làm việc, sau khi giao Mạc Tiểu Dương cho Mạc Hàm thì không thể không rời đi trước.

Sau đó Mạc Hàm tìm gặp bác sỹ điều trị cho Mạc Tiểu Dương để hỏi thăm tình hình rõ ràng.

Bác sỹ là một người đàn ông trung niên, ông cầm giấy xét nghiệm máu của Mạc Tiểu Dương ở trong tay, cau mày trầm tư.

Ông hỏi thẳng: "Tôi đã xem qua trường hợp này, cậu bé là người có HIV sao?"

Mạc Hàm gật đầu: "… Vâng."

Bác sỹ bắt đầu phân tích: "Qua kết quả xét nghiệm máu, tôi thấy CD4 của cậu bé đã thấp dưới hai con số, tình hình không lạc quan chút nào, rất có khả năng là đã tiến vào thời kỳ phát bệnh."

Trong đầu Mạc Hàm nổ đùng một tiếng, điều cô lo sợ nhất cuối cùng vẫn tới.

Bác sỹ lại nói tiếp: "Ngày mai sẽ kiểm tra lại lần nữa, một khi đã chắc chắn rằng bắt đầu tiến vào giai đoạn phát bệnh thì HIV sẽ dần phá huỷ hệ thống miễn dịch của cậu bé, hiện tại viêm não cũng chỉ là một trong các triệu chứng thôi, sau này sẽ càng có thêm nhiều bệnh hơn nữa."

Những người làm việc ở đây lâu dài họ đã quá quen với cảnh sinh ly tử biệt, cho dù đối mặt với tình huống ác liệt nhất thì thái độ của họ vẫn luôn bình tĩnh thản nhiên.

Nhưng Mạc Hàm thì không được như thế, nghe bác sỹ nói một hồi khiến cô sợ hết hồn hết vía, bàn tay không kìm chế được mà run lẩy bẩy.

Cô phải mất một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, chậm chạp hỏi: "Nếu như thực sự là phát bệnh như lời bác sỹ nói… thì em ấy còn có thể sống bao lâu?"

Bác sỹ trả lời: "Chuyện này khó có thể nói trước, nếu ngắn thì chưa đến nửa năm, dài hơn thì khoảng hai năm."

Mặc dù Mạc Hàm đã sớm tìm hiểu những thông tin tương tự như thế này qua mạng internet, nhưng là từ chính miệng bác sỹ chuyên môn nói ra thì lại như sấm đánh bên tai.

Sau khi bác sỹ thông báo với Mạc Hàm khả năng xấu nhất có thể xảy ra thì lại an ủi cô vài câu: "Đừng vì thấy bệnh nhân bước vào thời kỳ phát bệnh mà từ bỏ chữa trị, tôi đã từng gặp một số ít những trường hợp bệnh nhân trong thời điểm nguy cấp nhất chỉ số CD4 chỉ còn lại một chữ số, nhưng sau khi được điều trị lâu dài thì lại khôi phục thành hơn hai trăm."

"Vâng, nhất định chúng tôi sẽ phối hợp chữa trị." Mạc Hàm gật đầu, chần chừ một lát mới hỏi: "Tôi cần phải chuẩn bị khoảng bao nhiêu tiền để chữa bệnh?"

"Nhà nước sẽ tiếp tục cung cấp miễn phí thuốc kháng virus cho mọi người, nhưng chi phí điều trị thì gia đình cô vẫn phải trả." Suy nghĩ thêm một lát, bác sỹ nói: "Tạm thời có lẽ hết khoảng một trăm nghìn đi."

Mạc Hàm lại lẳng lặng gật đầu: "… Được, tôi sẽ mau chóng chuẩn bị."

***

Đêm hôm đó Mạc Hàm không quay trở về trường học, mà xin thầy hướng dẫn nghỉ học về nhà.

Sau khi xong chuyện Chu Viễn An gọi điện thoại cho cô nhưng không thể gọi được. Ngay sau đó anh tới hỏi bạn cùng phòng của cô thì mới biết được tối nay Mạc Hàm không về ký túc xá.

Đêm khuya Chu Viễn An bắt xe chạy tới nhà cô, nhấn chuông cửa một lúc lâu, bên trong không hề có động tĩnh gì.

Anh lấy chìa khoá riêng của mình ra, mở cửa bước vào, lúc đèn trong phòng được bật lên thì quả nhiên thấy Mạc Hàm đang ở đây.

Cô ngồi trong phòng khách, vùi đầu vào máy tính. Trên bàn bày ngổn ngang nào là sổ tiết kiệm nào là thẻ tín dụng, còn có một đống tiền giấy và tiền xu.

Chu Viễn An đi đến trước mặt, cất giọng gọi tên cô.

Cô cũng không buồn nhìn anh lấy một cái.

Mạc Hàm biết Chu Viễn An tìm tới, trước khi vào bệnh viện thì cô đang rất bức bối tức giận, quyết tâm muốn cãi nhau với anh một trận. Nhưng bây giờ thì hoàn toàn không còn tâm trạng nào mà nghĩ đến việc đó.

Chu Viễn An đứng bên cạnh lên tiếng hồi lâu, cô mới cất giọng kỳ quái hỏi anh: "Chuyện gì? Tan học rồi sao?"

Chu Viễn An chớp mắt, ngây ngốc: "Tan học gì cơ?"

"Giờ học đó." Mạc Hàm cất tiền xong, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: "Em thấy anh được học cùng ba cô giáo xinh đẹp mà, thật là diễm phúc làm sao."

Chu Viễn An không hiểu cô lại đang nói bậy cái gì, anh ung dung kéo cái ghế bên cạnh cô ra, ngồi xuống nói: "Sắp tới hội sinh viên có tổ chức một hoạt động lớn cần xin tài trợ. Tối hôm nay hội trưởng của bọn anh có hẹn gặp mặt với công ty chủ quản để bàn bạc, liền bảo anh theo để học hỏi một chút."

Anh hơi ngừng lại, như nghĩ ra gì đó: "Em thấy anh hả?"

Mạc Hàm sững sờ.

Một lúc sau cô mới phản ứng được, không nhịn được mà lắc đầu tự giễu.

Hoá ra anh nói "Có giờ học" chính là "Có khách." (*) Chỉ trách cô tự suy nghĩ bậy bạ, mất công khó chịu suốt từ tối đến giờ.

(*) "Có giờ học": . "Có khách": . Cả hai đều phát âm là: "yǒu kè" nên Mạc Hàm nghe nhầm.

Suy cho cùng thì đã mất niềm tin một lần nên trong tiềm thức mới không còn tín nhiệm anh như xưa.

Mạc Hàm lo lắng thở dài, nếu như bệnh của Mạc Tiểu Dương cũng chỉ là một sự nhầm lẫn thì tốt biết bao nhiêu…

Thế nhưng trên cõi đời này nào có nhiều sự tình cờ như vậy?

Cô tiến sát lại gần Chu Viễn An, đưa tay ôm lấy anh, nhẹ nhàng áp mặt vào trong ngực anh.

Khi tâm trạng dần trở nên bình tĩnh, cô cất giọng bực bội: "Đều tại anh."

Chu Viễn An vô tội: "Anh làm sao?"

Mạc Hàm tố cáo: "Anh hại em tâm phiền ý loạn, được cái này mất cái kia, bỏ quên cây đàn guitar ở bệnh viện mất rồi."

Chu Viễn An đang định đáp lời thì nghe thấy câu cuối, hơi nhíu mày: "Em đến bệnh viện?"

Mạc Hàm im lặng một lúc lâu, xoay mặt sang hướng khác vùi vào lòng anh.

Chu Viễn An không biết cô lại đang bày trò gì, yên lặng chờ cô lên tiếng.

Không biết đã qua bao lâu, anh cảm giác được ngực ướt một mảnh, từng nỗi buồn của cô cũng theo đó chảy vào trong trái tim anh.

Chẳng qua chỉ là cây đàn guitar thôi mà, sao lại khiến cô buồn bã như vậy?

Mạc Hàm thút thít: "Mạc Tiểu Dương bị bệnh."

Hết chương 47.

48. Chương 48: Thứ Tình Cảm Thuần Khiết Nhất

Biên tập: B3

Hai ngày sau, Mạc Tiểu Dương được chuyển từ phòng cách ly ra phòng bệnh thường. Sau đó cậu bé phải uống thuốc thêm nửa tháng mới thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, CD4 miễn cưỡng khôi phục ba con số, cũng đã tạm cắt cơn sốt.

Vì để chăm sóc cậu bé nên mỗi ngày Mạc Hàm đều phải chạy tới chạy lui giữa trường học và bệnh viện, cả người gầy xọp hẳn đi.

Một trăm nghìn tiền chữa bệnh đối với cô mà nói chính là con số không tưởng, số tiền Mạc Hạo cho cũng chỉ còn lại hơn mười nghìn. Chu Viễn An nói rằng sẽ cố gắng giúp cô gom đủ, cô lại mượn thêm một chút của các bạn bè xung quanh. Thế nhưng vẫn không góp được đủ một trăm nghìn.

Huống hồ một trăm nghìn này cũng chỉ là số tiền mà bác sỹ tạm tính mà thôi, chi phí chữa bệnh sau này chắc chắn sẽ là một con số lớn đến mức không thể tính được.

Mạc Hàm hiểu rất rõ điều này, trừ khi bây giờ có một đống tiền lớn rơi từ trên trời xuống thì may ra mới có thể thay đổi cục diện.

Rốt cục thì trong ngày đăng ký cuối cùng của cuộc thi ca sỹ, cô đã đến ghi danh, muốn hy vọng một chút nào đó về khoản tiền thưởng.

Tuyển chọn trong trường đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ, không cần tập luyện cũng dễ dàng lọt vào vòng ba.

Cuộc tranh tài tiếp theo là cấp thành phố, Mạc Hàm chuẩn bị mấy ca khúc tiếng Anh, nhưng phát âm tiếng Anh của cô quá tệ nên đành phải nhờ Chu Viễn An uốn nắn.

Chu Viễn An dạy thì cứ dạy, cô có nhớ được hay không thì lại là chuyện khác. Mạc Hàm mất gốc từ đầu, không đọc được rất nhiều từ đơn, chỉ có thể dựa theo cách phát âm của chữ Hán.

Dạo gần đây Chu Viễn An cũng bận đến tối tăm mặt mũi, phần lớn thời gian anh đều cắm mặt ở trong phòng không hề ra ngoài.

Mỗi lần Mạc Hàm đi tìm anh đều thấy trên bàn anh có một đống gỗ vụn và bụi bặm, đến cô cũng không nhịn được mà hắt xì, thế mà không hiểu tại sao cái người bị viêm mũi nặng như anh vẫn chịu được.

Nghe Chu Viễn An nói, anh mua mấy quyển sách hướng dẫn để chuẩn bị làm một cây đàn guitar.

Mạc Hàm nghe xong thì giật mình: "Guitar? Cái loại có thể đánh được sao? Hay là chỉ để trưng bày?"

"Đương nhiên là loại có thể đánh được." Chu Viễn An nói.

Mí mắt Mạc Hàm giật giật: "… Anh định làm trong bao lâu?"

Anh cẩn thận ước tính: "Ít nhất cũng phải ba tháng."

Mạc Hàm không tin tưởng lắm: "Anh chắc chắn là mình có thể làm được?"

"Cứ thử một chút xem sao." Chu Viễn An cũng không dám khẳng định.

Không phải là Mạc Hàm đang muốn tạt cho anh một cốc nước lạnh, nhưng để làm được một chiếc đàn guitar chất lượng tốt thì ngay từ công đoạn chọn vật liệu đến công đoạn lắp ghép đều phải trải qua những quy trình rất nghiêm ngặt. Nói chung là phức tạp đến không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần một chút sai sót thôi thì âm thanh phát ra sẽ chênh lệch đến một trăm linh tám nghìn cây số.

Dù sao Chu Viễn An cũng không phải là dân chuyên nghiệp, rất khó có thể nắm bắt được những kỹ xảo đó.

Mạc Hàm không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng cũng không hề ngăn cản anh.

Tháng này Chu Viễn An học qua cách tạo khối, sử dụng các nguyên vật liệu như đất sét, gỗ và giấy báo để thực hành.

Những lúc rảnh rỗi anh thường làm cho Mạc Hàm mấy thứ đồ chơi nhỏ. Ban đầu chỉ là những chiếc hộp đất thô kệch, sau đó dần dần chuyển sang làm thành cây sáo, kèn harmonica, dạo gần nhất anh đã bắt đầu tự mình điêu khắc những con rối nhỏ.

Anh đã khiến cho nhận thức của Mạc Hàm thay đổi, khiến cô không thể không nhìn bằng một con mắt khác, người khéo tay đến như vậy, có khi sẽ thực sự làm ra được một cây đàn guitar.

***

Cuộc tranh tài của Mạc Hàm diễn ra vô cùng thuận lợi, mặc dù quy định của cuộc thi là thí sinh chỉ có thể hát đơn ca, nhưng để thu hút khán giả thì Mạc Hàm cần thêm một người chơi đàn guitar có thể phối hợp ăn ý với mình.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chọn Vương Lâm.

Dù Vương Lâm là tay bass, nhưng khi nhập môn thì lại học đàn guitar, hôm nay chơi lại, phối hợp với Mạc Hàm cũng không tệ lắm.

Hắn là sinh viên khoa báo chí, viết bản thảo còn bận hơn nhiều so với học thiết kế, thế nhưng hắn vẫn rất trượng nghĩa đáp ứng mỗi cuối tuần đều bớt chút thời gian đến tập luyện với Mạc Hàm.

Mạc Hàm hẹn hắn hai giờ chiều ở phòng luyện thanh.

Lúc Vương Lâm đi vệ sinh về lại dắt theo một người đã lâu không gặp.

Hắn dắt Lý Việt Hải tới, vui mừng nói: "Mau nhìn xem tôi gặp ai này, thật là trùng hợp!"

Lý Việt Hải đứng ở phía sau mỉm cười với Mạc Hàm, Mạc Hàm cũng gật đầu với hắn.

Không biết đã bao lâu rồi Mạc Hàm chưa gặp Lý Việt Hải.

Thực ra cũng không phải là cô không hề có chút tin tức nào của hắn, lúc uống rượu thường xuyên nghe mấy người trong ban nhạc nói về hắn.

Cô biết rõ dạo này hắn sống khá tốt, cha mẹ để lại một số tài sản, hơn nữa Lâm Đoá Nhi là một hậu phương vững chắc, có thể bảo vệ hắn cả đời không phải lo cơm áo.

Thế nhưng nhìn qua lại cảm thấy hắn chẳng sung sướng gì.

Hai lông mày cứ luôn nhăn lại, giống như một chú chim đang bị giam cầm, nhưng cũng không biết đến tột cùng thì thứ gì đang cầm tù hắn.

Vương Lâm nói oang oang: "Cậu biết không Hải điểu? Mạc gia tham dự cuộc thi tài năng đó, tương lai sẽ phải làm đại minh tinh rồi!"

Khả năng chém gió của tên này không khác gì Đại K, Mạc Hàm mắng hắn: "Đừng có nằm mơ giữa ban ngày."

Lý Việt Hải nói: "Tôi biết, tôi có đi xem cuộc thi."

Mạc Hàm nghe vậy thì nhìn về phía hắn, mấy giây sau mới hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Lý Việt Hải gật đầu: "Rất tốt."

Ngày đó bọn họ tập luyện một bài tiếng Anh, thời cấp ba thành tích học tập của Vương Lâm khá tốt, rap hết sức điêu luyện. Mặt khác, tâm trạng của Mạc Hàm không ổn định, liên tục gây ra sai sót, lúc thì lệch tông lúc thì quên lời.

Lý Việt Hải đứng ở bên cạnh xem một lúc, không hề có ý định trách móc Mạc Hàm. Ngược lại đi về phía Vương Lâm, nhận lấy đàn guitar ôm vào lòng mình.

"Vừa rồi em hát có vài nốt không chuẩn, để anh làm mẫu cho một lần."

Lý Việt Hải lập tức sửa những chỗ sai, lại biểu diễn thêm một đoạn.

Sau khi hát xong, Vương Lâm lắc lắc đầu, cảm thấy thua kém: "Tốc độ tay của Hải điểu thực sự là nước chảy mây trôi, tại sao tôi độc thân nhiều năm như vậy mà vẫn không nhanh được bằng cậu hả?" Bê:ý của ẻm là ẻm quay tay nhiều hơn Hải điểu đó =)))))))

Lý Việt Hải: "…"

Mạc Hàm: "…"

Sau lần đó, Lý Việt Hải thường xuyên tới phòng luyện thanh xem bọn họ tập luyện, nhưng mỗi lần cũng chỉ ở lại chừng nửa tiếng rồi vội vã rời đi.

Dẫu sao hắn cũng từng là trưởng nhóm và hát chính của ban nhạc, sẽ đưa ra được những góp ý chuẩn xác, giúp đỡ Mạc Hàm và Vương Lâm rất nhiều.

Nhiều lần, trong đầu Vương Lâm nảy ra cái suy nghĩ: "Tôi có cảm giác như Hải điểu biết rõ bài này hơn tôi, hơn nữa cậu ta cũng đàn tốt hơn tôi, nếu không hai người thử hợp tác xem sao?"

Hắn lại nói tiếp: "Sắp tới tôi phải đi thực tế một chuyến, chắc sẽ không tới tập luyện được nữa, hay Hải điểu tới giúp đi!"

Mạc Hàm không lên tiếng, quay đầu nhìn về phía Lý Việt Hải, trong lòng cũng đang thầm cân nhắc.

Nhưng Lý Việt Hải lại tỏ rõ thái độ: "Gần đây tôi cũng đang bận nhiều việc, phải chuẩn bị cho cuộc thi IELTS, không có thời gian đụng vào guitar đâu."

Lời nói của hắn rất uyển chuyển, nhưng cũng chính là đang tỏ ý từ chối.

Vương Lâm ngẩn người: "Thi IELTS làm gì? Cậu muốn xuất ngoại sao?"

Lý Việt Hải gật đầu: "Ừ."

"Quyết định khi nào vậy?" Vương Lâm cực kỳ hoảng sợ: "Cậu xuất ngoại một mình? Có còn trở về không?"

Lý Việt Hải như có như không nhìn về phía Mạc Hàm, mấy giây sau mới nhẹ giọng: "Đi cùng Lâm Đoá Nhi."

Mạc Hàm trầm ngâm không nói, trong lòng cô thầm nghĩ, cái thời đại gì đây, sao ai cũng muốn xuất ngoại vậy?

Một lát sau, Mạc Hàm mở miệng nói: "Không sao đâu Vương Lâm, cậu bận gì thì cứ đi trước đi, cùng lắm thì để bài này cho vòng sau, tôi chỉ cần đủ điểm an toàn thôi."

Vương Lâm suy tư một lát, cuối cùng gật đầu: "Được."

***

Mạc Tiểu Dương nằm viện hơn một tháng, bệnh tình triền miên, hoàn toàn không còn khả năng tiếp tục đi học.

Cơ thể mình xảy ra vấn đề lớn như vậy, Mạc Tiểu Dương không thể không phát hiện ra chút nào. Mạc Hàm không thể nói cho cậu bé biết toàn bộ sự thật, nhưng cũng không đành lòng giấu diếm.

Mẹ ruột của cậu bé chẳng cho cậu được bất cứ thứ gì, chỉ để lại cho cậu một cơ thể bệnh tật cùng đau đớn. Đối với một đứa trẻ mới gần tám tuổi mà nói thì, làm sao có thể chịu đựng được sự thật tàn khốc như vậy.

Mạc Hàm chỉ dám nói qua loa với cậu bé: "Em đang bị một căn bệnh tương đối đặc biệt, không phải là cảm mạo nóng sốt thông thường, thế nên phải ở lại bệnh viện một thời gian."

Mạc Tiểu Dương hỏi: "Vậy em sẽ phải ở bao lâu?"

"Chắc là khoảng nửa năm."

Mạc Tiểu Dương nghe vậy thì mặt như đưa đám, chuyện cậu bé đang quan tâm nhất bây giờ là: "Thế chẳng phải sẽ rất lâu em không được gặp Tiểu Mật Phong sao?"

"Đúng vậy."

Mạc Tiểu Dương ra vẻ cụ non thở dài một hơi: "Đúng là ông trời trêu ngươi, lần này em khó khăn lắm mới được ngồi cùng một bàn với Tiểu Mật Phong, cuối cùng vừa ngồi được có mấy ngày đã bị bệnh."

Mạc Hàm dở khóc dở cười: "Em thích người ta như vậy sao?"

Mạc Tiểu Dương trịnh trọng gật đầu: "Vâng!"

"Vậy Tiểu Mật Phong có thích em không?"

Cậu bé hơi do dự, cuối cùng cũng gật đầu khẳng định: "Có!"

Mạc Hàm buồn cười: "Sao em tự tin thế?"

Mạc Tiểu Dương nói: "Mỗi khi bọn em chơi trò gia đình thì Tiểu Mật Phong luôn đóng vai mẹ, cho em đóng vai ba."

"Như thế là thích em sao?" Mạc Hàm nhớ tới cậu tình địch kia của cậu bé, hỏi: "Vậy Trần Kiến Tường thì đóng vai gì?"

Mạc Tiểu Dương nói: "Cậu ấy đóng vai con trai."

Mạc Hàm không nhịn được cất tiếng cười to.

Sau khi nói đùa với cậu bé một trận, tâm tình Mạc Hàm lại càng trở nên nặng nề.

Trẻ con bây giờ đều trưởng thành sớm, nhất định trong tương lai Mạc Tiểu Dương sẽ là một người đa tình, Mạc Hàm không thể không dặn trước: "Sau này em không nên chơi trò gia đình với Tiểu Mật Phong nữa, cũng không được phép tiếp xúc quá thân mật với em ấy, biết không?"

Khi nói tới đây, cô ho khan một tiếng: "Đặc biệt là… Đừng có bắt chước những hành động của chị với anh Tiểu An, tuyệt đối không thể."

Mạc Tiểu Dương không hiểu lắm, hai mắt mở to: "Tại sao?"

Mạc Hàm tắc nghẹn hồi lâu, mới nói: "Em bị bệnh, sẽ lây sang cho Tiểu Mật Phong, em muốn em ấy cũng sẽ bị cảm mạo nóng sốt sao?"

“Không muốn.” Mạc Tiểu Dương lập tức lắc đầu.

“Vậy em có nghe lời chị không?”

“Có.”

***

Cuối tuần này, Tiểu Mật Phong cùng cha mẹ tới bệnh viện thăm Mạc Tiểu Dương.

Từ khi Mạc Tiểu Dương phát bệnh đến bây giờ, ngoại trừ thầy Trịnh cùng mấy thầy cô trong ban giám hiệu thì không có bạn học nào tới thăm cậu bé cả.

Trẻ con không hiểu lòng người hiểm ác, nhưng các bậc phụ huynh thì không thể không đề phòng cho con em mình.

Thế kỷ hai mươi mốt, trong thời đại công nghệ thông tin phát triển, mặc dù đại đa số mọi người đều hiểu biết về các con đường có thể lây truyền AIDS, nhưng trong thâm tâm họ vẫn không muốn để cho con cái mình phải tiếp xúc với bất kỳ nguy hiểm, rủi ro nào.

Cũng do Tiểu Mật Phong về nhà khóc nháo rất lâu nên mới được ba mẹ đồng ý dẫn đến bệnh viện một chuyến.

Sợ con gái bảo bối của mình gặp phải chuyện gì, cha mẹ Tiểu Mật Phong cho cô bé đeo khẩu trang thật dày, găng tay khử trùng, hơn nữa còn không cho phép cô bé tới quá gần Mạc Tiểu Dương, hai người chỉ có thể nói chuyện từ xa.

Mạc Tiểu Dương cảm nhận được thái độ lãnh đạm của cô chú nên rầu rĩ không vui, ít nói hơn hẳn.

Sau đó mẹ Tiểu Mật Phong đi vệ sinh, chỉ còn lại một mình ba cô bé.

Tiểu Mật Phong là một đứa trẻ nhanh trí, thấy vậy thì liên tục kéo ống quần ba mình, làm nũng nói muốn uống sữa chua.

Cô bé cứ mè nheo nhõng nhẽo mãi, cuối cùng ba cô bé đành phải đáp ứng đi mua, trước khi đi lại cẩn thận nhờ Mạc Hàm trông coi cô bé giúp anh ta.

Sau khi ba đi, Tiểu Mật Phong vội vàng chạy về phía Mạc Tiểu Dương.

Mạc Hàm đang muốn ngăn cản thì Tiểu Mật Phong quay lại nhìn cô bằng ánh mắt cầu khẩn: “Dì ơi, cháu chỉ muốn được cầm tay Mạc Tiểu Dương thôi. Cháu biết mẹ cháu gạt cháu, thầy Trịnh nói là bệnh này dù ăn cơm cùng nhau cũng sẽ không có vấn đề gì hết.”

“…” Bước chân Mạc Hàm sững lại, không nói nên lời.

Tiểu Mật Phong đã chạy nhanh tới mép giường của Mạc Tiểu Dương, bàn tay nhỏ bé gầy trơ cả xương của Mạc Tiểu Dương thò ra khỏi chăn, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay út của cô bé.

Tiểu Mật Phong nhét một con búp bê Barbie vào lòng Mạc Tiểu Dương, nói: “Mình cho mỹ nhân đến ở cùng với cậu nè.”

Mạc Tiểu Dương cúi đầu nhìn con búp bê, vẻ mặt xúc động, cuối cùng nở nụ cười nhàn nhạt.

Đột nhiên cậu bé nghĩ tới cái gì đó, liền rút tay mình về, vẻ mặt nghiêm túc: “Mình không thể tiếp xúc quá gần với cậu, sẽ khiến cậu lây bệnh.”

“Không sao đâu mà, Mạc Tiểu Dương.”

Mạc Tiểu Dương quay lưng lại với cô bé: “Không được, mình vẫn chưa khỏi bệnh.”

Tiểu Mật Phong lại chạy sang bên kia giường: “Mình không sợ.”

Trẻ con luôn nhìn nhận mọi việc theo hướng tích cực, cho dù bị bệnh, thì chắc chắn sẽ có một ngày khỏi.

Cho nên bị bệnh không đáng sợ, đáng sợ chính là phải tiêm thuốc.

Mạc Tiểu Dương vẫn trả lại búp bê cho cô bé, nhỏ giọng nói: "Sau này… cậu cho Trần Kiến Tường đóng vai ba đi."

Tiểu Mật Phong cố chấp nói: "Không, mình muốn cậu cơ."

Tiểu Mật Phong đặt búp bê Barbie lên giường, Mạc Tiểu Dương lại trả lại.

Hai người cứ giằng co như vậy một hồi, cuối cùng do cơ thể Mạc Tiểu Dương vẫn còn mệt mỏi, không thể chống đỡ được nữa nên bị thua cuộc.

Tiểu Mật Phong đau lòng chải đầu cho búp bê Barbie, trách móc: "Cậu nhìn xem, cậu làm rớt cả đầu của mỹ nữ rồi."

Mạc Tiểu Dương: "…"

Mắt thấy ba mẹ sắp quay trở lại, Tiểu Mật Phong liếc trộm Mạc Hàm một cái, Mạc Hàm đang giả bộ cái gì cũng không nhìn thấy.

Cô bé nhanh chóng tháo khẩu trang xuống, kiễng chân hôn lên má Mạc Tiểu Dương, cười nói: "Mình phải về đây, cậu mau chữa khỏi bệnh rồi quay lại trường học nhé. Trần Kiến Tường muốn cướp chỗ ngồi của cậu, mình đã đuổi cậu ta đi."

Mạc Tiểu Dương ngẩn người, vẻ mặt đầy lo lắng ngay lập tức tràn ngập gió xuân.

Cậu bé nhìn Tiểu Mật Phong, rốt cuộc cũng lẳng lặng gật đầu, nở nụ cười xấu hổ.

Mạc Hàm đứng ở bên cửa sổ, rèm cửa đang bay phấp phới, cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt khiến cô không đành lòng lên tiếng cắt ngang.

Đó chính là thứ cô đã đánh mất thật lâu, vẫn luôn luôn tìm kiếm, thứ tình cảm thuần khiết nhất.

49. Chương 49: Gió Có Dịu Dàng Hơn Anh?

Biên tập: B3

Đêm trước khi diễn ra cuộc thi cấp tỉnh, Mạc Hàm vẫn cảm thấy bài hát mình hợp tác với Vương Lâm không được ổn cho lắm, sau khi cân nhắc một hồi, cuối cùng cô đành quyết định đổi sang bài khác.

Bài hát cô viết cho Chu Viễn An đã hoàn thành được mấy tháng, nếu như không phải đột nhiên có chuyện, trong lúc tức giận cô ném bản nhạc đi thì bài hát này đã sớm được biểu diễn rồi.

Lần đầu tiên tự sáng tác tự biểu diễn, đối với thành quả của mình Mạc Hàm không tự tin cho lắm. Vốn dĩ cô định đợi tới kỷ niệm tròn ba trăm ngày yêu nhau sẽ tặng cho Chu Viễn An, cuối cùng lại đành phải bất đắc dĩ mang ra công bố trước thời hạn.

Chỉ còn hai ngày nữa là đến cuộc thi, bây giờ mà đổi sang bài khác thì rõ ràng là không hay cho lắm. Nhưng Mạc Hàm lại sử dụng chính bài hát do mình sáng tác, có lẽ sẽ được cộng thêm điểm.

Ngày diễn ra cuộc thi, trái ngược với hình ảnh trưởng thành và quyến rũ ở các vòng thi trước, Mạc Hàm đã khiến cho ban giám khảo ngạc nhiên bởi sự giản dị khi bước lên sân khấu.

Một đôi giày vải trắng tinh, một chiếc váy dài, chất vải mỏng manh nhưng không hề hở hang, lộ ra vòng eo mảnh khảnh, đẹp đến không chút tỳ vết.

Tuy cô là một mỹ nữ nhưng rốt cuộc vẫn không phải là một gương mặt quen thuộc nên tiếng vỗ tay rất thưa thớt.

Cô đi tới giữa sân khấu, cúi người chào khán giả: "Xin gửi đến mọi người bài hát 'Nơi xa có Viễn An', xin cám ơn."

Ánh đèn dần tối lại, Mạc Hàm ôm một cây đàn guitar ở trong ngực, chậm rãi ngồi xuống, hai mắt khép hờ.

Khúc nhạc dạo du dương vang lên, cô nhẹ nhàng hắng giọng, cất lên tiếng ca.

"Vì anh, em đến nơi xa.

Muốn nhìn xem ở nơi ấy liệu biển có xanh hơn.

Mặt trăng có tròn hơn.

Gió có dịu dàng hơn anh?

Vì anh, em đến nơi xa.

Bất kể bầu trời cao cỡ nào, quãng đường dài bao nhiêu.

Chỉ cần nơi nào có anh.

Nơi đó sẽ trở nên êm đềm."

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn ở các quán bar, giọng hát của Mạc Hàm đã tự có một hương vị riêng, vừa sâu lắng đầy tình cảm, lại vừa bình thản nhưng rung động.

Giai điệu của bài hát này nhẹ nhàng mộc mạc, có lẽ là ở cô toả ra sự quật cường không tài nào kiềm chế, vậy nên đã khiến bài hát có một sức hút độc đáo rất riêng.

"Vì anh, em đến nơi xa.

Nơi xa có Viễn An.

Vượt qua núi Nam biển Bắc, gạt đi sương mù tăm tối.

Nhưng cuối cùng lại phát hiện ra.

Ở nơi xa, cái gì cũng không có, ngoài anh."

Hôm đó Chu Viễn An cũng ngồi xem dưới khán đài, cách mấy hàng ghế, ánh mắt anh chân thành tự nhiên nhìn cô.

Tiếng hát của cô phóng khoáng, tự do như cơn gió. Nhưng lại bởi vì anh mà ở lại, vì anh mà dừng chân.

Thấm thoắt thời gian hai người quen biết đã được một năm rưỡi, đó là cả một khoảng thời gian dài vui vẻ và hạnh phúc.

Mạc Hàm vẫn đang hát: "Nếu như có một ngày, nơi xa không có anh.

Cơn gió cự tuyệt biển khơi, vỏ sò lạc lối trong dãy san hô.

Nếu vậy thì cần gì phải vượt núi băng đèo.

Chi bằng mua dây buộc mình.

Viễn An ở nơi xa.

Anh hãy cho em biết.

Liệu anh có thể ở mãi bên em, bảo vệ em một đời bình an?"

Khi câu hát cuối cùng cất lên, Mạc Hàm khẽ gảy dây đàn, tiếng hát từ từ ngân vang, đi sâu vào lòng người nghe.

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, cô đứng dậy cúi người cám ơn.

***

Cùng ngày Mạc Hàm nhận được tin tức, cô đã thuận lợi tăng thứ hạng, cũng là người giành được sự bình chọn nhiều nhất của khán giả.

Vốn dĩ ban đầu chỉ là thử tham dự xem sao, bây giờ lại đạt được thành tích cao, khiến cô lại cảm thấy có chút áp lực.

Sau đó, đối mặt với cô là cuộc tranh giải toàn quốc, phải cạnh tranh với những thí sinh khác xuất thân từ khoa thanh nhạc chuyên nghiệp. Cuộc thi sẽ ngày càng khó khăn, vì thế nhất định cô phải nâng cao tinh thần chiến đấu lên một trăm phần trăm.

Bài hát "Nơi xa có Viễn An." được tung lên mạng, gây nên một cơn sốt không nhỏ.

Không có nhiều người biết tên Mạc Hàm, mà người khiến tất cả mọi người cảm thấy hứng thú chính là chàng trai tên là Viễn An xuất hiện trong bài hát.

Rốt cuộc thì mặt mũi anh ra sao, tình yêu của bọn họ như thế nào, câu chuyện nơi xa của bọn họ diễn ra ở đâu.

Thế nhưng mọi chuyện cũng chỉ đến đó thì ngừng, Chu Viễn An không cần phải mượn Mạc Hàm để nổi tiếng, cuộc sống của cả hai cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Mạc Hàm không có ước mơ trở thành ngôi sao, từ trước đến giờ lý tưởng duy nhất của cô chính là được làm một người giáo viên tốt.

Nhưng cô vẫn có chút lòng hư vinh, khi đi trên đường vẫn không nhịn được mà ảo tưởng, có khi một thời gian nữa sẽ có người tìm cô xin chữ ký cũng nên.

Trước mắt thì không có ai xin chữ ký cả, mà chỉ có rất nhiều người muốn tiếp cận cô mà thôi.

Từ trước đến nay Mạc Hàm luôn có rất nhiều hoa đào vây quanh, nhưng công khai theo đuổi cô thì không được mấy người, toàn là thập thò dưa vẹo táo nứt, trong đó đa phần là các ông chú hơn ba mươi tuổi. Có lẽ là do tính tình cô luôn sắc sảo nên khiến những nam thanh niên sàn sàn tuổi e sợ.

Trái lại gần đây có một tên nhà giàu trong trường liên tục quấy rầy cô, Mạc Hàm phớt lờ không thèm để ý tới, chỉ có những lúc cãi nhau với Chu Viễn An thì mới thèm lật bài tử của hắn.

***

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến kỷ niệm ba trăm ngày yêu nhau, Mạc Hàm và Chu Viễn An đều kín lịch học, buổi trưa chỉ có thể tranh thủ đến căng tin ăn một bữa xa xỉ năm thịt ba món ăn, coi như là cùng nhau ăn mừng.

Hai người hẹn nhau ở trước cổng trường để cùng đi đến căng tin.

Chu Viễn An đeo túi xách giúp cô, hai người vừa đi được một đoạn thì thấy một chiếc Maserati từ từ đi ở bên cạnh họ, bám theo bằng tốc độ chậm nhất.

Cửa kính xe hạ xuống, một khuôn mặt đeo kính đen thò ra, chào hỏi với cô: "Hi Mạc Hàm!"

"Ăn trưa rồi sao? Em có thể cho anh được vinh hạnh mời em ăn trưa một lần không?"

"Em định đi chỗ nào? Để anh tiễn em một đoạn nhé?"

"Để ý đến anh đi, người đẹp!"

Rốt cuộc Mạc Hàm mới lạnh nhạt nói một câu: "Căng tin."

Kính đen kêu to: "Căng tin thì có gì ăn chứ! Đi, anh đưa em đi ăn đồ Pháp, đảm bảo là em sẽ thích!"

Mạc Hàm không buồn phản ứng, nhưng lại cảm giác được Chu Viễn An ở bên cạnh lẳng lặng nắm chặt tay cô.

"Ở đó có rượu nho nguyên chất, em muốn uống bao nhiêu cũng được hết!"

"Đi với anh không, Mạc Hàm?"

Kính đen cứ bám theo lải nhải suốt cả đoạn đường dài, lỗ tai Mạc Hàm sắp bị hắn mài đến chai ra rồi.

Cô dừng bước, xoay người sang nhìn hắn, cười một tiếng: "Anh nghe bài hát của tôi chưa?"

“Nghe rồi nha.” Kính đen không ngừng gật đầu: “Nơi xa có Viễn An, tối nào anh cũng phải nghe đi nghe lại đó!”

“Vậy chắc hẳn anh cũng biết là bài hát này tôi viết cho bạn trai tôi chứ?”

“Biết.”

“Đây là bạn trai tôi.” Mạc Hàm vỗ vai Chu Viễn An, nghiêm túc nói: “Nếu như anh đồng ý mời hai chúng tôi ăn cơm trưa thì tôi sẽ không ngại đâu.”

“…”

Vẻ mặt của kính đen cứng đờ, lập tức yên lặng lái xe đi.

Mạc Hàm nhìn chiếc xe đi xa dần, quay đầu lại nháy mắt với Chu Viễn An: “Anh thấy không? Vì anh mà em cự tuyệt một triệu. Sau này nhất định anh phải thành công, vượt hơn hẳn mọi người nha, nếu không em sẽ thua lỗ to đó.”

Cô chỉ nói đùa một câu, nhưng khi vào tai Chu Viễn An lại thành một câu nói có vô cùng có ý nghĩa.

Thật lâu anh không lên tiếng, câu nói đó đã khắc sâu vào trong lòng anh.

***

Sau khi gọi thức ăn, hai người ngồi trong căng tin, giơ cao sữa đậu nành trong tay lên cụng ly.

“Chúc mừng kỷ niệm ba trăm ngày!” Mạc Hàm cao giọng hoan hô.

Cô vốn không phải là một người kiên nhẫn, có thể kiên trì lâu như vậy khiến bản thân cảm thấy vô cùng tự hào.

Chu Viễn An cũng cụng ly với cô: “Chúc mừng kỷ niệm ba trăm ngày.”

Mạc Hàm mỉm cười, giọng nói ngọt như mật: “Hy vọng em với anh sẽ tiếp tục có thêm nhiều kỷ niệm ba trăm ngày nữa.”

Chu Viễn An gật đầu: “Ừ.”

Mạc Hàm nâng đũa gắp một miếng thịt bò to, sau khi ăn xong đột nhiên cảm khái chuyện nhân sinh: “Khi em còn là một con nhóc, luôn nghĩ rằng đã yêu là nhất định trong đời phải yêu đương mấy lần, nếu không sẽ lãng phí tuổi thanh xuân.”

“Nhưng bây giờ em lại thấy những người như thế chắc sẽ rất vất vả, tình cảm đến đến đi đi, cuối cùng bọn họ cứ phải quanh quẩn đi trên con đường cũ với những người mới, đâu có chút ý nghĩa nào?”

“Cho nên tình trường phong phú không có gì đáng để tự hào, mà chính là có một tình yêu bền vững mới là tuyệt vời nhất.”

Mạc Hàm tương đối nhiều cảm xúc, lúc nào hứng lên thì sẽ nói luôn mồm, bàn luận trên trời dưới biển.

Mặc kệ Chu Viễn An có đồng tình hay không thì cũng chỉ cần ngồi vỗ tay là được rồi.

Tưởng là đã nói xong, đột nhiên cô lại cất tiếng: “Chu Viễn An, em đã nghiêm túc cân nhắc về lời nói của anh, sau này em sẽ lấy kết hôn làm mục tiêu cuối cùng với anh.”

Động tác của anh khựng lại, từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô.

Vẻ mặt Mạc Hàm nghiêm túc, nhìn thẳng vào anh: “Nếu như mười năm nữa chúng ta vẫn còn ở bên nhau, khi đó em sẽ gả cho anh.”

Chu Viễn An vô cùng vui mừng, chẳng qua đang ở trước con mắt của bao nhiêu người xung quanh nên không dám phản ứng quá mạnh.

Anh sửng sốt một lúc, sau đó khẽ mỉm cười: “Mười năm quá lâu, có thể gả ngay bây giờ.”

“Anh cái đồ…” Mạc Hàm giả vờ trừng anh: “Em đồng ý đã là tốt lắm rồi, anh còn được voi đòi tiên hả.”

Chu Viễn An vẫn cười không nói.

Bầu không khí đang ngọt ngào thì đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, Chu Viễn An nhìn một cái, nhấc máy.

"Xin chào."

"..."

"Đúng vậy."

"..."

"Tháng sau sao?"

"..."

"Được, tôi lúc nào cũng rảnh."

Sau khi cúp điện thoại, Mạc Hàm nghe thấy giọng nữ, tò mò hỏi anh: "Ai vậy?"

"Thư ký của Tổng giám đốc Lạc Hiển." Chu Viễn An đáp.

"Tổng giám đốc Lạc Hiển?" Mạc Hàm nghi ngờ: "Sao anh lại có quan hệ với bọn họ?"

Chu Viễn An nói: "Hoa Kỳ X muốn mở một triển lãm tốt nghiệp, nên phải lôi kéo nhà tài trợ."

"Lại tìm nhà tài trợ nữa?" Mạc Hàm há to mồm: "Chủ tịch của bọn anh chỉ đến để giữ tiền thôi sao? Bắt thành viên nhỏ nhoi như anh lo nhiều chuyện như vậy?"

Chu Viễn An nói: "Sang năm chủ tịch tốt nghiệp rồi, nên muốn cất nhắc anh lên làm tân chủ tịch."

Mạc Hàm nuốt nước bọt: "Anh... Mới được một học kỳ mà anh đã được đề bạt lên làm chủ tịch? Thật trâu bò."

Chu Viễn An lơ đễnh, hỏi ngược lại: "Còn em đó, chuyện cai thuốc phải thế nào?"

Mạc Hàm suýt nữa bị sặc, bắt đầu né tránh ánh mắt anh: "Em có hút nữa đâu."

"Nói dối." Chu Viễn An hời hợt nói: "Lần trước anh đến phòng ký túc xá của em, vẫn tìm thấy tàn thuốc trong thùng rác."

"..." Mạc Hàm không còn gì để cãi, buồn buồn nói: "Không phải anh vẫn chưa chính thức được làm chủ tịch sao? Thi thoảng em hút vài điếu cũng không phải là thất hứa."

Chu Viễn An không buồn tranh luận với cô, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Một lúc sau Mạc Hàm mới dè dặt hỏi: "Lần này anh phải lôi kéo Lạc Hiển tài trợ sao?"

Chu Viễn An gật gù: "Ừ."

Vẻ mặt Mạc Hàm đầy nghi ngờ.

Dù thế nào thì Lạc Hiển cũng là thương hiệu sản xuất đồ da lớn số một số hai trong nước, sao lại có thể hợp tác với một người vô danh tiểu tốt như Chu Viễn An?

Nghe qua thật như mò trăng dưới nước.

"Gần đây Lạc Hiển ra loại túi xách mới dành cho giới trẻ, nhưng doanh số bán ra không khả thi cho lắm." Chu Viễn An bình thản phân tích với cô: "Anh đã điều tra qua, trong ấn tượng của đại đa số những người thuộc tầng lớp học sinh sinh viên thì Lạc Hiển là một thương hiệu xa xỉ, rất ít khi mua, vì thế lần này Lạc Hiển đã không chọn đúng thị trường."

Mạc Hàm im lặng lắng nghe, Chu Viễn An nói tiếp: "Mỗi kỳ tốt nghiệp của Hoa Kỳ X đều được mọi người vô cùng trông đợi, vì trường chúng ta là một trong những trường đại học, cao đẳng chất lượng nhất. Lượng người tới tham quan vào kỳ tốt nghiệp là một con số không thể khinh thường. Có rất nhiều thương hiệu

muốn chọn chúng ta làm nơi quảng bá, mặc dù hiệu quả tuyên truyên không được tốt bằng quảng cáo trực tiếp, nhưng mà giá thành không cao, có lẽ Lạc Hiển sẽ không từ chối."

"Nếu như tổng giám đốc của Lạc Hiển đồng ý phương án này, chúng ta sẽ liên kết tất cả bảy học viện của trường cùng nhau tuyên truyền cho họ, chắc chắn hiệu quả sẽ rất tốt."

Mạc Hàm cái hiểu cái không nghe anh thao thao bất tuyệt xong, lắc đầu thở dài: "Không dễ dàng chút nào, hội sinh viên bọn anh phải tận tâm tận lực như vậy, đáng lẽ phải có tiền lương mới đúng."

Chu Viễn An nói: "Không có tiền lương, nhưng nghe nói Chủ tịch và hội trưởng cũng sẽ được một chút hoa hồng."

Nghe xong lời này, Mạc Hàm không nhịn được bắt đầu thận trọng, thấp giọng hỏi: "Kiếm được bao nhiêu?"

"Tuỳ xem hoạt động lớn hay nhỏ, đối tác lần trước tương đối kỹ tính, cơ bản không kiếm được. Nhưng nếu như lần này thành, chắc cũng phải được bốn, năm nghìn."

Mạc Hàm không hiểu mấy chuyện này cho lắm: "Bốn nghìn là nhiều hay ít?"

Chu Viễn An trầm ngâm, nói: "Một hoạt động khoảng mấy trăm nghìn thì hoa hồng một, hai nghìn là nhiều nhất. Tóm lại, ăn nhiều hay ít đều do tuy người."

Vậy bốn, năm nghìn kia… Chẳng phải là cao hơn gấp đôi so với cái "nhiều nhất" kia sao?

Mạc Hàm trợn mắt há mồm: "Thực sự là anh học khoa kiến trúc đấy hả?"

"Sao vậy?"

"Anh chắc chắn mình không phải là người ở trong đường dây bán hàng đa cấp chứ?"

"…"

Hết chương 49.

50. Chương 50

Biên tập: B3

Càng đến gần cuối học kỳ, Chu Viễn An càng bận rộn.

Nghe nói là thầy giáo chuyên ngành đã tìm cho anh một công việc thực tập ở viện khoa học kỹ thuật, làm trong khoảng tám tháng, hơn nữa bây giờ lại yêu cầu anh phải chuẩn bị ít nhất mười đồ án để thuyết trình.

Hiện nay viện khoa học kỹ thuật là một trong những nơi có công nghệ và máy móc tiên tiến nhất, làm việc ở đó đều là những nhân tài trình độ học vấn cao, lương tháng khoảng mấy chục nghìn, ngay cả những nhân viên nhỏ nhoi như bưng trà đưa nước cũng đều là những người tốt nghiệp từ đại học chính quy.

Chu Viễn An muốn bộc lộ tài năng ở nơi đó thì nhất định không thể qua loa lấy lệ, vì thế suốt nửa tháng nay anh đều vùi mình ở trong thư viện.

Mạc Hàm cũng đang bị đống bài tập cuối kỳ làm khổ, đêm nào cũng phải thức đến một, hai giờ sáng mới đi ngủ. Máy tính của Chu Viễn An bị cô chiếm dụng lâu dài, định sau khi làm xong bài tập mới trả lại.

Nửa tháng trước, Mạc Hàm nhận được điện thoại của tổ tiết mục, thông báo cuối tuần này cô tới nơi tổ chức cuộc thi để diễn tập.

Khi cuộc thi vào đến top 20 toàn quốc, sân khấu không còn tuỳ tiện xây dựng đơn giản ở ngoài trời nữa, tất cả các phần thi đều được ghi hình ở bên trong trường quay, sau đó sẽ được phát song song trên truyền hình và internet.

Buổi diễn tập hôm đó Vương Lâm bận việc, nên Mạc Hàm một mình ngồi tàu cao tốc đến Bắc Kinh.

Sau khi vất vả tìm được trường quay, lần đầu tiên Mạc Hàm được gặp mặt mười chín đối thủ của mình. Tất cả mọi người đều không phải là người hiền lành gì, mặc dù là đối thủ của nhau nhưng ngoài mặt vẫn không tránh được phải nịnh nọt tâng bốc nhau một phen.

Ngày hôm sau mới chính thức ghi hình, vòng loại thứ nhất vô cùng tàn khốc, ngay lập tức ba người đã bị loại. Thứ hạng của Mạc Hàm không tăng không giảm, cũng coi như an toàn.

Sau khi diễn tập xong, Mạc Hàm chuẩn bị lên tàu cao tốc quay trở về Đồng Quan luôn, không nghĩ rằng đột nhiên lại có một thí sinh đề nghị mọi người cùng nhau mời các giám khảo và các nhân viên trong đoàn ăn cơm để chúc mừng cho tiết mục mở màn sắp được công chiếu.

Mạc Hàm đứng nghe, không hề nói chen vào, lúc cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên một nữ thí sinh ở bên cạnh kéo cô lại.

Hai người vừa mới gặp, cũng chỉ bâng quơ tán gẫu với nhau được vài câu, không tính là thân quen, nữ thí sinh kia nói chuyện cũng rất thẳng thắn: "Cô không ở lại sao? Nếu như vậy thì người bị loại vòng sau chắc chắn là cô."

"..."

Mạc Hàm nghe được lời này, cảm thấy đây là lời nói vô căn cứ. Thế nhưng ngẫm nghĩ một chút thì thấy cũng không hẳn là không có đạo lý.

Bất luận thế nào thì có mối quan hệ tốt với giám khảo và các nhân viên, đối với cô cũng không phải là chuyện xấu.

Mạc Hàm chần chừ mấy giây, sau đó chậm rãi quay trở lại vị trí của mình ngồi xuống.

***

Trong bữa cơm, được quan tâm chăm sóc nhất đương nhiên là mấy vị đạo diễn và giám khảo. Các tiền bối đều là những người nổi tiếng trong ngành âm nhạc, bất kể là vị nào thì cũng đều có thể giúp đỡ rất nhiều cho con đường sau này của bọn họ.

Nếu đã tới đây thì cũng không cần phải giả bộ thanh cao, Mạc Hàm cũng bắt chước theo mọi người nở nụ cười thật tươi đi mời rượu.

Cả đám người đều tranh đấu gay gắt, ai cũng muốn được ngồi gần mấy vị giám khảo, Mạc Hàm phản ứng hơi chậm, suýt nữa thì bị đẩy sang bàn khác.

Qua ba tuần rượu, bầu không khí trong phòng mới bắt đầu có chút buông lỏng, mọi người bắt đầu đi tới đi lui, thân thiện chụp ảnh tự sướng với nhau.

Mạc Hàm cũng giả vờ giả vịt chụp ảnh với mấy người, rõ ràng là quen biết chưa được vài tiếng thế mà lại cứ nhất định phải ra vẻ thân thiết với nhau.

Trong lòng cô cảm thấy loại xã giao này thật nhàm chán và bị động, cũng càng phát hiện ra mình không hề thích hợp với thế giới này.

Đang lúc do dự không biết nên tự mình khen mình hay là nên lựa lời khiêm tốn thì một giám khảo đi đến bên cạnh cô, cố ý bắt chuyện vu vơ.

Hắn vỗ vỗ bả vai Mạc Hàm, nói: "Tiểu Mạc này, tôi rất coi trọng em, tôi vô cùng mong chờ vào lần biểu hiện tiếp theo của em đó."

Vị giám khảo có mái tóc dài để râu này tên là Thôi Uẩn, là một nhà sản xuất có chút danh tiếng, Mạc Hàm cũng đã từng nghe qua những bài hát của hắn.

Mạc Hàm liền cảm thấy vui mừng, vội vàng đứng dậy nói: "Cám ơn thầy Thôi."

Thôi Uẩn thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô: "Không cần khách khí, đến đây đến đây, chúng ta cùng uống mấy ly nào."

Mạc Hàm tự rót cho mình một ly đầy, vô cùng nghiêm túc ngửa cổ lên uống cạn.

Thôi Uẩn lập tức hỏi: “Hiện tại Tiểu Mạc đang học ở đâu vậy?”

“Hoa Kỳ X.”

“À, hoá ra em không học ngành âm nhạc sao?”

“Vâng, ca hát chỉ là sở thích của tôi.”

“Không tệ.” Thôi Uẩn không ngừng gật đầu: “Tôi đã nghe bài hát kia của em mấy lần, giai điệu có hương vị rất riêng, nhưng vẫn còn hơi thiếu một chút độ lửa, có cơ hội tôi sẽ giúp em sửa lại hoàn hảo hơn.”

Mạc Hàm thụ sủng nhược kinh, không hiểu tại sao lại có sự ưu ái bất ngờ này, cô vội vàng kính thêm một ly rượu: “Cám ơn thầy Thôi.”

Thôi Uẩn rất tự nhiên giơ cánh tay khoác lên bả vai cô, tư thế thân mật: “Đều là chuyện nhỏ thôi, giới âm nhạc luôn thường xuyên phải thay máu, gặp được nhân tài ưu tú dĩ nhiên là tôi sẽ phải bỏ hết sức ra để đào tạo rồi.”

Mạc Hàm vẫn mỉm cười nói lời cám ơn như cũ.

Thôi Uẩn lại nói: “Có thể trao đổi số điện thoại không? Tôi muốn liên lạc với em.”

Mạc Hàm hơi sửng sốt, nhưng lời của tiền bối thì dĩ nhiên không thể từ chối.

Cô vừa đọc số điện thoại, vừa cảm giác được bàn tay Thôi Uẩn đặt trên vai mình đang như có như không vuốt ve.

Nụ cười trên mặt cô dần cứng đờ, ánh mắt nhìn về nơi khác, cũng không phải là không có ai chú ý tới đây, nhưng mọi người đều bày ra bộ dáng đã quá quen với việc này.

Mạc Hàm vô cùng gượng gạo, lẳng lặng không dấu vết dịch sang phía bên cạnh, nhưng bàn tay Thôi Uẩn vẫn bám theo không rời, như cũ hết sức thân mật tán gẫu chuyện nhà với cô.

“Tiểu Mạc ở đâu nhỉ?”

“Đồng Quan.”

“Xa như vậy ư? Chắc phải ngồi xe lâu lắm?”

“Đúng vậy, ngồi tàu cao tốc hết ba tiếng đồng hồ.”

“Vậy đêm nay em ở đâu?”

Mạc Hàm suy nghĩ một lát, nói: “Có lẽ là tìm một khách sạn quanh đây.”

Thôi Uẩn lại nghĩ hộ cô: “Em đã bước một bước chân vào con đường nghệ thuật thì nên chú ý đến vấn đề này, đừng tuỳ tiện chọn chỗ ở. Tôi có một người bạn mở khách sạn, khẳng định rất an toàn, để lát nữa tôi sẽ chở em đi nhé?”

Mạc Hàm càng chắc chắn vị tiền bối này có tâm địa bất chính, cô không cần suy nghĩ liền cự tuyệt: “Không cần đâu thầy Thôi, tôi đã đặt phòng rồi.”

Có lẽ là Mạc Hàm thể hiện thái độ quá rõ nên Thôi Uẩn không tiếp tục nài ép.

Cũng may là đêm nay có rất nhiều người xung quanh, bị nhiều cặp mắt nhìn chằm chằm vào nên Thôi Uẩn không dám trắng trợn làm bậy với cô mà chỉ dừng lại ở việc sờ vai và tay cô thôi.

Khi ăn cơm xong đã là mười giờ đêm, Mạc Hàm gần như lấy hết tốc độ chạy ra khỏi nhà hàng. Nơi này thật đáng sợ, ánh mắt của một đám người ai cũng nhìn chằm chằm như hổ đói, chỉ ngồi thêm một giây thôi cô cũng cảm thấy như đang ngồi trên đống lửa, mặc kệ sau này có bị loại hay không thì cô cũng sẽ không bao giờ tham gia loại xã giao này nữa.

Ở một nơi không quen thuộc, Mạc Hàm cảm thấy không an toàn, cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định mệt mỏi thêm mấy tiếng nữa, mua vé xe buýt về Đồng Quan ngay trong đêm.

Cô gọi điện cho Chu Viễn An đến đón, sau đó bắt đầu ngồi trên xe mơ màng nhắm mắt lại.

***

Lúc xe buýt về đến Đồng Quan đã là rạng sáng ba, bốn giờ, ký túc xá đã sớm đóng cửa, Chu Viễn An phải leo tường ra ngoài.

Lúc đón được Mạc Hàm thì mặt mũi cô đầy bụi bặm, cả người mệt mỏi không chịu nổi.

Mặc dù cô không hề than phiền gì, nhưng nhìn vẻ mặt đầy kìm nén thế kia, rõ ràng là đã gặp phải chuyện gì không vui.

Chu Viễn An tiến đến cầm đàn guitar cho cô, hỏi han: "Em có gì không vui hả? Không phải là đã thi rất tốt sao?"

Mạc Hàm lắc lắc đầu, lặng yên không nói.

Sau đó bất luận Chu Viễn An nói gì, cô cũng không hề trả lời. Chu Viễn An liền không hỏi thêm gì nữa, chỉ nắm tay dắt cô về.

Buổi tối hôm đó hai người ở lại một khách sạn nhỏ gần trường, sau khi tắm nước nóng, cuối cùng Mạc Hàm cũng đã khôi phục tinh thần một chút.

Rúc cả người vào trong lòng Chu Viễn An, chiếc giường ấm áp khiến tâm trạng cô dần buông lỏng, cảm giác an toàn vây quanh cô.

Cô không thể không suy nghĩ đến một vấn đề: "Nếu như sau này em bị quy tắc ngầm, anh sẽ như thế nào?"

Chu Viễn An nghe thấy liền nhổm người dậy, nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt bình tĩnh: "Em đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có chuyện gì đâu." Mạc Hàm rũ mắt, nhỏ giọng nói: "Chỉ là cảm thấy hơi sợ."

Chu Viễn An ôm lấy vai cô, an ủi: "Đừng lo, sau này anh sẽ đi cùng với em."

Mạc Hàm nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, dán mặt vào lồng ngực anh, lại nói: "Vừa rồi anh vẫn chưa trả lời em."

"Chuyện gì?"

"Nếu như em bị quy tắc ngầm, anh sẽ làm gì?"

Chu Viễn An không trả lời mà nhàn nhạt hỏi: "Em hy vọng anh làm gì?"

"Anh sẽ đánh nhau vì em sao?"

Chu Viễn An lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc lâu sau anh mới mở miệng, giọng nói phẳng lặng, nhưng lại có sức mạnh khiến người khác an lòng: "Ngoại trừ giết người, anh có thể vì em làm bất cứ chuyện gì."

"Kể cả vì em mà chết."

Mạc Hàm bị ánh mắt nghiêm túc của anh làm cho ngơ ngẩn, mấy giây sau vội vừa cười vừa chà xát da gà nổi trên tay, huých huých vào người anh: "Em chỉ đùa với anh thôi mà, sao lại nói nghe kinh khủng vậy?"

Chu Viễn An không đáp lời, có một số chuyện không cần phải nói quá nhiều.

Bọn họ không thể không đối mặt với một vấn đề nghiêm túc, có liên quan chặt chẽ đến tương lai của cả hai người: "Mạc Hàm, em muốn làm người nổi tiếng sao?"

Từ trước đến nay, khi ở trước mặt người khác, Mạc Hàm chưa bao giờ nói ra những lời khiến bản thân mình cảm thấy mất tinh thần, nhưng với Chu Viễn An thì khác.

Cô thở dài, lo lắng nói: "Em không biết nữa, em không thể quyết định một cách dễ dàng, huống chi chỉ vì em thiếu tiền nên mới tham gia cuộc thi, chưa hề nghĩ mình sẽ được vào vòng trong."

Chu Viễn An hiểu ý của cô, trong lòng có một suy tính khác.

***

Trước khi diễn ra buổi diễn tập tiếp theo, Mạc Hàm vẫn vùi đầu vào đống bài tập cuối kỳ. Vương Lâm cũng đã hoàn thành xong chuyến đi thực tế, quay trở về Đồng Quan, bắt đầu đẩy nhanh tiến độ luyện tập bài hát tiếng Anh với Mạc Hàm.

Trong lúc nghỉ giải lao, hắn không quên hớn hở khoe với Mạc Hàm rằng hắn đã lập được công lớn, thành công trà trộn vào nhà bếp của một khách sạn năm sao, lén quay được video bọn họ sử dụng dầu ăn kém chất lượng vớt từ cống lên, có thể đầu độc khách hàng, tin này có thể viết được một bài báo đứng trang nhất.

Mạc Hàm bĩu môi, tỏ vẻ không hứng thú: "Dầu ăn vớt từ cống lên đã là chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi? Có cái gì mà đáng xem?"

Vương Lâm nhìn cô bằng vẻ mặt 'Đúng là cái đồ ngoại đạo': "Những quán ven đường vỉa hè dùng dầu vớt từ cống thì là chuyện bình thường, nhưng đây là một khách sạn năm sao nha, rất nhiều lãnh đạo chính phủ đến ăn cơm đó, cậu có hiểu như thế nghĩa là gì không?"

Mạc Hàm không muốn dập tắt nhiệt huyết của hắn, liền gật đầu qua loa: "Đúng đúng đúng, chúc mừng cậu, nhà báo Vương sắp nổi tiếng rồi. Bây giờ chúng ta hát lại bài này thêm một lần, được không?"

Vương Lâm cũng vui vẻ ôm đàn guitar: "Come on!"

***

Mạc Hàm vốn hẹn với Chu Viễn An là tối thứ sáu sẽ đến bệnh viện thăm Mạc Tiểu Dương, nhưng đột nhiên trước đó một ngày Chu Viễn An lại thay đổi kế hoạch, nói là tổng giám đốc của Lạc Hiển đồng ý gặp mặt anh vào thứ sáu, vì thế không thể đi cùng Mạc Hàm được.

Sau khi tan học, Mạc Hàm bèn thu dọn đồ đạc của mình, lúc chuẩn bị xuất phát đến bệnh viện thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Là Thôi Uẩn gọi tới.

Mạc Hàm do dự hai giây mới nghe máy.

"Tiểu Mạc đang ở đâu vậy?" Thôi Uẩn đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi đang ở trường học."

"Tối nay có phải học không?"

Mạc Hàm không trả lời, mấy giây sau cất tiếng hỏi: "Thầy Thôi có chuyện gì không?"

Thôi Uẩn nói: "Tuần này tôi đến Đồng Quan công tác, buổi tối nay có bữa cơm, đều là người trong giới giải trí, em cũng đến ăn cơm cùng đi, tiện thể làm quen một chút."

Mạc Hàm khách khí từ chối: "Xin lỗi thầy Thôi, tối nay tôi có việc bận rồi, có lẽ là không đi được đâu."

"Chuyện gì vậy? Không phải việc quan trọng thì bỏ qua đi, đây là cơ hội hiếm khi mới có được."

"Thực sự không cần đâu thầy Thôi, rất cám ơn ý tốt của anh."

Thôi Uẩn vẫn không ngừng khuyên bảo: "Tôi đã giới thiệu em với giám đốc của một công ty đĩa nhạc, anh ta cảm thấy em rất có tiềm năng, em thử tới gặp xem sao, không chừng họ sẽ cho em phát hành đĩa đơn đó."

Mạc Hàm vẫn tìm đủ cách để từ chối.

Rốt cuộc giọng Thôi Uẩn đã bắt đầu có chút khó chịu: "Cơ hội tốt như vậy người khác muốn cầu cũng không được, vì tôi tán thưởng tài năng của em nên mới muốn nâng đỡ, vậy mà cái con nhóc nhà em lại không biết đường quý trọng?"

"..."

Lời đã nói đến mức này mà Mạc Hàm vẫn tiếp tục cự tuyệt thì lại trở thành người không biết điều.

Cô thầm thở dài, là phúc thì không phải hoạ, là hoạ thì tránh không khỏi. Lần này bất kể là phúc hay hoạ thì cũng không thể làm gì ngoài việc đồng ý.

Mạc Hàm quay trở lại ký túc xá thay đồ, sau đó đi taxi đến khách sạn được hẹn, quả nhiên khi đẩy cửa phòng bao ra thì bên trong đã ngồi kín người.

Có một vài khuôn mặt là diễn viên mới nổi gần đây, còn có một số nhà đầu tư phía sau hậu trường, đều là những doanh nhân giàu nứt đố đổ vách.

Thôi Uẩn nhìn thấy Mạc Hàm, vội vàng đặt đũa xuống gọi cô đến bên cạnh: "Đến đây đến đây, giới thiệu với tất cả mọi người, đây là em gái tôi mới quen gần đây, là một mầm non mới trong ngành âm nhạc, em ấy vẫn chưa tìm được công ty đại diện nào, các vị nếu hợp ý thì mau mau chớp lấy."

Mạc Hàm cười cười, tự nhiên giới thiệu mình: "Xin chào mọi người, tôi tên là Mạc Hàm, lần đầu gặp mặt, rất mong được giúp đỡ."

Mặc dù là những lời khách sáo quen thuộc, nhưng từ miệng mỹ nữ nói ra thì vẫn cảm thấy êm tai.

Thôi Uẩn lập tức giới thiệu cô với từng người trong phòng, ánh mắt Mạc Hàm lướt quanh một vòng, đột nhiên nhìn chằm chằm vào vị trí trong góc, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Chu Viễn An đang ung dung ngồi ở cái vị trí kia, mặt không đổi sắc nhìn cô.

Ánh mắt anh bình thản không gợn sóng, giống như là lần đầu tiên gặp mặt.

Mãi sau Mạc Hàm mới hồi thần, tại sao Chu Viễn An lại ở chỗ này?

Phải chăng người đàn ông trung niên đầu mập tai to đang ngồi bên cạnh anh kia chính là tổng giám đốc của Lạc Hiển?

Chỗ ngồi của Mạc Hàm đương nhiên là được xếp bên cạnh Thôi Uẩn, nụ cười trên môi cô cứng nhắc, theo lời Thôi Uẩn đi mời rượu mấy vị tiền bối, sau đó quay về chỗ ngồi yên lặng ăn.

Thôi Uẩn mượn rượu làm càn, uống vài ly rượu sau đó tay chân lại bắt đầu táy máy, như có như không sờ loạn lên người cô.

Dần dần Mạc Hàm đã hiểu tại sao lúc Thôi Uẩn giới thiệu cô, vẻ mặt của những người còn lại đều như ngầm tỏ vẻ xem thường và khinh miệt. Nghĩ đến việc từ trước đến nay Thôi Uẩn luôn thích chiếm tiện nghi của các nữ nghệ sỹ, người trong giới không ai là không biết, cho nên khi thấy hắn dắt một cô gái đến, trong tiềm thức của mọi người đều cảm thấy chắc lại là một cô gái xuất thân không sạch sẽ.

Trên đường tới đây Mạc Hàm đã sớm chuẩn bị tâm lý để chịu đựng sự khinh bạc, tự nhủ nhịn một chút là sẽ qua, thế nhưng ngàn vạn lần cô không nghĩ đến rằng mình sẽ phải chịu cảnh đó ngay trước mặt Chu Viễn An.

Mỗi khi Thôi Uẩn đụng chạm vào cô, mặt cô lại tối lại, càng lúc càng đen.

Mạc Hàm chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình cũng bị như vậy, bị sàm sỡ ở ngay trước mắt bạn trai mình, một bụng phẫn nộ cùng uỷ khuất lại chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Mạc Hàm hỏi Thôi Uẩn, xác định người ngồi bên cạnh Chu Viễn An chính là tổng giám đốc của Lạc Hiển.

Trong gian phòng này có rất nhiều người, bao gồm rất nhiều ngành nghề khác nhau, nhân cơ hội gặp nhau để cố gắng mở rộng các mối quan hệ.

Mạc Hàm hoàn toàn không có tâm tư kết giao với người khác, cô còn bận ứng phó với sự quấy rầy của Thôi Uẩn, sau đó hở ra một chút là lại nhìn chằm chằm Chu Viễn An.

Chu Viễn An rất ít khi nhìn qua nơi này, tầm mắt của bọn họ chỉ giao nhau mấy lần, những lúc đó Mạc Hàm đều cố gắng muốn trao đổi gì đó với anh, nhưng anh lại chỉ liếc qua hai giây liền quay đầu đi.

Tổng giám đốc của Lạc Hiển dường như rất hài lòng với đề án của anh, trên mặt nở nụ cười vui vẻ, thỉnh thoảng lại gật đầu đồng ý.

Mạc Hàm thầm nghĩ có lẽ anh phải tập trung để lôi kéo tài trợ.

Tay Thôi Uẩn lại rơi vào đùi cô, từ từ vòng qua mạn sườn, Mạc Hàm cảm thấy may mắn vì mình mặc quần jean bó sát, không để hắn dễ dàng thực hiện được ý đồ.

Cô nhíu mày, không thể nhịn được nữa, bèn chán ghét chuyển chân sang bên cạnh.

"Mới vừa nãy vị đàn em này nói mình tên là gì ấy nhỉ?" Không nghĩ đến đột nhiên Thôi Uẩn lại hỏi Chu Viễn An đang ngồi đối diện.

"Chu Viễn An." Tổng giám đốc Lạc Hiển trả lời thay anh.

"Ồ." Thôi Uẩn gật đầu, cười ha ha: "Thật là trùng hợp, bài hát gần đây của Mạc Hàm tên là 'Nơi xa có Viễn An', không biết là cậu đã nghe chưa?"

"Đã nghe qua." Chu Viễn An mỉm cười nhìn về phía Mạc Hàm: "Tôi và Mạc Hàm học chung một trường, cũng thường xuyên nghe bạn học nhắc tới cô ấy."

"Thật sao? Ha ha ha." Thôi Uẩn cười càng tươi: "Vậy thì hai người đúng là có duyên, không chừng còn có thể kết giao bằng hữu nữa đó."

Chu Viễn An lạnh nhạt gật đầu, không nói thêm gì nữa, Mạc Hàm đành phải cười khan đáp lại.

Cô không nói câu nào cúi đầu xuống, nhìn ly rượu chát trong tay mình.

Hiện tại đầu óc cô giống như ly rượu kia, đều bị khuấy đến hỗn loạn, trái tim lơ lửng treo giữa không trung.

Tại sao Chu Viễn An phải giả vờ như không quen biết cô?

Sợ cô làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của anh sao?

Chẳng lẽ anh không nhìn thấy những việc Thôi Uẩn đã lén lút làm với cô? Đến tột cùng thì trong lòng anh đang nghĩ gì?

Bao nhiêu câu hỏi xoay quanh đầu Mạc Hàm, khiến cho hô hấp của cô trở nên nặng nề, cô dùng sức cắn chặt môi, cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ bất an này đi.

Mắt thấy Chu Viễn An thấp giọng nói câu gì đó với tổng giám đốc Lạc Hiển, đứng lên đi ra khỏi phòng bao.

Hai người cũng coi như ăn ý, Mạc Hàm nhìn qua liền hiểu ngay. Mấy phút sau, cô cũng lấy lý do đi vệ sinh để tạm thời rời khỏi chỗ.

Sau đó Mạc Hàm đứng đợi Chu Viễn An ở cửa nhà vệ sinh nam, giơ tay lên ngăn anh lại.

"Tại sao anh phải giả bộ không quen em?" Cô hỏi anh.

Chu Viễn An hỏi ngược lại: "Không phải em đến bệnh viện thăm Mạc Tiểu Dương sao?"

Quả nhiên anh cũng muốn hỏi cô, Mạc Hàm giải thích: "Giám khảo của cuộc thi em tham gia đột nhiên gọi điện thoại cho em, bảo em đến ăn cơm, em…"

Không đợi Mạc Hàm nói xong, cửa phòng bao lần nữa được mở ra, Thôi Uẩn từ bên trong đi ra, thấy Mạc Hàm thì thấy hơi kỳ lạ: "Tiểu Mạc, sao em lại đứng trước cửa nhà vệ sinh nam vậy?"

"Tôi…" Mạc Hàm cứng lưỡi, nói: "Chắc là tôi uống hơi say, đi nhầm hướng rồi."

Thôi Uẩn buồn cười: "Em để ý một chút nhé, đừng làm trò cười."

Mạc Hàm gật đầu: "Vâng, tôi hiểu rồi."

Cuộc nói chuyện bị cắt ngang, Chu Viễn An bình tĩnh chào Thôi Uẩn, sau đó đi thẳng về hướng phòng bao.

Lúc lướt qua Mạc Hàm, anh nhỏ giọng nói với cô một câu: "Cố gắng nhịn."

Mạc Hàm ngây người.

Anh bảo cô cố gắng nhịn?

Có nghĩa là anh chỉ khoanh tay đứng nhìn thôi sao?

Sau khi Chu Viễn An đi không lâu, Mạc Hàm cũng cúi đầu ủ rũ quay lại phòng bao, ngồi vào chỗ của mình.

Thôi Uẩn một lần nữa thân mật ôm vai cô, dùng những lời nói trêu đùa cô, nhưng đột nhiên cô mất đi năng lực phản kháng, ngồi yên để mặc hắn sờ loạn.

Nếu như cô bị chọc đến phát điên thì có thể lật tung cả bàn lên, không bao giờ chịu uất ức. Nhưng có lẽ biểu hiện của Chu Viễn An đã khiến cô quá thất vọng, anh lại làm như không thấy, cho dù bị đội nón xanh thì cũng không thèm để ý chút nào.

Mạc Hàm không hiểu anh đang lo ngại điều gì? Chẳng lẽ chuyện tài trợ đó mới là việc anh quan tâm nhất?

Khi chuẩn bị ăn xong, Thôi Uẩn đã uống không biết bao nhiêu là rượu, bắt đầu ngã trái ngã phải, nói năng loạn xạ.

Mạc Hàm không biết là hắn say thật hay đang giả bộ say, có lẽ là do sự cho phép của cô nên hắn càng ngày càng trắng trợn, nhiều lần ám chỉ với cô muốn đêm nay cô ở lại với hắn, thế nhưng đều bị Mạc Hàm đánh trống lảng cho qua.

Sau khi mọi người ra về, Mạc Hàm đi đằng sau cùng phải đỡ Thôi Uẩn uống say như chết ra khỏi phòng bao.

Chu Viễn An và tổng giám đốc Lạc Hiển đi ở đằng trước, vẫn đang trò chuyện rôm rả với nhau về công việc.

Đoàn người đi thang máy đến tầng tám, sau đó chia nhau trở về phòng riêng của mình.

Nhìn Chu Viễn An nhàn nhã đi sang một hướng khác, Mạc Hàm hít sâu một hơi, cuối cùng không nhịn được hét to với anh: "Chu Viễn An!"

Chu Viễn An nghe thấy thì quay đầu lại nhìn cô một cái, mấy giây sau bình thản thu hồi ánh mắt, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Không thèm nói dù chỉ một câu.

Thôi Uẩn nghiêng người sang, khó hiểu hỏi cô: "Sao vậy?"

Mạc Hàm cố chấp nhìn chằm chằm theo bóng lưng của Chu Viễn An, mãi đến khi anh đi xa, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thay đổi được điều gì.

Trái tim cô như chìm xuống hồ băng, từ đầu đến chân cảm thấy lạnh lẽo.

Một lúc lâu sau cuối cùng cô dứt khoát xoay người, nói: "Không có gì, chúng ta đi thôi."

Mạc Hàm giả bộ ỡm ờ theo Thôi Uẩn về phòng của hắn, đa phần đều do tức giận.

Phụ nữ một khi đã có chỗ dựa, thì sẽ tự nhiên không xách nổi ba lô, không mở nổi nắp chai nước, cách đơn giản nhất để tự bảo vệ mình cũng sẽ quên mất, tất cả đều hoàn toàn ỷ lại vào người kia.

Sau một thời gian dài quen với sự che chở đó, nếu như đột nhiên người kia không thèm quan tâm đến mình nữa, ngay lập tức tất cả lý trí và kiềm chế sẽ như một toà lâu đài cát sụp đổ trong tích tắc, không còn nghĩ được đến nguyên nhân hậu quả.

Cho nên khi người ta nói, trong tình yêu thì chỉ số thông minh của phụ nữ đều bằng không, lời này cũng không phải là không có căn cứ. Trên thực tế đại đa số phụ nữ đều là sinh vật như vậy, dễ dàng bị lá cây che mắt.

Mạc Hàm dùng an nguy của bản thân để giận dỗi với Chu Viễn An, vừa tổn hại người lại thiệt thân mình, thế nhưng lúc này cô đâu nghĩ được nhiều như vậy, chỉ muốn tuỳ hứng được ăn cả ngã về không, chứng minh tầm quan trọng của mình.

Vừa vào đến phòng là Thôi Uẩn lập tức hiện nguyên hình, không thể chờ được mà đẩy Mạc Hàm đến giường, vừa đi vừa cởi thắt lưng.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, cảm giác lạnh như băng lan tràn từ thị giác đến xúc giác, trong phòng lại yên tĩnh tràn ngập mùi tử khí.

Mắt người không tài nào nhìn xuyên qua cánh cửa, càng không thể nào nhìn thấy trước tương lai, Mạc Hàm bi thương đến chết tâm.

Việc đã đến nước này, cô thực sự hiểu rằng Chu Viễn An sẽ không tới.

Rất nhanh sau đó cô bị đẩy mạnh xuống giường, Thôi Uẩn nồng nặc mùi rượu đè lên.

Chỉ trong nháy mắt Mạc Hàm liền nổ tung, vẻ mặt cô dữ tợn một cước đá văng Thôi Uẩn, cả người mạnh mẽ bật dậy khỏi giường.

Cuối cùng không thể khống chế được tâm trạng, cô chỉ vào gã đàn ông quần áo không chỉnh tề đang ngồi trên đất chửi ầm lên: "Con mẹ nó đàn ông các người đều không phải loại gì tốt! Cút ngay cho tôi!"

Thôi Uẩn ngã ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, mờ mịt không hiểu tại sao đột nhiên Mạc Hàm nói trở mặt liền trở mặt.

Hắn trợn mắt há mồm bò dậy, đang muốn nổi giận thì đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai và tiếng bước chân chạy loạn ở bên ngoài.

Có người hô to: "Cháy rồi! Chạy mau lên ——!"

***

Sau khi ký xong hợp đồng với tổng giám đốc của Lạc Hiển, ông ấy có việc nên rời đi trước, Chu Viễn An khách sáo tiễn ông ra tới cửa khách sạn.

Đợi đến khi chiếc xe ô tô xa hoa của ông ấy biến mất trong màn đêm, vẻ mặt Chu Viễn An lập tức sa sầm xuống, ngay tức khắc xoay người trở lại bên trong.

Vừa nãy vẫn chưa kịp giải thích gì với Mạc Hàm, bằng trí tưởng tượng phong phú của cô, không biết hiện tại cô đã nghĩ anh là loại cáo già xấu xa đến mức nào.

Từ trước đến giờ Mạc Hàm có cái tính xấu là thích đối nghịch với người khác, chỉ sợ là bây giờ vì giận dỗi anh mà cô cố ý thuận theo tên giám khảo Thôi Uẩn kia, muốn làm anh ghen.

Nhưng chắc chắn vẻ ôn hoà sẽ không duy trì được lâu, anh càng tỏ vẻ bình thản thì cô sẽ càng nóng ruột, nếu như thực sự Thôi Uẩn làm gì cô thì đó sẽ là giây phút cô bùng nổ, không chừng sẽ có thể khiến kẻ kia ngừng lại một chút.

Nếu quả thật mà đã đến cái bước kia thì đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Chu Viễn An phải cố gắng đến trước để cứu vãn cục diện.

Anh đi thang máy lên đến tầng tám, khi người đã đứng trên hàng lang, bắt đầu dùng âm lượng lớn nhất trong đời hét to: "Dưới tầng đang bị cháy! Mọi người mau mau sơ tán! Mau chạy khỏi chỗ này!"

Anh vừa kêu vừa tìm được bình chữa cháy, chung quanh không thấy cái gì có thể đập vỡ kính, trong tình huống cấp bách không kịp nghĩ ngợi nhiều, anh liền nắm tay lại thành nắm đấm, hung hăng nện xuống.

Lần thứ nhất không có động tĩnh gì, lần thứ hai cuối cùng đã có vết nứt, đến lần thứ ba mới hoàn toàn đập vỡ.

Hệ thống báo động lập tức vang lên, liên tiếp phát ra những tiếng kêu chói tai, từng âm thanh dồn dập tràn ra toàn bộ hành lang.

Chu Viễn An tiếp tục hét to: "Cháy rồi! Mọi người mau mau chạy xuống lầu!"

Tiếng báo động không hề làm mọi người chú ý, ban đầu chỉ có hai, ba người mở cửa phòng, không nhanh không chậm ra hỏi anh đang có chuyện gì xảy ra.

Chu Viễn An tỏ vẻ lo lắng khẩn cấp: "Tầng dưới cháy rồi, mọi người mau gọi những người xung quanh chạy đi, đừng đi thang máy mà hãy đi thang bộ."

Mọi người nhìn dáng vẻ người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai này không giống nói láo, lúc này mới bắt đầu hốt hoảng, rối rít hành động, chạy đi thông báo cho những người khác.

Hiệu quả của lời đồn một truyền mười, mười truyền trăm lan ra khắp nơi, chỉ một lát sau, cả tầng lầu vang lên tiếng gào thét và tiếng bước chân dồn dập.

Người người chạy đi chạy lại bên người anh, bối rối vội vàng, Chu Viễn An cảm thấy có lỗi, thế nhưng lại không thể không làm như vậy.

Anh đứng tại chỗ chờ Mạc Hàm, rất lâu cũng không thấy cô đâu, ngược lại thấy Thôi Uẩn sấp ngửa chạy nhanh về phía mình.

Vạt áo Thôi Uẩn tán loạn, hiển nhiên là do bất ngờ nên chưa kịp chỉnh trang, ngay cả thắt lưng quần cũng vẫn chưa kịp kéo lên.

Nhìn thấy Chu Viễn An đứng ở giữa đường, Thôi Uẩn không quên gọi anh cùng nhau chạy xuống: "Tiểu Chu sao còn chưa chạy mau? Tầng dưới đang cháy đó! Mau mau mau, chúng ta cùng đi!"

Ống tay áo Chu Viễn An bị hắn túm vào lôi về phía trước, anh không yên tâm quay đầu nhìn về hành lang một cái, cuối cùng vẫn quyết định xuống lầu.

***

Mười phút sau, nhân viên trong khách sạn kiểm tra không thấy có hoả hoạn, quản lý tập trung hết những người đang hoảng loạn lại một chỗ, cố gắng trấn an tâm trạng của mọi người.

Chu Viễn An bị tố cáo tội trạng, anh thản nhiên thừa nhận chính mình là người đã đập tủ kính đựng bình chữa cháy rồi chạm vào còi báo động, nhưng phủ nhận mình tung tin đồn nhảm.

"Tôi nghe thấy có ai đó la cháy nên tôi mới kêu to lên cho mọi người cùng biết, mấy người không bắt được đầu sỏ nên định bắt tôi gánh chịu tất cả tổn thất sao? Thế có vô lý không? Như vậy thì sau này còn ai dám làm người tốt nữa?"

Có lẽ là đã lăn lộn theo Mạc Hàm lâu ngày, nên anh mới có thể nói ra những lời này mà mặt không đỏ tim không đập mạnh như thế.

Dù sao khách hàng cũng là thượng đế, quản lý cũng không muốn làm to chuyện. Cuối cùng thì khách sạn phải nhận trách nhiệm trong chuyện này do sơ sót trong quản lý.

Toàn thể nhân viên cùng nhận lỗi với khách hàng, lại hứa sẽ tặng mỗi phòng một phiếu ăn tối coi như bồi thường, chuyện lớn liền cứ như vậy hoá nhỏ.

Khách sạn xảy ra chuyện kinh động như vậy nhưng Mạc Hàm cũng chẳng hề sợ hãi, sau khi mọi người sơ tán hết cô mới bình tĩnh đi thang máy xuống lầu.

Chu Viễn An đang nói chuyện với quản lý thì liếc thấy Mạc Hàm đang hung hăng đi về phía này.

Anh vừa mở miệng định nói gì đó thì cô đến trước mặt, không thèm nghe bất kỳ một lời giải thích nào, giơ tay giáng một cái tát thật mạnh lên mặt anh.

"Bốp."

Cái tát khiến nửa gương mặt anh đau rát, là bất ngờ không kịp đề phòng, cũng là vì chết lặng không thể tin nổi.

"Chu! Viễn! An!" Mạc Hàm nghiến răng nghiến lợi trừng mắt lên nhìn anh: "Anh là đồ vô dụng!"

Cái tát thật vang kia làm cả đại sảnh an tĩnh lại, hoặc cũng có lẽ là ảo giác, dường như ngăn chặn hết những lời bàn luận của mọi người, những lời xì xào ầm ĩ bị át bởi tiếng chuông báo của chiếc đồng hồ quả lắc đồ sộ, chuông báo giờ của nó âm vang trầm thấp, mười phần trung khí, từng tiếng lại từng tiếng vang vọng ở bên tai.

Hoá ra bất tri bất giác đã đến mười hai giờ, một ngày mới sắp bắt đầu.

Những hình ảnh hỗn loạn vừa xảy ra không lâu nay đã dần tan thành mây khói, chỉ mấy tiếng nữa thôi, mặt trời lại lên cao, cùng nhau mở đầu một ngày mới như bao ngày.

Tự nhiên vĩ đại không bao giờ thay đổi, dễ vỡ nhất chính là linh hồn yếu ớt của loài người.

Chu Viễn An đứng tại chỗ, không hề nói gì, chỉ đứng im nhìn cô chăm chú, dường như không khí xung quanh anh cũng dừng lại.

Thời gian như kéo dài đằng đẵng, anh không hề giải thích dù chỉ một câu, ánh mắt đầy phức tạp, thậm chí mang theo chút bi thương.

Anh cảm thấy buồn cho cô, lại thương hại cho bản thân mình.

Một lúc lâu sau, anh nhàn nhạt mở miệng: "Mạc Hàm, rốt cuộc thì em muốn điều gì? Giải quyết vấn đề, hay muốn anh ra vẻ anh hùng?"

"Anh đã từng nói anh có thể làm bất cứ điều gì vì em, kể cả vì em mà chết, nhưng em lại không tin."

Giọng anh đầy bất lực và tiếc nuối, sau khi nói xong thì xoay người rời đi, vạt áo khẽ tung bay trong làn gió.

Cảnh tượng ở sau lưng anh dần trở nên mờ ảo, biến thành một màu ảm đạm u ám.

Tai Mạc Hàm vẫn đang ong ong, không tài nào nghe rõ được những lời anh nói.

Mãi đến khi Chu Viễn An đi xa, cô mới phát hiện trên sàn nhà có vết máu đã gần khô lại, có cả từng giọt máu tươi nhỏ giọt kéo dài theo hướng anh rời đi.

51. Chương 51: Em Sai Rồi, Anh Đừng Bỏ Rơi Em

Biên tập: B3

Sau khi vung ra cái tát kia Mạc Hàm liền cảm thấy hối hận.

Chu Viễn An đi rồi, cô đứng một mình giữa đại sảnh khách sạn, cánh tay vô lực rũ xuống, bị vô số ánh mắt khác thường đâm vào sau lưng, giống như một người lính bại trận.

Những áp lực xung quanh khiến cô vô thức muốn lẩn trốn, cô không nhớ rõ mình đã rời khỏi khách sạn như thế nào, chỉ biết rằng nhất định dáng vẻ mình sẽ rất nhếch nhác, bước chân sẽ rất xiêu vẹo.

Ngơ ngác đứng đợi xe ở đầu đường, Mạc Hàm thẫn thờ bước lên xe taxi, máy móc nói ra một cái địa chỉ.

Ban đầu tài xế muốn tán gẫu với cô mấy câu, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không còn chút sinh khí nào của cô thì liền biết khó mà lui.

Bên tai Mạc Hàm vẫn vang lên câu nói cuối cùng của Chu Viễn An: "Anh đã từng nói anh có thể làm bất cứ điều gì vì em, kể cả vì em mà chết, nhưng em lại không tin."

Lời nói trầm thấp mang theo nỗi cô đơn của anh giống như một giấc mơ, không ngừng thúc giục trong tâm trí cô.

Cô không nhịn được mà đem tất cả những chuyện xảy ra trong tối nay sắp xếp lại một lần.

Đúng là so với việc vạch mặt ngay tại bữa tiệc thì chọn cách án binh bất động mới là cách nghĩ cho cô nhiều nhất.

Anh có cách bảo vệ đặc biệt của riêng mình, không giống như Lý Việt Hải thích làm to chuyện, cũng không giống như cô hữu dũng vô mưu, hết thảy mọi quyết định của anh đều đã được suy nghĩ chu toàn.

Đáng tiếc là Mạc Hàm đã không nhận ra được lòng tốt của anh sớm hơn, cũng bởi vì từ trước đến nay cách xử lý mọi chuyện của cả hai đều trái ngược nhau, sớm trở thành phản xạ rồi, làm sao có thể ngay lập tức phối hợp ăn nhịp với nhau được.

Cô có thể không hiểu, cô có thể phẫn nộ và phản đối, nhưng cô không nên liều mạng tát anh một cái như vậy.

Tại sao lúc ấy cô lại không thể nhận ra chứ?

Cho tới bây giờ Mạc Hàm vẫn cảm thấy lòng bàn tay của mình hơi ê ẩm, giống như có một con sâu nhỏ đang gặm nhấm ở bên trong.

So với cô thì nhất định Chu Viễn An còn đau hơn nhiều.

Mối quan hệ giữa người với người giống như một hình tam giác, bất kể tình cảm sâu nặng đến đâu thì cũng cần phải có sự tôn trọng lẫn nhau.

Nếu như tầng dưới cùng bị dao động thì mối quan hệ đó dù có bền lâu đến mức nào cũng sẽ đều trở nên không đáng một xu, tràn ngập nguy cơ.

Mặc dù tính tình của Chu Viễn An rất tốt, nhưng không có nghĩa là anh sẽ luôn kiên cường, cũng sẽ có lúc anh mệt mỏi, sẽ bi thương, sẽ mất hết ý chí.

Mạc Hàm không dám nghĩ thêm nữa, tâm trạng nặng nề tột đỉnh, cô chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, thở một hơi thật dài.

Lúc xe đi đến ngã rẽ thì tài xế bất ngờ phanh gấp. Mạc Hàm không kịp đề phòng nên cả người bị văng sang một bên, trán đập mạnh vào cửa kính xe.

Tài xế ổn định tay lái, không nhịn được mắng một tiếng: "Chết tiệt, con mèo hoang chui từ đâu ra, suýt nữa thì đâm phải rồi."

Mạc Hàm cũng không trách cứ, chỉ cố gắng ngồi lại thật vững, dùng ngón tay cào qua mái tóc tán loạn của mình.

Chiếc xe tiếp tục bon bon tiến về phía trước, Mạc Hàm sờ lên trán thì thấy một cục sưng nho nhỏ, cú sốc này đã khiến cho tâm trạng cô vỡ oà.

Cổ họng cô như bị cái gì đó chẹn ngang, hốc mắt nóng bừng, nhưng vẫn cố gắng cắn chặt môi không để phát ra âm thanh nào.

Tiếc là cũng không có mấy tác dụng, cô cảm nhận được từng giọt từng giọt nước mắt tuôn rơi, những giọt nước mắt không để ai phát hiện, lặng yên biến mất trong đêm tối.

Đêm đó, sau khi về đến nhà, Mạc Hàm còn chẳng buồn tắm rửa, cứ thế leo lên giường ngủ.

***

Sáng ngày hôm sau, cô dậy tắm nước lạnh, sau đó cố gắng bày ra bộ dáng sảng khoái và tinh thần tốt nhất để đến bệnh viện thăm Mạc Tiểu Dương.

Dù trời có sập thì thân là chị gái như cô cũng phải chống đỡ, tuyệt đối không thể để những điều không may xảy đến hoặc những buồn phiền xuất hiện trong thế giới của Mạc Tiểu Dương.

Mạc Hàm luôn cho rằng chỉ cần trong lòng vẫn còn niềm tin, sự lạc quan thì sẽ có một ngày mây đen bay đi hết, thế nhưng tin dữ lại cứ liên tục kéo đến.

Sau khi chăm sóc Mạc Tiểu Dương, cho cậu bé ăn xong như thường ngày, bác sỹ điều trị gọi Mạc Hàm ra ngoài hành lang, thông báo với cô rằng bệnh tình của Mạc Tiểu Dương đang dần trở nên tệ hơn.

Tuần này Mạc Tiểu Dương sốt cao hai lần, ngày hôm qua khi khám sức khoẻ tổng quát đã phát hiện ra trong lá lách của cậu bé có một khối u ác tính, cần phải phẫu thuật cắt bỏ ngay lập tức, nếu không rất có thể sẽ lan sang các bộ phận khác.

Đã có kinh nghiệm đối mặt với nhiều tình huống tồi tệ nhất, nên khi nghe được tin xấu như vậy, Mạc Hàm vẫn có thể bình tĩnh vô cùng.

Cô ngồi một mình ở hành lang dài, đầu óc trống rỗng, tờ giấy xét nghiệm cầm trong tay bị gió thổi bay loạt xoạt.

Mạc Hàm ngồi rất lâu mới quay trở lại phòng bệnh, cô nói với Mạc Tiểu Dương rằng trong bụng của cậu bé có một con sâu rất to, cần phải làm phẫu thuật lấy nó ra, để sau này cậu không còn bị đau bụng nữa.

Mạc Tiểu Dương không hề nghi ngờ gì, ngoan ngoãn dọn dẹp hộp cơm vừa ăn rồi nằm xuống ngủ trưa.

***

Buổi chiều Mạc Hàm về nhà làm bài tập, bản thiết kế của cô đã sắp đến công đoạn hoàn thành thế nhưng lại bị mắc ở một chỗ, không thể nào vẽ tiếp được.

Liên tiếp mấy ngày liền không có gì tiến triển, Mạc Hàm đành phải nhờ sự giúp đỡ của Liêu Quyên, mượn bài tập của cô ấy tham khảo để tìm một chút linh cảm.

Liêu Quyên rất thoải mái đồng ý, gửi bài tập cho cô qua QQ. Lúc Mạc Hàm tải xuống thì trên màn hình đột nhiên hiện lên một cửa sổ, cô chưa kịp nhìn kỹ đã thuận tay ấn vào nút OK.

Mấy giây sau cô mới kịp phản ứng, kinh ngạc trợn trừng cả hai mắt.

File bài tập của Liêu Quyên gửi đến trùng tên với file bài tập của cô, bài tập của cô đã bị bài tập của Liêu Quyên ghi đè lên!

Mạc Hàm không dám tin vào mắt mình, liên tục nhấn F5.

Thực sự là bài tập của cô đã không cánh mà bay, thay vào đó là bài tập của Liêu Quyên.

Cô giống như bị sét đánh, ngồi tại chỗ vò đầu bứt tai, đúng là khóc không ra nước mắt.

Mạc Hàm lập tức nói chuyện này cho Liêu Quyên, không ngoài dự đoán đã khiến cho cô ấy cười ha ha.

Vừa nghĩ đến chuyện thành quả mình đã phải vất vả làm suốt mấy tháng qua cứ thế mất trắng, Mạc Hàm như rơi vào đường cùng, lại nghĩ tới việc mình sẽ bị trượt môn này khiến cô đau lòng muốn chết.

Liêu Quyên cũng không biết phải xử lý chuyện này thế nào, cô ấy nghĩ cách cho Mạc Hàm: "Cậu đừng cuống, mai mang máy tính ra hiệu xem sao, biết đâu có thể khôi phục dữ liệu đó."

Mạc Hàm tức điên lên, hận không thể tự cầm dao chém cho mình hai phát, cuối cùng cũng chỉ có thể hy vọng như vậy thôi.

Mấy ngày nay toàn gặp chuyện không may, cô chẳng còn tâm trạng nào ăn cơm tối, sau khi tắm xong thì ngồi ngẩn người trong phòng khách.

Tay cầm chiếc điện thoại lạnh lẽo, mấy lần giơ lên lại buông xuống.

Lấy lý do gì để gọi điện cho anh đây?

"Máy tính hỏng rồi, anh có sửa được không?"

Chắc chắn là anh không biết sửa rồi.

"Bạn cùng phòng của anh có sửa được không?"

Nhỡ đâu anh sẽ bảo cô trực tiếp đi tìm bạn của anh ấy thì sao?

"Máy tính là của anh, tự anh đến mà lấy!"

...

Mạc Hàm độc diễn nửa ngày, cuối cùng cảm thấy vô cùng thất bại, liên tục vỗ mạnh vào đầu, bao nhiêu điều buồn bực trong lòng không thể phát tiết ra ngoài.

Sĩ diện tự làm khổ mình, cô không tìm cho mình một bậc thang để đi xuống thì sẽ vĩnh viễn không tài nào mở miệng được.

Đúng vào lúc cô cảm thấy chán nản nhất thì chuông cửa reo vang.

Mạc Hàm đột nhiên bốc hoả, chân giẫm mạnh lên sàn nhà bịch bịch, hùng hùng hổ hổ ra mở cửa.

Cửa mở ra, cô ngây ngẩn cả người, nhất thời không kịp phản ứng.

Chu Viễn An đang ôm đàn guitar đứng ở bên ngoài.

Khuôn mặt anh vẫn dịu dàng như cũ, nhưng dưới vành mắt hơi xanh, hiển nhiên là thiếu ngủ.

Mạc Hàm giật mình một lúc lâu, không ngờ rằng Chu Viễn An lại đến tìm cô sớm như vậy: "Anh…"

"Anh đến đưa đồ cho em." Chu Viễn An mở miệng cùng lúc với cô.

"Đưa cái gì?" Mặc dù trong miệng hỏi như vậy, nhưng cô có thể mơ hồ đoán được chắc là đồ anh đang ôm ở trong ngực.

Quả nhiên Chu Viễn An đưa cây đàn guitar kia cho cô: "Mới làm xong, em thử một chút xem sao."

Mạc Hàm há miệng, chậm rãi đưa hai tay ra.

Mặc dù Chu Viễn An dự tính sẽ làm xong trong ba tháng, nhưng từ lúc anh bắt tay vào làm đến bây giờ vẫn còn rất lâu mới tròn ba tháng mà.

"Sao lại làm nhanh như vậy?" Mạc Hàm không nhịn được cất tiếng hỏi.

"Tối hôm qua không ngủ được, ngồi làm suốt đêm." Chu Viễn An bình thản trả lời.

Ngủ không ngon? Thế nhưng cô lại ngủ rất ngon… Mạc Hàm mấp máy môi, không nói ra lời.

Cô ôm guitar vào lòng, thử gảy mấy nốt, chất lượng âm thanh không phải là tốt nhất, nhưng về cơ bản thì cũng coi như dùng được.

Đối với một người ngoài nghề không hiểu gì về âm luật mà nói, lần đầu tiên làm đàn mà có thể làm được đến trình độ này thì gọi là thiên tài cũng không có gì quá đáng.

Cô nhận lấy đàn guitar, nhẹ giọng mỉm cười: "Cám ơn anh."

Chu Viễn An thấp giọng "Ừ" một tiếng, một lúc sau mới nói sang chuyện khác: "Hai ngày nữa anh sẽ rời khỏi Đồng Quan."

Mạc Hàm sửng sốt: "Tại sao?"

"Tháng trước giáo sư đã tìm cho anh một công việc thực tập, bắt đầu làm từ tháng này."

Mạc Hàm mất mấy giây mới phản ứng kịp: "Vậy.. Thi cuối kỳ anh định thế nào?"

"Sang học kỳ tới sẽ thi lại."

"…Ừm."

Nói đến đây thì không còn biết nói gì thêm nữa, đèn cảm ứng trong hành lang tắt ngóm, hai người vẫn yên lặng đứng im tại chỗ, hai mặt nhìn nhau.

Mạc Hàm không phải là người dễ dàng chịu cúi đầu, Chu Viễn An cũng kiên trì giữ im lặng.

Sự trầm mặc này không biết muốn duy trì đến khi nào.

Mãi một lúc lâu sau, cuối cùng Chu Viễn An giơ tay lên, tỏ vẻ muốn đóng cửa giúp cô: "Em nghỉ ngơi đi, anh về ký túc xá thu dọn hành lý."

"Đợi chút!" Mạc Hàm vội vàng gọi anh lại.

"Sao vậy?"

Mạc Hàm suy nghĩ mãi mới khó khăn mở miệng: "Anh.. Anh không vào ngồi một lát sao?"

Chu Viễn An lắc đầu: "Không muốn cởi giày."

Vẻ mặt Mạc Hàm sầm xuống: "Vậy anh đi đi."

Chu Viễn An tạm biệt cô, xoay người bước đi, mới được vài bước Mạc Hàm lại lên tiếng: "Chờ một chút!"

Anh ngừng lại.

Mạc Hàm khẽ cắn môi, sau khi giằng co suy nghĩ một hồi, cô quyết định không thèm đếm xỉa gì đến cái mặt già này của mình nữa.

Cô chạy lên mấy bước, giơ hai tay ôm chặt lấy Chu Viễn An, không cho anh đi.

Chu Viễn An khẽ xoay người, Mạc Hàm ngẩng đầu lên nhìn anh, hình bóng anh phản chiếu rõ ràng trong đôi mắt xinh đẹp của cô.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Anh đang giận em đúng không?"

Chu Viễn An nhàn nhạt trả lời: "Không giận."

"Thực sự không?"

"Ừ."

Mạc Hàm hơi dừng lại, tầm mắt chuyển xuống gò má trắng nõn của anh, ánh mắt dần trở nên nhu hoà: "Mặt anh còn đau không?"

"Không đau."

Cô đưa tay ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh, giống như đang lẩm bẩm: "Thực sự không đau?"

"Không đau."

Ánh mắt cô từ từ đi xuống phía dưới, đôi bàn tay thanh tú còn đẹp đẽ hơn cả bàn tay con gái kia, bây giờ đang được bọc một lớp băng gạc thật dày, chỉ lộ ra mấy ngón tay thon dài.

Không biết sau khi lành có để lại sẹo hay không nữa.

"Tay có đau không?"

"Không đau."

Cô không tin: "Thực sự không đau?"

"Không đau."

(Bê: Lâu lâu cho Bê xen mồm vô cái, Bê mệt cái đau với chả không đau của ông bà này quá =)))))

Anh càng tỏ vẻ bình tĩnh như vậy, Mạc Hàm lại càng cảm thấy bất an, cô biết rõ rằng lần này mình đã thảm bại.

Cô không thể không bỏ sự kiêu ngạo của mình sang một bên, vì anh quan trọng hơn kiêu hãnh của bản thân cô nhiều.

Cần gì phải cố gắng ra vẻ, cho dù cô ném hết tất cả lòng tự trọng của mình, đầu óc trở nên rối tinh rối mù, anh cũng sẽ không bao giờ cười nhạo cô.

Mạc Hàm kiễng chân lên, hai tay ôm chặt cổ anh, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi anh, đáng lẽ em không nên đánh anh như vậy."

Chu Viễn An vẫn không nóng không lạnh như cũ: "Không sao."

"Em biết lỗi rồi, thật xin lỗi."

"Không sao."

"Chu Viễn An, cho em thêm một cơ hội nữa nhé."

"Anh không giận em."

Có quỷ mới tin, không giận sao anh vừa đến đã muốn đi ngay? Tại sao không chịu ôm em?

Mạc Hàm nghĩ thầm trong lòng, cả khuôn mặt vùi vào cổ anh, hít một hơi thật sâu: "Tha lỗi cho em tha lỗi cho em tha lỗi cho em."

"..."

Trừ con mèo nhỏ mới sinh ra, chưa có người nào lại liên tục liếm cằm anh không biết mệt như vậy, lại còn luôn miệng nói: "Xin lỗi mà xin lỗi mà xin lỗi mà, tha lỗi cho em có được không?"

Chu Viễn An vẫn đứng yên bất động, đúng hơn là không biết phải làm sao với cô.

Mạc Hàm vẫn chưa chịu thua, tiếp tục thấp giọng nỉ non: "Chồng ơi."

"Chồng?"

"Chồng em ơi!"

Cô không ngừng liến thoắng: "Chồng ơi chồng ơi chồng ơi."

"Chồng ơi, em sai rồi, anh đừng bỏ rơi em."

Không biết đã gọi bao nhiêu câu, cô không ngừng bò lên người anh. Không nhận được sự hồi đáp của anh, cô bèn cố gắng cọ xát thật nhiều, gần như đu cả người lên anh.

"Anh giúp em nhé?"

Cô giống như một con thằn lằn đang cầu xin sự giúp đỡ.

Làm nũng lúc cãi nhau là đặc quyền của phụ nữ, tuy không thể giải quyết được vấn đề nhưng cũng không có mấy người đàn ông có thể chống lại sự cám dỗ đó.

Một hơi thở nóng hổi lướt qua bên tai, khiến tai hơi ngứa ngáy, Mạc Hàm nghe thấy cổ họng Chu Viễn An phát ra một âm thanh trầm đục.

Cô không tin vào tai mình, ngửa cổ lên nhìn anh: "Anh cười đấy hả?"

"..."

"Có phải anh cười không?"

"Không có."

Mạc Hàm càng khẳng định: "Rõ ràng là anh cười!"

"..."

Chu Viễn An bất đắc dĩ nhìn cô, khoé miệng hơi cong lên, bình thản giải thích: "Anh có giận em đâu."

Vẻ mặt anh dịu dàng thắm thiết, lời nói ra rất có sức thuyết phục.

Mạc Hàm cũng nở nụ cười: "Không giận là tốt rồi."

Chu Viễn An nâng hai chân cô lên, bế cô vào lòng, tay ôm chặt hông cô.

Thực ra cũng không phải là anh hoàn toàn không giận cô, mặc dù rất muốn cứng rắn với cô một lần, nhưng cuối cùng thì anh vẫn không thể làm được.

Hai mắt Mạc Hàm nhìn anh chăm chú, một lát sau, cô chỉ tay vào trong phòng: "Anh có định vào ngồi một chút không?"

Chu Viễn An bế cô trở về, vừa đi vừa nói: "Anh không thể ở lại quá lâu, ở trường vẫn còn việc phải làm."

"Ừ, em sẽ không giữ anh lâu đâu, nhưng anh đừng khiến bản thân mệt mỏi quá." Mạc Hàm đau lòng: "Tối hôm qua không ngủ, tối nay nhất định phải ngủ sớm một chút."

"Ừ, anh biết rồi."

Chu Viễn An ngồi xuống ghế salon, đặt Mạc Hàm xuống bên cạnh mình: "Nào, đến đây kể lại chuyện hôm qua cho anh nghe."

"Kể chuyện gì?"

"Sau đó em cùng gã giám khảo kia đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì cả..." Mạc Hàm chột dạ, thấp giọng lầm bầm: "Đã làm phụ ý tốt của anh, em không nhịn được đánh hắn ta một trận..."

"..." thảo nào lúc đó Chu Viễn An nhìn thấy hắn khập khiễng chạy ra.

Thật ra thì cho đến bây giờ anh chưa bao giờ hy vọng Mạc Hàm sẽ trở nên nổi tiếng, nhưng cũng không thể vì ham muốn cá nhân mà ngăn cản ước mơ và hào quang của cô.

Kết quả này thực ra cũng không quá tệ.

Mạc Hàm ôm đầu ảo não: "Anh muốn mắng chửi thì cứ mắng chửi em đi, em sẽ không cãi lại đâu."

Chu Viễn An nói: "Mắng em làm gì chứ? Anh tôn trọng ý kiến của em, chỉ là lần sau đừng quá xúc động như thế nữa."

"Ừm.. Sẽ không có lần sau đâu." Mạc Hàm nhìn sàn nhà, thở dài buồn rầu: "Bởi vì em đoán là sớm muộn gì em cũng sẽ bị loại."

Chu Viễn An vẫn bình thản an ủi: "Kết quả chỉ là thứ yếu, em không muốn làm thì cũng đừng khiến bản thân mình phải chịu uất ức, sau này sẽ có cuộc thi khác tốt hơn thôi."

Mặc dù Mạc Hàm không cam lòng, nhưng khi nghe những lời này của Chu Viễn An thì vẫn khiến cô bị thuyết phục

Nói chuyện thêm một hồi, Mạc Hàm không biết từ lúc nào tay Chu Viễn An đã thò vào lưng áo cô. Chờ đến lúc cô kịp phản ứng thì móc áo lót đã bị cởi ra, lỏng lẻo rủ xuống eo.

Cô liếc mắt nhìn anh: "Không phải anh đang vội sao?"

Đột nhiên nghĩ tới một ý tưởng tuyệt vời khiến Chu Viễn An không còn để ý tới điều gì, anh vừa hôn cô vừa nói: "Anh muốn được nghe em gọi anh là chồng khi làm chuyện ấy."

Mạc Hàm không biết mặt mình có đỏ lên không, nhưng cô nghe thấy giọng nói của mình trở nên khác thường: "Nghĩ hay quá nhỉ."

"Sao vậy?" Chu Viễn An khó hiểu: "Không phải em vừa liên tục gọi anh như vậy sao?"

"Đó là vì đang dỗ anh."

"Vậy bây giờ em cũng dỗ anh đi." Chu Viễn An thân mật cọ cọ mũi cô, từng lời anh nói đều rất ngọt ngào: "Khi đến kia anh sẽ rất bận rộn, hai tháng tới có lẽ chúng ta sẽ rất ít được gặp nhau."

"..." Ánh mắt rơi vào gò má vẫn còn hơi sưng của anh, sự bướng bỉnh trong lòng Mạc Hàm liền hoá thành một dòng nước mùa xuân.

Lát sau, cô cất giọng lí nhí: "Vậy chúng ta về phòng đi, đắp chăn lại, em sẽ gọi cho anh nghe."

Hết chương 51.

Lời của Bê Ba: Mạc gia à, sao có thể thắng được Em gái An đây? lol

52. Chương 52: Chỉ Cần Giả Ngốc Một Chút Thôi Thì Tất Cả Sẽ Đều Vui Vẻ

Biên tập: B3

Sau khi chờ Mạc Hàm ngủ say, Chu Viễn An mới chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Anh định muộn nhất là sáu giờ sẽ quay trở lại trường, thế nhưng trong lòng vẫn muốn nán lại thêm một chút nữa nên đã trì hoãn năm lần bảy lượt đến tận bây giờ.

Trong căn phòng nhỏ hẹp bí bách, mỗi mét vuông đều tràn ngập hương vị thanh xuân nóng bỏng của bọn họ, vô cùng ái muội.

Mạc Hàm ngủ rất an tĩnh, tiếng hít thở lúc nông lúc sâu. Chỉ có vào lúc này thì tính cách ương bướng và tuỳ hứng của cô mới có thể hoàn toàn thu lại, lộ ra dáng vẻ khiến cho người khác không thể không yêu thương.

Chu Viễn An lặng lẽ vén chăn lên, xoay hai chân chuẩn bị xuống giường. Mạc Hàm lại rúc vào lòng anh không muốn rời xa, mái tóc mềm mại mát lạnh phủ lên vai anh, theo chăn nệm từ từ trượt xuống.

Cô phát hiện thấy hơi ấm cơ thể ba mươi bảy độ của con người đang cách mình ngày càng xa, mí mắt liền giật giật, nắm lấy bàn tay anh.

"Đừng đi."

"Xin lỗi em…"

Chỗ sâu nhất trong trái tim bị một câu nói mớ của cô đánh gục.

Có những lúc người con gái này vô cùng đáng trách, nhưng lại có những lúc dễ thương vô cùng.

Dường như chỉ cần một khắc dịu dàng này cũng có thể quét trôi mọi mây mờ u ám của quá khứ.

Yêu thương và đau lòng giao thoa một chỗ, khiến cho người ta không nỡ dứt bỏ, chính điều này đã chôn vùi đi chí khí của không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán, huống chi với một con người nhỏ bé như anh.

Chu Viễn An lại không tự chủ được mà nằm xuống, mặc kệ thời gian đang trôi qua từng giây từng phút.

Đệm giường hơi lõm xuống, ngay lập tức tay chân Mạc Hàm lại vòng qua ôm chặt lấy Chu Viễn An, làn da lộ ra bên ngoài của cô trắng như tuyết, vẫn còn lưu lại những dấu vết mơ hồ sau khi ân ái với anh.

Ánh mắt Chu Viễn An yên tĩnh an nhàn, anh ôm cô vào lòng, nhẹ giọng thở dài: "Mạc Hàm."

"Ừ."

"Sau này chúng ta sẽ thế nào?"

"…"

"Mười năm quá lâu, chúng ta kết hôn luôn bây giờ đi."

"…"

"Trái tim anh là của em, tài sản của anh là của em, tất cả những gì của anh đều thuộc về em. Nếu như luật pháp ràng buộc anh và em mãi mãi, liệu như thế có thể khiến em tin tưởng anh không?"

"…"

Người kia vẫn lặng im không đáp lại, lời tỏ tình của anh liền cứ thế biến thành tự độc thoại.

Chu Viễn An khẽ thở dài, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh của cô, anh cúi đầu xuống đặt lên mi tâm cô một nụ hôn dịu dàng.

***

Ngày hôm sau sau khi tạm biệt Chu Viễn An, Mạc Hàm mang máy tính xách tay đến cửa hàng sửa chữa.

Hỏi qua mấy nhà đều báo giá từ năm trăm đồng trở lên, Mạc Hàm trố mắt, không nhịn được cao giọng: "Năm trăm đồng?! Các người ăn cướp hả?!"

Nhân viên tư vấn thao thao bất tuyệt bằng giọng miền Nam: "Thưa quý cô! Yêu cầu này của cô không giống như phục hồi file đã xoá, loại thao tác này yêu cầu kỹ thuật rất cao! Hơn nữa chúng tôi còn có thể giúp cô khôi phục lại tất cả những dữ liệu đã đánh mất trong vòng hai năm trở lại đây, là một đại công trình đó, năm trăm đồng là quá rẻ."

Mạc Hàm tiếc tiền, chần chừ mãi không chịu quyết định.

Thử nghĩ theo cách khác xem, bài tập của cô là thành quả mà cô đã phải bỏ ra biết bao công sức, vất vả suốt ba tháng trời mới hoàn thành, giờ có bao nhiêu tiền cũng không mua nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô đành cắn răng đồng ý.

Cô rút năm tờ tiền giấy đặt bộp xuống mặt bàn, hỏi: "Phải chờ trong bao lâu?"

"Ít nhất hai ngày." Nhân viên không nhanh không chậm đẩy tiền về phía cô: "Chưa cần phải trả tiền vội, nếu như không lấy lại được dữ liệu thì chúng tôi sẽ không thu phí của cô."

Nghe vậy còn thấy đáng tin chứ, Mạc Hàm gật đầu: "Được, vậy hai ngày nữa tôi quay lại."

Lúc từ cửa hàng máy tính đi ra, Mạc Hàm nhận được một tin nhắn của fan hâm mộ.

Fan hâm mộ này nói rằng đã vô tình biết được hoàn cảnh gia đình của Mạc Hàm, rất thương cảm với những gì Mạc Tiểu Dương đang phải chịu. Thế nên cô ấy đã tự động tổ chức quyên góp trên blog cá nhân của mình, kêu gọi tất cả những fan hâm mộ khác của Mạc Hàm cùng với mọi người trong các tầng lớp xã hội chung tay ủng hộ, góp một chút sức nhỏ cho cô, hy vọng có thể giúp Mạc Hàm giảm bớt gánh nặng trước mắt. Hiện tại mới chỉ ba ngày đã quyên góp được mấy chục nghìn đồng, cô ấy liền ngay lập tức chuyển tiền vào tài khoản cho Mạc Hàm.

Mạc Hàm cảm động đến không lời nào có thể diễn tả được, kể từ khi chương trình được phát sóng đến nay cô đã nhận được không ít quà tặng và thư khích lệ của fan hâm mộ.

Nhưng những sự ưu ái như thế này của fan hâm mộ chỉ khiến cho Mạc Hàm càng thêm bất an và áy náy, sợ rằng rất nhanh thôi mình sẽ làm phụ lòng kỳ vọng của họ.

Từ cái hôm không khách khí đạp cho giám khảo một cước thì cô đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào đối với cuộc thi này nữa. Nhưng nghĩ lại, nếu như biết có lẽ lần tới sẽ là lần biểu diễn cuối cùng của mình, thì hẳn là sẽ càng thổi bùng lên ý chí chiến đấu của cô mới đúng. Dùng hết sức mình để biểu diễn một tiết mục thật xuất sắc, coi như đây là lời cám ơn duy nhất cô dành cho tất cả những fan hâm mộ của mình.

Sau một ngày tinh thần sa sút, Mạc Hàm như được thay máu phấn chấn hẳn lên, lập tức gọi điện thoại cho Vương Lâm, thống nhất lại thời gian tập luyện trong tuần này.

Cuối cùng mấy tháng trời khổ luyện phát âm tiếng Anh cũng không hề bị uổng phí, Mạc Hàm đã có thể thuộc kỹ lời bài hát, hát lên lưu loát trôi chảy, hoàn toàn tự nhiên.

Không biết sau khi tập luyện đến lần thứ mười mấy, ngón tay Vương Lâm cũng sắp gãy đến nơi mà Mạc Hàm vẫn không biết mệt mỏi, cầm micro càng hát càng hăng say.

Vương Lâm không chịu được phải hô lên một tiếng, ngã ngửa chổng vó lên trời, hai mắt trợn trắng: "Không luyện nữa không luyện nữa, lão tử sắp chết đến nơi rồi."

Mạc Hàm xuỳ xuỳ hắn như đuổi dê ngoài đồng: "Luyện thêm mấy lần nữa đi, chúng ta cố gắng luyện thật hoàn hảo, buổi tối tôi mời cậu ăn thịt nướng."

Vương Lâm nghe thấy lời này thì ngay lập tức sống lại, ngồi bật dậy: "Tiếp tục nào!"

Sau bữa tối no say với Vương Lâm, Mạc Hàm nhận được điện thoại từ hàng sửa chữa máy tính, thông báo rằng họ đã khôi phục dữ liệu thành công, cô có thể qua lấy máy về.

Mạc Hàm vội vàng chạy đến cửa hàng, mở máy tính ra kiểm tra một lần, ngoại trừ bài tập của cô, còn có hai file khác trong ổ G, thậm chí còn hiện lên cả thông tin cho biết file bị xoá vào ngày tháng năm nào.

Thảo nào những người làm kỹ thuật đều rất kiêu ngạo, cô tâm phục khẩu phục thanh toán năm trăm đồng.

Mạc Hàm xách máy tính về nhà, cũng không tránh khỏi việc tò mò muốn nhìn lén xem trong máy tính của bạn trai đã từng có những gì. Cô ngồi trước máy tính do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn là không nhịn được mà mở file kia ra xem qua một lần.

Nhưng hoá ra lại khiến cô thất vọng, bên trong hầu như chẳng có gì, ngoại trừ mấy bản phác hoạ thiết kế và mấy file word ra thì đều là phim điện ảnh hoặc phóng sự, căn bản chẳng hề có mấy loại phim hành động giống như máy tính của những nam sinh khác.

Mạc Hàm cụt hứng, lúc đang chuẩn bị tắt máy thì đột nhiên ánh mắt lướt qua màn hình, phát hiện ra mấy icon nhìn rất quen.

Cô sững sờ thật lâu, sau đó chậm chạm di chuột, miệng vừa lẩm nhẩm A Di Đà Phật vừa click mở một trong số những video đó.

Video không đến vài giây, cảnh tượng quen thuộc xuất hiện, tiếng nước chảy quen thuộc, bóng lưng lại càng quen thuộc hơn.

Cô hoảng sợ vội vàng tắt đi.

Đó chính là video Từ Đào quay lén khi cô tắm, tại sao âm hồn vẫn chưa tiêu tan?

Cô gần như đã quên mất chuyện này, nhưng tại sao bây giờ nó lại bất ngờ xuất hiện một lần nữa, giày vò cô, kích động cô.

Nếu không phải được xem tận mắt, thì căn bản Mạc Hàm sẽ không bao giờ dám tin rằng mình lại phát hiện ra những video này ở trong máy tính của Chu Viễn An.

Cô theo bản năng mở ra xem những video này bị xoá vào ngày nào, là tháng mười năm ngoái, cũng chính là khi bọn họ vừa mới ở bên nhau không lâu.

Cứ suy luận như vậy, chứng tỏ rằng trước đó Chu Viễn An cũng đã sớm xem qua những video này rồi… Là khi thuê trọ chung nhà với cô sao?

Phòng anh chuyển vào chính là phòng mà Mạc Hàm đã ở hồi trước, có lẽ chính trong thời gian đó anh đã vô tình tìm thấy chiếc USB này.

Thời tiết tháng sáu đã dần bước vào mùa hè nóng bức, tiếng ve kêu vang bên ngoài cửa sổ, thế nhưng sau lưng Mạc Hàm vẫn không kìm được mà đổ mồ hôi lạnh.

Bóng đêm trống vắng như đang ùn ùn kéo đến, bao trùm lấy cô trong cô độc và sợ hãi, ánh mắt cô như bị lạc đường trong đêm tối, ngay cả trái tim cũng bắt đầu đập loạn nhịp.

Không biết đã ngồi mãi một tư thế trong bao lâu, Mạc Hàm mới máy móc click chuột phải, chọn xoá file dữ liệu đó, rồi tắt máy tính, lên giường ngủ.

Trong lòng như có một con dã thú đang ẩn nấp, ánh mắt nó lạnh như băng, toàn thân toát lên sự căm ghét và xảo trá muốn ly gián cô.

Dường như Mạc Hàm đang gặp phải một cơn ác mộng, cô phải trải qua một trận đấu tranh kịch liệt để cố gắng chế ngự nó.

Cô tự nhủ với lòng mình rằng đừng nên suy đoán tại sao Chu Viễn An lại những video này vào máy tính, cô chỉ cần biết rằng cuối cùng anh đã xoá hết chúng đi là được rồi.

Có một số chuyện nếu như cố gắng đào lên thì cũng chưa chắc đã tốt, chỉ cần giả ngốc một chút thôi thì tất cả sẽ đều vui vẻ.

Cô phải học được cách nhẫn nhịn, phải học cách tin tưởng anh, học cách loại bỏ đi những tính xấu của mình.

Bọn họ vừa mới trải qua lần gây gổ trước đây không lâu, mối quan hệ vẫn đang trong tình trạng bấp bênh, nếu bây giờ lại có thêm một chút gió thổi cỏ lay nào nữa thì chỉ sợ sẽ không tránh khỏi kết cục đổ vỡ.

Hiện nay tâm tư duy nhất của Mạc Hàm chính là bảo vệ thật tốt đoạn tình cảm dễ bị thương tổn này, cô không muốn gây thêm một chút rắc rối nào nữa.

Cả hai người đều rất bận rộn, tình yêu vốn dĩ là một điều vô cùng tốt đẹp, cần gì phải khiến cho cả hai cùng bận lòng.

Nếu như có một ngày, cho dù Chu Viễn An có cầm súng chĩa về phía cô đi chăng nữa, thì cô cũng sẽ tự thuyết phục bản thân mình rằng súng đó không có đạn. Ngay cả khi mình phải hy sinh, thì cô cũng không muốn phụ lòng anh thêm một lần nào nữa.

Cô có thể làm đến mức này đã là sự nhượng bộ lớn nhất mà cô có thể làm được rồi, những chuyện còn lại thì cứ theo ý trời đi.

***

Buổi chiều trước ngày đi Bắc Kinh, Mạc Hàm đã sớm sắp xếp xong hành lý và nhạc cụ, chỉ cần ngồi nhà chờ đợi ngày hôm sau xuất phát.

Trước khi đi ngủ, cô vẫn cảm thấy có chút không yên lòng, liền gọi điện thoại cho Vương Lâm lần nữa, định dặn hắn sáng mai nhớ đặt chuông báo thức.

Thế nhưng bất ngờ là lần này Vương Lâm không hề nghe điện thoại.

Mạc Hàm cho rằng hắn đang bận nên không suy nghĩ nhiều, đợi nửa tiếng sau lại gọi lại lần nữa, vẫn không hề nghe máy.

Cô không khỏi lo lắng, đừng nói là cậu ta bỏ rơi mình đúng lúc quan trọng chứ?

Mạc Hàm nằm trên giường, nhắm hai mắt lại nhưng chẳng thể ngủ được.

Mãi sau cơn buồn ngủ mới kéo đến, lúc bắt đầu mơ màng thì đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại ầm ĩ gọi trở lại.

Cô liền cầm điện thoại lên nhìn, thấy là Vương Lâm gọi đến thì vội vàng nghe máy.

Cô chưa kịp nói lời nào thì Vương Lâm ở bên kia đã rên rỉ: "Mạc gia ơi! Tôi phải vào bệnh viện rồi!"

Mạc Hàm ngẩn người: "Xảy ra chuyện gì?"

Vương Lâm hít một ngụm khí lạnh, kể khổ: "Có nhớ lần trước tôi đã vạch trần một khách sạn dùng dầu ăn vớt từ cống lên không? Sau khi tin tức đó được lên báo thì khách sạn kia bị phá sản, bọn họ liền tìm người trả thù tôi, một đám người vây đánh mình tôi!"

Trong lòng Mạc Hàm căng thẳng, vội hỏi: "Vậy giờ cậu sao rồi? Có bị thương không?"

"Tất nhiên là bị thương rồi!... Ai ui! Nhẹ một chút nhẹ một chút!" Dường như bên kia đang bôi thuốc, Vương Lâm đau đớn kêu oai oái một lúc lâu, mãi sau mới nói tiếp: "Tôi bị gãy tay rồi, mặt cũng sưng vù lên! Định mệnh, đám người kia thực con mẹ nó là một lũ vô nhân tính! Chỉ toàn nhằm vào mặt để đánh!"

Mạc Hàm lắc đầu, cảm thấy không còn gì để nói: "Cậu đi làm người tốt vạch trần kẻ xấu, kết quả cuối cùng người thiệt thòi vẫn chỉ có mình cậu thôi không phải sao?"

Cô ngẫm nghĩ một lúc liền quyết định: "Vậy ngày mai tôi đi Bắc Kinh một mình, cậu ở lại bệnh viện nghỉ ngơi cho khoẻ đi."

Vương Lâm nói: "Nhưng phần biểu diễn đó của cậu đâu thể thiếu tay đàn chứ, tôi nhất định phải đi cùng cậu!"

Mạc Hàm nói trúng tim đen của hắn: "Gãy tay như thế đánh đàn kiểu gì?"

"..." Vương Lâm nghẹn họng, thở dài rên rỉ: "Mạc gia à, tôi có lỗi với cậu quá. Haizzz, mất hết cả thể diện rồi, làm ảnh hưởng đến cậu."

"Không sao đâu, bỏ phần chơi đàn đi là được mà." Mạc Hàm nhẹ giọng an ủi: "Chuyện ngoài ý muốn này cũng không thể trách cậu."

***

Sáng sớm ngày hôm sau, khi trời vừa tảng sáng, Mạc Hàm đã chuẩn bị xong xuôi, mang đàn guitar cùng mấy bộ quần áo bắt đầu xuất phát.

Lúc đến trạm xe lửa mới có tám giờ sáng, trong đại sảnh thưa thớt người qua lại, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi, tựa như xung quanh vẫn chưa ai thức dậy.

Sân ga thẳng tắp kéo dài về phía chân trời, ánh rạng động thoáng cái đã xuất hiện, lặng lẽ chờ đợi bên cạnh đoàn tàu.

Đây là thời điểm không khí tươi mới nhất trong ngày, Mạc Hàm hít một hơi thật sâu, chưa kịp vào đến phổi thì đã thở ra mang theo chút buồn bã.

Lại một lần nữa cô phải một thân một mình bước đi trên con đường dài, nhưng thực ra thì cũng không đến nỗi ngạc nhiên quá, cô đã quen rồi.

Bây giờ mà bỏ phần guitar và rap của Vương Lâm thì nhất định bài hát này sẽ kém hấp dẫn hẳn đi, nhưng mà vốn dĩ cô chính là người bị loại tiếp theo, thôi thì cũng coi như không quá đáng tiếc.

Duy nhất chỉ có một điều khiến cô cảm thấy có lỗi đó chính là với những fan hâm mộ đã dành hy vọng rất nhiều cho cô.

Không bao lâu sau, từng tiếng vang truyền tới từ xa, ngay cả mặt đất dưới chân cũng khẽ rung lên, không thể coi thường.

Tàu cao tốc chở đầy hành khách chậm rãi dừng lại ở sân ga Đồng Quan.

Mạc Hàm đến sớm, cô là một trong năm người xếp hàng đầu tiên, liếc thấy một bà lão lưng còng dắt theo một đứa cháu đi về bên này, cô bèn nghiêng người, nhường cho bọn họ lên tàu trước.

Chẳng hiểu thế nào mà khi nhìn thấy cảnh này, ngay lập tức người phía sau chớp lấy thời cơ, cũng mạnh mẽ chen lấn lên phía trước, không để lại cho Mạc Hàm chút chỗ trống nào.

Mạc Hàm bĩu môi, bất đắc dĩ bị đẩy sang hàng bên cạnh.

Thật vất vả mới chờ được mọi người lên xe hết, Mạc Hàm là người lên cuối cùng.

Mới bước được một bước chân lên tàu, đột nhiên sau lưng có người gọi tên cô.

"Mạc Hàm."

Cô quay đầu lại, nhìn thấy cách đó mười mét, Lý Việt Hải đang chìm trong nắng mai đi về phía cô.

Hắn cõng theo cây đàn guitar của mình, bước chân thong thả ung dung nhưng ánh mắt sắc bén đầy kinh nghiệm, như có thể nhìn xuyên thấu lòng người.

Lúc đứng cạnh cô, hắn nói rõ ràng từng chữ: "Anh đi cùng em."

Hết chương 52.

53. Chương 53: Giữa Đêm Tỉnh Khỏi Giấc Mộng, Tiếng Hát Nhẹ Nhàng Khàn Khàn Vang Lên Bên Tai

Biên tập: B3

Đối với Mạc Hàm thì sự xuất hiện của Lý Việt Hải không khác nào vớ được cục than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi.

Sau khi tới Bắc Kinh, bọn họ cất hành lý ở khách sạn đã đặt trước, cơm cũng chẳng buồn ăn, việc cấp bách cần làm ngay là tìm thuê một phòng để luyện thanh, tận dụng tất cả thời gian để tập luyện.

Buổi tối hôm đó bọn họ diễn tập trong trường quay, sáng ngày hôm sau mới chính thức thi đấu, thời gian để chuẩn bị cũng coi như dư dả.

Ngoài dự tính của Mạc Hàm chính là Lý Việt Hải hát bài này hay hơn Vương Lâm nhiều, hai người phối hợp rất ăn ý, biểu diễn liền một mạch, hấp dẫn toàn bộ mọi người xung quanh.

Bọn họ bận rộn suốt từ sáng sớm đến tận tối mịt, trên đường từ đài truyền hình trở về khách sạn, rốt cuộc hai người mới có một chút thời gian để thở.

Mạc Hàm đắm mình trong gió đêm mát mẻ, không nhịn được cười một tiếng, cô giang hai cánh tay ra đón lấy từng làn gió thổi: "May là anh đến kịp lúc, nếu không chắc là đêm nay em phải độc diễn rồi."

Lý Việt Hải nói: "Sáng sớm hôm nay Vương Lâm mới gọi điện thoại cho anh, suýt chút nữa thì bị lỡ chuyến tàu đó."

Thảo nào hôm nay hắn không cả kịp xịt gel tóc, Mạc Hàm không khỏi tức cười: "Bất luận thế nào thì cũng đều cám ơn anh."

Lý Việt Hải không quen lắm khi Mạc Hàm khách sáo như vậy, nhất thời không lên tiếng.

Mạc Hàm hỏi tiếp: "Có phải anh thường bí mật tập luyện bài hát này không? Sao lại thành thạo như vậy?"

Lý Việt Hải khẽ gật đầu.

"Không phải nói là không có thời gian sao?" Mạc Hàm hiếu kỳ hỏi.

"Coi như là lần cuối cùng đi." Lý Việt Hải thở dài: "Để kỷ niệm về tuổi trẻ nhiệt huyết của anh, về đam mê với dòng nhạc rock n roll mà anh đã theo đuổi suốt mấy năm qua. Sau này sẽ thay đổi biến thành con người mới."

Mạc Hàm nghe vậy thì nghiêng đầu, tỉ mỉ quan sát chàng thanh niên như ánh mặt trời trong trí nhớ.

Trước kia hắn thường thay đổi đủ loại kiểu tóc, còn bây giờ chỉ để mỗi kiểu tóc húi cua đơn giản nhất, những đau thương trong ánh mắt cũng đã nhạt đi không ít.

Có lẽ mỗi người ai cũng sẽ đều phải trải qua quá trình như vậy, từ buông thả lột xác trở nên thành thục trưởng thành, từ nóng nảy bộp chộp trở nên bình tĩnh trầm ổn. Sự thay đổi to lớn này chỉ có tự bản thân mỗi người hiểu được.

Mạc Hàm đã không còn nhớ tại sao hồi mười bảy tuổi lại thích Lý Việt Hải đến mức chết đi sống lại như thế nữa.

Ban đầu chỉ vì một chút mâu thuẫn nhỏ mà đã bị cô nhạy cảm làm quá lên thành không thể tha thứ, bây giờ nghĩ lại thì cảm thấy chuyện nhỏ như vậy thực ra chẳng đáng để nhắc tới.

Bao nhiêu chuyện cũ tan biến theo cơn gió, bình rượu cũ gặp nhau, những khúc mắc trước đây chỉ cần một nụ cười là hoá giải hết.

Có lẽ là đã bị thời gian bào mòn hết đi các góc cạnh, cũng có lẽ là bây giờ tất cả mọi sự quan tâm của cô đều đã dành cho người kia, thế nên đối với những người xung quanh, ngay cả việc oán trách cô cũng cảm thấy dư thừa.

Mạc Hàm thấy những người bị cô thích là thật xui xẻo, cô có thể tha thứ cho người khác nhưng lại dồn tất cả những lo âu nghi ngờ vào người kia.

Đêm đó cô mời Lý Việt Hải ăn bữa khuya, bọn họ đi ngủ tương đối sớm, để ngày thi có thể đạt được trạng thái tốt nhất.

***

Sáng ngày hôm sau, Mạc Hàm thức dậy liền đi mua bánh bao và sữa đậu nành, sau đó đến gõ cửa phòng Lý Việt Hải.

Bọn họ hẹn nhau tám rưỡi sẽ xuất phát, thế nhưng cô ấn chuông nửa ngày vẫn không thấy ai trả lời. Qua cánh cửa, cô mơ hồ nghe thấy tiếng phụ nữ phẫn nộ gào thét chói tai.

Mạc Hàm không biết trong phòng đang xảy ra chuyện gì nên đứng chờ ở bên ngoài, đột nhiên cửa phòng mở ra, Lý Việt Hải bước ra ngoài thật nhanh, mang theo một cơn gió mạnh.

Một cái bình hoa bất thình lình ném về phía cửa, Mạc Hàm suýt nữa thì trúng chiêu, may mà thân thủ nhanh nhẹn đã kịp thời né được, bình hoa rơi trên mặt đất vỡ tan tành.

Theo sát sau lưng Lý Việt Hải chính là Lâm Đoá Nhi, dáng vẻ đẹp đẽ của cô ta bởi vì tức giận mà trở nên vặn vẹo: "Lý Việt Hải, em nói anh có nghe hay không? Ngay bây giờ theo em về Đồng Quan!"

Lông mày Lý Việt Hải nhíu chặt, đó chính là biểu hiện khi hắn sắp không thể nhịn được nữa: "Em về trước đi, buổi chiều anh sẽ về."

Lâm Đoá Nhi trợn mắt lên: "Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của em, anh để em phải tiếp khách một mình, bạn bè em sẽ nghĩ thế nào đây hả?!"

"Bọn họ thích nghĩ như thế nào thì nghĩ." Lý Việt Hải lạnh nhạt: "Em ở một mình nửa ngày thì sẽ chết sao?"

"Em mặc kệ, bây giờ anh phải theo em ngay!"

Cô ta giơ tay lên, hung dữ chỉ về phía Mạc Hàm: "Anh đã đồng ý với em là sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nữa, bây giờ anh muốn bội ước đúng không?!"

"Anh đã nói là anh có việc quan trọng."

"Việc quan trọng? Anh thì có cái việc gì quan trọng?" Lâm Đoá Nhi cực kỳ khinh thường: "Bạn bè của anh đều là mấy thành phần bại hoại của xã hội! Một lũ điên điên khùng khùng, có bao giờ làm việc gì đàng hoàng!"

"Mau sớm vứt bỏ mấy thứ gọi là rock n roll của anh đi, chỉ toàn lãng phí thời gian!"

Lý Việt Hải bị cô ta cố tình lải nhải gây sự khiến không thể kiên nhẫn thêm được nữa, hắn liền mặc kệ không thèm để ý, dắt tay Mạc Hàm đi thẳng.

Lâm Đoá Nhi bị thái độ của hắn làm cho phát điên, đứng ở phía sau gầm thét khàn cả giọng: "Lý Việt Hải! Anh quay lại cho em!"

"..."

"Hôm nay mà anh không đi cùng em, em thề là em sẽ khiến anh hối hận cả đời!"

"..."

Lâm Đoá Nhi bất lực thở hổn hển, cô ta liền cúi xuống nhặt mấy mảnh vụn của bình hoa, dùng hết sức ném ra ngoài: "Đôi cẩu nam nữ chết tiệt! Đi chết đi!"

Lúc ngồi trên xe taxi đến đài truyền hình, Lý Việt Hải không giấu được mệt mỏi, lấy tay xoa bóp mi tâm để đỡ đau đầu.

Mạc Hàm nhìn hắn, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

Lý Việt Hải lắc đầu: "Đừng để ý tới cô ta, phụ nữ chuẩn bị bước vào thời kỳ mãn kinh đều như vậy."

"..."

Việc riêng của họ Mạc Hàm không tiện hỏi quá nhiều, Lâm Đoá Nhi khóc nháo hay đòi thắt cổ gì cũng mặc kệ, chỉ cần cô ta không tiếp tục tìm Lê Khả gây sự thì cô cũng chẳng buồn quan tâm.

***

Sau khi đến trường quay, mười bảy thí sinh dự thi cùng nhau rút thăm để quyết định thứ tự biểu diễn. Mạc Hàm xui xẻo rút trúng vị trí đầu tiên, nhưng nghĩ lại thế cũng tốt, hát xong sớm một chút thì cũng đỡ áp lực.

Cô chọn bài hát "Love The Way You Lie", bài hát tiếng Anh mà tất cả những người trẻ tuổi đều quen thuộc, bài hát này đã nổi tiếng suốt một thời gian từ Nam ra Bắc.

Càng là ca khúc nổi tiếng thì để hát tốt sẽ càng không dễ dàng gì, đây cũng chính là lý do tại sao Mạc Hàm phải luyện tập suốt mấy tháng trời mới dám mang ra biểu diễn.

Trước khi ra sân, Mạc Hàm gặp Thôi Uẩn khi hắn đến thăm hỏi các thí sinh phía ở sau hậu trường, tất nhiên là Thôi Uẩn không hề cho cô một vẻ mặt tốt.

Mạc Hàm tự khích lệ bản thân mình phải thật bình tĩnh tập trung, không để bất cứ điều gì làm ảnh hưởng, chỉ cần hát thật tốt là được rồi.

Hôm nay có hơn sáu trăm khán giả đến cổ vũ, lúc cuộc thi chính thức bắt đầu, tất cả mọi người đều rất phấn khích, đứng hết lên vỗ tay.

Đối với quần chúng thì Mạc Hàm cũng không còn là một khuôn mặt quá xa lạ nữa, hôm nay cô mặc một chiếc váy đuôi cá màu đỏ thẫm, từ cách trang điểm cho đến phong thái đều không gì có thể sánh được, làm người khác không tài nào rời mắt khỏi.

Lý Việt Hải thì ăn mặc theo phong cách punk, một thân đồ da đen bóng khảm đầy đinh tán, đường cắt khéo léo tôn lên vẻ đẹp trai lạnh lùng.

Từ trước đến nay sự kết hợp giữa hai màu sắc đỏ và đen vẫn luôn được người ta yêu thích, cũng rất phù hợp để tạo ra bầu không khí cho bài hát này, thần bí mà xinh đẹp.

Cả quá trình thi đấu đều không cho phép bỏ phiếu, Mạc Hàm đứng giữa sân khấu, không nói lời nào, chỉ mỉm cười rồi cúi đầu thật thấp chào khán giả.

Bài hát này không có khúc nhạc dạo mở đầu, sau khi chờ tiếng vỗ tay dần dần lắng xuống, đột nhiên cô cất giọng, tiếng hát cao vút vang lên, chỉ trong nháy mắt đã thiêu đốt cả khán phòng.

Sau khi được chỉnh sửa, không thể nghi ngờ là bài hát này đã gây bùng nổ lực sát thương của mình, vô cùng thích hợp dùng để hát live.

Giọng hát của Mạc Hàm hơi lười biếng, lúc chuyển qua phần điệp khúc lại giống như khi giữa đêm tỉnh khỏi giấc mộng, nhẹ nhàng khàn khàn vang lên bên tai, không vui không buồn kể về cái ranh giới vặn vẹo của tình yêu.

Tiếng hát của cô dần dần cao lên, nỗi buồn từ từ tích tụ, khi đến cao trào của bài hát thì cũng chính là lúc khiến cho khán giả phải rơi lệ.

"Just gonna stand there anh watch me burn.

Anh chỉ đứng đó và nhìn em bị thiêu cháy.

That's alright because I like the way it hurts.

Nhưng không sao cả, vì em thích cái cảm giác đớn đau ấy.

Just gonna stand there and hear me cry.

Anh chỉ đứng đó và nghe tiếng em khóc.

That's alright because I love the way you lie.

Nhưng không sao cả, vì em yêu sự dối lừa của anh.

Love the way you lie.

Yêu sự dối lừa của anh.

Love the way you lie.

Yêu sự dối lừa của anh."

Mạc Hàm vừa hát vừa đi đến trước sân khấu, cô cúi người giữ chặt lấy vị trị của trái tim.

Dường như đã dùng đến cạn kiệt tất cả sức lực của cơ thể, ngay cả gân xanh ở cần cổ mảnh khảnh của cô cũng nổi hết lên.

Tiếng hát của cô xiết chặt vào tâm can, làm người ta si mê, chìm đắm vào sự đau đớn giãy giụa của bài hát.

Cho dù là thiên sứ thì cũng có lúc đùa dai, huống chi là lòng người phức tạp.

Từ yêu thương chuyển sang hành hạ, giày vò lẫn nhau. Tình yêu giống như một lâu đài cát, đầy nguy hiểm nhưng lại có sức cám dỗ khiến cho con người muốn ngừng cũng không được, ngay cả khi khiến mình đầy thương tích thì cũng vẫn cam tâm tình nguyện bước vào.

Sau phần hát của Mạc Hàm là đoạn Lý Việt Hải đọc rap, cô ở bên cạnh phối hợp với hắn.

Lý Việt Hải vốn là hát chính của ban nhạc rock, giọng hát mạnh mẽ đầy nội lực, kết hợp với tiếng đàn guitar cao vút, tạo nên một trận bùng nổ khác.

Tiếng hát của cả hai hoà chung một chỗ, quả thực không chê vào đâu được.

Bài hát được sửa lại nhiều nhất ở đoạn cuối, Mạc Hàm không dần ngân dài ra, mà đột ngột ngừng lại ở ngay đoạn đau khổ nhất, kết thúc hoàn hảo.

Cô diễn tả một kết cục khác của tình yêu trong bài hát này, càng yêu càng đau, không bằng một đao đoạn tuyệt, không bao giờ quay đầu lại.

Mạc Hàm rất hài lòng với màn biểu diễn của mình, cuối cùng thì cô đã không phụ lòng bản thân mình, cũng không phụ lòng những fan hâm mộ đã luôn dõi theo và ủng hộ cô.

Phóng mắt nhìn xuống bên dưới, sáu trăm khán giả gần như đứng hết lên, tiếng vỗ tay như sấm hoà lẫn với tiếng hô vang ủng hộ.

Cô cúi người chào khán giả, cho đến khi những tiếng vỗ tay dần lắng xuống mới đứng thẳng dậy lui vào trong hậu trường.

***

Kết quả cuộc thi được công bố ngay trong ngày, mặc dù không hề mong muốn nhưng dù sao thì cũng đã sớm đoán trước.

Mạc Hàm xếp hạng thứ mười lăm, bị loại rất đáng tiếc, tiền thưởng đã vụt khỏi tầm tay, nhưng cô không hề hối hận.

Khi từ giã với cuộc thi ca hát thì Hoa Kỳ X cũng bắt đầu bước vào kỳ nghỉ hè, cuộc sống của Mạc Hàm bỗng trở nên nhàn rỗi hơn rất nhiều.

Các fan hâm mộ vẫn không ngừng quyên góp tiền cho cô, trong thời gian này tạm thời cô không gặp áp lực về kinh tế, nhưng vẫn không dám lơ là chút nào, ban ngày cô ở bệnh viện chăm sóc Mạc Tiểu Dương, buổi tối thì ra ngoài làm thêm.

Cuộc phẫu thuật của Mạc Tiểu Dương diễn ra rất thuận lợi, thế nhưng sức khoẻ cũng không vì thế mà chuyển biến tốt hơn, trong lần kiểm tra tổng quát mới nhất, lại phát hiện thêm tế bào ung thư, lần này đã di căn sang dạ dày của cậu bé, hơn nữa tốc độ lan truyền rất nhanh, các chuyên gia đang thảo luận xem có nên phẫu thuật một lần nữa hay không.

Đêm hôm đó Mạc Hàm gặp ác mộng, cô mơ thấy tất cả lục phủ ngũ tạng của Mạc Tiểu Dương đều bị vi khuẩn ăn mòn, những cuộc phẫu thuật liên tiếp khiến toàn thân cậu bé không còn chỗ nào lành lặn, nội tạng đều bị móc sạch, chỉ còn lại một cái xác rỗng với chút hơi tàn thoi thóp.

Cô bật dậy khỏi cơn mơ, đầu tóc ướt sũng mồ hôi, trái tim đập như trống.

Vội vàng chạy sang xem Mạc Tiểu Dương đang ngủ ở giường bệnh, cậu bé vẫn đang ngủ rất yên ổn, hô hấp đều đặn.

Mạc Hàm vẫn còn sợ hãi trong lòng, cô đứng nhìn cậu bé thật lâu, không dám tiếp tục ngủ nữa.

Mạc Tiểu Dương của ngày hôm nay cùng với cậu của nửa tháng trước giống như hai người hoàn toàn khác nhau, từ nhỏ thể chất cậu bé đã yếu ớt, thế nhưng chưa bao giờ gầy đến như vậy, vành mắt lõm xuống thật sâu, tóc cũng rụng đi hơn nửa, khiến cậu bé luôn phải đội mũ để che đi.

Mạc Hàm nhẹ nhàng kéo ống tay áo của cậu bé lên, lộ ra một đoạn cánh tay gầy trơ cả xương, làn da bị nhiễm trùng càng ngày càng nặng, chỉ nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được những nốt đỏ lấm tấm phủ đầy cánh tay của cậu, vô cùng doạ người.

Mạc Hàm không biết sau này sẽ phải thế nào, cô thở dài một hơi, giúp Mạc Tiểu Dương đắp chăn thật kín.

***

Buổi chiều ngày hôm sau, lúc Mạc Hàm đang đẩy xe lăn đưa Mạc Tiểu Dương đi dạo trong vườn hoa bệnh viện, thì nhận được điện thoại của chị Hồng.

Kể từ khi chị Hồng chuyển sang làm quản lý của công ty đại diện thì vô cùng bận rộn, nên rất ít khi liên lạc với Mạc Hàm, nhưng lần này cô ấy lại mang đến cho cô một tin cực vui.

Chị Hồng nói rằng tổng giám đốc công ty cô ấy đã xem qua phần biểu diễn của Mạc Hàm, cảm thấy cô có biểu hiện rất xuất sắc, vô cùng thưởng thức tài năng của cô, vì thế rất muốn mời cô đầu quân vào công ty. Nếu như Mạc Hàm cũng đồng ý thì ngày mai có thể đến công ty bàn bạc về việc ký hợp đồng.

Gần đây Mạc Hàm nhận được không ít cành ô liu chìa ra với mình như thế, nhưng đối phương đều không thực sự hào hứng, cũng không đến gặp mặt trực tiếp với cô, mà chỉ chào mời, vẽ ra một tương lai sáng lạn qua điện thoại, sau đó thì lại biến mất tăm, giống như là lừa đảo vậy.

Thế nhưng lúc này đã có chị Hồng đảm bảo, chắc chắn là không sai được.

Theo như chị Hồng nói thì tổng giám đốc của công ty cô ấy rất coi trọng tố chất của cô, thậm chí còn hứa hẹn bằng một bản hợp đồng quý giá. Đối với một gương mặt mới chưa có danh tiếng gì mà nói, thì điều kiện như vậy đúng là xưa nay chưa từng có.

Trong hoạ có phúc, Mạc Hàm có thể có ngày này, cũng coi như là ở hiền gặp lành.

Mặc dù vẫn chưa chắc chắn về bản hợp đồng, nhưng chị Hồng nói là chỉ cần cô đồng ý thì đã coi như nắm chắc chín phần mười.

Mạc Hàm nhất thời không kìm được nỗi vui mừng, ngay lập tức muốn thông báo tin tốt này cho Chu Viễn An.

Từ sau khi tới làm ở viện khoa học kỹ thuật, chiều nào Chu Viễn An cũng phải tham dự mấy hội nghị liền, điện thoại luôn ở trong trạng thái tắt máy.

Sáu giờ tối anh mới ra khỏi phòng họp, nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của Mạc Hàm thì liền gọi lại ngay cho cô.

Lúc đó Mạc Hàm đã qua cơn kích động, lời vừa đến miệng thì lại nuốt trở vào.

Cô ngẫm nghĩ lại, cuối cùng quyết định chờ đến khi nào chắc chắn rồi mới nói cho Chu Viễn An biết, để anh đỡ phải lo lắng cho cô.

Công ty rất hào phóng gửi vé máy bay khứ hồi cho Mạc Hàm, sáng ngày hôm sau cô liền lên máy bay đến Bắc Kinh để gặp mặt chị Hồng.

Hai người hẹn gặp nhau ở một quán cà phê, không thể không ngồi hàn huyên tâm sự một phen.

Mạc Hàm khéo nói: "Chị Hồng đúng là càng ngày càng trẻ ra."

Chị Hồng cười tươi như hoa, phất phất tay: "Già rồi già rồi, sao có thể so sánh được với cô gái trẻ trung hai mươi mấy tuổi như em chứ."

Mạc Hàm chỉ cười không nói, ánh mắt chị Hồng sáng quắc đánh giá cô hồi lâu, không nhịn được trêu chọc: "Nói về bạn trai cái nhỉ? Bây giờ mỗi khi đến tháng có còn đau bụng nữa không?"

Mạc Hàm nghe cô ấy nói vậy thì mặt nóng bừng, ngượng ngùng ấp úng trả lời: "Ừm… Cũng đỡ hơn nhiều rồi…"

Chị Hồng cười càng vui vẻ, che miệng gật đầu liên tục, không biết là đang vui mừng cái gì.

Sau khi tán gẫu thì hai người quay trở lại chuyện chính.

Chị Hồng lấy một bản hợp đồng từ trong túi xách ra, đưa đến trước mặt Mạc Hàm: "Đây là bản hợp đồng mẫu, em đọc nếu như có chỗ nào không hài lòng thì có thể nói ra để chúng ta cùng thảo luận kỹ hơn."

Mạc Hàm nghe vậy thì nghiêm túc nhận lấy, cẩn thận xem qua một lần.

Chị Hồng ngồi bên cạnh nói: "Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy rồi, em cũng coi như là một tay chị dẫn dắt, thân thiết hơn nhiều so với những nghệ sỹ khác. Chị đã cố gắng hết sức giúp đỡ để em có được nhiều quyền lợi nhất trong bản hợp đồng này, em cứ yên tâm đi."

Mạc Hàm mỉm cười gật đầu: "Cám ơn chị Hồng."

Tuy đã nói vậy nhưng cái gì có liên quan đến pháp luật thì đều không thể sơ suất, Mạc Hàm chăm chú đọc từng điều khoản trong bản hợp đồng.

Ngay lúc ấy chị Hồng có một cuộc điện thoại gọi đến, cô ấy bèn xin lỗi Mạc Hàm rồi đi sang một chỗ khác để nghe máy.

Không biết ở đầu dây bên kia thông báo cho cô ấy tin tức gì xấu, mà chị Hồng càng nghe thì vẻ mặt càng ngưng trọng.

Mấy phút sau cô ấy quay trở lại chỗ ngồi, nặng nề gọi tên Mạc Hàm: "Tiểu Hàm."

Mạc Hàm ngẩng đầu lên: "Sao vậy?"

Sắc mặt chị Hồng vô cùng khó coi, đột nhiên thay đổi quyết định: "Chuyện ký hợp đồng, sợ là chúng ta còn cần thêm thời gian để thương lượng..."

Mạc Hàm không hiểu lắm, mày hơi nhíu lại: "Tại sao?"

Chị Hồng khẽ thở dài, đưa điện thoại di động đến trước mặt cô: "Tự em xem đi."

Hết chương 53.

54. Chương 54

Biên tập: B3

Mạc Hàm ngơ ngác nhìn vào hình ảnh cùng dòng chữ hiện lên trên màn hình điện thoại, đầu óc chợt trở nên trống rỗng.

Miệng chị Hồng vẫn liên tục mấp máy, không biết cô ấy đang nói những gì, vì hiện giờ bên tai Mạc Hàm chỉ có thể nghe thấy tiếng ù ù, không thể nghe được bất cứ điều gì khác.

Cô nghĩ có lẽ là do bị ảnh hưởng sau khi ngồi máy bay chăng?

Tình trạng này kéo dài đến tận lúc Mạc Hàm về đến Đồng Quan vẫn không khá hơn.

Trước kia cô cũng đã từng nghĩ đến trường hợp xấu nhất xảy ra, nếu như thực sự có một ngày mọi chuyện bại lộ, cô nên làm cái gì bây giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô lại cảm thấy lạc quan hơn.

Là người bị hại, cô chẳng làm sai bất cứ chuyện gì, chẳng phải người bị trừng phạt chính là Từ Đào sao? Dựa vào đâu mà cô phải sợ?

Dù sau lưng có những lời đồn đại thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không sợ hãi, chính trực không sợ gian tà.

Thế nhưng tình huống thực tế lại tồi tệ hơn gấp trăm lần so với tưởng tượng của cô.

Kẻ phát tán video ra ngoài rõ ràng đã có sự chuẩn bị từ trước, ngoài một số lượng lớn các hình ảnh không đứng đắn, thì còn tung ra cả những lịch sử đen tối, những chuyện cô đã làm cách đây nhiều năm.

Kẻ kia núp trong bóng tối, nhưng dường như hắn nắm rõ toàn bộ quá khứ của cô trong lòng bàn tay.

Trên trang web có một bài viết ẩn danh rất dài, tất cả đều nhắm vào Mạc Hàm.

Lôi hoàn cảnh thân thế của cô lên, lôi ra gu ăn mặc của cô, đến cả chuyện đồ của cô mười thứ thì có đến tám thứ là hàng vỉa hè giá rẻ cũng nói, lôi ra những lời chửi mắng thô tục của cô, lôi ra chuyện cô thường xuyên tụ tập đánh lộn với người khác rồi bị tạm giam, lôi chuyện nửa đêm cô uống say tuý luý, bị một người đang ông đỡ ra khỏi quán bar.

Các loại vết nhơ, đủ để biến cuộc sống riêng của Mạc Hàm trở nên thối nát, trở thành loại người phóng túng truỵ lạc không thể chịu được.

Sự tức giận của mọi người lên đến đỉnh điểm chính là khi video cô đánh nhau hồi cấp hai bị tung ra, có một đứa con gái lớp dưới vô cùng kiêu căng phách lối, trước mặt mọi người đã ngang nhiên sỉ nhục ba và em trai Mạc Hàm, chê bai họ là lũ xấu xí. Tất nhiên là Mạc Hàm không thể nào nhịn được, sau giờ học cô liền gọi cô ta lên sân thương dạy dỗ một trận.

Trong video hiện lên cảnh nữ sinh bị Mạc Hàm đạp một cước ngã xuống đất, không hề có sức đánh trả, một đám người tụ tập vây quanh nhưng không ai dám tiến lên ngăn cản.

Bên trong bài viết Mạc Hàm bị bôi đen thành tội "Bạo lực học đường", không cần biết nguyên nhân hậu quả nhưng chỉ cần xem đoạn video này thì quả thật rất dễ dàng tin vào lời nói của kẻ đó.

Một người nghệ sĩ chưa chính thức ra mắt, chẳng có ai chống lưng, bị tuồn ra những thông tin xấu xa như vậy thì có công ty nào dám ký hợp đồng với cô nữa? Chỉ sợ là có bỏ ra bao nhiêu tiền để đầu tư thì cũng chẳng thể thu hồi vốn.

Mặc dù chị Hồng khéo léo nói rằng nội bộ công ty cô ấy còn cần phải bàn bạc lại, nhưng trong lòng Mạc Hàm biết rõ là chuyện này đã coi như xong rồi.

Mạc Hàm không có can đảm xem hết những lời bình luận công kích ác độc trên trang web kia, cô càng nghĩ càng không hiểu, rõ ràng mình không hề quen biết với họ, tại sao khi đọc được những thông tin chưa được kiểm chứng đó lại khiến họ phẫn nộ đến như vậy, cứ như là kẻ thù không đội trời chung.

Đứng trước cửa phòng bệnh, Mạc Hàm chần chừ hồi lâu không dám đẩy cửa bước vào, cô không biết bây giờ mình phải dùng vẻ mặt như thế nào để đối diện với ánh mắt tràn trề mong đợi của Mạc Tiểu Dương.

Cuối cùng thì mấy hoàn cảnh Mạc Hàm tưởng tượng đều không xảy ra, Mạc Tiểu Dương đã buồn ngủ từ sớm rồi.

Nghe y tá nói, sáng sớm hôm nay cậu bé sốt cao dẫn đến hôn mê, suýt chút nữa thì suy hô hấp, may mà nhờ vào dưỡng khí mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Chỉ nghe vài lời miêu tả của y tá thôi mà đã khiến Mạc Hàm sợ hết hồn hết vía, cô chỉ xa cậu bé có nửa ngày trời ngắn ngủi, thế nhưng Mạc Tiểu Dương đã kịp đi một vòng quanh quỷ môn quan rồi.

Cô ngồi xuống bên giường bệnh của cậu bé, nắm thật chặt bàn tay gầy trơ xương như que củi ấy, hận không thể thay cậu gánh chịu mọi đau khổ.

Ngồi ngơ ngẩn suốt nửa tiếng đồng hồ, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, trên màn hình hiện lên cái tên Chu Viễn An.

Tiếng chuông kêu ầm ĩ trong phòng bệnh yên tĩnh, Mạc Hàm cúi đầu nhìn điện thoại, chậm chạp không nhấc máy, để mặc cho nó kêu vang một lúc rồi im lặng.

Không được thấy ánh mắt dịu dàng của anh, không được sà vào vòng tay ấm áp của anh, Mạc Hàm chỉ sợ không khống chế được sự nhỏ mọn của mình mà nói ra những lời khó nghe, độc ác làm tổn thương anh.

Dữ liệu trên máy tính có thể xoá được, nhưng trí nhớ của con người thì không. Chuyện gì đã xảy ra chính là đã xảy ra, cho dù cô có tự thôi miên bản thân mình thì vẫn không nhịn được mà nghĩ về chuyện kia.

Lúc này không thích hợp để nói chuyện điện thoại, tốt nhất là hai người bọn họ nên tạm ngừng liên lạc với nhau một thời gian.

***

Ngày hôm sau cuối cùng Mạc Tiểu Dương đã hạ sốt, được bác sỹ cho phép ăn một chút cháo loãng.

Có lẽ đã phải ở bệnh viện quá lâu thế nên chính cậu bé cũng cảm nhận được thân thể mình đang mang bệnh nặng, vì thế rất lâu rồi Mạc Tiểu Dương không hỏi Mạc Hàm xem lúc nào cậu mới có thể trở về trường học.

Thời gian của cậu bé trở nên đảo lộn, sau khi tỉnh dậy liền hỏi Mạc Hàm bây giờ là mấy giờ.

Thỉnh thoảng Mạc Tiểu Dương cũng sẽ ôm búp bê Barbie ngồi ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, đã ngồi thì sẽ ngồi suốt vài tiếng đồng hồ, Mạc Hàm hỏi cậu bé có phải đang nhớ Tiểu Mật Phong không, nhưng cậu bé chưa bao giờ chịu trả lời.

Mạc Hàm vẫn luôn cố gắng kể chuyện trường học cho cậu bé nghe, ít nhất còn có thể khiến cậu bé hy vọng, chứ không đến mức nản chí ủ rũ.

Sau bữa điểm tâm, Mạc Hàm cẩn thận nhờ vả y tá chăm sóc cho Mạc Tiểu Dương, còn mình thì ngồi xe đến ngôi miếu ở ngoại ô để cầu phước lành.

Lần này không có Chu Viễn An dẫn đường, cô cái nhớ cái không, mua một thẻ hương và một cây nến, sau khi vào miếu thì đi đến chỗ có nhiều người, cứ nhìn thấy tượng Phật là dừng lại thắp một nén hương.

Mặc dù không biết niệm Phật nhưng cô cũng bắt chước dập đầu ba cái, thành tâm cầu phúc cho Mạc Tiểu Dương.

Bên cạnh ban thờ có một gian hàng xin xăm, người trông coi là một vị đại sư có khuôn mặt phúc hậu, ông đang xem quẻ cho mọi người. Mạc Hàm do dự một chút, sau đó cũng đi về hướng đó.

Xin xăm mười đồng, đoán xăm thêm mười đồng nữa, Mạc Hàm liền trả hai mươi đồng.

Đại sư hỏi cô muốn cầu duyên hay cầu sự nghiệp, hay là cầu bình an cho người thân? Mạc Hàm nghĩ nghĩ, nói: "Tất cả đi."

Hai tay cô nắm lấy ống trúc, không biết hôm nay trúng tà gì mà lần đầu tiên lại xóc hơi mạnh tay, thẻ xăm rơi đầy trên đất. Lần xóc thẻ thứ hai mới thành công, lát sau một thẻ xăm rơi ra.

Mạc Hàm nhặt lên đưa lại cho đại sư, là thẻ số năm mươi chín.

Đại sư nhìn qua một cái, không nói gì mà xoay người vào ngăn kéo tìm sổ để đọc xăm.

Mấy giây chờ đợi ngắn ngủi khiến tim Mạc Hàm đập rộn lên, chẳng hiểu sao trong lòng lại sinh ra một loại dự cảm hoang mang mãnh liệt.

Cô đột nhiên không dám đối mặt với câu trả lời, không chờ đại sư đưa kết quả đã nhanh chóng quay đi, gần như là chạy trốn ra khỏi điện.

Tâm loạn sinh ma, cô lo được lo mất như vậy, dù không nhìn kết quả cũng có thể đoán được đó nhất định sẽ là một thẻ xăm không tốt lành.

Sau khi xuống núi, Mạc Hàm nhận được điện thoại của chị Hồng.

Sống hay chết, dù sao cũng phải biết rõ.

"Thật xin lỗi em Tiểu Hàm à..." Lúc vừa nghe thấy câu này là Mạc Hàm đã biết rằng cô nhất định phải thất vọng rồi, nhưng cô vẫn cố nghe chị Hồng nói hết: "Công ty chị mở cuộc họp, chị đã cố gắng nói đỡ cho em, nhưng lãnh đạo suy tính sâu xa, không muốn phải mạo hiểm trên đầu sóng ngọn gió, cho nên... Chuyện ký hợp đồng tạm thời bị gác lại, em cũng đừng quá chán nản, nếu như sau này còn cơ hội, nhất định chúng ta vẫn sẽ có thể hợp tác với nhau."

Mặc dù cô ấy nói khách khí như vậy, nhưng Mạc Hàm biết rõ là ít nhất trong hai năm tới cô sẽ chẳng thể nào ngóc đầu lên được, huống chi Mạc Tiểu Dương cũng không chờ được lâu như vậy.

Cô không nói gì, chỉ khách sáo nói lời cảm ơn chị Hồng.

Trên đường về nội thành, khi xe buýt dừng lại trên đường cao tốc, Mạc Hàm ngồi ở hàng ghế cuối cùng, đầu dựa vào kính cửa sổ, cố gắng chờ thời gian trôi qua trong vô ích.

Cuối cùng cô không nhịn được mà lại mò lên mạng đọc bình luận.

Bi ai nhất chính là những fan hâm mộ của cô chỉ trong vòng một đêm đã quay lưng hết, trong blog cô đều tràn ngập tiếng mắng chửi, còn có không ít người công kích nói cô là kẻ lừa đảo, bắt cô phải hoàn trả lại toàn bộ số tiền.

Tình cảm của những fan hâm mộ vốn dĩ cũng chưa đến mức sâu nặng, nóng nhanh mà lạnh cũng nhanh, Mạc Hàm vô cùng tủi thân, nhưng cũng không biết nên oán trách ai.

Tiền quyên góp đều đã dùng để chi trả cho cuộc phẫu thuật của Mạc Tiểu Dương, bây giờ dù có bán cả người thì Mạc Hàm cũng không có khả năng hoàn trả lại.

Cho dù tâm trạng xuống thấp đến cực điểm, nhưng để kiếm kế sinh nhai thì buổi tối cô vẫn phải vực tinh thần dậy, ra ngoài làm việc.

Lúc nhìn thấy các thành viên trong ban nhạc, tất cả bọn họ đều có vẻ lo lắng, bầu không khí trầm xuống, không ai biết nên mở miệng an ủi Mạc Hàm kiểu gì, chỉ sợ lại chọc trúng vào chỗ đau của cô.

Mạc Hàm là người đến cuối cùng, cô vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, nhìn sắc mặt mấy người rồi cười trêu: "Cả đám làm sao vậy? Thất tình tập thể hả?"

Cô lạc quan như vậy khiến Đại K bị đả kích: "Từ trước đến giờ chẳng có người yêu, lấy đâu ra mà thất tình?"

Mạc Hàm vỗ vỗ vai hắn: "Cố gắng không ngừng, rồi sẽ có thôi."

Cô nói xong thì cõng guitar dẫn đầu đi vào quán bar, những người còn lại cũng xách đồ đi theo sau.

Lâu rồi ban nhạc không tập luyện, tối nay bọn họ đành phải hát lại những bài hát đã biểu diễn trước kia.

Sau tám giờ tối, khách khứa trong quán bar bắt đầu đông dần.

Ban nhạc Unicorn có một phong cách riêng, càng ngày càng trở nên nổi tiếng trong quán bar, rất nhiều khách khứa đến quán đều chỉ vì tiếng tăm của họ.

Mạc Hàm đã từng nhận được bao nhiêu hoa tươi và những tràng cổ vũ, thì bây giờ cô nhận được bấy nhiêu chỉ trích và dè bỉu.

Có không ít người đến để xem náo nhiệt, ẩn mình trong bóng tối chỉ chỉ trỏ trỏ, chỗ đau của người khác biến thành trò tiêu khiển của bọn họ.

"Mọi người có nghe tin gì về hát chính của ban nhạc này không? Dạo này rất nổi ở trên mạng đó."

"Có nghe có nghe, hai ngày trước không phải có cả một bài bóc phốt về cô ta sao? Mọi người xem qua chưa?"

"Tất nhiên là xem rồi." Gã đàn ông đổi giọng: "Nghe nói mẹ và em trai cô ta đều bị AIDS, không biết cô ta có bị không nhỉ."

Cô gái cười duyên chọc chọc vào hắn: "Người ta lại không ngủ với anh, anh sợ cái gì?"

Gã đàn ông phì một tiếng: "Cô ta muốn ngủ với anh anh còn nhổ vào ấy, bẩn thỉu như vậy."

...

Những âm thanh xì xào ầm ĩ, Mạc Hàm có không muốn nghe cũng không được.

Nhưng cô vẫn làm như lơ đễnh, không hề biểu lộ ra chút phản ứng nào, dễ dàng hoàn thành phần biểu diễn của mình.

Sau khi biểu diễn xong, ông chủ gọi bọn họ vào sau hậu trường, thanh toán tiền công của ngày hôm nay.

Ông chủ thanh toán cho Mạc Hàm năm trăm đồng, khẽ lắc đầu, nói đầy thâm ý: "Cô cũng vất vả rồi."

Mạc Hàm ngẩn người: "Là sao?"

Ông chủ tỏ vẻ khó xử, mấy lần muốn nói lại thôi.

Mạc Hàm đợi rất lâu, rốt cuộc mới hiểu ra, đây là muốn sa thải cô.

Cô vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, miệng hơi há ra, nhưng vẫn không nói gì, cuối cùng lặng lẽ nhận tiền.

Đại K nổi giận, xông lên to tiếng: "Tôi không hiểu nổi, bọn tôi không đánh đập cướp đốt, cũng không cưỡng hiếp dâm ô, cái chỗ này của ông cũng không phải chỗ đứng đắn gì, vậy mà còn chê chúng tôi?"

Mạc Hàm đè vai hắn lại, nhẹ giọng nói: "Được rồi, Đại K."

Đại K cũng không có ý định gây chuyện, hắn chỉ trợn mắt trừng ông chủ một cái, rồi vô cùng giận dữ kéo Mạc Hàm đi ra ngoài: "Chúng ta đi thôi Mạc gia, không cần!"

***

Cả ngày hôm nay Mạc Hàm đi tới đi lui khắp nơi, hiện tại vô cùng mệt mỏi, nên cô quyết định đêm nay không qua thăm Mạc Tiểu Dương nữa mà trực tiếp về thẳng nhà để nghỉ ngơi.

Nhân lúc đắp mặt nạ cô lên mạng tìm một lượt, muốn tìm xem có công việc nào không cần phải xuất đầu lộ diện mà vẫn có thể kiếm được tiền không.

Nhưng kết quả tìm được rất ít, nhân viên đánh chữ thì tiền lương thấp, giao hàng thì nguy hiểm, thiết kế bản vẽ thì không đủ khả năng... đừng nói là cô sẽ phải viết tiểu thuyết trên mạng chứ?

Thôi thì xe tới núi ắt sẽ có đường, càng nghĩ chỉ càng khiến bản thân lo lắng mà thôi, Mạc Hàm liền dứt khoát bỏ điện thoại sang một bên, đi rửa mặt rồi chui vào giường đắp chăn, ngả đầu xuống là ngủ ngay.

Sáng sớm ngày hôm sau, ban đầu cô định nấu một nồi cháo mang đến bệnh viện, nhưng đột nhiên bà dì đến thăm.

Cô ôm bụng đau đến chết đi sống lại, ngã xuống giường không buồn nhúc nhích.

Giãy giụa đến tận trưa, bụng Mạc Hàm đói kêu ùng ục, đành phải cố gắng lết xuống giường kiếm đồ ăn.

Tủ lạnh đã sớm trống không, thuốc giảm đau cũng bị Chu Viễn An vứt sạch không còn viên nào.

Mạc Hàm không ngừng kêu khổ, đành mặc tạm chiếc áo khoác mỏng ra bên ngoài bộ đồ ngủ, bấm bụng nhịn đau đi ra ngoài mua đồ.

Có lẽ là đói bụng quá mức đã khiến cô tạm quên đi cơn đau, sau khi ra cửa cô cảm thấy khoẻ hơn nhiều, cô liền nhanh chóng mua một hộp cơm rồi quay trở về.

Đồng Quan tháng bảy đã bước vào mùa hè nóng bức, nhiệt độ cao nhất ngoài trời vào lúc giữa trưa có thể lên đến ba mươi tám độ.

Trên đường chỉ có lác đác vài người qua lại, ai ai cũng vội vàng, không ai muốn phải phơi mình dưới ánh nắng mặt trời gay gắt chói chang cả, một mình Mạc Hàm mặc áo khoác liền trở nên khác biệt.

Đi đến dưới lầu tiểu khu, cô đã nhịn đến cực hạn, tay chân run rẩy móc chìa khoá ra cho vào ổ khoá.

Trong bụi cây nhỏ bên cạnh có ba người chậm rãi bước ra, giơ tay cản cô lại.

Một giọng nữ truyền vào tai cô: "Thật là đúng lúc nha, chị gái, bọn tôi mới đợi có mấy phút thì cô đã xuất hiện rồi."

Mạc Hàm quay đầu lại, nhìn ba người trước mặt, cảm thấy có chút quen mắt, hoá ra là mấy nữ sinh ngày xưa gây sự với Lê Khả.

Cô khẽ nhíu mày: "Có chuyện gì?"

Một người trong đó quan sát cô từ trên xuống dưới, Mạc Hàm đầu tóc rối bù mặt mũi dơ bẩn, dáng vẻ ảm đạm.

Cô ta cất giọng nhạo báng: "Không phải lúc trước bà chị dạy dỗ bọn tôi vẫn còn vênh váo tự đắc lắm sao? Có vẻ như bây giờ đang gặp khó khăn hả?"

Một nữ sinh khác vẫn còn ghi hận: "Đúng rồi, cô khiến mặt tôi thâm tím suốt một tuần lễ, bị bao nhiêu người chê cười đó nha."

Mạc Hàm không nhịn được lạnh lùng nói: "Có rắm mau thả, đừng nói nhiều."

Vừa dứt lời, đầu gối cô liền bị đạp một cước, đúng vào lúc cơ thể cô đang yếu ớt nhất, nên không có sức chống cự ngã lăn trên đất, làm một mảng bụi đất bay lên.

"Ai muốn nói nhảm với mày?" Một người khác cũng không chịu thua kém, lập tức đạp vào bụng cô một cái: "Mày thấy chúng tao giống như người chỉ nói miệng rồi thôi sao?"

Mạc Hàm kêu lên một tiếng đau đớn, cố gắng nuốt tiếng rên vào trong.

"Yếu như vậy sao?" Nữ sinh vừa đá cô tự lẩm bẩm, mấy giây sau liền phá lên cười: "Nhìn sắc mặt mày tái nhợt như vậy, có phải cũng bị bệnh nan y giống em trai mày không? Ha ha ha ha."

"Chúng tao tới thật đúng lúc, nếu không mày chết mất rồi thì sao mà đánh được nữa." Một nữ sinh khác xoa xoa nắm đấm, cười quái dị: "Đúng là thời thế thay đổi nha, hôm nay bọn tao sẽ cho mày biết thế nào là lợi hại."

Mạc Hàm cắn răng mắng: "Muốn đánh thì đánh, đừng con mẹ nó nói nhiều."

"Con kỹ nữ bẩn thỉu này, vẫn còn to mồm à!" Nữ sinh cầm đầu hung hăng nhổ nước miếng, thuận tiện lại giơ chân đá vào bụng cô một cái.

Mạc Hàm lăn lộn, bị đối phương túm cổ áo xách lên, tóc bị kéo căng, đau đến chảy nước mắt.

Cổ tay cô bị bẻ ngoặt về phía sau, nữ sinh dần dần dùng sức, vặn thành một đường cong mất tự nhiên, gần như sắp trật khớp đến nơi, cuối cùng cô nhịn không được kêu thảm một tiếng.

Mấy nữ sinh càng thêm hưng phấn, cười lớn: "Sao không đánh lại? Không phải mày kiêu căng ngạo mạn lắm sao? Bây giờ chỉ biết võ mồm thôi hả?"

Một người khác vỗ vỗ lên mặt cô, hết sức khiêu khích: "Đúng đúng, nhẫn nhục chịu được là hèn lắm nha, mau đứng lên luyện tay với bọn tao một chút nào."

Mạc Hàm cau mày, nắm chặt quả đấm đến mức khớp xương kêu răng rắc.

Cô đang muốn phát tác thì lại tưởng tượng ra cảnh Mạc Tiểu Dương nằm trong bệnh viện, vì thế nhắm mắt lại, cố gắng đè nén cơn tức giận đang trào lên.

Thuở thiếu niên không biết cô lấy đâu ra một cỗ ngạo khí, không sợ trời không sợ đất, không ngán bất cứ chuyện gì.

Thế nhưng từ sau khi Mạc Tiểu Dương phát bệnh, dường như chỉ trong một tháng ngắn ngủi thôi cũng đã khiến cô trưởng thành hơn rất nhiều, không còn nghĩ đến việc tranh đoạt, chỉ mong có thể có được một cuộc sống êm đềm không sóng gió, cùng người thân của mình yên ổn sống đến hết cuộc đời.

Nhưng có lẽ quá khứ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, cái gì phải tới sẽ tới, chuyện mình đã gây ra thì chỉ có thể tự mình gánh vác.

Mấy người nữ sinh thấy làm nhục Mạc Hàm bằng lời nói không có tác dụng, lại tiếp tục quay sang dùng bạo lực.

Ba người thay phiên nhau ra đòn, những cú đấm cú đá liên tiếp nện lên người Mạc Hàm, sau đó mấy người họ mệt mỏi, liền đổi thành cởi giày ra đánh vào sau ót cô.

Mạc Hàm không thể chạy trốn, chỉ có thể co quắp lại thành một đống tự bảo vệ mình, cắn răng cố gắng chịu đựng.

Nội tâm cô chết lặng, cười nhạo chính mình cuối cùng cũng có ngày này, đúng là gieo gió gặt bão.

Tiếng mắng chửi và đánh đập tràn ngập nơi xó xỉnh âm u, những từ ngữ bẩn thỉu ngang ngược không ngừng vang lên.

Thính giác gắn liền với xúc giác, khi âm thanh lên đến một mức nhất định cũng có thể mang đến cảm giác đau đớn.

Từng trận quyền cước đấm đá thình thịch, lại giống như một thanh kiếm, cứ đâm từng nhát từng nhát một vào sâu trong buồng tim.

…

Qua giờ ngọ thời tiết càng lúc càng nóng bức, tiếng ve không ngừng kêu râm ran bên tai.

Mấy người nữ sinh phát tiết chán chê mới rời đi, Mạc Hàm tê liệt ngã xuống đất, sự lạnh lẽo dần lan toả khắp toàn thân. Tứ chi dường như đã mất hết tri giác, thỉnh thoảng lại hơi giật giật.

Đầu óc cô mê mang, chìm chìm nổi nổi, cảnh vật trước mắt biến thành màu đen, có lẽ nhờ tiếng ve không ngừng xâm chiếm vào thần kinh của cô nên mới khiến cho cô có thể duy trì được một chút ý thức.

Mạc Hàm thở hổn hển, cố gắng hết sức lôi được chiếc điện thoại từ trong túi ra, mở phần danh bạ.

Bây giờ nên gọi điện thoại cho ai?

Nhà Lê Khả gần đây nhất, nhưng lá gan cô ấy quá nhỏ, Mạc Hàm sợ cô ấy mà nhìn thấy đống vết thương chồng chất của mình thì sẽ bị doạ ngất mất.

Mạc Hàm suy tư một lúc, cuối cùng quyết định gọi cho Đại K.

Lúc Đại K chạy đến thì máu trên vết thương của Mạc Hàm đã khô lại, cô đang uể oải ngồi ở bậc cầu thang.

Tóc tai cô bù xù, dáng vẻ chật vật không chịu nổi, quần áo rách nát nhàu nhĩ, giống y như một nữ quỷ vậy.

Đại K sợ hết hồn, vội vàng chạy đến đỡ cô dậy: "Cậu bị làm sao thế?!"

"Thù cũ tìm đến." Mạc Hàm nói.

"Mẹ kiếp, đứa nào?!" Đại K sững sờ, lập tức nổi giận rống to: "Nam hay nữ, bao nhiêu đứa?!"

Mạc Hàm quệt miệng, hời hợt trả lời: "Ba con nhóc nữ sinh, cậu gặp rồi đó, là mấy đứa bắt nạt Lê Khả ngày trước."

Đại K ngẫm nghĩ một hồi, buồn bực nói: "Không thể nào, mấy đứa nó sao đánh lại cậu?"

"Tôi không đánh trả." Mạc Hàm vịn tường, khó khăn bước mấy bước về phía trước, nhỏ giọng nói: "Đừng hỏi gì nữa, đưa tôi đi bệnh viện đã."

"Tại sao không đánh trả? Cớ gì mà phải chịu đòn?!" Đại K không tài nào hiểu được, rống càng lúc càng to, gần như rung chuyển cả đất trời.

Mạc Hàm đang rất mệt mỏi, chỉ nói qua loa: "Hiện tại Mạc Tiểu Dương đang trong tình trạng nguy hiểm, tôi không thể đánh trả, chẳng may bị bắt nhốt mấy ngày thì ai sẽ chăm sóc em ấy?"

"Lấy đâu ra nhiều cảnh sát như vậy chứ?!"

"Ngay dưới lầu nhà tôi có một người."

"…"

"Tôi mặc kệ! Cậu sợ tôi không sợ!" Đại K không tài nào nuốt trôi cục tức này, hùng hổ xắn tay áo: "Tóm lại chúng ta không thể ngậm bồ hòn làm ngọt được, thật sự là ép tôi phải động thủ đánh con gái rồi… Để hôm nào tôi gọi thêm mấy người đi chặn mấy đứa đó, phải cho chúng nó sống không bằng chết!"

Mạc Hàm rũ mí mắt, lực bất tòng tâm: "Đừng làm to chuyện nữa, cậu còn chê tôi bị chửi chưa đủ thảm sao? Để tôi thoải mái chút đi."

Đại K bị câu nói của cô làm nghẹn họng, không thể nói ra lời.

Nhưng hắn vẫn không cam lòng: "Nhỡ chúng nó còn tìm cậu gây sự nữa thì làm thế nào?"

"Không có chuyện đó đâu." Mạc Hàm hiểu rõ chính mình hồi mười bảy tuổi: "Mấy con nhóc đó muốn đánh cho hả giận thôi, chỉ cần tôi không đánh trả thì sẽ không có lần sau đâu."

55. Chương 55: Anh Mau Trở Lại Đi... Em Rất Nhớ Anh

Biên tập: B3

Không muốn để Mạc Tiểu Dương nhìn thấy bộ dạng tàn tạ của mình, Mạc Hàm bảo Đại K đưa mình đến một bệnh viện thật xa.

Trước kia cũng không phải là chưa từng bị thương nghiêm trọng hơn thế này, nhưng do lần này rơi trúng vào kỳ kinh nguyệt nên mới thê thảm như vậy, đau đớn tăng lên gấp nhiều lần.

Về chuyện đánh nhau thì Mạc Hàm cũng coi như là người trong nghề, biết bảo vệ những vị trí trọng yếu, vì vậy chỉ bị thương một chút ngoài da thịt chứ không hề động vào gân cốt.

Sau khi bôi thuốc, Đại K đỡ cô ra khỏi bệnh viện, lúc đi ngang qua chỗ nộp tiền, ánh mắt Mạc Hàm đột nhiên chú ý tới một thân ảnh quen thuộc.

Người đang đứng xếp hàng là Đào Duyệt.

Mạc Hàm nhớ Chu Viễn An đã từng nói là Đào Duyệt và mẹ cô ấy đến Đồng Quan chữa bệnh, chính là ở bệnh viện này.

Bước chân cô hơi ngừng lại, nói với Đại K: "Cậu đi ra ngoài trước đi, tí nữa tôi sẽ ra sau."

Đại K hỏi: "Cậu định làm gì?"

Mạc Hàm nói: "Thấy người quen, đi qua chào hỏi chút."

Đại K hơi ngẫm nghĩ, nói: "Được, vậy tôi chờ cậu ở ngoài."

Mạc Hàm tập tễnh đi tới sau lưng Đào Duyệt, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô ấy.

Đào Duyệt quay đầu lại, nhìn thấy Mạc Hàm thì có chút kinh ngạc, tầm mắt liếc đến những chỗ bị thương trên mặt cô, lại càng kinh ngạc hơn: "... Chuyện gì xảy ra với cô vậy?"

Mạc Hàm hơi bĩu môi: "Một lời khó nói hết."

Cô đang muốn cười thì động đến chỗ bị thương, nên không thể nào cười nổi: "Chúng ta nói chuyện một chút chứ?"

Đào Duyệt nhìn cô, chậm rãi gật đầu: "... Được."

Chờ sau khi Đào Duyệt nộp viện phí xong, hai người đi đến một chỗ yên tĩnh trong bệnh viện để nói chuyện.

Mạc Hàm tìm một chỗ ngồi xuống, cử động chậm chạp từng chút một giống như cảnh quay chậm trong tivi, Đào Duyệt rót hai cốc nước ấm, đưa cho cô một cốc.

Mạc Hàm nói tiếng cám ơn, nhận lấy cốc giấy nhấp vài ngụm, sau đó mới hỏi: "Hiện tại thân thể bác gái sao rồi?"

Đào Duyệt trả lời máy móc, nhưng mà trời sinh giọng nói rất nhỏ, nên thành lí nhí: "Tốt hơn nhiều rồi... Bác sỹ nói rằng mấy tuần lễ nữa thôi là sẽ được về nhà."

"Ừ, tốt quá." Mạc Hàm gật đầu, thành tâm nói: "Chúc mẹ cô sớm bình phục."

Đào Duyệt mím môi không trả lời, cô ấy vẫn có chút bài xích với Mạc Hàm.

Ngồi một lúc, đột nhiên Mạc Hàm mở miệng: "Bây giờ càng ngày tôi càng cảm thấy ngày xưa mình đúng là quá khốn kiếp, thật xin lỗi cô."

"Sau khi phải trải qua tình cảnh giống cô, bây giờ tôi mới có thể thấm thía được cảm nhận của cô lúc đó, giống như là bị cả thế giới bỏ rơi vậy." Mạc Hàm cúi thấp đầu, mười ngón tay lùa vào trong tóc, cười khổ: "Đúng là tôi làm bậy thì không thể sống."

Đào Duyệt lặng lẽ nhìn cô sám hối, nhất thời không biết phải nói gì.

Hai ngày nay cô ấy cũng đã ít nhiều nghe được một số tin tức liên quan đến Mạc Hàm, người con gái đã từng đẩy mình đến đường cùng bây giờ phải nhận lại báo ứng, so với cô ấy ngày xưa còn nặng nề hơn nhiều.

Rõ ràng là Đào Duyệt vẫn luôn oán trách Mạc Hàm, thế nhưng khi thấy Mạc Hàm xảy ra chuyện, cô ấy lại chẳng hề cảm thấy vui vẻ như cô ấy tưởng, ngược lại cảm thấy có chút thương cảm.

Sau hồi lâu, Đào Duyệt khẽ thở dài: "Rồi cũng sẽ qua thôi."

Chỉ mấy chữ an ủi ngắn ngủi, cũng chính là tổng kết lại tất cả những bất hạnh mà cô ấy đã phải trải qua.

Mạc Hàm cúi đầu thật sâu, không biết đang suy nghĩ gì, dường như đã mất đi giọng nói.

Cho đến khi cốc nước trong tay lạnh dần, Đào Duyệt mới nói: "Cô không định nghe điện thoại của Viễn An sao?"

Mạc Hàm không nói gì, chỉ lắc đầu: "Tôi không biết…"

"Hiện tại tôi vẫn chưa đủ tỉnh táo, cần thêm một khoảng thời gian để hồi phục." Cô phiền não gãi đầu: "Chờ khi nào anh ấy quay lại thì hẵng nói…"

Đào Duyệt bất bình thay Chu Viễn An: "Có bao giờ cô nghĩ cho cậu ấy không?"

"Cô cần thời gian để tỉnh táo, thế nhưng cô có biết là vì không gọi được cho cô mà Viễn An như ngồi trên đống lửa, đến cơm cũng không ăn được không? Chỉ có mỗi cảm nhận của cô mới là quan trọng nhất sao?"

Cô ấy nói một tràng khiến Mạc Hàm sửng sốt, há miệng một lúc lâu không thể nói lại.

***

Sau khi được Đại K đưa về nhà, Mạc Hàm ngồi một mình trong căn phòng trống vắng, ngẩn người nhìn những đồ vật lạnh như băng, suy nghĩ có chút hỗn loạn.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc cô cũng đưa ra quyết định, cầm điện thoại lên gọi cho Chu Viễn An.

Bây giờ đã là hơn sáu giờ, chắc anh sẽ mở máy.

Tiếng chuông vừa vang lên đã rất nhanh được kết nối. Cho dù trong lòng đang nổi sóng cỡ nào thì giọng Chu Viễn An vẫn cứ luôn lạnh nhạt như bình thường: "A lô?"

Mấy giây sau Mạc Hàm mới cất tiếng, nhỏ giọng hỏi: "Đang làm gì vậy?"

Anh nói: "Vừa ăn cơm xong, đang chuẩn bị trở về nhà trọ."

"Ừm."

Mới hai câu đã không biết phải nói gì tiếp, Mạc Hàm đành cố gắng tìm đề tài.

"Ăn có đủ no không?"

"No."

"Cơm nước bên đó thế nào?"

"Cơm nhân viên ba thịt hai món ăn, rất phong phú."

Mạc Hàm hơi ngừng lại, hỏi tiếp: "Công việc có bận lắm không?"

Nếu như bình thường thì gần như Chu Viễn An sẽ trả lời là "Không bận lắm" hoặc "Có chút." Nhưng lần này anh lại nói thẳng là: "Rất bận."

"Mạc Hàm…" Anh phức tạp gọi tên cô một tiếng, âm cuối kéo hơi dài.

Cô im lặng không nói, nghe được tiếng hít thở nặng nề của anh: "Anh không thể xin nghỉ phép…"

Giọng nói dịu dàng thanh nhã của anh không giấu được nỗi buồn phiền ảm đạm, giống như một làn gió mát dễ dàng khuấy đảo nội tâm Mạc Hàm, khiến cõi lòng cô chìm xuống.

Có lẽ thực sự có những người giống như bầu trời, từng ngọn cỏ từng hòn đá đều hướng về, khiến người đời trầm luân.

Trong nháy mắt đó cô bị anh làm cho cảm động, trở nên thông cảm và tha thứ, cô đáp lại: "Không sao đâu."

Chu Viễn An nói: "Em đừng để ý đến những bình luận ác ý trên mạng, nhân lúc kỳ nghỉ hè vẫn còn dài thì ra ngoài du lịch giải sầu một chút đi."

"Du lịch?" Anh nói nghe thật nhẹ nhàng, Mạc Hàm hỏi ngược lại: "Tình trạng của em bây giờ sao có thể đi du lịch? Em mà đi thì Mạc Tiểu Dương sẽ thế nào?"

"…" Chu Viễn An đúng là bận quá hoá hồ đồ, bị Mạc Hàm phản bác lại mới nhận ra lời nói của mình thật là quá thiếu sót.

Anh vội chữa lại: "Vậy em tìm chuyện khác để làm đi, tóm lại đừng lên mạng, hai ba tháng nữa là sóng gió sẽ qua thôi."

Mạc Hàm vẫn biết là như vậy, nhưng mà hai ba tháng, hơn chín mươi ngày, hai nghìn một trăm giờ, sẽ dài đến nhường nào?

Cô nặng nề nói: "Anh đã xem qua những video đó rồi sao?"

"… Ừ."

"Thật ra thì đây không phải là lần đầu anh xem nó, đúng không? Trước khi chúng ta bắt đầu quen nhau anh đã xem rồi."

Vừa nói ra những lời này thì Mạc Hàm liền hối hận, không phải là cô đã quyết định sẽ không nhắc tới nữa hay sao? Tại sao đột nhiên lại vạch trần…

Đầu dây bên kia im lặng đến mức chỉ có thể nghe được tiếng chim vỗ cánh bay đi, Chu Viễn An im lặng thật lâu, có lẽ còn đang suy nghĩ xem sẽ phải trả lời cô như thế nào.

Trước khi anh mở miệng thì Mạc Hàm vội vàng cướp lời: "Anh không cần phải giải thích, em tin là chuyện này không có liên quan gì đến anh."

Lời chưa nói xong thì lại càng cảm thấy lúng túng hơn.

Cô hơi nản lòng, chính cô cũng không biết cuối cùng thì mình đang muốn nói cái gì, vì vậy bèn dứt khoát nói sang chuyện khác: "Em mệt quá… Em đi ngủ trước đây, ngủ ngon."

Chu Viễn An cũng thuận theo lời cô: "Ngủ ngon."

Mạc Hàm lẩm bẩm: "Hy vọng kỳ nghỉ hè sớm kết thúc, anh mau trở lại đi… Em rất nhớ anh."

Một lúc sau, đầu dây bên kia mới nhẹ nhàng đáp lại: "Ừ."

Đi ngủ chỉ là cái cớ, Mạc Hàm quả thực rất mệt mỏi nhưng căn bản không tài nào ngủ được.

Tối hôm nay không có việc gì làm, để bù vào khoảng thời gian trống, Mạc Hàm đột nhiên nảy ra suy nghĩ muốn tập luyện ca khúc mới, bèn gọi mấy người trong ban nhạc đến.

Nhưng hoá ra đây cũng không phải là sáng kiến hay, lúc lòng không yên mà lại cưỡng ép chính mình đi làm việc gì đó thì sẽ chẳng mang lại kết quả tốt.

Để che giấu vết thương, Mạc Hàm cẩn thận đeo khẩu trang ra ngoài gặp mọi người, hơn nữa cô còn bắt Đại K phải giữ bí mật. Luyện tập trong phòng tối, ánh đèn mờ ảo, cô lại cố ý để mái tóc dài che nửa khuôn mặt, vì thế A Phong và Vương Lâm không hề phát hiện ra.

A Phong đem đến một tin tốt, có một quán bar khác liên lạc với bọn họ, hy vọng bọn họ có thể qua biểu diễn thường xuyên, thù lao cao hơn rất nhiều so với quán bar cũ.

Nghe được tin vui này, mấy người còn lại đều cao giọng hoan hô, chỉ có một mình Mạc Hàm là tâm trạng treo lên cành cây nên không để ý.

Lúc tập luyện cô liên tục thất thần, cuối cùng đã phải gánh hậu quả lớn.

Đàn guitar chẳng may trượt khỏi tay rơi xuống đất, lực rơi không nhẹ chút nào. Đầu đàn và thân đàn gãy rời ra, không thể nào sử dụng tiếp được.

Chiếc đàn guitar này là do Chu Viễn An tự tay làm cho cô, tất nhiên là một vật rất quý đối với Mạc Hàm. Cô hối hận khôn xiết, sớm biết sẽ gặp phải chuyện xui xẻo như vậy thì thà bằng ở nhà làm việc nhà cho rồi.

Buổi tập luyện liền kết thúc trong chán nản, Mạc Hàm thấy thời gian vẫn còn sớm, lập tức đi đến một cửa hàng sửa chữa nhạc cụ, tìm thợ sửa đàn hỏi thăm.

Cửa hàng đang chuẩn bị đóng cửa, Mạc Hàm là người khách cuối cùng, cô năn nỉ mãi ông chủ mới đồng ý đóng cửa muộn hơn.

Mạc Hàm đem đàn guitar ra, thợ đàn kiểm tra qua một lần, nói là có thể sửa, nhưng mất một nghìn đồng tiền phí.

Mạc Hàm nghe mức giá này thì rụt cổ, một nghìn đồng là tiền sinh hoạt phí suốt cả mùa hè của cô. Bây giờ tiền bạc lại khó khăn như vậy, một cái đàn guitar có đáng giá không?

Cô nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng đành từ chối ông chủ, rời đi trước con mắt coi thường mọi người.

Cố chờ thêm hai tháng nữa vậy, khi nào Chu Viễn An quay lại thì cho anh sửa, nếu như anh có thể làm thì chắc là sửa cũng không khó khăn.

Cách cửa hàng sửa chữa nhạc cụ mấy chục mét có một cây ATM, lúc đi qua đó, Mạc Hàm hơi chần chừ, nghĩ đến việc sắp phải nộp viện phí tháng sau cho Mạc Tiểu Dương thì liền bước vào.

Cô định rút hai nghìn đồng trong tài khoản, nhưng hệ thống lại nhắc nhở là số dư còn lại không đủ. Cô quay lại kiểm tra, cuối cùng đành chán nản rút năm trăm đồng.

Mạc Hàm chậm chạp cõng đàn guitar đi trên con đường vắng vẻ, gió mùa hè thổi qua các thị trấn phía Bắc, khiến không khí trở nên oi bức ngột ngạt.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn xuyên qua màn đêm, nhìn về ánh sao nơi phía cuối chân trời, suy nghĩ cũng bị cơn gió này thổi bùng lên.

Điện thoại trong túi rung lên, là Mạc Tiểu Dương gọi đến, hỏi tại sao hai ngày hôm nay cô không đến thăm cậu bé.

Mạc Hàm không biết phải nói thế nào, cô nhìn khuôn mặt đầy vết thương của mình đang phản chiếu lên cửa kính bên đường, ánh mắt buồn bã, khó khăn mấp máy môi: “Hai ngày nay chị bận quá, ngày mai nhất định chị sẽ qua với em, được không?”

Mạc Tiểu Dương ngoéo tay với cô từ xa, miễn cưỡng đồng ý.

Mạc Hàm không hề biết rằng quyết định của buổi tối ngày hôm đó đã khiến cô hối hận suốt cuộc đời, chỉ vì lo trước lo sau mà đã đánh mất quá nhiều thứ.

Không nên chỉ vì tiếc một nghìn mà cuối cùng đánh mất cả cây đàn guitar.

Không nên trốn tránh Mạc Tiểu Dương, để rồi ngay cả lần gặp mặt cuối cùng với cậu bé cũng không làm được.

***

Sau khi cúp điện thoại, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Mạc Hàm lại mở danh bạ ra, ngón tay lướt qua lướt lại không mục đích giữa hàng trăm cái tên.

Mấy phút trôi qua, cô chọn tên Lý Việt Hải, quyết định nhắn tin cho hắn.

Mạc Hàm soạn nội dung, sau đó lại cảm thấy không ổn, vừa viết lại vừa xoá nhiều lần, cuối cùng mới cắn răng nhấn nút gửi đi.

“Em muốn mượn ít tiền.”

Lúc Mạc Hàm đi đến trạm xe buýt thì nhận được hồi âm của Lý Việt Hải: “Bao nhiêu?”

Cô hơi ngại vì mượn quá nhiều, nhắn lại: "Khoảng một, hai trăm nghìn đi."

Lý Việt Hải đồng ý hết sức sảng khoái: "Được, anh đang chơi ở bên ngoài, em đến chỗ anh đi."

Phía sau tin nhắn này có viết địa chỉ của một hội sở cao cấp.

Thời gian không còn sớm, Mạc Hàm không muốn đi quá xa, hỏi: "Anh không chuyển tiền qua tài khoản cho em được hả?"

Nhưng chờ mãi không thấy Lý Việt Hải trả lời.

Đợi mười mấy phút cũng không có phản ứng gì, Mạc Hàm bất đắc dĩ thở dài, đành phải thay đổi lộ trình, đón một chiếc xe buýt khác.

Trước kia Mạc Hàm và Lê Khả đã từng đến hội sở này rồi, không hổ là nơi ăn chơi truỵ lạc của những người có tiền, từ trong ra ngoài đều được trang hoàng nguy nga lộng lẫy, hết sức xa hoa.

Đây chính là nơi mà Mạc Hàm đã bị Lý Việt Hải nhục mạ một trận, sau đó thì trở mặt với nhau, vì thế cô không hề có ấn tượng tốt với nơi này.

Cô vừa bước theo sau người phục vụ vừa cau mày, không hiểu tại sao Lý Việt Hải lại hẹn gặp cô ở chỗ này, hắn đang nghĩ cái gì vậy nhỉ?

Người phục vụ dẫn Mạc Hàm đi vào một bữa tiệc đang tổ chức bên hồ bơi, cả một không gian rộng lớn, không biết hôm nay là ngày tiệc tùng của con cháu nhà giàu nào, tất cả khách khứa đều mặc bikini gợi cảm, từng đôi nam nữ quấn quýt thân mật với nhau, lượn qua lượn lại trước mặt cô.

Xung quanh bể bơi là dãy bàn dài bày la liệt đủ loại đồ ăn ngon lành, rực rỡ muôn màu, cùng lắm chỉ có thể ăn hết một nửa, còn lại toàn bộ để lãng phí. Nơi sân khấu phía xa là một đám phụ nữ mặc trang phục hở hang, đang uốn éo biểu diễn những điệu múa nóng bỏng, kết hợp với âm nhạc mạnh mẽ kích thích dục vọng của con người.

Ánh mắt Mạc Hàm lướt nhanh qua từng đám người, cô đi vòng quanh bể bơi một vòng, nhưng không tài nào tìm được Lý Việt Hải, cho đến khi cô nhìn thấy Lâm Đoá Nhi đang nằm nghiêng ở trên ghế cười nói tán gẫu với bạn bè.

Lâm Đoá Nhi không mặc áo tắm hai mảnh mà mặc một chiếc váy trắng đơn giản, ngắn đến bắp đùi. Giữa những người đẹp ăn mặc hở hang thì cô ta trở nên năng động trong sáng.

Nếu như có thể tránh thì Mạc Hàm cũng không muốn giao tiếp với cô ta làm gì, nhưng ở chỗ ngày cô không biết ai khác ngoài cô ta cả.

Đến thì cũng đã đến rồi, cũng không thể đi về không công.

Mạc Hàm cố nhịn sự khó chịu trong lòng, đi về phía cô ta, hỏi thẳng vào vấn đề: "Lý Việt Hải ở đâu?"

Lâm Đoá Nhi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô nhưng chẳng hề ngạc nhiên chút nào, cô ta bảo bạn bè đi hết, rồi mới chậm rãi nói: "Sợ là cô tìm nhầm người rồi, bọn tôi đã chia tay, tôi cũng chẳng biết anh ta đang ở đâu."

Mạc Hàm nghe vậy thì hơi nhíu mày, nhận ra có cái gì đó không đúng.

Lâm Đoá Nhi nói tiếp: "Cô đến đây vì muốn tiền, đúng không?"

Cô ta lấy từ trong túi xách ra một chiếc điện thoại di động màu đen, quơ quơ trước mặt Mạc Hàm: "Điện thoại của Lý Việt Hải đang ở đây nè, lần trước anh ta sốt ruột muốn cùng cô đi tham gia cái tiết mục kia nên đã đánh rơi ở khách sạn."

"Vừa mới nhắn tin cho cô là tôi, tôi chờ cô lâu lắm rồi đó." Cô ta vừa nói vừa cười, tiếng cười khanh khách kia khiến cho người khác vô cùng khó chịu, tựa hồ như tất cả mọi việc đều ở trong lòng bàn tay của cô ta.

Mạc Hàm biết rằng mình đã bị trêu đùa, cô không nói hai lời, lạnh lùng quay người bỏ đi.

"Đừng có đi vội thế chứ." Lâm Đoá Nhi lười biếng gọi với theo bóng lưng của cô: "Không phải là cô thiếu tiền sao? Tôi có nè."

Mạc Hàm mặc kệ, vẫn cứ đi về phía trước.

Giọng nói đầy trào phúng của Lâm Đoá Nhi vẫn không ngừng vang lên bên tai: "Cô muốn bao nhiêu cũng được, mượn nhưng cũng không cần phải trả, thế nào?"

"..."

"Thực sự không muốn sao? Hiếm lắm mới có một cơ hội, giờ mà bỏ lỡ là tiếc lắm đó."

Mạc Hàm càng đi càng xa, Lâm Đoá Nhi liền chạy đuổi theo, lớn tiếng gọi cô lại: "Mạc Hàm! Có phải cô cảm thấy mình vẫn còn chưa đủ nghèo không? Đừng có quên là cô vẫn còn một đứa em trai đang bệnh nặng nhé!"

"Cô cho là cái kiêu hãnh của người nghèo đó đáng giá mấy đồng? Trong mắt của tôi thì không đáng một xu!"

Mạc Hàm dừng bước, quay đầu lại lạnh lùng nhìn cô ta.

Lâm Đoá Nhi cho rằng cô đang rất tức giận, thế nhưng phản ứng của Mạc Hàm lại bình thản hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô ta, cô không hề nói hay hành động gì, chỉ nhìn cô ta bằng một đôi mắt đầy sát khí lạnh thấu xương.

Hai người giằng co không tiếng động, Lâm Đoá Nhi lại tiếp tục châm ngòi, lấy ra một chiếc thẻ tín dụng, vẫy vẫy trước mặt cô.

"Có muốn không? Bên trong có ba trăm nghìn." Cô ta cong khoé miệng cười một tiếng, không quên bổ sung: "Cũng chỉ là tiền tiêu vặt một tuần của tôi mà thôi, bố thí cho cô đó."

Giống như đang chứng minh rằng mình nói được làm được, cô ta rộng rãi công khai: "Mật mã là 140541, bất cứ lúc nào cũng có thể quẹt."

"Ngần này tiền chắc sẽ giúp em trai cô sống lâu thêm một chút nhỉ?"

Môi Mạc Hàm mím chặt lại thành một đường thẳng, một lúc sau mới mở miệng: "Cô muốn tôi làm gì?"

"Cô chẳng cần phải làm gì cả." Ánh mắt Lâm Đoá Nhi đầy vẻ trêu tức, cánh tay khẽ vung, ném thẳng chiếc thẻ tín dụng đắt giá đó xuống hồ bơi tối đen: "Đi nhặt đi, nhặt được thì nó là của cô."

...

Mạc Hàm đứng tại chỗ rất lâu, nhìn Lâm Đoá Nhi, lại nhìn về mặt nước dập dềnh.

Cho đến bây giờ cô cũng không hề nhớ mình đã xuống nước như thế nào, có lẽ là trong tiềm thức đã tự động xoá bỏ đi phần ký ức đau đớn tủi nhục đó.

Nhưng khi đó cô vẫn còn một chút lý trí, đầu tiên cởi đôi giày cao gót yêu quý của mình ra, sau đó cẩn thận đặt chiếc đàn guitar vào một chỗ khô ráo ở trên bờ.

Mặc kệ quần áo, cô tung người nhảy xuống.

"Bùm." tiếng động lớn hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người xung quanh.

Nước ở trong bể bơi không hề nóng như nhiệt độ ngoài trời mà lạnh như băng, ngấm vào tận xương tuỷ.

Mạc Hàm chầm chậm bơi ở khu nước cạn, nước dập dềnh trên ngực cô, xối thẳng vào những vết thương chưa lành, khiến cô không kìm được mà run rẩy từng cơn.

Cũng không lâu lắm, lòng bàn chân Mạc Hàm giẫm phải một vật cứng, cô vớt lên nhìn, chính là thẻ của Lâm Đoá Nhi.

Mạc Hàm dùng miệng cắn chiếc thẻ, hai tay gạt nước bơi vào bờ, bụng cuộn lên một cơn đau đớn, dường như sức lực toàn thân của cô đã bị tiêu hao hết sạch, phải cố gắng lắm mới bò được lên bờ.

Đầu tóc và quần áo ướt sũng dính chặt vào cơ thể, cơn gió thổi qua khiến cô run lẩy bẩy.

Mạc Hàm còn chưa kịp định thần thì đã kinh sợ khi thấy Lâm Đoá Nhi đứng trước mặt mình, tay cô ta đang giơ cao cây đàn guitar của cô lên.

Trái tim dường như bị một mũi dao nhọn hoắt cắm vào, Mạc Hàm trợn mắt nhìn cô ta, giọng nói đầy giận dữ: "Cô định làm gì!"

"Cô có biết không? Mạc Hàm, tôi vô cùng căm ghét cô." Lâm Đoá Nhi chậm rãi mở miệng, hận ý chứa đầy trong mắt: "Mặc dù cho đến tận bây giờ Lý Việt Hải cũng không hề qua lại với cô, nhưng trong số những đứa con gái vây quanh anh ta, thì cô chính là người mà tôi ghét nhất! Từ lần đầu tiên gặp cô ở quán thịt nướng, tôi đã biết rằng sau này cô chính là uy hiếp lớn nhất của tôi!"

Cô ta không còn để ý gì đến hình tượng tiểu thư khuê các của mình, tức giận mắng chửi thô tục: "Đúng là nực cười, tình anh em cái chó gì, tưởng tôi là con ngu không phát hiện ra sao? Không hiểu cái loại như cô thì có gì hơn tôi, cô và tên khốn Lý Việt Hải kia chính là một đôi đê tiện!"

Sau khi lời mắng chửi của cô ta vừa dứt, cô ta liền ngay lập tức đập mạnh cây đàn guitar xuống đất.

Mạc Hàm không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn.

Vỗn dĩ cây đàn guitar đó đã chồng chất vết thương, bị đập như vậy thì liền vỡ tan tành, mảnh vụn bay khắp nơi.

Lâm Đoá Nhi chẳng thèm ngó ngàng, giơ tay chỉ vào mặt cô, hừ lạnh: "Tôi đây không ngại nói cho cô biết trước mặt tất cả mọi người, những tin tức trên mạng kia đều là do tôi công bố! Nhưng mà những lời nói của tôi đều là sự thật, cô vốn dĩ đâu phải loại tốt đẹp gì!"

"Hơn nữa chắc cô cũng không biết nhỉ? Mấy video kia tôi đều lấy từ máy tính của bạn trai cô đó." Lâm Đoá Nhi bổ thêm một đao: "Tôi đã khuyên cô nên sớm chia tay với cậu ta, thế mà cô còn không nghe."

Mạc Hàm hoảng hốt nhìn mảnh vụn của cây đàn guitar văng đầy trên đất, dường như cả giấc mơ, cả một đoạn tình cảm, một phần quan trọng của cơ thể của cô cũng bị đập vỡ nát theo.

Dường như cô nghe được tiếng tiếng rên rỉ của cây đàn, nó giống như một bộ xương trắng chết không nhắm mắt, khóc than uất hận vì không cam lòng, một mực kêu oan với cô.

Lâm Đoá Nhi vô cùng sung sướng khi nhìn thấy biểu tình này của Mạc Hàm, cô ta không nhịn được cười to, cao giọng nói: "Hận tôi sao? Có giỏi thì đi mà tố cáo, thử xem cô có bản lĩnh động đến một sợi lông tơ của tôi hay không."

"Nhưng mà tôi kính báo với cô trước một tiếng, tôi không giống như những đứa con gái cô đã bắt nạt trước kia đâu, nếu như cô dám trả thù tôi, tôi đảm bảo sẽ khiến cô thân bại danh liệt."

Bỗng nhiên Mạc Hàm ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn thẳng vào cô ta, đôi mắt đỏ vằn giống như một ngọn lửa chứa đầy sự điên cuồng.

Không đầy một giây sau, cô nắm chặt hai bàn tay đến mức khớp xương trở nên trắng bệch, rồi cầm lấy một con dao gọt hoa quả xông về phía Lâm Đoá Nhi.

56. Chương 56

Biên tập: B3

Trong trí nhớ thời thơ bé của Mạc Hàm, có một quả phụ họ Phong sống cùng thôn với cô, ngày nào trên đường đi học Mạc Hàm cũng thấy bà ấy ngồi ở giữa đường, kêu trời trách đất, gặp ai đi qua là xông đến vừa đánh vừa chửi.

Mọi người trong làng nói là chồng bà ấy đã chết nên tinh thần bà ấy trở nên không bình thường, mỗi lần nhắc đến bà ấy thì mọi người đều vừa thương hại lại vừa ghét bỏ. Dần dà cái nhìn của Mạc Hàm cũng thay đổi giống với đa số mọi người, mỗi lần nhìn thấy bà quả phụ họ Phong đó thì đều đi đường vòng thật xa.

Từ trước đến giờ, chưa bao giờ cô nghĩ là sẽ có một ngày mình cũng sẽ trở thành cái dáng vẻ điên điên khùng khùng như vậy.

Sau khi cảnh sát nhận được điện thoại thì nhanh chóng chạy đến hiện trường, khống chế được Mạc Hàm đang trong cơn suy sụp.

Hai cảnh sát đè hai bả vai cô lại, cưỡng chế dẫn cô đi. Mạc Hàm không ngừng giãy giụa, vừa chửi bậy vừa rơi lệ, giống như một con dã thú đang nổi điên, hung ác dữ tợn.

"Các người đều là lũ đầu heo! Tại sao lại bắt tôi? Tôi đã làm sai cái gì?! Muốn bắt thì phải bắt con tiện nhân Lâm Đoá Nhi kia mới đúng!"

"Thả tôi ra! Các người thả tôi ra!"

"Nhất định là các người đã nhận tiền của cô ta! Tôi phải kiện các người! Tôi phải vạch trần lũ người bất lương ngu đần như các người!"

Cô chửi ầm lên suốt cả quãng đường bị áp giải ra xe cảnh sát, người đi đường đều quay lại nhìn cô như đang nhìn một con quái vật, dù đi qua cả chục mét thì vẫn cố ngoái đầu lại nhìn.

Mạc Hàm không buồn để ý đến ánh mắt của người khác.

Khi con người ta bị dồn đến bước đường cùng thì mới có thể hiểu được cái cảm giác ấy, người khác cười ta quá cuồng si, ta lại cười người khác nhìn không thấu.

Mấy cảnh sát đều đã quen nhìn cái tình cảnh trước mắt này, vẫn công chính nghiêm minh như cũ, không hề bị lay động.

Hai tay Mạc Hàm bị còng lại bằng chiếc còng tay lạnh ngắt, hai cảnh sát ngồi hai bên kẹp chặt cô ở giữa, dù có mọc cánh cũng không thể thoát nổi.

Sau khi phản kháng mệt mỏi, cô dần dần an tĩnh lại, nước mắt mặn chát chảy dọc theo khoé mắt, thấm ướt cả khuôn mặt.

"Các người phạt tiền tôi đi, phạt bao nhiêu cũng được, chỉ van xin các người đừng bắt giam tôi, em trai tôi vẫn còn đang chờ tôi ở bệnh viện, em ấy bị bệnh, không thể không có tôi…"

Cô túm chặt lấy cánh tay của một người cảnh sát, càng khóc càng to: "Van xin anh thả tôi ra, tôi xin thề là sẽ không gây chuyện nữa, làm ơn hãy cho tôi thêm một cơ hội."

Nếu như bình thường, gặp phải nghi phạm chống đối như vậy thì cảnh sát đã sớm dùng vũ lực rồi. Nhưng đối phương bây giờ lại là một cô gái trẻ đẹp, tay chân gầy nhom nhìn qua có vẻ như trói gà không chặt, lại còn vừa khóc vừa gào thê thảm như vậy, cuối cùng chẳng ai có thể xuống tay.

Một người cảnh sát hù doạ cô: "Muốn nói gì thì về đồn nói sau, cô còn khóc lóc ầm ĩ nữa thì sẽ nhốt cô mười lăm ngày!"

Phương pháp uy hiếp này quả thực rất hữu hiệu, mặc dù Mạc Hàm vẫn không kìm được tiếng nức nở, nhưng âm lượng cũng đã giảm đi rất nhiều.

Mười phút sau xe cảnh sát dừng ở trước cửa đồn công an, lúc xuống xe Mạc Hàm hơi lảo đảo, suýt nữa thì ngã xuống. Có thứ gì đó rơi ra khỏi túi của cô, nằm trên mặt đất.

Cô định thần lại, nhìn kỹ thì hoá ra là chiếc bùa hộ mạng mà Chu Viễn An đã xin cho cô, nó rơi đúng vào miệng cống nước, gần như sắp sửa rơi xuống đến nơi.

Cô vội vàng cúi người xuống nhặt, nhưng chiếc bùa lại đi trước cô một bước, hoàn toàn rơi xuống lỗ cống, thoắt cái đã biến mất tăm.

Tay Mạc Hàm treo giữa không trung, từ ánh mắt cho đến vẻ mặt đều như chìm vào đống tro tàn.

Chỉ trong một buổi tối thôi mà bao nhiêu đả kích cùng ùn ùn kéo đến, cô gần như chết lặng, tê liệt đứng tại chỗ nhìn vào miệng cống đen xì, mãi vẫn không có phản ứng.

Cuối cùng cảnh sát phải dùng sức đẩy cô một cái, mắng: "Ngẩn người cái gì, đi mau!"

***

Đây là lần thứ sáu trong tháng này Chu Viễn An xin nghỉ nhưng bị tổ trưởng đuổi về.

Công việc này của bọn họ thường xuyên phải thay đổi, hầu như không hề có ngày nghỉ, thậm chí cả hai ngày cuối tuần cũng vẫn bị bóc lột.

Chu Viễn An vừa vào tổ thì phải tiếp nhận một hạng mục lớn, ngày nào cũng phải tăng ca để vẽ bản thiết kế, buổi tối thì phải đi tiếp rượu khách hàng, việc ăn ngủ mỗi ngày đều phải tranh thủ từng tí một.

"Khách hàng là thượng đế" – những lời này cũng chưa hẳn là đúng, phải nói khách hàng là những người mà thượng đế phái tới để hành hạ mấy người kiến trúc sư bọn họ mới chính xác.

Những bản vẽ của Chu Viễn An hầu như vẫn mang đậm phong cách trưng bày, rất khó để có thể tìm được tiếng nói chung với khách hàng. Có khách hàng khó tính, toàn bộ ý tưởng đều dựa vào tâm tình, yêu cầu mỗi ngày đổi một người, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Nhưng tất cả những gì bỏ ra thì đều được hồi báo xứng đáng, trong viện khoa học kỹ thuật, chỉ cần là một kiến trúc sư tài năng thì tiền lương mỗi năm ít nhất cũng phải từ ba trăm nghìn trở lên. Trong hoàn cảnh công việc áp lực cường độ cao như vậy, bất kể người mới hay người cũ thì cũng đều không dám lơ là chút nào.

Tổ của Chu Viễn An đều là những người tuổi còn trẻ, lai lịch còn thấp, có người vừa mới tốt nghiệp nhưng do thường xuyên phải thức khuya nên tóc rụng rất nhiều, rất là lo lắng.

Mỗi tổ đều được phân công công việc rõ ràng, Chu Viễn An vừa đến đã bị giao cho trọng trách nặng nề. Vì ngoại hình của anh nổi bật, nên anh luôn phải chịu trách nhiệm diễn thuyết hàng tuần, cũng là phần quan trọng nhất.

Tháng này công việc bận rộn, từ lúc Chu Viễn An vào tổ đến nay chưa từng thấy ai xin nghỉ. Sau khi Mạc Hàm xảy ra chuyện, anh chạy đi xin nghỉ mấy lần thì bị tổ trưởng phê bình gay gắt.

Dù sao đây cũng là công việc liên quan đến cả tập thể, là trách nhiệm cá nhân và cũng là danh dự của tổ, chỉ cần thiếu một thành viên thì guồng máy sẽ không thể vận hành. Chu Viễn An không muốn kéo chân những người khác, cuối cùng đành phải gạt bỏ mọi tạp niệm, toàn tâm toàn ý tập trung vào công tác.

Không hiểu sao mấy lần xin nghỉ lại bị truyền đến tai ba Chu, ông liền gọi điện thoại đến hung hăng giáo huấn Chu Viễn An.

Sau khi ba Chu nói cho một trận thì lại đến phiên mẹ Cảnh nghe điện thoại, bà tận tình khuyên bảo: "Con trai à, đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng. Con có biết phải khó khăn thế nào mới lấy được cơ hội thực tiễn như thế này không? Cả ngành kiến trúc chỉ có mình con đủ tư cách. Bao nhiêu sinh viên ưu tú cố ý đến tặng quà giáo sư Lâm nhưng ông ấy cũng mặc kệ, chỉ muốn bồi đắp mình con, thế thôi đã thấy là ông ấy coi trọng con đến mức nào, con đừng nên làm ba mẹ và giáo sư thất vọng."

Chu Viễn An uể oải đáp lại một tiếng: "Mẹ, con biết rồi."

Mẹ Cảnh nói tiếp: "Thế nên đừng xin nghỉ nữa, xin nhiều quá sẽ ảnh hưởng không tốt, hơn nữa lại khiến mọi người hoài nghi về năng lực của con."

"Vâng."

"Mẹ và ba con cũng nhiều tuổi rồi, sau này cố gắng nghe lời, đừng để ba mẹ phải bận tâm vì con nữa."

"Dạ..."

Sau khi kết thúc cuộc đối thoại mệt mỏi, Chu Viễn An lại theo thói quen gọi cho Mạc Hàm, không ngoài ý muốn vẫn chỉ nghe được thông báo tắt máy lạnh như băng.

Anh khẽ thở dài, cất điện thoại đi, quay trở về phòng làm việc tiếp tục xử lý những công việc còn dang dở.

Ở thành phố này mùa hè khô ráo lạ thường, nửa đêm lúc Chu Viễn An tỉnh dậy uống nước thì bất ngờ thấy cửa sổ nhà trọ mở toang.

Anh đi đến bên cửa, gió lớn thổi vù vù, chiếc áo sơ mi rộng thùng thình anh đang mặc cũng bị thổi phồng lên. Ngay sau đó anh nhìn thấy tổ trưởng đang đứng ở bên ngoài hành lang, lẳng lặng nhìn ánh trăng soi bóng trên mặt sông, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trong bóng tối có một đốm lửa đỏ như ẩn như hiện, tầm mắt Chu Viễn An nhanh chóng lướt qua mép của tổ trưởng, nhận ra đó là nhãn hiệu mà Mạc Hàm hay hút.

Anh đi đến sau lưng tổ trưởng gọi một tiếng: "Vẫn chưa ngủ sao?"

Tổ trưởng quay đầu lại liếc anh, không hề tỏ ra ngạc nhiên: "Quá áp lực, mất ngủ."

Sau khi hút xong điếu thuốc, anh ta ném tàn thuốc vào gạt tàn, mở miệng mắng: "Làm nghề này đúng là quá mệt mỏi, mẹ nó, tổn thọ mười năm là ít."

Chu Viễn An không hùa theo, tổ trưởng liền đốt thêm điếu thuốc thứ hai, hỏi anh: "Có muốn hút không?"

Chu Viễn An lắc đầu, từ chối: "Tôi không hút thuốc lá."

"Ha." Tổ trưởng coi thường: "Trong tổ cũng có mấy người lúc mới vào đều nói không hút thuốc, bây giờ cả đám tên nào cũng phải đốt ít nhất hai bao một ngày."

"..."

Tổ trưởng vỗ vỗ bả vai anh: "Tôi thấy dạo gần đây cậu luôn u sầu không vui, giống y như Lâm muội muội (*) vậy. Thứ này rất có tác dụng trong việc giảm bớt áp lực, có muốn thử một lần không?"

(*) Lâm muội muội: Lâm Đại Ngọc – : nhân vật trong phim Hồng Lâu Mộng. Là một nhân vật lúc nào cũng u sầu.

Chu Viễn An nhếch môi, cúi đầu như suy ngẫm gì đó, mấy giây sau giơ tay nhận lấy điếu thuốc.

Lần đầu tiên thường rất khó khăn trong việc điều hoà hơi thở, thế nhưng anh không hề bị sặc, hút vào thở ra rất có quy luật, mùi vị không tốt lắm nhưng cũng không coi là tệ.

Chu Viễn An đứng trong gió, vạt áo sơ mi trắng bay bay.

Khi đàn ông hút thuốc thường mang theo cảm giác trầm ổn, tang thương giữa những thăng trầm của cuộc đời, nhìn qua thì có vẻ như không hề có chút liên hệ nào với Chu Viễn An. Giờ phút này, khi điếu thuốc đang kẹp giữa những ngón tay mảnh khảnh của anh thì lại cảm thấy vô cùng tự nhiên, giống như một thứ đồ trang sức vô hình.

Làn khói trong miệng anh dường như vô sắc vô vị, lan toả khắp nơi.

Như là làn khói xanh bốc lên từ ngôi đền sâu trong núi, cũng như là màn sương sớm vương vất trên bờ vai của con người cô độc lẻ loi cách xa hàng nghìn dặm.

Mọi người thường nói chuyện cũ như mây khói, nhưng nào có dễ dàng như vậy.

Trong bóng đêm mờ mịt, điếu thuốc kia dần dần cháy hết, chỉ khiến đêm dài đằng đẵng càng thêm cô đơn.

Sau khi anh hút xong, tổ trưởng nghiêng đầu hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Chu Viễn An nhàn nhạt nói: "Tạm được."

Tổ trưởng cười cười.

Một lát sau, tổ trưởng nói: "Tôi thấy dạo gần đây khi vẽ bản thiết kế cậu luôn để xảy ra những lỗi nhỏ nhặt, không giống với tác phong bình thường của cậu... Không phải tại vì tôi không cho cậu nghỉ đó chứ?"

Chu Viễn An mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Tổ trưởng hỏi: "Có chuyện gì mà gấp như vậy?"

Chu Viễn An không trả lời.

"Nhớ bạn gái sao?" Tổ trưởng không hổ danh là người từng trải, đoán một phát trúng ngay.

Chu Viễn An ngậm miệng, coi như là ngầm thừa nhận.

Tổ trưởng im lặng quan sát một hồi, cảm thấy mình đoán không sai.

Anh ta bèn an ủi: "Cũng chỉ hai tháng thôi mà, cố nhịn một chút, rồi sẽ qua thôi. Nếu như không thể nhịn được thì có thể gọi điện thoại."

Chu Viễn An cất giọng đều đều: "Gần đây cô ấy tương đối khó khăn, tôi muốn trở về giúp đỡ. Điện thoại thì không gọi được, không biết có phải là hờn dỗi hay không."

Rất nhiều thời điểm, một lời thăm hỏi từ xa không thể nào thay thế một cái ôm, chỉ có sự tiếp xúc gần gũi mới có thể xoá bỏ đi khoảng cách.

Đối với chuyện này tổ trưởng lại nghĩ đơn giản: "Không phải lo lắng nhiều, thật ra thì phụ nữ kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta."

Anh ta bắt đầu trải lòng, nhớ lại hoàn cảnh của mình: "Hồi học đại học tôi cũng có một người bạn gái, là mối tình đầu của tôi, khi đó vì cô ấy mà tôi đã bỏ qua rất nhiều thứ: hội sinh viên, hội nghiên cứu, cơ hội thực tập ở công ty 4A… Nhiều vô cùng đếm không xuể."

"Cô ấy thường xuyên đem chuyện chia tay của cô ấy và bạn trai cũ ra doạ tôi, nói là hắn ta quá coi trọng sự nghiệp, đối xử với cô ấy lúc lạnh lúc nóng, cuối cùng dẫn đến chia tay. Cho nên khi làm bất cứ chuyện gì tôi cũng đều đặt cô ấy lên vị trí đầu tiên, tôi rất sợ rằng người yếu ớt nhạy cảm như cô ấy sẽ nói lời chia tay với tôi. Tôi một mực yêu đương cố chấp như vậy, cuối cùng thì kết quả thế nào?"

Tổ trưởng chậm rãi nhả khói, nói tiếp: "Sau khi chúng tôi tốt nghiệp hai năm, bạn trai cũ của cô ấy đi du học mấy năm trở về nước, khi đó hắn ta đã là một người đi xe ô tô tiền lương cao, hai người bọn họ liền cứ thế mà quay lại."

"Cậu biết cô ấy lấy lý do gì để chia tay với tôi không?" Cho đến bây giờ khi nhớ lại, tổ trưởng vẫn cảm thấy nực cười: "Nói là vì tôi quá nghe lời cô ấy, gọi đến là đến bảo đi là đi, giống như một con chó con vậy, cô ấy chỉ thích những người đàn ông có hoài bão, có chủ kiến của riêng mình."

Tổ trưởng bất đắc dĩ giang tay ra: "Tôi còn có thể thế nào? Càng nói thì chỉ càng làm tổn thương lòng tự ái, cuối cùng đành để mặc cô ấy ra đi."

Chu Viễn An im lặng lắng nghe, không thể hiện bất kỳ thái độ gì.

Tổ trưởng sâu xa vỗ bả vai anh: "Cho nên người anh em à, bây giờ bản lĩnh trước tiên của cậu không phải là đi dỗ ngon dỗ ngọt phụ nữ, mà hãy kiếm về cho cô ấy nhiều tiền một chút, đó mới là kế hoạch lâu dài."

Anh ta hút hết điếu thuốc, vươn vai, rồi xoay người đi vào trong nhà: "Không phải tôi là người vô tình, nhưng mỗi người đều có chí hướng riêng của mình, nếu như cậu khăng khăng muốn đi thì tôi cũng không thể cản được, tất cả đều do sự lựa chọn của cậu mà thôi."

Chu Viễn An đứng nguyên tại chỗ, bao nhiêu nhung nhớ trong lòng trở nên nghẹn cứng, tắc lại trong cổ họng.

***

Mặc dù dao gọt hoa quả đã được mọi người kịp thời đoạt lấy, không thể đâm bị thương Lâm Đoá Nhi, nhưng Mạc Hàm vẫn đấm cô ta hai phát, vì thế liền bị ném vào trại tạm giam, nhốt tám ngày.

Lần này chẳng còn ai có thể dùng quan hệ để cứu cô ra, vì thế cô chỉ có thể dùng ý chí của mình để vượt qua từng giây từng phút.

Đồ ăn bên trong trại tạm giam vẫn luôn như vậy bất kể xuân hạ thu đông, không thể che giấu được vị chua của thực phẩm quá hạn.

Lúc đầu mới nghe qua Mạc Hàm đã muốn ói, cuối cùng vẫn cố gắng ăn, dù sao cũng chỉ tám ngày, không đến mức quá lâu.

Lâm Đoá Nhi quả thật biết hành hạ người khác, cố ý mua chuộc quản giáo trong trại, vì thế mỗi lần cô xin gọi điện thoại thì đều bị lạnh lùng cự tuyệt.

Tám ngày này, Mạc Hàm hoàn toàn bị cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, không thể biết chút gì về bệnh tình của Mạc Tiểu Dương. Mỗi sáng sớm cô đều tỉnh dậy trong cơn ác mộng, ngày qua ngày đều phải cố gắng vượt qua nỗi sợ hãi, bất an suốt hai mươi bốn giờ.

Không còn cách nào khác, Mạc Hàm đành phải nhờ vả người bị giam chung phòng với mình, cầu xin cô ấy nhắn giùm một câu với Mạc Hạo, bảo ông đến Đồng Quan chăm sóc Mạc Tiểu Dương.

Tám ngày sau Mạc Hàm được thả ra, cô bèn mặc kệ bản thân mình, đến đôi giày cũng không buồn thay cứ thế đi thẳng đến bệnh viện.

Cả người cô vừa bẩn vừa thối, y như là bò ra từ đống rác, đến ruồi muỗi cũng không muốn đậu vào, suốt quãng đường cô phải nhận không ít ánh mắt khinh bỉ của những người xung quanh.

Lúc đến được phòng bệnh của Mạc Tiểu Dương, ngay cả Mạc Hạo cũng không tài nào nhận ra được con gái của mình.

Mạc Hàm nhìn chằm chằm vào cơ thể gầy đến da bọc xương đang nằm trên giường, trái tim đau đớn xen lẫn khiếp sợ, không dám tin rằng đây chính là Mạc Tiểu Dương, người em trai mà cô yêu nhất.

Khuya hôm trước Mạc Tiểu Dương một lần nữa rơi vào trạng thái hôn mê, sốt cao triền miên không thể hạ, sinh mạng phải hoàn toàn phụ thuộc vào máy thở ôxy mới có thể tiếp tục duy trì.

Vi rút trong cơ thể cậu bé lan tràn với tốc độ quá nhanh, bây giờ đã quá muộn để làm phẫu thuật, cơ thể cậu càng ngày càng sa sút, CD4 chỉ còn một con số, bất kể lúc nào cũng có thể ra đi.

Đối với Mạc Hàm thì tám ngày vừa qua giống như phải bơi qua con sông dài giữa sống và chết, mỗi giây mỗi phút đều vô cùng trân quý, thế nhưng cuối cùng cô lại để lãng phí mất tám ngày, thật quá ư đau đớn.

Lần trước khi nhìn thấy Mạc Tiểu Dương, cậu bé vẫn còn có thể cười nói với cô. Vậy mà giờ đây đã hoàn toàn thay đổi, cậu chẳng còn lấy một chút ý thức nào.

Mạc Hàm đi đến bên giường, chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt chẳng hề muốn rời, chăm chú nhìn vào khuôn mặt lõm sâu của Mạc Tiểu Dương.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài cửa sổ, trên bầu trời mây mù u ám chợt có quạ đen bay qua, một cơn bão chuẩn bị kéo về.

***

Dường như Mạc Tiểu Dương chỉ cố gắng gượng để chờ đến ngày cô quay lại, buổi tối khi đang ăn cơm đột nhiên Mạc Hàm nghe được điện tâm đồ kêu to, cô hoảng hốt đánh rơi cả hộp cơm, vội vàng chạy đi gọi bác sỹ và y tá.

Nhân viên y tế đã dốc hết sức mình, đáng tiếc không thể nào xoay chuyển được tình thế, sau khi trải qua ba lần sốc điện, cuối cùng vẫn không thể cứu được Mạc Tiểu Dương.

Thật ra thì trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, sớm hay muộn thì ngày này cũng sẽ đến, cứ coi như ngày hôm nay có thể cứu sống, thì cũng chỉ là cố gắng kéo dài thêm sự đau đớn khổ sở mà thôi.

Nhưng đối với những thân nhân của người bệnh mà nói, chỉ cần người bệnh có thể hô hấp thêm một giây một phút trên đời, phải đánh đổi tất cả thì cũng sẽ không hề tiếc nuối.

Vào cái thời khắc nghe thấy lời tuyên bố tử vong của bác sỹ, dường như cả thế giới của Mạc Hàm cũng chết theo.

Mạc Hàm kêu một tiếng đau đến tận xương tuỷ, nước mắt không kìm được mà tràn mi.

Cô vọt đến trước giường bệnh, gắt gao ôm chặt Mạc Tiểu Dương vào trong lòng.

Thân thể cậu bé mềm nhũn giống như bị rút hết gân cốt, gọi nhưng cậu bé không phản ứng, gọi nhưng cậu bé cũng chẳng trở về.

Trước kia không nhớ đến việc phải ôm lấy cậu bé mỗi ngày, về sau cũng ít khi được gặp, đến giờ phút này cô mới tỉnh ngộ, chỉ muốn đền bù thật sâu.

Nghe nói sau khi chết linh hồn của con người vẫn sẽ quanh quẩn đâu đây, cô vội vàng ngẩng đầu lên nhìn quanh trần nhà, cố gắng nhìn kỹ từng ngóc ngách để tìm kiếm tung tích của Mạc Tiểu Dương.

Cô không ngừng gọi tên cậu bé, mãi đến khi giọng nói trở nên khàn đặc, nhưng cũng chẳng thể nhận được lời hồi đáp nào.

Trong phòng bệnh trống trải, mưa đá, nham thạch, sóng thần cùng lúc ập tới tấn công, cơn động đất kinh hoàng nhấn chìm cô xuống vực sâu tuyệt vọng, cả người nghẹt thở không cách nào hô hấp.

Mạc Hàm không biết mình đã khóc bao lâu, đằng sau có rất nhiều đôi tay kéo cô lại, muốn tách cô và Mạc Tiểu Dương ra.

Bọn họ nói là phải đưa Mạc Tiểu Dương đến nhà xác, phải giữ lạnh.

Không, cô không đồng ý.

Làm sao có thể để Mạc Tiểu Dương đến cái nơi cô đơn, lạnh lẽo đó? Cô tuyệt đối không cho phép.

Xung quanh vang lên rất nhiều âm thanh huyên náo, có người nói cô hãy nén bi thương, có người khuyên cô hãy để Mạc Tiểu Dương yên tâm ra đi.

Thế nhưng Mạc Hàm không thể nghe lọt tai bất cứ điều gì, cô chỉ muốn ôm Mạc Tiểu Dương nhiều hơn một lát, đem từng tấc da thịt của cậu bé khảm sâu vào trong tâm trí.

Có hai bác sỹ thân thể cường tráng tiến lên, giữ chặt hai tay Mạc Hàm, dễ dàng kéo được cô ra, lôi khỏi phòng bệnh.

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, một nửa cơ thể đã ở bên ngoài, nhưng móng tay vẫn bấu chặt vào khe cửa, bởi vì dùng sức quá lớn mà không ngừng run rẩy, móng tay bung ra chảy máu đầm đìa.

Nỗi thống khổ bao trùm hết suy nghĩ, cô không để ý tới bất cứ điều gì khác, chỉ một lần lại một lần kêu khóc gọi tên Mạc Tiểu Dương, nước mắt giăng đầy khuôn mặt.

Dần dần đầu ngón tay trượt khỏi khe cửa, gần như sắp tuột ra đến nơi.

Cuối cùng ngay cả ngón út cũng hoàn toàn bị tuột ra, cô đứng không vững, ngã lăn trên mặt đất.

Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm, vang vọng khắp đất trời.

Mạc Tiểu Dương của cô đi lạc, không thể tìm được đường về nhà.

***

Hậu sự của Mạc Tiểu Dương do Mạc Hạo lo liệu, Mạc Hàm không thể đành lòng khi nhìn thân thể Mạc Tiểu Dương bị bọc trong lớp vải trắng, nhìn chiếc xe đẩy cậu bé đi càng ngày càng xa, đi đến một nơi mà cô không thể tới.

Mạc Hàm ngồi ngây ngốc trong đại sảnh, mãi cho đến khi Mạc Hạo xử lý xong xuôi mọi chuyện quay lại tìm cô.

Bây giờ bọn họ chẳng còn lý do gì để ngủ lại bệnh viện nữa, Mạc Hạo bùi ngùi gọi cô một tiếng: "Đi nào, về nhà thôi."

Mạc Hàm lắc đầu, đưa chìa khoá cho ông: "Con không về đâu."

Khắp nơi trong căn phòng kia đều là hình bóng của Mạc Tiểu Dương, tháng trước cô mới mua cho cậu bé một thùng sữa bò nguyên chất, đặt trong tủ lạnh không hề động đến dù chỉ một chai, từ đầu đến cuối cô vẫn luôn tin rằng chắc chắn sẽ có một ngày Mạc Tiểu Dương khoẻ mạnh về nhà…

Không thể nào tự thuyết phục bản thân mình rằng cậu bé đã đi, cô liền dứt khoát trốn tránh thực tế.

Mạc Hạo khuyên kiểu gì cô cũng vẫn bất động, cuối cùng đành phải rời đi trước.

Trời càng lúc càng khuya, những người xung quanh dần dần đi hết, ngoài mấy nhân viên trực ban và cô thì chẳng còn ai khác, khung cảnh trống trải tiêu điều.

Mưa có lẽ sẽ kéo dài ba ngày ba đêm, giống như những giọt nước mắt chảy ra từ khoé mắt.

Cơ thể bị mất một lượng nước lớn, miệng lưỡi Mạc Hàm khô rát, tiếng thút thít vẫn phát ra theo quán tính, nhưng hai mắt khô khốc chẳng còn có thể khóc được nữa.

Mãi đến khi tờ mờ sáng cô mới ra khỏi bệnh viện, cô biết mình không nên cứ mãi giậm chân tại chỗ, thế nhưng lại chẳng biết nên đi đâu.

Trong một đêm mất đi mục tiêu của cuộc đời, giờ đây bước chân cô mông lung vô định, trái tim cô đã chết lặng, chỉ có thân thể vẫn kéo lê về phía trước, đi đến đâu hay đến đó.

Trận mưa này kéo dài suốt đêm, mưa càng ngày càng lớn, không biết phải chứng kiến bao nhiêu vui buồn hợp tan mới có thể mưa nhiều đến vậy.

Mạc Hàm không che ô, cứ để mặc cho nước mưa giống như những mũi tên không ngừng găm vào trên người mình, giày và ống quần dính đầy bùn đất.

Đi bộ suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng trời cũng hửng sáng.

Người qua lại trên phố đông dần, tất cả đều che ô hoặc mặc áo mưa, bước chân vội vã xuyên qua màn mưa mịt mùng.

Mạc Hàm hắt hơi một cái, không hiểu sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh người đó đứng bên cạnh che ô cho cô, còn có đôi bàn tay thon dài như ngọc nắm lấy cán ô.

Lúc tâm trạng đang rối bời, đột nhiên nghe được tiếng ai đó gọi tên cô ở phía sau. Âm thanh đó bị tiếng mưa như trút cuốn trôi, khó khăn lắm mới truyền đến tai Mạc Hàm.

Cô nghiêng đầu, thấy một chiếc xe thể thao chậm rãi di chuyển đến vỉa hè trước mặt, người trong xe hạ cửa kính xuống, thò đầu ra gọi cô: "Mạc Hàm, tại sao em lại ở chỗ này?"

"Muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

"Mạc Hàm, gọi em đó! Không nghe thấy sao?"

Lại là cái tên con nhà giàu đó, Mạc Hàm phớt lờ không thèm để ý tới, lạnh lùng thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Người nọ vẫn ngang ngạnh như cũ, cho xe từ từ theo sát bước chân cô, tốc độ chậm vô cùng, thỉnh thoảng lại gọi cô mấy lần.

Đúng vào giờ cao điểm đi làm, khu vực phồn hoa nhất lại bị tổ hợp ốc sên một người một xe này làm tắc nghẽn giao thông. Tiếng còi xe ở phía sau vang lên chói tai, dễ dàng át đi tiếng mưa rơi.

Mạc Hàm không ý thức được việc ô tô trên cả quãng đường đang tắc nghẽn nghiêm trọng, ánh mắt cô lơ đãng nhìn xung quanh, lập tức nhìn thấy trạm bán vé, bèn nhấc chân đi về đó, hoà mình vào giữa biển người.

Do bến xe cấm ô tô, tên con nhà giàu đó buồn bực đập mạnh vào tay lái, cuối cùng dứt khoát ném xe ở ven đường, một mình đuổi theo cô.

Vé Mạc Hàm mua, là để đến thành phố nơi Chu Viễn An đang làm việc.

Một giây trước trong đầu cô đột nhiên nảy ra quyết định này, một giây sau liền vội vã thực hiện, thậm chí cô còn chưa nghĩ tới chuyện sau khi gặp mặt anh thì nên nói cái gì.

Sau nửa tiếng xếp hàng để lên xe, giày của Mạc Hàm để lại một vũng nước đọng trên thảm, cô mặc kệ, cứ thế đi thẳng đến hàng ghế cuối cùng.

Sau đó tên con nhà giàu cũng đuổi kịp xe, la hét nhường đường, xuyên qua đám người chạy đến ngồi bên cạnh Mạc Hàm.

Mạc Hàm lười chẳng buồn đuổi hắn, cả một tuần lễ cô không tắm rửa, cơ thể hôi hám đến chính bản thân mình còn không chịu được, thôi thì cứ để loại thiếu gia chuyên gia sống sung sướng như hắn tự mình trải nghiệm đi.

Sau khi xe đầy người thì từ từ chuyển bánh.

Trên cao tốc phía trước có một đoạn đường lắc la lắc lư, Mạc Hàm bị chấn động choáng váng hết đầu óc, dạ dày nhộn nhạo, suýt chút nữa thì phun ra.

Người bên cạnh nóng lòng quay sang hỏi không ngừng: "Em có khoẻ không Mạc Hàm? Bây giờ muốn đi đâu vậy? Rốt cuộc thì em muốn thế nào?"

"Tại sao trên mặt em lại có vết thương? Ai bắt nạt em? Để đó anh trừng trị hắn ta!"

"Tối nay em có rảnh không? Có thể tham dự một bữa tiệc với anh không vậy? Anh sẽ mời em uống rượu vang."

"Để cám ơn anh sẽ tặng em một chiếc túi nhé?... Aizzz! Em để ý đến anh đi có được không?"

Mạc Hàm không thể tưởng tượng nổi, tính nết cái người này sao lại xấu như vậy, cô đang đau buồn khôn xiết, vậy mà hắn ta lại rủ cô đi uống rượu vang?

Cô xoa xoa thái dương đau nhức, cau mày nói: "Tôi cầu xin anh yên tĩnh một chút có được không?"

Bị Mạc Hàm nói như vậy, tên con nhà giàu mới hơi ngượng ngùng, sau đó im lặng không làm ồn nữa.

***

Năm tiếng sau xe khách đến trạm cuối, lúc bước xuống xe Mạc Hàm thấy cả người chao đảo, giống như đang bước từng bước một trên cà kheo, không ngừng đung đưa.

Quá lâu rồi cô không bị bệnh, đã sớm quên mất loại cảm giác đó như thế nào, vì thế vẫn không hề nhận ra cơ thể mình đang gặp vấn đề.

Thành phố cách Đồng Quan ba trăm kilomet cũng đang đổ mưa tầm tã, cơn mưa cản trở hết tầm mắt, những chỗ trũng đều ngập đầy nước.

Mạc Hàm vẫn không chịu che ô, cứ thế đi về phía trước, quần áo khó khăn lắm mới được hong khô giờ đây lại bị ướt trong nháy mắt.

Con nhà giàu cởi áo khoác che đầu, chạy về phía cô, vẫy tay: "Vào đây che đi."

Không hiểu Mạc Hàm đang tức giận chuyện gì, đẩy hắn ra: "Không cần anh."

Con nhà giàu bị cự tuyệt nhiều lần nhưng vẫn không hề oán giận, nhắm mắt bám theo cô.

Hai người đi bộ mấy chục mét dọc theo cột mốc đường, mưa gió nên taxi đều rất đông khách, nửa tiếng sau bọn họ mới gọi được một chiếc xe.

Con nhà giàu vẫn không có ý định buông tha, nhân cơ hội đang trên đường thì rủ rê Mạc Hàm đi ăn tối với hắn.

Từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp ai cố chấp như vậy, Mạc Hàm vẫn yên lặng như thường.

Cô nghiêng đầu tựa vào cửa kính ô tô, mơ màng buồn ngủ, mí mắt rũ xuống, muốn chớp mắt cũng thật khó khăn.

Quãng đường chỉ khoảng ba trăm kilomet, chẳng hiểu sao lại trở nên xa xôi gian khổ đến vậy.

Thời gian càng trôi qua, mục tiêu của cô càng rõ ràng, nhưng thể lực đã tiêu hao hết, sắp không thể nào chống đỡ nổi.

Cuối cùng lái xe đưa bọn họ đến trước cổng của viện khoa học kỹ thuật, xe lạ không được vào trong, đành phải đi bộ nốt quãng đường còn lại.

Cổ họng như bị bàn là ép cháy, vừa đau vừa rát, Mạc Hàm từ chối trao đổi với bất cứ người nào, thà rằng đi nhầm mấy lần chứ không hề muốn hỏi đường.

Đường đi trong viện khoa học kỹ thuật được thiết kế như mê cung, rắc rối phức tạp. Sau bao nhiêu gian nan thì rốt cuộc cô cũng đến được công ty mà Chu Viễn An đang làm.

Mạc Hàm ngẩng đầu nhìn toà cao ốc trước mắt, độ cao như đâm thẳng lên trời làm cô hoa mắt, từng dãy cửa sổ ở trên cao phản xạ ra ánh sáng chói loà.

Cô lảo đảo lui về sau một bước, người phía sau vội vàng giơ tay lên đỡ lấy cô.

Mạc Hàm cố kìm nén cơn đau đầu, gắng gượng giữ vững tinh thần, bước đi lên bậc cầu thang.

Khi đi qua cửa xoay vào bên trong, nhân viên lễ tân đều mỉm cười tiếp đón cô, cho dù quần áo Mạc Hàm lam lũ nhưng cũng không hề bị phân biệt đối xử, có thể thấy là tư chất của nhân viên đều rất cao.

Mạc Hàm nói thẳng: "Tôi tìm Chu Viễn An."

Nhân viên ở quầy lễ tân gọi điện thoại hỏi giúp cô một phen, quay lại xin lỗi cô: "Xin lỗi, buổi trưa vị đồng nghiệp này ra ngoài gặp khách hàng, bây giờ không có ở công ty."

Mạc Hàm hỏi: "Khi nào anh ấy quay lại?"

"Cái này tôi cũng không rõ, có lẽ muộn nhất là sáu giờ."

Mạc Hàm trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Vậy tôi ngồi đây chờ anh ấy."

Cô chậm rãi đi đến ngồi xuống ghế sa lon, lễ tân bèn chu đáo rót cho cô một cốc nước ấm.

Từ tối hôm qua đến giờ gần như Mạc Hàm không chợp mắt, chính xác mà nói thì, tám ngày qua cô chưa hề có một giấc ngủ ngon, thể lực đã đến cực hạn rồi.

Cô không ngừng bóp bắp đùi mình, cưỡng ép bản thân mở mắt ra, hơn nữa còn dặn dò người bên cạnh: "Nếu như chẳng may tôi ngủ quên mất thì nhớ đánh thức tôi dậy."

Con nhà giàu nhìn vẻ mặt không có chút huyết sắc nào của cô, vô cùng lo lắng: "Em sốt phải không vậy? Anh đưa em đi bệnh viện khám thử xem."

Mạc Hàm uống một ngụm nước, mệt mỏi lắc đầu.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua không dấu vết, mưa bên ngoài cũng dần tạnh.

Không biết đã mấy tiếng trôi qua, cuối cùng Mạc Hàm vẫn không thể chịu đựng được nữa.

Đầu cô như bị dùi trống gõ mạnh vào huyệt thái dương, đôi mắt rũ xuống, buồn ngủ mãnh liệt, dần dần khép lại thành một kẽ hở.

Con nhà giàu nhớ lời dặn của cô, thấy đầu cô gục xuống thì vội vàng giơ tay đẩy cô: "Mạc Hàm, tỉnh lại đi."

Dường như Mạc Hàm chẳng còn nghe được gì, không hề phản ứng lại.

Hăn lại đẩy đẩy cô, thúc giục: "Mau dậy đi, sắp sáu giờ rồi."

Cơ thể Mạc Hàm không có điểm tựa, cứ thế đổ nghiêng sang một bên.

Con nhà giàu tiến đến bên cạnh cô, cao giọng: "Bạn trai em sắp trở lại rồi, vậy mà em lại bất tỉnh hả? Đến lúc đó thì đừng trách anh không gọi em nhé."

Mạc Hàm vẫn không hề đáp lời, ngay cả tiếng hô hấp cũng rất yếu ớt.

Con nhà giàu cảm thấy không yên lòng, vội vàng sờ tay vào trán cô, nhiệt độ cao đến doạ người.

Đây đâu phải là ngủ đâu, đây người ta gọi là ngất.

Hắn không dám phàn nàn nữa, vội vàng giữ một cánh tay Mạc Hàm, đỡ cô đứng dậy rời khỏi chỗ này.

***

Trong nhà hàng Chu Viễn An đã nôn sạch mọi thứ trong dạ dày, nhưng khi quay lại công ty vẫn cảm thấy chưa thoải mái, liền vọt vào phòng rửa tay nôn thêm một trận.

Lúc chuẩn bị đi ra thì gặp tổ trưởng vừa mới họp xong, Chu Viễn An lên tiếng chào hỏi, tổ trưởng cũng hỏi thăm: "Nói chuyện sao rồi?"

Chu Viễn An súc miệng rửa tay, nhàn nhạt nói: "Không có gì to tát."

Cậu đàn em này làm việc tương đối chững chạc, tổ trưởng rất yên tâm, cười cười hỏi: "Bị ép bao nhiêu rượu?"

"..."

Theo bản năng khoé miệng Chu Viễn An khẽ nhếch lên, không cần phải đề cập đến chuyện này.

"Chẳng làm thế nào được, bàn chuyện làm ăn với những người của thế hệ trước chính là phải uống rượu, uống ít còn không được chấp nhận cơ." Tổ trưởng vỗ vai anh: "Cậu đã vất vả rồi, dù sao thì cậu cũng là người có tửu lượng cao nhất trong tổ chúng ta."

Chu Viễn An không hào hứng lắm, chỉ gật đầu.

Anh cân nhắc một chút, sau đó như vô tình nhắc tới: "Đơn này thành công thì tôi sẽ được trích bao nhiêu phần trăm?"

Tổ trưởng đang soi gương ở bên cạnh, hơi liếc qua anh: "Mười phần trăm mà cậu vẫn còn chê ít sao?"

Mắt Chu Viễn An rũ xuống, vẻ mặt khó tả.

Tổ trưởng nhìn chằm chằm anh một lát, hỏi: "Dạo này thiếu tiền lắm sao?"

Chu Viễn An nhìn theo ánh đèn nhấp nháy trong dòng nước, hồi lâu sau mới khẽ cất giọng mũi: "Ừ."

Tổ trưởng đứng tựa lưng vào vách tường, mò từ trong túi ra một điếu thuốc, châm lửa hút vài hơi mới nói: "Cậu chính là nhân vật chính trong tổ chúng ta, lát nữa tôi sẽ đề xuất với giám đốc, nói là nhà cậu tương đối khó khăn, xem có thể tăng phần trăm lên cho cậu hay không."

Chu Viễn An gật đầu: "Được."

Đánh giá khuôn mặt đẹp trai trắng nõn trước mắt, tưởng tượng đến cảnh sau này anh cũng sẽ trở thành người đầu hói bụng bia giống bọn họ, cả người tổ trưởng liền nổi da gà.

Rốt cuộc vẫn không đành lòng, anh ta cân nhắc mấy giây, sau đó than thở: "Sau khi hoàn thành đơn này tôi cho cậu nghỉ phép ba ngày, tháng này tổ chúng ta đã đạt được rất nhiều thành tích, có thể thoải mái hơn một chút."

Chu Viễn An sững sờ, quay đầu nhìn về phía anh ta: "Thật sao?"

"Tất nhiên là thật, tôi đã khi nào nói dối chưa?"

Chu Viễn An còn chưa kịp vui sướng thì lại nghe tổ trưởng chuyển đề tài: "A đúng rồi, xế chiều hôm nay bên lễ tân gọi điện thoại, báo là có một cô gái đến tìm cậu."

Chu Viễn An cho là người khách hàng nào đó, không quan tâm lắm, hỏi: "Ai?"

"Không biết, không báo họ tên."

Chu Viễn An hơi khựng lại, không hiểu tại sao trong lòng lại hiện lên cái tên ấy, ngay sau đó lắc đầu, cảm thấy không thể nào.

Ngay cả điện thoại của anh cô cũng không chịu nhận, sao có chuyện sẽ chủ động đến tìm anh cơ chứ.

Nhưng anh vẫn mang theo một chút hy vọng, Chu Viễn An truy hỏi: "Có miêu tả qua dáng vẻ trông như thế nào không?"

"Tôi nào có biết đâu?" Tổ trưởng nhún vai, lại nói: "Thế nhưng lúc đi mua cà phê tôi có liếc qua, vóc dáng rất cao, nhìn qua không giống khách hàng."

Chu Viễn An liền mím môi không nói, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Đều là người thông minh, đột nhiên trong đầu tổ trưởng chợt loé lên: "Không phải là bạn gái cậu chứ?"

Anh ta còn chưa nói xong thì Chu Viễn An đã xoay người xông ra ngoài, thoắt cái đã biến mất ngoài cửa.

Tổ trưởng nhìn theo bóng lưng anh, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuổi trẻ thật là tốt, anh ta hụt hẫng vặn vòi nước lại giúp Chu Viễn An.

57. Chương 57: Trước Đây Khi Chưa Gặp Anh Em Sống Rất Thoải Mái, Em Muốn Được Tìm Về Cái Cảm Giác Ấy

Biên tập: B3

Từ nhỏ đến lớn số lần bị cảm mạo nóng sốt của Mạc Hàm chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, có lẽ sức khoẻ cả đời của Mạc Tiểu Dương đều đã cho cô, vì thế lúc bị bệnh cô cũng rất ít khi phải uống thuốc, tiêm hay truyền nước lại càng không bao giờ.

Mỗi lần vào bệnh viện, kiểu gì trên người Mạc Tiểu Dương cũng sẽ bị chọc mấy lỗ kim, Mạc Hàm ở bên cạnh thì thầm kinh hãi, nhưng Mạc Tiểu Dương đã quá quen nên thấy bình thường.

Lần này khi đến lượt đích thân cô được trải nghiệm, mới biết hoá ra là đau đến như vậy.

Trong nháy mắt, khi đầu kim chưa đến 0.5mm đâm vào da thịt tạo thành một cái lỗ nhỏ, dường như cũng đồng thời mở van chốt nước mắt của cô ra.

Một giây trước khuôn mặt vẫn không hề có chút phản ứng gì, một giây sau đã không khống chế được tuyến lệ mà gào khóc thật to.

Cô không sợ nắm đấm, không sợ gậy dao, thế nhưng một cây kim không đáng kể lại khiến trái tim cô co rút lại, đau đớn vạn lần.

Con nhà giàu ngồi bên cạnh sợ hết hồn, vội vàng trấn an: "Đừng khóc đừng khóc, sẽ hết đau ngay thôi!"

An ủi như vậy vốn dĩ chẳng có tác dụng gì, Mạc Hàm khóc càng to.

Chờ cho đến khi y tá đi ra ngoài, cô mới dần dần ngừng khóc, miệng mím lại, nhưng nước mắt vẫn liên tục chảy ra.

Con nhà giàu ở một bên vừa đưa khăn giấy vừa bưng nước, bận trước bận sau.

Đau đớn từ từ biến mất, nỗi buồn của cô cũng dần quay trở lại, hai mắt trống rỗng nhìn người đến người đi trong phòng truyền nước, chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Một lát sau, cô chớp đôi mắt ướt át nhìn về phía con nhà giàu, hỏi: "Anh tên là gì?"

Con nhà giàu nói: "Anh tên là Triệu Phưởng, tên gồm một chữ ngày một chữ phương."

Chữ Phưởng ( ) được ghép từ chữ Ngày ( ) và chữ Phương ( )

"Ừm." Mạc Hàm khẽ gật đầu.

Cô nhỏ giọng nói: "Hôm nay cám ơn anh."

Một câu nói khiến Triệu Phưởng mở cờ trong bụng, mặt mũi lập tức hớn hở: "Đừng khách sáo, anh là fan hâm mộ của em mà, em có thể nể mặt cùng đi hóng gió một vòng với anh, cùng ăn một bữa tối nữa thì càng tốt!"

Mạc Hàm cười khẽ một tiếng.

Đồng Quan còn bao nhiêu việc lớn nhỏ chờ cô giải quyết, Mạc Hàm không thể ở lại nơi này quá lâu, sau khi ra khỏi bệnh viện, bọn họ liền mua vé chuyến xe gần nhất quay trở về.

Lúc về đến nhà thì đã là nửa đêm, Mạc Hàm cố gắng rón rén thật khẽ, nhưng vẫn đánh thức Mạc Hạo.

Ông ngủ ở phòng của Mạc Tiểu Dương, lúc mở cửa bước ra thì cất tiếng hỏi Mạc Hàm: "Con đã đi đâu vậy?"

Mạc Hàm lắc đầu không lên tiếng, nhưng hốc mắt ửng đỏ cũng đã nói lên tất cả.

Mạc Hạo không cưỡng ép, lại nói: "Ngày mai chúng ta đến nhà tang lễ một chuyến, chọn giờ để hoả táng."

Mạc Hàm yếu ớt đáp: "Vâng."

"… Có cần gọi mẹ con đến không?"

Vẻ mặt Mạc Hàm trầm xuống: "Kêu bà ta làm cái gì? Mạc Tiểu Dương phát bệnh lâu như vậy nhưng bà ta cũng không thèm tới thăm lấy một lần!"

Chuyện này do cô làm chủ, Mạc Hạo gật đầu không nói nữa.

Sau khi tắm rửa cả người thoải mái hơn nhiều, Mạc Hàm ngã lên giường, cầm điện thoại lên mới phát hiện ra có mấy chục cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Chu Viễn An.

Cô cầm điện thoại, tâm tư nhất thời trở nên hỗn loạn.

Không biết qua bao lâu, cô đang định gọi lại thì màn hình lại sáng lên, vẫn là Chu Viễn An gọi đến.

Mạc Hàm không do dự ấn nút nghe, áp vào bên tai: "A lô?"

Cô nghe thấy Chu Viễn An ở đầu dây bên kia thở phào nhẹ nhõm.

Cũng phải đến một tuần rồi bọn họ chưa được nghe thấy giọng của đối phương, thậm chí đến một tin nhắn cũng không có, không hề biết cuộc sống của nhau ra sao.

Tựa hồ như đã quên cách nói chuyện, rất lâu sau Chu Viễn An mới mở miệng: "Chiều nay em đến tìm anh sao?"

Mạc Hàm nói: "Ừ."

"Bây giờ em đang ở đâu?"

"Về Đồng Quan rồi."

"… Nhanh như vậy sao?"

"Ừ, sốt."

Chu Viễn An sững sờ: "Tại sao lại lên cơn sốt? Đã uống thuốc chưa?"

Mạc Hàm nhàn nhạt nói: "Truyền nước, đã ổn rồi."

"Ừ…" Chu Viễn An ngập ngừng: "Em phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, em mà bị bệnh thì sao có thể trông nom Mạc Tiểu Dương?"

"…"

Mạc Hàm không lên tiếng, ngay sau đó Chu Viễn An lại hỏi: "Sao mấy hôm trước anh gọi điện thoại cho em toàn thấy tắt máy?"

Khi đó đang ở trong trại tạm giam, dĩ nhiên là không thể nghe rồi.

Mạc Hàm khẽ thở dài: "Một lời khó nói hết."

Đang nói chuyện thì đột nhiên bên kia có người gọi Chu Viễn An một tiếng, dường như đang thúc giục anh đi làm chuyện gì.

Chu Viễn An đành phải dừng lại, nói: "Anh vẫn còn bản thiết kế chưa vẽ xong, ngày mai chúng ta lại nói chuyện."

"Được."

Nói vậy nhưng không ai trong hai người cúp điện thoại trước, mấy giây sau, Chu Viễn An nói: "Tuần sau anh có ba ngày nghỉ, sẽ quay về thăm em."

"Được."

"Cần mang cho Mạc Tiểu Dương thứ gì không?"

"..."

"Lần trước công ty phát cho rất nhiều thực phẩm chức năng, anh giữ lại cũng không dùng."

"..."

"Em thử hỏi xem Mạc Tiểu Dương muốn ăn cái gì?"

"..."

Đợi mãi không nghe được câu trả lời, Chu Viễn An thử gọi: "Mạc Hàm?"

"Đừng nói nữa có được hay không?" Đột nhiên Mạc Hàm hét lớn một tiếng.

Khi nói ra lời ấy cô liền đồng thời che miệng, gắt gao nuốt tiếng nức nở đang chuẩn bị trào ra.

Trước khi không thể nhịn được nữa, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Vứt điện thoại sang một bên, cô trùm chăn che kín đầu.

Đêm tối giống như một khuôn mặt ma quỷ, dường như sắp cắn nuốt lấy cô, chỉ còn một ngọn đèn mờ ảo chiếu lên bóng hình cô đơn của cô.

"Mạc Tiểu Dương không còn ở đây nữa rồi..." —— đây là những lời mà cô không thể nào nói ra miệng.

Đến chính bản thân cô cũng không muốn tin tưởng vào sự thật này, thế nên làm sao có thể dễ dàng thừa nhận với người khác.

***

Ngày hôm sau khi thức dậy, Mạc Hàm phát hiện thấy cổ họng mình sưng càng nặng hơn, nói thành lời còn khó khăn chứ đừng nói đến việc ca hát.

Dù như vậy nhưng buổi tối cô vẫn đúng giờ đến tập hợp với các thành viên trong ban nhạc, hoàn thành buổi biểu diễn đầu tiên ở Đông gia.

Hai bài cô biểu diễn đầu tiên là hai trong những bài sở trường của cô, bài thứ ba là bài hát cô dành cho Mạc Tiểu Dương: "Em bé thân yêu"

"Em bé thân yêu của tôi ơi.

Tại sao em không cho tôi nhìn thật rõ.

Có phải ngọn gió đã vô tình thổi tắt nến.

Khiến em phải cô đơn cất bước trong bóng đêm tối?

Hỡi em bé thân yêu.

Hãy mau lau khô giọt nước mắt đang lăn dài.

Tôi nguyện bước đi cùng em trên con đường về nhà."

Quá nhiều cảm xúc khiến bản thân không thể khống chế, Mạc Hàm hát lệch tông mất mấy đoạn, may mà có Đại K nhanh trí dùng tiếng trống át đi, nên khách trong quán không để ý nhiều.

Sau khi xuống khỏi sân khấu, Mạc Hàm ho khan không ngừng, vịn lan can ho đến gập cả người.

Trong cổ họng như có hàng ngàn hàng vạn bàn tay đang cào cấu, uống mấy cốc nước ấm cũng không khá hơn chút nào.

Mấy tên con trai bên cạnh lo lắng không thôi, cuống cuồng nói: "Mạc gia làm sao thế? Sao lại ho nhiều như vậy, về nhà nhớ uống nước lê đường phèn, ngày mai nghỉ ở nhà đừng hát nữa."

Mạc Hàm phất tay, lơ đễnh nói: "Không sao đâu."

Sau khi ăn xong bữa khuya, mấy người cùng đi đến trạm xe chờ xe buýt. Từ đầu đến cuối Mạc Hàm đều im lặng, không mở miệng nói bất cứ câu gì.

Chỉ trong vòng nửa tháng mà cô gầy đi mất mười cân (= 5 kg), khuôn mặt tiều tuỵ xám xịt, không trang điểm thì không dám ra ngoài gặp người khác.

Mà ở cái nơi nhiều thị phi như thế này thì càng xinh đẹp sẽ càng dễ bị nam giới trêu chọc.

Vì trời quá nóng, nên cả người Mạc Hàm chỉ mặc một chiếc áo phông và váy ngắn, đôi chân thon dài thẳng tắp bên dưới làn váy tung bay hấp dẫn biết bao nhiêu con mắt.

Cô rướn cổ lên nhìn về phía xa, không biết phải đợi đến khi nào mới có xe nữa.

Có một tên con trai cầm điện thoại đứng bên cạnh cô, mặt mũi gian xảo, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu liếc trộm vào trong bắp đùi cô.

Mạc Hàm hơi cảm nhận được điều đó, ban đầu vẫn giả vờ như không biết, thế nhưng tên kia càng ngày càng quá đáng, tầm mắt dính chặt vào người cô, như chỉ hận không thể ngồi xổm xuống chui thẳng vào dưới váy cô vậy.

Mạc Hàm không chịu được liền dứt khoát vén hẳn váy lên, lộ ra chiếc quần bó đang ôm chặt lấy nửa bắp đùi.

Muốn xem thì cho xem thoải mái, dù sao cũng chẳng có gì.

Tên con trai bị Mạc Hàm đoán trúng tâm tư, đành hậm hực thu hồi tầm mắt.

Mạc Hàm trừng hắn một cái, không buồn so đo, tiếp tục nhìn về phía mấy chiếc xe buýt đang chờ đèn đỏ.

Vương Lâm chú ý tới cảnh này, lặng lẽ tiến lại gần, nhỏ giọng hỏi: "Cậu cũng thật là quá phóng khoáng đi? Không sợ bị hắn chụp sao?"

Mạc Hàm hừ lạnh, nửa khinh thường nửa tự giễu: "Chuyện tồi tệ nhất tôi cũng đều đã gặp qua rồi, giờ còn sợ gì cái này?"

Vương Lâm giơ ngón tay cái: "Thật trâu bò."

Nietzsche (*) đã từng nói: Những gì không giết được ta sẽ khiến ta mạnh mẽ hơn

(*) Friedrich Wilhelm Nietzsche: Một nhà triết học người Phổ.

Cuối cùng Nietzsche chọn cách tự sát, bởi vì ngoại trừ chính bản thân mình, không ai có tư cách chấm dứt sinh mạng của ông ấy.

Đặt niềm tin vào nhà triết học kiêu ngạo kiên cường, cho dù đó cũng không phải là chân lý, thế nhưng chỉ cần nó giúp đỡ được cô, giúp cô có đủ lòng tin để vượt qua được giai đoạn khó khăn này. Thế là đủ rồi.

***

Sau ba buổi tối hát liên tục, cổ họng Mạc Hàm bị tổn thương rất nặng, gần như mất hẳn tiếng.

Lúc tập luyện cô chỉ có thể hát nhỏ xíu, chỉ cần hát đến nốt hơi cao một chút là sẽ khàn khàn khô khốc, chói tai vô cùng.

Mạc Hàm bỏ micro xuống, vuốt vuốt cái cổ họng đau nhức, cảm thấy ghét bỏ: "Đúng là khó nghe như giọng phù thuỷ."

Đại K vô cùng lo lắng: "Đừng có gắng gượng quá, uống thuốc rồi nghỉ ngơi vài ngày đi."

Mạc Hàm đành gật đầu thoả hiệp, thực ra cô vẫn có thể kiên trì thêm vài ngày, thế nhưng lại không muốn phá vỡ danh tiếng của Unicorn, hát tệ như vậy quả thật không hề có ý nghĩa.

Buổi tối hôm đó sau khi hoàn thành màn biểu diễn, bọn họ đến xin ông chủ nghỉ một tuần lễ, ông chủ đồng ý.

Lúc ra khỏi quán bar bằng cửa sau, Mạc Hàm nhìn thấy Chu Viễn An đang đứng chờ dưới cột đèn.

Cô đứng tại chỗ mấy giây, nói lời tạm biệt với các thành viên, sau đó đi về phía anh.

Lúc dừng lại bên cạnh, Chu Viễn An rất tự nhiên nắm lấy tay cô, cúi đầu nói nhỏ: "Gầy đi nhiều."

Mạc Hàm không đáp lại, cũng không hề né tránh.

Gần hai tháng không gặp, cô đã quên mất cái cảm giác được nắm tay rồi, bây giờ từng đốt ngón tay đều nảy sinh phản ứng bài xích.

Chu Viễn An hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Mạc Hàm lắc đầu: "Chưa."

"Muốn ăn cái gì?"

Cô ngẫm nghĩ một lát, nói: "Mỳ đi."

Hai người đến một quán mỳ gần nhà Mạc Hàm, Mạc Hàm gọi một bát mỳ thịt bò, đang định gọi cho Chu Viễn An một phần cơm thì Chu Viễn An đã nói: "Anh cũng ăn mỳ."

Mạc Hàm quay đầu lại nói với ông chủ: "Vậy thì một bát mỳ bò thêm hai quả trứng chiên."

Chu Viễn An nghi hoặc nhìn cô, cô bình thản giải thích: "Em không ăn hết một bát."

Mười phút sau, ông chủ bê bát mỳ nóng hổi lên, Mạc Hàm lại mượn ông ấy thêm một cái bát nhỏ.

Mạc Hàm gắp cho mình mấy gắp, còn lại thì xếp đôi đũa lên rồi đưa hết cho Chu Viễn An, nói: "Ăn đi."

Chu Viễn An nhìn chằm chằm cảnh cô cúi đầu cho giấm, không hiểu sao lại nhớ đến câu chuyện đã xảy ra rất lâu rồi.

Khi đó bọn họ mới quen nhau, bởi vì không có đủ tiền nên cô với anh đành phải ăn chung một bát mỳ, bây giờ thì là do không có khẩu vị.

Trong chớp mắt, sợi mỳ trắng bóng lại đổi màu trong tay Mạc Hàm, ngửi vị chua kia thật khó mà nuốt nổi, thế nhưng cô lại cảm thấy rất ngon.

Chu Viễn An cũng bắt đầu động đũa, ăn được vài miếng, Mạc Hàm ngẩng đầu lên hỏi: "Anh đến khi nào?"

"Chiều nay."

"Nghỉ sao?"

"Ừ."

Chu Viễn An nhớ tới cái gì đó, cắn đứt sợi mỳ, lấy từ trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng.

Mạc Hàm nhìn qua: "Là sao?"

Chu Viễn An nói: "Tiền lương tháng này cộng thêm hoa hồng, xấp xỉ hai chục nghìn, em cầm đi."

Mạc Hàm trầm mặc, nói: "Hiện tại em không cần nhiều tiền như vậy."

"Cho Mạc Tiểu Dương."

"..."

Hai giây sau Mạc Hàm mới giơ tay nhận lấy, nhưng không cẩn thận nhét vào túi xách mà lại tiện tay đặt trên mặt bàn.

Chu Viễn An nhìn cô chăm chú, miệng hơi mấp máy, không nói gì.

Sau cơn mưa thời tiết nóng nực oi bức, trong quán bật điều hoà, mở đèn sáng trưng, nhiệt độ rất dễ chịu.

Khách khứa dần nhiều lên, Mạc Hàm và ba lô của Chu Viễn An đã chiếm hai chỗ, cả chiếc bàn chỉ có hai người bọn họ.

Mạc Hàm ăn rất nhanh, Chu Viễn An thấy khoé miệng cô dính dầu, liền rút một tờ khăn giấy ra giúp cô lau sạch.

Lúc bầu không khí đang hoà hợp, cô đột nhiên cúi đầu nhìn vào bát anh, gây khó dễ: "Lá gan của anh thật lớn, tại sao không nhường trứng chiên cho em?"

Chu Viễn An sửng sốt, nhìn miếng trứng chiên bị cắn một nửa trong bát mình.

Mạc Hàm lại nói: "Không phải đã hứa là sau này sẽ chủ động nhường em sao?"

Chu Viễn An nhất thời không thể trả lời.

Quả thật trước kia anh có thói quen này, thế nhưng từ khi vào công ty, mỗi bữa cơm đều phải tranh thủ từng giây từng phút, ăn thật nhanh chóng, nên dần dần anh cũng quên mất.

Chu Viễn An gắp nửa miếng trứng chiên còn lại lên, vừa định đưa cho Mạc Hàm thì lại cảm thấy không ổn, vội sửa lại: "Anh gọi thêm cho em một…"

Đột nhiên Mạc Hàm cắt ngang lời anh: "Chu Viễn An."

"Ừ?"

Khoé miệng cô căng ra, nhìn xuống mặt bàn như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu mới nói ra được một câu: "Chúng ta chia tay đi."

Chu Viễn An không kịp kinh ngạc, cảm thấy như mình nghe lầm: "Cái gì?"

Cô lặp lại lần nữa: "Chúng ta chia tay đi."

Mấy giây sau Chu Viễn An mới lấy lại tinh thần, cử động bàn tay nãy giờ vẫn ngừng giữa không trung, gắp trứng chiên vào bát cô: "Cho em ăn."

"Em nói chúng ta chia tay đi."

Chu Viễn An vẫn nói: "Của anh chín bảy phần, chắc là em sẽ thích."

"Không liên quan gì đến trứng chiên, chúng ta chia tay đi."

"Em ăn đi."

"Chu Viễn An…"

"Em ăn em ăn."

Chu Viễn An không biết phải làm gì, một lúc sau, lại gọi ông chủ đứng đó không xa: "Làm ơn cho bàn này thêm một quả trứng chiên chín bảy phần."

"Chu Viễn An, anh nghe em nói." Mạc Hàm không nhanh không chậm gọi anh lại: "Chúng ta chia tay."

Lần này cô bỏ luôn cả chữ "đi", không chừa lại đường sống.

Ông chủ bận rộn luôn tay, đầu đầy mồ hôi, căn bản không nghe được tiếng gọi của Chu Viễn An.

Anh ngồi im tại chỗ, hai tay vô lực rũ xuống.

Mặc dù Mạc Hàm tính tình nóng nảy, thế nhưng trước đây dù có tranh cãi thế nào thì cũng sẽ không bao giờ dễ dàng nói lời chia tay.

Lần này là thật sao…

Chu Viễn An nhìn chằm chằm vào cô không nhúc nhích, từ lông mày đến chóp mũi, cả khuôn mặt anh đều trở nên cứng ngắc.

Ai nói nam nhi không rơi lệ, chỉ vừa nghe được hai chữ kia, khoé mắt anh đã ướt rồi, không hiểu hỏi cô: "Vì sao?"

Mạc Hàm không mặn không nhạt nói: "Những video trên mạng kia là do Lâm Đoá Nhi phát tán ra, là Lâm Đoá Nhi lấy từ trong máy tính của anh." Cô lắc đầu, thở dài một tiếng: "Anh là người thông minh như vậy, tại sao hết lần này đến lần khác không đề phòng gì máy vi tính chứ?"

"Em hỏi anh chuyện này, ngày đó khi chúng ta thi đại học, giấy báo thi của em là do anh cố tình đổi đúng không?"

Chu Viễn An im lặng không nói.

Mạc Hàm chờ một lát, hiểu rõ gật đầu: "Thành tích văn hoá của anh rất tốt, cho nên dù không tham gia thi nghệ thuật thì cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì, đúng không?"

"Mạc Hàm…"

"Sau đó anh đến quán bar tìm em, chắc là do áy náy nhỉ? Thật ra thì hoàn toàn không cần thiết, em thi trượt là do năng lực của em có vấn đề, không hề liên quan gì đến anh, cuối cùng anh vẫn trả lại giấy báo thi cho em đã là làm việc thiện rồi."

"Đừng nói nữa…"

Mạc Hàm nhìn vẻ mặt của Chu Viễn An, đổi giọng: "Được, vậy thì chúng ta nói sang chuyện khác."

"Thời gian vừa rồi em không nhận điện thoại của anh là vì bị tạm giam, Lâm Đoá Nhi đập vỡ đàn guitar mà anh tặng em, em không nhịn được đã đánh cô ta một trận."

"Còn có…" Cô đẩy thẻ ngân hàng đến trước mặt Chu Viễn An: "Anh cầm lại số tiền này đi, có lẽ mẹ con Đào Duyệt cần hơn."

"Mạc Tiểu Dương, em ấy…" Mạc Hàm ngừng lại, dùng hết dũng khí của mình để cố gắng bình tĩnh: "Em ấy đã qua đời, chuyện xảy ra quá bất ngờ, em chưa kịp nói với anh."

Khuôn mặt Chu Viễn An trở nên cứng đờ, không thốt ra được dù chỉ một câu.

Vốn dĩ anh đang cảm thấy oan ức, ngày đêm đi xã giao, uống rượu thay nước lọc, chỉ để giúp cô sớm thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn, thế nhưng đổi lại lại nhận được một câu chia tay.

Bây giờ sau khi nghe cô nói, sự oan ức kia liền biến thành thiếu nợ.

Nghĩ kỹ lại thì, tất cả những gì anh đã đáp ứng với cô, một chuyện anh cũng không làm được.

Nói sẽ đối xử tốt với cô, thế nhưng lại để cô gầy rộc.

Nói sẽ nhường trứng chiên cho cô, thế nhưng lại không làm.

Nói sẽ quan tâm Mạc Tiểu Dương chu đáo, thế nhưng Mạc Tiểu Dương đã không còn.

"Em không trách anh, Chu Viễn An." Mạc Hàm rót đầy một ly rượu, đưa cho anh: "Có ngày hôm nay đều là do em gieo gió gặt bão, trách ai cũng vô dụng."

Cô lại tự rót thêm cho mình một ly, nói tiếp: "Em thích anh, thích tất cả mọi thứ của anh. Anh đã khiến em trưởng thành hơn rất nhiều, thế nhưng nếu như nghĩ lại, trước đây khi chưa gặp anh em sống rất thoải mái, em muốn được tìm về cái cảm giác ấy."

"Cho nên là… Chúng ta chia tay đi."

Thích và yêu, dù chỉ kém một chút, lại chứa đựng bao nhiêu phức tạp.

Đối với cái tuổi này của bọn họ mà nói, từ yêu vẫn còn quá nặng nề, không thể nào gánh nổi trách nhiệm.

"Đừng khóc." Cô đứng lên, cụng ly với anh: "Chúng ta chia tay trong hoà bình, khi gặp lại vẫn sẽ là bằng hữu."

Một bình rượu đục chấm dứt tất cả những giấc mơ.

Vì kính nên cô ngửa đầu cạn trước, sau đó đặt ly rượu xuống, xoay người đi ra ngoài.

Chu Viễn An cầm ly rượu không nhúc nhích, vị cay từ cổ họng rót thẳng xuống thiêu đốt dạ dày.

Cô phải ra đi, anh có tư cách gì hỏi tại sao, có tư cách gì để giữ lại?

Thời gian không thể nào quay trở lại, những chuyện đã làm cũng không thể bù đắp. Nếu như thực sự được quay trở về một lần nữa, anh cũng sẽ không phải vừa gặp Mạc Hàm đã yêu.

Anh lặng lẽ làm tổn thương cô, cô lại lặng lẽ khiến anh thích cô.

Ngay từ khi bắt đầu, tình yêu của bọn họ đã chính là một đoạn nghiệt duyên.

58. Chương 58

Biên tập: B3

Ngày hôm đó hạ táng Mạc Tiểu Dương, Mạc Hàm lại phi thường bình tĩnh.

Người chết không thể sống lại, sau khi cô vượt qua vô số buổi đêm làm bạn với nước mắt thì cuối cùng cũng đã dần chấp nhận sự thật này. Giờ cô chỉ cầu nguyện kiếp sau Mạc Tiểu Dương có thể được đầu thai vào một gia đình tốt, bất kể nghèo khó hay giàu sang, ít nhất chỉ cần sức khoẻ bình an.

Sau khi xong xuôi mọi chuyện, Mạc Hàm đến trường học của Mạc Tiểu Dương sắp xếp lại di vật của cậu bé. Cô chỉ thông báo với thầy Trịnh, các bạn nhỏ khác không ai biết gì.

Lúc Mạc Hàm cõng đầy một rương sách vở quần áo của Mạc Tiểu Dương đi trên sân trường, đột nhiên Tiểu Mật Phong chạy đến bên cạnh cô, kín đáo đưa cho cô một lọ hoàng đào.

Mạc Hàm hơi sửng sốt, sau đó mỉm cười, thay Mạc Tiểu Dương cám ơn cô bé.

Tiểu Mật Phong hỏi thăm về bệnh tình của Mạc Tiểu Dương, Mạc Hàm suy tư chốc lát, nói: "Bây giờ bọn chị chuyển qua bệnh viện ở tỉnh ngoài để khám bệnh, chắc sẽ phải ở đó một hai năm, khi nào khoẻ lại em ấy sẽ quay về."

Tiểu Mật Phong nở nụ cười yên tâm, lại hỏi: "Sau này Mạc Tiểu Dương định thi lên trường cấp hai nào vậy? Em muốn thi vào cùng trường với cậu ấy."

Mạc Hàm cong khoé miệng, khích lệ: "Chắc là em ấy sẽ thi trường trung học thực nghiệm, em cũng cố gắng lên nhé."

Tiểu Mật Phong ý chí tràn đầy, gật đầu: "Vâng, em biết rồi!"

Lúc ra đến cổng trường, không hiểu sao Mạc Hàm lại nghĩ đến một câu thơ: "Xương trắng đáng thương vô định bên bờ sông, vẫn cứ mãi là giấc mộng trong cõi người."

Nhưng thực ra thì tự lừa mình dối người cũng không phải là chuyện gì xấu, lời nói dối mang ý tốt còn tốt đẹp hơn nhiều so với việc vạch trần sự thật tàn nhẫn.

Mạc Tiểu Dương đi rồi, cuộc sống mỗi ngày của Mạc Hàm cũng dần khôi phục, yên ổn bình lặng.

Thói quen duy nhất không thay đổi đó là mỗi buổi chiều thứ sáu cô đều không ra khỏi nhà, chỉ đứng trong phòng khách trống rỗng nhìn vào trước cửa phòng của Mạc Tiểu Dương, cô vẫn luôn có cảm giác không thể nào thích ứng. Dường như chỉ cần đẩy cửa phòng ra, bước vào thì vẫn sẽ nhìn thấy cậu bé đang ngồi cắn bút trước bàn học, hỏi cô rằng bài tập này nên làm như thế nào.

Sau đó Mạc Hàm chuyển sang nhà mới, từ cuộc sống náo nhiệt ba người ban đầu thành cuộc sống chỉ có một mình cô, diện tích càng ngày càng nhỏ lại. Trong nhà không còn ai thích sạch sẽ nữa, vì thế cô luôn tuỳ thuộc vào tâm trạng mà quét dọn, gian phòng cũng vì thế mà càng ngày càng trở nên bừa bộn.

***

Công ty chỉ cho phép Chu Viễn An nghỉ ba ngày, mỗi ngày quá hạn sẽ trừ gấp đôi tiền lương, biến mất không lý do trong một tuần sẽ được coi là tự động nghỉ việc.

Thời gian Chu Viễn An quay trở lại tìm cô đã quá ba ngày từ lâu, nhưng Mạc Hàm vẫn không thấy anh quay trở về công ty.

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, cổ họng đã hồi phục tốt, cô tiếp tục quay lại biểu diễn ở quán bar, tối nào cũng thấy Chu Viễn An tới cổ vũ.

Anh giống như một vị khách bình thường, gọi mấy ly rượu bình thản ngồi ở phía xa, luôn luôn đi lên trò chuyện đôi câu với cô, hoặc là yêu cầu bài hát.

Cái con người xấu tính này, lần nào cũng yêu cầu bài hát "Nơi xa có Viễn An", Mạc Hàm thì không thể công khai cự tuyệt anh.

Hôm nay là sinh nhật của Vương Lâm, cả nhóm đã bàn nhau là sau khi biểu diễn xong sẽ cùng đi ăn mừng.

Bọn họ theo thông lệ đi ra từ cửa sau, Chu Viễn An đã thăm dò quy luật đó, sớm đứng chờ ở ven đường.

Mạc Hàm giả bộ như vừa mới nhìn thấy anh, nhiệt tình chào hỏi: "Ai nha em gái An, cậu cũng tới sao? Hôm nay là đại thọ tám mươi của Vương Lâm, có muốn cùng đi đập phá không?"

Chu Viễn An nhất thời cảm thấy hốt hoảng, kể từ khi bọn họ qua lại với nhau thì đã lâu lắm rồi không còn xưng hô như thế này nữa, bây giờ chẳng hiểu tại sao lại tái xuất giang hồ.

Vương Lâm đứng bên cạnh giương nanh múa vuốt: "Tám mươi tuổi cái gì! Lão tử vĩnh viễn mười tám!"

Sáu người cùng nhau xuất phát đến quán vỉa hè quen thuộc, ông chủ biết bọn họ là khách quen thì sẽ giảm giá.

Lúc chọn chỗ ngồi, Mạc Hàm ngồi giữa Đại K và A Phong, Chu Viễn An liền thức thời ngồi ở ngoài cùng.

Mạc Hàm đã sớm kể với mọi người, vì thế trên bàn ăn không ai đả động gì đến chuyện của cô và Chu Viễn An, chỉ một lòng chúc rượu nhân vật chính của ngày hôm nay.

Duy chỉ có một mình Đại K vẫn còn tâm tâm niệm niệm xem liệu mình có thể thế vào chỗ trống hay không, không nhịn được thăm dò tin tức với Mạc Hàm, lén lút lại gần nói nhỏ bên tai cô: "Mạc gia, tại sao cậu với Chu Viễn An lại chia tay?"

Mạc Hàm vốn dĩ không muốn trả lời, nhưng hắn quá phiền phức, thế nên hạ thấp giọng, che miệng nói thầm: "Chuyện kia không được."

Đại K sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, vỗ vỗ ngực tỏ vẻ coi thường: "Tôi đã sớm nói rồi mà! Thân thể kia vừa nhìn đã biết là không được!"

Mặc dù câu trả lời này rất không phúc hậu, nhưng lại vô cùng có tác dụng, quả nhiên Đại K không tiếp tục hỏi nữa.

Thật là không may, hôm nay ông chủ không có ở đây, chỉ có con gái vẫn còn đang đi học của ông ấy ngồi trông quán.

Loại quán ven đường này cực kỳ hay cắt cổ người khác, không phải khách quen thì sẽ hét giá lên trời, Vương Lâm giả bộ hiên ngang móc ví ra tính tiền, kết quả bị giá tiền doạ sợ chạy trở lại.

"Mẹ kiếp, thật là quá mức xấu xa mà! Đắt hơn bình thường những một hai trăm, tôi nói với cô ta chúng ta là khách quen, cô ta còn không tin!" Hắn tức giận đá một cước vào chân ghế của A Phong: "Cậu đi trả giá đi!"

A Phong từ chối: "Nhường Mạc gia đi, con gái đều giỏi mặc cả!"

Mạc Hàm không muốn: "Nữ với nữ mặc cả cái gì? Không có tác dụng."

Đại K: "Vậy kêu người đẹp trai nhất đi!"

Mọi người nghe xong thì cảm thấy rất có lý, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Chu Viễn An.

"..."

Bị mấy đôi mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào, Chu Viễn An đành đứng dậy: "... Để tôi đi."

Năm phút sau, Chu Viễn An và Vương Lâm kết bạn với nhau quay về.

Trong tay Vương Lâm xách một cái túi đỏ, cười như tiểu nhân đắc chí: "Đúng là Tiểu An lợi hại, cô bé kia toàn thẹn thùng cúi đầu nhìn cậu ta, không chỉ giảm giá mà còn tặng thêm chúng ta một túi hoa quả."

Hắn đang muốn trả lại tiền cho Chu Viễn An thì Chu Viễn An khách khí nói: "Không cần, quen biết lâu như vậy mà tôi vẫn chưa mời mọi người ăn cơm, lần này coi như tôi mời."

Người làm việc ở công ty lớn đúng là khác biệt, nói chuyện cũng lưu loát hơn trước kia rất nhiều.

Vương Lâm đâu phải người không biết xấu hổ, hai người cứ cầm tiền đẩy tới đẩy lui, cuối cùng Chu Viễn An vẫn nhất định không chịu cầm tiền kia.

Sau khi ra khỏi quán ăn, đoàn người đường ai nấy đi.

Chu Viễn An khăng khăng muốn đưa Mạc Hàm về nhà, chân dài ở trên người anh, Mạc Hàm muốn đuổi cũng không được, vì thế liền dứt khoát mặc kệ.

Sau khi cô lên xe buýt liền đeo tai nghe lên không quan tâm gì đến xung quanh nữa, mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, tự tạo nên cho mình một vỏ bọc lạnh lùng.

Thỉnh thoảng Chu Viễn An nghiêng đầu sang nhìn cô, quả thực không thể hiểu được trong lòng cô đang suy nghĩ điều gì.

Cái người con gái này buồn nhanh mà vui cũng nhanh, anh đã từng nghĩ đến kết quả xấu nhất, nghĩ là cô sẽ lảng tránh không muốn gặp mình, thậm chí vì thù hận mà trở mặt. Thế nhưng lại không nghĩ tới chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi mà cô đã tự điều chỉnh xong tâm trạng, quay trở về cái thời không tim không phổi như trước kia, chỉ còn lại một mình anh bị nhạo báng.

Anh vẫn có thể nhìn thấy cô mỗi ngày, thậm chí còn có thể nói chuyện với cô. Nhưng cô càng tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra như vậy, anh lại càng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Xe buýt dừng lại, Mạc Hàm xuống xe, Chu Viễn An vẫn nhắm mắt bám theo ở phía sau.

Mạc Hàm đi được một đoạn, đột nhiên xoay người lại nói với anh: "Đưa đến đây là được rồi."

Chu Viễn An nói: "Anh đưa em đến dưới lầu."

Mạc Hàm không muốn để anh biết nơi ở của mình: "Không cần, cậu quay trở về đi."

"Nơi này tương đối vắng vẻ, một mình em không an toàn."

Mạc Hàm trầm ngâm một lát, không báo trước đổi chủ đề: "Khi nào cậu quay về công ty?"

"Không về nữa."

"Tại sao?"

Tất nhiên Chu Viễn An sẽ không ngốc nghếch khai ra, anh không trả lời.

"Cậu cố làm xong tháng này đi, không cần thiết phải như vậy." Mạc Hàm nói.

Chu Viễn An vẫn kiên trì: "Không về."

Mạc Hàm có chút bất đắc dĩ: "Cuộc sống bây giờ của tôi rất tốt, cậu có sự nghiệp của chính mình, tôi không muốn kéo chân cậu lại."

Chu Viễn An nói: "Em không hề kéo chân anh, anh tự có tính toán của mình, em không cần phải lo lắng."

Không muốn để cô cảm thấy nặng nề, anh nói tiếp: "Anh không có ý gì khác đâu, chỉ muốn em về đến nhà an toàn, là trên cương vị bạn bè thôi... Sẽ không quá đáng chứ?"

Mạc Hàm bó tay, vẫy vẫy với anh: "Đi thôi."

Quả nhiên Chu Viễn An chỉ đưa cô đến dưới lầu thì dừng bước, dặn dò cô lên lầu thì cẩn thận, buổi tối hãy ngủ sớm một chút.

Anh quan tâm không một chút dấu vết, không hề vượt qua ranh giới, khiến cho người ta không có cơ hội nói ra lời cự tuyệt.

Nhất thời Mạc Hàm không thể xác định mối quan hệ hiện nay của bọn họ, không giống người yêu cũ cũng không giống như bạn bè bình thường, đi ngược lại với ý muốn ban đầu của cô, nhưng thôi cứ tạm thời như vậy đi.

Sau khi về đến nhà, Mạc Hàm không vội vã mở đèn mà mò mẫm đi đến phòng mình, nhanh như mèo nấp sau cửa sổ nhìn xuống lầu.

Chu Viễn An vẫn chưa đi, trong phòng không có ánh sáng, cô có thể nhìn thấy anh, nhưng anh không thể nhìn thấy cô.

Mạc Hàm cận thị hơi nặng, phải nheo mắt mới có thể nhìn rõ. Nhìn thấy không biết có phải đầu ngón tay Chu Viễn An đang kẹp một điếu thuốc hay không, cô theo vô thức khẽ nhíu mày.

Trước kia rõ ràng chỉ là một người vô hại như cừu nhỏ, tại sao bây giờ cũng sắp biến thành lão hồ ly rồi?

Cô lắc lắc đầu, cảm thấy có lẽ mình đã nhìn nhầm rồi.

Dường như Chu Viễn An phát hiện ra, hơi ngẩng đầu lên nhìn về bên này, gò má trắng nõn dưới đèn đường càng trở nên lạnh lẽo.

Mạc Hàm vội vàng nấp về phía sau, nhất thời trong lòng trào lên trăm ngàn cảm xúc.

Cô giơ tay bật đèn, Chu Viễn An trông thấy gian phòng sáng lên, lúc này mới yên tâm rời đi.

***

Lúc Chu Viễn An về đến nhà đã là mười một giờ hơn, thế nhưng ba Chu và mẹ Cảnh vẫn còn chưa ngủ, ngồi song song trong phòng khách, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Anh cất tiếng chào hỏi hai người, sau đó trực tiếp đi thẳng về phòng mình. Lúc đi được nửa đường, đột nhiên bị ba Chu gọi lại: "Đợi chút!"

Chu Viễn An dừng bước.

"Đi đâu, sao muộn như vậy mới về?" Ba Chu đặt câu hỏi.

"Đến nhà bạn." Chu Viễn An đáp.

"Bạn nào?" Rõ ràng ba Chu không tin: "Bạn bè hay là bạn gái?"

Chu Viễn An bực bội không lên tiếng.

Tiếng ba Chu quá lớn, mẹ Cảnh đẩy đẩy cánh tay ông, sau đó nháy nháy mắt.

Ba Chu ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: "Công ty con lại gọi điện thoại tới, rốt cuộc thì lúc nào con trở về?"

Chu Viễn An không hứng thú lắm, uể oải nói: "Để sau hẵng nói."

Ba Chu không vui: "Để sau là ý gì?"

"..."

"Có phải con không muốn làm nữa?"

"... Vâng."

Ba Chu không kìm được cơn giận, vỗ mạnh bàn: "Nói cái gì? Con nói lại lần nữa xem!"

"Ba." Chu Viễn An yếu ớt thở dài: "Cũng chỉ ít ngày nữa là khai giảng rồi, ba cho con ở nhà nghỉ ngơi một chút đi."

"Nghỉ ngơi? Mỗi ngày con ở nhà được bao lâu?" Ba Chu giận đến phùng mang trợn mắt: "Con cho là ba không biết con đi tìm người nào sao?"

Chu Viễn An không thừa nhận cũng không phủ nhận, lập trường của anh vẫn không thay đổi: "Công việc có thể tìm lại, con còn cần phải rèn luyện thêm mấy năm."

Ba Chu tức nổ đom đóm: "Cái công ty này đã sớm chờ sẵn, chỉ đợi con đi du học về là có thể vào làm ngay. Cơ hội quý giá như vậy mà con không biết đường quý trọng, thực sự không thể hiểu được trong đầu con đang nghĩ cái gì nữa!"

Chu Viễn An làm như không nghe thấy gì, anh đứng im tại chỗ một hồi, không thấy ba Chu nói tiếp thì liền nhấc chân đi về phòng: "Thời gian không còn sớm, con đi ngủ trước đây, hai người cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Ba Chu thở hổn hển, chỉ vào bóng lưng của anh ra lệnh: "Ngày mai hoặc là con về công ty, hoặc là đàng hoàng ở nhà cho ba, không cho phép đi đâu hết!"

Ba Chu nói được làm được, sáng sớm ngày hôm sau khi thức dậy, Chu Viễn An phát hiện ra cửa đã bị khoá trái.

Anh có chút bất đắc dĩ, bình tĩnh đi đánh răng rửa mặt, sau khi xong xuôi lại quay lại thử một chút, vẫn khoá.

Anh thích nghi được với mọi tình cảnh, đi đến bàn học tuỳ ý lật xem mấy giáo trình chế tạo đàn guitar. Mười phút sau, mẹ Cảnh bưng bữa sáng vào, bảo anh ăn nhân lúc còn nóng.

Ba Chu đã đi làm, mẹ Cảnh hoà nhã ngồi xuống giường, bắt đầu làm công tác tư tưởng cho con trai: "Con nghe lời ba con đi, cũng không phải là con không biết tính xấu của ông ấy, càng đối nghịch thì sẽ chỉ càng khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn mà thôi."

"Ba mẹ cũng không phản đối chuyện yêu đương của con, nhưng con phải cho ba mẹ thấy, đừng khiến ba con cảm thấy con làm việc không đàng hoàng, không biết phân biệt nặng nhẹ."

Chu Viễn An không muốn khiến mẹ mình phải lo lắng, gật đầu nói: "Con biết rồi."

***

Bảy ngày tiếp theo ba Chu đều kiểm soát cực kỳ chặt chẽ, ngoại trừ lúc nhận chuyển phát thì trên cơ bản Chu Viễn An không hề bước chân qua khỏi cửa nhà. Nhưng anh cũng chẳng hề nhàn rỗi, ngoại trừ việc ăn cơm và ngủ ra thì tất cả thời gian còn lại anh đều chăm chỉ ở trong phòng làm đàn guitar.

Đây là lần làm thứ hai, kinh nghiệm của anh càng ngày càng phong phú, tốc độ và chất lượng đều nâng cao hơn hẳn. Chu Viễn An là một kiến trúc sư, đặc biệt chú trọng đến những tiểu tiết, từng linh kiện đều phải chau chuốt tỉ mỉ, tốt rồi lại muốn tốt hơn, gần như đạt đến trình độ hà khắc.

Kiên trì như vậy cuối cùng cũng có hồi báo, sau bảy ngày đêm liên tục, Chu Viễn An cẩn thận đặt chiếc đàn guitar sáng bóng vào trong hộp gỗ, nhẹ nhàng đóng lại, rốt cuộc thì cũng có thể ngủ một giấc an ổn.

Nhưng mà lúc chân chính nằm ở trên giường, tâm trạng của anh lại không thể bình phục.

Trong quãng đời học sinh, sinh viên của mình, rất nhiều người sau khi giải được một bài toán siêu khó thì đều rất muốn tài năng của bản thân được bộc lộ ra cho mọi người cùng biết.

Chu Viễn An không biết tranh công, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ trải qua cái cảm giác này, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời. Anh không thể chờ được, vô cùng muốn cho Mạc Hàm nhìn thấy thành quả của chính mình, mong đợi được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cô.

***

Sáng sớm hôm sau, mẹ Cảnh phải về Phu Châu chăm sóc bà ngoại, Chu Viễn An chịu trách nhiệm đưa bà đến sân bay, sau đó sẽ đi tìm Mạc Hàm.

Trước khi qua cửa an ninh, mẹ Cảnh vẫn không quên cầm tay Chu Viễn An, nhắc đi nhắc lại: "Mẹ thực sự không yên tâm về hai cha con các con, sau này mẹ không có ở đây, nhất định con phải biết nghe lời ba con, đừng gây gổ với ông ấy nữa, biết không?"

"Vâng." Chu Viễn An vỗ vỗ vai bà, nhẹ nhàng nói: "Mẹ yên tâm đi."

Khi người phía sau không kiên nhẫn thúc giục, mẹ Cảnh mới xách hành lý lên quay đầu bước đi.

Sau khi chắc chắn mẹ đã lên máy bay, cuối cùng Chu Viễn An có thể dành thời gian gọi điện thoại cho Mạc Hàm.

Dạo gần đây Mạc Hàm lại "Quay trở về đường cũ", tiếp tục chuẩn bị cho vòng sau của cuộc thi cấp chứng chỉ giáo viên, chỉ cần có thời gian là đều sẽ đến thư viện để quyết tâm học tập.

Lúc nhận được điện thoại của Chu Viễn An thì cô đang đi ra khỏi thư viện, Chu Viễn An nói thẳng vào chuyện chính: "Buổi trưa có thể ăn cơm cùng nhau không?"

Mạc Hàm nói: "Tôi hẹn người khác rồi."

"Ai?"

"Lý Việt Hải."

Chu Viễn An yên lặng một lát, anh không thể lang thang ở bên ngoài quá lâu, cần phải về nhà trước khi ba Chu tan sở.

Bởi vì không có nhiều thời gian, anh đành phải mặt dày hỏi: "Thêm một đôi đũa của anh chắc là không sao chứ?"

Mạc Hàm cố tình nói: "Bọn tôi ăn McDonald's."

Thấy Chu Viễn An cứng họng, cô không nhịn được phì cười, lại hỏi: "Cậu có chuyện gì không?"

Chu Viễn An nói: "Cho em một thứ."

"Thứ gì?"

"Rất quan trọng."

"Rốt cuộc là cái gì?"

"Em cứ xem sẽ biết."

Mạc Hàm nghe xong thì hơi cân nhắc, cuối cùng vẫn đọc cho anh một địa chỉ: "Khoảng mười hai giờ cậu nhớ đến đó."

***

Trời nóng như thế này mà còn ăn lẩu, không hiểu Lý Việt Hải đang nghĩ cái gì.

Mạc Hàm vừa mới trút một đĩa thịt bò vào trong nồi thì nhìn thấy Chu Viễn An đẩy cửa đi vào, liền vẫy tay gọi to với anh: "Em gái An, bên này bên này!"

Chu Viễn An trông thấy cô thì tiến lại.

Đợi anh đến bên cạnh bàn, Mạc Hàm nói: "Đến đúng lúc lắm, Hải điểu chuẩn bị đi du học, chúng ta cùng nhau tiễn đưa."

Chu Viễn An nghe vậy, nghi nghờ nhìn sang Lý Việt Hải: "Cậu không định lấy bằng tốt nghiệp sao?"

Tay Lý Việt Hải cầm miếng dưa chuột, vừa nhai vừa thờ ơ nói: "Lấy cái thứ đồ chơi đó để làm gì, sau này tôi cũng chẳng làm ngành này."

Chu Viễn An cũng không quan tâm nhiều, nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Lúc này người phục vụ mang thức ăn lên, Chu Viễn An nhường đường, tiện thể ngồi xuống bên cạnh Mạc Hàm.

Vốn dĩ Mạc Hàm đang tưởng anh đến đưa giấy tờ quan trọng gì, nhưng lúc vừa nhìn thấy cây đàn guitar sau lưng anh thì liền hiểu rõ.

Nhất thời cô cảm thấy hơi khó xử, cầu nguyện sao cho anh đừng có mở miệng vào lúc này, tránh cho cô không thể cự tuyệt.

Sợ cái gì sẽ gặp phải cái đó, mắt vừa liếc thấy Chu Viễn An đang có ý định gỡ đàn guitar ra, cô nhanh trí đứng lên, nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường: "Hai người cứ trò chuyện trước, tôi đi vệ sinh."

Sau khi Mạc Hàm vội vàng rời khỏi chỗ, trên bàn chỉ còn lại Chu Viễn An và Lý Việt Hải ngồi uống trà chờ đợi.

Hai người đàn ông đều có tâm sự riêng, cả hai yên lặng nhìn nhau, lẳng lặng thăm dò.

Cuối cùng vẫn là Lý Việt Hải không nhịn được, mở miệng trước: "Lâu lắm rồi không gặp cậu."

Chu Viễn An: "Ừ."

"Mạc Hàm nói hai người đã chia tay."

"Ừ."

"Cô ấy cũng đã nói nguyên nhân với tôi."

Lý Việt Hải chậm rãi nhấp một hớp trà: "Không nghĩ tới tiểu tử cậu thật là thâm hiểm, tôi và Mạc Hàm thực lòng coi cậu là anh em, thế nhưng cậu lại chơi trò đâm sau lưng."

Bây giờ nói những lời này đã không còn ý nghĩa, Chu Viễn An nói thẳng: "Ý của cậu là gì?"

Lý Việt Hải cũng không phải là người hay vòng vo, giọng điệu của hắn trở nên hung ác: "Đã chia tay rồi thì đường ai nấy đi, vì Mạc Hàm vẫn còn nhớ tình xưa nên không thèm tính sổ với cậu, cậu đừng con mẹ nó không biết xấu hổ."

Chu Viễn An vẫn bình tĩnh nói: "Trước khi can thiệp vào chuyện của tôi thì cậu đã tự nhìn lại hoàn cảnh của mình chưa?"

Lý Việt Hải nheo mắt: "Có ý gì?"

"Cậu trêu chọc nợ hoa đào rồi khiến Mạc Hàm phải chịu thay, sau đó cậu lại ngang nhiên quay lại quan tâm cô ấy, cái logic này chẳng lẽ không kỳ quái?"

Một câu nói trúng tim đen, Lý Việt Hải nắm chặt quả đấm: "Mắc mớ gì đến cậu!"

Chu Viễn An nói tiếp: "Chắc cậu cũng biết rõ tại sao Lâm Đoá Nhi lại căm hận Mạc Hàm như vậy, nếu như thực sự cậu nghĩ cho cô ấy thì hãy giữ khoảng cách với cô ấy."

Lý Việt Hải thẹn quá hoá giận, mặt căng cứng: "Miệng lưỡi của cậu cũng khá đấy."

Chu Viễn An một bước không nhường: "Tôi chẳng qua chỉ đang nói ra sự thật."

Một bụng lửa giận dần dần dồn lên mặt, Lý Việt Hải không kìm được nổi điên: "Con mẹ nó, không đánh cậu một trận thì không thể nguôi giận!"

Hắn đứng lên, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, sau đó chỉ vào mặt Chu Viễn An: "Cậu theo tôi ra đây!"

59. Chương 59: Bây Giờ Anh Chỉ Có Một Sự Lựa Chọn, Đó Là: Kiên Nhẫn

Biên tập: B3

Lúc Mạc Hàm đi từ phòng rửa tay ra thì phát hiện chỗ ngồi trống không, khiến cô hơi bối rối.

Lại nghe thấy có người trong quán kêu: "Bên ngoài có người đánh nhau!" Cô thầm nghĩ không tốt, ngay lập tức xông ra ngoài.

Bên cạnh quán lẩu có một con hẻm nhỏ, bờ tường loang lổ rêu xanh. Khi Mạc Hàm chạy đến nơi thì Chu Viễn An và Lý Việt Hải đã đánh nhau loạn thành một đoàn trên đất.

Đàn ông đánh nhau không bao giờ thèm túm tóc hay bạt tai, mà nhất định phải đánh thật lớn, Chu Viễn An gặp phải tiểu bá vương Lý Việt Hải thì chắc chắn sẽ gặp thiệt thòi.

Nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của anh đã có vài vệt máu, Mạc Hàm vội vàng xông lên kéo Lý Việt Hải: "Dừng tay, đừng đánh nữa!"

Lý Việt Hải đẩy cô ra: "Em đừng xen vào!"

Hai tay hắn túm lấy cổ áo của Chu Viễn An, giáng một đấm thật mạnh xuống mặt anh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Là cậu ta chọc anh trước!"

Trên mặt Chu Viễn An lại xuất hiện thêm vết thương mới, Mạc Hàm tức giận quát to: "Lý Việt Hải, anh mà còn động vào anh ấy thì sau này em sẽ không bao giờ gặp anh nữa!"

Lý Việt Hải bỏ ngoài tai, lại dùng sức đẩy mạnh Chu Viễn An xuống đất.

Chu Viễn An ngã ngồi xuống một bãi nước bẩn, áo sơ mi trắng đã sớm bị bùn đất bám vào. Anh vẫn dửng dưng, dáng vẻ bình thản không hề tỏ ra đau đớn chút nào, ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết máu bên khoé miệng, khó khăn đứng dậy.

Mạc Hàm chắn trước người anh, trợn mắt nhìn Lý Việt Hải: "Em lặp lại lần nữa, anh dừng tay cho em!"

Lý Việt Hải không chịu: "Em tránh ra đi."

Chu Viễn An cũng kéo cổ tay cô, đẩy cô ra sau mình: "Anh không sao đâu."

Mạc Hàm nói: "Cậu đi xa một chút."

Lý Việt Hải nheo mắt: "Ai cho phép cậu ta đi!"

Hai người này giỏi lắm, người xướng người hoạ, hoàn toàn không coi cô ra gì.

Mạc Hàm nổi điên: "Nhất định phải đánh đúng không?"

Cô cởi giày cao gót ra đập xuống đất, xắn tay áo lên đối mặt với Lý Việt Hải: "Bà đây bồi anh!"

Lý Việt Hải nhíu mày: "Em định làm gì?"

"Anh làm cái gì em làm cái đó!"

Lý Việt Hải nói: "Chuyện của anh với Chu Viễn An, em đừng có xía vào!"

Mạc Hàm chống nạnh, to giọng không kém: "Em không thèm quản chuyện của mấy người, nhưng anh muốn đánh anh ấy ở trước mặt em thì không được!"

Lý Việt Hải cảm thấy cô thật là quá vô lý, hét lớn: "Mạc Hàm, bọn em chia tay rồi đó!"

Mạc Hàm vẫn kiên quyết: "Chia tay rồi thì cũng vẫn là bạn trai cũ, anh nhất định muốn cãi nhau ở đây thì đừng trách em không nể tình bạn."

Lời này quá nặng, Lý Việt Hải đứng tại chỗ hít sâu mấy hơi, bất đắc dĩ gật đầu: "Được, các người giỏi lắm, tôi đây chính là người ngoài, việc quái gì phải lo mấy việc vớ vẩn?"

Hắn nói xong thì trợn mắt trừng Chu Viễn An một cái, sau đó xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Mạc Hàm đưa mắt nhìn hắn đi xa, quay đầu lại quan sát Chu Viễn An, vẻ mặt u ám: "Không sao chứ?"

Chu Viễn An khẽ lắc đầu: "Không sao."

Hai người quay trở lại quán lẩu, Mạc Hàm xách túi của mình lên, hôm nay trùng hợp làm sao cô lại mang theo thuốc mỡ, có thể sử dụng.

Cô tìm một lúc trong túc xách, móc hộp thuốc ra ném cho Chu Viễn An: "Cầm đi, về nhà tự bôi."

Chu Viễn An cúi đầu nhìn hộp thuốc nhỏ màu xanh trong tay mình, nhất thời chìm vào dòng suy nghĩ.

Vẫn là nó, dạo quanh một vòng, cuối cùng vẫn quay về tay anh.

Gặp phải chuyện mất hứng như vậy thì chẳng còn tâm tình nào ăn lẩu nữa, Mạc Hàm đi tính tiền rồi ra về luôn, Chu Viễn An đi theo sau cô.

Hai người đứng bên ngã tư đường, nhìn dòng xe cộ qua lại không dứt, đột nhiên chuông điện thoại của Mạc Hàm vang lên.

Cô lấy ra nghe máy.

"A lô? Triệu Phưởng, tối nay tôi không rảnh, để hôm khác hẵng nói."

Sau khi nói ngắn gọn vài câu, cô cúp điện thoại, quay đầu nhìn về phía Chu Viễn An, nhướng mày hỏi: "Tại sao cậu không đánh trả?"

Chu Viễn An mím môi không nói.

"Hửm?"

"..."

"Nói đi."

"..."

Mạc Hàm thật muốn bổ đầu anh ra nhìn thử: "Hỏi cậu đó mồm đâu, có phải bị ngu không vậy, phí công bị đánh?"

Sau khi yên lặng hồi lâu, Chu Viễn An mới nói: "Đây là những gì anh nợ em."

"Cậu không nợ tôi." Mạc Hàm nói chắc như đinh đóng cột: "Đừng tưởng tôi không biết rõ những suy tính trong lòng cậu, cậu biết là nhất định tôi sẽ giúp bên nào yếu thế, muốn tranh thủ sự đồng tình sao?"

"..." Chu Viễn An bị cô nói không cãi được.

Không cho anh cơ hội giải thích, Mạc Hàm giơ tay vẫy một chiếc xe taxi, nhanh chóng nhét anh vào rồi đóng cửa xe.

Cô đứng bên ngoài, khoanh tay trước ngực nhìn anh: "Chu Viễn An, hình như cậu vẫn chưa hiểu rõ ý của tôi thì phải, tiếp tục làm bạn bè không có nghĩa là cho cậu cơ hội quay lại, nếu như cậu vẫn cứ luôn làm những chuyện kiểu này thì sau này tôi sẽ luôn né tránh cậu."

Chu Viễn An hơi há miệng, anh hiểu từng lời nói của Mạc Hàm, thế nhưng không biết phải đáp lại ra sao.

Mạc Hàm nói chậm lại: "Đi về nhà đi, hãy tự biết ăn nói có chừng mực, về sau nếu xảy ra chuyện như vậy tôi sẽ không giúp cậu nữa."

Chu Viễn An đè cửa sổ xuống, nhưng chỉ mấp máy được mấy câu: "Mạc Hàm, đàn guitar..."

Mạc Hàm ngắt lời anh: "Tôi không cần."

Cô đi đến ghế trước, cúi người xuống nói với tài xế: "Bác tài, có thể đi rồi."

Tài xế ngơ ngác: "Vẫn chưa nói địa chỉ mà?"

Mạc Hàm nói: "Đi đâu cũng được, tốt nhất là đưa đến Mỹ luôn đi."

Chu Viễn An: "..."

***

Không may làm sao, trưa hôm nay ba Chu về nhà lấy giấy tờ thì đúng lúc đụng phải Chu Viễn An.

Hai cha con gặp nhau trước cửa, đối mặt nhìn nhau hai giây, ba Chu lập tức giận tái mặt: "Con vừa đi đâu?"

Chu Viễn An nói: "Tiễn mẹ."

Ba Chu hừ lạnh, vạch trần anh: "Máy bay của mẹ con đến Phu Châu từ lâu rồi, thế mà giờ con vẫn chưa về đến nhà?"

Chu Viễn An không trả lời được, lại trầm mặc theo thói quen.

Ba Chu trừng mắt nhìn anh, lúc này mới để ý thấy hốc mắt của anh bầm tím, liền nhíu mày: "Mặt con làm sao mà bị thương?"

Chu Viễn An không chịu nói.

"Ra ngoài đánh nhau?"

"..."

Ba Chu hỏi đi hỏi lại, Chu Viễn An vẫn chỉ nói không sao.

Ba Chu chỉ vào đầu anh: "Được lắm, con càng ngày càng giỏi, đứng im ở chỗ này cho ba!"

Ba Chu cởi giày, hấp tấp đi qua phòng khách, đi thẳng vào phòng Chu Viễn An.

Không biết ông đang lục tìm cái gì mà gây ra động tĩnh rất lớn, vài phút sau mới bước ra, ném mạnh đống đồ vật xuống chân Chu Viễn An.

"Con nói xem, đây là cái gì?"

Đương nhiên không cần Chu Viễn An nói ông cũng biết đó là thuốc lá, hầu kết anh hơi cử động: "Để tiếp khách."

Lời giải thích này nghe cũng hợp lý, ba Chu vừa nhìn về phía mấy cái áo mưa nằm rải rác bên chân Chu Viễn An thì mặt liền chuyển xanh tím.

Mặc dù ở xã hội hiện đại đã sớm coi chuyện quan hệ nam nữ là việc bình thường, là bản năng của con người, thế nhưng đối với đứa con trai mình luôn nghiêm khắc dạy dỗ thì ở cái tuổi này mà làm những chuyện không thích hợp chính là suy đồi đạo đức.

Chu Viễn An cũng khẽ nghiêng mặt đi, không nhìn đến.

Ba Chu đau lòng hỏi: "Con ra ngoài làm loạn?"

"Không phải."

"Vậy là ai?"

"... Mạc Hàm."

"Không có người khác?"

"Vâng."

Ba Chu khẽ thở phào, sau đó lại dùng ngón tay ấn mạnh vào đầu anh, không thể kìm nỗi tức giận: "Ba thấy con bị trúng tà rồi, thích ai không thích, sao lại đi thích cái đứa con gái lắm tai tiếng như thế, cưới về không phải sẽ khiến người ta cười cho rụng răng sao? Con cố tình muốn ba tức chết đúng không?!"

Thời gian trước đây chuyện của Mạc Hàm rất ầm ĩ, đến ba Chu cũng nghe được ít nhiều.

Chu Viễn An bảo vệ cô: "Từ trước đến nay cô ấy chưa bao giờ tự nhiên gây sự với người khác, tất cả đều là do dư luận ác ý đặt điều."

"Ba không cần biết dư luận thế nào!" Ba Chu phất tay, gán chặt tội danh lên người Mạc Hàm: "Tóm lại tiếng tăm của nó quá tệ, con ở với nó chỉ khiến bản thân ngày càng sa ngã, lại còn dính vào mấy thói quen bất lương này."

Ba Chu mở nắp thùng rác, ném tất cả những thứ kia vào, tức giận nói: “Lần này nhất định phải chia tay cho ba!”

***

Ngày hôm sau, không nghi ngờ gì Chu Viễn An lại bị nhốt trong nhà.

Nhân cơ hội này ba Chu cũng xin phép nghỉ đông, ở nhà thời thời khắc khắc trông chừng Chu Viễn An, một chọi một nghiêm khắc giáo dục giúp anh sớm quay đầu.

Chu Viễn An không có chỗ để đi, cả ngày ở trong phòng lật sách, nhưng vẫn không thể nào tĩnh tâm.

Nhiều lần nhìn vào chiếc điện thoại nằm yên tĩnh trên mặt bàn, anh muốn liên lạc với Mạc Hàm, nhưng lại nhớ đến những lời cô đã nói, vì thế hơi sợ hãi.

Mãi đến buổi tối, anh vẫn không nhịn được mà gọi một cuộc điện thoại cho Mạc Hàm.

Tiếng chuông reo rất lâu, Mạc Hàm không nhận.

Chu Viễn An ngồi im ở trên ghế, đầu óc hỗn loạn.

Chờ đến lúc anh phản ứng lại thì trời đã tối đen, căn phòng bị bóng tối bao phủ, không có chút ánh sáng nào.

Chớp mắt một ngày đã lại kết thúc, thật là trở tay không kịp.

Chu Viễn An bật đèn bàn, xem đồng hồ, đã hơn mười rưỡi đêm nhưng anh chẳng hề buồn ngủ.

Ánh mắt chuyển sang phía cây đàn guitar mới tinh đang dựng trong góc tường, anh hơi do dự, sau đó chậm rãi đi về phía đó.

Một tay cầm đầu đàn đặt nó nằm ngang lên mặt bàn, tay kia cầm chiếc tua vít.

Giơ tay lên tháo ra, phá huỷ.

Tốc độc của anh rất nhanh, dây đàn, ván gỗ, đinh ốc, lò xo… từng thứ một bị tháo xuống, rơi liểng xiểng trên bàn.

Sau khi tháo xong, anh nhìn qua mặt bàn bừa bộn, ánh mắt trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, anh đứng lên, lại bắt đầu lắp ráp lại.

Ánh mắt Chu Viễn An sáng rực, từng linh kiện giống như dao phẫu thuật được đặt ở vị trí chính xác, thao tác của anh càng ngày càng điêu luyện, tốc độ nhanh đến xuất thần.

Tựa như bị một loại chấp niệm không tên thôi thúc, kim đồng hồ tích tắc quay không biết bao nhiêu vòng, thế nhưng tinh thần của anh càng ngày càng tỉnh táo, mãi đến khi rạng sáng hai ba giờ vẫn không muốn ngừng nghỉ.

Gió đêm vỗ vào cửa sổ, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, ánh đèn vàng đem cái bóng của anh kéo dài trên vách tường. Sườn mặt khổng lồ chìm trong bóng tối kiên nghị, đầy nhiệt huyết.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc tiếng chim sẻ vang lên ngoài cửa sổ, nửa người Chu Viễn An nằm sấp ở trên bàn, đầu ngón tay khẽ giật giật.

Ánh mặt trời mang theo nhiệt độ đầu xuân chiếu vào khung cửa sổ, rọi vào trong phòng, một số ít rơi trên trán của anh.

Khuôn mặt tuấn tú bị ánh nắng phân thành hai nửa sáng tối, mái tóc đen như sa tanh được phủ lên một vầng sáng nhàn nhạt. Lông mày như vẽ, tăm tối hơn cả biển sâu.

Mấy phút sau, Chu Viễn An dần dần hồi tỉnh, chậm rãi mở mắt ra.

Anh định đứng lên, nhưng lại phát hiện thấy hai chân thậm chí cả bả vai đều tê dại. Đợi một lát, anh cắn răng gắng sức di chuyển, rốt cuộc mới từ từ khôi phục.

Cây đàn guitar trên bàn đã được hoàn thiện một phần mười, anh không nhớ tối hôm qua mình ngủ lúc nào, có lẽ còn muộn hơn cả mặt trăng.

Đúng lúc đó ba Chu gõ cửa, mang bữa sáng vào.

Lần này ba Chu xin nghỉ đông một tuần lễ, có thời gian nói chuyện thật nhiều với Chu Viễn An.

Sau khi rửa mặt, Chu Viễn An lại gọi điện thoại cho Mạc Hàm, nhưng cô vẫn không nhận.

Anh vẫn không từ bỏ ý định, nhịn đến buổi trưa lại gọi cho cô lần nữa, kết quả không có gì thay đổi, cô không nghe máy.

Đã đến nước này thì Chu Viễn An cũng không cần quan tâm đến cái gì khác, chẳng sợ quấy rầy người ta. Anh liền gọi điện hết cho mấy người A Phong, Đại K, Vương Lâm, thế nhưng đều chỉ nhận được câu trả lời là không biết Mạc Hàm ở đâu.

Có lẽ là thực sự không biết, cũng có lẽ là cố ý che giấu.

Chu Viễn An không nhụt chí quay trở về chỗ ngồi, không có chuyện gì làm nên lại tiếp tục ngồi lắp ráp đàn guitar.

Đã ngồi thì ngồi luôn một mạch đến tận chiều tối, ngồi đến khi mắt anh khô khốc đau rát, lúc này mới đành phải ngẩng đầu lên nghỉ ngơi một lát, nhìn ra phong cảnh bên ngoài để điều hoà mắt.

Bất giác thất thần, đến lúc hồi tỉnh thì anh đã thấy điện thoại nằm trong lòng bàn tay tự bao giờ.

Chu Viễn An lại ấn xuống dãy số quen thuộc kia, vẫn như thường lệ chỉ nhận được thông báo tắt máy.

Anh thở dài một hơi.

Trong biển người mênh mông, chỉ cần cô muốn tránh né, thì gần như anh sẽ không thể nào tìm được dấu vết của cô.

Không biết cô đã đi đến nơi nào, có lẽ là cao chạy xa bay, có lẽ là trốn trong cái xó xỉnh u ám nào đó, tóm lại đều là những nơi không có anh.

Con người không giống đồ vật, vì có tình cảm nên không thể nắm được trong lòng bàn tay, không phải chỉ cần phá huỷ là có thể làm lại.

Bây giờ anh chỉ có một sự lựa chọn, đó là: Kiên nhẫn.

Tối nay chẳng hiểu sao Chu Viễn An lại cảm thấy rất uể oải, không có chút tâm tình nào để tiếp tục hoàn thành cây đàn guitar kia. Anh vẫn thức đêm như cũ, nhưng dành tất cả thời gian cho việc xem lại những video Mạc Hàm biểu diễn trong cuộc thi trước đây.

Quãng thời gian đó anh luôn bận rộn đến tối tăm mặt mũi, hai lần Mạc Hàm đến Bắc Kinh ghi hình, anh cũng không thể đến để cổ vũ cho cô.

"Nơi xa có Viễn An" – bài hát này anh đã nghe không dưới trăm lần, mỗi lần đều vô cùng xúc động.

Viễn An ở nơi xa.

Anh hãy cho em biết.

Liệu anh có thể ở mãi bên em, bảo vệ em một đời bình an?

Lời cuối cùng của bài hát cứ lặp đi lặp lại bên tai anh, đã từng là những tâm tình ngọt ngào, bây giờ lại biến thành những lời không ngừng công kích trách móc, xoáy sâu vào trái tim anh.

Con người luôn chứa đựng những mâu thuẫn kỳ lạ, khi vết sẹo trong lòng chuẩn bị khép vảy thì lại cứ muốn quay lại kích thích nó. Giống như hiện tại anh đang nghe đi nghe lại bài hát này không biết mệt mỏi, trong đầu hiện lên hình ảnh mái tóc dài và đôi chân trần của Mạc Hàm, trái tim dù đau đớn nhưng cũng thật vui vẻ.

***

Sáng hôm sau, lúc ba Chu ra ngoài mua thức ăn, khi nghe thấy tiếng đóng cửa thì Chu Viễn An cũng bắt đầu chuẩn bị, anh thay một bộ quần áo thể thao thoải mái, đi giày chạy bộ.

Anh mặc một thân quần áo đơn giản đi ra ngoài lan can nhìn xuống dưới lầu, thấy xe cộ và người qua lại đều trở nên nhỏ xíu. Đứng trên tầng mười, nếu ai sợ độ cao chắc chắn lúc này sẽ hoa mắt chóng mặt.

Chu Viễn An nhanh nhẹn leo lên bể nước, giẫm một chân lên cửa sổ, sau đó đứng cả người lên.

Từ đây đến lan can nhà hàng xóm đại khái cách nhau khoảng hơn một mét, ở giữa là quạt gió của điều hoà, còn lại là khoảng không, chỉ cần hơi lơ là một chút là sẽ ngã xuống tan xương nát thịt.

Chu Viễn An cũng là bị ép đến bước đường cùng, nếu không sẽ không bất chấp làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Anh giơ một chân lên kiểm tra độ chắc chắn của giá đỡ quạt gió, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì mới dồn hết trọng tâm lên cái chân đó.

Cách nhà hàng xóm càng lúc càng gần, anh bám vào vách tường, cẩn thận đứng lên, di chuyển từng bước nhỏ.

Đột nhiên quạt gió khẽ đung đưa, không biết có phải tại gió hôm nay rất to không. Chu Viễn An cố gắng giữ thăng bằng, không dám sơ suất, anh không thể ngã xuống được.

Bảo vệ đi tuần ở dưới lầu phát hiện ra Chu Viễn An, vội vàng hét nguy hiểm, giơ loa lên miệng quát to bắt anh dừng lại.

Dần dà người đi đường ở bên dưới bắt đầu xúm lại, tiếng bàn tán xôn xao, thậm chí còn có người khuyên anh đừng nên nghĩ quẩn mà tự vẫn.

Chu Viễn An không hiểu rốt cuộc mấy người bên dưới đang gào thét cái gì, nếu như anh thực sự muốn nhảy lầu thì cần gì phải tốn công tốn sức thế này, cứ thế nhảy luôn xuống không phải là xong chuyện sao.

Lúc hai chân vững vàng đáp xuống ban công nhà hàng xóm, cuối cùng thì Chu Viễn An cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, trên trán anh đã sớm rịn một tầng mồ hôi.

Anh cởi giày đi vào trong phòng khách, bác gái hàng xóm đang ngồi gặm dưa hấu xem ti vi, đột nhiên nhìn thấy Chu Viễn An từ trên trời rơi xuống thì hoảng sợ hét lên một tiếng, đánh rơi vỏ dưa xuống đất.

Chu Viễn An cúi đầu thật thấp chào bà, nói câu xin lỗi: "Thật xin lỗi, cháu là người ở cách vách nhà cô, do cửa nhà bị khoá trái nên muốn đi nhờ qua cửa nhà cô."

Bác gái vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, ngây ngốc gật đầu, giơ tay chỉ ra cửa: "Ừ, ở bên kia…"

***

Có lẽ gần đây Chu Viễn An nên thắp hương để bớt xui xẻo.

Anh ra khỏi tiểu khu, mới đi được một đoạn thì lại đụng trúng ngay ba Chu đi mua thức ăn về, muốn tránh cũng không kịp nữa.

Chu Viễn An xoay người đi sang hướng khác, lẩn trốn vào trong đoàn người qua lại.

"Chu Viễn An! Đứng lại!" Sát ngay đằng sau lưng có người kêu lớn.

Chu Viễn An giả bộ như không nghe thấy gì, bước chân càng lúc càng nhanh, đi như chạy.

"Con có nghe thấy không!!"

"Chu Viễn An, con thử chạy nữa xem!"

Ba Chu đuổi kịp, tóm được bả vai anh.

Dù như vậy cũng không thể ngăn được Chu Viễn An, anh kéo luôn cả ba Chu tiếp tục đi về phía trước.

Ba Chu gắt gao túm chặt tay anh, liều cái mạng già: "Con vẫn còn muốn đi?! Con dừng ngay lại cho ba!"

Chu Viễn An vẫn cố chấp như trâu, kéo kiểu gì cũng không được. Anh dùng sức quá mạnh khiến ba Chu lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã nhào.

Chu Viễn An vội vàng đỡ ông, ba Chu tức giận, đẩy anh ra.

Chu Viễn An dừng bước, đứng im ở bên cạnh. Sau khi xác định chắc chắn ba Chu không có việc gì, anh mới thấp giọng nói: "Ba, ba cứ về trước đi, con sẽ quay lại nhanh thôi."

Ba Chu đã quá mệt mỏi với tiền đồ của anh: "Con thử nhìn lại con đi, chỉ vì một đứa con gái mà tự biến mình thành cái dạng này sao? Con có thấy mất mặt không hả?!"

Chu Viễn An bình thản: "Con đang rất tốt."

"Nếu muốn thì con cứ tiếp tục náo loạn đi, dù sao thì ba cũng tuyệt đối không đồng ý! Cứ thử xem trong hai chúng ta ai sẽ phải chịu thua trước, nếu như con dám cưới con bé đó thì ba cũng không cần đứa con trai này nữa!"

Ánh mắt Chu Viễn An chết lặng, trào lên một nỗi bi thương: "Tại sao?"

Ba Chu trợn mắt: "Ai mà muốn có một đứa con dâu lai lịch bất minh chứ? Thứ nhất, nhân phẩm con bé đó không được!"

"Ba chưa từng tiếp xúc với cô ấy, vì sao có thể chắc chắn như vậy?"

"Ba dạy nó ba năm trời mà còn chưa rõ cái tiếng xấu của nó hay sao?!" Ba Chu cất giọng nghiêm nghị: "Ba cũng đã xem qua hết mấy video trên mạng rồi, nhất định là đầu con bị hỏng rồi nên mới si mê cái loại người đó!"

Chu Viễn An rũ mắt, trầm mặc một lát mới mở miệng: "Ba, nếu như mẹ bị người ta chụp lén, rồi bị người ta ác ý bịa chuyện để gièm pha. Chẳng lẽ ba cũng sẽ tin những lời đồn ấy, sẽ cảm thấy mẹ không tuân thủ nữ tắc, sẽ ly hôn với mẹ sao?"

Ba Chu bị anh nói thì nghẹn họng, tức đến đỏ bừng mặt, không chút nghĩ ngợi giáng cho anh một cái tát: "Cái đồ bất hiếu!"

60. Chương 60: "khôn Khéo Nghe Lời, Biết Thấu Hiểu Lòng Người."

Biên tập: B3

Khai giảng ngày hôm đó, Mạc Hàm vô tình gặp được Chu Viễn An đang hướng dẫn sinh viên mới nhập học ở cổng trường Hoa Kỳ X.

Anh đứng dưới bóng cây, trên cổ đeo thẻ công tác, bị một đám sinh viên mới vây quanh, vẻ mặt kiên nhẫn mỉm cười.

Vóc dáng người ấy rất cao, thanh nhã trong sáng, người đi qua đều không hẹn mà cùng quay sang lén lút nhìn trộm anh.

Mạc Hàm đứng nhìn từ xa, đoán là vết thương trên mặt Chu Viễn An đã khỏi hết rồi, nhìn qua không còn dấu vết gì nữa.

Đột nhiên cô nhớ lại buổi tụ tập của hội bạn học cấp ba mấy hôm trước, có vài người lúc buôn chuyện nhắc đến Chu Viễn An.

"Ê, các cậu còn nhớ Chu Viễn An ở ban trọng điểm không?"

"Nhớ, sao vậy?"

Giọng người đó hết sức khoa trương: "Tuần trước tôi vừa gặp cậu ta trên đường, bị ba cậu ta đánh nhưng cậu ta chỉ một mực cúi đầu không nói lời nào."

“Cắt, cũng chẳng phải chuyện gì mới lạ, không phải trước kia hồi ở trường ba cậu ta cũng suốt ngày mắng cậu ta xối xả sao?”

“Thật đáng thương, nhưng mà cũng đáng đời. Các cậu có cảm thấy tinh thần cậu ta có chút không bình thường không? Tôi thấy cậu ta lúc nào cũng thui thủi một mình, không nói chuyện với ai bao giờ.”

“Tôi đã sớm thấy cậu ta không bình thường từ lâu rồi, thành tích tốt như vậy còn chạy đi học nghệ thuật, không phải đầu óc có bệnh thì là cái gì?”

Một giọng khác nói chen vào: “Tin tức của các cậu lỗi thời rồi, tôi có người bạn học cùng trường đại học với cậu ta, nói là hiện giờ cậu ta hoà nhập khá tốt, bao nhiêu người mê đắm đó.”

“Thật sao? Ha ha ha, vậy có khi đầu óc mấy người kia cũng không bình thường.”

Một đám người căn bản đều không coi là thật, đùa giỡn cười to với nhau.

Lòng người ấm lạnh. Ngày đó Mạc Hàm cũng vì chuyện video mà phải đón nhận không biết bao nhiêu lời dè bỉu mỉa mai, cô bèn coi như không nghe thấy gì hết.

Thu hồi suy nghĩ, ít nhất thì bây giờ Chu Viễn An cũng không cần cô phải lo lắng nữa. Cô xách túi lớn túi nhỏ hành lý, muốn đi vào bằng cửa phụ.

Không ngờ vẫn bị Chu Viễn An nhìn thấy, anh gạt đám người ra đi thẳng về phía cô, chỉ một lát sau đã đứng ở trước mặt.

Anh giơ tay lên: “Để anh cầm giúp em.”

Mạc Hàm lắc đầu: “Không cần, cám ơn.”

Chu Viễn An chỉ vào thẻ công tác trước ngực mình: “Đây là trách nhiệm của anh.”

Mạc Hàm nói: “Tôi không phải là sinh viên mới, cậu đi giúp đỡ người nào cần đi.”

“Sinh viên mới hay sinh viên cũ thì cũng đều thuộc phạm vi trợ giúp của bọn anh.”

“...”

Mạc Hàm do dự một lát, nhìn ngón tay mình bị túi đồ nặng chịch xiết đến đỏ bừng, cuối cùng gật đầu.

Hai người sắp xếp đồ đạc, sau đó sóng vai đi về phía ký túc xá.

Chu Viễn An xách phần lớn hành lý, Mạc Hàm chỉ đeo một cái túi nhỏ, trong tay ôm một lọ hoa thuỷ tinh trong suốt, bên trong cắm mấy cành cây thật dài.

Chu Viễn An ghé mắt hỏi: “Đó là cái gì vậy?”

Mạc Hàm nói: “Hoa.”

“Tại sao đột nhiên lại muốn mua hoa?”

Mạc Hàm nhướn mày: “Nuôi dưỡng chút lãng mạn của cuộc sống, thế nào, không cho phép?”

Chu Viễn An ngoan ngoãn: “Không có.”

Dọc đường đi gặp không ít người quen, kể từ khi vào hội sinh viên đến giờ mối quan hệ của Chu Viễn An rất rộng, luôn phải chào hỏi không ngừng.

Mạc Hàm đeo cái khẩu trang to, rất ít người nhận ra cô, cô cũng lười không muốn mở miệng.

Khó khăn lắm mới đến được con đường nhỏ vắng người qua lại, chân Chu Viễn An đạp lên lá cây rụng, xung quanh chỉ có thể nghe được tiếng gió lao xao.

Anh liên tục nhìn sang Mạc Hàm, cô vẫn luôn lạnh lùng đút tay trong túi áo, không nói câu nào, môi anh khẽ mấp máy mấy lần, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Mấy hôm trước em đi đâu vậy?”

Mạc Hàm lơ đễnh: “Ở nhà ngẩn người.”

“Em có thấy điện thoại của anh không?”

"Có." Mạc Hàm đáp một tiếng, trước khi Chu Viễn An đặt câu hỏi cô đã nói tiếp: "Đừng hỏi tại sao, tránh thương tâm."

Vẻ mặt Chu Viễn An cứng đờ, im lặng.

Đến dưới lầu ký túc xá nữ, Chu Viễn An cố tình khuân đồ lên cho Mạc Hàm.

Mạc Hàm đến sớm, là người đầu tiên trong phòng cô.

Lúc đi ngang qua phòng bên cạnh, cô nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nữ sinh thét chói tai: "Trời ạ! Trong phòng có chuột! Giày của mình bị cắn hết rồi!"

Mạc Hàm không nhịn được cười trộm, nhưng cũng không thể cười được lâu, lúc mở cửa phòng mình ra, cô liền bị doạ sợ tròn cả mắt.

Trong phòng giống như một bãi chiến trường, vụn túi ni lông rải rác khắp nơi, sàn nhà bừa bãi, bụi bặm mịt mù.

Nhìn quanh một lượt, trên giường, trên mặt bàn, trên bệ cửa sổ rải rác hàng nghìn cục cứt chuột.

Hiển nhiên là phòng của bọn cô cũng bị chuột hoành hành.

Mạc Hàm suýt chút nữa chết ngất vì tức, rốt cuộc ai là người về sau cùng? Tại sao đến cái cửa sổ cũng không chịu đóng?!

Cô thở hổn hển quay đầu lại nói với Chu Viễn An: "Đặt đồ ở ngoài cửa đi, lát nữa tôi phải tổng vệ sinh."

Chu Viễn An nói: "Anh giúp em."

Không muốn làm phiền anh, Mạc Hàm uyển chuyển cự tuyệt: "Không cần, cậu đi làm việc của cậu đi."

Cô nói xong thì đi thẳng vào phòng, mặt đất bẩn thỉu đến mức không tìm được chỗ đặt chân, lọ hoa trong tay cô không biết phải đặt ở đâu.

Mắt cô chuyển sang cái tủ đồ sát tường, cao chừng hai mét, nóc tủ là khu vực duy nhất trong phòng không gặp tai hoạ.

Mạc Hàm kéo một cái ghế đến, đứng lên trên, muốn đặt lọ hoa lên nóc tủ.

Chân ghế gãy một góc, miễn cưỡng lắm mới chịu được sức nặng của một người trưởng thành, run rẩy lắc la lắc lư.

Lúc xuống Mạc Hàm đứng không vững, không cẩn thận ngã sang bên cạnh, Chu Viễn An đằng sau lưng vội đỡ lấy eo cô.

Mạc Hàm ổn định cơ thể nhưng Chu Viễn An vẫn không hề có ý định bỏ tay ra.

Chẳng biết anh đã lẳng lặng đóng cửa phòng lại từ bao giờ, bọn họ đứng giữa cánh cửa và vách tường, ánh sáng không len vào được, chỉ có thể nhìn thấy từng hạt bụi li ti bay lơ lửng giữa không trung.

Trên người Mạc Hàm toả ra mùi dầu gội đầu quen thuộc, phảng phất qua chóp mũi, không thể nắm bắt.

Có lẽ tình cảnh này khiến cho ý niệm ẩn nấp đã lâu trong lòng anh trỗi dậy, hai tay Chu Viễn An khẽ xiết chặt, dán lên lưng cô: "Mạc Hàm…"

Dù được chạm vào cô nhưng giọng anh lại trở nên buồn bã mất mát: "Anh nhớ em."

Mạc Hàm thờ ơ gỡ tay anh ra.

Giữa nam và nữ chính là không công bằng như vậy đấy, cô chỉ cần nũng nịu gọi mấy tiếng chồng ơi là sẽ có thể hoá giải tất cả mâu thuẫn. Còn anh cho dù có quỳ xuống gọi cô mấy tiếng bà cô thì cô cũng sẽ không mềm lòng. (gọi người ta là bà cô người ta không đánh cho là may ở đó mà mềm lòng =)))))

Mạc Hàm kéo giãn khoảng cách với anh, phủi bụi trên người mình, ngẩng đầu lên hỏi: "Vẫn còn muốn nói chuyện yêu đương?"

"Ừ."

“Nhưng tôi không có hứng thú, cậu đi tìm người khác đi.”

“…”

“Lần này nhớ tìm người nào khôn khéo nghe lời một chút, có thể dễ dàng qua cửa của ba cậu.”

Chu Viễn An mím chặt môi, không nói thêm lời nào, chỉ yên lặng rũ mắt nhìn cô.

Một lúc lâu sau, anh nhỏ giọng nói: “Em thật sự nghĩ vậy sao?”

“Ừ.”

Chu Viễn An lẳng lặng xiết chặt nắm đấm, gật đầu: “Được.”

Sau khi Chu Viễn An rời khỏi không lâu, mấy người khác trong phòng cũng bắt đầu lục tục kéo đến.

Mọi người cùng nhau chia sẻ đặc sản quê hương, sau đó xúm vào trò chuyện.

Các cô đều là những cô gái có tâm tư đơn thuần, không phải là loại người thích bỏ đá xuống giếng, cứ như đã hẹn trước, tất cả đều chỉ nói đến những chuyện trên trời dưới bể, không hề đả động một chữ tới chuyện Mạc Hàm bị phỉ báng.

Liêu Quyên vừa ngồi xuống vừa kêu rên: “Janet đúng là không có tình người! Không phải mình chỉ nghỉ có mấy buổi thôi sao? Vậy mà bà ấy cho mình rớt, sao lại có giáo viên biến thái như vậy chứ!”

Nghe thấy cô ấy nói vậy, Mạc Hàm mới sực nhớ ra mình vẫn chưa xem điểm thi cuối kỳ, vội vàng lấy điện thoại vào mạng kiểm tra.

Không xem còn đỡ, xem xong thì đúng là khóc không ra nước mắt.

Cuối kỳ trước vì cô phải thường xuyên đến bệnh viện chăm sóc Mạc Tiểu Dương nên hầu hết các buổi học đều vắng mặt. Thành tích thấp không chịu nổi, chỉ qua được vài môn.

Liêu Quyên đứng bên cạnh dùng ánh mắt đồng bệnh tương lân nhìn cô: “Không qua học phần thì không tốt nghiệp được, hai ta xong đời rồi.”

Mạc Hàm luống cuống hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao nữa? Tham gia một cuộc thi lớn sau đó giành giải thưởng, như thế thì có thể được cộng thêm điểm. Nhưng mà khẳng định là chúng ta chẳng thể hy vọng gì vào chuyện đó.” Liêu Quyên ôm đầu kêu khóc: “Hay chúng ta ghi danh vào hội sinh viên đi, cống hiến nhiều cho trường biết đâu sẽ được nhân nhượng.”

“Chỉ còn cách này thôi sao?”

“Không thì còn cách nào nữa?”

Mạc Hàm uể oải vỗ đầu: “Được rồi, lúc nào ghi danh thì cậu nhớ gọi mình…”

***

Trưa nay cô đã đồng ý ăn cơm với Triệu Phưởng, nhưng vì vẫn còn một đống chuyện phải làm nên cô không muốn đi quá xa, bèn giải quyết ngay tại căng tin.

Vì chiều theo ý cô nên Triệu Phưởng chỉ có thể nghe theo.

Người này là một người thương em gái như sinh mạng, bao lâu nay luôn quấn quýt bám chặt lấy Mạc Hàm hoá ra cũng chỉ là vì muốn mời cô mỗi tuần đến nhà hát cho em gái hắn nghe một lần.

Em gái hắn đang là học sinh cấp hai, là một fan hâm mộ nhỏ tuổi của Mạc Hàm.

Dù sao thì Triệu Phưởng cũng là người ở bên cạnh chăm sóc lúc Mạc Hàm bị bệnh, Mạc Hàm nợ hắn một mối ân tình, vì thế cũng thoải mái đáp ứng chút chuyện nhỏ này. Hai người thường xuyên qua lại, tất nhiên là trở thành bạn bè.

Yêu ai yêu cả đường đi, em gái ở nhà luôn miệng khen Mạc Hàm trước mặt hắn, vì thế Triệu Phưởng cũng bị ảnh hưởng sâu sắc, hiện giờ cũng vô cùng sùng bái Mạc Hàm.

Lúc hai người bê đồ ăn đi tìm chỗ ngồi, ngẫu nhiên gặp phải Lâm Đoá Nhi cũng bê đồ ăn đi qua. Vì Lâm Đoá Nhi phải bàn bạc vài chuyện với mấy tiền bối trong hội sinh viên nên mới phải đến ăn cơm ở nơi này.

Lúc lướt qua nhau, Lâm Đoá Nhi vênh váo nâng cằm lên, cố ý dùng khuỷu tay huých mạnh vào Mạc Hàm một cái.

Mạc Hàm bưng chắc chắn nên chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Ngược lại Lâm Đoá Nhi tự mình hại mình, không cẩn thận đánh đổ hết thức ăn của mình xuống đầy đất.

Mạc Hàm không nhịn được, phì cười thành tiếng.

Lâm Đoá Nhi thẹn quá hoá giận, trừng to mắt nhìn Mạc Hàm, không cam lòng nên tiện thể hất luôn thức ăn của cô.

Triệu Phưởng không thể chấp nhận được, nhảy ra quát to: "Lâm Đoá Nhi? Cô không có mắt à? Lên cơn điên cái gì!"

Lúc này Lâm Đoá Nhi mới chú ý tới Triệu Phưởng ở bên cạnh, dường như thấy hắn thì hơi hoảng sợ.

"Liên quan gì tới anh." Cô ta mắng nhỏ một câu, xoay người muốn bỏ đi.

Mạc Hàm liền túm cánh tay cô ta: "Cứ như vậy mà đi sao? Tôi vẫn chưa tính sổ với cô đâu."

"Tính sổ tính sách gì?" Lâm Đoá Nhi khịt mũi coi thường: "Muốn ăn thì cô tự mình liếm sạch sẽ đi, tặng luôn phần của tôi cho cô đó, đừng khách sáo."

Mạc Hàm không hề bị cô ta khiêu khích, cô cười cười: "Cô xâm hại nghiêm trọng đến quyền riêng tư và danh dự của tôi, sắp tới chuẩn bị chờ giấy gọi của luật sư đi. Tôi đã tìm đủ tài liệu, chúng ta cứ theo trình tự của pháp luật, gặp lại trên toà án."

Lâm Đoá Nhi không tin, muốn dò xét xem cô nói thật hay giả: "Chỉ bằng một mình cô? Cô dám không?"

Mạc Hàm hỏi ngược lại: "Sao mà tôi lại không dám?"

"Cô đừng quên cô đã gián tiếp khiến tôi sinh non đó, cô kiện tôi, cùng lắm là tôi bồi thường cô ít tiền, nhưng tôi mà kiện cô thì cô sẽ phải ngồi tù, thế nào?"

Mạc Hàm bĩu môi, dửng dưng nói: "Thế chẳng phải đơn giản sao? Tôi có ngồi tù thì cô cũng vẫn phải bồi thường tiền cho tôi."

Người đáng sợ nhất chính là người không biết sợ, Lâm Đoá Nhi nói không lại cô, tức giận phất tay bỏ đi.

Sau đó Mạc Hàm mượn cô lao công cây chổi, quét sạch sẽ đồ ăn trên mặt đất, rồi đi gọi lại một phần cơm khác.

Bọn họ tìm một chỗ ngồi xuống, Mạc Hàm hỏi Triệu Phưởng: "Anh quen Lâm Đoá Nhi hả?"

"Ừ." Triệu Phưởng gật đầu: "Ba cô ta là cấp dưới của ba anh. Cô ta đặc biệt đáng ghét, khi còn bé luôn tìm ba anh mách lẻo."

Mạc Hàm cắn đũa, gật đầu như đang suy nghĩ gì đó.

Triệu Phưởng hỏi: "Em thực sự muốn kiện cô ta sao? Nhưng mà chắc chắn là em sẽ bị xử nặng hơn cô ta đó."

Mạc Hàm gõ vào đầu hắn: "Anh có bị ngu không vậy? Tất nhiên là chỉ doạ cô ta rồi."

"... Ờ." Triệu Phưởng đảo mắt, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, thốt lên: "Nhưng mà muốn kiện cũng được, anh sẽ tìm luật sư giỏi nhất cho em, chúng ta không sợ cô ta!"

Mạc Hàm cũng không muốn bất chấp nguy hiểm, lắc đầu nói: "Không cần, giàn xếp ổn thoả là tốt nhất."

***

Sang năm học mới, hội sinh viên lại bắt đầu tuyển thành viên.

Vì để bù đắp điểm số đã mất, Mạc Hàm đành nhắm mắt ghi danh cùng với Liêu Quyên.

Muốn gia nhập hội sinh viên thực ra cũng không phải là chuyện gì khó, thế nhưng với mấy sinh viên có thành tích trung bình như các cô, lại không có cửa sau mà nói thì chỉ có thể dựa vào vận khí thôi.

Mạc Hàm và Liêu Quyên thầm bàn bạc một phen, ưu điểm lớn nhất của cô là ngoại hình, có lẽ ban đối ngoại sẽ chú trọng cái điều kiện này, biết đâu cô có thể đầu cơ trục lợi.

Kế hoạch này đúng là phù hợp với tâm ý của Mạc Hàm, cô muốn tránh mặt Chu Viễn An và Lâm Đoá Nhi, vì thế miễn là không bị phân đến ban học tập là được.

Hôm tham gia phỏng vấn, Mạc Hàm còn cảm thấy căng thẳng hơn nhiều khi biểu diễn trên sân khấu.

Lúc xếp hàng chờ đợi, lòng bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi, xoa tay liên tục, cuối cùng lại vô tình làm mờ hết đống phao đã chép trong lòng bàn tay.

Cửa phòng họp mở ra, người vừa được phỏng vấn đi nhanh ra ngoài ra, vừa đi vừa vỗ ngực đầy lo lắng.

Ngay sau đó, bí thư trưởng gọi tên Mạc Hàm, Mạc Hàm đáp lời, chỉnh lại vạt áo rồi bước vào.

Những người ngồi trong phòng phỏng vấn theo thứ tự là chủ tịch, phó chủ tịch, bí thư trưởng, còn có cả trưởng ban của các ban. Học kỳ này Chu Viễn An thuận buồm xuôi gió bước lên vị trí chủ tịch, vì thế giờ phút này đang ngồi ở bên cạnh bí thư trưởng.

Anh đã sớm nhìn qua danh sách phỏng vấn ngày hôm nay, lúc nhìn thấy tên Mạc Hàm còn cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, bây giờ khi cô mặc một thân váy áo nghiêm chỉnh đứng trước mặt thì anh mới dám tin là sự thật.

Trên mặt không biểu lộ ra bất kỳ thay đổi nào, Chu Viễn An giơ tay chống cằm, quan sát một lượt từ đầu đến chân Mạc Hàm.

Trước tiên Mạc Hàm hơi hắng giọng, giới thiệu bản thân: "Chào buổi chiều, tôi tên là Mạc Hàm, là sinh viên năm thứ hai khoa thiết kế hình ảnh nhân vật, tôi muốn xin gia nhập vào ban đối ngoại..."

Phần trình bày này được cô down từ trên mạng về, Liêu Quyên nói là được kết hợp từ mười lăm bài diễn thuyết khác nhau, bảo đảm sẽ vô cùng chặt chẽ, cô chỉ cần đọc theo là được.

Sau khi giới thiệu xong, đến lượt giám khảo ra câu hỏi, đều là những vấn đề không quá khó, cô đều có thể trả lời được.

Năm nay hội sinh viên ra một chính sách mới rất khắt khe, những người mới phải trải qua hai vòng phỏng vấn mới được vào danh sách cuối cùng.

Sau khi kết thúc cuộc phỏng vấn thứ nhất, rất nhanh sau đó Mạc Hàm nhận được tờ giấy ghi lời nhận xét của giám khảo.

Phó chủ tịch tiếc chữ như vàng: "Không tệ, cố gắng lên."

Bí thư trưởng thì tương đối khách khí: "Dáng vẻ rất tốt, trình bày lưu loát, nhưng nội dung hơi khô khan, vòng sau hãy không ngừng cố gắng."

Cô tiếp tục đọc, lúc lật đến tờ giấy ghi lời nhận xét của Chu Viễn An, nhất thời vẻ mặt trở nên vô cùng sinh động.

"Khôn khéo nghe lời, biết thấu hiểu lòng người."

Này cũng chưa phải là quá đáng nhất, thế nhưng lại chốt lại một câu: "Váy quá ngắn, chú ý phải đến đầu gối."

Mạc Hàm nắm chặt tờ nhận xét, nghiến răng nghiến lợi nhưng không thể làm gì.

Cái này có được tính là lạm dụng chức quyền hay không?

Đây rõ ràng là đang lạm dụng chức quyền để trả thù cô mà!

Hết chương 60.

61. Chương 61: Chu Viễn An Đặt Túi Rác Xuống, Ôm Cô Vào Trong Ngực, Cúi Đầu Hung Hăng Hôn Vào Môi Cô

Biên tập: B3

Cuối tuần này Lý Việt Hải sẽ lên máy bay rời khỏi Đồng Quan, không biết bao lâu nữa mới được gặp lại, Mạc Hàm nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng vẫn quyết định tiễn hắn một đoạn đường.

Lúc ra khỏi nhà, cô phát hiện thấy bên ngoài cửa bị kẻ xấu hắt cả thùng sơn, văng đầy lên vách tường.

Hiển nhiên người gây chuyện vẫn còn chưa đi xa, sơn vẫn còn chưa khô, đang từng giọt từng giọt chảy xuống.

Chuyện kia vẫn còn ảnh hưởng ít nhiều đến Mạc Hàm, thậm chí ở khu này còn có nhiều người vô cùng căm ghét cô. Hiện tượng hắt sơn này bắt đầu xuất hiện từ tuần trước, càng ngày càng trở nên quá quắt hơn.

Trong hành lang không có camera giám sát, Mạc Hàm căn bản không thể tìm được thủ phạm, nên chỉ có thể bấm bụng im lặng.

Cô lạc quan tự an ủi mình, dù sao thì mỗi lần kẻ đó hắt một màu sơn, không chừng sau này có thể biến thành một tác phẩm hội hoạ cũng nên.

Mạc Hàm cẩn thận đóng cửa lại để tránh những vết sơn kia rồi đi xuống lầu.

Sân bay Đồng Quan rất nhỏ, Lý Việt Hải bay chuyến mười hai rưỡi, đang xếp hàng lấy vé, Mạc Hàm xuống xe taxi thì vừa lúc đuổi kịp.

Lúc Lý Việt Hải làm thủ tục ký gửi hành lý xong, xoay người một cái thì thấy Mạc Hàm đứng bên cạnh hắn, miệng nở nụ cười.

Thời gian vẫn còn sớm, hai người đi đến quán Mc Donalds gọi phần ăn rồi ngồi xuống nói chuyện.

Lý Việt Hải rầu rĩ cắn ống hút, mãi một lúc lâu sau mới mở miệng: "Ngày hôm đó… Là anh quá xúc động…"

Mạc Hàm chợt hiểu là hắn đang nói đến chuyện ở quán lẩu, thờ ơ phất tay: "Không sao đâu, tên Chu Viễn An kia quả thực rất phiền."

Lý Việt Hải nhìn cô, không biết cô đang nói thật hay nói dối.

Hắn lại uống thêm mấy ngụm nước, nói tiếp: "Lần này anh đi, khi nào công thành danh toại mới trở lại, cũng không biết là phải mất mấy năm."

Hắn cười khổ: "Trước kia luôn có cảm giác sau này mình sẽ có thể vác kiếm đi tung hoành trời biển, làm chuyện đại sự, không hiểu sao hiện giờ lại trở thành kẻ phải đi lưu lạc thế này."

Mạc Hàm nói phóng khoáng: "Anh vẫn còn trẻ, sau này đâu biết thế nào."

Lý Việt Hải cười cười: "Cũng đúng."

Tán gẫu một hồi, đột nhiên Lý Việt Hải hỏi: "Trước kia em thích anh đúng không?"

Mạc Hàm sững sờ, không hiểu tại sao đột nhiên hắn lại lật chuyện cũ lên, sảng khoái gật đầu, sau đó hỏi: "Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?"

Lý Việt Hải cười thoả mãn, phân tích: "Trước kia có đánh chết em cũng không thừa nhận là bởi vì thích, bây giờ thẳng thắn như vậy là vì không thích nữa."

Hắn nói không sai, Mạc Hàm tiếp tục gật đầu.

Lý Việt Hải thở dài, nói: "Trước kia đầu óc anh toàn cơ bắp, đã nói ra rất nhiều lời khiến em thương tâm, chính mình còn không nhận ra điều đó, anh phải xin lỗi em thật nhiều."

"Mau nuốt trở vào đi." Mạc Hàm dùng sức xoa xoa cánh tay đang nổi da gà: "Đại lão gia đừng nói những thứ buồn nôn thế này."

Lần này Lý Việt Hải thực sự cười ra thành tiếng, nâng coca lên cụng ly với cô: "Tiếc là chỗ này không có rượu."

Mạc Hàm nói: "Chờ anh quay trở lại sẽ uống."

"Được, một lời đã định."

Một tiếng sau, Lý Việt Hải lên máy bay.

Cho đến trước khi máy bay cất cánh, hắn vẫn ôm một cái hộp vuông trong ngực, là món quà tạm biệt Mạc Hàm vừa tặng cho hắn, đặc biệt dặn dò hắn sau khi lên máy bay mới được mở ra.

Tiếp viên hàng không bắt đầu đi kiểm tra dây an toàn, Lý Việt Hải cảm thấy thời điểm phù hợp, cuối cùng mở cái hộp ra.

Xuất hiện trước mắt hắn chính là một đôi giày cao gót, là mốt thịnh hành từ mấy năm trước.

Chủ nhân của đôi giày này chính là mẹ hắn.

Lý Việt Hải nhất thời sửng sốt, bao nhiêu kỷ niệm lộn xộn ùa về.

Nhớ tới cảnh mẹ giận dữ mắng mỏ hắn, mắng hắn tại sao không tập trung vào học hành mà cứ suốt ngày đi trộm giày cao gót của bà làm cái gì, lại nhớ tới lần đầu tiên Mạc Hàm xiêu xiêu vẹo vẹo đi đôi giày này, cô đi không vững nên luôn phải vịn vào hắn.

Thời gian trôi qua, mọi thứ thay đổi, người và vật đều không còn. Trăm mối cảm xúc ngổn ngang đồng thời xuất hiện trong lòng hắn, giống như đứa bé ôm chiếc hộp trong tay vừa khóc vừa cười, bả vai lay động.

***

Sau khi tiễn Lý Việt Hải đi là đến giờ cơm trưa, đồ ăn ở sân bay đắt gấp mấy lần bên ngoài nên Mạc Hàm quyết định về nhà ăn mỳ tôm.

Lúc cô thở hổn hển leo lên cầu thang thì nhìn thấy Chu Viễn An đang ngồi ở trước cửa nhà mình, sơn trên cửa đã bị phơi khô, làm nền phía sau anh.

Mạc Hàm hơi ngạc nhiên, hỏi: "Cậu tới làm gì?"

Chu Viễn An nói: "Tìm em."

"Có chuyện gì?"

"Đi vào nhà rồi nói."

Mạc Hàm hơi do dự, lại nghĩ đến chuyện muốn được vào vòng phỏng vấn thứ hai nên cuối cùng vẫn phải khách khí với Chu Viễn An.

Cô móc chìa khoá ra mở cửa, cho anh đi vào.

Chu Viễn An đi theo sau lưng, khi nhìn vào trong thì vô thức nhíu mày.

Trong phòng quả thực quá bừa bộn, quần áo ném loạn xạ trên ghế salon, thùng rác đầy tràn, không biết bao lâu rồi chưa đổ, khó có thể tưởng tượng được đây là nhà của một cô gái xinh đẹp.

Mạc Hàm thì vẫn ung dung, tuỳ ý ngồi xuống ghế salon, bày ra tư thế mời: "Nói đi, chuyện gì?"

Sau đó Chu Viễn An cũng ngồi xuống đầu còn lại của ghế salon, dáng vẻ hơi co quắp.

Bọn họ đều ăn ý không đề cập cũng không hỏi tới vết sơn ngoài cửa, nhưng lại có liên quan đến việc Chu Viễn An đến đây ngày hôm nay.

Anh sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu một lượt rồi mới mở miệng: "Mạc Hàm… Em có nghĩ đến việc kiện lên toà án không?"

Mạc Hàm sững sờ: "Kiện cái gì ra toà?"

"Chuyện Từ Đào, Lâm Đoá Nhi."

Mạc Hàm không lên tiếng, Chu Viễn An nói tiếp: "Hôm qua anh đã đến văn phòng luật hỏi giúp em, luật sư đã biết tình huống đại khái, cũng đồng ý tiếp nhận vụ án này, nhưng phải cần em đến ký hợp đồng trực tiếp. Nếu như em thực sự có nguyện vọng này thì ngay từ bây giờ chúng ta có thể bắt đầu thu thập chứng cứ..."

Mạc Hàm chợt ngồi bật dậy, lạnh mắt cắt đứt lời anh: "Tại sao cậu phải làm chuyện dư thừa như thế này?"

Chu Viễn An mím chặt môi.

Mạc Hàm nói: "Tôi không nghĩ chuyện kiện ra toà, mời cậu trở về đi."

Chu Viễn An khó hiểu: "Tại sao?"

"Không tại sao hết."

"Em không muốn chứng minh sự trong sạch của mình sao?"

"Trong sạch?" Mạc Hàm nhướn mày: "Cậu còn chê tôi chưa đủ mất mặt đúng không? Có phải cậu muốn người của cả cái đất nước này xúm vào nhìn tôi trần truồng thì mới cam lòng?"

"Mạc Hàm, ý của anh không phải vậy. Vẫn luôn có những người biết phân biệt đúng sai, bọn họ đang chờ em lên tiếng."

Mạc Hàm lắc đầu: "Không, Chu Viễn An, cậu suy nghĩ quá ngây thơ rồi, chẳng có ai quan tâm chân tướng sự thật ra sao, bọn họ chỉ muốn xem kịch hay mà thôi!"

Mạc Hàm không muốn tiếp tục nói chuyện với anh về cái đề tài này, đứng lên chuẩn bị về phòng.

Chu Viễn An liền đuổi theo, túm lấy tay cô, cuống quýt nói: "Mạc Hàm, em suy nghĩ kỹ thêm một chút."

Mạc Hàm dùng sức hất mạnh ra, quay đầu lại quắc mắt nhìn anh: "Lại nói đến, nếu không phải do chính cậu sao chép video đó, làm sao Lâm Đoá Nhi có thể nắm được đuôi của tôi? Có phải tôi nên kiện thêm cậu một thể không?"

Mạc Hàm cố ý doạ anh, nhưng Chu Viễn An cũng không vì vậy mà chùn bước: "Anh biết anh có sai, cho nên anh đang muốn đền bù, em có thể tin anh thêm một lần nữa không?"

"Tin cậu sao? Được thôi, vậy cậu có chắc chắn rằng tôi sẽ thắng kiện không?" Mạc Hàm cười lạnh một tiếng: "Những người ngoài kia rất nhanh sẽ quên chuyện này, quên tôi, vậy mà lúc này cậu còn cố ý muốn đẩy tôi lên trước đầu sóng ngọn gió, liệu sau khi thua kiện cậu có đứng ra gánh chịu những tiếng mắng chửi kia thay tôi hay không?"

Chu Viễn An khẽ thở dài: "Mạc Hàm, anh hiểu em đang bị áp lực rất lớn, nhưng tại sao em không thử nghĩ xem nếu như thắng kiện thì em sẽ đạt được cái gì? Anh không muốn chuyện này trở thành vết nhơ trong đời em, sau này khi về già nghĩ lại sẽ cảm thấy hối tiếc."

"Tôi không quan tâm tôi có thể đạt được cái gì, tôi chỉ quan tâm tôi sẽ còn phải mất đi cái gì." Mạc Hàm chỉ vào anh, càng lúc càng nóng nảy: "Chu Viễn An tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có ở chỗ này giả nhân giả nghĩa, tôi không cần cậu phải đến đây dạy đạo lý cho tôi."

Tính xấu của cô lại nổi lên, Chu Viễn An vô cùng bất đắc dĩ: "Từ khi nào em lại trở nên tiêu cực như vậy?"

Mạc Hàm dứt khoát dừng lại: "Tiêu cực hay không là chuyện của tôi, không liên quan gì đến cậu hết. Tôi đã nói từ đầu rồi, chia tay thì đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa, nếu như cậu còn dám mang chuyện của tôi đi tìm luật sư để tư vấn thì ngay cả bạn bè cũng đừng làm nữa!"

Chu Viễn An mở miệng như muốn nói gì nữa, Mạc Hàm chỉ thẳng tay ra ngoài cửa, hạ lệnh đuổi khách: "Cậu đi đi, không tiễn."

"Mạc Hàm."

Mạc Hàm quát to: "Đi ngay!"

Chu Viễn An đứng im tại chỗ, nhìn cô lẳng lặng không nói gì.

Một lúc lâu sau, anh thong thả xoay người, bước từng bước ra ngoài.

Mạc Hàm gắt gao trừng mắt với bóng lưng anh, mãi cho đến khi anh ra đến cửa mới bỏ qua.

Nhưng ngay vào lúc này lại xảy ra chuyện mà cô không tài nào tưởng tượng nổi.

Chu Viễn An đột nhiên mở tủ giày của cô, hai tay mỗi tay xách hai đôi giày cao gót của cô quay trở lại.

Mạc Hàm vẫn còn đang sững sờ, Chu Viễn An đã nhanh chân bước qua cô, đi thẳng ra phía ban công.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cũng chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Tựa như một cơn gió lướt qua, lúc này Mạc Hàm mới kịp phản ứng chuyện anh muốn làm, xoay người sợ hãi kêu to: "Chu Viễn An! Anh đứng lại!"

Nhưng đã quá muộn, Chu Viễn An đã ra đến ngoài ban công, giơ tay lên ném mạnh hai đôi giày cao gót kia ra xa.

Ngay sau đó tay còn lại cũng vung lên, không chút do dự ném luôn hai đôi còn lại.

Mấy chiếc giày cao gót bị ném lên cao vút, sau đó biến mất trong tầm mắt của cô. Mạc Hàm lao ra nhìn nhưng không chụp kịp.

Toàn bộ mấy chiếc giày kia đều rơi vào hồ nước và bụi cỏ, còn có mấy chiếc rơi dưới lầu, bị con chó lang thang ngậm đi.

Mạc Hàm trợn mắt há hốc mồm, thực sự không thể tin được Chu Viễn An sẽ làm ra chuyện động trời như thế.

Đây chính là mấy đôi giày quý giá nhất của cô, giá đều không rẻ chút nào, bình thường cô còn không dám đi.

Vậy mà anh cứ thế vung tay một cái ném sạch?!

Tại sao anh dám?!

Hành động này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, tâm trạng Mạc Hàm gần như sụp đổ, phẫn nộ gào thét.

"Chu Viễn An anh là tên khốn kiếp!" Kèm theo là một tiếng rú chói tai, cô xông về phía Chu Viễn An, đấm vào bụng anh một quyền thật mạnh: "Tôi liều mạng với anh!"

Chu Viễn An đứng im tại chỗ, cứ như đang chờ sẵn cô để cùng hương tiêu ngọc vẫn.

Mạc Hàm húc mạnh đầu vào cằm anh, làm anh ngã bổ nhào xuống đất.

Lửa giận thiêu sạch tất cả lí trí của Mạc Hàm, khuôn mặt dữ tợn của cô xé toang cái mặt nạ bình thản bấy lâu, dùng tất cả sức lực của mình nện từng quả đấm vào người Chu Viễn An: "Đồ khốn kiếp này! Hèn hạ! Vô sỉ! Anh xem anh đã làm những gì hả?!"

"Coi thường tôi phải không?! Trả thù tôi như vậy! Tôi căm hận anh!"

"Anh mau trả giày cao gót cho tôi! Giày của tôi! A ——!"

"Anh là đồ xấu xa, tôi đánh chết anh cũng không nguôi giận, a ——!"

Chu Viễn An không tránh né cũng không đánh lại, để mặc cô phát tiết.

Mạc Hàm giận đến mặt đỏ tía tai, nhằm thẳng vào những vị trí quan trọng mà đánh.

"Anh nói mau! Rốt cuộc thì anh muốn làm gì! Cái đồ khốn kiếp thối tha nhà anh!"

"Tôi đánh chết anh đánh chết anh đánh chết anh! A ——! Tức chết tôi!"

Vợ chồng gây gổ cũng nên đóng cửa lại, ban ngày ban mặt đừng để hàng xóm nhìn thấy rồi cười nhạo.

Chu Viễn An ôm lấy Mạc Hàm, mặc kệ sự phản kháng của cô, gắt gao ôm chặt cô vào lòng.

Anh luôn đợi cái ngày này, đợi đến khi cô bùng nổ, khiến giới hạn kìm nén của cô vỡ tan tành, vì chỉ khi cô phát điên thì anh mới có thể đối phó.

Cửa đã đóng lại, ánh sáng không chiếu được vào căn phòng nhỏ oi bức.

Bên ngoài, hoàng hôn ngả về tây, ánh nắng chiều phủ đầy lên những dấu vết trên vách tường. Mạc Hàm ngồi trên người Chu Viễn An, vẫn tiếp tục đấm đá thô bạo.

"Tại sao anh lại phiền phức như vậy! Suốt ngày đến trêu chọc tôi! Đến cùng thì anh muốn cái gì!"

Oán hận và phẫn nộ của cô trào đến quá mau, quá mãnh liệt, bịt kín hai mắt, nuốt chửng hết thảy tình cảm.

Vì thế cô không nhìn thấy sống mũi sưng tím của anh, không nhìn thấy vết máu trên khoé miệng, cũng không nhìn thấy được giọt lệ trong mắt anh.

Là anh kích thích biến cô thành như vậy, Chu Viễn An không oán không hối hận, cô có thể đánh anh mắng anh, nhưng miễn là cô không đẩy anh ra.

Mạc Hàm thở hồng hộc, khớp xương cả mười ngón tay của cô đều đã sưng đỏ, nhưng vẫn không muốn dừng lại.

Cô cúi người, cắn mạnh lên cổ Chu Viễn An, cũng là nơi yếu ớt nhất trên cơ thể con người.

Chu Viễn An rên lên một tiếng, cau mày.

Răng nanh nhọn hoắt của Mạc Hàm cắn trầy da sứt thịt, mùi máu tươi dần tràn ngập cổ họng.

Anh đau đến nghẹt thở, hai tay bắt đầu thò vào thăm dò trong quần áo của cô, mò mẫm sờ loạn, cuối cùng cởi được móc áo lót của cô ra.

Mạc Hàm hất tay anh, dây áo lót liền bắn mạnh vào lưng, cô bị đau rát kêu lên một tiếng, cả người như bị xát ớt.

Mạc Hàm không cam lòng chịu thua, vung một quyền giáng vào hạ bộ của Chu Viễn An.

"A.!!" Lần này anh hoàn toàn không chịu nổi, co rúm người lại thành một đoàn, mồ hôi lạnh vã ra như tắm.

Nhìn dáng vẻ thống khổ của anh, Mạc Hàm dùng sức thở hổn hển, rốt cuộc dừng tay.

Cô thu hồi tầm mắt, lưng dán vào vách tường chậm rãi ngồi trượt xuống, lệ khí trong mắt dần biến mất, suy sụp ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào khoảng không vô định.

Chu Viễn An ngã xuống đất nằm im không động đậy, khắp người đều là vết thương do cô gây ra, nặng nhất chính là một cú vừa rồi.

Đến tận bây giờ anh vẫn không ngồi dậy được, thế mới biết thực sự hạ thủ quá ác…

Người đau là anh, thế nhưng Mạc Hàm lại ôm mặt khóc nấc lên, nước mắt chảy ướt cả mái tóc.

"Rốt cuộc thì anh muốn thế nào, bỏ qua cho tôi có được hay không?"

"Tôi luôn cho là tôi rất ổn, anh biết tôi đang giả vờ nhưng tại sao anh phải vạch trần tôi? Tôi đã quá thảm hại rồi, anh còn muốn ép tôi đến mức nào nữa?"

Phụ nữ vẫn luôn vui buồn thất thường như vậy, Chu Viễn An mím môi nhìn cô.

Hiện tại anh không tự lo được thân mình, nhưng vẫn cố gắng lê từng chút từng chút một đến bên cạnh người cô.

Sau đó gắng gượng ngồi dậy ôm cô vào lòng, nghiêng người hôn lên những giọt nước mắt đang chảy xuống.

Hai mắt Mạc Hàm đẫm lệ: "Anh đừng có động vào tôi, tránh ra."

Cô đẩy một cái, Chu Viễn An vẫn không nhúc nhích.

Mạc Hàm lớn tiếng: “Tôi bảo anh tránh ra!”

“Anh không đi.” Chu Viễn An ôm cô thật chặt, vùi đầu vào cần cổ của cô.

Mạc Hàm dùng sức đẩy: “Anh làm gì đó!”

Chu Viễn An cả gan nắm lấy hai tay cô: “Anh không đi.”

“Anh tránh ra, tôi ghét anh.”

Hơi thở Chu Viễn An trầm thấp, vương vấn bên tai cô: “Anh yêu em.”

“Anh không yêu tôi, anh lừa tôi.”

“Ai nói vậy?”

“Anh vẫn luôn lừa tôi.”

Mạc Hàm thút tha thút thít lau nước mắt, thấm ướt ống tay áo của Chu Viễn An, một lúc lâu sau cô mới bắt đầu nói dông dài: “Anh có biết mấy đôi giày kia của tôi đắt thế nào không? Bằng mấy tháng tiền lương của tôi đó, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy, tôi ghét anh vô cùng.”

Chu Viễn An nói: “Giày mất vẫn có thể mua lại, em đánh cũng đánh, mắng cũng mắng rồi, chẳng lẽ anh còn không quan trọng bằng mấy đôi giày sao?”

“Dĩ nhiên là anh quan trọng hơn giày, cái này còn phải hỏi ư? Rõ ràng là anh biết nên anh mới cố ý làm vậy.” Mạc Hàm vừa ấm ức vừa khóc, mệt đến không thở nổi, lời nói líu ríu: “Thế mà anh lại còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa, ném giày của tôi đi rồi lại hỏi tôi xem ai quan trọng hơn, sao lại có thể khinh người ta như vậy? Tôi nói cho anh biết, anh mà không trả giày lại cho tôi thì tôi có biến thành quỷ cũng sẽ không buông tha anh.”

Chu Viễn An đáp: “Anh sẽ, anh sẽ.”

Cả khuôn mặt Mạc Hàm đều lấm lem nước mắt, so với Lâm muội muội còn uỷ khuất khổ sở hơn nhiều: “Vậy mà ngày xưa tôi còn ngu ngốc coi anh là cảng tránh gió của mình, xí, thật là buồn nôn, rõ ràng anh là một cái nhà rách, lại còn mưa dột cả đêm!”

“Tôi đúng là mắt chó đui mù mới đi thích anh, tại sao tôi lại ở chung một chỗ với loại người như anh chứ, chỉ làm tôi đoản thọ.”

Chu Viễn An không ngừng hôn cô: “Nói linh tinh cái gì đó, không bao giờ.”

Mạc Hàm chống hai tay lên ngực anh, lại đánh lại đấm: “Đừng có quấn lấy tôi nữa, nhé? Coi như là tôi van xin anh, giày vò nhau như vậy sẽ mang lại kết quả gì? Anh nói xem rốt cuộc anh thích tôi ở điểm nào? Để tôi thay đổi có được không?”

Mặc kệ cô nói gì làm gì, Chu Viễn An vẫn bất chấp ôm chặt lấy cô không chịu buông.

Mạc Hàm vừa đánh vừa chửi nên thể lực tiêu hao quá nhanh, cả người toàn mồ hôi. Lúc này cô đờ đẫn ngồi trong lòng Chu Viễn An, mệt mỏi đến mức không còn muốn cử động nữa.

Chu Viễn An vẫn một mực duy trì tư thế ôm lấy cô như cũ, yên lặng không nói một lời.

Sau đó anh muốn hôn miệng cô, cô cũng lười không buồn phản kháng, tuỳ tiện há miệng để cho đầu lưỡi của anh tiến vào.

Gò má Chu Viễn An ướt át, nụ hôn này rất trực tiếp, mang theo vị mặn như mùi vị của gió biển.

Cô chẳng có ham muốn gì nhưng lại bị tình cảm của anh lấp đầy toàn thân.

Chu Viễn An hôn rất sâu, Mạc Hàm cho rằng anh sẽ nhân cơ hội cưỡng gian, nhưng hoá ra anh vẫn còn có chút lương tâm, không thừa dịp người khác gặp chuyện mà tranh thủ. (Bê: Thực ra lúc nãy bả đá cho một cú thế thì giờ làm ăn gì =))))))

Không biết qua bao lâu, cả hai đều mệt mỏi kiệt sức, mơ màng buồn ngủ, liền cứ dựa vào nhau như vậy, chui trong cái xó xỉnh u ám mà gà gật.

Trong cái không gian nhỏ bé không ai biết đến này, dường như thời gian và năm tháng đang rời khỏi bọn họ, tất cả ký ức đều phai nhạt.

Vòi nước trong nhà vệ sinh vặn không chặt, ý thức cuối cùng của Mạc Hàm đó là nghe thấy từng giọt nước rỉ ra khỏi vòi nước, tí tách tí tách rơi, như vọng lại từ nơi xa xôi, nhưng lại rõ ràng như vậy.

Ở cái nơi ngột ngạt với tiếng âm thanh đều đều theo quy luật, suy nghĩ của cô dần dần trống rỗng, rồi bất tri bất giác khép mắt lại.

***

Khi Mạc Hàm tỉnh lại một lần nữa thì thấy người đã nằm ở trên giường, bụng đang đắp một chiếc chăn mỏng.

Giống như vừa trải qua một giấc mộng, cô ngơ ngác nhìn xung quanh, người bên cạnh đã sớm không thấy đâu, trong phòng cũng không còn bất kỳ dấu vết đánh nhau nào.

Ánh sáng tràn ngập căn phòng, Mạc Hàm mơ hồ ngửi thấy mùi thơm đậm đà của thức ăn lan toả trong không khí, lúc này mới cảm thấy đói bụng.

Chốc lát sau, một bóng người đi đến, vóc dáng cao gần như chạm cả vào khung cửa.

Chu Viễn An đưa bát mỳ đến trước mặt cô: "Ăn một chút đi."

Mạc Hàm nhìn thoáng qua, trong bát mỳ có cho thêm rau cải và hai quả trứng chiên, nước dùng vàng óng ánh.

Cô hờn dỗi, quay đầu sang một bên: "Không ăn."

"Em không đói bụng sao?"

"Không đói."

Chu Viễn An nói: "Không đói bụng cũng ăn một chút."

"Không ăn."

Chu Viễn An suy nghĩ một chút: "Ăn thì sẽ đền em giày."

"Không ăn."

"Ném bốn đôi đền tám đôi."

"..."

Mạc Hàm ngẩng đầu lên nhìn anh, mãi sau mới hừ một tiếng, đưa tay nhận lấy đôi đũa.

Hai tay cô bưng bát mỳ, càng ăn càng cảm thấy ngon miệng, dần dần thiếu chút nữa là vùi cả mặt vào.

Sau khi ăn xong, Chu Viễn An đi rửa bát, Mạc Hàm bực bội ngồi trong phòng không muốn ra.

Đầu óc cô vẫn đang hỗn loạn, không hiểu đến tột cùng tại sao tình hình lại phát triển thành như vậy. Mắng chửi rồi mắng chửi sao lại biến thành ôm nhau? Đánh rồi lại đánh sao lại biến thành hôn nhau?

Mạc Hàm ảo não trong lòng, tóm lại không phải do cô có vấn đề thì chính là do Chu Viễn An đã giở trò quỷ, sớm biết thế thì ngay từ đầu đã không nên cho anh vào.

Cô không vui đi ra khỏi phòng, vốn dĩ là muốn ra tìm điện thoại di động của mình, nhưng lại thấy Chu Viễn An xách hai túi rác lớn đứng trong phòng khách, ghế salon và sàn nhà đã được anh quét dọn sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp.

Anh nói: "Anh xuống lầu vứt rác, em có để cửa cho anh không?"

Mạc Hàm hung dữ: "Để cái rắm, không cho quay lại."

Anh cũng không ngạc nhiên, gật đầu: "Ừm, anh cũng biết vậy."

Nhưng rác thì nhất định phải vứt, nếu như để lại thì sẽ bốc mùi, Chu Viễn An đành nói: "Vậy anh về trước đây."

Mạc Hàm không kiên nhẫn đẩy anh ra cửa: "Đi nhanh đi nhanh."

Chu Viễn An vẫn cố nói tiếp, liên tục quay đầu lại: "Ngày mai anh sẽ đến thăm em."

Mạc Hàm mắng: "Ai đến là chó!"

"Anh sẽ đến."

"Anh là chó!"

Chu Viễn An đặt túi rác xuống, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hung hăng hôn vào môi cô.

Đùa bỡn vô lại thì anh lợi hại hơn cô nhiều.

Mạc Hàm thẹn quá hoá giận đẩy anh ra, ném đến cửa: "Cút!"

62. Chương 62: "vậy Là Không Phải Anh Đang Đơn Phương Rồi."

Biên tập: B3

Mạc Hàm đã được gia nhập ban đối ngoại của hội sinh viên đúng như mong muốn, năm học mới vừa bắt đầu nên có nhiều công việc bận rộn, vì để được cộng thêm điểm học phần mà cô đã dùng hết khả năng để thể hiện mình, bất kể chuyện gì cũng đều xung phong làm.

Hội sinh viên thường xuyên có rất nhiều cuộc họp lớn nhỏ, nhưng mà Mạc Hàm chỉ là một thành viên cấp thấp, bình thường chỉ được tham dự những cuộc họp nội bộ của ban, nên không lo đụng phải hai đại oan gia Chu Viễn An và Lâm Đoá Nhi.

Chu Viễn An vẫn thường xuyên hẹn gặp Mạc Hàm, ban đầu Mạc Hàm không phản ứng lại, nhưng sau đó anh nói muốn đền giày cao gót cho cô, lúc này cô mới đồng ý.

Người này quả thực quá giảo hoạt, nói là trong một lần không có được nhiều tiền như vậy, nên đã bảo với cô là sẽ chia ra để trả, mỗi tuần mang cho cô hai đôi.

Vì thế cuối tuần nào Mạc Hàm cũng phải bớt chút thời gian cùng ăn cơm với anh, Chu Viễn An còn cố ý câu giờ, trước khi ăn cơm đưa một đôi, sau khi ăn xong mới đưa đôi còn lại, lúc nào cũng rề rà đến tận bữa trà chiều mới bằng lòng cho cô đi.

Mặt anh càng ngày càng dày, càng ngày càng không biết xấu hổ, mỗi lần Mạc Hàm kiếm cớ nói muốn kết thúc nhanh để về nhà nghỉ trưa, anh luôn thủng thẳng đáp: "Ở bên anh chính là đang nghỉ trưa."

Mạc Hàm thật muốn một búa đập chết anh.

Cô càng cố gắng nén giận thì anh càng bình tĩnh, cười nói tự nhiên, cố ý khiến cho cô tức nghẹn.

Thật vất vả chịu đựng tròn một tháng, sau khi nhận đủ tám đôi giày cao gót, rốt cuộc Mạc Hàm không cần bị Chu Viễn An nắm đằng chuôi để ép gặp mặt nữa.

***

Tháng mười vừa đến, Hoa Kỳ X bắt đầu bước vào kỳ nghỉ quốc khánh dài hạn.

Ngay từ năm thứ nhất Mạc Hàm và mấy cô bạn chung phòng ký túc đã lên kế hoạch cùng đi du lịch với nhau, nhưng do bận học nên chưa thực hiện được. Lần này ngay cả kinh phí các cô cũng đã chuẩn bị xong, định là trước tiên sẽ đến Phu Châu chơi hai ngày, sau đó dọc theo thành phố đi hết một vòng Hoa Nam.

Thời gian trước Mạc Hàm bận rộn tối tăm mặt mày không được nghỉ ngơi, nhân cơ hội này cũng muốn thả lỏng một chút, lần trước đến Phu Châu không được ngắm mặt trời mọc, lần này quay lại coi như để bù đắp.

Trong lúc vô tình Mạc Hàm đã tiết lộ lộ trình kỳ nghỉ của mình với Đại K, một đám mấy tên thanh niên chưa từng được tới biển, nhất định ầm ĩ đòi đi cùng, bắt Mạc Hàm phải hỗ trợ thu xếp lập thành đoàn để cùng đi.

Mạc Hàm đành phải bất đắc dĩ hỏi qua ý kiến của mấy người bạn cùng phòng, mấy nữ sinh đều là hoa chưa có chủ, đều rất thoải mái vì thế sảng khoái đồng ý.

Việc này liền cứ như vậy mà quyết định, ngoại trừ Mạc Hàm thì mấy người còn lại vừa đủ ba nam ba nữ, có đôi có cặp, mỗi cô gái có một phu khuân vác riêng.

Mặt còn chưa được thấy nhưng bọn họ đã lập một group chat trên mạng, mỗi ngày sau khi tan học đều cùng vào thảo luận sôi nổi, khí thế ngất trời, điện thoại rung liên tục, gần như sắp thực sự thành đôi đến nơi.

***

Ngày lên đường hôm đó, thời tiết không tốt chút nào, sau giờ ngọ trời lại bắt đầu đổ mưa.

Sau khi tan học, Mạc Hàm và mấy người bạn cùng phòng trực tiếp đi thẳng ra nhà ga, thời gian tương đối gấp gáp, vừa xuống xe buýt các cô đã phải cắm đầu chạy thật nhanh, vọt đến cửa soát vé.

Chỉ còn mười mấy phút nữa là cửa soát vé sẽ đóng thế nhưng vẫn còn một hàng người dài đang xếp hàng.

Mấy người trong ban nhạc đứng xếp hàng ở phía đuôi cất tiếng gọi các cô thật to, vô cùng hưng phấn.

Mạc Hàm đang muốn đi tới thì đột nhiên trông thấy Chu Viễn An cũng đứng chung một chỗ với mấy người kia. Chẳng hiểu sao anh lại đeo khẩu trang, cho nên lúc đầu cô mới không chú ý tới.

Cô vô thức nhíu mày, tại sao nhìn kiểu gì cũng không giống như là vô tình gặp gỡ nhỉ.

Mạc Hàm đi đến trước mặt mấy người họ, ánh mắt nhìn thẳng vào Chu Viễn An, trực tiếp hỏi: "Anh cũng đi Phu Châu?"

Chu Viễn An gật đầu: "Ừ."

Mạc Hàm hùng hổ hăm doạ: "Về nhà hay là đi theo bọn tôi?"

Chu Viễn An nói: "Vừa về nhà cũng vừa đi cùng với các em."

Mạc Hàm bất mãn vô cùng: "Là ai nói cho anh biết chuyện chúng tôi đi du lịch?"

Vấn đề này không thể nói, Chu Viễn An ấp úng không lên tiếng.

Cô quét ánh mắt sắc bén sang phía bên cạnh, ba người lập tức đứng nghiêm, sống lưng ưỡn thẳng tắp.

Vương Lâm cười nịnh nọt: "Không phải là bọn tôi đây lo cậu chỉ có một mình sẽ cô đơn sao, thế nên mới kêu Tiểu An tới bồi cậu mà."

Mạc Hàm tức giận hừ lạnh, một mình đeo ba lô đi sang một bên.

Mấy người trố mắt nhìn nhau, cuối cùng Đại K rón ra rón rén đi theo, nhỏ giọng nói: "Mạc gia đừng nóng giận nha, trước mặt nhiều người như vậy mà đuổi Tiểu An đi thì cậu ta sẽ khó xử."

Mạc Hàm biết rõ từ trước đến nay Đại K luôn bất hoà với Chu Viễn An, không bao giờ có chuyện tự nhiên hắn lại đi nói đỡ cho anh.

Cô lạnh mắt trừng hắn: "Rốt cuộc anh ta đã cho các cậu lợi ích gì?"

Ban đầu Đại K nói xin lỗi với cô, sau đó ngập ngừng nửa ngày mới chịu nói: "Tiểu An nói sau khi đến Phu Châu sẽ giới thiệu cho bọn tôi mấy cô em xinh đẹp."

Mạc Hàm hít sâu một hơi, hận không thể cốc cho hắn một phát vào đầu: "Không phải mấy hôm trước cậu còn nói với tôi là cảm thấy Liêu Quyên rất tốt sao?!"

Đại K gãi gãi đầu, cười ngây ngô: "Vẫn chưa quyết định điều gì mà, thêm em gái cũng đâu có sao."

Đức hạnh của đàn ông đều thúi như nhau, Mạc Hàm hung tợn đạp cho hắn một cước: "Đi ra chỗ khác, chướng mắt!"

Lúc đến lượt soát vé, Mạc Hàm vẫn khó chịu đứng một mình một góc, ai đến khuyên cũng không được.

Không lâu sau, đột nhiên chuông điện thoại của cô vang lên, là Triệu Phưởng gọi đến.

Mạc Hàm nhận điện thoại, đầu dây bên kia chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi ầm ĩ, Triệu Phưởng gân giọng hô to: "Mạc nữ thần! Mau giúp đỡ anh!"

Mạc Hàm nói: "Anh làm sao?"

"Anh tới đón em gái anh tan học, em ấy vừa nghe nói là tuần này em không đến chơi thì liền nổi giận không chịu về."

"Anh thử lừa em ấy xem sao?"

"Em ấy nhất định không chịu tin, bây giờ cứ ôm chặt cột cờ ở sân trường, khuyên kiểu gì cũng bất động, anh thực sự không thể giải quyết được!"

Mạc Hàm im lặng mấy giây.

Triệu Phưởng cầu xin: "Mạc nữ thần, em phải đích thân ra tay!"

Mạc Hàm cảm thấy đau hết cả đầu, xoa xoa mi tâm: "Triệu Phưởng, anh đúng là biết chọn thời gian, bây giờ em phải đi du lịch, đang xếp hàng chuẩn bị lên tàu rồi."

Bên kia luôn miệng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, không phải anh cố tình quấy rầy kỳ nghỉ của em đâu, chờ khi đưa được em gái anh về nhà thì anh sẽ ngay lập tức đặt vé máy bay cho em."

Mạc Hàm thở dài, quay đầu nhìn về phía mọi người đang soát vé, bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, bây giờ em sẽ qua."

Cúp điện thoại, Mạc Hàm đi đến trước mặt Liêu Quyên, nói qua tình hình với mấy cô ấy để mấy cô ấy đi trước, ngày mai cô sẽ đuổi theo.

Sau đó Mạc Hàm cứ như vậy đi thẳng không quay đầu lại, mấy tên con trai không rõ tình huống, rối rít sững sờ đứng tại chỗ.

Đại K vội vàng đuổi theo, hỏi: "Mạc gia cậu đi đâu vậy?"

Mạc Hàm bước thật nhanh: "Về nhà."

"Hả?" Đại K giật mình: "Cậu không đi sao?"

"Không đi nữa." Mạc Hàm nhướn mày, cố tình doạ hắn: "Ai bảo các cậu tự ý gọi Chu Viễn An tới, có anh ta thì không có tôi."

Mắt thấy sắp đi qua cửa an ninh, Đại K đành phải dừng bước, luống cuống nhìn theo bóng Mạc Hàm nghênh ngang rời đi.

Ra khỏi ga tàu hoả, Mạc Hàm bị cơn mưa giữ chân.

Người xếp hàng chờ xe taxi dài dằng dặc, Mạc Hàm không có nhiều thời gian để chờ, nhưng trạm xe buýt cách chỗ này mấy phút đi bộ, trước khi lên được xe thì người cô cũng ướt như chuột lột rồi.

Đang lúc không biết làm sao thì đột nhiên cô nghe thấy sau lưng có người gọi tên mình.

Mạc Hàm biết anh sẽ đuổi theo nên cũng không kinh ngạc.

Chu Viễn An khó khăn lách qua đám đông, dừng ở bên cạnh cô, hơi thở gấp gáp: "Mạc Hàm, em không đi nữa hả?"

Mạc Hàm lạnh lùng ừ một tiếng.

"Tại sao?"

“Không muốn đi thì không đi, cần gì lý do.” Cô có chút mất kiên nhẫn.

“Tại anh hả?”

“…”

Chu Viễn An mím môi, một lúc lâu sau mới nói: “Bây giờ em… chán ghét anh đến vậy sao?”

Mạc Hàm đút hai tay vào túi áo, không quan tâm: “Anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Chu Viễn An nhìn chằm chằm vào cô không chớp mắt.

Mấy giây sau, anh lấy vé tàu ra, xé nát ngay trước mặt cô, rồi ném vào trong thùng rác.

“Như vậy được chưa?”

Mạc Hàm quay đầu lại nhìn anh, sau đó thờ ơ thu hồi tầm mắt.

Chu Viễn An nói: “Em đi chơi đi, hưởng thụ kỳ nghỉ thật vui vẻ, anh sẽ không quấy rầy em nữa.”

“…”

“Được không?”

Mạc Hàm không tiếp lời, thấy mưa bắt đầu nhỏ dần, cô giơ hai tay lên ôm đầu cắn răng chạy vọt vào trong màn mưa.

Chạy được mấy bước thì Chu Viễn An đuổi kịp, một cái ô đen rộng lớn che lên đỉnh đầu cô.

Hai người đứng lại giữa đường, Mạc Hàm quay đầu trừng anh: “Anh làm cái gì đó?”

Chu Viễn An nói: “Anh cũng đến trạm xe buýt.”

“Không phải vừa nói là sẽ không quấy rầy tôi nữa sao?”

“Vé tàu xé mất rồi, anh không lên tàu được nữa.”

Hai người gây cản trở xe cộ qua lại, xe trên đường không ngừng bóp còi thúc giục, Mạc Hàm nhíu mày đẩy đẩy Chu Viễn An: “Đi trước đã, có gì nói sau.”

Hai người đi dưới màn mưa đến trạm xe buýt, đúng lúc đón được chuyến xe Mạc Hàm muốn ngồi.

Sau khi lên xe, Chu Viễn An vẫn theo sát cô không rời: “Chiếc xe này không chạy qua nhà em, em muốn đi đâu?”

Mạc Hàm cảm thấy phiền phức: “Sao anh còn đi theo tôi?”

“Em không mang ô, anh đưa em về đến nhà rồi đi.”

“Không cần.” Mạc Hàm hơi suy nghĩ, ngay sau đó thay đổi chủ ý: “Anh có thể đưa ô cho tôi, sau đó anh rời đi.”

“Vậy anh làm thế nào?”

“Dầm mưa chứ sao.”

“Không được.” Ngón tay Chu Viễn An chỉ vào chiếc khẩu trang trên mũi mình: “Anh đang bị cảm.”

Mạc Hàm liếc mắt, sau đó khoanh tay quay đầu sang một bên.

***

Xe buýt chở đầy người bắt đầu lên đường, từ đây đến trường của em gái Triệu Phưởng chỉ cách khoảng bảy, tám trạm xe, Mạc Hàm đã qua đó hai lần nên vẫn nhớ đường đi.

Sau khi xuống xe còn phải đi bộ thêm một đoạn, dọc đường đi Chu Viễn An chỉ im lặng che ô, Mạc Hàm cảm nhận được rõ ràng tâm tình sa sút của anh, mỗi lần liếc qua đều nhìn thấy khoé miệng anh rũ xuống, đôi mắt ẩn giấu dưới tóc mái, không thể nhìn thấy biểu tình.

Anh tự nguyện đi theo tìm khổ, cô còn có thể nói thêm cái gì.

Lúc gặp được Triệu Phưởng, quả nhiên em gái hắn vẫn giống như con gấu túi ôm chặt lấy cột cờ không chịu buông tay.

Triệu Phưởng thấy Mạc Hàm thì như nhìn thấy Bồ Tát sống, chỉ còn kém mức quỳ xuống: "Ui da Mạc nữ thần em đã tới! Mau mau đến dụ dỗ em gái anh!"

Hắn nói xong thì chú ý tới Chu Viễn An đứng sau lưng Mạc Hàm, nghi ngờ ồ lên một tiếng: "Tại sao bạn trai em cũng tới?"

Mạc Hàm không đếm xỉa gì đến câu hỏi của hắn, trực tiếp đi thẳng về phía em gái hắn.

Đây là tiểu công chúa của nhà họ Triệu, tính cách vô cùng kiêu căng ngang ngược, chỉ cần cô bé không vui thì không ai dám động chạm.

Thấy Mạc Hàm, rốt cuộc tiểu công chúa mới dịu lại, mếu máo đáng thương gọi tên cô.

Mạc Hàm cũng không hiểu tại sao mình lại có duyên với trẻ con như thế, sau khi nhẹ nhàng dỗ dành một phen, lại đồng ý hát cho cô bé nghe, cùng chơi với cô bé, lúc này Triệu công chúa mới cam tâm tình nguyện đi về nhà.

Mấy người cùng ngồi lên xe của Triệu Phưởng, Chu Viễn An ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Mạc Hàm và Triệu công chúa ngồi ở ghế sau.

Nỗi buồn của trẻ nhỏ đến nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi náo loạn một hồi thì cô bé mệt rã rời, nằm im trong lòng Mạc Hàm vài phút đã lim dim nhắm hai mắt lại.

Vỗ về được tiểu tổ tông này khiến Triệu Phưởng phục sát đất, dù đang lái xe cũng vẫn không quên quay đầu lại phía sau cảm kích Mạc Hàm: "May mà hôm nay có em đó Mạc nữ thần à, đại ân đại đức không thể không báo đáp, sau này bất kể chuyện gì, chỉ cần em kêu một tiếng thì anh sẽ đến ngay!"

Hắn vẫn luôn thích nói quá lên như vậy, Mạc Hàm sớm đã quen nên không để trong lòng.

Sau khi đưa Triệu công chúa ngủ say về đến nhà, Triệu Phưởng liền đưa Mạc Hàm trở về.

Náo loạn một hồi cũng khiến Mạc Hàm hơi mệt mỏi, không muốn lên đường đuổi theo mọi người ngay, cứ về nhà ngủ một giấc trước đã, có gì tính sau.

Bệnh tình của Chu Viễn An không ổn lắm, có lẽ là do cơ thể bị nhiễm lạnh, sau khi xuống xe ho càng ngày càng dữ dội, thế nhưng anh vẫn nhất định muốn đưa Mạc Hàm đến tận cửa nhà rồi mới chịu rời đi.

Mạc Hàm thấy tiếng ho của anh còn yếu ớt hơn cả Lâm muội muội, không nhịn được lại mắng: "Cơ thể như thế này mà còn muốn đi du lịch cùng với bọn tôi, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi."

Chu Viễn An không hề oán giận, chỉ che miệng tiếp tục ho khan.

Anh khàn giọng hỏi: "Người vừa đưa chúng ta về là ai vậy?"

Mạc Hàm nói: "Anh đã từng gặp rồi, là con nhà giàu muốn mời tôi ăn cơm lần trước."

Chu Viễn An nhớ lại, gật đầu một cái, rồi lại hỏi: "Các em trở thành bạn bè từ khi nào thế?"

Mạc Hàm lời ít ý nhiều: "Lần trước tôi lên cơn sốt, là anh ấy đưa tôi đi bệnh viện."

Chu Viễn An ngầm hiểu ý, không hỏi nữa.

Hai người leo mấy tầng lầu thì cũng đến trước cửa nhà Mạc Hàm.

Chu Viễn An hoàn thành sứ mệnh của mình, trước khi đi vẫn không quên dặn dò: "Em cứ an tâm nghỉ ngơi, anh đã đặt vé giúp em vào mười rưỡi sáng mai, có thể ngủ được nhiều hơn."

"Còn anh?" Mạc Hàm hỏi.

Cho rằng đây là một bước ngoặt, anh hơi dừng lại, hỏi: "Em hy vọng anh đi cùng với em sao?"

"Không hề."

Trước khi sắc mặt Chu Viễn An kịp ảm đạm, Mạc Hàm đã nói: "Bởi vì anh đang bị bệnh."

Trái tim Chu Viễn An lên xuống theo từng câu nói của cô, không hiểu dụng ý của cô là gì.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của anh, trong lòng Mạc Hàm có chút không đành, giọng nói cũng nhu hoà hơn một chút: "Nhân lúc mưa nhỏ thì anh mau về nhà đi."

Chu Viễn An nói: "Anh muốn vào ngồi một chút."

"Không được."

"Uống cốc nước rồi sẽ đi ngay, anh khát."

"Không được."

"Chỉ uống cốc nước thôi mà."

Xem ra người này mà không nhẫn tâm thì sẽ đuổi không đi, mặt Mạc Hàm lạnh xuống: "Chu Viễn An, anh đừng đơn phương đi theo tôi nữa, chỉ làm lãng phí thời gian của anh mà thôi."

Anh không buồn không nản nói: "Nếu như anh vui vẻ lãng phí vì em thì sao?"

"..."

Tiểu tử này thật đúng là không nói nổi, Mạc Hàm không muốn nhiều lời nữa, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Dựa lưng vào cánh cửa, hô hấp của cô dần chậm lại, tầm mắt nhìn chằm chằm vào sàn nhà tối đen.

Trong phòng yên tĩnh vô cùng.

Một lúc lâu sau, cô mò mẫm đi mở đèn, vào trong bếp rót cho mình một cốc nước.

Lúc Mạc Hàm uống xong cốc nước đi ra, ngoài hành lang đã yên tĩnh không còn chút tiếng động nào.

Cô đứng trong phòng khách trống trải, dừng một lát, sau đó hai chân không tự chủ được mà đi ra phía cửa, cúi người xuống nhìn xuyên qua mắt mèo, nhìn ra phía ngoài.

Trong hành lang vắng ngắt, không có một ai.

Hẳn là Chu Viễn An đã đi rồi.

Cô mở cửa ra, đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên có một cái bóng đen đang ngồi trên đất đứng lên, xoay người nhìn cô.

Mạc Hàm bị doạ sợ kêu "Mẹ ơi" một tiếng, chân lui về phía sau.

Hai giây sau cô mới phản ứng được người trước mắt là ai, lúc này liền cảm thấy chột dạ khi bị người ta nhìn thấu.

Chu Viễn An cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu: "Tại sao lại ra ngoài?"

Cô cố ra vẻ trấn định, hỏi ngược lại: "Vậy tại sao anh còn chưa đi?"

"Anh vốn không có ý định đi."

"..." Mạc Hàm ho khan, nói lảng sang chuyện khác: "Nước nấu xong rồi, anh vào uống thuốc rồi hẵng đi."

Ánh mắt Chu Viễn An sáng rực, gật đầu: "Được."

Mạc Hàm dẫn anh vào nhà, cho anh ngồi chờ trên ghế salon, còn mình thì trở về phòng tìm thuốc.

Lát sau, cô cầm hai hộp thuốc đi ra, đặt trên bàn uống trà, rồi đi vào phòng bếp rót nước.

Chu Viễn An nhìn chằm chằm theo bóng lưng chạy tới chạy lui của cô, tầm mắt không muốn rời khỏi.

Giọng Mạc Hàm truyền từ phòng bếp ra: "Đừng có nhìn chằm chằm tôi, đứng dậy đi tìm nhiệt kế đi."

Chu Viễn An đành thu hồi tầm mắt.

Anh cầm hộp thuốc lên liếc nhìn ngày tháng, lúc nhìn thấy con số kia, khoé miệng không khỏi nhếch lên.

Ngẫm nghĩ một lát, anh tỉnh bơ thả hộp thuốc lại chỗ cũ như không có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, Mạc Hàm bưng cốc nước ra, Chu Viễn An liền uống mấy viên thuốc với nước ấm.

"Tìm được nhiệt kế chưa?" Mạc Hàm hỏi.

Chu Viễn An lắc đầu.

Mạc Hàm mắng: "Đần quá."

Cô xách hộp thuốc lên, lật dưới đáy tìm ra một cái nhiệt kế, đưa cho anh.

Cô cảnh báo trước: "Trên ba tám độ thì anh phải đi bệnh viện ngay, đừng có chết ở chỗ tôi."

"..." Chu Viễn An bị câu nói độc mồm của cô khiến không tài nào mở miệng.

Mười lăm phút sau, Mạc Hàm nhận lấy nhiệt kế, ngẩng đầu lên, híp mắt lại cẩn thận nhìn: "Ba mươi bảy độ chín, sốt nhẹ."

Cô quay đầu nhìn về phía Chu Viễn An: "Cao hơn một chút nữa thôi thì anh phải..."

Lời nói còn chưa dứt, mặt Chu Viễn An đã biến sắc, vội vàng đứng lên, lấy tay che miệng chạy vọt vào trong nhà tắm.

Mạc Hàm ngây ngốc nhìn anh, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng anh đâu, từ trong nhà tắm truyền ra tiếng nôn mửa.

Mạc Hàm khó hiểu theo sau, chỉ thấy Chu Viễn An cúi đầu thật thấp, hai tay nổi gân xanh bám chặt vào bồn rửa tay, cả khuôn mặt đều chôn vào.

Anh nôn đứt quãng mấy phút mới dừng lại, súc miệng sạch sẽ, vịn tường chậm chạp đi ra.

Mạc Hàm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng bệch của anh, bất an hỏi: "Anh sao vậy?"

Chu Viễn An lắc đầu: "Không biết."

"Bệnh dạ dày sao?"

"Anh không bị dạ dày."

Mạc Hàm đỡ anh đến ghế salon, anh nằm ngang xuống, hơi nhắm mắt, toàn thân đều vô lực.

Mạc Hàm không hiểu: "Đang tốt như vậy sao tự nhiên lại bị cảm chứ."

"Có lẽ là do thời tiết chuyển mùa."

"Chắc do anh bận rộn quá, phải suy nghĩ quá nhiều."

Chu Viễn An khẽ ho một tiếng, nói: "Khiến anh suy nghĩ quá nhiều chỉ có em."

Mạc Hàm đang muốn trả lời, Chu Viễn An lại đứng dậy chạy vội vào nhà tắm, tiếp tục nôn oẹ.

Nghe từng trận nôn mửa đến tê tâm liệt phế, trong lòng Mạc Hàm cảm thấy vô cùng e ngại.

Rốt cuộc thì đang xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ bị cảm còn có thể nôn mửa?

Đột nhiên trong đầu cô loé lên cái gì đó, nhanh chóng cầm hộp thuốc lên kiểm tra, nhất thời trố mắt nghẹn họng.

Thuốc này đã quá hạn hơn một năm!

Uống vào không nôn mới là lạ.

Mạc Hàm vội vàng xét nát hộp thuốc, ném thẳng vào trong thùng rác, phi tang chứng cứ.

Lần này lương tâm của cô triệt để lộ ra, không dám tiếp tục nói nặng với anh, lúc Chu Viễn An ra khỏi nhà tắm, cô liền ngồi bên cạnh tận tâm phục vụ.

Sau mấy lần nôn oẹ, mặt Chu Viễn An đã xanh như tàu lá chuối.

Cho đến khi nôn sạch sẽ mọi thứ trong dạ dày, rốt cuộc anh mới an ổn lại, nằm trên ghế salon nhắm mắt dưỡng thần.

Sơ Chu Viễn An lại nôn tiếp, Mạc Hàm liền dứt khoát bưng thùng rác đến cạnh ghế salon, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Chu Viễn An thoáng liếc thấy vỏ mấy hộp thuốc nằm trong thùng rác, ngẩng đầu lên hỏi cô: "Tại sao lại vứt thuốc đi?"

Mạc Hàm thầm le lưỡi, sao có thể không biết xấu hổ mà trả lời chứ, vì thế cô nhắm mắt nói bừa: "Dù sao sau này cũng không dùng nữa, nên cứ vứt đi thôi."

"Sao lại không dùng được nữa?" Chu Viễn An đưa tay muốn nhặt: "Có lẽ là uống chưa đủ liều, để anh uống thêm mấy viên nữa."

"Ôi đừng đừng!" Mạc Hàm vội vàng ngăn anh: "Ăn nữa là chết người đó!"

"Tại sao?"

"Ai da, dù sao cũng không thể ăn!"

Mạc Hàm gấp đến độ nhíu lưỡi, khua khoắng tay chân loạn một hồi, cuối cùng quay lưng chạy mất: "Tôi đi lấy chăn cho anh, tối nay anh ngủ lại đây đi."

Nhìn bóng lưng chạy mất hút của cô, Chu Viễn An không kìm được khẽ bật cười.

Cũng không lâu lắm, Mạc Hàm cầm đến một tấm chăn mỏng, đắp lên người anh, nói: "Cần cái gì cứ nói, anh là bệnh nhân anh lớn nhất."

"Không sao đâu." Chu Viễn An nói: "Em vẫn chưa ăn cơm tối, nhanh đi ăn cái gì đó đi."

"Không cần, tôi không đói bụng." Mạc Hàm quay lại hỏi: "Anh muốn ăn chút gì không?"

Anh suy nghĩ một chút: "Cháo đi."

"Được."

Mạc Hàm đứng dậy đi vào bếp, Chu Viễn An khẽ kéo áo cô, nhẹ giọng nói thầm: "Em thật tốt với anh."

Mạc Hàm bĩu môi.

Anh mà biết tôi cho anh uống thuốc quá hạn một năm thì sẽ không nói như vậy nữa đâu.

Nấu cháo cần mất một thời gian, Mạc Hàm điều chỉnh độ lửa, lại nghe thấy Chu Viễn An ở bên ngoài ho đến không thở nổi, cô vội vàng đặt bát đũa xuống, chạy ra ngoài xem.

Ngồi xuống bên người anh, Mạc Hàm vừa giúp anh vỗ nhẹ lưng vừa cầm cốc nước, nói: "Uống nhiều nước một chút, thấm cổ họng."

Cốc đưa đến bên miệng Chu Viễn An nhưng anh lại không chịu giơ tay đón lấy.

Hai người ngồi rất gần nhau, hơi thở của Chu Viễn An dường như phảng phất thổi bay sợi tóc cô.

Anh nâng mắt nhìn cô, mở miệng khẽ gọi tên cô, giọng nói như dòng nước mát bao bọc lấy cô: "Mạc Hàm."

"Ừ?" Mạc Hàm quay đầu lại nhìn anh.

Một lúc lâu sau, anh cẩn thận hỏi từng chữ: "Em còn quan tâm đến anh sao?"

"..."

Đối mặt với con ngươi đen thăm thẳm của Chu Viễn An, Mạc Hàm như bị hút vào không thể rời khỏi, chăm chú nhìn vào đôi mắt đen tinh khiết đó.

Một lát sau, cô ma xui quỷ khiến đáp một tiếng: "Ừm."

Thanh âm rất nhẹ, thế nhưng đã nói ra khỏi miệng thì không thể lấy lại.

Không thể nghi ngờ là trái tim Mạc Hàm đang bị dày vò, rơi vào vòng xoáy mềm mại và cứng rắn không thể quay đầu.

Có một số việc cho dù cô không muốn thừa nhận, nhưng vẫn lặng lẽ mọc rễ nảy mầm, thận trọng như anh thì làm gì có chuyện không phát giác được.

Chu Viễn An nhếch môi, từ từ nắm lấy bàn tay cô, giống như chỉ cần vậy thôi là đã hài lòng: "Vậy là không phải anh đang đơn phương rồi."

63. Chương 63: "bây Giờ Em Phải Hưởng Thụ Cái Cảm Giác Khi Được Theo Đuổi."

Biên tập: B3

Chu Viễn An không đề cập chữ nào đến chuyện hoà giải, nhưng thái độ của anh lại thể hiện như mọi chuyện ván đã đóng thuyền.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạc Hàm khoác áo gió đứng đổi giày ở cửa, cô đi một đôi giày gót nhọn đến trước mặt anh, tay xách ba lô.

Chu Viễn An ngồi xếp bằng trên ghế salon, trên người đắp cái chăn mỏng, nhìn chằm chằm vào cô không chớp mắt.

Mạc Hàm đi vào phòng xịt nước hoa, đầu của anh nhìn sang trái, Mạc Hàm đi vào bếp rót nước uống, đầu của anh nhìn sang phải.

Ánh mắt nóng rực cứ dính chặt trên người cô, cực kỳ giống một con cún to đầu đang chờ đợi chủ nhân trở về, khiến cho người khác không đành lòng bỏ mặc.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Mạc Hàm đi về phía cửa, quay lưng lại với Chu Viễn An.

Đứng yên một lúc, cô thở dài, bất đắc dĩ quay ngược trở lại, đi đến bên cạnh anh.

Chu Viễn An ngẩng đầu nhìn cô, chờ đợi cô lên tiếng.

Mạc Hàm nói: "Đo nhiệt độ, thấp hơn ba bảy độ năm thì anh đi theo em, cao hơn ba bảy độ năm thì anh tự mình đến bệnh viện, ok?"

Đúng như mong muốn của anh, Chu Viễn An vội vàng gật đầu liên tục: "Ok."

Một tiếng sau, hai người ngồi trên máy bay đến Phu Châu.

Nhiệt độ cơ thể Chu Viễn An là ba bảy độ tám, Mạc Hàm đành mắt nhắm mắt mở cho anh cùng đi.

Sau khi xuống máy bay, hai người vừa vặn tụ họp với mấy người đi tàu hoả. Đoàn người cùng đến quán ăn đã dự định ăn trưa, còn Chu Viễn An thì về qua nhà một chuyến để thông báo với mẹ.

Buổi chiều mọi người đi dạo phố, mua về không ít đồ kỷ niệm, buổi tối thì đến quán hải sản ăn cơm.

Chu Viễn An đến đúng lúc người phục vụ đang bê thức ăn lên.

Mỗi lần Chu Viễn An đưa đũa về phía đĩa tôm om thì đều bị Mạc Hàm chặn lại, hung thần ác sát nói: "Đang ốm ai cho ăn dầu mỡ, húp cháo đi!"

Chu Viễn An nói: "Cháo nóng lắm."

"Chờ nguội bớt rồi uống?"

"Quá lâu."

“Bao lâu mà nói là quá lâu?”

“Em thổi giúp anh nhé?”

“Mơ hả!”

Mới một ngày trước hai người còn như nước với lửa, bây giờ lại mờ ám ái muội như vậy, khó có thể tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra trong buổi tối ngày hôm qua…

Một bàn người yên lặng dùng dáng vẻ thưởng thức trò vui ngồi xem.

Cả bàn hải sản giá không rẻ chút nào, ăn hết gần một nghìn đồng.

Sau khi ăn xong Chu Viễn An lại chủ động đứng dậy trả tiền, bị Mạc Hàm kéo về chỗ ngồi: “Chúng ta cứ cưa đều là được, anh tỏ vẻ hào phóng cái gì.”

Chu Viễn An nói: “Mọi người đi cả nghìn cây số đến làm khách ở quê anh, mời khách là chuyện đương nhiên, cũng không tốn bao nhiêu tiền.”

Mạc Hàm nói: “Đừng khách sáo những chuyện này.”

A Phong thấy vậy không nhịn được trêu chọc: “Mạc gia không nỡ để Tiểu An tiêu tiền kìa! Ha ha ha.”

Đại K cũng hùa theo: “Tiểu An muốn làm chủ nhà hiếu khách, Mạc gia đừng có ngăn cản nữa.”

Mạc Hàm quét mắt qua: “Tôi thấy da mặt cậu dày nhất, ăn cũng nhiều nhất, hay là cậu trả tiền đi.”

Mặt Đại K như quả bóng xì hơi.

Tuy nói như vậy nhưng cuối cùng vẫn là Chu Viễn An bỏ tiền ra mời khách.

Quãng đường từ quán ăn về đến khách sạn, tất cả cùng đi bộ, coi như là đi dạo sau bữa ăn.

Mạc Hàm đang đi thì sực nhớ tới cái gì đó, lấy ra một cái túi nhỏ từ trong túi xách, ném cho Chu Viễn An: “Buổi chiều mua cho anh, lát nữa nhớ uống.”

Chu Viễn An hỏi: “Gì vậy?”

“Thuốc cảm.”

Chu Viễn An nhận lấy, cầm túi thuốc lên nhìn nhìn: “Lần này sẽ không quá hạn chứ?”

Mạc Hàm sửng sốt, ngay sau đó bừng tỉnh: “Hoá ra anh biết à?”

“Ừ.”

Mạc Hàm trợn mắt, đẩy anh một cái: “Biết mà anh còn uống?”

Chu Viễn An bình thản nói: “Không uống thì bây giờ làm sao anh có thể đứng ở chỗ này?”

“…” Mạc Hàm mím môi, không tin được lắc đầu: “Rõ ràng là anh bị bệnh mà, liệu có phải bị bệnh thật không đấy, sao uống vào mà chưa chết người?”

Chu Viễn An vẫn thản nhiên như cũ: “Uống chết thì sao bây giờ anh có thể đứng ở chỗ này?”

Mạc Hàm giận dữ khoanh tay, hừ một tiếng, chỉ cảm thấy mình lại trúng kế của anh.

Nhưng mà việc đã đến nước này, Chu Viễn An cũng đã cam tâm tình nguyện đánh đổi, cô còn có thể nói thêm gì được nữa.

***

Ngày hôm sau, thời tiết tạnh ráo. Mọi người chuẩn bị xong xuôi, tất cả cùng lên đường xuất phát ra Dân Hải.

Lần này Mạc Hàm đã có chuẩn bị từ trước nên quần áo dư thừa có thể không mang, nhưng đồ bơi thì tuyệt đối không thể thiếu.

Hiện tại Phu Châu đang là cuối hè, nhiệt độ dễ chịu, gió biển thổi vào khiến cả người khoan khoái.

Bốn cô gái trẻ xinh đẹp mặc bikini dạo bước chầm chậm trên bờ cát, cơ thể như ẩn như hiện thướt tha bên dưới lớp áo choàng lụa mỏng chính là phong cảnh thu hút nhất.

Đây không phải là lần đầu tiên Mạc Hàm đến chỗ này, trước mắt cô là cảnh tượng quen thuộc, rộng lớn mênh mông.

Nhưng sóng lớn cuốn cát, nước sông chảy về Đông, những dấu vết cô và Mạc Tiểu Dương cùng nhau lưu lại ở nơi này đã sớm biến mất không còn tung tích, bị cơn sóng nuốt chửng tất thảy.

Thuỷ triều dâng lên ngập mắt cá chân cô, bàn chân cô đứng lõm sâu xuống lớp cát, nhìn trời biển nối liền với nhau, trái tim cảm thấy đau buồn mất mát.

Tiểu Dương của cô, liệu em ấy có thể biết được nỗi nhớ nhung không dứt này hay không…

Chu Viễn An đi tới bên cạnh Mạc Hàm, dường như anh có thể phát hiện ra tâm tư của cô, lẳng lặng nắm lấy bàn tay cô.

Xa xa mấy tên con trai không thể thích ứng được với thời tiết oi bức của Phu Châu, xúm lại ngồi hết dưới tán ô che nắng, thở hổn hển gặm dưa hấu giải khát, đề tài xoay quanh mấy câu chuyện thô tục.

Tầm mắt Đại K dính như keo vào mấy cô gái đi qua đi lại, đủ vóc dáng gầy béo khác nhau, dường như ngay cả ánh mắt của hắn cũng say rồi.

Vương Lâm huých vào cánh tay hắn, trong lòng cũng rạo rực, nói không chớp mắt: “Chao ôi chao ôi, cậu có cảm thấy bây giờ ngực của Mạc gia lớn hơn không ít không?”

Đại K si ngốc gật gật: “Đúng vậy đúng vậy.”

A Phong nháy mắt, nói: “Công lao của Tiểu An.”

Ba tên con trai ngầm hiểu lẫn nhau, cùng há miệng cười hắc hắc.

Giữa trưa ánh mặt trời gay gắt, người đi lại trên bờ biển ít dần, đa phần đều đeo kính râm nằm trên ghế xếp, lười biếng uống nước trái cây ướp lạnh rồi nói chuyện phiếm với nhau.

Đoàn người bắt đầu đói bụng, liền cùng nhau oẳn tù tì, cuối cùng quyết định Đại K phải đến sạp thịt nướng mua bữa trưa cho tất cả mọi người.

Những người còn lại nhàn nhã tự tại nằm ở chỗ cũ, tiếp tục hưởng thụ ánh mặt trời bên bãi biển.

Bầu không khí rất tốt nên mấy đôi nam nữ nằm bên cạnh đã sớm liếc mắt đưa tình, lén lút thân mật với nhau.

Chẳng biết A Phong và Liêu Quyên đã ngồi chung một cái ghế từ lúc nào, trò chuyện hết sức ăn ý, cứ theo tình hình này thì ngày ván đóng thành thuyền đã chẳng còn xa.

Vương Lâm và Túc Trường cũng bắt đầu mờ ám, mắt đi mày lại với nhau.

Chỉ có Mạc Hàm và Chu Viễn An là vẫn quy quy củ củ ngồi cách nhau mấy chục cm, đề tài thì từ đầu đến cuối chỉ xoay quanh chuyện ăn uống, nhìn qua giống như là không cùng tần số.

Lúc đang nói tới việc ăn bữa sáng vào thời điểm nào thì ngon miệng nhất, Chu Viễn An lại cố ý sán lại gần, Mạc Hàm lập tức tỏ rõ lập trường: “Về chỗ đi.”

Chu Viễn An chỉ chỉ vị trí của mình: “Chỗ của anh bị nắng chiếu.”

“Cho nên?”

“Muốn ngồi chung với em.”

Mạc Hàm không buồn chớp mắt: “Anh còn trắng hơn cả em, nhân cơ hội này mau phơi cho đen bớt đi.”

“…”

Đàm phán không thành công, Chu Viễn An thành thật ngồi về chỗ cũ, nửa người bị chiếu dưới ánh mặt trời nóng rực, ánh sáng chói loà khiến anh không thể không nheo mắt lại.

Mạc Hàm nhìn anh mấy lần, buông ống hút trong miệng ra, giơ về cốc phía anh: "Uống nước dưa hấu đi."

Cô đã quen vừa đấm vừa xoa, Chu Viễn An cũng rất hưởng thụ, há miệng ngậm lấy ống hút, chậm rãi uống.

Im lặng nhìn nhau một hồi, Mạc Hàm nhẹ giọng nói: "Em đã cho anh cơ hội, sau này chúng ta thế nào đều tuỳ thuộc vào biểu hiện của anh."

Chu Viễn An chớp mắt: "Vậy bây giờ biểu hiện của anh thế nào?"

Mạc Hàm dẩu mỏ hừ hừ: "Bình thường thôi, lòng dạ anh thâm sâu như vậy, nói không chừng lại đang chôn cái bẫy rập nào đó để chờ em nhảy xuống, ít nhất cũng phải quan sát chừng một năm rưỡi rồi mới có thể quyết định."

"Không có bẫy rập." Chu Viễn An chân thành: "Mà nếu như thực sự có thì anh cũng sẽ đứng ở phía dưới đỡ em."

Mạc Hàm khoanh tay: "Từ chối."

Chu Viễn An ngẫm nghĩ một chút, bắt đầu xuống nước: "Vậy em cứ từ từ quan sát, chỉ cần không tránh mặt anh là được rồi."

Mạc Hàm nhướn mắt, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo: "Dĩ nhiên không tránh mặt anh làm gì, bây giờ em phải hưởng thụ cái cảm giác khi được theo đuổi chứ."

Chu Viễn An nhếch môi, cười một tiếng: "Được."

Một lát sau, Đại K mồ hôi đầm đìa tay cầm mấy hộp cơm chạy về, được nửa đường thì đột nhiên dừng bước, phát hiện ra A Phong chiếm chỗ của hắn, châu đầu ghé tai với Liêu Quyên, trò chuyện xem chừng vô cùng vui vẻ.

Nữ sinh mình chọn trúng bị anh em nẫng tay trên, Đại K giận đến không thở nổi, thay đổi thái độ, vén tay áo lên sát khí đằng đằng xông tới: "Cậu giỏi lắm A Phong! Lại dám đào góc tường của tôi!"

Tiếng rống này rung cả trời đất, A Phong bị doạ sợ thì buông tay chạy biến, hoảng hốt chạy bừa trốn ra sau lưng Vương Lâm.

Vương Lâm và Túc Trường đang thân mật, bị hai người vừa rống vừa chạy phá đám hết cả.

Hắn tức mình mắng một tiếng, đặt đồ uống lên bàn, cũng đuổi theo đánh A Phong.

Trò khôi hài này càng ngày càng ầm ĩ, Mạc Hàm và Chu Viễn An ngồi ở trong góc cũng bị liên luỵ.

Lúc A Phong chạy qua va chạm quá mạnh, hất đổ hết nước dưa hấu của Mạc Hàm, cả cốc nước tạt thẳng lên mặt cô.

Mạc Hàm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại hét to: "Mấy đứa các cậu! Quay hết lại đây cho tôi!"

Cọp cái nổi giận, A Phong nào dám ngừng, vèo một phát chạy càng nhanh.

Cả đoàn người vừa đùa giỡn vừa chạy như điên về phía biển, lấy A Phong làm mục tiêu cứ như vậy nối đuôi nhau thành một hàng dài, Mạc Hàm vắt chân lên hùng hùng hổ hổ chạy ở phía sau cùng.

Chu Viễn An không yên tâm, gọi mấy tiếng cô cũng không trả lời, không còn cách nào khác đành phải đuổi theo khuyên can.

Mấy cô bạn cùng phòng Mạc Hàm mặc dù không liên quan nhưng thấy bọn họ ồn ào như vậy thì cũng rối rít chạy theo cổ vũ.

Cuối cùng mọi chuyện phát triển thành một đám người điên điên khùng khùng đuổi bắt nhau trên bờ biển, vừa chí choé vừa cười vang.

Tiếng cười sẽ lây lan, sẽ làm bạn với người vui vẻ, mọi buồn phiền đều cứ thế mà biến mất.

Mang trong lòng ước mơ của những người trẻ tuổi, vĩnh viễn bình thản ngay thẳng, không sợ hãi.

Trong những năm tháng huy hoàng không thể nào quên, bọn họ cùng nhau buông thả bản thân, hưởng thụ cuộc sống, cùng nhau chảy những giọt nước mắt vui sướng, không say không về.

Khi quay đầu nhìn lại quãng thời gian hết sức lông bông ấy, sẽ luôn có những khuôn mặt, những nụ cười vui vẻ mà bạn không bao giờ có thể quên được, đó chính là tuổi thanh xuân tươi đẹp chẳng thể nào tìm lại.

***

Chạng vạng tối, bọn họ nghỉ tại khách sạn bên bờ biển, sáng sớm ngày hôm sau sẽ đi thuyền ra đảo nhỏ để ngắm mặt trời mọc.

Ông chủ khách sạn là người môi giới, vé thuyền bình thường có giá là một trăm hai mươi đồng mỗi người, nhưng mua của ông chủ thì sẽ tiết kiệm được bốn mươi đồng.

Hai ngày hôm nay bọn họ đã ăn quá nhiều đồ nóng, tối nay muốn ăn thanh đạm một chút, uống chút cháo, xào thêm ít rau cải xanh.

Lúc gọi thức ăn, A Phong và Đại K vẫn cãi nhau không ngừng nghỉ vì chuyện phụ nữ.

Đại K mắng trước: "Cướp phụ nữ của lão tử, có cái loại anh em nào tốt như cậu không!"

A Phong bất bình chửi lại: "Làm sao lão tử biết cậu cũng thích Liêu Quyên!"

Đại K trợn mắt lên: "Cậu không thấy tối nào bọn tôi cũng nói chuyện phiếm với nhau à!"

A Phong bóp cổ tay: "Không phải cậu nói là sẽ chung tình với Mạc gia, đến chết cũng không thay đổi hay sao!"

Đại K: "Tôi nói mà cậu cũng tin?!"

A Phong: "…"

Mạc Hàm tắm rửa nên xuống muộn, khi gọi xong thức ăn mới xuống lầu, vì vậy không ngồi ở bên cạnh Chu Viễn An mà tìm đại một chỗ gần đó ngồi xuống.

Ăn được một nửa thì có một vị phu nhân đi đến cạnh bàn, vô cùng lịch sự hỏi: "Những bàn khác đều đầy cả, tôi chỉ có một người, xin hỏi có thể ngồi cùng bàn với các cháu được hay không?"

Lời là nói với Liêu Quyên đang ngồi bên cạnh Chu Viễn An, cô ấy hơi sửng sốt, sau đó gật đầu: "À… được ạ…"

Lúc Chu Viễn An nghe được giọng nói kia thì ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn, thấy rõ mặt người vừa đến thì càng kinh ngạc, hơi há miệng: "Mẹ…"

Miệng vừa bật thốt ra một tiếng ngắn ngủi thì bị mẹ Cảnh dùng ánh mắt ngăn lại.

Mẹ Cảnh thoải mái tự nhiên ngồi xuống, mỉm cười với tất cả mọi người: "Cám ơn các cháu, đã làm phiền rồi."

Chu Viễn An vô cùng khó hiểu, quả thực anh đã nói với mẹ rằng sẽ đến Dân Hải chơi với bạn bè trong hai ngày, thế nhưng tại sao mẹ anh cũng đi theo?

Cũng không báo trước với anh mà còn giả bộ như không quen biết…

Ngay sau đó mẹ Cảnh gọi thêm mấy món chính, bảo mọi người cùng ăn.

Mấy cô gái dù sao cũng hay dè dặt, chỉ ngại ngùng đụng đũa, còn mấy nam thanh niên thì không quan tâm nhiều như vậy, vài con cua đã mua chuộc được tất cả bọn họ, rất nhanh đã vui vẻ nói chuyện với mẹ Cảnh.

Mẹ Cảnh như vô tình hỏi thăm: "Các cháu đều là đến Phu Châu du lịch sao? Đi theo tour hả?"

Liêu Quyên đáp: "Đi theo tour quá đắt, không tiết kiệm lắm, bọn cháu tự tổ chức."

"Ồ." Mẹ Cảnh gật đầu: "Hoá ra các cháu cũng biết chuyện đó? Có phải các cháu đều vẫn còn đang đi học phải không?"

Liêu Quyên: "Vâng, bọn cháu là sinh viên."

Mẹ Cảnh cười cười: “Tôi thấy các cháu vừa hay có bốn nam bốn nữ, có phải là đi theo đôi không vậy?”

Hiện tại vẫn chưa thể nói đến chuyện này, Liêu Quyên tránh nặng tìm nhẹ nói: “Không phải đâu… Bọn cháu chỉ là bạn học thôi, là bạn bè…”

“Phải không?” Mẹ Cảnh cười dịu dàng: “Tôi thấy hình như cậu thanh niên ngồi bên cạnh cháu rất thích cháu nha.”

Chu Viễn An: “…”

Vương Lâm: “Khụ khụ.”

A Phong: “Khụ khụ.”

Đại K: “Khụ khụ.”

Mạc Hàm vẫn yên lặng như cũ.

“Hả?” Liêu Quyên giật nảy mình, lập tức xua xua tay: “Không phải vậy đâu, cô hiểu lầm rồi…”

Mẹ Cảnh cho là thiếu nữ đang xấu hổ, đoán rằng cô ấy chính là cô gái mà con trai mình thích, thái độ sau đó càng lúc càng nhiệt tình, cứ luôn quay sang trò chuyện đủ điều.

Liêu Quyên vừa thụ sủng nhược kinh lại vừa lúng túng, đành phải miễn cưỡng mỉm cười đáp lại.

Chu Viễn An không dưới một lần âm thầm ra hiệu: Mẹ…

Sau khi ăn xong, thừa dịp mọi người xung quanh không chú ý, Chu Viễn An len lén kéo mẹ Cảnh qua một bên, hỏi rõ nguyên do.

Mẹ Cảnh nói: “Bạn gái con hiếm khi mới đến Phu Châu một chuyến, lần trước mẹ không được gặp, lần này nhất định phải đến nhìn trộm một chút.”

Chu Viễn An hỏi: “Vậy mẹ đã thu hoạch được những gì rồi?”

“Vừa gặp sao đã nhìn ra được cái gì chứ?” Mẹ Cảnh suy nghĩ chốc lát, nói: “Nhưng chỉ cần con thích là được, đừng sợ, không phải mẹ đến đây để chia uyên rẽ thuý theo yêu cầu của ba con đâu, chỉ là muốn tới xem tình hình hiện tại của hai đứa con mà thôi.”

Chu Viễn An thở dài: “Mẹ nhận sai người rồi, người vừa nãy không phải Mạc Hàm, người ngồi đối diện mặc váy đen mới là cô ấy.”

“Hả, thật không?” Mẹ Cảnh chán nản vỗ đầu: “Tại sao con không nhắc mẹ?”

Rất nhanh sau đó bà đã tự an ủi: “Không sao hết, ngày mai mẹ sẽ cùng lên đảo với các con, lúc đó sẽ nhìn thêm một chút nữa.”

Chu Viễn An nói: “Mẹ đừng doạ người ta sợ.”

“Không phải là mẹ vẫn chưa nói mẹ là mẹ của con sao? Sao có thể doạ người ta chứ?”

Chu Viễn An nhất thời im lặng.

Mẹ Cảnh nói: “Con yên tâm đi, mẹ sẽ không làm cản trở các con đâu. Mẹ thấy con thích cô bé kia như vậy, không chừng sau này sẽ tiến tới hôn nhân, mẹ chỉ đến xem thử xem nhân phẩm của cô bé như thế nào để tính trước mà thôi.”

Chu Viễn An: “Chuyện kia vẫn còn xa vời lắm, con vẫn chưa qua được cửa của ba.”

“Ba con là ba con, ông ấy không đồng ý thì con sẽ nghe theo hả?”

“…” Đúng thật là.

Mắt thấy mấy người bạn của Chu Viễn An đang đi về phía bên này, mẹ Cảnh không tiện nói nhiều, vẫy vẫy tay với anh rồi quay về phòng mình.

***

Bởi vì ngày mai muốn dậy sớm nên trước mười giờ Mạc Hàm đã lên giường đi ngủ, lúc đang chuẩn bị tắt đèn thì Chu Viễn An đến gõ cửa.

Anh đến chỉ để chúc cô một tiếng ngủ ngon.

Vì vài chuyện bất ngờ mà lần ngắm mặt trời mọc một năm trước đã không thực hiện được, hơn nữa dường như lần đó chính là sự khởi đầu cho chuỗi vận hạn đáng sợ đeo bám cô về sau.

Thế nên giờ phút này chẳng hiểu sao Mạc Hàm cứ cảm thấy, lần ngắm mặt trời mọc này cũng sẽ không quá thuận lợi.

Càng đến gần sáng, trong lòng cô càng cảm thấy hoang mang bất an, Chu Viễn An tới trò chuyện với cô thực ra cũng tốt.

Mạc Hàm dựa lưng vào cánh cửa, ngửa đầu lên ngước nhìn trần hành lang: "Theo anh thì… Lần này em có thể được ngắm mặt trời mọc hay không?"

Chu Viễn An đứng thẳng tắp bên ngoài cửa: "Đương nhiên."

"Liệu nửa đêm anh có còn bị điện thoại gọi đi nữa không?"

"Không đâu."

"Thật sự?"

"Ừ."

Lại im lặng một hồi, Mạc Hàm khẽ gọi: "Chu Viễn An…"

"Ừ?"

"Em vẫn chưa hỏi anh… Lần trước sau khi em với Mạc Tiểu Dương bỏ đi, anh có nhìn thấy mặt trời mọc không?"

"Có thấy."

"Đẹp không?"

Chu Viễn An nghĩ rất lâu: "Anh không nhớ."

"Tại sao?"

"Không biết." Ánh mắt anh ảm đạm: "Anh thường xuyên đến đó, đã được ngắm mặt trời mọc rất nhiều lần, chỉ có một lần kia… mọi ký ức đều trống rỗng."

Mạc Hàm dội cho anh gáo nước lạnh: "Anh có ngốc không vậy, bỏ ra một trăm hai mươi đồng để đến đó ngây ngốc."

Chu Viễn An không nói gì.

Thời gian không còn sớm nữa, Mạc Hàm khẽ ngáp một cái, lúc đang muốn chúc ngủ ngon thì Chu Viễn An quay đầu nhìn vào cô, thấp giọng: "Anh cũng sợ."

Mạc Hàm hỏi: "Sợ cái gì?"

"Sợ em lại giống như lần trước, vừa mở mắt ra đã biến mất, không tài nào tìm được."

Mạc Hàm buồn cười: "Nào có thần kỳ như vậy chứ? Em cũng không phải là nàng tiên cá."

"Mạc Hàm, anh thực sự rất sợ."

Chu Viễn An không hề cảm thấy buồn cười, lúc nói chuyện vẫn nhìn cô không chớp mắt, vô cùng cố chấp.

"Sẽ không biến mất đâu." Khoé miệng Mạc Hàm nâng lên thành một nụ cười, làm tư thế đóng cửa: "Không nói chuyện nữa, về ngủ đi, sáng mai gặp."

"… Ừ." Chu Viễn An lui lại một bước, để chừa chỗ trống: "Sáng mai gặp."

***

Bốn giờ sáng ngày hôm sau bọn họ ra khỏi khách sạn, trời vẫn còn chưa sáng, đường cái tối đen.

Lúc ra đến bến tàu, gió thổi rất mạnh, mặt biển nổi sóng lớn, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng gì đến chuyện thuyền ra khơi.

Vào thời khắc mấu chốt thì Vương Lâm lại bị tụt lại.

Theo lời của Đại K ở chung phòng với hắn thì tối hôm qua tên này ăn phải đồ gì đó, chạy vào nhà vệ sinh cả đêm, bây giờ vẫn chưa thể ngừng.

Vì chờ Vương Lâm mà tất cả mọi người đứng xếp hàng nửa tiếng ở bến tàu nhưng vẫn chưa lên thuyền.

Thế nhưng thời gian chẳng chờ đợi ai, nhìn sắc trời càng ngày càng sáng, dâng lên màu trắng bạc, mọi người đều có cảm giác là sắp đến thời điểm mặt trời mọc rồi.

Dù chỉ lộ ra một chút dấu hiệu nhỏ, mọi người đã xôn xao, hưng phấn mãi không thôi.

Đại K nhìn từng hàng du khách chen lấn lên thuyền, gấp đến độ vò đầu bứt tai, nhảy lên nhảy xuống.

Gọi điện thoại cho Vương Lâm mấy lần đều không được, hắn không nhịn được oán giận: "Đồ chết tiệt này! Cứt đái ở đâu ra mà lắm như vậy?"

Giờ phút này A Phong cũng không để ý gì đến hiềm khích lúc trước nữa, chung mối thù với Đại K mắng to: "Đúng rồi! Lần nào cũng đều là cậu ta gặp chuyện! Lần sau không rủ cậu ta đi đâu chơi nữa!"

Tâm tình của những người còn lại cũng bị ảnh hưởng, có chút ít nóng lòng, số lần bỏ điện thoại ra nhìn giờ cũng càng ngày càng nhiều.

Đúng vào thời điểm lo lắng dâng cao thì đột nhiên có tiếng người kêu to: "Mau nhìn kìa! Mặt trời mọc rồi!"

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía mặt biển, mở to hai mắt, rất sợ sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Phía cuối đường chân trời, một chiếc du thuyền đang lái về bến, rẽ sóng vượt biển, tạo thành từng cơn sóng lăn tăn.

Đằng sau du thuyền đó là hàng nghìn hàng vạn tia sáng chói loà chiếu tới.

Mặt trời mọc hướng Đông, thật là hùng vĩ.

Chùm tia sáng nguy nga xuyên qua lớp mây mù, nhấn chìm cả ánh trăng còn sót lại, ánh nắng hào hùng nhuộm mặt biển thành một màu đỏ rực như máu.

Tất cả mọi người đều đồng loạt hoan hô, trên mặt là niềm vui không thể nào đè nén.

"Chu Viễn An, ha ha ha, mau nhìn mau nhìn!" Mạc Hàm cũng kích động hét to, nắm lấy cánh tay anh lắc không ngừng.

Từ trước đến nay phong cảnh vẫn luôn luôn như vậy, kỷ niệm lưu lại chính là người bên cạnh ta.

Chu Viễn An quay đầu, nhìn Mạc Hàm đang say mê ngắm cảnh, cô đứng trước mặt anh, gần như vậy, giơ tay ra là có thể chạm vào.

Ngọn núi đứng yên sừng sững, mặt biển phản chiếu vào sâu trong ánh mắt cô, ở nơi đó, có một con chim non đang cất cánh bay lên bầu trời cao.

Gió lớn thổi qua, sợi tóc của cô tuỳ ý tung bay tán loạn.

Mạc Hàm đang cười, có lẽ ngay chính cô cũng không nhận ra.

Mặc trời mọc rất đẹp, còn đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Cảm thán vì mặt trời khắc nghiệt to lớn như vậy, nhưng lại vẫn có thể bao dung tất cả những sinh mạng nhỏ bé trên thế gian.

Chu Viễn An biết rõ, cho dù trải qua những tối tăm u ám nhất thì Mạc Hàm cũng sẽ không bị ghìm chân ở lại nơi đó, cô vẫn sẽ như cũ thắp lên ngọn lửa hướng về phía mặt trời.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến anh không thể nào quên được cô.

Anh vốn thu mình, quen ở trong góc tối, sau khi gặp cô mới biết cách hoà nhập vào ánh sáng.

Thế gian luôn có nhiều thứ khiến con người ta bất lực, một trong những cách giải quyết dễ dàng nhất đó chính là vứt bỏ đi bản thân mình.

Từ đầu đến cuối Chu Viễn An vẫn luôn tin tưởng rằng, những bất hạnh kia đã tìm sai người, nếu như duyên phận chưa hết thì nhất định một ngày nào đó duyên phận sẽ đưa Mạc Hàm về bên cạnh anh.

Mạc Hàm trong lòng anh chính là như vậy.

Nếu như quãng đời này thực sự vô duyên, anh vẫn sẽ nguyện ý làm chiếc ô sau lưng cô, đứng ở nơi ẩm ướt, cho đến tận khi chết đi.

Đôi mắt vì cô mà đổ mưa, nhưng trái tim vẫn chống lên một mảnh trời nắng.

Đây chính là tình yêu của anh.

Hoàn chính văn.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chiec-o